

Giới thiệu Công Giá

Cung Trác Lương trong truyện Công Giá của tác giả Lạc Băng Lăng vốn là nam chủ cũng là tác giả thần thượng xuyên không thành lại là con vợ lẻ trong một đại gia tộc giàu có, lại vô tình phát hiện tiểu tử này bị mẹ cả xem là tai họa mà nuôi dưỡng như nữ nhi không tính, còn bị bức nam phần nữ trang thành thân với con trai tri phủ đang bệnh để xung hi. Tiểu chủ nhân trước của thân thể này không thể nhìn được nữa mà nhảy cầu tự sát, đáng thương hẳn trọng sinh tới đây thành tiểu Cung, hẳn vốn định nói ra chân thân làm cho ‘phụ’ gia đi tìm ‘nuông’ gia cáo tội, lại bị tên tướng công ma ốm kia đem cái lợi và cái hại giảng cho ngắt đầu, miễn cưỡng cùng hắn bắt đầu một đoạn nhân duyên cuộc sống ‘vợ chồng’.

Cũng may nam nhân này tuy rằng thể yếu tự bé nhưng bộ dáng thật sự đẹp, lại một lòng làm một tướng công yêu thương thể từ thật tốt, vì thế mỗi khi tiểu Cung khí thuận hay khí không thuận, liền đóng cửa phòng đem kiều tướng công đẩy ngã bắt đầu tương tương lại nhượng nhượng lại tái tương tương... Truyện hay không chỉ dừng lại ở đó, mời bạn đón đọc.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Cung Trác Lương...

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

..... Thật khó chịu..... Không thể hô hấp..... Cứu.....

“Khụ khụ..... Khụ..... Khụ.....”

Từng ngum từng ngum ho ra nước, Cung Trác Lương biết mình ho đến ngũ quan vận vẹo bộ dáng nhất định thập phần khó coi, nhưng hắn hiện tại đã hoàn toàn không thể chú ý đến vấn đề hình tượng, chỉ có thể ho đến lồng ngực đau nhức còn phải kiên trì mở to mồm hô hấp, tận khả năng để thân thể hấp thụ càng nhiều dưỡng khí để cứu mạng.

Hắn n (anh chuối bậy), Cung Trác Lương ở trong lòng tức giận mắng, cứu hộ viên của cái du thuyền xa hoa kia là cái tổ chất gì a, bộ dạng đều giống nhưng người mẫu dùng p (anh lại chuối bậy đó)! mình ở dưới biển đã nửa ngày cũng không thấy người xuống cứu, hẳn một con vịt cạn giấy lâu như vậy mới chìm xuống dễ dàng lắm sao!

Vịt cạn: chỉ người ko biết bơi

Mấy cái nào n nào p là do tác giả viết vậy ta ko có bịa nha

~Hắn phải khiếu nại! nhất định phải khiếu nại!

“Sống sống lại!”

“Đại tiểu thư người thế nào a!”

“Thiên a.....”

Đại..... Tiểu thư?

Thật vất vả thuận khí Cung Trác Lương dần lấy lại ý thức, theo tầm nhìn dần dần rõ ràng, hắn rốt cục thấy rõ các nữ nhân vây quanh bên người mình thét chói tai, trong nháy mắt đó, Cung Trác Lương kinh sợ — hẳn không phải đang ở dưới biển sao? Du thuyền đâu? Ai có thể nói cho hắn nhóm bác gái đáng người cường tráng y phục cổ trang này là người nào a?

“Đây là nháo chuyện gì! tất cả sống sờ ở nơi này làm gì, còn không mau nâng đại tiểu thư trở về phòng đi!”

Đột nhiên, một âm thanh nữ bén nhọn cao vút vang lên, nhóm vú già vây quanh Cung Trác Lương luống cuống tay chân nâng hắn lên, cái tay không biết nặng nhẹ kia niết Cung Trác Lương suốt nửa rên lên tiếng, nhưng hắn hiện tại đã bất chấp đau, chỉ trừng lớn ánh mắt mờ mịt nhìn hết thấy những việc phát sinh trước mắt.

Đình viện, hồ nước, vú già cổ trang, nha hoàn, còn có một mỹ phụ trung niên cái giọng có thể so sánh sư tử hà đông, còn có đại tiểu thư..... Cung Trác Lương chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, sau đó mất đi ý thức.

Thời điểm khôi phục lại ý thức, cảm giác mình đang nằm trong ổ chăn ấm áp, Cung Trác Lương chậm rãi mở to mắt, sau đó tầm mắt liền hướng ngay tới với trụ giường bằng gỗ, nhìn cái màn giường ngóc ra, thân là tiểu thuyết gia thần tượng phái bát linh, xuyên qua yy huyền huyền là đề tài hắn thường dùng nhất, nhưng hắn am hiểu viết loại hình là dị thể ma huyền, vô năng nhất chính là lịch sử quân sự a, hơn nữa chán ghét xuyên về cổ đại làm vua cả một hậu cung, nhưng hiện tại hết thấy trước mắt Cung Trác Lương đều kích thích cái thần kinh hắn tự nhận là cứng cỏi, nhất là trong đầu cứ quanh quẩn cái xung

hồ của vú già đối với mình.

Giật giật cánh tay bủn rủn, cả người mềm nhũn giống như không phải của mình, Cung Trác Lương vẫn không cam lòng, muốn chân chính xác nhận một chút cấu thành phía dưới của mình, nhưng hắn rất nhanh phát hiện động một chút cũng là vọng tưởng, mình cứ nhiên bị người dùng một tấm vải lớn trói lại !

Cung Trác Lương vặn vẹo nghĩ muốn từ trong chân chui ra, nhưng làm ra tiếng vang cũng kinh động đến người canh giữ ở gian ngoài, Cung Trác Lương chỉ nghe tiếng bước chân trầm trọng rất nhanh đến gần bên giường, sau đó cái màn giường hồng nhạt bị vén lên, một khuôn mặt so với cái bánh còn tròn hơn tiến lại đây.

“U, đại tiểu thư của ta a, người nếu tỉnh thì nên tiết kiệm sức lực đừng chống cự đi, người chính là không thể làm bọn hạ nhân chúng ta khó xử nữa, cũng nên ngấm lại mẹ ruột của người a, người nếu làm hỏng đại sự của lão gia và phu nhân, Ngô di nương về sau còn sống sót như thế nào tại trong nhà này đây a.”

Vú già béo trên cao nhìn xuống Cung Trác Lương, ngữ điệu chanh chua về mặt khinh thường, nói xong còn ưỡn hai đôi thịt lớn trước ngực làm ra bộ dáng cao ngạo, Cung Trác Lương nhìn bộ dáng tiểu nhân đắc thế mà trong lòng bốc hỏa, nhưng trước mắt mình bị trói chặt thế này tuyệt không thể trêu vào quái vật lớn trước mắt này, vì thế Cung Trác Lương dứt khoát mắt nhắm lại không thêm đề ý tới nhân ngôn toái ngữ của nàng, chỉ là trong đầu nghĩ rất cuộc hết thầy là phát sinh chuyện gì.

Sau khi khủng hoảng lúc ban đầu đi qua, Cung Trác Lương đầu óc khôi phục bình tĩnh, hắn nhớ rõ hắn là vì sách mới xuất bản đi S thị làm cuộc kí tên tuyên truyền, các tài trợ tặng phiếu đi du thuyền xa hoa, hắn sẽ không bỏ phí cơ hội được một mình tận hưởng cảm giác lãng mạn, không nghĩ tới ở boong tàu xem phong cảnh cũng có thể bị rớt xuống biển đi, sau đó tái tỉnh lại thì thành ra một đại tiểu thư nhảy hồ nước tự sát. Chẳng lẽ hắn thật sự cứ như vậy mà chết đuối?

“Lý nhị gia ... đại tiểu thư đã tỉnh?”

Một thanh âm nữ mềm nhẹ còn hiển chút non nớt truyền đến, Cung Trác Lương trong lòng mạnh mẽ run lên, chỉ cảm thấy thanh âm này rất quen thuộc, nhưng là hắn xác định trong số người mình nhận thức cũng không có một tiểu la lệ (*) như vậy, cho nên Cung Trác Lương không khỏi lại mở to mắt nhìn về phía người nọ đang đến gần bên giường.

(*) chỗ này ko biết dịch làm sao, theo tiếng trung sẽ là 萝莉, nó xuất phát từ Cái tên tiếng anh – “Lolita” là một từ để mô tả cô gái trẻ phát triển sớm về giới tính.

“Nhược Lam.”

Đồng âm mềm mại có chút suy yếu vang lên, Cung Trác Lương lại một lần nữa kinh sợ, thanh âm oa nhi mang hương vị vùng sông nước Giang Nam này là do chính mình phát ra? Hắn hai lần tỉnh lại còn chưa có cơ hội nhìn thấy bộ dạng và thân thể của chính mình, ý thức cũng là đến bây giờ mới hoàn toàn thanh tỉnh, chẳng lẽ mình thế nhưng còn biến thành tiểu hài tử sao?

Từ từ, trọng yếu hơn là, mình vì cái gì có thể kêu ra danh tự của tiểu mỹ nữ thanh tú này, lại còn nhớ rõ nàng là nha hoàn đắc lực bên người phu nhân, năm nay mới mười bốn, là một trong số lượng không nhiều lắm những người đối tốt với mình trong phủ này?

“Là Nhược lam cô nương a, tỉnh rồi tỉnh rồi.”

Phụ nhân béo kia vừa thấy người tới, lập tức lui về phía sau vài bước tránh ra vị trí bên giường, về mặt tiểu ý nhiệt tình cùng mới vừa rồi quả thực là hai người khác nhau.

“Phu nhân có chuyện muốn ta nói cùng đại tiểu thư, tẩu tử bận rộn hồi lâu cũng mệt mỏi, trước hết cứ trở về nhà đi, đại tiểu thư nơi này ta xem là được.”

Nhược lam cũng không cùng vú già kia khách sáo, về mặt thân nhiên phân phó nàng một tiếng, sau khi khiến vú già kia ly khai phòng, nàng vừa cẩn thận đi đóng kín cửa, thế này mới đi trở về bên giường Cung Trác Lương, trên mặt lộ ra chút thần sắc khổ sở.

“Nhị gia. Đại tiểu thư, ngài sao phải khổ vậy chứ? Xem như không vì chính mình, cũng phải vì Ngô di nương ngấm lại a, biết ngài xảy ra chuyện, Ngô di nương khóc đến khản cả khí.”

Vì Cung Trác Lương giải khai bó dây cột lấy hắn, Nhược Lam dìu hắn dựa ngòai vào gối đầu, sau đó tự mình ngồi ở bên giường nắm cánh tay đã bị tê dại của Cung Trác Lương, ôn nhu thay hắn vuốt ve.

“Nương của ta, nàng thế nào?”

Lại là một câu không dùng đầu óc liên tự mình toát ra khỏi miệng, Cung Trác Lương dùng tay kia nhéo nhéo mí mắt của mình, trong đầu này những hình ảnh xa lạ lại quen thuộc dần dần nói tiếp lại, tuy rằng không được đầy đủ, nhưng cũng đủ để Cung Trác Lương hiểu rõ thân thể của hài tử đáng thương mà mình chiếm dụng này. kia thật sự là một kịch tình cầu huyết lại thập phần đại chúng hoá a.

Danh tự của đứa nhỏ này thực thần kỳ là cùng mình hoàn toàn giống nhau, xét thấy mình hôm nay gặp được chuyện như vậy, Cung Trác Lương tạm thời đem mọi chuyện bên trong xem là ý trời.

Y theo kí ức của hài tử này, Cung Trác Lương biết triều đại hiện tại gọi là Thiên triều, tại vị là Hoàng Chính đế, Hoàng Chính hiện ba mươi chín tuổi,

Cung Trác Lương xác định này không thuộc bất luận thời kì nào mà mình đã biết trong lịch sử, cho nên thân là một tiểu bạch lịch sử hẳn chỉ có thể không rõ ràng mà nói mình là đang ở cổ đại!

Tiểu bạch lịch sử: tiểu bạch thường chỉ 1 người ngây ngô ko biết gì, ở đây anh tự nói mình mù lịch sử ^^

Sau đó chính là thân thể tiểu hài tử này, cảm ơn trời đất, oa nhi này là một nam hài tử hàng thật giá thật, phụ thân là Bạc thành thủ phủ, nghe nói bốn gia đều là quan kinh thành, mà mẫu thân từng là cầm nghệ đại gia (*) danh chấn Giang Nam, tuy là thanh quan, nhưng trong mắt người đời cũng vẫn chỉ là j, cuối cùng vẫn là rơi vào kết cục gả cho thương nhân làm lẽ, thế nhưng trong nhà lại có một bà vợ cả ghen tị lợi hại, cho nên cuộc sống của hai mẫu tử bọn họ có thể tưởng tượng được sẽ như thế nào.

(*) Đại gia- 大家 : Tiếng tôn xưng phụ nữ.

Thanh quan = bán nghệ ko bán thân. Mà cái chữ j ở trên là cũng của tác giả ý chỉ người chốn phong trần, không trong sạch

Mà nếu chỉ là như vậy, Cung Trác Lương thân là thứ tử thì rốt cuộc cũng chính là một chủ tử trong Cung gia, đợi đến khi trưởng thành cũng có thể tách ra ở riêng sống những ngày an bình, nhưng cổ tình niên đại này lại quá giống với Minh triều mà thịnh hành nam phong, thậm chí gia đình giàu có nam thiếp, nhà nghèo thứ nam làm vợ kế cũng không tính có gì ngạc nhiên, cho nên Cung phu nhân thế nhưng lại công nhiên đem Cung Trác Lương tới bên cạnh muốn dưỡng thành nữ nhi, dụng tâm rất rõ ràng, mà đây là cái thời đại vợ cả cực có địa vị, trong nhà trừ bỏ gia chủ sẽ không người nào dám, cũng như không người nào có thể phản đối quyết định của nàng, mà cái lão cha sợ vợ của Cung Trác Lương kia. Căn bản không cần trông cậy vào.

“Ngô di nương khóc quá mức thương tâm, thời điểm biết ngài không có việc gì liền mê man đi, ta trước đã đến xem qua nàng, không có gì đáng ngại.”

Nhược Lam lần theo cánh tay Cung Trác Lương hướng về phía trước niết nhu, ánh mắt khi rơi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt gầy yếu của thiếu niên, cái mũi nhện không được một trận phiếm toan. Nhị gia đáng thương, ở trước mặt đại phu nhân chịu khổ nhiều năm như vậy không nói, chuyện xảy ra trước mắt đúng là bị bức đến tuyệt lộ.

“Nhược Lam.”

Cung Trác Lương thùy mắt thấy móng vuốt nhỏ bé giống như bạch kê của mình, nhất thời không biết nên cùng tiểu nha đầu trước mắt này nói cái gì cho phải, trong đầu hân hí ức của tiểu hài tử này nguyên bản đã mơ mơ hồ hồ, rất nhiều chi tiết không thể nói liền được.

Cung Trác Lương nhớ rõ chị ruột của tiểu hài tử này vừa cùng đại công tử tri phủ bản địa gia kết thân, nghe nói đối phương là một ma ốm từ nhỏ không ly khai được quán, trước đó vài ngày vị hôn thê đính hôn từ nhỏ chết sớm, khiến vị công tử kia cũng bệnh không dậy nổi, nghe nói là hung hiểm, cho nên nhà bọn họ vì xung hỉ mới vội vã đi qua cùng kết thân với một thương nhân là Cung gia như vậy, nhưng tới gần hôn kỳ tân nương từ lại cùng hạ nhân trong phủ bỏ trốn, vị thế Cung gia vì sợ mang tội nên mượn tiểu hài tử cũng là trưởng tử mà thay vào, nghĩ rằng vị công tử kia rồi cũng sẽ sớm bệnh chết, tính toán để cho tiểu hài tử xuất giá thủ tiết, tóm lại tiểu hài tử đời này xem như hoàn toàn bị hủy, còn Cung gia lại có thể tiếp tục lấy thân phận thân gia với tri phủ để đi lên. Thật sự là tính toán tốt a.

Cung Trác Lương cúi đầu dấu đi lãnh ý trong mắt mình, thân thể nào có thể cho bọn vô liêm sỉ này như nguyên chứ? Trong trí nhớ tiểu hài tử là bé ngoan thiện lương hiếu thuận, lại bị thân nhân bức tử, nay sống lại là mình, nếu không thay tiểu hài tử hung hăng giáo huấn bọn họ một chút, Cung Trác Lương đến mình cũng khinh bỉ bản thân.

“Đại tiểu thư. Nhị gia! hảo nhị gia của ta, phu nhân đã đồng ý cho Nhược lam làm của hồi môn, về sau Nhược Lam bồi bên ngài, nhất định sẽ không để người bên ngoài khi dễ ngài, bình tĩnh lại mà nói, xem như về sau thật sự là thanh đăng cổ phật. so với hiện tại cũng không quá kém, thỉnh ngài hãy nghĩ thoáng một chút.”

Nhược lam nói xong nắm chặt tay nhỏ bé của Cung Trác Lương, nói còn chưa xong hốc mắt đã đỏ trước, nhưng nàng vẫn ưỡn lưng thẳng tắp, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần cũng tràn đầy quật cường, giống như muốn dùng lực lượng của chính mình mà bảo vệ Cung Trác Lương.

“Nhược Lam tỷ.”

Cung Trác Lương hốc mắt cũng lập tức đỏ, cắn mạnh môi đáng thương hề hề nhìn Nhược Lam, cố gắng khắc chế bản năng muốn nàng bỏ tay của mình ra, trời biết tiểu cô nương này lớn lên cánh tay có lực như vậy, niết mình đau quá đau a!

“Nhị gia. Ai, xưng hô này về sau là không thể tái gọi, đại tiểu thư, tóm lại về sau Nhược Lam sẽ cùng ngài, chúng ta mặc kệ phải ra sao, chính là phải sống tốt cho bản thân mình, ngài không phải sợ, còn có, đừng gọi nô tỳ là tỷ tỷ nữa, để cho người ta nghe được sẽ chê cười ngài.”

Bị hai mắt đầm lệ của Cung Trác Lương nhìn đến đau lòng, Nhược lam buông tay hân ra lấy ra khăn tay của mình, trước ôn nhu xoa xoa khóe mắt cho Cung Trác Lương, sau đó mới lau hốc mắt chính mình, sau khi thu lại khăn tay một lần nữa ngồi xuống, lại nắm lên cánh tay kia của Cung Trác Lương chậm rãi mát xa.

“Ta đã biết, Nhược Lam. Ta sẽ không tái phí hoài bản thân mình, người yên tâm đi.”

Để cho một Cung Trác Lương hai mươi sáu tuổi phải gọi một tuổi tiểu cô nương mười bốn là tỷ hẳn cũng thực khó xử, lời nói của Nhược lam thế nhưng đã cấp cho hân một bậc thang leo xuống, hảo cảm đối tiểu cô nương lại một lần nữa tăng vọt, nhưng tái nghĩ đến thân thể của chính hân trên thực tế chỉ mới mười hai tuổi, Cung Trác Lương buồn bực phát hiện mình còn phải tiếp tục giả bộ non nớt thật lâu nữa.

Tại cái niên kỉ của sự mê tín phong kiến này, Cung Trác Lương cũng không dám biểu hiện ra một tia dị thường, một khi bị cho rằng quỷ điên gì đó quán

thân, thì tiểu thân thể này của hấn muốn chạy trốn cũng trốn không thoát, không chừng còn bị ‘người nhà’ này loạn còndánh chết sau đó đem ra vớt sau núi nữa.

“Cám ơn trời đất, ngài có thể nghĩ thoáng thì tốt rồi.”

Có sự cam đoan của Cung Trác Lương, Nhực lam cuối cùng cũng yên tâm, nhị gia nhà nàng tuy rằng tính tình mềm yếu, nhưng luôn giữ lời hứa của mình, như bây giờ hấn là thật sự đã nhìn thoáng.

“Ân.....”

Bị tươi cười chân tâm của Nhực Lam cuốn hút, trên mặt Cung Trác Lương cuối cùng cũng lộ ra chút tiểu ý, nhưng lập tức bị một trận thanh âm ‘Cô lỗ lỗ’ sờ đánh gãy, Cung Trác Lương có điểm xấu hổ cách chán sờ sờ bụng mình, thể này mới cảm giác được khó chịu vì đói, hấn đã một ngày chưa ăn cơm.

“Phu nhân phân phó hôm nay không được đưa cơm cho ngài..... Ta chỉ có thể mang vào một ít này, nếm qua trước một chút vậy.”

Từ trong lòng xuất ra một bao giấy dầu nhỏ, Nhực lam cẩn thận mở ra lộ ra bên trong một khối thông du bính, sau khi lau tay bẻ nó thành những khối nhỏ rồi đút cho Cung Trác Lương, đợi hấn ăn xong lại cẩn thận đem giấy dầu bao hảo giấu ở trong lòng, xác định không có lộ ra dấu vết gì, lại giúp Cung Trác Lương hảo hảo nằm lại, thể này mới thay một biểu tình đậm mặt rồi đi.

Thật sự là hài tử tốt a.

Cung Trác Lương nhìn bóng dáng Nhực Lam rồi đi ở trong lòng một tiếng cảm thán, lập tức hít sâu bắt tay tìm đến giữa hai chân mình, sau đó thở ra một hơi thật dài..... Hoàn hảo hoàn hảo, tuy rằng vẫn còn là một tiểu tiểu chỉ một cái mao cũng chưa dài, nhưng ta vẫn còn là đàn ông hàng thật giá thật! (__: __!!!)

Lời edit: ta vừa tìm được 1 thềng công rất dã man

~Thông du Bính – bánh mờ hành:

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Khổ Được...

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Ai.....”

Không nhớ rõ đây là lần thờ dài thứ mấy của hôm nay, Cung Trác Lương ngồi trước đài trang điểm trừng mắt với khuôn mặt trong gương kia, nghĩ rằng một nam hài tử lớn lên như thế nào có thể như vậy..... Nương a?

Xem cái mặt trái xoan trắng nõn nộn nộn kia, mi mũi thanh tú, mắt phượng ẩn ẩn câu dẫn, cái miệng nhỏ nhắn đỏ đỏ, xem như thế nào cũng đều là một nữ oa a!

Cung Trác Lương cỡ nào hoài niệm bản thân nguyên lai cao 186 và khuôn mặt tuần tú soái khí tràn đầy ánh mặt trời, nghĩ mình lúc trước cũng là một thanh niên văn vũ [nhai vũ] (*) đầy triển vọng, bộ dáng như hiện tại này giống như ngụy nương yếu điệu chuyển giới, tuy rằng tiểu thuyết của hấn cũng dựa vào bán hủ mà đi theo con đường ái muội, trước kia cũng đối với mấy ảnh chụp ngụy nương này để yy qua, nhưng không có nghĩa hấn muốn chính mình biến thành một trong số đó a!

(*) chỗ này ý chỉ thanh niên khỏe mạnh sôi nổi, trong ngoặc là từ tác giả viết thêm,có nghĩa là nhảy đường phố = hip hop.từ gốc: Văn Vũ- 文舞, Nhai Vũ – 街舞.

Đứng lên trong căn phòng nguyên bản thuộc về vị đại tiểu thư khuê các kia nhìn chung quanh xem, Cung Trác Lương hy vọng có thể tìm được một chút gì đó đáng giá, có thể làm vốn để mình rời nhà chạy trốn, nhưng trong phòng này hiển nhiên đã hoàn toàn bị sửa sang lại, phi thường phù hợp với cảnh nhà chỉ có bốn bức tường, Cung Trác Lương sau khi cân nhắc di chuyển bình hoa cao bằng một người ở góc tường kia mà không có kết quả, lại ngồi trở lại trước đài trang điểm tiếp tục bảm cái bàn giả chết.

Dựa vào hiểu biết của Cung Trác Lương qua các đoạn ngắn kí ức, hấn biết triều đại này coi như thái bình thịnh thế, cũng bởi vậy cái gì hộ tịch a,quản lý phi thường kiện toàn và nghiêm, quyền lợi của quan phủ và gia tộc rất lớn, như vậy cũng có nghĩa hấn cho dù có tiền đào tẩu, trong tình thế không có hộ tịch và thân phận chứng minh sẽ không thể mua bất động sản, cũng không thể kinh thương hoặc làm công, thậm chí không thể ra vào thành thị lớn, mà

nguy hiểm hơn một khi gặp phải nguy cơ bị nắm trở về liền có khả năng bị gia pháp đánh chết.

“Không nói cái gì vương công quý tộc, người chính là cho ta xuyên thành một nông phu cũng so với lúc này cường hơn a.”

Không tình nguyện nhăn khuôn mặt, Cung Trác Lương đối với gương niết khuôn mặt nhỏ nhắn không bao nhiêu thịt của mình, nghĩ rằng người tên tiểu quỷ này tự từ làm chi, đòi ta đến thay người mang chịu phần vạ này, những ngày về sau phải qua như thế nào a? không thể nào thật sự phải giả làm người nương cả đời đi? Làm cho hắn chết lại lần nữa đi.

“Tiểu thư, tới giờ uống thuốc rồi.”

Đột nhiên vang lên tiếng mở cửa làm cho Cung Trác Lương kinh ngạc một chút, vội vàng thu liễm tư thế ngồi nhuyển ra nằm úp sấp của mình, quy củ ngồi ngay ngắn trên ghế nghiêng người hướng cửa xem, chỉ thấy một tiểu nha đầu bộ dáng so với Nhược Lam còn xinh đẹp nhiều hơn đi đến, trên nét mặt lộ ra một tia không kiên nhẫn.

Cung Trác Lương nhớ rõ nàng gọi Nhược Từ, cùng Nhược Lam là nha đầu được sủng ái bên người phu nhân, cũng là một của hồi môn khác của ‘mình’.

“.....”

Hơi nhíu lại mi nhìn về phía bát được bị phóng lên bàn kia, chỉ nghe thấy hương vị thôi miệng Cung Trác Lương liền phát đắng, hẳn là bảo bảo siêu cấp khỏe mạnh ngay thuốc cảm mạo cũng chưa nếm qua mấy lần, hiện tại cho hắn uống bát canh còn trộn bột phấn đen trước mắt này. Làm cho hắn chết lại lần nữa đi.

“Đại tiểu thư, tới giờ uống thuốc rồi.”

Thấy Cung Trác Lương nhìn chằm chằm chén thuốc bất động, Nhược Từ không có tính nhẫn nại cầm chén hướng hắn thúc ép, trong lòng còn đang khó chịu, phải đi theo giả làm của hồi môn, về sau không biết phải trải qua những ngày gì nữa.

Vốn phu nhân cấp đại tiểu thư tuyền của hồi môn là hai nha đầu bộ dáng bình thường thành thật, sợ các nàng phân sủng của đại tiểu thư, không ngờ đại tiểu thư lại làm ra việc gièm pha như vậy, chỉ có thể dùng thể thân này gả đi, vì thế phu nhân liền thay đổi nàng cùng Nhược Lam hai người vừa xinh đẹp vừa thông minh, muốn cho các nàng làm thiếp che dấu nhị gia này, cho nên nghĩ đến chính mình đời này phải cấp cho cái tên ma ốm không biết còn có thể sống mấy ngày kia, có hòa không chỗ phát Nhược Từ liền đem oán khí chuyển lên người Cung Trác Lương, dù sao trong phủ cho tới bây giờ chưa có người đem hắn xem là chủ tử thực sự, phu nhân cũng sẽ không quản hắn thế nào.

“Àn.”

Nhìn ra trên nét mặt Nhược Từ không che dấu khinh thường, Cung Trác Lương nắm bát thật muốn dán nó lên mặt nha đầu này, nhưng giáo dưỡng tốt khiến hắn không làm được chuyện đánh nữ hài tử, mà hiện tại hắn cũng không thể phản kháng trước cơn phát giận của người ta, cho nên Cung Trác Lương chỉ có thể thùy hạ mắt giấu đi lãnh ý trong mắt mình, giữ vững hô hấp cầm chén thuốc đưa đến bên miệng.

“Đại tiểu thư, Nhược Lam đưa cơm đến cho ngài đây.”

Có tiếng gõ cửa lễ phép vang lên, Cung Trác Lương vội vàng buông chén thuốc mở miệng khiến cho người ta tiến vào, sau đó thừa dịp Nhược Từ hồi đầu đi xem, quay đầu đưa lưng về phía chén thuốc cố gắng hô hấp gấp đôi bình thường, đồng thời trong lòng cảm thán tiểu mỹ nữ này thật sự là quá khả ái.

“Nhược Từ đã đến a, phu nhân một hồi muốn dự tiệc xem hí, hôm nay người không đi theo xem nào nhiệt sao?”

Tầm mắt ở trên chén thuốc đảo qua, Nhược Lam thân thiết cười nhìn về phía Nhược Từ, cũng không vội vã mở ra thực hộp trên tay.

“Đợi đại tiểu thư uống thuốc xong sẽ đi, đây là đưa tới món ăn ngon gì?”

Đối với vẻ mặt tiểu ý Nhược Lam, Nhược Từ cũng không cho lại sắc mặt tốt, ánh mắt ở trên thực hộp chuyển chuyển, Nhược Từ giả ý vui đùa dường như muốn nâng nắp hộp.

Đối với nha đầu Nhược Lam rất được phu nhân nể trọng này, Nhược Từ từ trong lòng chỉ có thể nhẫn, cảm thấy nàng chẳng qua là giả bộ, đối ai cũng đều một bộ dáng khiêm tốn người hiền lành, thật sự là dối trá!

“Đại tiểu thư uống được áp kinh mà, đầu bếp làm cho tự nhiên đều là chút gì đó nhẹ, được kia sau khi ăn xong uống hiệu quả càng tốt, nếu không người bạn cứ đi trước, nơi này ta thu thập là tốt rồi.”

Nhược Lam cũng không tránh, để Nhược Từ xem xét, tầm mắt cùng ánh nhìn trông mong của Cung Trác Lương đối nhau, Nhược Lam nuốt nửa nhin không được cười, vội vàng áp chế khóe miệng làm bộ dáng như không thêm để ý.

“Nga, vậy phiền toái Nhược Lam tỷ tỷ.”

Nhược Từ thấy trong thực hộp chỉ có một chén cháo hoa, một cái bánh bột ngô cùng một đĩa dưa muối, liền không có hứng thú buông tay ra, nàng cũng không cùng Cung Trác Lương chào hỏi, nói xong liền tự mình xoay người ly khai.

“Hừ.”

Đối với cửa phòng đã đóng cau cái mũi, Cung Trác Lương âm thầm quyết định phải nhanh một chút đem cái nha đầu Nhực Tử khinh người này bỏ lại, không thể đặt ở bên người quá nhiều loạn tâm can, hần cũng không phải là một người có thể nén giận.

“Cùng nàng sinh khí không đáng, xem ta mang cho ngài cái gì?”

Đóng cửa trở về Nhực Lam nhìn thấy Cung Trác Lương làm mặt quỷ, dùng khăn tay che khóe miệng cười khê, nghĩ rằng nhị gia phí hoài bản thân mình một lần như vậy, tính cách thế nhưng lại giống như sáng sủa không ít, nếu là hần với tính tình trước kia, bị Nhực Tử vô lễ như vậy nhất định phải khổ sở một phen.

“Thịt khô?”

Mở ra bao giấy dầu Nhực lam từ trong lòng lấy ra, Cung Trác Lương cao hứng đem mấy khối thịt khô trong bát tiêu diệt, hần ngày hôm qua cũng chỉ ăn một khối bánh thông dầu nhỏ như vậy, hôm nay lại thắng đến giữa trưa mới cho một ít gì đó, hần đã muốn đói đến trước ngực thiếp sau lưng, nghĩ đến chính mình năm đó mười hai tuổi cũng không thấp bé như vậy a, hiện tại xem ra tám phần chính là do bỏ đói mà ra

Nghĩ đến chính mình thân cao 186 kia, Cung Trác Lương cố gắng cắn bánh bột ngô bỏ qua cái cứng rắn của nó, ở trong lòng thôi miên chính mình nó là lương thực hỗ trợ khỏe mạnh a khỏe mạnh a!

“Thuốc bổ này vẫn là uống đi, ta xem qua phương tử, đều là những thứ ôn hòa bổ dưỡng, không có hại.”

Nhực Lam đem bột phần nổi trên chén thuốc đều bỏ ra, lại gấp ra những thứ chìm xuống đáy, sau đó để kèm với nước đầy đến trước mặt Cung Trác Lương, lại đón lấy hà bao bên hông mình lật a lật, đem hai khối đường khối được bao tốt bên trong đều đưa tới trước mặt Cung Trác Lương.

“Này..... Được rồi!”

Cung Trác Lương vừa nghe lời này nhăn mặt, nhưng hần lại không đành lòng bỏ qua hảo ý của Nhực Lam, chỉ có thể nắm cái mũi đem thuốc bổ kia cứng rắn nuốt xuống, khổ hần nghẹn ra một thân mồ hôi, sau đó nhanh chóng há to miệng uống nước dầm xuống, lại tiếp nhận đường khối Nhực Lam đưa qua ném vào miệng ngâm lại.

“Khối này giữ lại ngày mai uống thuốc ăn.”

Nhìn bộ dạng Cung Trác Lương khô hê hê như tiểu tử, Nhực lam áp chế xúc động sờ tóc hần hồng hồng, nhin cười đem một khối đường khác đặt vào trong tay hần.

“Không cần, Nhực Lam ngui ăn.”

Cung Trác Lương bị ánh mắt sùng nịch của Nhực Lam nhìn đến đỏ mặt lên, nhanh tay đem khối đường còn lại kia dứt cho Nhực Lam, nghĩ rằng mình một người đàn ông còn phải để cho một tiểu cô nương hồng uống thuốc, thật sự là mất mặt gia mà!

“Uống xong được hảo hảo nghỉ ngơi đi, ta còn phải cùng phu nhân xuất môn, buổi tối lại qua.”

Vị ngọt trong miệng giống như có thể chảy tới trong lòng, Nhực Lam một bên thu thập này nọ một bên cười nhìn thiếu niên khả ái trước mắt, thật hy vọng thiếu gia nàng xem như thân đệ đệ mà yêu thương này có thể có cuộc sống tốt.

“Ân, mau đi đi, đừng để cho phu nhân chờ.”

Cứng rắn ép Nhực Lam đưa ra cửa, Cung Trác Lương vội vàng há mồm hô hấp lại tiếp tục rót nước vào, còn kém không đem đầu lưỡi vươn ra để thờ hần hần, hần kiên quyết không bao giờ uống thuốc bổ gì nữa, thật sự quá đáng

Cuối cùng đem cái vị cay đắng kia áp chế xuống, Cung Trác Lương bắt đầu nhàm chán tiếp tục lục tung tìm này nọ, đương nhiên, hần rất cẩn thận lấy lên chỗ nào liền cẩn thận đặt lại như cũ, nếu để bị phát hiện hần phải chịu tội a.

Lật xem các bức họa được đặt trong một cái tráp, Cung Trác Lương mở ra một bức trong đó thì dừng lại động tác, sau khi hần đem những bức cuộn tròn đặt lại chỗ cũ, đem bức tranh chân dung mình phát hiện kia bày ra trên bàn.

Cung Trác Lương cẩn thận xem bức họa này như vậy không phải bởi vì phát hiện bút tích gì đáng giá, mà bởi vì nhân vật trên bức bức họa này, một bức tranh chân dung viết ba chữ ‘Kiều Ưng Trạch’.

“Đây là tướng công tương lai của ta a?”

(hay vợ tương lai =))

Cung Trác Lương bám vào bàn xem bức họa, nghĩ rằng này không phải ps quá đi? Xem khuôn mặt này, xem mi mắt này, nhìn thật đáng thương yêu A không phải, là khí chất tao nhã, tuyệt đối là mỹ nam tử hoa gặp hoa nở a. Chính là thân mình giống như quá đơn bạc, nghe nói hần là một con ma ốm từ nhỏ không ly khai được, nghe nói hần là một thiếu niên tài tử mới mười sáu tuổi đã đậu cử nhân, nghe nói hần là một tên si tình vì vị hôn thê chết non mà bệnh không dậy nổi, nghe nói..... Tóm lại dựa vào sức tưởng tượng không giới hạn của Cung Trác Lương, hần ngờ ra là trong đầu mình tổ hợp

ra một tên tài tử sĩ tình phong hoa tuyệt đại, cũng tổng kết tính lại một câu — như thế nào cảm giác ta thành lá cây?

Chỗ này có thể giải thích vậy: anh tương tượng “chồng tương lai” là 1 người toàn tài lại sĩ tình = trồng cây sĩ, anh cảm thấy chính mình đồng tình thương tiếc người ta nên mới ví mình là lá cây trên đó ... ai có cách giải thích khác không ^^

~Bắt quá nghĩ lại, bức họa Cung gia đưa đến Kiều phủ đều thực không tồi thôi, Cung Trác Lương cảm thấy tự kỷ, bộ dáng trên bức họa kia thực anh khí tuần tú, cũng như nguyên bản không giống với đại tiểu thư điều ngoa kia, cái này cũng vậy có thể cũng không phải thân thể của chính Y là một tiểu hài tử có khí chất, ngược lại giống bộ dáng mình hiện tại thôi!

Nhắc tới cái thời đại họa văn chương, tuy rằng không phải bức tranh thực tế, nhưng hình dáng đại khái vẫn là không sai biệt lắm, nhất là họa sĩ giỏi có thể họa cực kì sinh động, Kiều gia mời đến vì tiểu bối hai nhà họa tranh chính là một cao thủ, cho nên Cung gia mới không dám tùy tiện tìm một nữ hài tử giả đại, chỉ có thể đem Cung Trác Lương quan hệ máu mủ duy nhất giống nhau đến thay thế.

“Sẽ là cái cái dạng người gì a? mong là nhất định phải thông tình đạt lý, có thể hảo hảo câu thông thông cảm tình cảnh của ta liền rất tốt, tốt nhất chính là có thể thả tự do cho ta a.....”

Giờ bức họa ngã vào trên giường xem, Cung Trác Lương đối với mỹ nhân trên đó tự hỏi phải ra đối sách gì..... Theo lý thuyết Y là thiếu niên trúng cử, hẳn là không phải một hủ nho chỉ biết đọc từ thư đi? Gia cảnh tốt như vậy, lại là trưởng tử cháu ruột, có thể có vẻ cao ngạo hay không? Cầu cho hẳn không phải một cái bại hoại ý nghĩ xấu đầy mình a, bất quá thuở nhỏ thể nhược, chẳng lẽ là cái loại tâm cao ngất, lam nhan khổ tình mệnh bạc hơn giấy? Tốt nhất không cần a, cái loại này mình không thể câu thông!

Hủ nho: chỉ những người đọc sách cổ hủ. Từ Thư: chỉ những cuốn sách viết những chuyện khô khan cứng nhắc.

Đang miên man suy nghĩ, Cung Trác Lương ôm bức họa con buồn ngủ chậm rãi cuộn cuộn nổi lên, nằm mơ còn đứt quãng ni non danh tự ‘Kiều Ứng Trạch’.....

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

“Thiếu gia, ngài tốt xấu gì cũng uống bát được này đi, cho dù là vì tân phu nhân, cũng thỉnh ngài hãy đem tâm phóng khoáng chút, hảo hảo điều dưỡng là tốt hơn a.”

Thư đồng mặt oa nhi đã không còn nụ cười cơ linh thảo hi ngày xưa, hắc hắc mắt hồng bung chén thuốc đứng bên giường, chỉ ngóng trông người sau cái màn giường có thể lại kiên cường chút.

Linh cơ thảo hi: sôi động hoạt bát làm cho người ta thấy vui vẻ

“..... Tội gì lại liên lụy người khác.”

Nửa ngày, trong màn giường truyền ra một tiếng cúi đầu thờ dài, mặc dù có chứa chút ồm yếu ám ách, lại không ảnh hưởng gì tới thanh âm ôn nhu dễ nghe của người nọ, theo sau là tiếng vang của người ngồi dậy, nha hoàn thành thật đứng hầu một bên vội vàng giúp đỡ nâng Y dậy, thư đồng lại cẩn thận uy Y uống xong thuốc bổ.

“Sau một ngày nữa là ngày vui của ngài, chúng ta còn ngóng trông xem thiếu gia bái đường đấy.”

Sau khi hầu hạ nam tử nằm xuống, thư đồng muốn đưa tay lấy đi bức họa cuộn tròn trong tay Y, lại bị nam tử hơi nâng tay tránh khỏi, thư đồng không khỏi lộ ra một chút tiểu ý, cao hứng vì nam tử dịch hảo góc chăn sau đó cho tiểu nha đầu bên người đi nghỉ ngơi, chính mình thối lui đến gian ngoài đi gác đêm.

“Cung gia tiểu thư..... Không biết là một nữ tử như thế nào?”

Thật lâu sau sau, sau màn giường lại truyền ra một tiếng thờ dài, chỉ là lúc này đây, trong những lời này giống như lộ ra một tia mong đợi.....

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu cung là đang trưởng thành mỹ công a

Editor muốn nói: dễ xưng thế là công tiếc a ~ **cạp chần**

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Thị Khả Nhẫn Thực Bất Khả Nhẫn ... (Nhịn Việc Đố Thù Việc Gì Không Nhịn)

Xuất phát từ câu “thị khả nhẫn dã, thực bất khả nhẫn dã” 是可忍也孰不可忍也 – nghĩa – “sự ấy nhẫn được thì gì chả nhẫn được.”

Không biết lại ngủ bao lâu, Cung Trác Lương bị một trận thanh âm thỗ thức nước nở làm cho bừng tỉnh, trong cơn mơ màng bị dọa giật mình, vùng trộm híp mắt nhìn về phía nguồn gốc âm thanh, chỉ thấy dưới ánh sáng hân ám, bên giường một thân ảnh tĩnh tế đang ngồi nghiêng người đối với mình, tiếng khóc áp lực kia chính là từ nàng vọng lại, Cung Trác Lương nhất thời trong lòng gầm rú, đại tỷ người đây là muốn hù chết ta đi!

“Lương nhi, người tỉnh?”

Nữ tử nước nở nhận thấy được động tĩnh của Cung Trác Lương, vội vàng đứng dậy đi điểm đèn, sau đó lại ngồi trở lại bên giường, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Cung Trác Lương, nước mắt lại từng hạt từng hạt rơi xuống.

“Kìa, cái kia, nương, đừng khóc a.....”

Cung Trác Lương thấy rõ mặt nữ nhân, chậm nửa nhịp ý thức được người nọ là mẹ ruột hiện tại của mình, hắn có điểm không biết làm sao ngồi dậy, ngay sau đó đã bị gắt gao ôm vào một lòng ngực ấm áp.

“Con của ta..... Con của ta a.....”

Ngô di nương ôm chặt nhi tử của mình, trong lòng trở nên bị phần không khỏi lại khóc lớn lên, nghĩ nàng ở Cung gia cẩn thận chịu khổ mười mấy năm, mặc kệ trong lòng nhiều đau đớn đều phải miễn cưỡng cười vui, không dám có nửa điểm thâm oán, không phải là vì nhi tử thân sinh có thể bình an lớn lên, về sau thứ một tức phụ hảo hảo sống sao, nhưng hôm nay lại vẫn bị người ta nhẫn tâm bức đến tử lộ! nếu Lương nhi của nàng có cái gì không hay xảy ra, mệnh này của nàng cũng không muốn sống!

“Đừng, đừng khóc, nương.....”

Cung Trác Lương bị ôm chặt gần như không thở nổi, nhưng cảm giác được trên vai ẩm ướt, hắn không khỏi dừng động tác gãy dựa, chậm rãi trở tay ôm thắt lưng nữ nhân, ở trên lưng của nàng vỗ nhẹ trấn an.

Cha mẹ từ nhỏ ly dị, Cung Trác Lương sớm sống độc lập, đều đã quên hương vị ôm ấp của cha mẹ.

“Nương, ngài như thế nào đến đây? Phu nhân bên kia nếu biết.....”

Để Ngô di nương ôm mình khóc đến thống khoái, Cung Trác Lương bắt chước động tác trong trí nhớ, lấy qua khăn trong tay nàng thay nàng gạt lệ, sau đó nương theo ánh nền tĩnh tế đánh giá mẹ ruột cả đời này của mình.

Ngô di nương diện mạo cũng không giống như nữ tử thanh tú phương Nam, mà là một loại đẹp trong lãnh diễm lộ ra anh khí, bất quá lãnh mỹ nhân khóc như vậy, thế nhưng càng thêm khiến người đau lòng.

Cung Trác Lương hoảng hốt nhớ rõ mẫu thân này của hắn là người phương bắc, từ nhỏ bị lừa bán đến phương Nam, nghĩ đến đây, Cung Trác Lương tâm tư có điểm sống dậy, thầm nghĩ chính mình đã có một nửa huyết thống người phương bắc, như vậy chiều cao của hắn vẫn còn hi vọng đi? Về sau cố gắng nẩy nở cũng sẽ giống như nương vậy không?

“Không cần lo lắng, chính là nàng để cho ta tới, sợ người lại nghĩ quẩn, khiến cho bọn họ chịu khổ theo.”

Nghĩ đến vào ngày thường mình và nhi tử ngay cả gặp mặt cũng không được cho phép, Ngô di nương hóc mắt lại không khỏi nóng lên, đáng thương nàng từ sau khi sinh hạ nhi tử cũng chưa thể bế hắn vài lần, muốn trò chuyện riêng tư còn phải cấp nhóm nha hoàn bà vú ít bạc, hiện tại có thể quang minh chính đại gặp mặt thế này, cũng là bởi vì ra chuyện như vậy.

“Nương.”

Cung Trác Lương nhìn nữ tử trước mắt này niên kỉ bất quá chỉ hai mươi tám, hai mươi chín tuổi, không biết nên nói cái gì an ủi nàng, chính mình bây giờ còn rất hỗn loạn.

“Con a, là nương vô dụng, người có cái gì ủy khuất đều cùng nương nói, trăm ngàn đừng luẩn quẩn trong lòng nữa, người là sinh mệnh của nương, người nếu đi..... Nương cũng không sống tiếp.”

Ngô di nương rung rung nhìn vượt khuôn mặt nhỏ nhắn của Cung Trác Lương, hy vọng có thể khuyên hắn nhìn thoáng ra, bọn họ thân là người Cung gia, nếu ở phía sau gia tộc không an phận, kia tuyệt đối là chỉ còn đường chết!

Theo gia tộc đi một bước xem một bước, hai mẫu tử bọn họ còn có thể có đường sống, về phần rời nhà..... Ngô di nương căn bản không có loại ý nghĩ đại nghịch bất đạo này.

“Ta hiểu được, nương, ngài yên tâm, ta sẽ không lại làm chuyện điên rồ.”

Không thể không lại thề cam đoan, Cung Trác Lương sau khi hồng mẫu thân nước mắt lưng tròng tiễn đi, chính mình cũng tê liệt không khí lực nằm trở lại giường.

Được rồi, đích mẫu gia chủ đây là cấp một ngoan được, này rõ ràng là nói với mình, nếu mình không thuận theo thì người đầu tiên gặp chuyện chính là

người mẹ ruột này.

Cung Trác Lương thiết tưởng một chút mang theo Ngô di nương cùng nhau chạy, không nói đến việc này có thể làm hay không, chỉ nói tới sau khi bọn họ rời đi phải sống như thế nào, cô nhi quả phụ, bộ dáng đó thế nhưng Run a run, Cung Trác Lương chắt chắt lý trí tiếp tục suy nghĩ, so với rời đi cùng gia sắp sửa đổi mặt đủ loại nan đề, Cung Trác Lương cảm thấy vẫn là trước thành thật gả đến Kiều gia có vẻ tốt hơn, đến lúc đó trong tay mình có của hồi môn, sau đó lại xem xét vấn đề chạy trốn, có thể cơ hội sẽ cao hơn rất nhiều.

Về phần Ngô di nương..... Cung Trác Lương không phải thánh mẫu, nhi tử của người ta cũng vừa chết như vậy, hắn cũng không có cách nào đem mệnh những người này gắn trên người mình a, hắn chỉ có thể hết sức nghĩ biện pháp hỗ trợ.

Tạm thời tiếp nhận vận mệnh đại giá, Cung Trác Lương từ trong chăn tìm ra bức họa kia lại nhìn xem, nghĩ rằng hạnh phúc nửa đời sau của ta đã có thể..... Tạm thời đặt trên tay tiêu tử người a!

Đại Giá: thay thế người khác lấy chồng

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxTrước ngày thành thân một ngày, Cung Trác Lương sáng sớm đã bị nha hoàn bà mụ từ trong ổ chăn lôi ra, đem hi phục đồ thẩm thử lại thử, các loại lễ nghi quy củ lập lại một lần lại một lần, đáng thương tiểu Cung của chúng ta đối mặt với một bàn mỹ thực món ngon, bụng lại đói bõn chồn đến vàng đầu hoa mắt.

Cung Trác Lương thật hận không thể với tay lấy cái chén canh đồ vào trong bụng mình đi..... Hoặc là đồ lên trên khuôn mặt đang tức giận của nữ nhân kia cũng được a!

“Còn đứng ngốc làm gì? Đối với người nói bao nhiêu lần, thời điểm ở trước mặt bà bà lập quy củ phải cẩn thận ứng đối, nhà người ta đều xuất thân là quan gia nhà giàu, bộ dáng ngốc đầu ngốc đầu này của người, nhìn liền khiến người chán ghét!”

Chối lòng gà trong tay ở ghế trên quất xuống, trung niên mỹ phụ ngồi trên vị trí chủ mẫu trưng ra khuôn mặt dữ tợn, ánh mắt đỏ nhìn Cung Trác Lương như là hận không thể mạnh mẽ quất một trận mới hết giận.

Chính nữ nhi nàng làm ra chuyện gièm pha như vậy, tuy rằng việc dùng Cung Trác Lương thay thế đã được giữ kín với đại đa số người trong phủ và người bên ngoài, nhưng nha hoàn bà mụ bên người đều đã biết, điều này làm cho Cung phu nhân đánh mất nhiều mặt mũi a, trượng phu chỉ trích và đối Kiều gia sợ hãi, đều bị nữ nhân này hóa thành tức giận phát tiết trên người Cung Trác Lương, không phải cũng vì vậy mà một đêm hải tử nguyên bản nhất gan dạ đến tự sát như vậy sao, nếu không phải tân nương tử không thể mang thương tích, Cung Trác Lương không chừng ăn của nàng bao nhiêu trận đánh, mà hiện tại nàng tuy rằng ném chuột sợ vỡ đồ, nhưng cũng áp không được tính tình kiều ngạo của chính mình, vì thế tiểu Cung đáng thương đã bị nàng hung hăng ngược nhĩ lại ngược vị như vậy.....

Ngược nhĩ, ngược vị: kiểu như tra tấn cái lỗ tai và cái dạ dày của tiểu Cung nhà ta đó ~

“.....”

Nhìn thấy Nhượng Lam phía sau Cung phu nhân mất lộ ra lo lắng, Cung Trác Lương càng liều mạng áp chế chính mình phát ra khuynh hướng dày đặc bạo lực, thùy hạ mi mắt dấu đi lửa giận sắp phun ra, giả bộ một bộ dáng nhất gan tiếp tục giúp Cung phu nhân chia thức ăn.

“Gả đến bên kia người cụp đuôi làm người cho ta, đừng thật sự đem mình xem là phu nhân cử nhân, bất quá chỉ là cái tạp chủng của một nữ nhân hạ tiện *, cẩn thận da của người, tiểu tiện nhân!”

*Chỗ này tác giả viết J女生 – J nữ sinh, ý chỉ 1 người con gái lưỡng lự hay đại loại vậy ta mạn phép dịch vậy luôn ^^~

Cung phu nhân càng nói càng giận, nhất tưởng mình chính là chuẩn bị nhiều đồ cưới cho nữ nhi hiện giờ đều tiện nghi cho Cung Trác Lương, nàng liền hận đến trào tâm nạo phé, Cung Trác Lương dù sao cũng mang danh Cung gia đại tiểu thư gả đi, đồ cưới nếu ít cũng là mất mặt nàng, cho nên Cung phu nhân như thế nào có thể không phát điên, gạt đi bộ mặt ra vẻ cao quý kia, nàng cũng bắt quá là một người đàn bà chanh chua xuất thân nhà thương nhân mà thôi.

Cung Trác Lương cơ bản luẩn quẩn trong vòng cuộc sống văn minh, khi nào thì bị người chỉ vào cái mũi mắng qua như vậy? Nay nếu không phản lại một chút thì vẫn là nam nhân sao!

Trong con người đen hiện lên thần thái sáng ngời, Cung Trác Lương không còn áp chế phần nộ của mình, làm ra một động tác đối đến chóng mặt dựa cái bàn muốn đứng vững, mảnh mai yếu ớt muốn hướng trên người Cung phu nhân ngã qua, sau đó cái tay nhỏ bé trong tay áo ở trên khăn trải bàn đỏ thẫm mới mua túm một cái, hơn phân nửa mỹ vị món ngon đều theo Cung Trác Lương cùng nhau bỏ nhào vào trên người Cung phu nhân.

Cùng với Cung phu nhân hét chói tai và mọi người gà bay chó sủa, Cung Trác Lương đồng dạng bị dính một thân sương sương thủy thủy hoàn toàn nằm trên mặt đất giả bộ bất tỉnh, nghe được Nhượng Lam giữ chặt Cung phu nhân khuyên nàng không thể nháo lớn, Cung Trác Lương mặt hướng sân nhà đặc ý cong lên khóe miệng, nghĩ rằng ta hiện tại sắp là tức phụ Kiều gia, cũng không tin người một mẫu dạ xoa cảm động cho ta, để ta ngày mai khi bãi thiên địa sẽ lại choáng ngất một lần nữa, xem các người có thể hay không ăn nói với nhà người ta!

“Phu nhân, trừng phạt không được a, nếu là ngày mai hôn lễ sinh ra cái sai lầm gì.....”

Nhượng Lam áp chế kinh ngạc trong lòng mình, ở bên tai cung phu nhân đang nổi giận lặng lẽ nói, ần ần dùng Kiều gia đến áp nàng, nói cho nàng tiểu bất nhân tất loạn đại mưu, chuyện bây giờ, đem Cung Trác Lương bình bình ôn ôn đưa qua Kiều gia mới được a.

Cung phu nhân nổi giận cầm chổi lông gà mà run run, đẩy ra Nhực Tử đang vội vàng lau quần áo cho nàng, đã nghĩ một cước đá vào trên người Cung Trác Lương, nhưng rốt cuộc là cho hai nha đầu kéo lại, ngay cả Nhực Tử chán ghét Cung Trác Lương đều biết nói, người này hiện tại khả năng không thể thương!

Cung phu nhân sau khi bị hai người ngăn lại, lý trí cũng chậm chậm trở lại, biết khẩu khí của mình quá trớn, tiểu tử này nếu thật sự làm ra sai lầm trong hôn lễ, một cái mạng nhỏ của hắn không tính cái gì, Cung gia phiền toái liền lớn!

“Các ngươi thu thập cho hắn lưu loát, xảy ra cái gì sai lầm, cũng cần thận da hai người các ngươi!”

Hung hăng ném xuống chổi lông gà, Cung phu nhân nổi giận dùng dùng trở về phòng tắm rửa, mà đối mặt với Cung Trác Lương ‘Té xỉu’ trên mặt đất, Nhực Tử cũng phiết cái miệng nhỏ nhắn một bộ dáng ghét bỏ, vẫn là Nhực Lam không ngại bản đồ lên Cung Trác Lương, giúp hắn trở về khuê phòng đại tiểu thư.

Nhực Lam để cho Nhực Tử tràn đầy không tình nguyện đi trước nghỉ ngơi, lại cho hạ nhân đi chuẩn bị cái ăn cùng nước ấm tắm rửa, thế này mới đi đến trước mặt Cung Trác Lương đang ghé vào trên bàn tiếp tục giả bộ bất tỉnh, buồn cười trạc trạc cái ót hắn.

“Mau gột rửa đổi thân quần áo đi, này một thân đầy mỡ.”

Nếu không phải ở góc độ của nàng vừa vận nhìn thấy trên mặt Cung Trác Lương chợt lóe qua nét giảo hoạt, Nhực Lam thật không tin đứa bé này cư nhiên dám làm ra hành động trả thù như hôm nay vậy, nhất tưởng đến bộ dáng phu nhân vừa mới bị vấy cho đầy người đồ ăn và canh, trong lòng còn chặt vật ôm một con gà nướng, Nhực Lam liền nhìn không được dùng khăn tay che miệng cười trộm.

Phu nhân sợ nhất trước mặt người khác mất mặt, hôm nay nháo một trận như vậy không chừng buồn bực bao nhiêu ngày.

“Nhực Lam, đối bụng.....”

Hừ hừ ngẩng đầu, Cung Trác Lương đôi mắt lóe sáng nhìn Nhực Lam, lập tức chính mình cũng có chút nhìn không được cười, khoe miệng loan loan khuôn mặt với bộ dáng hiện tại này của hắn, thấy thế nào cũng khiến người khác yêu thương.

“Lập tức đưa tới, ngài choáng ngất một trận này, sợ là không có người còn dám bỏ đối ngài.”

Giúp Cung Trác Lương cởi áo khoác ô ւế, lại giặt sạch bộ khăn lau khô mặt và tay cho hắn, Nhực Lam lúc này mới thật sự thả tâm, nghĩ đến tiểu hài nhi trước kia luôn nhất gan đầu cũng không dám ngẩng lên, hiện tại cư nhiên còn trả thù trên đầu chủ mẫu, chẳng lẽ là kinh qua một kiếp này khai khiếu? Hiện tại bộ dáng thông minh này thế nhưng so với trước kia tốt hơn nhiều.

Khiếu: ồ, ở đây ý nói tiểu cung thay đổi tính tình, nhìn thoáng hơn.

“Àn..... Thoải mái.....”

Rốt cục ngẫu nhiên hết hai món ăn một món canh, ăn uống no đủ Cung Trác Lương mĩ mĩ ngâm dục dừng, Nhực Lam sợ hắn thẹn thùng nên đã che bên ngoài phòng tắm, cho nên hắn hoàn toàn tùy tiện tự mình thưởng thức cảm giác ngâm trong dục dừng.

Bất quá Cung Trác Lương thoải mái không lâu, hảo tâm tình đã bị bà mụ bên ngoài cố ý phát ra thanh âm thúc giục nhiễu loạn, hắn không muốn vì điểm ấy mà làm cho Nhực Lam khó xử, liền vội vàng tẩy gội mái tóc dài làm cho hắn bực bội kia.

Cung Trác Lương vừa gội đầu tóc vừa nghĩ chuyện sẽ xảy ra ngày mai, trong lòng không khỏi lại là một trận rối rắm, hắn đây chính là lần đầu tiên kết hôn a, dĩ nhiên phải chuẩn bị, cái này cũng chưa tính, như thế nào ta lại trở thành người phải gả chứ?

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu cung kỳ thật là vạn phúc hắc nha, cạc cạc ~

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Trong Khi Tiến Hành Xuất Giá...

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả có lời muốn nói: kết hôn cổ đại ta cũng không có cơ hội nghiên cứu, chỉ có thể kết hợp chấp vá giữa kinh nghiệm bản thân và mạng xã hội, còn lại do chính ta bịa ra, hôn sự này trước hết làm cho bọn họ kết thúc như vậy đi a

~~Về nữ phượng áo cưới, đây là tìm thấy trong trang đồ trên mạng, không biết có thể biểu thị được ra hết hay không, nhóm đồng tử hãy tự mình đem mặt tiểu Cung thay thế vào đi..... nha~.

Này là hi phục

Này là thang viên

~Ngày hôm sau lúc trời lại còn chưa sáng, trong lúc Cung Trác Lương bán mộng bán tỉnh đã bị túm ra khỏi ổ chăn, vừa buồn ngủ nghĩ có phải về sau cũng không thể ngủ lười hay không, sau đó đã bị hầu hạ rửa mặt tắm rửa mặc vào giá y, chờ khi hân hoan toàn thanh tỉnh, đã bị mặc một đồng lớn quần áo ngồi ngay ngắn trước đài trang điểm.

Hi quan ước chừng cũng nặng mấy cân, Cung Trác Lương ngay cả quay đầu cũng thấy lao lực, chỉ có thể tròn mắt loạn chuyển xem ra nhìn lại, nghĩ rằng hôn lễ cổ đại này hẳn đây là lần đầu gặp a. Hiện tại Cung Trác Lương cũng không có bao nhiêu tự giác mình là nữ nhân vật chính, ngược lại là tâm lý vô xem giúp vui nhiều hơn chút.

Hi quan: cái mũ phượng của cô dâu

“Tiểu thư, thỉnh ăn hi đoàn, một hồi nên khai diện.”

Nhược Lam bưng bát Thang Viên vào phòng, nói một câu khách sáo rồi dứt cho Cung Trác Lương một cái Thang Viên, này cũng là một cái tập tục khi thành thân nơi này, bao nhiêu tuổi xuất giá liền ăn bao nhiêu cái, đại biểu nhớ kỹ những điều tốt đẹp được hưởng ở nhà mẹ đẻ khi còn là cô nương, sau đó do cô (*) hoặc mẹ của mình khai diện, xem như chính thức chấm dứt thời kì làm cô nương của mình, trở thành một người phụ nữ.

(*)Thật ra chỗ này là hai từ cô ma – 姑妈, trong đó “ma” là tiếng gọi bậc trưởng bối phụ nữ ngang hàng với mẹ, từ cô ma = cô (chị em gái của cha), tương tự di ma – 姨妈 = dì (chị em gái của mẹ).

Cung Trác Lương đang ở trong lòng ước chừng Thang Viên này có đủ cho mình chống đỡ nửa ngày hay không, chỉ thấy một nữ nhân béo cái đầu đội hoa đỏ thắm bị một đám phụ nhân quay quanh đi đến, tiếp theo một tiếng ‘Ai u.’ vang vọng tám vòng, nữ nhân kia tung một cái khăn hồng, lác lác cái thất lung thủy dừng (mập mập) hướng Cung Trác Lương đi đến. Làm hại Cung Trác Lương muốn trực tiếp phun ra một ngụm nước trong miệng, nghĩ rằng yêu nghiệt đây là làm sao tìm đến a?

Cung phu nhân sợ lộ bí mật, người cô họ hàng xa mời đến khai mặt này tự nhiên chưa thấy qua hình dáng nữ nhi mình, song trong số thân thích tiến vào xem tân nương là hẳn, nhưng là có bằng hữu thân thích thường xuyên qua lại, cho nên những phụ nhân quen biết đến xem này còn chưa kịp tới gần, đã bị cung phu nhân phái người chặn lại mời ra ngoài, mà những người không quen này cũng không quá thân cận hẳn, liền tụ tập trước cửa nói nói cười cười, cũng có vẻ thấp phần náo nhiệt.

“Ai ô ô u, xem này tân nương tử rất xinh đẹp a.”

Không biết người cô này xưng hô ra sao, đứng trước mặt Cung Trác Lương mà bắt đầu khoác lác một trận, nói cứ như trên trời dưới đất hẳn là tốt nhất, giống như thiên thượng vô song, bị khen ngợi một trận làm cho Cung Trác Lương cả người da gà bay tứ tung.

“Tạ cô.”

Cung Trác Lương vụng trộm kéo Nhược Lam đang cười trộm bên người, lấy ánh mắt ý bảo nàng mau cấp thái kim, đạn nước miếng bọc đường này hẳn kháng không được a!

Thái kim = Tiền thưởng, đây cũng nằm trong tập tục cưới, 1 người phụ trách vào chúc phúc (khen, tặng bốc cô dâu), nếu người nhà cảm thấy vui vẻ sẽ thưởng hậu hĩnh.

Rốt cục lúc Nhược Lam đem hà bao thái kim đệ ra, người cô này liền ngậm miệng bắt đầu làm chính sự, có lẽ nàng dùng tay cân nhắc qua phân lượng thái kim biết có đủ, nụ cười trên mặt lập tức lại sáng lên thêm vài phần, cầm lấy dây lụa trên khay được nha hoàn bưng tới, lưu loát cuộn lên tóc mai trên trán Cung Trác Lương, sau đó có nha hoàn dùng khăn tay cẩn thận lại lau sạch mặt, thế này Nhược Lam mới giúp Cung Trác Lương trang điểm lại.

Mang hi quan đối với gương trái nhìn phải nhìn, Cung Trác Lương cảm thấy may mắn thời đại này trang dung lấy mộc mạc tự nhiên làm đẹp, không cần cạo lông mi (chân mày), ở trên mặt bôi hai cái vòng tròn đỏ bừng hoặc là chấm hai điểm đen gì đó, nhưng thật ra ở trên trán thiếp hoa lửa điểm ấy Cung Trác Lương có thể nhận, hơn nữa không thể không nói, người này chẳng phân biệt được nam nữ, hóa trang xong chính là không giống a. Không biết đến thời điểm nào có thể nhìn bộ dáng mình mặc nam trang đây.

“Tiểu thư hôm nay thật xinh đẹp.”

Cuối cùng thoa tốt son môi, Nhược lam đối với khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Cung Trác Lương cảm thán.

Cung gia lão gia là một mỹ nam tử, ba hài tử trong nhà, đại gia đã hai mươi tuổi lớn lên giống phu nhân, còn lại đại tiểu thư và nhị gia là giống lão gia, chỉ là nhị gia bình thường quá mức nhất gan, ngay cả con mắt xem mọi người cũng không dám, không có một dung mạo hảo, làm cho người ta cảm giác cũng chỉ là bình thường, nhưng nhị gia hiện tại mặt mày giống như có nhiều linh khí hơn, trong thần thái sống mắt lưu chuyển, thế nhưng lại làm người kinh diễm. Sau khi lớn lên không biết sẽ là người xuất sắc cỡ nào.

“Người dựa vào ăn mặc mà thôi.”

Đau buồn đối với mình càng phát ra bộ dáng nguy nung, Cung Trác Lương bung cái giá bày ra một bộ dạng khinh thường, lại không biết phối hợp với một thân giả trang này của hắn, sao lại ra một cái ngao kiêu rất cao a.

Bận rộn xong một hồi, thời gian cũng đã tới gần chính ngọ, bên ngoài truyền đến thanh âm Hi nương phu gia giả vờ thúc giục, Cung Trác Lương không tập trung chú ý đã muốn đứng dậy đi ra ngoài, bị nha hoàn bà mụ trong phòng một trận kinh hô lại ân trở về trên ghế.

Hi nương phu gia = bà mối bên nhà chồng

“Tiểu thư của ta ai..... Ngài làm cái gì vậy a? Hi nương đối phương thúc giục ba lượt mới được đứng dậy a.”

Nhược Lam vừa sợ vừa buồn cười chờ Cung Trác Lương, thấy hắn một bộ dáng mờ mịt vội vàng nhỏ giọng nhắc nhở, đó quy củ là đã sớm dặn qua hắn a, như thế nào đều quên hết rồi? Nhân gia mới thúc giục giả một lần liền đi theo rồi, kia đã có thể nào loạn thành trò cười lớn a, giống như rất vội vã giả đi vậy.

“Ngạch.....”

Cung Trác Lương bị mọi người nhìn đến xấu hổ, hoảng hốt nhớ lại là có người đã dạy chủ nhân thân thể này chuyện đó, nói là trước khi lên kiệu, phải được Hi nương bên nhà trai giả vờ thúc giục ba lượt, ra về không muốn xuất giá vân vân..... Cung Trác Lương làm sao để ý này đó, nói lại thì ân theo tâm tình của hắn, thật đúng là ước gì chạy nhanh lên kiệu đi, sớm ly khai Cung gia mới tốt đó.

“Không phải đều đã quên đi? Một hồi trước khi xuất môn, còn phải ở trên sảnh khóc biệt lão gia phu nhân, thật sự khóc, còn phải ngồi ở trên đùi phu nhân ăn com nâng uy, thể hiện không quên ân nuôi dưỡng.....”

Nhược Lam sợ Cung Trác Lương một hồi lại làm trò cười, vội vàng lại đem máu chót cùng hắn dặn dò một phen, lại không chú ý tới Cung Trác Lương nghe năng nói xong từng điều từng khoản này, sắc mặt càng ngày càng đen.

“Nhược Lam..... Ta khóc không ra được a?”

Cung Trác Lương kéo ống tay áo Nhược Lam nhỏ giọng cùng nàng kể tai nói, hắn hiện tại cao hứng còn không kịp nữa, đầu thể nào khóc ra a? Nói chi còn phải ngồi trên đùi mẩu dạ xoa kia để nàng uy ăn com..... Cung Trác Lương nhận không được lại một thân da gà.

“Này..... Đừng lo lắng, ta có biện pháp!”

Nhược Lam nghĩ thế nào lại có người tùy thời có thể nước mắt rơi như mưa, ở thời điểm quan trọng này ngược lại càng khóc không được, cái khó ló cái khôn cầm cái khăn tay đưa tiểu nha hoàn, để cho nàng đi phòng bếp tìm một ít dầu ớt thấm vào.

Đợi cho sau khi Hi nương bên nam giả vờ thúc giục ba lượt, tiểu nha đầu rốt cục cầm khăn tay đã dính ớt kia trở lại, Nhược Lam thấy nàng thông minh chỉ dính một chút, bên cạnh đều nhìn không ra, niết mặt nàng khen một tiếng thông minh, sau đó đem khăn tay giấu trong tay áo mình, giúp Cung Trác Lương đi đến tiền sảnh khóc biệt cha mẹ.

Tân nương khi khóc biệt không cần cái khăn voan hồng, cho nên Cung Trác Lương còn có cơ hội thấy rõ đồ cưới của mình, này vừa thấy được liền càng thêm khóc không được, hắn tự nhận là có thể ngăn chặn vẻ mặt mang thần sắc vui mừng của mình rất tốt.

Trưởng tử cháu ruột Kiều gia thành thân, đưa tới tiền biếu vốn là cực dày, Cung gia vì hiển phú, cũng vì thể diện nên bài ra tư thái không phải bản thân muốn trèo cao, tiền biếu đều đặt mua đồ cưới không tính, còn mặt khác tặng của hồi môn rất nhiều, cái này tất cả đều tiện nghi cho Cung Trác Lương. Hắn nhưng là có cố ý tìm hiểu qua, ở niên đại này đồ cưới của tức phụ là bắt nhập công trung, thuận là hai vợ chồng tư dùng, thậm chí có một cái lợi lớn, tất thấy chi tiêu đều dựa vào phu gia, đồ cưới thì phải lưu làm tiền riêng chính mình, có tiền vốn này rồi, Cung Trác Lương về sau sinh hoạt có bảo đảm rất lớn a.

Bắt nhập công trung: không xung vào công quỹ =))

“Tiểu thư.”

Đem lực chú ý của Cung Trác Lương từ đồ cưới kéo trở về, Nhược Lam hướng về phía chủ vị nháy mắt một cái, sau đó xuất ra khăn tay trong tay áo của mình, dùng bên dính thủy ớt kia điểm điểm khóc mắt Cung Trác Lương, lại không chút hoang mang đem khăn tay thu trở về, thay đổi tay áo bên kia đưa cho hắn.

“..... Phụ thân..... Mẫu thân.....”

Nước ớt uy lực quả nhiên không gì sánh kịp, Cung Trác Lương lập tức hai mắt đỏ bừng nước mắt rơi như mưa, hắn ‘ai oán’ phết mắt liếc Nhược Lam một cái, ‘anh anh’ thấp khóc bay tới trước mặt Cung lão gia và Cung phu nhân, tiếng kia kêu một cái bản thân còn thấy thương tiếc a.

“Hảo..... Hài tử, nay ngươi giả đến nhà người, phải hảo hảo kính trọng cha mẹ chồng, hầu hạ tướng công.”

Cung gia lão gia nhìn ‘Nữ nhi’ khóc bi thiết trước mặt, vẻ mặt cũng phức tạp một lời khó nói hết, nhưng sau khi bị phu nhân mình hung hăng trừng mắt một cái, chỉ có thể thở dài không phải nhiều lời nữa.

“Hài nhi ghi nhớ phụ thân dạy bảo.”

Đối mặt phụ thân có một dung mạo tốt nhưng vô dụng này, Cung Trác Lương cố ý nhấn mạnh âm ‘Hài nhi’, mà không phải dùng là ‘Nữ nhi’ tự xưng, nghĩ rằng nam nhân này cũng chính là một tiểu bạch kiểm cổ đại, hoặc là một người không có quyền hành gì, cần nhờ thể tử đường còn tại bên ngoài câu tam đáp tứ, nếu có lòng tự trọng của nam nhân đều sẽ không để cho tử tự có kết cục như vậy.

Câu tam đáp tứ: ý chỉ một người hay ra ngoài lảng nhãng.

“Nữ nhi a, làm thân tức phụ không thể so với khi ở nhà, chỉ bằng thận trọng từ lời nói đến việc làm, cẩn thận xử sự, người phải tự lo thân a.....”

Cố ý cùng trượng phu làm trái lại, Cung phu nhân thanh âm nữ nhi kia kêu cực kỳ vang dội, giả bộ một bộ dáng thân mật ôm Cung Trác Lương ngồi ở trên đùi mình uy con, trên thực tế ánh mắt nhìn hẩn hận đến nỗi muốn trừng ra ngoài.

“Đã biết, mẫu thân.”

Để mi thuận mục làm ra một bộ dạng nghe lời, xem ở mặt mũi đồ cưới, Cung Trác Lương cũng không nghĩ tại thời điểm này làm ra cái biến cố gì, tâm nghĩ đợi ta nắm được số tiền lớn, ‘Danh phận’ định rồi, đến lúc đó ta là ‘con dâu Tri phủ’, là ‘phu nhân Cử nhân’ a, xem ta như thế nào trị dân phụ người!

Để mi thuận mục: động thái ánh mắt khép hờ, tỏ vẻ nhu thuận.

Đối phát biểu của Cung phu nhân tai phải vào tai trái ra, Cung Trác Lương vụng trộm ở trong đám người tìm thân ảnh Ngô di nương, trường hợp này Cung phu nhân nhất định sẽ không để cho nàng lộ diện, cho nên ánh mắt Cung Trác Lương chủ yếu tập trung ở địa phương chung quanh góc khuất, quả nhiên, người nọ hiện tại đang tránh ở góc khuất phía trong hành lang gập lẹ, nhìn ra Cung Trác Lương đã tìm thấy nàng, Ngô di nương tan nát cõi lòng dùng khăn tay che miệng nức nở.

Nương.....

Vô thanh làm cái khẩu hình, Cung Trác Lương nhìn thân ảnh nàng khó nhịn bi thương mà lẩn đi, ở trong lòng yên lặng thờ dài, chỉ hy vọng Cung phu nhân xem ở phân thượng còn có thể dùng nàng đến uy hiếp mình, không đến mức quá khó xử nàng.

Cái ả khốc biệt đã qua, Nhược Lam giúp Cung Trác Lương đội nha đầu hầu hạ trang điểm lại một lần nữa, trong lúc này đội ngũ đón dâu của phu gia đều đã đem đồ cưới nâng ra ngoài an bài hảo, sẽ chờ thân ca của Cung Trác Lương hiện thân đến ôm hẩn lên kiệu..... Mà vị nhân gia kia cũng phi thường trẻ mới vào gia môn.

Cung Trác Lương nhớ rõ ca ca này của hẩn từng lấy có thể tử sinh không ra nhi tử, sau đó ở bên ngoài liên tiếp dưỡng lục phòng ngoại thất, này đã nhiều năm rồi lại một cái nhi tử cũng chưa ôm trở về, vì thế bị Cung phu nhân giáo huấn không ít, cho nên mới cực ít về gia môn, ngay cả hôm nay đại sự như vậy cũng dám muộn, quả nhiên là cường giả a.

Nghĩ như vậy, Cung Trác Lương lặng lẽ khoi mào một góc khăn voan nhìn lên đại ca không có gì ấn tượng này, chỉ thấy một con mắt phóng dâm quang miệng treo nụ cười tà bộ đáng như cây gậy trúc lắc lư thông thả tiến vào, làm hại Cung Trác Lương vội vàng đem khăn voan buông xuống để tránh thương tổn ánh mắt của mình, trong đầu hiện tại cũng chỉ có hai từ chuyển động — lưu manh!

“Trước kia thật đúng là không chú ý, nguyên lai tiểu tử người lớn lên tuấn như vậy, sớm biết vậy đã có ca thương người, sao có thể cho người ăn khổ mấy năm nay chứ?”

Cung Trác Ngọc lão đảo thờ hẩn hẩn ôm Cung Trác Lương hướng cổ kiệu đi đến, miệng còn không quên ba hoa đùa giỡn chính đệ đệ mình, hẩn là tên nam nữ đều không kị, ý vào chính mình có tiền mà khi nam phách nữ xao môn quả phụ (*) không ít, nay nghĩ đến mấy ngày hôm trước gặp chuyện không may bị kêu về nhà mới nhìn thấy tiểu bộ dáng này của Cung Trác Lương, Cung Trác Ngọc liền không ngừng trong lòng ngứa, âm thầm đáng tiếc chính mình chỉ lo hoa hoa thảo thảo bên ngoài, lại bỏ lỡ một mầm non tốt trong nhà này..

(*) ép bức nam nhân, cưỡng bức nữ nhân, gõ cửa nhà quả phụ => anh này chuyện đòi bại liên quan tới dâm tà nào cũng làm

“.....”

Nín thở miễn cho bị miệng thối của Cung Trác Ngọc làm nghẹt thở, Cung Trác Lương về mặt chán ghét may mắn hiện tại có khăn voan cách cho không nhìn thấy nhau, bất quá nghĩ đến biểu tình đáng khinh của đối phương, hẩn liền từng đợt phiền chán, khi màn kiệu hạ xuống liền nhanh chóng phui quần áo ở những nơi mình bị chạm qua, muốn đem cảm giác ghê tởm kia đuổi đi. Đồng thời ở trong lòng thấy may mắn, tiểu tử này trước kia tránh được một kiếp a!

“Tiểu thư, ở bên trong kiệu không thể động! một hồi đến Kiệu phủ, muốn nghênh kiệu tiểu cô nương phải mời ngài ba lần mới được phép xuống kiệu, một hồi mang ngài vào cửa là Kiệu gia nhị gia, tiểu thúc của ngài, khi bái đường vị kia mới là cô gia.”

Nhược Lam đi theo bên cạnh cổ kiệu còn không quên cẩn thận dặn dò, ẩn ẩn tân lang là không tự mình đón dâu, mà ở cửa đại môn đón dâu, sau đó cổng tân nương tiến lễ đường, nhưng là vị lão gia cử nhân kia của bọn họ thân mình quá yếu, cho nên do đệ đệ ruột thịt của Y thay thế, bất quá bái đường vẫn là tự thân bái, Nhược Lam cẩn thận dặn như vậy, là sợ Cung Trác Lương nhận sai tân lang mà đáp lời lòi, kia có thể thật sự là chê cười lớn.

“Đã biết.”

Cung Trác Lương ở bên trong kiệu không yên lòng đáp, đôi tình huống thân thể tướng công mình nhưng lại có điểm an tâm rồi, có thể tự mình bái đường đã nói lên ngoại mạo và tứ chi không có tàn tật, thể lực cũng có thể còn được, nếu không sẽ vì che giấu mà cũng cho đệ đệ thay thế, hơn nữa vẫn là cái loại con quan gia nhà giàu ưa sĩ diện này. Bất quá tiểu thân thể của mình này mới mấy chục cân cũng không di chuyển được Tiền cảnh cũng coi như kham ưu a.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Kiều Ứng Trạch...

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đội ngũ đón dâu diễn tấu sáo và trống đi hơn phân nửa Bạc thành, mặc dù kiệu phu đều được tiền lì xì đem cỗ kiệu nâng thật sự ổn, nhưng cái tàn suất lác lư này vẫn làm cho Cung Trác Lương ngủ gà ngủ gật, hần đành phải đỡ hi quan cố gắng bảo trì thanh tỉnh, đem suy nghĩ đều tập trung vào việc tự hỏi vấn đề ứng đối đêm nay.

Rốt cục trong một trận tiếng pháo, kiệu hoa chậm rãi hạ xuống, Cung Trác Lương vội vàng buông xuống khăn voan ngồi ngay ngắn, chỉ chốc lát kiệu môn đã bị nhẹ nhàng đá lên, bên ngoài một trận tiếng cười đùa, đều đang ồn ào kêu Kiều Ứng Hiền kia, nói hần đá không đúng, nhẹ này kia, sau đó chợt nghe thấy một giọng nam trong sáng mang theo chút hương vị xấu hổ ảo não vang lên, muốn cho bọn họ nhả nhận tránh dọa dọa đến tân nương tử.

Khăn voan chặn tầm mắt Cung Trác Lương, nhưng hần cũng có thể tưởng tượng ra tình cảnh vui mừng bên ngoài, tâm tình đột nhiên trở nên phức tạp, thầm nghĩ khi bọn họ phát hiện tức phụ hôm nay được kiệu hoa đỏ thắm nâng vào cửa là một nam nhân, không biết sảo thành cái dạng gì, rồi bọn họ sẽ phát tiết lửa giận như thế nào.....

Cảm giác được tay áo bị lôi kéo, Cung Trác Lương thùy hạ tầm mắt từ dưới khăn voan nhìn lại, chỉ thấy một bàn tay tiểu hài tử nộn nộn bắt được ống tay áo của mình, biết nàng chính là ‘xuất kiệu tiểu nương’ mà Nhưộc Lam đã nói, Cung Trác Lương để nàng kéo mình ba lượt, mới tùy nàng đỡ ra kiệu môn.

Vừa ra kiệu đã được Hi nương đỡ lấy, Cung Trác Lương dưới sự nhắc nhở của nàng bước qua chậu than và yên ngựa, mới vừa trên thảm hồng đứng vững, chỉ thấy một bóng dáng màu đỏ bán ngồi xồm trước mặt mình, Hi nương xướng tụng đem tay Cung Trác Lương đặt trên vai đối phương.

Cung Trác Lương thuận thế ghé vào trên lưng Kiều Ứng Hiền, từ phía dưới khăn voan nhìn thấy hần xuyên cũng là hi phục, chỉ là không có đeo hồng trù đai mà thôi, Cung Trác Lương có điểm tò mò diện mạo tiểu Kiều này — hần đã tự động đem hai huynh đệ này thành nam bản đại Kiều tiểu Kiều. Đáng tiếc do khăn trùm đầu chặn lại chỉ có thể nhìn thấy bả vai đối phương, lúc này Kiều Ứng Hiền vừa động lưng mang thân thể hần đứng lên, Cung Trác Lương theo bản năng ôm cổ hần, đưa tới đối phương một tiếng cười khê.

Hồng trù đai: là cái cục bông đỏ rực chú rể hay đeo trước ngực á, cái này riêng với hoa cầu hồng trù đai (cũng được nhắc đến bên dưới)- vốn để cô dâu chú rể cùng cầm, hình minh họa bên dưới ^^

“Đừng sợ, ta ca là người tốt, nhất định sẽ không cho nàng chịu ủy khuất, cũng thỉnh tâu từ hảo hảo đợi Y.”

Đem phản ứng Cung Trác Lương trở thành e lệ, hần ở trên lưng Kiều Ứng Hiền xem ra thân hình quá mức nhỏ gầy, chỉ có hai người bọn họ có thể nghe được thanh âm một câu đó, trong giọng nói sáng sủa tràn đầy thiện ý.

“Ấn.....”

Thái độ Kiều Ứng Hiền hiền lành làm cho Cung Trác Lương có điểm không hiểu mà chột dạ, chỉ có thể hàm hồ lên tiếng, cũng không nói chữ nào nữa, đối phương xem hần là một thành viên mới mà hoan nghênh, nhưng hần căn bản không nghĩ tới sẽ làm người Kiều gia, cũng không khả năng làm, bọn họ đối mình càng tốt, thời điểm biết chân tướng sẽ bị đá kích càng lớn a.

Cung Trác Lương hiện tại thật ra lại hy vọng công công bà bà nhà này a cái gì cũng giống người Cung gia, như vậy ít nhất sẽ không sinh ra cảm tình, chính mình lừa bọn họ cũng có thể lừa đến yên tâm thoải mái một chút..... Như thế nào cảm giác tự ngược như vậy chứ?

Sau khi Kiều Ứng Hiền đem Cung Trác Lương công tiến hi đường, lại diu hần đến gần vị trí sườn bên phải, sau đó liền thối lui xuống phía dưới, đem vị trí tân lang nhường lại cho chánh chủ — ca ca hần Kiều Ứng Trạch.

Nghe được thanh âm mọi người bộc phát ra một trận cười đùa thúc giục, Cung Trác Lương biết đã đến lúc tân lang đem hoa cầu hồng trù đai đưa cho mình, này coi như là lần đầu tiên tiếp xúc của tân lang và tân nương, cảm giác được đối phương tựa hồ có điểm ngưng ngừng dựa lại đây, lực chú ý của Cung Trác Lương cũng tập trung cao độ hơn, hần cũng không biết mình là đang khẩn trương cái gì khi giờ nữa.

Rốt cục, thân ảnh mặc hi phục đỏ thắm dựa lại đây, Cung Trác Lương nhìn chằm chằm ống tay áo phía dưới khăn voan của mình, chỉ thấy một đôi tay hình dạng duyên dáng cầm trù đai đuổi đến.

Gầy mà thon dài khớp xương lại rõ ràng, còn đặc biệt trắng nõn tinh tế, từ thủ đoán nhân, Cung Trác Lương đối diện mạo ‘Tướng công’ nhà hắn thật sự càng phát ra hiếu kì hơn. Mỹ nhân thôi, mỗi người luôn thích xem, hơn nữa đối với Cung Trác Lương thuộc phái khai sáng, nam nữ cũng không có gì khác nhau.

Bỗng nhiên bàn tay duỗi đến trước ống tay áo của mình lại dừng lại, Cung Trác Lương nghe được đối phương dường như ngưng ngưng ho nhẹ một tiếng, phía dưới tiếng người ồn ào nhất thời sôi trào lên, Cung Trác Lương nhìn thấy cũng có điểm thay Y sốt ruột, nếu không phải lý trí nhắc nhở hắn cần phải rụt rè, Cung Trác Lương cũng muốn chính mình thân thủ đi lấy lại đây.

Rốt cục, Kiều Ứng Trạch tay cầm bàn tay nhỏ bé dưới ống tay áo Cung Trác Lương, đem một bên trù đãi đặt vào, còn cẩn thận xác định hắn nắm tốt chưa, thế này mới buông tay ra thối lui đến vị trí cũ, làm cho hồng ti câu hợp với trù đãi kia rũ xuống giữa hai người bọn họ.

Hồng ti câu: quả cầu làm bằng tơ – vải.

Xúc cảm. Hào hảo a. (D)

Cung Trác Lương người này có điểm thù không, cũng không có nghiêm trọng bao nhiêu, điểm xuất phát vẫn là do cái tư tưởng lúc nhỏ, khởi nguyên sinh ra là do cái thần tượng nào đó dạn đàn dương cầm thật tao nhã, đến sau lại cũng bất quá là phát triển thành đùa giỡn đệ đệ tiểu biên của mình khi sờ sờ khi xoa bóp mà thôi, dù sao hai tay này của Kiều Ứng Trạch xem như là đúng sở thích của Cung Trác Lương.

Thủ Không - 手控: ta không biết ý nghĩa chính xác của từ này, nhưng nó kiểu như cuồng tay, yêu tay á,

Trong thời gian miên man suy nghĩ, rốt cục đến lúc nên bái thiên địa, hai người Cung Trác Lương theo khẩu lệnh của người xướng lễ bái thiên cùng cao đường, đến thời điểm vợ chồng đối bái, bên dưới mọi người lại nổi lên náo nhiệt, nguyên lai nơi này còn có cái tập tục gọi là ‘Thường bái’, đại ý chính là ai bái trước, về sau người đó có thể quán gia, nghe nói từng có hai vợ chồng trong lúc thường bái nháo khởi tính tình, tân lang phát tay áo rồi đi làm trò cười.

Cung Trác Lương thế nhưng thật ra không thêm đề ý sự tình này, cho nên sau khi người xướng lễ nói xong câu vợ chồng đối bái, mới cùng nhau quỳ xuống, đối phương cũng không chậm nhưng lại so với mình còn chậm một bước, lại biểu hiện cực kì tự nhiên.

Tuy rằng cách khăn voan nhìn không tới mặt đối phương, nhưng Cung Trác Lương lại cảm thấy mình giống như nghe được tiếng lòng đối phương — ta về sau sẽ làm tất cả cho nàng.

Tâm không khỏi thất chặt, tuy rằng đây là một chút việc nhỏ không đáng kể, Cung Trác Lương lại có thể cảm giác được người trước mắt tính tình ôn nhu, nếu là thay đổi một nữ tử chân chính gả cho Y, nghĩ đến nhất định sẽ phi thường hạnh phúc đi, thật sự là đáng tiếc.

Chưa cho Cung Trác Lương thời gian giả vờ sâu sắc lâu, theo kết thúc buổi lễ xướng, giữa sảnh đường vang lên tiếng mọi người chúc phúc, dừng tưởng rằng kế tiếp Cung Trác Lương có thể hồi tân phòng nghỉ ngơi, trên thực tế cực khổ của hắn thế này mới xem như vừa mới bắt đầu thôi.

Việc kế tiếp đôi tân nhân bọn họ phải làm, chính là lễ ra mắt người nhà, đi qua quỳ lạy một vị trưởng bối lại một vị trưởng bối. bôn gia Kiều gia tuy rằng không ở Bạc thành, nhưng Kiều lão gia làm quan mấy năm qua nói tới thân tộc hoặc người đơn giản tìm nơi nương tựa cũng không ít, cho nên bọn họ một đường quỳ xuống, Cung Trác Lương đầu đã muốn choáng váng.

Theo bản năng, Cung Trác Lương từ phía dưới khăn voan nhìn nhìn Kiều Ứng Trạch bên người, cảm giác thân hình Y có điểm hoảng, xuất phát từ một loại tâm lý nan huynh nan đệ, Cung Trác Lương nhẹ nhàng đỡ cánh tay đối phương, thời điểm đứng lên quỳ xuống có thể cho Y mượn một chút lực.

Nan huynh nan đệ: ý là hai anh em cùng song hành.

Động tác nhỏ của Cung Trác Lương mọi người xem trong mắt, tự nhiên lại rước lấy một trận cười đùa, mà không biết người ta là xuất phát từ một loại tâm lý châm biếm hay ghen tị, trong việc này nếu mang ra bên ngoài nói đối tân lang quan quyền sẽ bị giễu cợt, nói hôm nay tân lang mua quan bán tước này so với tân nương càng ‘mạnh mai’ hơn.

Cung Trác Lương vốn không quen nhìn miệng tiện nhân, lại nhận thấy được thân thể Kiều Ứng Trạch vì lời này mà cứng đờ, cánh tay đỡ Y đã đi xuống vô thức vỗ vỗ, lập tức cảm giác được đối phương tựa hồ nhìn mình liếc mắt một cái, sau đó đã bị bàn tay to của đối phương phản cầm, bị mang theo tiếp tục quỳ xuống trước một trưởng bối.

“.....”

Cảm giác được đối phương không có ý từ buông ra tay kia của mình, Cung Trác Lương trong lòng có điểm không được tự nhiên, nhưng lại không tránh khỏi đối phương, chỉ có thể đề Y nắm đến bái lễ xong, thế này mới được người xướng lễ thả vào động phòng.

Trên đường đi đến tân phòng lại có chú ý, phải dùng năm bao tải trải trên mặt đất, lại từ tân lang dùng trù dẫn theo tân nương ở mặt trên đi qua, sau đó luân phiên dùng năm bao tải này trải ra đường, dự ý là cái gì ‘Nói đôi tông đường’ rồi ‘Ngũ Đại kiến diện’, mà Cung Trác Lương đi ở mặt trên là một trận 囍, tâm nghĩ cái này với hắn mà nói thì phải là không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ a nhiệm vụ.

Rốt cục bình an tiến nhập động phòng, Cung Trác Lương mới vừa ở bên giường tọa ổn, bên kia Hi nương liền bung xúng can lại đây, để tân lang nâng khăn voan, Cung Trác Lương lập tức điều chỉnh tốt biểu tình, bày ra một bộ dáng thành thật đề mi thuận mục, cảm giác được hi quan trên đầu bị động nhẹ, sau đó trước mắt Cung Trác Lương một mảnh sáng ngời, liền nhìn thấy một khuôn mặt như quan ngọc, thanh nhã tuấn mỹ xuất hiện ở trước mắt.

Xứng can: cây có cán cân vén khăn tân nương

..... Tiểu tử nam a. (mê zai thấy sợ =))

Người trước mắt niên kỷ bất quá mười sáu, mười bảy tuổi, khuôn mặt mặc dù đã có bộ dáng thanh niên, nhưng ngũ quan vẫn còn có chút tính trẻ con của thiếu niên, cũng không biết là bệnh nặng mới khỏi hay là liên quan tới chiều cao, Kiều Ứng Trạch thân hình thoát nhìn thập phần đơn bạc, trên mặt cũng mang theo chút ỉu rĩ cùng tái nhợt, nhưng chính phân khí chất ốm yếu này, khiến cho hẳn cả người thoát nhìn lại tinh xảo như vậy, làm cho người ta vừa thấy sẽ từ đáy lòng sinh ra cảm xúc muốn che chở chiều cố.

Nói cách khác đối với Cung Trác Lương một người theo chủ nghĩa nam tử rất lớn mà nói, với lần đầu tiên gặp mặt Kiều Ứng Trạch, trong lòng hẳn đã có một gốc cây tên là ý muốn bảo hộ tiểu miêu chui từ dưới đất mà lên.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú, Cung Trác Lương phát hiện tiểu tử nam đối diện cư nhiên đỏ mặt, ánh mắt nguyên bản đối diện với mình cũng hơi tránh tránh đi, Cung Trác Lương trừng mắt nhìn, ý thức được mình vừa mới nhìn quá lộ liễu, cũng nhanh chóng thủy hạ mi mắt làm ra bộ dạng nhu thuận, trong lòng tại cảm thán, người này so với mình tưởng tượng còn thuận mắt hơn, tính cách thoát nhìn cũng khá tốt, hẳn là có thể hảo hảo lừa. à câu thông đi, đây là một bắt đầu tốt a.

Mở xong khăn voan lại hoàn thành quá trình ném hạt sen Quế viên gì đó, liền có một đồng thân thích bằng hữu tiến vào nháo động phòng, nhìn thấy bộ dáng Cung Trác Lương đều là một trận tán thưởng khích lệ, hâm mộ Kiều Ứng Trạch thủ được một mỹ nhân, đem tân lang quan nguyên bản còn có chút ý xấu hổ hồng đến mặt càng đỏ hơn.

Tân lang quan: quan là chỉ 1 cách xưng hô thôi, ko phải quan quyền nhé!

Nhưng xem như vậy Y cũng chưa quên bảo hộ tiểu tử phụ là mình, tận khả năng thay Cung Trác Lương đỡ hết trò treu cột và làm khó dễ của mọi người, mà Cung Trác Lương khỏi điểm còn lộ vẻ lễ phép cười ứng đối bọn họ, nhưng thời điểm bọn họ càng nháo càng không biết nặng nhẹ, thậm chí bắt đầu đối Kiều Ứng Trạch động thủ động cước, Cung Trác Lương không khỏi âm thầm nhủ nhủ chân mày.

Tuy rằng lúc trước đã bị dẫn dò qua việc nháo tân phòng sẽ thực hỗn loạn, mà làm tân nương tử như hẳn còn bị cảnh cáo nhiều lần không thể động khí, nào là mất rộng lượng, bị người chê cười vân vân, nhưng Cung Trác Lương thật sự không quen bị người lung tung nói những lời thô tục như vậy, bị chiếm tiện nghi miệng, hơn nữa trong đó còn có những người không đứng đắn thừa dịp hỗn loạn đem móng vuốt đụng đến trên người Kiều Ứng Trạch, cho nên Cung Trác Lương nhân châu chuyển động, đơn giản ôm thắt lưng Kiều Ứng Trạch tiến sát trong lòng hẳn, dùng chính mình ngăn móng vuốt sò loạn này, sau đó đối với mọi người cười rạng rỡ, khiến cho những khách nhân này không dám sờ soạng tân nương tử, chỉ có thể tiếc nuối dần dần tán đi.

Cuối cùng qua ải nháo tân phòng, để tất cả mọi người tán đi đến tiền sảnh uống rượu ăn tiệc, trong tân phòng rốt cục trở nên an tĩnh, Kiều Ứng Trạch trước kiên trì giờ ngồi xuống bên giường không ngừng khinh suyễn, trên trán đã toát ra chút mồ hôi.

Vốn nháo tân phòng xong Y là tân lang còn phải ra ngoài kính rượu bồi tịch, sau đó mới trở về uống chén rượu giao bôi cuối cùng thành lễ, nhưng thân thể Kiều Ứng Trạch thật sự chống đỡ không được, hiện tại trước mắt đều đã từng đợt biến thành màu đen, may mắn vốn đã định là để cho đệ đệ kính rượu thay, Kiều Ứng Trạch có thể chống đỡ đến hiện tại, kỳ thật đã so với mọi người mong muốn tốt hơn nhiều lắm.

“Người có khỏe không?”

Nhìn Kiều Ứng Trạch sắc mặt trắng bệch Cung Trác Lương có điểm lo lắng, do dự có nên đi qua diu Y một phen hay không, nhưng ngay sau đó lại bị người nọ nói ra hai chữ kích thích thiếu chút nữa co rút lại.

Đó là một tiếng vô cùng ôn nhu vô cùng sùng nịch — nương tử.

Tác giả có lời muốn nói: Ô ô, đêm nay ca đêm mang theo vờ đến bệnh viện, muốn sửa lại chi tiết lại gửi công văn đi, lại bị đất quên nguồn điện tuyến, vì thế đành phải đánh lại một lần nữa, sao một cái lòng chưa xót rất cao a ~ có chữ sai ta về sau tái sửa lại, hiện tại thấy nội thương thể nào ấy!

ps: Ở trong chi tiết biểu hiện đại Kiều của chúng ta là ôn nhu a ôn nhu

~~trù đại và hoa cầu trụ đại:

xứng can:

Hết chương 5

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Nương Tử Nhạ Họa.....

Một tiếng này làm cho Cung Trác Lương xấu hổ thần sắc cứng nhắc, bất quá Kiều Ưng Trạch gọi xong chính mình cũng ngượng ngùng dời đi tầm mắt, thế nên không có phát hiện hân hân tự nhiên.

“Khụ..... Tướng..... Ân..... Công”

Cung Trác Lương trong lòng giãy dụa lại giãy dụa, hàm hồ ứng một tiếng với Kiều Ưng Trạch, sau đó liền nghiêng người đưa lưng về phía Y làm bộ dạng ngượng ngùng, trên thực tế đang vô thanh khinh bỉ chính mình, trên mặt cũng tràn đầy buồn bực.

“Chúng ta đây.....”

Kiều Ưng Trạch thấy tiểu tân nương của mình đưa lưng về phía mình, nghĩ đến ‘Nàng’ là đang thẹn thùng, tuy rằng mình cũng không có ý tưởng nào tốt, nhưng nghĩ đến mình là phu quân, hẳn là chủ động một chút mới đúng, liền chống đứng lên xoa bả vai Cung Trác Lương.

“Sao..... Như thế nào!”

Cung Trác Lương bị Kiều Ưng Trạch chạm vào lập tức tặc mao, soát một cái xoay người lại khẩn trương nhìn Y, tâm nghĩ tiểu tử này sẽ không nóng ruột đến vậy đi, nói còn chưa nói hai câu đã động phòng?

Cung gia dám mình mục trường đảm lấy nam làm nữ gả như vậy, đó cũng là do đã tìm hiểu qua vị Kiều đại công tử này đã triển miên giường bệnh, dữ nhiều lành ít, trong trí nhớ Cung Trác Lương, Cung phu nhân từng tàn nhẫn dẫm dõ qua tiểu hài tử này, nếu Kiều Ưng Trạch miễn cưỡng có thể qua đây, phải lấy lý do dưỡng thân thể mà từ chối hành phòng, nếu là đối phương có ý, liền nói chính mình tuổi còn nhỏ, chờ thêm hai năm, sau đó đem Nhược Lam Nhược Tử đưa qua thông phòng, mà sau tiểu hài tử này còn nghe lên được, Cung phu nhân cho Nhược Tử một phương thuốc, nói nếu thật sự không thể gạt được, phải ra hung chiêu đưa Y một đoạn đường..... Mà tiểu hài tử này, chính là tại lúc đó mà tự sát.

Cung Trác Lương tự nhiên sẽ không đi làm loại việc hại người này, cũng không nhẫn tâm nhìn tiểu tử này bị hại, cũng phải có kế hoạch như thế nào đem Nhược Tử đuổi đi, như thế nào giáo huấn người của Cung gia, nhưng phiền toái hiện tại là tình báo của Cung gia tra ra đại ô long, đại Kiều này không chỉ không có bệnh tình nguy kịch, ngược lại hoàn hảo giống như “Tinh trí” cực cao, trước mắt mình phải qua cửa này như thế nào a?

Ô long: ý chỉ sự lừa bịp

“Ta..... Chúng ta nên thay quần áo, uống chén rượu giao bôi.”

Bị Cung Trác Lương phản ứng phòng bị kinh ngạc một chút, Kiều Ưng Trạch trên mặt huyết sắc nhanh chóng thoái lui, trong đầu chỉ có một ý niệm..... ‘Nàng’ quả nhiên không muốn gả cho phế nhân như ta’.

Kiều Ưng Trạch đem cánh tay vừa vươn ra run nhè nhẹ thu hồi về, phía dưới tay áo chậm rãi nắm chặt.

“A? Thực xin lỗi, là do ta quá khẩn trương.”

Nhìn thấy Kiều Ưng Trạch liếm đi tiểu ý về mặt âm đậm, Cung Trác Lương ý thức được phản ứng của mình vừa rồi làm Y bị tổn thương, vội vàng giữ chặt tay Y giải thích, trong lòng cảm thán người này cũng quá miễn cảm đi.

“Không sao cả, là ta lỗ mãng.”

Kiều Ưng Trạch miễn cưỡng cười cười, ý bảo Cung Trác Lương không cần khẩn trương, rét lạnh trong lòng thế nhưng không giảm bớt một chút, do vậy, trước mắt là từng đợt choáng váng.

Kiều Ưng Trạch là trẻ sinh non, lại khó sanh hạ, tiên thiên vốn là có chút không đủ, mẹ đẻ lại bởi vì chút nguyên nhân mà không thích Y, phụ thân cũng đối từ từ không lưu tâm, cho nên Y sau khi sinh được chiếu cố không đủ cẩn thận, tuy rằng rất nhanh được tổ mẫu phát hiện đưa tới trước mặt giáo dưỡng, nhưng căn nguyên đã yếu, tái bổ tái dưỡng cũng thủy chung không quá khỏe mạnh.

Tiên thiên: Thể chất bẩm phú

Hơn nữa Kiều Ưng Trạch thấy thân mình mạnh hơn, một lòng muốn đọc sách muốn quan điều môn mi, muốn được cha mẹ yêu thương coi trọng, cuối cùng quá gắng gượng mà thân thể suy sụp ngay cả cử nhân cũng không thể như nguyện, cũng bởi vì ốm yếu không thể vào kinh đi thi, khiến cho Y trong ngực tích tụ không thể thư giải, không khéo lại gặp phải việc vị hôn thê đã định từ nhỏ chết đột ngột, Kiều Ưng Trạch nhất thời không thể nghĩ thông, chỉ cảm thấy sống không có gì đáng lưu luyến, nên bệnh mới trở nên hung hiểm, cho đến khi tổ mẫu cường chế muốn thay Y xung hỉ, Y vì không muốn phá hủy cô nương nhà người ta mới nỗ lực chống đỡ đến đây, nhưng hiện tại lại bị người ta ghét bỏ.....

Quang diệu môn mi: về vạng nhà cửa.

“Không phải, không phải..... Tướng công, tướng công người không sao chứ?”

Mắt thấy Kiều Ưng Trạch giống như muốn té xỉu, Cung Trác Lương vội vàng đỡ lấy Y đến bên giường ngồi xuống, cái khó ló cái khôn xác định xung hô, làm cho đối phương đừng tiếp tục để tâm vào chuyện vụn vặt.

“Không có việc gì, nương tử?”

Cảm giác được nhiệt độ trên người Cung Trác Lương truyền đến, Kiều Ứng Trạch ổn định một chút tâm thần sau đó chần chờ nhìn về phía hắn, thấy vẻ mặt Cung Trác Lương lo lắng không giống giả bộ, Kiều Ứng Trạch tâm tình mới chuyển tốt một ít, thầm nghĩ hay thật sự là chính mình nghĩ nhiều?

Kiều Ứng Trạch từ nhỏ chỉ sinh hoạt bên trong Kiều gia, cha mẹ không thân cận, tổ mẫu lại đối Y sủng ái quá phận, cho nên Kiều Ứng Trạch thể nhược cơ hồ không có bao nhiêu cơ hội tiếp xúc bên ngoài, chung quanh bên người đều là nha hoàn tôi tớ, ngay cả người để tâm sự những điều trong lòng cũng không có, cho nên đối với thế từ sẽ cùng với mình bên nhau cả đời, Kiều Ứng Trạch trong lòng lại có thêm rất nhiều kỳ vọng.

Cũng không cần có dung mạo xinh đẹp bao nhiêu hoặc là tài nghệ hơn người cỡ nào, Kiều Ứng Trạch chỉ hy vọng có thể có một nương tử chân tâm thích mình, sẽ vì mình suy nghĩ, như vậy Y sẽ cố gắng hết sức mình đối tốt với người đó, che chở người đó cả đời.

“Àn, tướng công, ta hầu hạ người thay quần áo đi.”

Lúc này trả lời không dám có nửa điểm hàm hồ, Cung Trác Lương loan ánh mắt lộ ra mỉm cười tiêu chuẩn lễ phép, chủ động vì Kiều Ứng Trạch cởi xuống hi quan, sau đó đem Y thoát đến chỉ còn lại áo đơn mới dừng tay.

Này cũng là một tập tục của địa phương, hai vợ chồng ở tân phòng trước phải giúp nhau thay quần áo, sau đó uống chén rượu giao bôi cùng kết tóc, mới tính chính thức kết làm vợ chồng, sau là có thể động phòng.

“Nương tử.”

Ngoan ngoãn để cho Cung Trác Lương vì mình thay quần áo, Kiều Ứng Trạch nhìn người trước mắt đang vì mình thắt đai lưng áo ngủ, trong ánh mắt tràn đầy nhu tình.

Kiều Ứng Trạch là thật thích xưng hô đặc biệt này, điều đó đại biểu, tiểu nhân trước mắt này chính là hoàn toàn thuộc về Y, là người cùng thân cận nhất.

“.....”

Cung Trác Lương không rõ Kiều Ứng Trạch như thế nào đột nhiên lại bất ngờ cao hứng đến vậy, chỉ có thể lộ vẻ cười để Y động thủ giúp mình thay quần áo, hẳn thật ra không lo lắng Kiều Ứng Trạch phát hiện cái gì, hài tử mười hai tuổi thôi, thân thể đều còn chưa có bắt đầu phát dục, trước ngực thường thường thực bình thường thôi.

“Nương tử, uống bôi rượu này, nàng – ta liền chính thức kết làm vợ chồng, ta Kiều Ứng Trạch không dám cam đoan có thể cho nàng cả đời thuận toại phú quý, nhưng dám thề nếu nàng trong lòng có ta, ta cuộc đời này liền quyết không phụ nàng.”

Kiều Ứng Trạch nắm tay Cung Trác Lương đến bên cạnh bàn ngồi xuống, đem một chung rượu đưa tới trong tay hắn, sau đó chính mình giờ lên một chung khác đưa đến trước mặt hắn, ngữ khí mềm nhẹ lại tràn đầy kiên quyết nói.

“.....”

Cung Trác Lương không biết nên như thế nào trả lời Kiều Ứng Trạch, quân tử trọng nặc, Cung Trác Lương mặc dù không tự nhận chính mình có bao nhiêu thuần lương, nhưng cũng không muốn lừa gạt chân tâm của một đại nam hài đơn thuần tốt đẹp như vậy, cho nên tay nắm chén rượu liền chần chờ không thể đi lên câu đến cánh tay trước mặt, thẳng đến khi trong mắt đối phương lại thấy được sự bất an và cẩn thận, Cung Trác Lương mới mỉm cười cùng Y khoác cánh tay, kề nhau uống xong chung rượu này.

Quân tử trọng nặc: Lời hứa của quân tử rất nặng, rất quan trọng.

“Hôm nay một mồi một ngày, nàng chắc đói bụng lắm đi, mấy thứ này cũng có thể lót dạ, ăn một chút lại nghỉ ngơi đi.”

Liên tục uống ba chung rượu, Kiều Ứng Trạch có chút cảm giác say dâng lên đỏ mặt, chỉ vào hoa quả và điểm tâm cưới trên bàn để cho Cung Trác Lương ăn, chính mình dường như là xem không đủ nhìn chăm chăm mặt Cung Trác Lương xuất thần, sau đó như là nghĩ tới cái gì, Kiều Ứng Trạch nhìn nhìn giường bên kia, tới khi quay lại trên mặt càng đỏ.

“Àn.”

Cung Trác Lương bị nhìn trong lòng có chút phiền táo, ngoài miệng cũng là từng đợt phát khô, liền đem bình rượu còn sót lại không nhiều trên bàn kia toàn bộ uống vào, nhanh đến nỗi Kiều Ứng Trạch cũng không kịp ngăn lại, bình rượu còn lại phân nửa kia liền hoàn toàn vào miệng Cung Trác Lương.

“Nương tử, nàng có khỏe không?”

Kiều Ứng Trạch hoảng sợ, đoạt lại được bình không tùy ý ném trên bàn, đứng dậy đi đến trước mặt Cung Trác Lương đỡ lấy bả vai hắn xem xét, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia trở nên phấn hồng phấn hồng, Kiều Ứng Trạch không khỏi có xúc động muốn hôn hôn một cái.

“Không. Ta không sao!”

Nhắm mắt lại đem mặt chôn ở ngực Kiều Ứng Trạch, Cung Trác Lương ôm thắt lưng Y ngay cả động cũng lười động.

Hắn không nghĩ tới mình trước kia đem rượu làm nước mà uống, vào thế giới này cư nhiên từ lượng kém như vậy, thế này mới uống nhiều một chút a,

liền cảm giác từng đợt lơ mơ, trong đầu gì đó cũng bắt đầu không chịu khống chế loạn phiên, hai đoạn kí ức đang tranh đoạt luân phiên xuất hiện, làm cho Cung Trác Lương cảm thấy đau đầu không thôi.

..... Thật muốn lớn tiếng hét ra khỏi cổ họng để phát tiết, lão tử không phải chính mình muốn, lão tử như thế nào lại bị cuốn vào đồng nợ nần lộn xộn này như vậy, dựa vào cái gì hần phải đem cuộc sống của mình hi sinh vì người khác, hần không muốn lừa tiểu nữ nam này, hần không muốn làm ngụy nương, không muốn lo lắng đề phòng đề phòng từng người bên cạnh!

“Một mồi à? Kia kết tóc xong liền ngủ đi.”

Cảm giác được Cung Trác Lương bắt an, Kiều Ứng Trạch nghĩ đến ‘Nàng’ là lo lắng sinh hoạt sau này, liền ôm trần an an ủi vài câu, sau đó lôi kéo hần đến bên giường ngồi xuống, tâm nghĩ quả nhiên vẫn còn quá nhỏ, hôm nay kết tóc liền ngủ đi, giữa vợ chồng cái loại việc này..... Còn nhiều thời gian thôi.

“Kết tóc.....”

Cảm giác say khiến cho Cung Trác Lương một trận cảm xúc cuộn cuộn, nhìn thấy Kiều Ứng Trạch vẻ mặt vui mừng cắt tóc hai người dùng dây hồng cột chắc, sau đó bộ dáng trân trọng bỏ vào hòm thu hồi lại, Cung Trác Lương trong lòng không hiểu dâng lên một cỗ xúc động..... Không muốn nhìn thấy cái dạng biểu tình này của Kiều Ứng Trạch, Y khát khao Y chờ mong đều không có khả năng thực hiện, hôn nhân của Y đã bị hủy, Y thú là nam nhân a!

“Nương tử, ngươi làm sao vậy?”

Hào hào bỏ hòm trở về Kiều Ứng Trạch phát hiện Cung Trác Lương không thích hợp, ánh mắt hồng hồng bộ dáng giống như thập phần khổ sở, Y vội vàng đến bên người Cung Trác Lương ngồi xuống, muốn sờ sờ mặt Cung Trác Lương, lại một khắc đó bị mạnh mẽ đẩy ngã lên giường.

“Không cần lại gọi ta nương tử, ta không phải nương tử của ngươi, ta là một nam nhân giống ngươi, ngươi xem rõ ràng!”

Cung Trác Lương cảm xúc rối cục bởi vì hai chữ ‘Nương tử’ mà bạo phát ra, hần cúi người nằm trên người Kiều Ứng Trạch, cầm lấy tay Y hướng phía dưới của mình sờ, như là ở hướng Y chứng minh chính mình là thân nam nhi, cũng như đang nói cho chính mình, mình là nam nhân chân chính.

“Ngươi.....”

Cách tăng vài dẹt đụng đến một đoàn thịt kia, Kiều Ứng Trạch hoàn toàn bị sợ ngây người, Y thẳng tắp nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của Cung Trác Lương gần ngay trước mắt, trong đầu một mảnh trống rỗng, không biết đến tột cùng đã xảy ra cái gì.

“Ta, ta là bị bắt buộc thay tỷ tỷ gả đi, tỷ tỷ vốn nên gả cho ngươi đã cùng ngươi..... Bỏ trốn, Cung gia sợ nhà ngươi trách tội, cho nên đem ta có bộ dạng tương tự đến thay thế, nhưng ta chịu không nổi, ta là một nam nhân, điều này thật hoang đường! ngươi thế nào.....”

Lý trí Cung Trác Lương phản ứng việc mình kéo Kiều Ứng Trạch, hần vội vàng buông ra tay bắt buộc Kiều Ứng Trạch sờ mình, nhất thời không biết nên đứng lên hay tiếp tục ở trên người Y, chỉ có thể nhanh chóng chọn trọng điểm nói, thế nhưng nói còn chưa nói xong, đã bị Kiều Ứng Trạch một phen đẩy ra, chân Cung Trác Lương đập vào ngoại sườn trụ giường đau đến run run.

“Buồn cười!”

Kiều Ứng Trạch buồn bực đẩy ra Cung Trác Lương, lưng lay xuống dưới rồi đi, nhất tưởng đến những thâm tình đào tâm đào phé của mình đêm nay lại thành một trò cười lớn, Y liền xấu hổ và giận dữ khó có thể còn là chính mình, thậm chí muốn thoát khỏi cái địa phương làm cho Y khó có thể chịu được này xa thật xa.

“Uy! ngươi cẩn thận a.”

Mất thấy Kiều Ứng Trạch thân hình nhoáng lên một cái muốn yếu ớt ngã xuống, Cung Trác Lương cũng bất chấp cái chân đau của mình, nhảy xuống giường hiểm hiểm ôm Kiều Ứng Trạch, thiếu chút nữa bị Y đè nằm úp sấp trên đất.

“Không phải chứ, giận đến hôn mê a?”

Cung Trác Lương cố sức đem Kiều Ứng Trạch mang đến trên giường, nhìn sắc mặt Y trắng bệch hai mắt nhắm nghiền lại một trận sốt ruột, không dám gọi người tiến vào, chỉ có thể một bên cho phủ ngực Y thuận khí một bên ấn huyệt nhân trung, trong lòng ảo não không thôi, biết rõ tiểu tử này thân thể không tốt, mình sao lại xúc động như vậy chứ?

..... Cũng may vừa rồi thanh âm hai người bọn họ cũng không lớn, không có kinh động nhân thủ bên ngoài, chỉ là không biết các nàng sẽ đợi được bao lâu, mình có nên tính toán bí mật bỏ trốn trong đêm nay hay không a!

Tác giả có lời muốn nói: Che mặt..... Đại kiều hiện tại chính là một nữ thiếu niên mười bảy tuổi xanh miết ốm yếu, mang theo chút tính trẻ con văn nhả cùng u buồn, thỉnh tự hành tương tượng~~

Editor có lời muốn nói: đọc tới chương này thì khẳng định anh là thụ ọy, mấy chương trước vẫn còn nghi ngờ sao tiểu Cung lại là công cơ đấy

Hết chương 6

Chương 7: Vẫn Là Nương Tử Nhạ Họa

“Kiều Ưng Trạch! Kiều Ưng Trạch nguoi tỉnh tỉnh, nguoi này cần uống được gì không a? Nguoi nói một chút a!”

Cung Trác Lương thấy Kiều Ưng Trạch biết đau xoay mặt né tránh tay mình, liền cố sức ôm đầu của Y để Y dựa vào trong lòng mình, tay kia thì tiếp tục phủ ngực giúp Y thuận khí.

“.....”

Kiều Ưng Trạch vừa rồi là nhất thời xấu hổ và giận dữ kích động, hơn nữa ngất tỉnh dậy, hiện tại tuy rằng tỉnh nhưng cả người như nhũn ra xuất không ra một chút sức nào, chỉ có thể tựa vào trong lòng Cung Trác Lương thở dốc, cũng không được tự nhiên quay đầu đi không thèm nhìn hấn.

Hiện tại trong đầu Kiều Ưng Trạch một mảnh hỗn loạn, cũng không biết nên xử lý tình huống trước mắt như thế nào, bất quá tuy trong lòng buồn bực, nhưng Y thiên tính thiện lương nên không có ý nghĩ phát tác lên Cung Trác Lương, chỉ là khó có thể đối mặt với hấn mà thôi.

“Nguoi thật sự không có việc gì sao? Có cái gì cứ việc nói a.”

Cung Trác Lương thấy Y hô hấp chậm rãi vững vàng, chính mình cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, thế này mới cảm giác được đau đớn trên đùi, liền một bên cau mày nhu chân, một bên không quá yên tâm truy vấn hai tiếng.

“.....”

Kiều Ưng Trạch quay đầu quét qua chân Cung Trác Lương liếc mắt một cái, lại lập tức chuyển trở về, như trước vẫn im lặng không lên tiếng, an tĩnh làm cho người ta không biết Y suy nghĩ cái gì.

“Nguoi có hỏa cũng đừng hướng về ta phát a, này cũng không phải ta sai, ta cũng là người bị hại, bởi vì là thứ xuất, từ nhỏ ngay cả nô tài cũng không bằng, còn bị xem thành nữ nhân mà gả đi, ô.....”

Thứ xuất: con của thiếp.

Thấy Kiều Ưng Trạch chỉ sinh hờn dỗi nhưng không có phát giận với mình, Cung Trác Lương thầm nghĩ tiểu tử này quả nhiên bản tính thiện lương, đơn giản tiên phát chế nhân giả vờ khóc, vì thế còn vụng trộm nheo đôi mắt một chút, hấn nhất thời đau mà nước mắt lưng tròng.

“Nguoi, nguoi đừng khóc a.”

Kiều Ưng Trạch bị nước mắt của Cung Trác Lương làm hoảng sợ, miễn cưỡng ngồi dậy không biết nên như thế nào ứng đối mới tốt, Y trong lòng cũng hiểu được lừa hôn là cung gia, tiểu nam hài trước mắt này là bị bọn họ đem ra làm vật hi sinh, cho nên cũng không có ý tứ ghi hận với hấn, chỉ là cảm thấy mình vừa rồi thực mất mặt đến cực điểm, mới có thể muốn thoát đi tránh hấn.

Nhưng hiện tại Cung Trác Lương vừa khóc đáng thương như vậy, Kiều Ưng Trạch lập tức mềm lòng, hơn nữa vừa rồi ấn tượng về hấn vô cùng tốt, cho nên trước mắt đúng là có chút tâm sinh thương tiếc trời lên.

“Bọn họ đối với nguoi tâm tồn bất lương, ta không muốn hại nguoi mới nói cho nguoi chân tướng, hiện tại nguoi muốn xử lý như thế nào ta cũng không xen vào, nguoi đã không lĩnh phân tình của ta, dù sao nhân sinh của ta đã bị hủy, lưu mệnh này cũng không có ý nghĩa gì, nguoi nếu thật hận ta liền bồi cho nguoi cũng được, ô ô.....”

Kiều Ưng Trạch thái độ trở nên mềm nhũn, Cung Trác Lương thế nhưng càng dừng cảm giả bộ, thấy bộ dáng Kiều Ưng Trạch muốn đỡ bả vai mình lại không dám qua, Cung Trác Lương chủ động dựa vào trong lòng Y, ngoài miệng ủy ủy khua khua ghen ngào, trên mặt lại hiện lên một tia cười đắc ý, kết hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn xứng thượng mười phần hương vị nguy nương kia của hấn, thật là cảm giác có chút yêu nghiệt..... Đương nhiên, việc này từ Cung Trác Lương hấn tuyệt đối sẽ không thừa nhận, hấn sẽ nói đó là cơ trí a cơ trí!

“Không có, việc này không oán nguoi, đừng khóc, ta sẽ không thương tổn nguoi.”

Kiều Ưng Trạch nhẹ nhàng ôm lấy thân hình nhỏ gầy của Cung Trác Lương, không khỏi nhớ tới hấn và mình đã bái đường, uống qua rượu giao bôi, hai người kết cùng một chỗ lại xảy ra chuyện như thế, hấn là vợ cả của mình được kiệu hoa đỏ thắm nâng vào cửa, này đã là sự thật, mình lại há có thể nhẫn tâm giận mà không để ý hấn?

“Thật vậy chẳng? Kia chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Có cam đoan của Kiều Ưng Trạch rồi Cung Trác Lương liền an tâm, hấn nhu dụi mắt làm cho chúng nó có thể càng hòng thêm một chút, sau đó ngừng

mặt ra về bất an nhìn Y, tâm nghĩ thỉnh chí cần báo đáp cung gia thôi cũng được, về phần ta người qua đường giúp này liền rất dễ xử lý, tùy tiện ăn một cái chết đột ngột sau đó tư thả ta đi là được rồi!

“Vừa rồi..... Ngươi thực khẩn trương bệnh tình của ta sao?”

Kiều Ưng Trạch cũng không trực tiếp trả lời vấn đề của Cung Trác Lương, chỉ là có chút dăm chiêu nhìn mặt hắn, một bàn tay nhẹ nhàng đặt ở trên đùi đau của hắn mà xoa.

“Đương nhiên a.”

Lời này Cung Trác Lương nhưng là trả lời đúng lý hợp tình, vừa rồi nếu không phải hắn phản ứng mau, Kiêu Ưng Trạch một người suất như vậy không chừng còn phải bị thương như thế nào chứ, nhìn Y thật tốt a.

“Đây là thiên ý đi..... Một khi đã như vậy, ta đây vẫn là câu nói kia, nương tử, nếu ngươi trong lòng có ta, ta cuộc đời này liền quyết không phụ ngươi.”

Kiều Ưng Trạch im lặng nửa ngày, bỗng nhiên thật dài ra thở một hơi, giống như là đã nhìn ra cái gì đó, trên mặt lại nổi lên tiểu ý ôn nhu, vừa nói còn một bên sờ sờ mặt Cung Trác Lương.

Y chỉ là muốn có người bồi mình đi đoạn đường mà thôi, nếu lão thái gia an bài một người như vậy cho Y, như vậy Y liền thuận theo tự nhiên đi.

“..... Cáp?”

Cung Trác Lương vừa nghe lời này tròn tròn mắt, miệng giật giật chỉ phát ra một tiếng ngân chân chờ, có điểm theo không kịp ý nghĩ của vị trước mắt này, Y vì sao còn gọi mình là nương tử a?

“Ngươi ta đều đã bái thiên địa, chính là kiếp này hữu duyên, nay ván đã đóng thuyền, chúng ta liền hảo hảo làm một đôi vợ chồng đi.”

Kiều Ưng Trạch trong lòng đã muốn có quyết định, nhìn Cung Trác Lương liền không hề cảm thấy xấu hổ, thậm chí so với lúc này còn thoải mái hơn.

“Vì cái gì a? Không phải, ý của ta là..... Ngươi một vị phiên giai công tử như vậy, muốn thân phận có thân phận muốn địa vị có địa vị, như thế nào có thể chịu thiệt cùng một nam nhân như ta vậy chứ? Gia tộc của ngươi muốn ngươi có tử tự thì làm sao bây giờ?”

Cung Trác Lương hoàn toàn không thể lý giải đầu óc của Kiêu Ưng Trạch về phương diện này, biết rõ là sai muốn đâm tường, như thế nào còn muốn đi vào ngõ cụt chứ?

Nói cái gì mà ván đã đóng thuyền a, ngươi hoàn toàn có thể tháo ra đóng lại a, như thế nào không biết linh hoạt biến hóa như vậy chứ.

“Kỳ thật như vậy cũng rất tốt, ta vốn không biết còn có thể sống bao lâu, nếu không phải tổ mẫu có ý đính hôn, nói không chừng đã có thể ra đi vô khiên vô quái (*), nay cứng rắn chống đỡ đến bây giờ như vậy, là vì sợ hại cô nương nhà người ta, nghĩ ít nhất lưu lại cho nàng một hài tử nương tựa..... Nay thay đổi là ngươi, ta thật ra không có tảng bản khoăn này.”

(*) không vương bận, không lo lắng

Đem tay Cung Trác Lương cầm trong tay chính mình, Kiêu Ưng Trạch có chút thất thần kể ra, cũng không quản đối phương có thể nghe hiểu được hay không, Y đã ghen lâu lắm rồi, thầm nghĩ đem tâm sự hảo hảo cùng người nói nói, những lời này Y tuyệt đối không dám cùng người trong nhà nói ra, vốn là một con ma ốm chỉ biết gây hại, nay nếu còn một mình tự oán tự ngại chỉ càng làm cho người xem thường mà thôi.

“Theo tính toán của ta đi, ngươi là nam nhân rồi nhà này đi cũng có thể hảo hảo sinh hoạt, ta biết muốn ngươi ra về nữ tử là ủy khuất ngươi, nhưng nghĩ đến ta cũng không còn bao nhiêu ngày, làm phiền ngươi vài năm, còn hơn là phá hủy cô nương nhà khác, xem như tích phúc cho ta, ta cũng tất sẽ không bạc đãi ngươi.”

“Ngươi đừng nói như vậy a, cái gì có đi hay không, đồng ngôn vô kỵ a, Cung gia hại ngươi như vậy, ngươi liền chấp nhận? để cho bọn họ chiếm tiện nghi?”

Cung Trác Lương bị Kiêu Ưng Trạch nói cái mũi nổi lên con ê ẩm, tâm nói ngươi đừng học làm thánh mẫu gì đó a, cái kia cũng không nổi tiếng, ngươi ngày ngày chỉ nghĩ đến việc này, thân thể có thể không kém sao? Ta kính nhờ ngươi quý sức một chút đi, như thế nào có thể không công bị tính kế như vậy, ngươi nên nghĩ nhiều hơn như thế nào trả thù Cung gia cho hết giận, như thế nào lấy lại sân khấu mới đúng a.

“nếu không thì phải thế nào chứ? Nếu thật sự nháo ra, người đầu tiên hứng tai ương chính là ngươi, ta căn bản không có năng lực bảo trụ ngươi, còn nếu nói ra để trả thù, Cung gia suy tàn, ngươi thành tức phụ không có nhà mẹ đẻ che chở, tại trong cái nhà này chỉ sợ phải sống cang vát vát, còn không bằng trước giấu giếm như vậy, sau đó chúng ta lại suy tính.....”

Kiều Ưng Trạch trấn an sờ sờ tóc Cung Trác Lương, hướng hắn phân tích ra cái lợi cái hại, Y cũng không phải thật sự không giận Cung gia, nhưng trước mắt tối trọng yếu chính là bảo trụ tiểu tức phụ của Y, không nói đến khi cha mẹ Y biết việc này sẽ có cái phản ứng gì, riêng tổ mẫu kia của Y sẽ không bỏ qua, Kiêu Ưng Trạch biết sự lợi hại của tổ mẫu, nàng quá yêu thương mình, nếu biết chân tướng, nhất định sẽ đánh chết Cung Trác Lương để bảo oàn mặt mũi, sau đó hoàn toàn hủy diệt Cung gia nhằm hết giận, cho nên chuyện này tuyệt đối không thể để lộ ra một chút phong thanh nào.

“Nhưng là ta..... Chỉ có thể như vậy sao?”

Bị Kiều Ứng Trạch nói lảo thái thái lợi hại dọa sợ, Cung Trác Lương về mặt buồn bực, nghĩ rằng không phải thật sự chủ nghĩa bá quyền như vậy đi, nói đánh chết liền đánh chết Chính mình còn chưa muốn thật sự chết non a.

“Già chết thật sự có thể lừa được người, người nếu thật sự không muốn, ta nghĩ biện pháp thả người đi là được, nghĩ đến ta cũng.....”

Nhìn đã hiểu Cung Trác Lương không muốn, Kiều Ứng Trạch muốn nói chính mình cũng không còn kéo dài được bao nhiêu ngày, nhưng nhất tưởng mình nói người ta cũng không để ở trong lòng, chỉ khiến người khinh thường mình, chán ghét phiền hà thêm thôi.

“Ta không phải..... ý của ta là..... A mặc kệ, người nếu có thể chịu được cái kia, kia chúng ta trước hết như vậy qua đi!”

Cung Trác Lương thừa nhận mình bị Kiều Ứng Trạch dọa sợ, sau khi cân nhắc lợi hại, hẳn cảm thấy tạm thời ở lại Kiều gia vẫn an toàn hơn, dù sao hẳn sống lâu như vậy chưa thật sự thích qua người nào, đối đồng tính cũng không thực bài xích, tiểu mĩ nam trước mắt lại thật sự đẹp mắt.....

Tìm vô số lý do, Cung Trác Lương rốt cục vượt qua cánh cửa của chính mình, quyết định ném thứ tư vị sống cùng một người nam nhân.

“Chịu được cái gì?”

Kiều Ứng Trạch nghe Cung Trác Lương trả lời mà tâm tình chuyển tốt, nhưng Y hàm hồ nghe không hiểu ý tứ trong lời vừa rồi, liền nghi hoặc truy vấn một câu.

“Chính là, chính là làm cái kia.....”

Cung Trác Lương đối với phương pháp giải quyết này vẫn là có chút không tình nguyện, thấy Kiều Ứng Trạch về mặt tiểu ý bộ dáng đơn thuần có điểm ngọt ngào, tâm nghĩ ta và người đều là nam nhân vậy phải có người ở dưới, đơn giản khiến cho người triệt để nằm dưới đi!

Nghĩ như vậy, Cung Trác Lương dưới con xúc động liền đẩy ngã Kiều Ứng Trạch, một tay xả hạ quần Y một tay đụng đến chỗ tư mật, quên việc còn phải bôi trơn chuẩn bị này kia liền thống hai ngón tay đi vào, cũng không ý thức được chính mình hiện tại đang để móng tay, cứ như vậy mà cứng rắn đi vào nên lập tức cào thương nơi đó.

Ngón tay cảm giác được một chút ẩm ướt, Cung Trác Lương chậm nửa nhịp mới ý thức được đây là xuất huyết, cũng lập tức hoảng thần, vội vàng dùng tay kia lấy qua khối khăn trắng bên cạnh và thành đoàn, thời điểm rút ngón tay ra nhanh chóng áp lên cầm máu.

“Ấn đau..... Người.....”

Kiều Ứng Trạch còn chưa có phản ứng lại đã bị bức xoay người nằm úp sấp xuống, ngay sau đó chính là một cổ đau đớn khôn kể từ mặt dưới truyền đến, Cung Trác Lương hút một khẩu khí lạnh bất chợt lấy sàng đan, thế này mới mờ mịt phản ứng lại đây là xảy ra cái gì, trong khoảng thời gian ngắn chỉ có thể không tin được chứng mắt nhìn Cung Trác Lương, lại hoàn toàn không biết nên nói cái gì.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta chưa làm qua, không phải, ta không phải cố ý, vậy phải làm sao bây giờ? Có Văn Nam bạch được hay không, không phải, trong phòng có được ngoại thương hay không a?”

Cung Trác Lương ảo não áy náy nói xin lỗi, lúc này thật sự là ngoài ý muốn a, hẳn chỉ là hù dọa Kiều Ứng Trạch một chút, không muốn thương tổn Y a, chính là quên nam nhân trong chuyện kia phải làm những gì, hẳn là thật sự không có khái niệm gì a.

“Bên kia ngăn tủ thứ hai.....”

Xuất mặt chỉ ngăn tủ cho hẳn lấy thuốc, Kiều Ứng Trạch cũng là giận thực, tâm nghĩ người này như thế nào có thể làm việc thất lễ như vậy chứ, bất quá con tức của Kiều Ứng Trạch không duy trì bao lâu, sau khi nhìn thấy Cung Trác Lương lấy ra khối khăn trắng nhiễm huyết để một bên, mặt Kiều Ứng Trạch đỏ bừng lên, chỉ vào Cung Trác Lương nhưng cũng không nói được câu hoàn chỉnh.

“Làm sao vậy?”

Cung Trác Lương vừa rắc xong thuốc bột lại dùng khăn tay mới áp trụ chỗ kia, vừa nhắc đầu liền nhìn thấy vẻ mặt Kiều Ứng Trạch đỏ bừng, gần như muốn khóc, vội vàng chốt dạ đi qua lấy lòng ai kia hỏi, sau đó theo ánh mắt của Y nhìn nhìn khăn tay kia, không rõ có vấn đề gì.

“Cái kia là, đó là.....”

Kiều Ứng Trạch thật sự khóc không ra nước mắt, cái kia là khăn tay dành cho tân nương tử tiếp lạc hồng a, như thế nào liền, như thế nào liền.....

Hồng lạc: máu khi lần đầu tiên của con gái

Tác giả có lời muốn nói[ôm mặt] đại Kiều đáng thương của ta a, gặp phải người nhà như vậy, sẽ chờ bị các loại ép buộc đi~

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: ‘Tân Phụ’ (Nàng Dâu)

“Này? Nga.....”

Cung Trác Lương lại nhìn nhìn khăn tay kia, thế này mới giật mình trở lại, trong lúc nhất thời cũng không khỏi xấu hổ, cái này hẳn vốn muốn tùy tiện ném đi, nhưng biết nguyên lai tác dụng của nó, hiện tại ngược lại xử lý không được.

“Ngươi như thế nào..... xằng bậy như vậy!”

Kiều Ứng Trạch xấu hổ ảo não trả bất lấy khăn tay kia nhét dưới chăn, sau đó chính mình lui vào trong ổ chăn, đưa lưng về phía Cung Trác Lương sinh hồn đổi.

“Ứng Trạch, thực xin lỗi, ta thật sự không phải cố ý Tướng công? Tướng công ngươi đừng giận ta mà.....”

Sợ tiểu nữ nam lại sinh khí mà xảy ra cái gì xấu nữa, trong lòng có chút xấu hổ Cung Trác Lương ý vào bộ dáng ấu trĩ của mình, đơn giản sử xuất đại pháp làm nũng, nằm trên người Kiều Ứng Trạch ôm Y lắc lư, về phần cái từ ‘Tướng công’ kia, Cung Trác Lương đã tự động đem nó xem đồng nghĩa với từ ‘Lão bà’.

“Ngươi đi xuống..... Đừng nháo..... trời đã trễ thế này, mau ngủ đi.”

Kiều Ứng Trạch không được tự nhiên tránh nửa ngày cũng tránh không ra Cung Trác Lương treo ở trên người, cuối cùng vẫn là bị bộ dáng làm nũng vô lại của hắn chọc cười, cuối cùng giận cũng không giận nổi.

“Thật không tức giận? Kia ngủ đi.”

Cung Trác Lương thấy sự tình đã chuyển biến tốt nên ngừng lại, giúp Kiều Ứng Trạch cởi áo ngoài đỏ thắm mặc vào áo ngủ, sau đó cũng đem áo ngủ của mình bên cạnh khoát lên, mặc áo ngoài vào ổ chăn, sau đó buông màn giường nằm xuống bên cạnh Kiều Ứng Trạch.

Ép buộc một ngày, Cung Trác Lương thể xác và tinh thần đều cạn kiệt, hơn nữa thân thể hắn hiện tại lại là tiểu hài tử, giờ này được nghỉ ngơi lập tức giường không nổi nữa, mí mắt rất nhanh dán vào nhau.

“Ân..... Ngươi nếu không phải Cung Trác Nghiên, vậy tên ngươi gọi là gì?”

Trầm mặc một hồi, Kiều Ứng Trạch đưa lưng về phía Cung Trác Lương thấp giọng hỏi.

“Cung Trác Lương, Lương trong thiên lương.”

Cung Trác Lương nhắm mắt lại lên tiếng, xoay người đối mặt với Kiều Ứng Trạch thay đổi tư thế thoải mái.

“Ngươi không thích ta gọi ngươi là nương tử đi..... Ta đây gọi ngươi Trác Trác được không?”

Lại là một trận trầm mặc qua đi, Kiều Ứng Trạch nhẹ nhàng xoay thân qua đối mặt về phương hướng Cung Trác Lương, thùy mi mi mắt lại hỏi một câu.

Nghiên không phải tên hắn, Lương cũng không thể gọi, vẫn là dùng từ Trác tốt hơn.

“Ân? Ân.....”

Cung Trác Lương đã muốn mơ mơ màng màng ngủ, nghe được lời nói của Kiều Ứng Trạch miễn cưỡng nheo lại ánh mắt nhìn Y, sau đó tay chân hướng trên thân người ta gác lên, nửa người áp qua, giống như ôm gối ôm nhà mình mãi tư tư ngủ.

“.....”

Kiều Ứng Trạch thấy Cung Trác Lương gần sát, lập tức ngay cả động cũng không dám động, qua một hồi lâu, cảm giác Cung Trác Lương là đang ngủ thật, thế này mới dần dần thả lỏng thân thể.

Nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của người nọ một hồi, Kiều Ứng Trạch đỏ mặt ở khóe miệng Cung Trác Lương trộm hôn một cái, thế này mới chậm rãi ngủ.....

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Sáng sớm ngày hôm sau, Kiều Ứng Trạch bị tiếng đập cửa làm cho tỉnh, vừa tỉnh liền cảm thấy trên người nặng không chịu được, cúi đầu vừa thấy, Cung Trác Lương đang ghé vào trên người mình ngủ đến ngọt ngào, một bàn tay còn đang vói vào trong quần áo mình sờ trước ngực.....

“Trác Trác, tỉnh tỉnh, đến lúc dậy rồi.”

Đem tay nhỏ bé không thành thật kia từ trong quần áo mình lấy ra, Kiều Ưng Trạch nhẹ nhàng vỗ bả vai Cung Trác Lương, tầm mắt dừng trên hồng ấn ở nửa bên mặt hần khi ngủ hần ra, nhin không được cười khê một tiếng.

“Ấn..... còn sớm như vậy a.....”

Cung Trác Lương không cam lòng hừ hừ hai tiếng, xoa ánh mắt mơ hồ bật thân ngồi dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn nhai lại tràn đầy không tình nguyện.

“Hôm nay phải qua cấp các trưởng bồi kính trà, để sau giờ ngo rảnh rồi ngủ tiếp đi.”

Kiều Ưng Trạch cười tùm tùm thân thủ néo néo hồng ấn trên mặt Cung Trác Lương, chờ hần hoàn toàn thanh tỉnh, chính mình cũng tùy theo ngồi dậy, lại cảm giác được nơi đó có điểm khác thường, thế này mới nhớ tới nơi đó vẫn còn điểm khăn tay, nhanh chóng đồ mặt lấy đi ra nhu thành đoàn, lại không biết nên xử lý như thế nào cho tốt.

“Này..... Ta tìm cơ hội vụng trộm giặt sạch đi.”

Cung Trác Lương thấy thế vội vàng đoạt lấy khăn tay trong tay Y, nhảy xuống dưới nhét vào trong một cái hòm tinh xảo.

Bên trong đó là đựng hoa thiếp trang sức bốn mùa phụ gia vì tân nương tử mua sắm, chìa khóa cũng là Kiều Ưng Trạch tối hôm qua vừa mới giao cho Cung Trác Lương, không cần sợ bị người khác phát hiện.

“Nga.....”

Kiều Ưng Trạch hàm hồ lên tiếng, vì che dấu xấu hổ vội vàng quay đầu đi kéo chuỗi chuông màu đỏ, dây thừng kia dùng để nối với cửa phòng nha hoàn trực đêm cách vách, tiện cho bọn họ buổi tối gọi người tới hầu hạ.

Cung Trác Lương khóa kỹ ngăn tủ cũng một lần nữa ngồi trở lại bên giường, chờ bọn nha hoàn tiến vào hầu hạ rửa mặt chải đầu thay quần áo, hai người lúc này đều đã quên, bọn họ tối hôm qua dùng khăn tay cũng không chỉ một cái kia.

Theo cửa phòng bị đẩy ra, một cô gái tươi cười ngọt ngào lộ ra chút ngây thơ dẫn đầu đi đến, đi theo phía sau nàng bên trái là Nhược lam cùng Nhược Tử, còn lại bên phải là hai tiểu cô nương, bộ dáng thoát nhìn bất quá chỉ mười một mười hai tuổi, từng người đều bụng thùy bồn bồn khăn và những vật khác.

Cô gái cùng hai tiểu cô nương tiến vào sau đều vẻ mặt dẫu không được sắc mặt vui mừng, mà Nhược lam cùng Nhược Tử tuy rằng trên mặt đều mang theo cười, nhưng luôn có chút không quá tự nhiên, ánh mắt Nhược Lam nhìn về phía Cung Trác Lương là mang theo thân thiết, mà Nhược Tử lực chú ý phần lớn là bị những thứ đẹp đẽ quý giá trong phòng hấp dẫn..... Cung gia tuy là đại phú, nhưng rốt cuộc không có xuất thân, rất nhiều thứ tốt đều giới hạn không thể dùng, nay vào cửa Kiều gia, mới thật sự biết cái gì gọi là đại phú đại quý.

“Chúc mừng thiếu gia, thiếu phu nhân, nô tỳ Hàm Thư, hướng thiếu phu nhân dập đầu.”

Hàm Thư — cũng chính là đại a đầu bên người Cung Trác Lương, mỗi tư tư cấp hai người nói hi, sau đó lại hướng về Cung Trác Lương quỳ xuống dập đầu, tỏ vẻ chính thức nhận hần làm chủ tử.

“Đứng lên đi.”

Cung Trác Lương ngồi ở bên giường nhận lễ của nàng, sau đó đem hà bao đã sớm chuẩn bị tốt chọn một cái nặng đưa cho nàng, bên trong là sáu khóa trân châu trị giá một lượng bạc, là tiền lì xì thưởng cho đại a đầu.

Thời đại này vàng bạc thực sự đáng giá, nhà giàu giống Kiều gia như vậy, không tính nhóm chủ tử khác thường, nhất đẳng nha đầu tiền tiêu hàng tháng cũng tới một lượng rưỡi bạc.

“Nô tỳ Tinh họa [Vũ họa], hướng thiếu phu nhân dập đầu.”

Sau Hàm Thư, hai nha đầu còn nhỏ tuổi cũng cùng nhau quỳ hướng Cung Trác Lương dập đầu, Cung Trác Lương lại chọn hai cái hà bao có vẻ ba khóa ngân châu cho các nàng, hai người một người thẹn thùng một người vui vẻ tiếp nhận.

“Nô tỳ Nhược Lam [Nhược Tử], hướng cô gia dập đầu.”

Sau khi phụ gia bên này quỳ xong, đến phiên nha đầu hồi môn bên nhà mẹ đẻ, Nhược Lam đề mi thuận mục liếm cười quỳ xuống, Nhược Tử lại hướng về Kiều Ưng Trạch uyển nhiên cười, mới lộ ra một bộ xấu hổ chậm rãi quỳ.

“.....”

Nhìn xuống xúc động tròn trắng mắt, Cung Trác Lương tâm nghĩ nha đầu kia muốn chết, sợ người khác không biết người muốn đi lên giường chủ tử sao? Mặt khác dư quang thấy Hàm Thư cùng hai tiểu nha đầu ánh mắt nhìn Nhược Tử cũng không đúng, Cung Trác Lương trong lòng quyết tâm muốn đem Nhược Tử ném đi càng kiên quyết.

Hành vi của nha đầu của hồi môn, chính là đại biểu cho thể diện của tân tức phụ, nếu bốn phận thành thật, người khác tự nhiên đều sẽ nói tân nương có

bản lĩnh, không cần nha đầu đến đỡ, nếu là lớn lên xinh đẹp, tân nương kia không phải quá lợi hại, cũng chính là tuổi còn nhỏ hoặc không năng lực, dựa vào nha đầu chiếm sủng, nha hoàn nếu câu dẫn người, vậy chính là nhà mẹ đẻ môn phong (*) không tốt, dẫn theo đó cô dâu cũng bị xem nhẹ.

(*) Môn phong: ý chỉ cách dạy dỗ, nhân cách của 1 gia đình gia tộc.

Cung Trác Lương không hiểu được thâm mỹ và chỉ số thông minh Cung gia mẩu dạ xoa, dù sao Nhượng Tử này hẳn xem thế nào cũng thấy không yên tâm, hẳn cũng sẽ không dưỡng một con rắn độc bên người, chẳng qua nàng thuộc hồi môn hàng đầu của mình, ở người khác xem chính là mặt mũi của mình nên không thể động nàng được, Cung Trác Lương cũng không thể đánh vào mặt chính mình, đúng là phải nghĩ biện pháp xử lý thật tốt.

“Đứng lên đi, Hàm Thư đã hầu hạ bên người ta nhiều năm, về sau trong phòng này có chuyện gì, các người đều nghe an bài của nàng là được, về phần tiền tiêu hàng tháng của các người, trước ấn theo nhị đẳng mà lĩnh một lượng đi.”

Không dấu vết nhú nhú mày, Kiều Ứng Trạch nhìn Nhượng Lam cùng Nhượng Tử, không có tiếp hai cái hà bao Hàm Thư đưa qua, mà là ý bảo nàng giao cho hai nàng, xác định địa vị của nàng là đại a đầu trong phòng này.

Đã biết thân phận Cung Trác Lương, Kiều Ứng Trạch đối nha đầu hồi môn mà Cung gia đưa đến tự nhiên không có hảo cảm, Y sợ Cung Trác Lương không áp chế được các nàng, cho nên đem địa vị Hàm Thư nâng lên, có cái gì sai lầm đều có Hàm Thư giáo huấn các nàng.

“Nô tỳ đã biết.”

Nhượng Lam cùng Nhượng Tử có chút kinh dị nhìn nhìn nhau, sau đó nghe lời hướng Hàm Thư chào gọi tỳ tỳ, bất quá tươi cười đều có điểm miễn cưỡng, Nhượng Lam là lo lắng Cung Trác Lương chọc Kiều Ứng Trạch không vui, cho nên Y mới chèn ép hạ nhân nhà mẹ đẻ rõ ràng như vậy, Nhượng Tử cũng tự giác thấy đã đánh mất mặt, trong lòng bất mãn đồng thời lại có chút lo sợ, cử chỉ cũng trở nên thành thật.

“Trác Trác, chúng ta cũng phải mau chút, lão nhân gia tổ mẫu bên kia nàng nhất định là vội vã muốn gặp cháu dâu đấy.”

Kiều Ứng Trạch xụ mặt cùng Nhượng Lam, Nhượng Tử nói xong, khi đem tầm mắt quay lại trên mặt Cung Trác Lương, lập tức liền biến thành một bộ dáng khác, tươi cười ôn nhu có thể chìm chết người, nói xong còn vô cùng thân thiết ôm thắt lưng Cung Trác Lương, cùng hắn rửa mặt thay quần áo.

“Ân.”

Hiểu được tất cả hành động này của Kiều Ứng Trạch là đang bảo hộ mình, Cung Trác Lương trong lòng nói một tiếng khen ngợi, cũng thực nể tình làm ra một bộ dạng chim nhỏ nép vào lòng người, tô đậm thật to hình tượng người đứng đầu một nhà cho Kiều Ứng Trạch a.

Ba nha đầu Kiều gia nhìn đến đây, liền đem hành vi chèn ép Nhượng Lam Nhượng Tử phía trước của thiếu gia các nàng, cho rằng là đang hướng tân phu nhân tỏ thái độ, ý tứ không có thu nha đầu hồi môn của nàng vào phòng.

Nha đầu của Kiều Ứng Trạch đều biết tính tình thiếu gia nhà mình, cũng không phải cái loại nguy quân tử khẩu thị tâm phi, vì thế trong lòng đối hai nha đầu mới tới kia tự nhiên có phân chia, thái độ đối đãi Nhượng Tử càng hơn vài phần vì điệu.

Nhượng Lam cùng Nhượng Tử đều thông minh, đối với việc Kiều Ứng Trạch tỏ thái độ, Nhượng Lam mặc dù không biết tình huống tối hôm qua, nhưng nhìn hiện tại cũng an tâm không ít, Nhượng Tử cũng là trong lòng không tin, nam nhân này còn có không ham mê sắc không lên ăn vụng? Bất quá chỉ là giả vờ trên mặt mà thôi.

Nhượng Lam, Nhượng Tử cùng Tinh Họa, Vũ Họa, đều tự hầu hạ tiểu thư cùng thiếu gia nhà mình rửa mặt chải đầu, Hàm Thư tắc tự mình vì hai người sửa sang lại đệm chăn đôi sàng đan, lơ đãng giũ ra cái khăn tay trắng tối hôm qua nàng tự mình bỏ vào, vừa thấy hồng ngân loang lổ trên mặt kia, Hàm Thư kinh hi kinh hô một tiếng, vội vàng lấy qua cái khay đã chuẩn bị ở bên, cúi bô cái hồng trù trên đó đem khăn tay trải ra thả vào, sau đó phủ hồng trù vào tự mình bung lên, hướng Kiều Ứng Trạch cùng Cung Trác Lương chúc mừng một tiếng sau đó vui vẻ vội vàng bước nhanh đi ra ngoài.

Hồng trù: lụa đỏ

“Hàm Thư!”

Kiều Ứng Trạch cùng Cung Trác Lương đang rửa mặt, nhìn thấy Hàm Thư mang sang khay kia, hiểu ra được thì Kiều Ứng Trạch lập tức thay đổi sắc mặt, lại căn bản không kịp ngăn lại tiểu nha đầu chạy vội ra ngoài, chỉ có thể mặt đỏ lên đứng tại chỗ, trong đầu hỗn loạn thành một đoàn tương hồ.

Mà Cung Trác Lương đứng ở cách Y không xa đó, lại là thập phần bình tĩnh bưng mặt quay đầu làm bộ thẹn thùng, cố gắng áp chế khóe miệng của mình sắp nhếch đến hai bên, đối mặt loại tình huống trước mắt này, làm ‘Tân nương’ như hắn cũng phải tỏ vẻ chính mình thực thẹn thùng a thực thẹn thùng!

Tinh Họa cùng Vũ Họa đều nhìn lầm phản ứng của Kiều Ứng Trạch là ngượng ngùng, tươi cười đầy thiện ý nói chúc mừng, lại không biết trong lòng thiếu gia nhà các nàng đã muốn học mẫu, mà Nhượng Lam, Nhượng Tử bên này đều có chút kinh nghi, nhưng nhìn thấy Cung Trác Lương vẫn là một bộ dáng không hề gì, liền cũng áp chế tâm sự, cười đến hòa hợp êm thấm.

Kiều Ứng Trạch cùng Cung Trác Lương bên này trước không đề cập tới, đan nói Hàm Thư phụng khay kia đến sân lão phu nhân Kiều gia trụ, trong viện bà tử nha hoàn vừa thấy gì đó trên tay nàng, không cần thông bẩm liền đem nàng đón vào, lão phu nhân một thân hi khánh hoa phục cũng đang ở đại sảnh đợi, thấy Hàm Thư vẻ mặt vui mừng bước nhanh đi đến, vội vàng chống quải trượng run rẩy từ ghế đứng lên, được nha hoàn bên người giúp đỡ đón vài bước, tự mình vạch hồng trù trên khay kia nhìn nhìn, sau đó vẻ mặt vui mừng vỗ về ngực nở nụ cười.

“Lão thiên gia phù hộ, ngoan tôn (*) của ta cuối cùng có hi vọng rồi. Ứng Trạch của ta có hi vọng rồi a.”

(*) Ngoan tôn: cháu ngoan (thấy dễ cháu ngoan giống con nít quá ^^~)

Nếp nhăn trên mặt đều cười mở, Kiều lão phu nhân hai tay tạo thành chữ thập bái bái, hào phóng thưởng cho Hàm Thư cùng nha hoàn bà tử ở mansion phòng tiền mừng, sau đó nghe tiếng ca tụng tiếng cảm tạ của mọi người, lão phu nhân cảm thấy mỹ mãn ngồi trở lại trên ghế, độ cong khoe miệng nhếch ra không phải ít.

Hồi tưởng đến Kiều Ứng Trạch trong đoạn thời gian hung hiểm trước, Kiều lão phu nhân nghĩ mà lòng vẫn tràn đầy sợ hãi, lại cảm thấy mình kiên trì cho Y xung hi thật sự là sáng suốt, nếu chính mình cũng giống như hai cái nhi tử tức phụ nhân tâm kia không quản không trông như vậy, mạng nhỏ ngoan tôn của nàng đã rớt rồi, hiện tại tiểu Ứng Trạch của nàng không chỉ kiên trì đến giờ, còn hảo hảo thành nhân, nàng như thế nào có thể không mừng rỡ như điên chứ.

“Ứng trạch cùng tôn nhi tức phụ đến đây chưa? Mau mau, đem hà bao kia thay đổi đi, đổi chỉ kì làm tốt nhất cái kia, đem tráp trang sức ở phía trên hết của ta lấy đến, ta phải cho hảo tôn con cháu dâu của ta thêm vinh dự đầu.”

Tôn nhi tức phụ: cháu dâu, tôn nhi là cháu, tức phụ là dâu / vợ (lúc đầu định dùng cháu dâu cho đỡ rườm rà, nhưng tại vì gọi đại Kiều là Tôn nhi, mà gọi pé Cung là cháu dâu thì kì ^^~, dùng trách ta dùng hán việt hơi nhiều nhá ^^~)

Càng nghĩ càng cảm thấy mình anh minh, Kiều lão phu nhân cười lấy lại hà bao bọn nha hoàn một lần nữa bao tốt, nhìn đồ án uyên ương tình xảo trên mặt trong lòng đắc ý a, tâm nghĩ nay tôn nhi cùng tôn nhi tức phụ được việc, kia tiếp qua hai năm, mình có thể thấy tăng tôn đi, ha ha.....

“Lão phu nhân, đại thiếu gia cùng thiếu phu nhân đến đây kính trà cho ngài.”

Ngoài cửa truyền đến tiếng bấm báo của bà tử, Kiều lão phu nhân cũng không làm ra vẻ, tiểu ý mui phần gọi bọn họ tiến vào, chỉ thấy một đôi tiểu bích nhân giữa chúng nha hoàn vây quanh mà chậm rãi đi đến.

Tác giả có lời muốn nói: Lăn lộn cười to, đại Kiều nhà của ta đáng thương a ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Kiều Lão Phu Nhân

Cung Trác Lương sau khi ly khai tân phòng của bọn họ, dọc theo đường đi gặp được không phải là giả cho người, chính là còn chưa có lập gia đình, tóm lại tất cả đều là nữ nhân, đến ốc của Kiều lão phu nhân, lại rơi vào một đồng sơn phần, nha hoàn thân cận hầu hạ bên cạnh lão phu nhân đã đến tám người, hơn nữa còn có một đồng tức phụ bà tử các nhà đến đây bàn tán soi mói, nhìn đến nỗi Cung Trác Lương từng đợt đau đầu, hấn về sau phải sinh hoạt trong một đồng nữ nhân này a.

“Cháu dâu kiến quá tổ mẫu, tổ mẫu thỉnh dùng trà.”

Hai người sau khi vào nhà, sớm có nha hoàn ở trước mặt lão phu nhân thả một cái đệm, Cung Trác Lương bộ dạng kính cẩn chậm rãi quỳ xuống, Kiều Ứng Trạch cầm lấy trà trên khay do nha hoàn dâng lên đưa cho hấn, sau đó hấn giơ lên cao qua đỉnh đầu kính cẩn cấp lão phu nhân.

“Hảo, ngoan.”

Lão phu nhân hiện tại đang rất cao hứng, càng nhìn tiểu tức phụ này càng thuận mắt, nên răn dạy gì cũng chưa nói tiếp nhận trà nhấp một ngụm, sau đó tự mình tiếp nhận tráp trên tay nha hoàn đã chuẩn bị tốt đưa cho Cung Trác Lương.

Bên trong trừ bỏ hà bao uyên ương lão phu nhân đã đổi, còn có một bộ kim sức hoàng chính, mỗi cái đều là thứ trân quý, bất quá tất cả những thứ đó, lại không thể bằng một cái hà bao kia.

“Tạ tổ mẫu.”

Cung Trác Lương cung kính tiếp nhận, vào tay cảm giác không nhẹ, tâm nghĩ tiền li xì này giá trị bao nhiêu, trên mặt cũng là không hiện, trực tiếp qua tay đưa cho Nhược Lam phía sau.

“Mau đứng lên đi, đến trước mặt tổ mẫu nhìn xem, Ứng Trạch nguoi cũng lại đây.”

Lão phu nhân ngoác để cho hai đứa nhỏ đến trước mặt, sau đó kéo bàn tay từng người bọn họ, nhìn kỹ dung mạo Cung Trác Lương, lập tức vừa lòng đem tay Kiều Ứng Trạch phủ lên tay hấn.

Nàng tự mình tuyển tức phụ, bộ dáng tự nhiên là vô cùng tốt, hiện tại xem cử chỉ hào phóng vẻ mặt cũng bất ti bất kháng, còn có thể khiến Ứng Trạch

thích, có thể thấy được là đứa có giáo dưỡng lại thông minh có hiểu biết, ngoan tôn của mình thân thể yếu đuối, không thể một nó quan tâm đến việc vật trong nhà, chính là cần người vợ hiền như vậy đến giúp đỡ, tốt lắm, tốt lắm a.

Bất ti bất kháng: không hèn mọn không cao ngạo

“Các người giờ đã thành vợ chồng, phải hảo hảo sống, tha thứ cho nhau nhiều chút, Nghiên nha đầu a, Trạch nhi thân thể yếu đuối, tính tình cũng đậm, không có khả năng cho người vui vẻ hài lòng, nhưng thật sự là một hài tử tốt, người liền tổn nhiều hơn chút tâm đi.”

Lão thái thái vỗ vỗ tay hai người, vẻ mặt là hiện vui mừng lại cảm khái, Ứng Trạch là trưởng tử đích tôn của Kiều gia, lại bởi vì thân thể cùng một số việc, mà không được nhi tử và tức phụ của mình coi trọng, tuy là dưỡng ở trước mặt mình, mình xem nó là tâm nhục quan trọng mà thương yêu, nhưng vì thân thể nó khó có tiền đồ, cho nên người trong ngoài phủ mặc dù xem mặt mũi của nàng, đối Ứng Trạch ngoài sáng không dám không cung kính, nhưng trong lòng cũng có nhiều so đo.

Lão thái thái lo lắng nhất chính là khi mình không ở đây, tôn nhi này mất chỗ dựa sẽ khổ sở, hiện tại cho Y cưới tức phụ có gia thế to lớn này, cuối cùng có chút bảo đảm hơn, nếu may mắn có năng lực, về sau có thể đem trọng trách trong phủ này đảm đương được, vậy thật sự không cần lo lắng

“Tổ mẫu yên tâm, tương công đối cháu dâu vô cùng tốt.”

Cung Trác Lương có thể từ trong lời nói của lão nhân cảm nhận được nồng đậm thân tình, trong lòng cảm động rất nhiều lại có chút áy náy, liền thùy hạ mi mắt giấu đi tia áy náy kia của mình, hần vô luận như thế nào cũng sẽ không giả làm nữ nhân cả đời, lại nói về sau đến thời kì phát dục chính là muốn giấu cũng giấu không được, những kì vọng của lão nhân gia, hần nhất định sẽ cô phụ.

“Tổ mẫu yên tâm, tôn nhi nhất định sẽ không cô phụ Trác Trác.”

Dường như đã nhận ra Cung Trác Lương mất tự nhiên, Kiều Ứng Trạch nhẹ nhàng giữ chặt tay hần, sau đó mỉm cười tiếp câu.

“Hảo, tốt, kia tổ mẫu sẽ chờ ôm tăng tôn.”

Lão phu nhân nhìn hai người bộ dạng thân mật liền cao hứng, vừa mới bắt đầu đã được việc, khiến lão rất an lòng, vỗ tay hai người bọn họ, tâm tình tốt rồi lại muốn trêu đùa người.

“Tổ mẫu.....”

Cung Trác Lương vừa nghe lời này đã nghĩ đến việc hiểu lầm buổi sáng, vội vàng dùng khăn tay che đầy cúi đầu làm bộ dạng ngại ngùng, kì thực là vì che giấu khoe miệng của mình nhìn không được giờ lên, mà Kiều Ứng Trạch bên người hần không có biện pháp che giấu, ửng đỏ trên mặt vừa tán đi không bao lâu lại nhanh chóng nổi lên, biết lão phu nhân đây là nhìn thứ mà Hàm Thư đưa tới mới có lời này, liền nhìn không được hồi đầu trừng mắt nhìn bốn nha đầu kia liếc mắt một cái, tâm nghĩ ngày thường không thấy người linh hoạt như vậy, hôm nay lại chạy so với cái gì đều nhanh hơn.

“Ha ha, còn biết xấu hổ, tổ mẫu đều chưa thấy qua bộ dáng người mặt đỏ a, cưới tức phụ thể nhưng lại biết thẹn thùng.”

Lão phu nhân chỉ vào tôn tử của mình cười sang sảng, dư quang miết đến hai nha đầu của Cung Trác Lương trong sảnh kia, phát hiện trong đó một đứa đang trộm đánh giá người trong phòng này, diện mạo kia vừa thấy chính là đứa không quá thành thật, lão phu nhân không khỏi chậm rãi liếm cười, lại nhìn nhìn Cung Trác Lương, chuyển hướng đề tài.

“Hai đứa kia, đều là nha đầu đi theo người tới? Nhưng là từ nhỏ hầu hạ ngay tại bên người?”

Lão phu nhân nói xong thân nhiên nhìn về phía Nhược Lam cùng Nhược Tử, khí thế kia trong nháy mắt không giận mà uy làm cho hai nha đầu không tự kìm được cúi đầu, trong lòng đều trở nên sợ hãi.

“Nhược Lam là từ nhỏ liền đi theo bên người cháu dâu, Nhược Tử là người tâm phúc bên cạnh mẫu thân con.”

Theo câu hỏi của lão phu nhân, Cung Trác Lương giật mình, đem Nhược Lam hiểu chuyện an phận nói thành người của mình, đem Nhược Tử ném về cho mẫu dạ xoa Cung gia, ần ần ám chỉ mình cũng không thích nàng, như vậy về sau Nhược Tử có làm ra sai lầm gì, hần cũng có thể thoát chút can hệ.

“Ân, các người hầu hạ thiếu phu nhân cũng có công, thưởng đi.”

Người khác có lẽ nghe không ra chỗ không đúng trong lời Cung Trác Lương, Kiều lão phu nhân cũng là lão nhân tinh, không dấu vết lại nhìn Nhược Tử liếc mắt một cái, liền không hề để ý tới nha đầu là nàng, lại nhìn về phía Cung Trác Lương.

“Người vừa vào trong phủ này, người bên cạnh cũng không quen thuộc quy củ nơi này, nha đầu Hàm Thư kia là đứa trung tâm, nhưng cũng không chu đáo cho lắm, hôm nay ta đem Văn Thư bên người cho người, người có việc cứ việc phái nàng đi làm là được.”

Lão phu nhân gọi ra nha đầu tướng mạo bình thường nhất trong số nha hoàn của mình, nhưng vẻ mặt rất ôn nhu hàm súc, để nàng cấp Kiều Ứng Trạch cùng Cung Trác Lương khải đầu.

Văn Thư là đại a đầu lớn nhất bên người lão phu nhân, tối biết quy củ biết đúng mực, mặc dù không có trực tiếp tham dự quản lý, nhưng đối sự vụ trong phủ rất tinh tường, lão phu nhân hiện cố ý muốn bồi dưỡng Cung Trác Lương, tự nhiên sẽ phái một người tốt nhất đến giúp đỡ cho hần.

“Tạ tổ mẫu.”

Lại nắm chặt tay Cung Trác Lương, Kiều Ứng Trạch và hần cùng nhau tạ qua Kiều lão phu nhân, Y từ nhỏ ở trước mặt lão phu nhân lớn lên, đối với tính tình mọi người bên cạnh nàng cũng hiểu biết chút, Văn Thư này là nha đầu tính tình vô cùng thiện, cũng không làm việc cáo mượn oai hùm, ở trong phủ nhân duyên vô cùng tốt, hiện tại lão phu nhân đem nàng cho Cung Trác Lương, có thể thấy được nàng là thật thích cháu dâu này.

Cung Trác Lương vừa mới tiến môn đã được nha đầu sùng ái bên người lão phu nhân, người bên ngoài chúc mừng nhưng đa số trong lòng cũng đều có cân nhắc, đích tôn này được sùng ái như thế, xem bộ dáng lão phu nhân cũng là muốn cháu dâu quản gia, chỉ là không biết phu nhân bên kia, lại có trù tính gì

“Được rồi, người còn phải đi kính trà công công bà bà, ta nơi này trước hết không lưu người nhiều lắm, quy củ hôm nay cũng đều miễn, hảo hảo nghỉ ngơi đi thôi.”

Công Công / Bà bà: hai danh xưng dùng để gọi cha / mẹ chồng.

Nên nói đều nói, lão phu nhân vừa lòng gật gật đầu, để cho vợ chồng son trước ly khai, sau đó chính mình được nha hoàn nâng lần tới buồng trong nghỉ ngơi, cho lui mọi người chỉ để lại đại nha hoàn Chỉ Kì gần bên người nàng nhất.

Nha hoàn Kiều gia cách ba năm bỏ tần một lần, đến tuổi liền giữ lại bên người hoặc thả ra tự hành kết hôn, Chỉ Kì cũng là một trong những người cũ nhất, nay đã muốn mười bảy, so với Kiều Ứng Trạch còn muốn lớn hơn mấy tháng, nàng là người có bộ dáng tốt nhất bên cạnh lão phu nhân, cũng là tối đắc lực tối có tâm nhất, lão phu nhân vốn thấy cô nương mà tức phụ của nhi tử cấp Kiều Ứng Trạch đánh hôn quá nhất gan, muốn đem Chỉ Kì cho Y hảo hảo có thể gánh vác được gia, không ngờ hài tử kia chết non, thế này mới do nàng một lần nữa chọn tức phụ, lại vì phẩm hạnh của tức phụ mà thay đổi Văn Thư, vì thế, trên lập trường về Chỉ Kì liền xấu hổ.

“Ta biết người trong lòng có giận, phàm là Ứng Trạch đối với người có một chút ý tứ, ta cũng sẽ đem người lưu cho nó, nhưng việc hôm nay người xem cũng hiểu được, Ứng Trạch thích là Nghiên nha đầu, Nghiên nha đầu nhìn cũng là một đứa lợi hại, vị tất có thể dung hạ người. Người đi theo bên người ta nhiều năm như vậy, ta cũng sẽ không bạc đãi người, nhất định sẽ tìm hộ cho người người trong sạch làm chính phòng.”

Tuy nói đối với nha hoàn hầu hạ bên người nhiều năm có điểm thực xin lỗi, nhưng Kiều lão phu nhân trong lòng coi trọng nhất tự nhiên vẫn là thân tôn tử, tôn tử trước mắt quá hảo, nha hoàn nguyên bản yêu thương này, hiện tại nhìn cũng không yên tâm, sợ nàng làm ra chuyện tình gì mất thể diện, cho nên vẫn là nhanh chóng gả ra ngoài tốt hơn.

Tôn tử = cháu trai, tương tự Tôn nữ = cháu gái

“Lão phu nhân làm nô tỳ sợ, nô tỳ nào dám đối lão phu nhân có một chút oán khí? Đó là cũng bị trời giáng ngũ lôi đánh nha, lại càng không tồn tâm bất kính đối tần phu nhân, nô tỳ thậm nghĩ vẫn là phụng dưỡng ở bên người lão phu nhân, nô tỳ không lấy chồng, lão phu nhân ngài trăm ngàn đừng đẩy nô tỳ đi, nô tỳ cầu ngài.”

Biết rõ Kiều lão phu nhân tính tình lời lệ phong hành, Chỉ Kì bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, khóc quỳ xuống trước mặt lão phu nhân, túm lần váy của nàng cầu xin.

Lời lệ phong hành: quyết đoán mạnh mẽ

Nàng từ chín tuổi nhập phủ liền đi theo bên người lão phu nhân, nay đã muốn tám năm, lại được lão thái thái che chở sùng ái, để cho nàng quản hết thấy sự tình trong phòng này, nói ra thì đại bất kính, nàng tại trong phủ này, so với di nương chính thức của lão gia, thậm chí là vị Kiều gia đại tiểu thư thứ xuất kia đều xa hoa hơn nhiều, hiện tại để cho nàng gả ra ngoài trải qua những ngày bố y thô thực bình dân, nàng là trăm ngàn không muốn.

“..... Được rồi, bộ dáng khóc lóc này còn ra cái gì nữa, đứng lên đi, người là người thông minh, về sau chính mình tự giải quyết cho tốt.”

Mất lạnh nhìn Chỉ Kì khóc cầu một hồi lâu, Kiều lão phu nhân thế này mới khẽ thở dài một tiếng để cho nàng đứng lên, rốt cuộc là nha đầu mình quen sai sử, thật như vậy thả đi chính mình bên người cũng không tiện nghi, trước lưu lại nhìn xem đi.

“Tạ lão phu nhân, nô tỳ đã biết.”

Chỉ Kì vội vàng lau nước mắt ngoan ngoãn đứng, hầu hạ lão thái thái nằm trên tháp chợp mắt, chính mình thành thật cấp nàng chùi chân, chỉ là mi mắt buồn xuống, che dấu khó chịu không đi.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Ra khỏi sân của lão phu nhân, Cung Trác Lương vụng trộm nhẹ nhàng thở ra, vị lão nhân gia kia khí tràng thật sự là quá cường đại, tiểu sinh hơi sợ a.

“Đừng lo lắng, tổ mẫu về sau cũng sẽ đối tốt với người.”

Kiều Ứng Trạch một tay dắt bàn tay nhỏ bé của Cung Trác Lương, tay kia thì vô cùng thân thiết thay hần chỉnh lí tóc lại, Y thực thích cảm giác bây giờ, bên người có thể có một người như vậy cho Y che chở chiếu cố.

“Ân.”

Bộ dáng này của Kiều Ứng Trạch làm thân mình tê rần hơn phân nửa bên, Cung Trác Lương có điểm ngượng ngùng gãi gãi cằm, vội vàng dùng ánh mắt ý bảo Kiều Ứng Trạch thu liễm chút, không khéo nha hoàn phía sau đều cười trộm.

Hiện tại, nha hoàn phía sau Cung Trác Lương vị trí thứ nhất đã đổi thành Văn Thư, còn lại Nhượng Lam là ở nòng sau, cuối cùng là Nhượng Từ, Kiều Ứng Trạch bên này theo thứ tự vẫn là Hàm Thư, Vũ Hòa, Tinh Hòa.

“Tốt lắm, nên đi gặp công công bà bà.”

Cung Trác Lương quay mặt thúc dục Kiều Ứng Trạch một tiếng, đã thấy tiểu ý trên mặt Y dần dần tán đi, trong ánh mắt hơn một tia phức tạp, không đợi Cung Trác Lương nghĩ nhiều, Y đã nắm tay mình đi về phía trước.

“Đội lát nữa kính trà, nương ta nếu có làm gì khó dễ ngại, đừng để trong lòng.”

Đến trước sân Kiều phu nhân, Kiều Ứng Trạch thấp giọng dặn Cung Trác Lương một câu, sau đó nhìn Văn Thư liếc mắt một cái, thấy nàng điểm điểm tỏ vẻ hiểu được nên làm như thế nào, thế này mới cùng Cung Trác Lương dưới sự dẫn dắt của nha hoàn vào sân.

Cung Trác Lương tiến vào sân Kiều phu nhân, liền thấy hoàn toàn không cảm giác vui mừng giống lão phu nhân nơi đó, nha hoàn bà tử chúc mừng đều là khách sáo có lệ, bộ dáng người trong phòng cũng không thấy cười, bọn nha hoàn giữ khuôn phép đứng ở bốn phía, trong phòng ở chỗ ngồi thượng thủ là một nam một nữ cũng bằng mặt không bằng lòng.

“Con dâu kiến quá công công, bà bà, công công thỉnh dùng trà.”

Không dám nhìn bộ dáng hai người kia nhiều hơn nữa, Cung Trác Lương từ khi vào nhà liền duy trì đáng vẻ cung kính, sụp mi thuận mắt cực vì bồn phận.

“Ân.....”

Kiều lão gia tiếp nhận chén trà nhấp một ngụm, thân nhiên nói vài lời khách sáo, khiến cho nha hoàn bên người đem tiền lì xì cho Văn Thư phía sau Cung Trác Lương, sau đó tầm mắt đảo qua trên mặt Văn Thư và Hàm Thư hai đại a đầu ở bên người lão phu nhân đi ra, không nói một chữ nào.

“Bà bà thỉnh dùng trà.”

Cung Trác Lương tiếp nhận trà từ Kiều Ứng Trạch trình lên Kiều phu nhân, nhưng không được tiếp nhận ngay, ngược lại trong phòng một mảnh yên tĩnh không biết đã xảy ra cái gì, Cung Trác Lương cúi đầu nhìn không được biểu tình của Kiều phu nhân, chỉ là chống đến nỗi cánh tay đều mỏi nhừ, còn phải gắng gượng không được run rẩy, rốt cục sau khi Kiều lão gia nhẹ nhàng khụ một tiếng, chén trà trong tay mình mới được tiếp đi, Cung Trác Lương buông tay chịu đựng con nhứt môi kia làm cho nó chậm rãi biến mất, tâm nghĩ bà bà này ra oai phủ đầu thật sớm a.

Tác giả có lời muốn nói: Thiết tưởng một chút, ở giữa mẫn vườn tức phụ cùng la li nha hoàn, đại Kiều cùng tiểu Cung này đối phụ phụ là cỡ nào quý hiếm a ~~~

Đối tiểu Cung mà nói, mẫn nhãn hoa trung đại Kiều này một gốc cây độc thảo, kia cũng là tuyệt đối trân phẩm a, mị ha ha ~

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Cẩn Một Ngụm

“Ngươi là cháu dâu mà lão phu nhân đích thân chọn, vậy nhất định là rất tốt, nghĩ đến lão phu nhân nơi đó cũng đã công đạo ngươi rất nhiều, ta bên này sẽ không dong dài, ngươi chỉ nhớ kỹ một chút, gả cho người không thể so với khi ở nhà, phải thời khắc giữ gìn bồn phận làm làm dâu làm thê.”

Kiều phu nhân ngồi ngay ngắn tại thượng vị, ánh mắt nhìn xuống Cung Trác Lương lạnh lùng thân nhiên, mang theo soi mói và không thích, nàng vốn là thiên kim danh môn ở kinh thành, lúc trước gả vào Kiều gia chính là hạ giá, hiện tại trưởng tử cưới con gái của một thương nhân, thật làm cho nàng cảm thấy mất hết mặt mũi.

Lúc trước nàng liền thà rằng nhĩ tử không cưới, cũng không nên vì cái gì xung hi mà kết thân với gia tộc này, lão thái thái lại không nên kiên trì.....

“Bà bà giáo huấn phải, con dâu nhớ kỹ.”

Cung Trác Lương cúi đầu sắc mặt lạnh lãnh, lập tức lại nổi lên nụ cười dịu ngoan, thanh âm trả lời vẫn là vô cùng cung kính, thân mình quý cũng như trước thẳng tắp không có một tia run rẩy.

“Ân, đứng lên về trước đi, một hồi gặp qua bọn đệ đệ muội muội, sau đó lại đến phòng ta.”

Ý bảo nha hoàn đem tiền lì xì đưa cho Cung Trác Lương. Kiều phu nhân mắt lạnh nhìn hấn ứng đối, trong lòng đã tính hảo, lén hảo hảo dạy hấn quy củ, miễn cho hấn đem một thân hơi tiền tán đến trong phủ.

“Hồi mẫu thân, tổ mẫu nơi đó thương tiếc tức phụ của nhi tử vất vả, đã miễn quy củ của hấn hôm nay, bảo hấn nghỉ một ngày.”

Thu được ánh mắt của Cung Trác Lương theo bản năng nhìn qua, Kiều Ứng Trạch thản nhiên nhìn mẫu thân mình liếc mắt một cái, khách khí mà xa cách mở miệng, mà cùng lúc đó, Văn Thư nguyên bản đứng hầu ở phía sau Cung Trác Lương tiến lên vài bước, thay Cung Trác Lương tiếp traps trong tay nha hoàn, đang cầm lui về tại chỗ.

“.....”

Kiều phu nhân vừa ra chiều còn có hai người thay mình cản trở về, Cung Trác Lương chớp chớp ánh mắt giả vờ vô tội, kỳ thật cái đuôi đã muốn nhếch lên rồi, tâm nghĩ người muốn đối ta ra oai bà bà, đều có bà bà của người khác người, xem người kế tiếp còn có chiều số gì.

“Lão thái thái thế nhưng thật thương người, như thế thì, hôm nay liền miễn quy củ của người, trở về nghỉ ngơi đi.”

Kiều phu nhân ánh mắt mị mị, trên mặt ngược lại lộ ra chút tiểu ý, hiện tỏ ra một bộ dáng rộng lượng, thế nhưng cũng đã ngầm cắn chặt hàm răng. Để sau khi mấy người Cung Trác Lương rời đi, nàng quay mặt nhìn về phía tướng công mình, Kiều lão gia chỉ là có lệ cùng nàng nói vài câu, liền tự cổ tự đích đứng dậy đi nha môn.

“Thời điểm ta làm tân tức phụ, như thế nào không thấy nàng thương tiếc, hiện tại ta làm bà bà muốn dạy con dâu, nàng lại đến hiền từ ái, là cái đạo lý gì!”

Vẫy lui mọi người, Kiều phu nhân cười lạnh xiết chặt khăn lụa trong tay, nàng muốn xem, mình có thể giáo huấn được con dâu này hay không!

xxxxxxxxxxxxxxxx

Từ sân của Kiều phu nhân kia dọc theo đường đi về sân của mình, Cung Trác Lương trên mặt đều mang theo tiểu ý nhu thuận, bộ pháp đi đường cũng không có loạn qua một phần, mọi người không hiểu, nhưng Kiều Ứng Trạch chính là biết, người này đang sinh khí, đang nổi nóng.

“Trác Trác.....”

Trở lại trong phòng sau đó cho bọn nha hoàn đều lui ra ngoài, Kiều Ứng Trạch khóa cửa phòng quay lại buồng trong, nhìn Cung Trác Lương muốn nói lại thôi.

“Như thế nào?”

Cúi đầu ngồi ở bên cạnh bàn uống nước Cung Trác Lương dừng lại động tác, ngẩng đầu mỉm cười nhìn phía Kiều Ứng Trạch.

Bởi vì nguyên nhân thân thể Kiều Ứng Trạch, không thể uống nhiều các loại đồ uống như rượu và trà, trong phòng đều là nước sôi, đối với chuyện này Cung Trác Lương rất vừa lòng, hấn đối với các loại trà hoàn toàn không có hứng thú.

“Người..... Nếu là có cái gì mất hứng, cứ nói với ta, đừng buồn ở trong lòng, ta có lẽ không thể giúp được cái gì, nhưng cho người nói vài câu ra hết giận thì có thể.”

Nghĩ nghĩ tìm tòi, Kiều Ứng Trạch đi đến bên người Cung Trác Lương ngồi xuống, có điểm lấy lòng kéo qua bàn tay nhỏ bé của hấn nắm trong lòng bàn tay chính mình.

“A..... Người đây là để cho ta trút giận lên người a, người như thế nào biết ta mất hứng?”

Cung Trác Lương thấy Kiều Ứng Trạch như vậy liền cười lên tiếng, nhin không được dùng một tay tự do khác niết cầm Y quơ quơ, tâm nghĩ tiểu bộ dáng này cũng thật khiến người yêu thương, hảo muốn cắn một ngụm a.

“Cảm giác, tóm lại, về sau mẫu thân ta nơi đó..... Người đều đừng để trong lòng.”

Kiều Ứng Trạch thấy Cung Trác Lương nở nụ cười, chính mình cũng nhẹ nhàng thở ra, Y tuy là đại công tử trong phủ, nhưng rốt cuộc không một chút thực quyền, cho nên đừng nói trưởng bối trong nhà này Y không thể có cái gì vô lễ, chính là một ít hạ nhân cầm quyền trong nhà, Y cũng không thể dễ dàng giáo huấn, không phải bọn họ âm thầm ngáng chân cắt xén này nọ, khổ sở vẫn là những người trong phòng của mình này.

Về phần cáo trạng đến lão phu nhân nơi đó cái gì, Kiều Ứng Trạch tuyệt đối làm không ra việc như vậy.

“Àn, mẹ chồng con dâu là thiên địch thôi, ta biết nên làm như thế nào, bất quá mất hứng là thật, người muốn như thế nào làm cho ta hết giận a?”

Cung Trác Lương hướng về Kiều Ứng Trạch cười không có hảo ý, trong lòng thầm thở dài một tiếng người này thật mất cảm, từ nhỏ bị giam trong cái quan viên lộng lẫy giống như nữ nhi quốc này, lại là người thích nghĩ nhiều tính cách mất cảm, Y còn có thể bảo trì lý trí tính cách hiền lành như vậy, không bị tra tấn đến biến thái, Cung Trác Lương cũng cảm thấy rất giỏi a.

“Người, người muốn thế nào?”

Kiều Ưng Trạch bị đôi mắt lóe sáng của Cung Trác Lương nhìn mà tim đập gia tốc, có điểm ngưng ngừng nghiêng mặt đi né tránh tay hắn đang nắm lấy cằm mình, quyết định tiểu tức phụ muốn làm gì, chỉ cần là mình đủ khả năng, tận lực thỏa mãn hắn là được rồi.

“Vậy người cho ta cần một ngụm.”

Cung Trác Lương hướng mặt qua xem khuôn mặt trắng nõn của Y, tâm nghĩ này phải dùng bao nhiêu thứ tốt, mới có thể đem một nam hài tử dưỡng thành thủy linh non mịn như vậy a, nhìn nhìn lại chính mình cái bộ dạng gầy như suy dinh dưỡng này, lại có làn da trời sinh mỏng manh, trên thực tế thì làm từ cây cải củ và oa nhi nhân sâm cũng chênh lệch a.

“Cần..... Thế nào?”

Kiều Ưng Trạch lập tức lại mặt đỏ lên, nhìn cái miệng nhỏ nhắn của Cung Trác Lương ngẹn nửa ngày, lại không thể nói ra lời cự tuyệt.

“Ở địa phương sẽ không lộ ra ngoài.”

Tay Cung Trác Lương theo cổ Kiêu Ưng Trạch chậm rãi đi xuống, đến nơi áo nhẹ nhàng kéo ra, lộ ra cảnh oa nơi có một chút da thịt, lại có ý hướng Kiêu Ưng Trạch thử thử cái miệng đầy tiểu bạch nha, chậm rãi hướng chỗ kia kề qua.

“.....”

Cảm giác được hô hấp của Cung Trác Lương phun trên cổ mình, ngửa đầu dâng ra cổ Kiêu Ưng Trạch không khỏi ngừng lại hô hấp, trong nháy mắt rằng nanh Cung Trác Lương đã có thể đụng tới làn da của Y, cửa phòng bị nhẹ nhàng xao vang, Hàm Thư ở bên ngoài bấm báo nhị công tử, đại tiểu thư bọn họ đến.

Kiều Ưng Trạch không khỏi liếm tiểu ý, Cung Trác Lương cũng lập tức ngồi ngay ngắn, cũng giúp Kiêu Ưng Trạch đem cổ áo chỉnh lại ngay ngắn.

“Mời vào.”

Kiều Ưng Trạch dắt Cung Trác Lương đến tháp gian ngoài ngồi xuống, thanh âm nói chuyện cũng khôi phục trong trẻo nhưng lạnh lùng ngày thường.

Trên người đã không còn độ ẩm Cung Trác Lương truyền đến khi kề qua, Kiêu Ưng Trạch trong lòng có một chút thất vọng, vì thế thừa dịp một chút thời gian người còn chưa đi vào trong, nhờ giọng ở bên tai Cung Trác Lương nói thêm một câu, sau đó Cung tiểu tức phụ tỏ vẻ thực vừa lòng sờ sờ đỉnh đầu của Y.

Kiều Ưng Trạch nói là — buổi tối cho người cần.

“Ưng Hiền kiến quá ca ca tẩu tẩu, nguyện ca ca tẩu tẩu bạch đầu giai lão, cử án tề mi.”

Cử án tề mi: tôn trọng lẫn nhau mà giữ gìn hạnh phúc (câu này xuất phát từ một cái tích về bà Mạnh Quang – 孟光)

Thân ảnh anh tuấn mặc áo ngoài màu lam tiến ốc, thanh âm trong sáng mang theo vui sướng liền truyền vào lỗ tai Cung Trác Lương và Kiêu Ưng Trạch, Cung Trác Lương trừng mắt nhìn, có điểm tò mò nhìn về phía ‘Chú em’ ngày hôm qua đem mình bôi vào cửa kia, mà Kiêu Ưng Trạch lại là thần nhiên nhìn về phía người tới, không có biểu hiện nhiều thân mật, cũng không có lộ ra cảm xúc không vui gì.

“Tạ thúc thúc.”

Cung Trác Lương trong lòng thầm khen một tiếng tiểu suất ca dương quang a, trên mặt lại chỉ lộ ra một tia cười ngại ngùng, tiếp nhận hà bao Nhược Lam trình lên đưa cho Kiêu Ưng Trạch, lại từ Y chuyển giao đến trên tay Kiêu Ưng Hiền.

Lại nói tiếp hai huynh đệ Kiêu gia này chỉ có ba thành giống, Kiêu Ưng Trạch mặt mày đều kế thừa từ Kiêu lão gia, mang theo cẩn thận của người phương Nam, hơn nữa Y là hàng năm đọc sách, trên người đáng vẻ thư sinh mười phần, liền càng có vẻ là người ôn nhuận nhu hòa, mà Kiêu Ưng Hiền thì càng giống Kiêu phu nhân, thoát nhìn kiên nghị sắc bén hơn một ít, hơn nữa bản nhân cũng có vẻ thiên hướng về võ thuật, cho nên làm cho người ta vừa nhìn liền thấy tinh thần sang sảng, rất dễ tâm sinh hảo cảm.

Không thể không thừa nhận, so với Kiêu Ưng Trạch ôn nhuận đơn bạc, Kiêu Ưng Hiền một nam hài tử tuấn lãng như vậy càng hợp mắt Cung Trác Lương, bởi vì thân hình nguyên bản của hắn là loại hình này a, cho nên khi Cung Trác Lương nhìn Kiêu Ưng Hiền liền cười chân thành thêm vài phần, lại không chú ý tới Kiêu Ưng Trạch ở một bên chậm rãi mân chặt môi.....

Sau Kiêu Ưng Hiền lại thấy Kiêu gia thứ xuất đại tiểu thư Kiêu Viện Âm cùng mẹ ruột nàng, cảm giác là một tiểu cô nương nhất gan lại hướng nội, nói chuyện thanh âm so với muội lớn hơn không được bao nhiêu, còn có mẫu tử thứ xuất Tam công tử Kiêu Ưng Từ, là cây cải nhỏ mới bốn tuổi rưỡi, ăn vận mặc dù đơn giản, lại được thu thập sạch sẽ lu lóat, thấy vậy Cung Trác Lương thái độ ôn hòa còn đối nó nở nụ cười, Cung Trác Lương cao hứng liền cho nó một cái bao đồ thắm, sau là một ít di nương cùng bà quản gia, tức phụ không đề cập tới, dù sao ép buộc một buổi sáng, bọn họ trong phòng mới tính an tĩnh xuống, cũng may bên trong vẫn có hoa quả điểm tâm chống đỡ, Cung Trác Lương mới chưa đói đến hôn mê, mà Kiêu Ưng Trạch bên kia cũng vẫn cứng rắn chống đỡ bởi hắn, thẳng đến sau khi mọi người tan mới hồi buồng trong nằm xuống nghỉ ngơi.

“Trương công, đứng lên ăn một chút gì.”

Sau khi để cho bọn nha hoàn đem đồ ăn bày ra trong phòng liền đuổi ra ngoài, Cung Trác Lương đang cầm bát com về mặt hạnh phúc, này rốt cục có

thể ăn cơm no a.

“Ta không đói bụng, người ăn trước đi.”

Kiều Ưng Trạch nằm ở trên giường đưa lưng về phía Cung Trác Lương, nghe vậy không hề động, chỉ là thản nhiên lên tiếng, liền tiếp tục nhắm mắt lại chợp mắt, nhưng đợi một hồi chỉ nghe thấy thanh âm nhẹ nhàng nhấm nuốt, vậy mà lại không có gọi mình thêm lần nào Kiêu Ưng Trạch không mãn nữa, mà là bắt đầu cắn môi dưới của mình.

“Úc.....”

Cung Trác Lương lực chú ý đã hoàn toàn bị mỹ thực hấp dẫn, cho nên cũng không phát hiện tướng công nhà mình có chỗ nào không đúng, cảm thấy như bay gần lấy gần để, đương nhiên, nhiều năm qua đường thành thói quen dùng cơm tốt, khiến cho hắn ngay cả lúc ăn hưng bạo mà đồng thời còn có thể bảo trì thần thái tao nhã vẻ mặt ung dung, không có phát ra một chút tạp âm.

Miệng hưởng thụ mỹ thực, Cung Trác Lương rốt cục cũng đem tinh thần suy nghĩ về hiện trạng bây giờ, không thể không nói, khi nhìn thấy Kiêu gia lão phu nhân thân thiết, hắn cũng động tâm tư muốn nán lại trong nhà này thêm một ít thời gian, nhưng sau khi tái kiến Kiêu phu nhân, ý niệm ấy trong đầu đã bị hưng hăng bóp chết, như vậy bà bà kia, tuyệt đối là thảm họa của con dâu a, hơn nữa một tòa nhà với một đám hoa sắc màu rực rỡ này cũng làm cho hắn khó thở, mặc dù trong phòng này có một cây cỏ xanh có thể giảm bớt một chút áp lực, nhưng này cũng không phải là kế lâu dài, xem ra vẫn là phải nghĩ biện pháp nhanh lên khôi phục thân phận thật sự của mình a.....

Nghĩ đến đây, Cung Trác Lương quay đầu nhìn nhìn bóng dáng Kiêu Ưng Trạch, trong lòng đã có tính toán, trước mắt còn có một cơ hội tuyệt hảo, có thể cho Cung Trác Lương người này, chính chính thức thức thoát ly ra từ Cung gia.

“Tướng công, đồ ăn đều lạnh, mau đứng lên ăn.”

Có kế hoạch rồi Cung Trác Lương tâm tình tốt, lại có hưng trí trên cột tiểu tướng công nhà hắn, liền cười tủm tỉm gọi Y hai tiếng, nhưng không nghe được tiếng người nọ trả lời, Cung Trác Lương không khỏi có điểm kỳ quái, tâm nghĩ thực sự mệt như vậy sao?

“Không thoải mái sao? Muốn uống trước hai khẩu canh ấm áp vị hay không.”

Mở ra chung canh trước lấy non nửa bát, Cung Trác Lương bưng đi đến bên giường ngồi xuống, thăm dò mặt Kiêu Ưng Trạch.

“Không khẩu vị, không uống.”

Cảm giác được Cung Trác Lương gần sát, ánh mắt Kiêu Ưng Trạch giật giật, vẫn là đưa lưng về phía hắn không có đứng lên, lại cảm thấy chính mình làm kiêu, có điểm mất tự nhiên giật giật thân mình.

“Àn?”

Lúc này Cung Trác Lương biết tình huống không đúng, hiểu ra tiểu tử này tự mình ở đây sinh hờn dỗi nửa ngày a, nhưng là vì cái gì a? Hồi tưởng một chút chuyện tình phía trước, Cung Trác Lương vẫn là một đầu đầu chấm hỏi, không nhớ rõ hắn có chọc gì tới người ta a.....

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Giá Trang (Đồ Cưới)

“Làm sao vậy?”

Cung Trác Lương nhíu mày, cảm thấy hướng ngăn từ bên giường đặt lên, chính mình ghé vào trên người Kiêu Ưng Trạch, oai đầu xem mặt Y.

“Không có gì, chính là có điểm mệt, nằm một chút thì tốt rồi.”

Thấy Cung Trác Lương đến quan tâm mình, Kiêu Ưng Trạch tâm tình tốt lên tí, bị Cung Trác Lương đè nặng thuận thế sườn nằm úp sấp xuống dưới, cảm thấy có chút mệt nhọc.

Từ buổi sáng bận rộn đến bây giờ, hắn quả thật là đã mệt cực, hơn nữa mỗi mệt không riêng gì thân thể, còn có chuyện kia luôn không bỏ tâm xuống được.

“Tướng công, người nếu có gì mất hứng, chỉ cần nói với ta, đừng buồn ở trong lòng, ta có lẽ không thể giúp được gì, nhưng cho người nói vài câu để hết giận thì luôn có thể.”

Thần kinh Kiêu Ưng Trạch mất cảm như vậy, Cung Trác Lương không biết Y đang có chuyện gì, nhưng hắn đều có phương pháp dỗ người, liền đem

nguyên lời nói của Kiều Ưng Trạch lúc trước rập khuôn một lần, còn vừa nói vừa đem Kiều Ưng Trạch nằm bên người lác lư.

Cung Trác Lương lúc nghe nói như thế cũng chống cự không được trong lòng mềm nhũn, hắn không tin Kiều Ưng Trạch nghe xong mà không dao động.

“Kia nương tử để cho vị phu căn một ngụm được không?”

Bị Cung Trác Lương quấy cho nở nụ cười, Kiều Ưng Trạch hồi đầu liếc mắt nhìn hắn, sau đó xoay người nắm cả hắn ngồi dậy.

“Này a, có thể dùng một ngụm kia của ta trừ lại không a?”

Bị cái mỉm cười kia của Kiều Ưng Trạch làm cho choáng chút, Cung Trác Lương cười tùm tùm tựa vào trong lòng Y, tiếp tục giả vờ đáng yêu mà trêu chọc Y.

“Không được, mỗi người cần một cái.”

Kiều Ưng Trạch ôm Cung Trác Lương làm bộ muốn cắn, bị Cung Trác Lương linh hoạt tránh xuống giường, sau đó bùng lên canh trên ngăn tủ cho Y, lúc này đây Kiều Ưng Trạch không cự tuyệt nữa, ngửi mùi canh nóng thật hấp dẫn người, liền cảm thấy có chút khẩu vị, hơn nữa có Cung Trác Lương ở bên cạnh, Kiều Ưng Trạch cuối cùng thể nhưng so với bình thường ăn nhiều hơn non nửa chén cơm.

Sau khi ăn xong Nhượng Lam cảm trương ra đưa cho Cung Trác Lương, hôm nay thu danh sách đưa tiền lì xì, Kiều Ưng Trạch thấy Nhượng Lam nhìn Cung Trác Lương bộ dáng dường như có lời muốn nói, liền cầm tay hắn, nói mình muốn đi thư phòng sửa sang lại một chút, đem phòng tặng cho hai chú tở bọn họ.

Ly khai tân phòng, Kiều Ưng Trạch cùng thư đồng Kiều Minh làm bạn ở bên người, đi đến tân thư phòng của chính Y trong viện.

Kiều Ưng Trạch từ nhỏ là sinh trưởng ở trong viện của lão phu nhân, sau khi khảo trúng tú tài mới dọn đi ra, cũng là ở tại tiểu viện rất u tĩnh cách gần nhất với sân của lão phu nhân, mà bọn họ hiện tại đang ở tân phòng, là ở mấy ngày trước khi kết hôn mới chính thức dọn vào, là lão phu nhân lưu cho Trương Tôn, là một đại viện đứng thứ ba gần với nàng nhất trong phủ sau lão gia phu nhân.

Lại nói tiếp, Kiều Ưng Trạch cũng là ở trong ngày tân hôn mới biết được cái viện mới của mình dạng gì, trước đó bởi vì Y đang bệnh, lại vì kiêng dè vẫn chưa có thể đi vào sân này, hết thấy công việc đều là lão phu nhân an bài, ngay cả an giường tân hôn trước ba ngày, đều là để cho một tiểu nam hài làm bạn lang ở trong phòng ngủ của mình.

Bạn Lang: phù rở

“Thiếu gia muốn xem sách gì? Minh nhi giúp ngài tìm.”

Kiều Ưng Trạch cực kỳ quý trọng tàng thư của Y, cho nên trong thư phòng hết thấy sự vật Kiều Minh đều là thân lực thân vi, ngay cả lần chuyển nhà này, hắn cũng chưa để cho người khác đụng vào số bảo bối của Kiều Ưng Trạch một chút nào, hết thấy là tự mình bố trí tốt.

Thân lực thân vi: tự mình làm

“Tìm chút du ký và tập văn thú vị, đem mấy cuốn sách người cảm thấy được ra đây, ta chọn để cùng thiếu phu nhân giải buồn.”

Kiều Ưng Trạch đối với bố trí trong thư phòng thực vừa lòng, mỉm cười ngồi ở trên tháp phân phó Kiều Minh, sau đó đem sách hắn tìm đến tự mình trước đại khái xem xem chọn chọn, lấy ra mấy bản cảm thấy thú vị hoặc là mới lạ, chuẩn bị lấy qua cho Cung Trác Lương xem.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

“Tiểu thư, sáng nay khăn tay kia là..... Ngài không có việc gì đi?”

Đội trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Nhượng Lam cuối cùng cũng che dấu không được sự lo lắng của mình, cầm lấy tay Cung Trác Lương bắt an hỏi hắn.

“Nhượng Lam yên tâm, ta không sao

Đối mặt với sự quan tâm chân thành của Nhượng Lam, Cung Trác Lương do dự một chút, vẫn là thẳng thắn nói cho nàng biết được việc của Kiều Ưng Trạch, nhưng là lướt qua vài chỉ cùng ý nghĩ của mình, chỉ nói Kiều Ưng Trạch thiện tâm không có vạch trần mình, còn đáp ứng về sau nghĩ biện pháp thả mình, vết máu kia cũng là chính Y đâm bị thương cánh tay giả tạo vân vân.

“Thật tốt quá, tiểu thư có thể gặp được người tốt như vậy, thật sự là phải cảm ơn trời đất.”

Nhượng Lam cao hứng đỏ hốc mắt, trong lòng quyết định một khi có cơ hội phải đi miếu cảm ơn trời đất, cảm ơn các thần linh phù hộ Cung Trác Lương, làm cho hắn có thể khỏ tẫn cam lai.

“Ân..... đồ cưới của ta nhiều như vậy?”

Đề Nhượng làm bình tĩnh trở lại, Cung Trắc Lương đem tờ danh sách nàng đưa qua nhìn kỹ, thế mới biết mình hiện tại có nhiều tiền.

Lúc trước lễ hỏi của Kiều gia là ba ngàn lượng bạc trắng, sau đó Cung gia lại thêm ba ngàn lượng, dùng tổng cộng sáu ngàn lượng bạc trắng đến đặt mua đồ cưới..... Cung Trắc Lương đơn giản so sánh giá trị bạc với thời đại này, cảm thấy cùng sức mua thời Minh triều không sai biệt lắm, như vậy coi như một lượng bạc tương đương năm trăm khối rmb, đồ cưới của mình thì phải là ba trăm vạn.....

Rmb: nhân dân tệ, được viết tắt theo qui ước quốc tế. theo mình được biết thì 1rmb = 3447.74 ĐVN.

Bất quá còn phải nghĩ đến thân phận tri phủ của Kiều lão gia, vậy tương đương với thị trường ở hiện tại a, mà Bạc thành lại là thành thị giàu có và đông đúc nhất nhì ở đây, vậy là tương đương với thành phố thủ đô hiện tại, như vậy trường tử đích tôn trong nhà thành thân, bạc việc gả thủ cũng sẽ không hơn được.

“Tiểu thư, lão phu nhân cùng lão gia, phu nhân bọn họ cấp tiền lì xì, Nhượng làm cũng tính ra, lão phu nhân đưa một cái tráp kia đại khái giá trị một ngàn hai trăm lượng, lão gia đưa gì đó giá trị hai trăm, phu nhân giá trị hai trăm.”

Nhượng Lam nói xong bộ dạng phục tùng nghĩ nghĩ, từ trong lòng xuất ra một tiểu xuyên chìa khóa, đưa tới tay Cung Trắc Lương.

“Đây là?”

Đang cảm thán tổng giá trị kia của mình có đạt tới giá trị tám mươi vạn không, Cung Trắc Lương thấy chìa khóa kia ngăn người, hẳn xem trong đó vài cái nhìn quen mắt, nhớ tới đó là chìa khóa của vài cái hòm trân quý trong đồ cưới, tỷ như địa khóa, phòng khế cùng châu báu trang sức, Cung phu nhân sau lưng Cung Trắc Lương đưa riêng cho Nhượng làm lưu trữ chìa khóa, nghĩ rằng sau khi Cung Trắc Lương ‘Thủ tiết’ sẽ tái thu hồi về tay nàng, lại không nghĩ rằng Nhượng Lam ngay sau ngày thành thân hôm sau liền giao cho mình.

Cung Trắc Lương biết Nhượng Lam đối với mình hảo, lại không nghĩ rằng nàng có thể làm đến như vậy.

“Nô tỳ vốn định nếu cô gia có gì không tốt, về sau đem mấy thứ này cho phu nhân, có lẽ có thể cầu được phu nhân phóng ngài một con đường sống, hiện tại cô gia cũng là người tốt như vậy, mấy thứ này tự nhiên nên về ngài.”

Nhượng Lam nói xong trên nét mặt mang theo chút vui vẻ háo hức, rốt cục không còn bộ dạng giống như tiểu đại nhân thường ngày, nàng từ nhỏ sinh trưởng ở bên cạnh Cung phu nhân, học được một thân bản lĩnh, đối mấy thứ ngọc thạch châu báu này xem đều thực chuẩn, và vẫn thích những thứ này, cho nên vừa thấy những thứ quý hiếm sẽ hưng phấn, nhưng tuyệt đối không có tư dục.

“Trong viện có kho phòng tư dùng của ngài, đồ cưới này nọ đều để ở đó, một gian khác là đồ của ngài và cô gia cùng sở hữu, Hàm Thư tỷ tỷ các nàng đang kiểm kê, chìa khóa tối nay cũng nhất định sẽ nộp lên cho ngài, nô tỳ phía trước có đi theo xem qua, thật nhiều vật hiếm lạ trước kia chỉ nghe qua mà chưa thấy qua đâu.”

“Nhượng Lam có thích cái gì, ta tìm cơ hội tặng cho người.”

Cung Trắc Lương nhưng thật ra rất thích Nhượng Lam thế này, không lão khí hoành thu như vậy mới giống một tiểu cô nương mười bốn tuổi.

“Kia cũng không thể, tiểu thư như thế nào có thể đưa nô tỳ gì đó quý trọng như vậy, này không hợp quy củ, sẽ bị người phu gia xem nhẹ.”

Tần tức phụ dùng trân bảo phu gia thưởng nha đầu của mình, tuyệt đối sẽ bị người ta nói tham tài không giáo dưỡng, Nhượng Lam cũng không thể để cho Cung Trắc Lương làm như vậy.

“Kia..... Ta về sau tự mình buôn bán có tiền lời sẽ mua lễ vật tặng người, như vậy sẽ không có lí do gì để người nói đi.”

Cung Trắc Lương biết Nhượng Lam đều là vì tốt cho mình, lòng cảm kích đối với nàng càng sâu, trong lòng quyết định sẽ hảo hảo báo đáp nàng, trên mặt liền mang ý cười thật tâm nói chuyện.

“Vậy Nhượng Lam tạ ơn tiểu thư trước.”

Nghĩ rằng Cung Trắc Lương đang nói lấy, Nhượng Lam cười tủm tỉm trấn an hẳn, trong lòng chỉ thêm cao hứng vì càng thân cận với Cung Trắc Lương, nói với hẳn lễ vật gì đó cũng không cần nghĩ đến, dù sao Cung Trắc Lương bây giờ còn nhỏ như vậy, lại bị giam trong cái nhà cao cửa rộng này, sao có thể tự mình kiếm được bạc chứ?

Lại cùng Cung Trắc Lương nhàn thoại vài câu, thời điểm Kiều Ứng Trạch trở về, Nhượng Lam biết điều cáo lui đi ra, chỉ thấy Nhượng Từ đang canh giữ ở bên cạnh, ánh mắt lóe sáng hiển nhiên đang đánh chủ ý gì đó.

“Nhượng Lam tỷ, muội muội đã sớm xem trọng một bộ trang sức trong đồ cưới, lúc trước phu nhân nói có thể đưa cho ta.”

Nhượng Từ lôi kéo Nhượng Lam trở về phòng hai người, cười duyên chấp tay trước mặt nàng muốn chìa khóa, hôm nay nàng cẩn thận tìm một lần trong phòng cũng chưa tìm được, nghĩ đến nhất định là trên người Nhượng Lam.

“Lớn mật, đồ cưới của tiểu thư một cái nha đầu như người cũng có thể mơ tưởng, nơi này là địa phương nào, bị người biết xem người còn muốn mệnh không?”

Nhược Lam chỉ biết Nhược Tử tìm mình không có chuyện gì tốt, không có Cung phu nhân mình cũng không cần tái nhân nhượng nàng, lúc này lạnh sắc mặt lên án nàng vài câu.

“Như thế nào không thể tưởng, bằng vào hấn cũng xứng dùng thứ tốt này? Chưa nói đó là phu nhân đưa cho ta.”

Lần đầu tiên thấy Nhược Lam xé rách da mặt hiền lành kia, Nhược Tử bị ngăn cản thẹn quá thành giận, nghĩ rằng cùng là nha đầu hồi môn, dựa vào cái gì nàng có thể giáo huấn mình, ở trước mặt người khác thì giả vờ, giờ này không phải cũng lộ ra chân diện mục sao.

“Người cũng nói đó là đồ cưới của tiểu thư, phu nhân làm sao có thể không hiểu quy củ loạn tặc người như vậy, rõ ràng là chính người tham tài, vọng tưởng trộm đồ của chủ tử, hôm nay lời này ta xem như chưa từng nghe qua, người còn dám động chủ ý xấu xa gì, cẩn thận sẽ bị đuổi ra ngoài.”

Nhược Lam biết hôm nay nếu mình mặc kệ Nhược Tử, với tính khí này của nàng sớm muộn gì cũng gây ra họa, hiện tại Cung Trác Lương vừa có thể được vài ngày an lành, nàng sẽ không cho Nhược Tử làm hỏng mọi việc.

“Người!”

Nhược Tử mặt đỏ lên, chỉ vào Nhược Lam nói không ra lời, nàng ngày thường ở Cung gia kiêu ngạo, không muốn theo vào Kiều gia liền liên tiếp bị giáo huấn, nay ngay cả Nhược Lam tính tình ôn hòa với mọi người cũng dám giáo huấn nàng, Nhược Tử dù đang phẫn nộ rất nhiều nhưng cũng không biết phải nói gì.

“Kiều gia là cái địa phương gì người xem cũng hiểu được, hai vị chủ nhà kia người nào là đơn giản? Không chừng bao nhiêu con mắt đang tìm lỗi của chúng ta, người cảm thấy nếu tiểu thư không tốt thì hai chúng ta còn có thể tốt lắm sao? Chỉ sợ so với ai khác chết còn nhanh hơn, chính người hiểu rõ rồi chứ.”

Nhược Lam nói cũng chính là lời trong lòng mình, nhìn xem hai vị Kiều thực che chở hai nha đầu kia hơn các nàng, muốn tìm lỗi tự nhiên cũng là trước tìm trên người các nàng, cho nên muốn sống tốt trong cái nhà này, phải kẹp chặt cái đuôi thành thật làm người, Nhược Tử nếu còn không rõ, vậy thì không người nào có thể giúp nàng.

Nhược Lam nói xong liền rời khỏi phòng đi làm việc, để lại Nhược Tử một người ở trong phòng suy nghĩ sâu xa.

xxxxxxxxxxxxxxxx

Kiều Ứng Trạch về tới phòng, cũng chưa nói mình cho Cung Trác Lương chọn sách, chỉ là đem mấy quyển sách kia đặt trên tủ đầu giường, sau đó tự mình đi tẩy tay rửa mặt, tính ngủ trưa hão hão nghỉ ngơi một lát.

Cung Trác Lương cũng đến thay Kiều Ứng Trạch treo quần áo lên, thấy được mấy quyển sách kia bên giường thì nhãn tình sáng lên, đang lo cứ cứ phải ở trong phòng này không có chuyện gì làm, đọc sách thật ra cũng là thú tiêu khiển tốt, hấn trước kia chính là một tên mọt sách, mới trước đây lại luyện một tay hảo chữ bút lông, thời đại này chữ phồn thể một chút cũng không làm khó được hấn.

“Thích đọc sách?”

Đem phản ứng của Cung Trác Lương xem trong mắt, Kiều Ứng Trạch loan loan khoe miệng, lôi kéo hấn ngồi trước đài trang điểm, giúp lấy hết trang sức trên đầu hấn xuống, lại đem mái tóc toả ra chải vuốt từng sợi, sau đó dùng dây cột tóc đơn giản tết lại sau cổ.

Nhìn ra được Cung Trác Lương không thích để kiểu tóc nữ nhân, hơn nữa hôm nay bọn họ không cần lại phải gặp người nào, Kiều Ứng Trạch đã nghĩ để cho hấn thoải mái chút.

“Àn.”

Cung Trác Lương thành thật gật gật đầu, sau đó vừa lòng đối với gương soi lại soi, không còn đỉnh đầu đầy trăm đỏ kia cảm giác thật là tốt.

“Vậy về sau muốn xem cái gì, cứ việc đi đến thư phòng của ta chọn là được, hiện tại trước nghỉ ngơi đi, tối hôm qua đã không ngủ đủ, hôm nay lại bận rộn đến trưa.”

Kéo Cung Trác Lương trở lại bên giường ngồi xuống, thấy hấn hưng trí bừng bừng lật xem mấy quyển sách kia, Kiều Ứng Trạch tâm tình lại tốt lắm, kéo qua tay hấn đem sách đặt lại chỗ cũ, sau đó ôm Cung Trác Lương cùng nhau nằm xuống.

“Được rồi.”

Nhìn ra được trên mặt Kiều Ứng Trạch mỗi một rõ ràng, Cung Trác Lương tuy rằng rất muốn đọc sách nhưng cũng nhẫn xuống, an tĩnh nằm cùng người bên cạnh hấn, chỉ chốc lát chính mình cũng lâm vào mộng đẹp, thẳng đến bị cảm giác ngứa nóng trên môi mình làm cho bừng tỉnh, Cung Trác Lương hít mắt xem người nào đó đỏ mặt trộm hôn một cái liền né tránh, làm bộ như không phát hiện lại đợi một hồi mới lười biếng vươn thẳng lưng ‘Tĩnh lại’.

Miền cưỡng không muốn rời giường, Cung Trác Lương lại cố nén xúc động muốn đi thư phòng của tiểu tướng công, sau đó chính mình tìm một tư thế thoải mái ghé vào trên người Y, để cho Kiều Ứng Trạch nói cho mình nghe một chút về tình huống của Kiều phủ, phải biết rằng biết mình biết ta trăm trận trăm thắng đó.

Kiều Ứng Trạch nghĩ nghĩ, liền từ sân của Kiều lão phu nhân nói trước, đem tính cách nhân phẩm nha hoàn cùng quân sự tức phụ bà tử chủ yếu bên

người nàng nói lược qua hết, sau đó là lão gia, phu nhân cùng người bên cạnh bọn họ bên ngồi, những cái này Cung Trác Lương phải hiểu biết một ít đi, sau đó lại nói đến đệ đệ đồng bào của mình – Kiều ứng hiền, Kiều Ứng Trạch thoáng chần chờ một chút, thấy Cung Trác Lương vốn đang nhắm chán nghe bỗng tỉnh thần tỉnh táo, không khỏi lại nhấp hé miệng, nhưng vẫn là đón lấy nói đứng lên.

=====//=====

Tác giả có lời muốn nói: Cung gia là đại phú thương, thứ bọn họ thiếu chính là địa vị, thứ không thiếu nhất chính là tiền.

Đây là bổ sung tối hôm qua, đêm nay hẳn là còn có thể lại thêm một chương, đàn sớ ~~~

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Huynh Đệ Có Khác...

“Ứng Hiền hẳn là..... trong nhà này trừ tổ mẫu ra, là người đối với ta tốt nhất, tính tình hẳn sang sảng hào phóng, lại rất biết săn sóc, trong nhà mọi người đều thích hẳn.”

Nằm thẳng xuống đem tầm mắt dừng trên đỉnh giường, Kiều Ứng Trạch khách quan đánh giá đệ đệ mình.

“Vậy các người cảm tình tốt lắm?”

Nhớ tới lời Kiều Ứng Hiền đã nói với mình khi vào cửa, Cung Trác Lương hơi khởi động thân thể cúi đầu nhìn Kiều Ứng Trạch, có điểm hâm mộ thân huynh đệ bọn họ.

Hắn là con một, sau khi cha mẹ ly dị đều tự có gia đình mới, hẳn cũng có thêm cha mẹ đệ đệ muội muội, nhưng hai tiểu hài tử này từ nhỏ xem hẳn giống như tặc, sau khi lớn cũng không có lui tới, cho nên Cung Trác Lương là thực sự hâm mộ quan hệ huynh đệ tỷ muội tốt này.

“Ta từ nhỏ thân thể không tốt, hẳn thì vẫn lớn lên ở trước mặt mẫu thân, chúng ta cũng không có bao nhiêu cơ hội gặp mặt, nhưng hẳn luôn thích lên đến trong viện tổ mẫu tìm ta ngoạn, ta cũng muốn cùng hẳn ngoạn, ta cùng hẳn lại chạy lại nhảy, nhưng có một lần thực vô dụng té xỉu, đem hẳn dọa bệnh lại hại hẳn bị tổ mẫu mắng rất nhiều, mẫu thân vô cùng mất hứng, cấm không cho hẳn lại đến tìm ta, nói là ta lấy khí bệnh cho hẳn.....”

Nhớ tới chuyện tình trước đây, Kiều Ứng Trạch trên mặt lộ ra mỉm cười, nhưng chậm rãi lại trở nên có chút chua xót.

“Cái gì gọi là người lấy khí bệnh cho hẳn, nương người..... Bà bà như thế nào có thể nói như vậy.”

Lời nói của Kiều Ứng Trạch làm cho Cung Trác Lương nhớ tới người mẹ kia của mình, trong lúc nhất thời có cảm giác cùng chung mối thù liên hừ một tiếng, hẳn nhớ rõ mình trước đây từng ôm qua đệ đệ cùng mẹ khác cha một lần, kết quả bị tiểu hài tử kia khóc nháo đánh vào khoeo mắt, vì thế không cẩn thận đem nó ném lên sô pha, kết quả mình bị người mẹ kia không nói hai lời trước hết quăng cho mình một cái tát, sau cái tát kia, Cung Trác Lương cũng không chạm qua nhi tử nàng một lần nào nữa.

“Mẫu thân..... Cũng là đau lòng đệ đệ.”

Từ bất ngôn phụ chi quá, Kiều Ứng Trạch không dám trách cha mẹ bất công, cũng chỉ oán mình không phải như bọn họ mong muốn, xem như chính mình chịu khổ khổ tú tài trúng cử nhân, cũng không cùng từ hiền qua học trở nhỏ thí làm cho bọn họ vui sướng.

Từ bất ngôn phụ chi quá: con không được nói cha sai

“Nhưng là..... vậy, sau đó thì sao?”

Cung Trác Lương còn có điểm khó chịu thay Kiều Ứng Trạch, muốn nói là một người mẹ ruột, nàng như thế nào không biết đến nỗi khổ tâm của người! nhưng nhớ tới đây là cái thời đại chữ hiếu nặng hơn trời, từ nữ nghị luận khuyết điểm cha mẹ là tối kỵ, hẳn sẽ không lại đối với Kiều phu nhân phát biểu cái nhìn cá nhân gì nữa.

“Sau lại ta nói với tổ mẫu muốn ra khỏi viện đọc sách, hẳn lại vụng trộm chạy tới tìm ta ngoạn, ta liền thôi nói muốn đọc sách không hề để ý đến hẳn, hơn nữa ta được tổ mẫu thỉnh tiên sinh ở nhà dạy, hẳn lại bị đưa đi tộc học, dần dần, lui tới liên càng ít.”

Tộc học: người giàu ngày xưa thường xây 1 lớp học và mời tiên sinh về dạy, lớp đó chỉ có người trong dòng họ được đến học mà thôi.

Thấy Cung Trác Lương phiết cái miệng nhỏ nhắn là đang thay mình bất bình, Kiều Ứng Trạch trong lòng chua xót phai nhạt rất nhiều, tính tế nhìn mặt mày Cung Trác Lương, nghĩ rằng đây là tiểu tức phụ của mình, hẳn là hướng về mình..... Thật tốt.

“Ta thấy hẳn đối với người thật ra rất tốt.”

Cung Trác Lương đối Kiều Ứng Hiền ấn tượng tốt lắm, nghe ngữ khí Kiều Ứng Trạch cũng không chán ghét đệ đệ này, chỉ là có một mẫu thân bất công như vậy, Kiều Ứng Trạch trong lòng khó tránh khỏi sẽ có khúc mắc, không tiện cũng không nguyện cùng đệ đệ quá thân cận đi.

“Ân, mấy năm nay hẳn được thứ tốt nhất định sẽ nghĩ đến đưa ta một phần, ở trước mặt người khác đối với ta người ca ca này vẫn thực duy hộ.”

Duy hộ: bảo vệ, che chở

Đối với đệ đệ này, thái độ Kiều Ứng Trạch luôn luôn là thân nhiên, tuy rằng sẽ không bởi vì thái độ của cha mẹ mà giận chó đánh mèo với hắn, nhưng đối mặt với sự tiêu sái và xuân phong đặc ý của hắn, tâm tình vẫn thực phức tạp, cho nên luôn cố ý vô tình bất hòa với hắn, bất quá Kiều Ứng Trạch sẽ không trái lương tâm nói hắn không tốt.

“Nếu là như thế này, vậy huynh đệ các người trong lúc đó nên thân cận nhiều chút, cần gì quản thái độ người khác, người đối tốt với người, mới đáng giá người để ý.”

Nghe ý tứ Kiều Ứng Trạch thì biết Kiều Ứng Hiền trong nhà này rất được coi trọng, Cung Trác Lương không biết mình có thể ở trong nhà này bao lâu, như vậy thay hai huynh đệ bọn họ kéo gần mối quan hệ, tìm cho Kiều Ứng Trạch nhiều thêm một tầng bảo đảm, chính là điều mà Cung Trác Lương hiện tại có thể báo đáp cho Y.

“Trác Trác, có vẻ như đối với Ứng Hiền rất hảo cảm”

Nghe xong lời nói của Cung Trác Lương, Kiều Ứng Trạch thùy mắt trầm mặc một hồi, dùng ngữ khí trần thuật ứng một câu.

“Được rồi, hắn là đệ đệ người, đối với người cũng không tồi, ta cảm thấy hắn là có thể hảo hảo ở chung.”

Mở trùng hai mắt, Cung Trác Lương một bộ biểu tình đương nhiên trả lời, sau đó ở trong lòng nói thầm, lời này chưa a chưa a.

“Ân.”

Kiều Ứng Trạch nhìn nhìn Cung Trác Lương, thân nhiên mím môi cười, liền đem đề tài chuyển tới muối muối và đệ đệ thứ xuất của mình, không có nhắc lại Kiều Ứng Hiền.

Hai người ở trong phòng nhân nhạ hàn huyên suốt buổi chiều, thẳng đến sắc trời có điểm hôn ám, mới rời giường đơn giản sửa sang lại một chút, sau cơm chiều Kiều Ứng Trạch đi thư phòng đọc sách, Cung Trác Lương thì cùng Văn Thư, Hàm Thư và Nhược Lam cùng đi xem xét một lần khổ phòng trong viện của mình, thu xong sổ sách và chia khóa trở khi về phòng, trời đã muốn tối đen hoàn toàn, Hình Họa và Vũ Họa đang chuẩn bị nước ấm và đồ dùng tắm rửa.

Tự mình phải giúp Kiều Ứng Trạch tắm rửa sao? Hay là phải cùng nhau?

Thấy Kiều Ứng Trạch để cho bọn nha hoàn đặt mọi thứ xuống rồi lui ra ngoài hết, Cung Trác Lương nhìn nhìn đại dục dũng nóng hôi hổi kia, lại nhìn nhìn tiểu tướng công một bên đỏ mặt, sờ sờ cảm làm bộ dạng suy tư.

“Người tẩy trước đi.”

Kiều Ứng Trạch bị Cung Trác Lương nhìn thực không được tự nhiên, dao động tâm mắt muốn rời khỏi dục gian, đã thấy Cung Trác Lương xả cây trầm đơn giản xoa búi tóc tán ra phía trước, sau đó thoát chỉ còn lại áo trong, Kiều Ứng Trạch không khỏi ngơ ngác đứng tại chỗ.

“Vẫn là ta hầu hạ tướng công tẩy trước đi.”

Bởi vì thấy bộ dáng ngai ngùng của Kiều Ứng Trạch mà tâm sinh ý muốn đùa giỡn, Cung Trác Lương kéo lên tay áo trong muốn cởi quần áo của Y, Kiều Ứng Trạch bị hắn nháo mặt đỏ đến bốc khói, cư nhiên sinh ra khí lực không nhỏ gãy ra, một bên thoát đi phòng tắm một bên để cho Cung Trác Lương tẩy trước, làm cho Cung Trác Lương một trận buồn cười.

Thông thoáng khoái khoái tắm sạch bằng nước ấm, Cung Trác Lương đã đổi mới áo lót tán tóc ra, sau đó chỉ khoác một tầng áo tắm lam nhạt liền đi ra, mà không biết là có phải bởi vì khí chất thay đổi, đã không còn nhát gan tự ti, cũng không có trang dung che dấu mà khuôn mặt nhỏ nhắn của Cung Trác Lương có vẻ anh khí hẳn lên.

“Trác Trác……”

Kiều Ứng Trạch nhìn thấy bộ dáng Cung Trác Lương sau khi tắm rửa hơi hơi sùng sốt một chút, đối mặt với cái tươi cười nhẹ nhàng khoan khoái của hắn, chính mình cũng nhịn không được lộ ra mỉm cười, lại nói tiếp này vẫn là lần đầu tiên Kiều Ứng Trạch nhìn thấy bộ dáng Cung Trác Lương không hoá trang, đã không còn tinh xảo hoàn mỹ của tối hôm qua và ngày hôm nay, nhưng thần thái có vẻ tinh ranh và linh động hơn, nhìn cũng tốt lắm.

“Ta bảo các nàng đến đổi nước.”

Dục gian có mặt khác thông ra cửa ngoài, bọn nha hoàn sẽ không tiến tiến xuất xuất quấy rầy bọn họ, tắm rửa thoải mái Cung Trác Lương hiện tại thậm chí nghĩ muốn hảo hảo ngủ một giấc, liền tùy ý sát tóc đi tới bên giường ngồi xuống, lại bỗng nhiên nghĩ được một trận hương vị khổ được, Cung Trác Lương quay trái quay phải thì ở trên tủ đầu giường tìm được nó.

“Đây là cái gì?”

Chán ghét nhìn lại cái mũi, Cung Trác Lương dùng khăn tắm ôm miệng mũi lui về bên người Kiều Ứng Trạch, tâm nghĩ đây nhất định không phải chuẩn bị cho mình!

“Là được an thần ta uống.”

Thấy Cung Trác Lương cả khuôn mặt đều nhăn lại bộ dáng thật thú vị, Kiều Ứng Trạch thân thủ néo néo mũi hắn, sau đó đã bị người ta trừng mắt nhìn.

“Ngươi mất ngủ? Tôi hôm qua dường như không thấy ngươi uống.”

Cung Trác Lương vừa nghe tên được này, đã nghĩ đến thuốc ngủ ở hiện đại dành cho người mất ngủ hoặc là tâm lý bệnh hoạn an thần, thuốc ngủ, có điềm nghi hoặc nhìn nhìn Kiều Ứng Trạch, tâm nghĩ tối hôm qua cũng không ngủ được trên người Y có vị thuốc.

“Lúc trước buổi tối luôn ngủ không được, miên man suy nghĩ, uống thuốc này mới tốt chút, liền vẫn dùng, ngày hôm qua là ngày vui trọng đại, dùng được là điềm xấu, liền ngừng một ngày.”

Kiều Ứng Trạch thấy được đã muốn ngượng, Y muốn đi qua uống, lại bị Cung Trác Lương cau mày ngăn cản.

“Tôi hôm qua không phải ngủ rất tốt?”

Cung Trác Lương nhớ rõ Kiều Ứng Trạch sáng nay trên mặt cũng không tệ lắm, không giống như là nhân thường mất ngủ, nếu có thể ngủ mà không uống thuốc thì vẫn tốt hơn, chưa nói là được có ba phần độc, chỉ mới ngủ thấy hương vị này Cung Trác Lương cũng sắp ói ra.

“Như thế.....”

Kiều Ứng Trạch nghĩ lại một chút, mình ngày hôm qua so với bình thường ngủ an ổn hơn, hôm nay đứng lên tinh thần cũng càng tốt, chỉ là không biết có phải do thuốc này tích góp từng tí một hiệu quả không.

“Vậy trước không cần uống, ý lại thứ này không tốt, thật sự ngủ không được rồi nói sau.”

Cung Trác Lương nói xong đã gọi Tinh họa đang đổi nước trong phòng tắm đến đem được bùng đi, thấy Tinh Họa sợ hãi nhìn về phía Cung Trác Lương, mới nhớ tới chánh chủ còn chưa lên tiếng đâu, mình thế nhưng liền lộng quyền a.

“Nghe phu nhân.”

Mất thấy Cung Trác Lương tự chủ động quyết định lại tự chủ động sai sử nha hoàn, Kiều Ứng Trạch thế nhưng không có một chút cảm giác mất hứng, ngược lại tâm tình rất tốt tiếp nhận khăn tắm của Cung Trác Lương thay hắn sát tóc, ngữ khí như vậy cũng rất có một chút hương vị chân chó.....

Kiều Ứng Trạch thực thích loại cảm giác có người quan tâm Y quản Y này.

“.....”

Cung Trác Lương rất muốn sờ sờ đầu Kiều Ứng Trạch nói tiếng thật ngoan, nhưng hắn vẫn là lý trí nhịn xuống tiểu ý, thẳng đến Tinh Họa bùng được lui ra ngoài, mới lấy tay hướng đến mặt Kiều Ứng Trạch niết, tâm nghĩ người rõ ràng là một nam nhân a, ta như thế nào cảm thấy người rất khả ái rất khả ái chứ!

Hai người lại náo loạn một hồi, đến khi Kiều Ứng Trạch tắm rửa xong đi ra, Cung Trác Lương đã mơ mơ màng màng nằm ở trên giường ngủ, cảm giác ánh sáng trong phòng ám xuống, Cung Trác Lương xê dịch phía trong, cảm giác được Kiều Ứng Trạch nằm xuống bên người, liền nhắm mắt lại cọ qua, chân tay duỗi ra đáp một cái lên người Kiều Ứng Trạch chuẩn bị tiếp tục ngủ.

“Trác Trác, lúc trước nói, còn chưa có cần đâu.”

Bị Cung Trác Lương ôm, Kiều Ứng Trạch sau khi do dự lại do dự, vẫn là nhỏ giọng ở bên tai Cung Trác Lương nhắc nhở một chút, Y kỳ thật..... Có điềm chờ mong.

“A..... Tốt.”

Cung Trác Lương được Y nhắc tới liền vui vẻ tỉnh, híp mắt mơ hồ buồn ngủ, kéo cổ áo Kiều Ứng Trạch lộ ra da thịt non mịn kia, Cung Trác Lương liếm liếm môi, ở bên trái xương quai xanh của Kiều Ứng Trạch nhẹ nhàng cắn xuống, tâm nghĩ hương vị so với tưởng tượng còn tốt hơn, liền dùng răng nanh day day, để lại hai dấu hồng ngân mới buông ra, sau đó tự kéo áo mình, oai cố ý bảo Kiều Ứng Trạch tùy tiện cắn.

Chỗ này bản gốc đề là “bai cố ý bảo Cung Trác Lương tùy tiện cắn” ta đọc mãi cũng không hiểu nên tự tiện sửa lại là Kiều Ứng Trạch, ai đọc QT rùi đừng théc méc nhé ^^!!

Kiều Ứng Trạch bị Cung Trác Lương cắn vừa ngứa vừa tê, nhin cười mới không có né tránh, hiện tại thấy cần cổ tinh tế nộn nộn của hắn lộ ra trước mặt

mình, Kiều Ứng Trạch ghé qua hơi hé miệng, nhưng không nở thật sự cười, chỉ là đem môi dán trên cổ nhẹ nhàng hôn hôn, liền đỏ mặt đem Cung Trác Lương kéo vào trong lòng mình nằm xuống, sau đó giả vờ ngủ không để ý tới tiếng cười của Cung Trác Lương.

Không biết có phải có người ở cùng cho nên có thể an ổn tâm thần hay không, Kiều Ứng Trạch đêm nay cũng ngủ rất nhanh, bình thường đang ngủ có một chút tiếng vang đều có thể làm Y bưng tỉnh, lần này bị một sức nặng không nhẹ đè ép cả đêm cũng không có tỉnh lại một lần.

xxxxxxxxxxxxxxxxxx

Vẫn như cũ trời chưa sáng đã bị tỉnh lại, Cung Trác Lương buồn bực ôm chân ở trên giường lăn qua lăn lại nửa ngày, bị Kiều Ứng Trạch dỗ dành mới lòng không cam tình không nguyện đứng lên.

Để cho bọn nha hoàn hầu hạ rửa mặt thay quần áo, sau đó ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn, chỉ ăn qua loa hai khối điểm tâm, đã bị Văn Thư trước dẫn đi đến viện Kiều phu nhân, sau đó cùng đi đến nơi lão phu nhân thỉnh an.

Ở triều đại hiện tại cũng là ăn ba bữa, mà ở Kiều gia, ngày thường Kiều phu nhân một ngày ba bữa đều phải trước tiên ở nơi lão phu nhân hầu hạ, nhóm di nương thì ngay cả tư cách lộ diện cũng không có.

Đến khi lão thái thái ăn xong rồi, Kiều phu nhân mới có thể trở về viện của mình ăn, sau đó di nương ở bên hầu hạ nàng, đến khi nàng ăn xong rồi mới lại đều tạt tán trở lại trong phòng chính mình dùng cơm, mà hiện tại Cung Trác Lương đến đây, nhóm di nương này liền trở thành vật bài trí, con dâu Cung Trác Lương này tới hầu hạ bà bà

“.....”

Nghe xong Văn Thư tỉnh tởm giở giải quy củ trong phủ, Cung Trác Lương ở trong lòng giờ ngón giữa, vực dậy tinh thần chuẩn bị cùng Kiều phu nhân gặp chiều sách chiều.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Ra Oai Phủ Đầu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Con dâu thỉnh an bà bà.”

Hai tay đặt ở bên trái người làm một cái phúc lễ, Cung Trác Lương trên mặt mang theo tiểu ý thần nhiên, đối mặt Kiều phu nhân đề mi thuận mục làm ra biểu tình cung kính, nhưng vẻ mặt lại không kiêu ngạo không siểm nịnh, hoàn toàn biểu hiện ra phong phạm của một tiểu thư khuê các.

Lại nói tiếp đây cũng là Cung phu nhân tàn phá ra kết quả, tiểu tử chủ nhân thật của thân thể này mỗi ngày trừ bỏ làm nữ công chính là học các loại lễ nghi quy củ, khiến cho Cung Trác Lương hiện tại đóng kịch cũng giống hình giống dạng.

“Ân, Triệu lão phu nhân năm nay là qua chính thọ, lễ liền so với năm rồi nhiều hơn hai phần đi, ngơoi chiếu ra mà làm.....”

Đối với Cung Trác Lương thỉnh an Kiều phu nhân chỉ liếc mắt nhìn hần một cái, sau đó liền tiếp tục phân phó tôn di nương bên người — cũng là nha hoàn hồi môn của nàng, nương của Kiều Viện Âm thứ xuất đại tiểu thư làm việc, sau đó lại an bài một ít việc cho quản gia và tức phụ làm, thẳng đến có nha hoàn đến nói bên lão phu nhân đã truyền, nàng thế này mới đem lực chú ý chuyển hướng Cung Trác Lương đã làm cảnh một hồi lâu.

“Nên đến viện lão phu nhân hầu hạ, đây là canh đã hầm tốt cho lão phu nhân, ngày hôm qua nàng đã nói muốn ăn, ngơoi bưng đi.”

Đứng dậy để cho nha hoàn hầu hạ sửa sang lại một chút quần áo, Kiều phu nhân chỉ chỉ chung canh trong khay khay ở trên bàn, thấy Cung Trác Lương thành thật bưng lên khay đứng phía sau nàng một bước, liền khí phái mười phần dẫn đầu hướng ra phía ngoài đi.

Một chung canh kỳ thật không nặng lắm, nhưng không chịu nổi là đi đường mà vẫn bưng nó a, hơn nữa tiểu thân thể của Cung Trác Lương hiện tại mới mười hai tuổi, vừa gây lại không bao nhiêu khí lực, còn phải bưng cái khay lớn đuổi kịp cước bộ Kiều phu nhân, một đường này đi đến trong viện lão phu nhân, cánh tay hần ê ẩm cực kỳ khó chịu, trên mặt còn không thể biểu hiện ra ngoài, nếu không lại bị người ta nói thành ngạo kiều, ngay cả bưng cho tổ mẫu một bát canh cũng ngại mệt, vậy thì hần còn không buồn bực đến chết.

“Đặt ở kia đi.”

Đến nhà ăn trong viện lão phu nhân, Kiều phu nhân chỉ chỉ một vị trí trên bàn, nha hoàn đang bài đồ ăn liền dọn ra một vị trí, sau đó tiếp nhận khay trên tay Cung Trác Lương đi bố trí, mà đối với chuyện Cung Trác Lương bưng canh vào, tất cả mọi người trong lòng đều biết rõ, nhưng thật sự không phải cái việc gì đáng giá để lắm miệng, cũng liền hoàn toàn xem như không phát hiện.

Chỉ chốc lát lão phu nhân đi ra, hiển nhiên là tâm tình vô cùng tốt, lôi kéo tay Cung Trác Lương lại khen ngợi vài câu, kể đó để hấn và Kiều phu nhân hầu hạ ăn cơm, Kiều phu nhân còn nói vài việc cần động đến bạc, để Kiều lão phu nhân đưa ra quyết định, sau đó liền mang theo Cung Trác Lương cáo lui đi ra, trước sau cũng tốn không bao nhiêu thời gian, so với tưởng tượng Cung Trác Lương vẫn thoải mái hơn không ít, theo Kiều phu nhân lại trở về viện của nàng, Cung Trác Lương lại học hầu hạ Kiều phu nhân một bữa cơm, hấn là đã khôi hoàn toàn tinh thần để đề phòng Kiều phu nhân làm khó dễ, cũng không ngờ mọi việc căn bản không giống như hấn tưởng tượng, không gió không sóng cơm nước xong rồi dọn bàn, làm cho Cung Trác Lương vận lên một thân khí lực uống công,

Cung Trác Lương cảm thấy dạ dày của mình đau đến co rút co rút, hấn lúc này thật sự đã biết cái gì gọi là ‘người ta ngồi ta đứng, người ta ăn ta xem’, hấn là không chỉ đứng, còn phải thay người ta gấp rau rót nước gì đó, về sau còn phải một ngày sáu lần như vậy, còn cho hấn sống không chứ!

“Người cũng là đầu trưởng trong nhà, nên hảo hảo học công việc quản gia, Kiều gia cùng nhà mẹ đẻ người bất đồng, thân thích bằng hữu lui tới đều trọng quy củ, người nên ở bên người ta học thêm nhiều chút đi.”

Để cho nha hoàn đổi một bàn ăn cho Cung Trác Lương, Kiều phu nhân ý tứ là người sẽ không thể đi trở về, thành thật ngốc ngay tại nơi này của ta đi.

“Con dâu đã biết.”

Cung Trác Lương lộ ra vẻ mặt như cũ cười, hướng Kiều phu nhân phúc phúc thân, để nha hoàn đưa đến bàn gian ngoài dùng cơm, mà sau khi nha hoàn dọn bát xong khoai lui ra sau, dạ dày Cung Trác Lương bắt đầu co rút co rút đau

Thức ăn Kiều phủ không tồi, đó là mỹ vị tuyệt đối tinh xảo, nhưng những thứ trước mắt cũng quá tinh xảo đi, cái đĩa kia và bát đều bỏ túi được đi!

Một đĩa nhỏ thịt nướng mật, tổng cộng ba mẫu, một lồng sủi cảo tôm nhỏ, bốn cái, một đĩa nhỏ chân rau vịt xào đậu, trên mấy cái rau chân vịt có vài hạt đậu, một chén nhỏ canh trần châu phi thủy bạch ngọc, không đủ Cung Trác Lương uống hai ngụm (*)

Cung Trác Lương cầm cái thìa từng ngụm nhỏ từng ngụm nhỏ uống canh, không nói gì lâm vào ngưng ế, tâm nghĩ Kiều Ứng Trạch a Kiều Ứng Trạch, người có biết hay không tiểu tức phụ nhà người đang ở chịu ngược đãi đây này, bắt trẻ em như ta lao động còn không cho ăn cơm no, ô ô.....

Ngưng ế: đại khái là Vừa ghen vừa ức mà ko thể nói T^T

Mà lúc này ở trong Thẩm trúc viện của Kiều Ứng Trạch và Cung Trác Lương, vị tiểu tướng công kia đối diện một bàn đồ ăn ngon mà u buồn, tâm nghĩ tiểu tức phụ như thế nào còn chưa trở về chứ

Cung Trác Lương ở trong viện Kiều phu nhân ngốc qua một chút chính là một ngày, mà Kiều phu nhân đối hấn vừa không đánh cũng không mắng, thậm chí ngay cả nói cũng không thêm cùng hấn nhiều lời vài câu, chính là không có việc gì cũng dùng ánh mắt cao ngạo ghét bỏ kia thoáng liếc sang hấn, sau đó đại đa số thời gian đều đem Cung Trác Lương trở thành không khí mà đối đãi, rõ ràng là ngược đãi tinh thần a, chỉ đáng thương Cung Trác Lương cơm ăn không đủ no còn bị phạt đứng một ngày.

Mắt thấy đã đến cơm chiều, Kiều lão phu nhân nơi đó phái người lại đây nói một lời, không cần bọn họ đi qua hầu hạ, Cung Trác Lương ở trong lòng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, tâm nghĩ không cần cực khổ một chuyến này, Kiều phu nhân có thể ăn cơm sớm một chút đi, cũng có thể sớm một chút thả mình trở về đi, hấn đã muốn đứng không vững rồi.

Cung Trác Lương không cần Kiều phu nhân đã kích tinh thần, thân thể nam nhi của hấn không thể bị bỏ đói a, thân thể hấn đang trong thời kì tăng trưởng a, cứ đối như vậy đừng nói vượt qua 185, có thể 170 hấn liền cảm ơn trời đất rồi!

Sau khi nha hoàn của Kiều lão phu nhân rời đi, Kiều phu nhân tao nhã tựa vào trên tháp để cho nha hoàn ấm chân, tầm mắt ở trên người Cung Trác Lương chuyển chuyển, vì vị ngôi đây như là có lời muốn nói, Cung Trác Lương vội vàng đã khôi tinh thần tới nghe, nhưng Kiều phu nhân nói còn chưa có nói ra miệng, liền lại có nha hoàn tiến vào bẩm báo, nói là nhị gia đã trở lại, đang lại đây thỉnh an phu nhân.

“Hiển nhi đã về rồi, mau vào, buổi chiều phi ngựa đi? Một lời không?”

Vừa nghe tên Kiều Ứng Hiền, Kiều phu nhân tươi cười trên mặt lập tức nở ra, từ ái nhìn ấu tử đi vào trong phòng, đón hấn đến bên người mình ngồi xuống.

“Mẫu thân an, tẩu tử đã ở a, không mệt.”

Kiều Ứng Hiền lãng cười vào phòng, mồ hôi động trên trán còn chưa lau, hướng Cung Trác Lương mỉm cười cúi chào, bộ dáng dương quang chói mắt.

“Thúc thúc.”

Cung Trác Lương đậm cười phúc thân đáp lễ lại, trong lòng rất là hâm mộ Kiều Ứng Hiền tự do, chính mình không biết còn phải tranh thủ bao lâu.....

“Trời đã dần lạnh, như thế nào còn mặc đơn bạc như vậy, hạ nhân cũng không biết cấp thêm quần áo.”

Kiều phu nhân lôi kéo Kiều Ứng Hiền ngồi trên tháp, một bên dùng khăn tay của mình lau mồ hôi cho hấn, một bên bắt quần áo oán giận, tình cảm quan ái không chút nào che giấu.

Quan ái: quan tâm yêu thương

“Là nhi tử không mặc, mỗi ngày tập võ phi ngựa, mặc nhiều nóng khó chịu.”

Kiều Ưng Hiên tiếp nhận chén trà Kiều phu nhân đưa qua uống một hớp lớn, kích động cùng nàng nói về sự việc hảo ngoạn hôm nay gặp được, đem Kiều phu nhân chọc cười không ngừng.

“.....”

Nhìn bộ dáng Kiều phu nhân đối Kiều Ưng Hiên hỏi han ân cần, Cung Trác Lương đầu óc hiện lên cũng là Kiều Ưng Trạch kia trưng ra vẻ mặt cô đơn, lại nghĩ tới ngày hôm qua khi hắn và Kiều Ưng Trạch đến kính trà, Kiều phu nhân đối Kiều Ưng Trạch là thái độ hờ hững, Cung Trác Lương trong lòng vì Kiều Ưng Trạch dậy lên bất bình thật sâu.

Đồng dạng là người thân sinh, như thế nào có thể bất công đến như vậy?

“Mẫu thân hình như còn cùng tẩu tử nói gì đó? Nếu không nhi tử mượn chút lại qua đây?”

Cung Trác Lương cúi đầu thấy không rõ biểu tình, Kiều Ưng Hiên không khỏi nhìn nhiều hơn một chút, ngày hôm qua hắn vừa thấy ca ca liền cảm thấy Y tinh thần tốt lên nhiều lắm, nghĩ chính là công lao của tiểu tẩu tử này, mà tiểu tẩu tử này bộ dáng thật hảo, lại là hắn thay ca ca bồi vào cửa, cho nên trong lòng liền cảm thấy thân cận hơn.

“Không cần, không có việc gì, tức phụ người về trước đi, Hiên nhi lưu lại bồi mẫu thân dùng cơm chiều.”

Kiều phu nhân thấy Kiều Ưng Hiên nhìn chằm chằm Cung Trác Lương, mày không tự giác cau lại, lại vừa thấy bộ dáng ‘Nhấn nhó’ kia của Cung Trác Lương, trong lòng lại không vui, trước hết phải hắn lý khai, cũng cần nhắc về sau để cho hai thúc tẩu bọn họ ít chạm mặt.....

Rời khỏi viện của Kiều phu nhân, Cung Trác Lương thu lại tiểu ý, ánh mắt không tự giác lạnh xuống, nhưng khi nhìn thấy Hàm Thư ở ngoài phòng, lại lập tức khôi phục bình thường, đón nàng đi qua.

“Thiếu phu nhân, ngài có khỏe không?”

Hàm Thư nhìn đến Cung Trác Lương đi ra cũng cười, nhìn kỹ hắn, bộ dáng không giống như là đã khóc hoặc bị trách phạt qua, tiểu nha đầu dẫn theo tâm cuối cùng cũng thả xuống.

“Hoàn hảo, người ở chỗ này chờ thật lâu sao?”

Cung Trác Lương buổi sáng bị lưu lại đã biết không thể tốt, cho nên đã để cho Nhượng Lam trở về nói cho các nàng dừng đợi, thời điểm hắn trở về thì sẽ gọi các nàng tới đón.

“Thiếu gia thấy ngài quá ngộ còn chưa có trở lại, để cho Kiều Minh đi tìm nhị gia, nhị gia thế này mới về sớm, thiếu gia trước kia thế nhưng rất ít chủ động tìm nhị gia.”

Hàm Thư nhìn xem bốn phía tiến đến bên tai Cung Trác Lương nhỏ giọng nói cho hắn, rất có chút hương vị thay chủ tử nhà mình tranh công, bộ dáng cười đến lộ ra rượu oa thoạt nhìn khá ái cực.

Rượu oa: lúm đồng tiền

“Đã biết.”

Cung Trác Lương bị bộ dáng của Hàm Thư chọc cười, trong lòng đừng nói thật là có điểm nhỏ cảm động, hắn biết hôm nay Kiều phu nhân khẳng định cấp cho hắn một tân tức phụ ra oai phủ đầu, cũng làm tốt chuẩn bị tâm lý nghênh chiến, căn bản không trông cậy vào Kiều Ưng Trạch có thể giúp đỡ, không nghĩ cuối cùng nhưng lại được hắn cấp đường cong cứu quốc, còn vừa vận đánh gãy hậu chiêu của Kiều phu nhân.

Về tới Thâm trúc viện, Cung Trác Lương liền thấy được Kiều Ưng Trạch đã chờ ở cửa phòng, nhìn thấy hắn cũng là trước cẩn thận đánh giá một lần, thấy không có gì không ổn mới nhẹ nhàng thờ ra.

Cung Trác Lương nháy mắt mấy cái, phân phó bọn nha hoàn đều lui, sau đó chính mình đóng hảo cửa phòng, bày ra một vẻ mặt đáng thương hề hề nhìn về phía Kiều Ưng Trạch.

“Làm sao vậy? Mẫu thân phạt người?”

Kiều Ưng Trạch cả kinh, vội vàng đem Cung Trác Lương kéo đến bên người nhìn kỹ, vừa buông tâm lại lập tức nhắc lên.

“Ta..... Đói bụng.”

Cung Trác Lương dưới sự truy vấn của Kiều Ưng Trạch nửa ngày, thấy Kiều Ưng Trạch là nóng nảy thật, mới nhẹ nhàng học ra hai chữ.

“.....”

Đối với khuôn mặt nhỏ nhắn của Cung Trác Lương cười đến lộ ra tám cái răng, Kiều Ứng Trạch một hơi nghẹn nửa ngày, sau đó bất đắc dĩ nhéo nhéo mí mắt, thở phào một ngụm khí lắc đầu cũng cười.

“Ta là thật đói bụng, ngươi không biết.....”

Cung Trác Lương dựa cái đầu nhỏ vào ôm thắt lưng Kiều Ứng Trạch không buông, một bên lắc lư Y một bên oán giận những việc mình hôm nay gặp phải, hơn nữa oán niệm kia chủ yếu là về việc ăn không no, hẳn hiện tại trong bụng còn đói đến bần chồn đây này.

“Thực xin lỗi.”

An tĩnh nghe Cung Trác Lương oán giận, Kiều Ứng Trạch cũng trở tay ôm sát hẳn, đem mặt chôn ở cổ hắn cúi đầu nói thanh âm cũng mang sự hối lỗi.

“Ngươi không cần xin lỗi ta, người cần xin lỗi ta thì ta nhất định sẽ đòi về, bất quá nàng là mẫu thân ngươi, ta có thể suy xét tận lực chịu đựng, sau đó ở trên người ngươi tìm về.”

Cung Trác Lương trấn an vỗ vỗ đầu Kiều Ứng Trạch, khẩu khí tuy rằng như là lúc hay nói giỡn, nhưng ở trên mặt Kiều Ứng Trạch nhìn không tới, lại dấy lên một chút hoài hử cười khẽ.

Hắn Cung Trác Lương là tham ăn, nhưng là chưa bao giờ chịu thiệt.

“Hảo.”

Bị ngữ khí lồi lõm kéo kéo của Cung Trác Lương chọc cười, Kiều Ứng Trạch thả lỏng ôm ấp cúi đầu nhìn hắn, tâm nghĩ người này thật sự là bất đồng, rõ ràng tuổi so với mình nhỏ hơn nhiều, lại đặc biệt có chủ ý có tính cách, khắp nơi hấp dẫn lực ý chủ của mình.

“Ta nhưng là nói thật.....”

Cung Trác Lương hừ hừ cường điệu một câu, nhưng lời nói lại bị tiếng kêu thật dài của bụng mình đánh gãy, Kiều Ứng Trạch có điểm ngờ ngác nhìn nhìn bụng hắn, lại nhìn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ của hắn, trên mặt tươi cười càng nhiều hơn nữa, vội vàng gọi nha hoàn chuẩn bị tốt đồ ăn bưng vào.

Sau khi thống thống khoái khoái ăn uống no đủ, Cung Trác Lương thoải mái ở trên giường lăn lộn, tuyệt không nghĩ tới, trời biết hắn bị phạt đứng một ngày, chân đều sưng lên, cả người khó chịu muốn đánh người.

“Nếu không..... Ta xoa bóp cho ngươi đi.”

Kiều Ứng Trạch có điểm đau đầu nhìn Cung Trác Lương không thành thật lăn qua lộn lại, do dự một chút có điểm ngượng ngùng đến bên giường, không ngờ Cung Trác Lương vừa nghe lời này đã lên tinh thần, xoay một cái tiến đến bên người mình, mắt to léo a léo tràn ngập chờ mong, vì thế.....

“Nơi đó..... Ân..... Mạnh một chút..... Thật thoải mái..... Bên phải, bên phải một chút..... A.....”

Tắm rửa xong Cung Trác Lương ghé vào trên giường thẳng hừ hừ, mà người ở bên cạnh hắn, thay hắn mát xa thắt lưng Kiều Ứng Trạch về mặt đã muốn đồ bưng, cách một tầng áo lót mỏng manh, Kiều Ứng Trạch có thể phác thảo rõ đường cong thân thể mảnh khảnh của Cung Trác Lương..... Không được tự nhiên tĩnh tĩnh chân, Kiều Ứng Trạch phát hiện mình có phản ứng.

“Tướng công, ngày mai lại như vậy, ngươi nhớ rõ phải ấn cho ta a.”

Hưởng thụ Kiều Ứng Trạch phục vụ, Cung Trác Lương cong khoe miệng bắt đầu tính đến kế hoạch ngày mai, tạm thời không chú ý tới dị thường của tiểu tướng công mình.

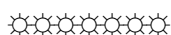
“Ân.”

Tuy rằng không biết tiểu tức phụ của mình đang tính cái chủ ý gì, nhưng Kiều Ứng Trạch được phân công cho nhiệm vụ rất đơn giản, Y tự nhiên cũng sẽ không có dị nghị gì mà làm theo.

“Tướng công ngươi thật tốt!”

Suy xét không có gì không ổn, Cung Trác Lương bay thân qua muốn khen ngợi đại Kiều vài câu, lại phát hiện mặt Y đỏ có chút không bình thường, tư thế ngồi cũng.....

Cung Trác Lương vì vi nhéo lại ánh mắt.

(*) chú thích: những cái tên thức ăn trên kia có thể ta dịch ra không chính xác cho lắm cho nên tìm hình minh họa cho mọi người xem tí ^^

~1. thịt nướng mật: (như thế này mà tiểu cung nhà ta chỉ được có 3 mẫu thôi đấy, đáng thương chưa

)

2. sủi cảo tôm hay bánh bao tôm:

3.rau chân vịt xào đậu: (cái rau này ta ko biết tên nhưng google dịch là rau chân vịt có hình bên dưới lun, ai biết tên nó chỉ ta với ta sửa lại nhé ^^~)

4.canh trần châu phi thủy bạch ngọc:

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Hồi Môn... (Về Nhà)

“Hắn là, đủ đi? Chúng ta sớm đi ngủ, ngày mai người còn phải mệt.”

Kiều Ưng Trạch thấy Cung Trác Lương hồi đầu vội vàng nghiêng mặt đi né tránh tầm mắt của hắn, sau đó xuống giường thổi tắt đèn, sau khi trở về liền nằm xuống bên mép ngoài, cơ người dựa lưng về phía Cung Trác Lương.

“Nga.....”

Cung Trác Lương ở sau lưng Y ứng thanh đáp nhẹ rồi chậm rãi nằm xuống, cánh tay cách lưng Y chỉ khoảng ba ngón tay, làm bộ như không có phát hiện Y buộc chặt và dị thường.

Cung Trác Lương tuy rằng không phải là một người sành sỏi, nhưng dựa vào thân phận tác gia thần tượng, cũng xem như thấy được một nửa vòng luân lý nhân thường, hắn nguyên bản bộ dạng tuần tú lại dám ngoan, phương diện kinh nghiệm tính cũng không ít, hắn cũng được nam nhân theo đuổi qua, chỉ là không người nào có thể dẫn ra hứng thú của hắn. Mà hiện tại hắn tuy rằng đáp ứng tạm thời làm ‘Tức phụ’ của Kiều Ưng Trạch, cũng chuẩn bị tâm lý ổn định đối tượng, nhưng Cung Trác Lương dù sao cũng là lần đầu kết giao đồng tính, hết thấy còn đang trong giai đoạn thử nghiệm, hiện tại muốn hắn chủ động giúp Kiều Ưng Trạch đánh hơi cơ (*), hắn thật đúng là không ra tay được.

(*) Hồi cơ: giúp xx bằng tay

“Tướng công?”

Nghe tiếng hít thở của Kiều Ưng Trạch so với bình thường nặng hơn vài phần, Cung Trác Lương đợi một hồi cũng không thấy Y có một chút động tác, không khỏi nghiêng đầu nhìn nhìn Y như trước buộc chặt thân thể, tâm nghĩ Y là ngượng ngừng tự mình làm sao?

“Ta đã quên, như vậy ôm được không?”

Kiều Ưng Trạch hô hấp trất một chút, nghĩ đến tư thế của mình không tiện ôm Cung Trác Lương, vì vậy liền nhẹ nhàng dịch vào trong lòng của hắn, chỉ là hạ thân vẫn nằm úp sấp, bởi vì chỗ kia của Y vẫn chưa nhuyển xuống, không muốn để Cung Trác Lương phát hiện dị thường.

Bởi vì nguyên nhân thân thể, Kiều Ưng Trạch từ nhỏ đã bị đại phu dặn không nên sớm làm chuyện sinh hoạt vợ chồng, cho nên trong phòng vẫn chưa cho thả người, hơn nữa Y vẫn bệnh nặng bệnh nhẹ không ngừng, phương diện này phản ứng tự nhiên sẽ ít đi, bản thân lại là một người thanh tâm quả dục, cho nên ngay cả tự mình dùng tay giải quyết cũng chưa từng có, chân chân chính chính là một gà con.

Cảm giác có nhu cầu mãnh liệt như thế này, Kiều Ưng Trạch vẫn là lần đầu tiên trải qua, nhưng Cung Trác Lương ngay tại bên cạnh, Y thật sự rất mất mặt, chỉ có thể tự mình chịu đựng.

“Được, ngủ ngon.”

Cung Trác Lương suy nghĩ một chút liền hiểu được, Kiều Ưng Trạch còn tưởng rằng hắn ‘Không thông nhân sự’ không phát hiện a, vì thế Cung Trác Lương cũng liền thuận thế có lệ cho qua, chỉ là nghĩ một đến Kiều Ưng Trạch đang phải chịu ‘Dày vò’ a, Cung Trác Lương khỏe miệng liền nhìn không được gọi lên một độ cong nhọt nhạt.....

“Ngủ ngon.”

Kiều Ưng Trạch tận khả năng bình phục hô hấp của mình, thẳng đến xúc động cùng khô nóng chưa bao giờ từng có kia tán đi Y mới thoát lực mà xoay người thở hắt hên hên mấy hơi, lại cảm giác Cung Trác Lương ở trong lòng đã ngủ say bất mãn hừ hừ hai tiếng, liền sau đó dán chặt lên người mình, Kiều Ưng Trạch không khỏi cười khổ lắc lắc đầu, mệt mỏi này giờ Y cũng rất nhanh mơ hồ đã ngủ.

xxxxxxxxxxxxxx

Sáng sớm hôm sau, lại là một đêm ngủ ngon Kiều Ứng Trạch trên mặt lộ ra một tia cười yếu ớt, cảm giác cánh tay Cung Trác Lương đang đặt trên ngực, nghĩ đến hẳn còn ngủ say, liền nâng tay lên nhẹ nhàng vuốt ve như sợ hẳn tỉnh giấc, cũng không ngờ liền chống lại anh mắt tròn xoe của Cung Trác Lương tinh thần sáng láng khuôn mặt tươi cười, thế nên làm Kiều Ứng Trạch kinh ngạc một chút.

“Hôm nay như thế nào tỉnh sớm như vậy, nhớ nương gia sao?”

Tầm mắt dừng ở vành tai thịt thịt của Cung Trác Lương, Kiều Ứng Trạch nhìn không được thân thủ néo néo, sau đó chậm rãi ngồi dậy.

Kiều Ứng Trạch nhớ rõ Cung Trác Lương đối Cung gia thực phần cảm, nghe trong lời nói không có một chút thân tình, như thế nào hôm nay đến ngày trở về nhà ngược lại giống như thật cao hứng?

“Ta sẽ nhớ bọn họ? Ta là..... Trở về sẽ lại giải thích với người, miễn cho người tiết lộ ra, người làm theo ta nói thì tốt rồi.”

Cung Trác Lương khinh thường hừ một tiếng, lập tức vừa cười mỉa mỉ đỡ lấy vai Kiều Ứng Trạch, còn thực trình trọng vỗ vỗ.

“Tuân mệnh, phu nhân.”

Kiều Ứng Trạch biểu tình nghiêm túc lên tiếng, kiềm không được nở nụ cười sau đó Cung Trác Lương cũng mỉm cười.

“Nếu tướng công hôm nay biểu hiện tốt, buổi tối sẽ có thưởng đó, tướng công có thể chờ mong nga.”

Cung Trác Lương nói xong đem mặt chậm rãi gần sát bên tai Kiều Ứng Trạch, còn cố ý hướng phía trong tai Y thổi nhiệt khí.

Không thể không nói, nhìn Kiều Ứng Trạch da thịt trắng nõn tinh tế bị mình khiêu khích mà che kín một tàn phần hồng, Cung Trác Lương thật sự là ngâm khoan khoái a.

“Nga.”

Bị khẩu khí kia của Cung Trác Lương thổi làm mình hô hấp rối loạn, Kiều Ứng Trạch vội vàng xoay người gạt đầu chuông, mượn động tác này che dấu khuôn mặt hồng của mình, chờ... chờ mong sao?

Bộ kim sức mà Kiều lão phu nhân đưa riêng cho Cung Trác Lương kia, tuyệt đối đẹp để quý giả thoát tục, phối hợp quần áo từ vải dệt đến kiểu dáng cũng đều là sa hoa phẩm bình dân không thể dùng, tóm lại Cung Trác Lương để Văn Thư chuẩn bị cách ăn mặc cho mình như thế nào cao quý.

Thân cao không đủ khí thế bỏ, Cung Trác Lương muốn cho chính mình tiến vào cửa Cung gia liền trấn trụ cộp mẹ kia.

“Trác Trác, người thật..... Dễ nhìn.”

Coi như lý trí đem cái từ trọng yếu muốn xuất khẩu ẩn đi, Kiều Ứng Trạch dặt tay Cung Trác Lương, đem hẳn đã trang phục chỉnh tề kéo đến bên người mình, trong ánh mắt lộ ra nồng đậm tình cảm mê luyến, quả thực không thể tin được con người cười đến tự tin, đẹp đến chói mắt này chính là nương tử của mình, mình may mắn cỡ nào a.

“Người so với ta dễ nhìn hơn.”

Cũng không quản trong phòng còn có Nhược Lam các nàng nhìn, Cung Trác Lương nâng tay kia lên ngón trỏ ngoéo cầm Kiều Ứng Trạch một cái, hẳn đối làn da non mịn tinh tế hiếm có kia vô cùng thêm nhỏ dãi.

“Đi qua tổ mẫu, mẫu thân thỉnh an các nàng đi.”

Bắt được cái tay tác quái của Cung Trác Lương, Kiều Ứng Trạch áp chế khoe miệng nhìn không được giờ lên độ cong, nắm tay Cung Trác Lương cùng nhau hướng viện Kiều lão phu nhân đi.

Lạy xong các trưởng bối Kiều gia, hai người ngồi cổ kiệu mang theo một đám tôi tớ hoa hoa lệ lệ đến Cung gia, chỉ thấy Cung gia đã mở đại môn hào hức nghênh đón tại cửa, Cung Trác Lương trực tiếp được nâng vào bên trong, mà Kiều Ứng Trạch đương nhiên lưu tại tiền đình, bái kiến nhạc phụ gia cùng các trưởng bối.

Dựa theo quy củ, con rể bái kiến nhạc phụ bình thường là nên quỳ, nhưng nếu con rể có công danh hoặc chức quan trọng người, có thể miễn đi lễ quỳ lạy, nhưng không thể nghi ngờ địa vị càng cao càng cho nhà nhạc phụ thể diện, nếu là con rể thân phận cao quý, tỷ như hoàng thân, vậy một nhà nhạc phụ trái lại phải bái hẳn.....

Dựa theo bốn ý của Kiều Ứng Trạch, Y không ngại một cái quỳ này để cấp cho Cung Trác Lương mặt mũi, nhưng Cung Trác Lương lại cực lực phản đối, cũng kiên quyết muốn Y biểu hiện lãnh khốc, ngạo mạn, tàn nhẫn..... Đương nhiên, Kiều Ứng Trạch đối với cái này tỏ vẻ bất lực, khí chất này chỉ sợ đều cùng Y cách biệt, vì thế Cung Trác Lương chỉ phải hạ thấp lại tiêu chuẩn, để cho Y lạnh lùng mà chống đỡ, cũng yêu cầu tuyệt đối tuyệt đối không được đối bọn họ cười.

“Tiểu tử thỉnh an nhạc phụ đại nhân.”

Đã không có Cung Trắc Lương bên người, Kiều Ưng Trạch thực tự nhiên khôi phục cái loại thần thái đậm mạc bình thường của Y, vì vi ôm quyền xoay người hướng Cung lão gia thi lễ, sau đó ngay tại những nét mặt khác nhau lúng túng của mọi người ở Cung gia, vững vàng ngồi trên thượng vị mọi người vì con rể là Y chuẩn bị.

“Hào, hiền tế..... Ha ha.”

Nhìn lướt qua gối đệm phu nhân của mình sai người chuẩn bị tốt, Cung lão gia nhả nhận tuần mỹ trên mặt hiện lên một tia xấu hổ đỏ ửng, lập tức bị hấn cười che dấu, ngồi vào vị trí bên cạnh Kiều Ưng Trạch, cùng Y giới thiệu các vị thân thích trường bối trong sảnh.

Kiều Ưng Trạch ngồi ngay ngắn ở ghế trên, đối với tình huống này vốn là Y nên bài kiến trường bối, cũng đều là thần nhiên ứng tiếng xem như qua, dù sao trong phòng này một người có công danh đều không có, Y thân có công danh cũng không người nào có thể nói ra cái gì không phải, ngược lại đối hấn càng phát ra cung kính, những người sớm nghĩ muốn dùng một chút cái danh phận trường bối cũng đều thành thật, quy củ ở trước mặt Kiều Ưng Trạch lấy lòng.

Lúc này Kiều Ưng Trạch thể nhưng có điểm không thích ứng, Y từ nhỏ rất ít xuất môn, ngẫu nhiên ra ngoài kiến thức một lần, cũng đều không có người nào đem Y xem trong mắt, ngay cả tới trong nhà cửa hàng hoặc nông trang, đối chủ từ là Y này thái độ tôn trọng thật sự cũng không có, cho nên vừa thấy một phòng đối với mình bộ dạng cung kính, Y thật đúng là không biết nên ứng đối như thế nào, chỉ có thể án theo lời Cung Trắc Lương nói, hoặc là thùy mắt uống trà, hoặc là đem ánh mắt chăm chú nhìn ra bên ngoài, ít trả lời, không tiếp lời, không cùng bọn họ trao đổi ánh mắt.

Dần dần làm được hoàn toàn không đem những người đó để vào mắt, Kiều Ưng Trạch bưng chén trà bắt đầu thần du, giống như chính mình ngày thường, chỉ là án theo chỉ dẫn của tiểu tức phụ cái biến một chút thói quen động tác..... Án theo đúng những gì hấn đã bảo, liên hoàn toàn bị người nhìn với cặp mắt khác xưa a.

“Hiền tế, ngo yến đã chuẩn bị tốt, chúng ta có phải hay không có thể dời bước.....”

Thấy Kiều Ưng Trạch ‘Không kiên nhẫn’ lắng nghe mấy chủ đề bọn họ nói, Cung lão gia cười gọi trở về lực chú ý của Y, trong đầu thật sự thực không biết tư vị gì, vừa hâm mộ công tử nhà tri phủ này, thân phận cử nhân cao quý, làm một nhạc phụ như hấn phải uất ức hạ mình, sau đó lại cảm thấy nhà mình cùng thân thích với một cửa này thật có mặt mũi, lại cảm thấy thái độ của con rể này làm cho hấn ở trước mặt thân tộc mất hết uy nghiêm.....

“Án.”

Kiều Ưng Trạch thu liễm tâm thần, âm thầm đánh giá Cung lão gia trước mắt một chút, tâm nghĩ tiểu tức phụ mặt mày quả thật có sáu phần giống hấn, không biết trưởng thành có phải hay không cũng là hình dáng như vậy, người này bộ dạng tuy rằng tuần mỹ, nhưng vẻ mặt quá mức yếu đuối hèn mọn, tiểu tức phụ của Y nhất định sẽ không là tính tình này, trưởng thành hấn là phải tuần lẫm nhiều lắm..... Dần dần, khuôn mặt của Cung Trắc Lương sau khi lớn lên ở trong đầu Kiều Ưng Trạch cũng thành hình, Y ngạc nhiên phát hiện, tuy rằng mình thập phần thích tiểu tức phụ khả ái hiện tại, nhưng cũng rất là chờ mong hấn sau khi lớn lên bộ dáng như thế nào đây.

“.....”

Thấy Kiều Ưng Trạch chậm rãi dùng yến hội, căn bản không quan tâm đến mình có ý muốn thân thiết, Cung lão gia lại trở nên buồn bực, tâm nghĩ những chuyện mà phu nhân của mình công đạo muốn hỏi một câu đáp án cũng không có được, ngay cả muốn để con rể tìm phương pháp sinh ý cũng không có cơ hội nhắc tới, buổi tối nữ nhân kia lại nổi bão.....

Trước không đề cập tới Kiều Ưng Trạch bên ngoại sảnh như thế nào ứng phó đại lão gia, hiện giờ nói đến Cung Trắc Lương sau khi được cổ kiệu nâng vào bên trong chủ đình, tại lúc Cung Trắc Lương được Văn Thư và Nhược Lam đỡ ra từ cổ kiệu, vừa bước vào liền thấy vô số ánh mắt của thân thích tức phụ bắn tới, trên đầu trên người hấn đều đầy quan chế tinh phẩm, những thứ này đều là giấc mộng a giấc mộng mà nhóm phụ nữ thương gia bọn họ chỉ có thể nhìn không thể đụng.

Lập tức, những oanh oanh yến yến trẻ tuổi vây quanh bên người Cung Trắc Lương, những người lớn tuổi rụt rè cũng đều nhìn chăm chăm xem, người tung người hứng, khen ngợi đến nỗi muốn đem Cung Trắc Lương nâng lên tận trời.

Cung Trắc Lương thẳng thắt lưng khí phái mùi phần đứng ở trong sảnh, tầm mắt lướt qua mọi người thẳng tắp dừng trên mặt Cung phu nhân đang ở chủ vị, không sợ khí thế của đối phương sau lưng giống như thực thể hóa thành mãnh hổ xuống núi, sau lưng Cung Trắc Lương cũng giống như huyền hóa ra một cự lang, đang lạnh lùng tà cười cùng cọt mẹ giương nanh múa vuốt kia đối kháng.....

“Nữ nhi thỉnh an mẫu thân.”

Đề Văn Thư và Nhược Lam ngăn lại các nữ nhân, Cung Trắc Lương hai tay nhẹ nhàng khoát lên bên hông trái lại bộ dạng làm một cái phúc lễ, trên thực tế chân một chút cũng không có hạ, ánh mắt cao ngạo kia vẫn thẳng nhìn chăm chăm hai mắt Cung phu nhân, cũng từng bước một hướng nàng đang ngồi trên chủ vị đi đến.

“Án, hảo nữ nhi.”

Cung phu nhân hôm nay cũng là trang phục lộng lẫy, cơ hồ đem mình biến thành một cái núi châu báu di động, nhưng so với Cung Trắc Lương trên người tinh xảo cao quý, nàng lập tức liền có vẻ tục điểm hạ phẩm, lúc này bị các phu nhân tức phụ nhao lên thảo luận, dù nàng da mặt có dày cỡ nào, cũng có chút ngồi không yên, hơn nữa bị ánh mắt cao ngạo nghiêm túc của Cung Trắc Lương trừng, lúc Cung Trắc Lương đến trước cách nàng khoảng năm bước, Cung phu nhân theo bản năng đứng lên lui một bước, mà thời điểm nàng ý thức được mình làm cái gì, sắc mặt lập tức trở nên xanh mét.

“Mẫu thân mời ngồi.”

Cung Trác Lương ở một khắc Cung phu nhân đứng dậy kia, khoe miệng giờ lên một độ cong không dễ dàng nhận thấy, hắc tao nhĩ ngồi ngay ngắn ở tại chủ vị, hướng về phía phó chủ vị bên phải mà khoát tay.

Cung Trác Lương thời điểm này phải bắt đầu đối phó với Cung phu nhân, chỉ cần nàng ở trước mặt mình lui bước đầu tiên, như vậy trong lòng nàng sẽ bị vây trong thế nhược, ở trước mặt mình cũng chỉ có thể nhượng bộ, đối với kế hoạch kế tiếp, Cung Trác Lương cũng có nắm chắc.

Tác giả có lời muốn nói: Tà lang pk cộp mẹ..... Ô mặt, ta huyền huyền~~

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Thoát Ly

Cung Trác Lương không có hứng thú đối phó với những nữ nhân trong phòng, qua loa nhận thức một chút lảng giềng họ hàng xa này nọ, liền tùy các nàng nghe diễn ăn tiệc, chính mình mang theo Văn Thư cùng Nhượng Lam trở về nơi hắc ở trước kia ‘khê phòng’ của Cung Trác Nghiên, chỉ chốc lát, Cung phu nhân mang theo vài người hùng hổ vọt tới.

“Cung phu nhân xin dừng bước, thiếu phu nhân nhà ta đang nghỉ ngơi, xin cho nô tỳ đi thông báo trước.”

Văn Thư cùng Nhượng Lam bị phân phó canh giữ bên ngoài, nhìn thấy đoàn người Cung phu nhân đi đến liền song song che ở cửa, Nhượng Lam thì cuối đầu tư thái một bộ khiêm tốn, mà Văn Thư lại từng bước từng bước di chuyển đứng ở trước người Nhượng Lam, tuy là cúi người nghênh đón Cung phu nhân, nhưng thần thái tự nhiên ngẩng khí cũng không gấp gáp không chậm chạp, rất có hương vị cao cao tại thượng.

Văn Thư không biết thiếu phu nhân vì cái gì để cho mình đối mặt mẫu thân hắc như vậy, nhưng nàng vẫn là nghe lời giả dạng một bộ tư thế đến là cao ngạo, không có đi tìm tòi nghiên cứu việc cá nhân của chủ tử.

“Ngươi..... Phiền toái cô nương.”

Bị cái nha hoàn ngăn ở cửa, Cung phu nhân lạnh mặt vắn vẹo một chút, nhưng thấy Văn Thư một thân tinh tế, nhìn nhìn lại Nhượng Lam bộ dáng nhát gan ở trước mặt nàng, Cung phu nhân rốt cuộc là không dám phát câu với nha hoàn Kiều gia, chỉ phải nhìn con giận, nặng ra một vẻ tươi cười.

“Thỉnh chờ một chút.”

Văn Thư đứng thẳng thân thể thản nhiên lên tiếng, bên kia Nhượng Lam cúi đầu mở cửa cho nàng, sau khi nàng vào lại nhẹ nhàng khép cửa lại, thái độ cung kính giống như đối đãi chủ tử.

“Nhượng Lam, sao lại thế này?”

Cung phu nhân cau mày đánh giá Nhượng Lam, không nghĩ tới thường ngày ở bên cạnh mình là nha đầu đáng tin cậy nhất, tới Kiều phủ mới ba ngày nhưng lại trở nên cẩn thận như thế, chẳng lẽ Kiều gia liên thật sự quý cù lớn như thế?

Lại nghĩ đến vừa rồi trượng phu truyền tin vào, Cung phu nhân trong lòng bắt đầu bồn chồn, cái kia Kiều đại thiếu gia trừ bỏ có chút gầy gò nhìn không ra có cái gì là bệnh nặng, nếu là bị y phát hiện ra sự thật..... Sẽ không, sẽ không, nếu là Kiều gia phát hiện, nhà mình còn có thể có mệnh sống tiếp không!

“Phu nhân.....”

Nhượng Lam bộ dạng một lời khó nói hết nhìn Cung phu nhân liếc mắt một cái, sau đó liền cúi đầu không thềm nói (nhắc) lại, kỳ thật khoe miệng nàng đã nhìn cười muốn sắp không nhìn được, Nhượng Lam rất là bội phục sự lợi hại của cô gia nhà mình, có thể liên tục làm cho Cung phu nhân kinh ngạc.

Cung Trác Lương nói cho Nhượng Lam đây là chủ ý của Kiều Ứng Trạch.

“Cung phu nhân, tiểu thư thỉnh ngài một người đi vào.”

Văn Thư rất nhanh lại trở ra, mở cửa phòng thỉnh Cung phu nhân đi vào, sau đó đóng cửa lại, cùng Nhượng Lam một trái một phải đứng lại, không chút nào để ý tới mấy người nha hoàn bị giữ lại bên ngoài kia.

Trong lòng hung hăng mắng hạ nhân Kiều gia lấy tiền nhưng bán tin tức giả lừa nàng, Cung phu nhân khó nén hoảng hốt trong lòng, vội vàng quẹo vào buồng trong, đã thấy Cung Trác Lương đang ngồi ngay ngắn ở bên cạnh bàn, vẻ mặt lãnh ngạo nhìn mình.

“Cái kia Kiều Ứng Trạch rốt cuộc sao lại thế này?”

Cung phu nhân vừa thấy Cung Trác Lương như vậy con tức liền xông ra, nhưng bận tâm Văn Thư ở bên ngoài, nói chuyện cũng không dám lớn tiếng, về mặt lại khó nén thấp thòm.

“Cung phu nhân, người có biết ác ý lừa hôn, có ý định giết người đều là tội gì, hình phạt như thế nào không?”

Không đề ý tới vấn đề của Cung phu nhân, Cung Trác Lương lạnh lùng nhìn chăm chăm đối phương, cổ ý lộ ra bộ dáng một bộ hận ý khó nhịn.

“Người... Người đây là ý gì?”

Bị lời này của Cung Trác Lương dọa sợ đến thay đổi sắc mặt, Cung phu nhân kinh nghi bất định nhìn hắn, không thể tin được người trước mắt là đứa con nhất gan hèn mọn của vợ kẻ.

“Ta cũng là nhìn thư của tướng công mới biết được, Cung phu nhân muốn giải thích một chút không?”

Cung Trác Lương trên mặt trung ra một nụ cười tràn ngập ý lạnh, như trước là hỏi một đằng đáp một nẻo.

“Người muốn thế nào?”

Theo phản xạ nói truy vấn, Cung phu nhân hận không thể lấy chổi lông gà bên cạnh mà hung hăng đánh Cung Trác Lương một chút, nhưng nhìn đối phương kia đây người phú quý, cuối cùng lý trí vẫn thắng sự xúc động của Cung phu nhân, nàng biết hiện tại mình là tuyệt đối không thể đụng vào Cung Trác Lương.

“Người yên tâm, ta không nói lung tung, người Kiều gia cái gì cũng không biết.”

Đem biểu tình của Cung phu nhân thu hết vào đáy mắt, Cung Trác Lương biết nàng đối với mình đã sinh ra tâm cố kỵ, đây đúng là kết quả mà Cung Trác Lương muốn, chỉ có thể làm cho Cung phu nhân không dám lại khinh thường chính mình, mình mới có thể cùng nàng đứng ở vị trí ngang nhau mà đàm điều kiện.

“Ta biết người cũng không có lá gan đi nói lung tung, bằng người đầu tiên không may chính là người.”

Rốt cuộc là trải qua thương trường rèn luyện thành người đàn bà đánh đá, Cung phu nhân kinh sợ lúc đầu qua đi, tâm tư cũng bình tĩnh hơn, nghĩ thầm rằng thái độ lần này của Cung Trác Lương, nhất định là có điều yêu cầu, mà trở thành một thương nhân thành công, Cung phu nhân biết mình so với đối phương càng vững vàng, mới có thể chiếm được càng nhiều tiền cơ.

“Đúng, Cung phu nhân nói không sai, chuyện này nếu bại lộ, người đầu tiên bị Kiều gia giết chết chính là ta, nhưng kia lại có quan hệ gì chứ? Ta Cung Trác Lương từ nhỏ đến lớn không có quá một ngày tốt đẹp, tiền mệnh này nếu mất có gì đáng tiếc? Dùng toàn bộ Cung gia chôn cùng ta, đáng giá!”

Cung Trác Lương bỗng nhiên lộ ra ý cười ngọt ngào, nhưng nói thành lời lại phá lệ âm trầm, tương phản như vậy, càng thêm làm người ta kinh sợ.

Đây là cái gọi ‘hoành địch sợ lăng địch, lăng địch sợ không muốn sống địch’[1], Cung Trác Lương chính là bảo Cung gia đánh cuộc không dậy nổi, nhất định sẽ đáp ứng điều kiện của hắn.

“Người rốt cuộc muốn thế nào!”

Cung phu nhân thật sự là hận chính mình bị mù, như thế nào lại đem bạch nhãn lang làm cừu, phải sớm biết rằng hắn tâm cơ sâu như vậy, liền sớm nghĩ biện pháp giết chết hắn chấm dứt tai họa về sau!

“Ta muốn cùng Cung gia hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ.”

Cung Trác Lương nhìn Cung phu nhân gằn từng tiếng, rành mạch nói ra yêu cầu của mình.

Hắn, phải chính là tự do, thân là Cung Trác Lương, thân là nam nhân tự do.

“Người muốn ở riêng?”

Đối với chữ tiền mẫn cảm Cung phu nhân thần kinh lập tức căng thẳng, nghĩ đến Cung Trác Lương đây là nhân cơ hội áp chế, muốn phân chia sản nghiệp Cung gia.

“Nơi này chưa bao giờ là nhà của ta, lại có gì có thể phân chia? Ta là muốn người đem ta đuổi ra khỏi nhà, ở quan phủ chính thức đăng ký lập hộ tịch khác, đoạn tuyệt hết thân tộc quan hệ của ta cùng Cung gia, tiền bản của Cung gia, ta tuyệt không hiếm lạ, ta gia đình trong sạch.”

Cổ ý phần hận nhìn chăm chăm Cung phu nhân, Cung Trác Lương làm cho mình biểu hiện thật là tốt như là xúc động phát tiết.

Vô luận là ở riêng hay là ở nơi khác, Cung Trác Lương đều có thể xảo trá lừa gạt được gia sản không thể nghi ngờ, nhưng cứ như vậy hắn liền vẫn là người Cung gia, phải bị thế tục quy củ hạn chế, bị quản chế bởi Cung gia, cái loại cuộc sống này đối Cung Trác Lương mà nói đồng dạng không hề ý nghĩa, đoạn tuyệt phải đoạn tuyệt hoàn toàn.

“Ngươi nói thật?”

Cung phu nhân hoàn toàn bị Cung Trác Lương làm cho hồ đồ, nhưng lập tức hai mắt lóe sáng nở nụ cười, nàng vô luận như thế nào cũng nghĩ không ra yêu cầu của Cung Trác Lương cư nhiên chính là như vậy, hẳn rõ ràng có thể áp chế mình mà phân chia lấy rất nhiều gia sản, cư nhiên chính mình gốc yêu cầu lập hộ riêng? Minh thật đúng là xem trọng hắn, bất quá là hành động heo cảm tình ngu xuẩn mà thôi!

“Đúng, từ nay về sau, ta sẽ tiếp tục là Cung Trác Nghiên ở lại Kiều phủ, khi cần thiết sẽ dựa theo kế hoạch của ngươi làm việc, chỉ là đợi đến sau khi ta rời khỏi nhà, ta sẽ khôi phục thân phận của mình, cũng cùng Cung gia không còn nửa điểm liên quan.”

Xem như không phát hiện Cung phu nhân dấu điểm sự vui mừng, Cung Trác Lương tiếp tục làm cho mình biểu hiện phù hợp với hình tượng đứa nhỏ bị áp bách có điểm bất thường, hẳn cũng muốn biểu hiện một thân Vương Bá khí, tiêu sái lồi lạc lại thành thạo, nhưng hẳn dù sao cũng chỉ là đứa nhỏ mới mười hai tuổi, vẫn là đứa nhỏ chưa phân biệt được giới tính, thoáng cái trở nên khôn khéo quá lí trí sẽ bị đem trở thành yêu quái.

“Hào, ta đáp ứng ngươi.”

Cung phu nhân trong đầu nhanh chóng cân nhắc lợi và hại, liền thống khoái đáp ứng, tuy rằng Cung phu nhân mơ hồ cảm thấy không nên nhanh như vậy thả tự do cho Cung Trác Lương, nhưng lại tưởng tượng hẳn ở Kiều gia trái phải không lừa được bao lâu, sau cũng không thể ở lại trong thành, mình có thể lấy không ít gia sản không nói, cũng không sợ một đứa bé đi xa tha hương có thể làm ra được chuyện gì, thật sự không được..... Chuyện tiêu tiền mua mệnh Cung gia cũng không phải chưa làm qua!

“Còn có mẫu thân ta, ta về sau mỗi tháng sẽ phái một người đến thăm nàng một lần, nếu nàng có nơi nào không thoải mái.....”

Tựa như cảnh cáo nhi cung phu nhân, Cung Trác Lương nhớ tới mẹ ruột của thân thể này, Cung Trác Lương hiện tại không có tính lực cũng không có năng lực chiều cô nàng, hơn nữa Ngô di nương cũng không nhất định nguyện ý rời khỏi Cung gia, ở trong này dù sao nàng cũng có trượng phu, rời khỏi nơi này nàng sẽ phải làm quả phụ, cho nên Cung Trác Lương chỉ nhắc nhở tốt Cung phu nhân giá trị của nàng, như vậy nàng ở Cung gia hẳn là có thể sống khá giả chút đi.

“Hừ, ngươi có thể yên tâm đi, mấy năm nay a cũng không có động tới nàng.”

Cung phu nhân nghe vậy hừ lạnh một tiếng, nếu không thấy nữ nhân kia an phận còn có thể giữ lấy tướng công hoa tâm của mình, làm cho ông mấy năm nay không có đi ra bên ngoài bữa bãi, chính mình cũng không có thể lưu nàng lại nhiều năm như thế, bất quá nghe Cung Trác Lương này nhắc tỉnh, Cung phu nhân thật ra càng thêm yên tâm, nghĩ thầm có mẹ ruột của tiểu tử này trong tay, không sợ hắn không nghe bài bố.

Cung phu nhân việc buôn bán luôn luôn có nhãn lực, có quyết đoán lại có năng lực hành động, chỉ dùng không đến thời gian nửa ngày, đã đem tất cả hộ tịch thủ tục toàn bộ làm thỏa đáng, đương nhiên, đó cũng là kết quả của dùng bạc mờ đường, nàng thậm chí không hỏi qua ý kiến của Cung lão gia, chẳng qua là tại thời điểm cuối cùng cần ông kí tên đồng ý mới đem công văn cho ông nhìn thoáng qua, cứ như vậy làm cho ông không có một đứa con trai.....

“Sắc trời không còn sớm, nữ nhi bái biệt mẫu thân.”

Đã hướng Kiều Ứng Trạch hỏi ý kiến chuyện sang tên hộ tịch cùng giấy tờ xác nhận thân phận, Cung Trác Lương xác định Cung phu nhân đưa tới đồ vật này nọ không có vấn đề gì, lúc này mới reo lên nụ cười dối trá, bồi Cung phu nhân xã giao một chút với nữ quyến bên ngoài, tại lúc mặt trời ngã về tây, theo quy củ bái biệt nhà mẹ đẻ.

Thời điểm ngồi trên cỗ kiệu một khác kia đi ra khỏi viện, Cung Trác Lương nắm chặt một bài đại biểu cho thân phận mới của mình, trên mặt rất cuộc lộ ra một nụ cười sáng lạng. Có mấy thứ này, hẳn căn bản đã có thể tồn tại ở thời đại này.

Về phần Cung gia.....

Cung Trác Lương khinh thường bĩu môi, vì chính mình trước tiên liền thả cho họ hai năm, về sau có Kiều gia thu thập bọn họ, đến lúc đó chính hắn một ‘đứa con bị vứt đi’ của Cung gia, cũng không cần sợ bị bọn họ liên lụy.

Cỗ kiệu bị nâng tới đại sảnh phía ngoài, Kiều Ứng Trạch đón Cung Trác Lương xuống kiệu, chính thức hướng Cung gia nhị lão bái biệt, Cung Trác Lương thấy mình cái kia tiện nghi cha về mặt tái nhợt bộ dáng dai ra, tâm tình tốt gọi lên khóe miệng, sau khi đợi Kiều Ứng Trạch cùng lên kiệu, lập tức sấp lại bên người Kiều Ứng Trạch cười tủm tỉm, đem thân phận bài cùng hộ tịch công văn vài thứ trong ngực đưa cho y xem.

“Ngươi muốn làm chính là cái này? Tự lập môn hộ riêng..... Cũng không phải sợ bị Cung gia liên lụy.”

Kiều Ứng Trạch tâm tư nhạy bén, vừa thấy mấy thứ này thì biết Cung Trác Lương đánh cái chủ ý gì, đồng thời trong lòng khen tiểu tức phụ (vợ) của chính mình quyết đoán, không bởi vì ham sản nghiệp Cung gia, khiến cho không dứt khoát, thật không mình bạch rõ ràng.

“Tướng công thật thông minh, kia mấy thứ này có hay không vấn đề gì? Ta theo ngươi nói cũng chưa nhìn ra có cái gì không đúng nhưng chỉ sợ cộp mẹ kia có biện pháp dự phòng.”

Bị Kiều Ứng Trạch một câu nói trúng tim đen, Cung Trác Lương biết mình lúc trước xem nhẹ y, hẳn chưa cùng Kiều Ứng Trạch thương lượng liền trực tiếp làm như vậy, chính là sợ y không thể lý giải được ngược lại cảm thấy chính mình buông tha sản nghiệp là đốt nát, Cung Trác Lương không kiên nhẫn giải thích nhiều như vậy, hiện tại xem ra, về sau có một số việc ngược lại có thể cùng y thương lượng nhiều một chút.

“Như vậy xem ra đều không có vấn đề, đợi sau khi trở về báo hạ nhân lại đến nha môn thẩm tra đối chiếu một chút là được.”

Kiều Ưng Trạch cẩn thận xem xét một lần, không phát hiện có chỗ nào không đúng, thấy Cung Trác Lương cười meo meo kẻ sát lại mình, trong lòng nóng lên liền vươn tay ôm thắt lưng của hắn đem người ôm vào trong lòng ngực.

Kiều Ưng Trạch hôm nay cũng thật cao hứng, bởi vì y ở Cung gia chiếm được sự tôn trọng chưa bao giờ có, tuy rằng biết bọn họ tâm tư khác nhau, nhưng Kiêu Ưng Trạch ở dưới đáy lòng vẫn sinh ra một tia tình tự gọi là tự tin, thân phận cử nhân của y là bằng bản lĩnh thật sự của chính mình mà thi đỗ, y có bổng lộc của quốc gia và lộc thược (bổng lộc lương thực), y không phải là rất tệ.....

“Ân..... Tướng công hôm nay biểu hiện cũng tốt lắm, ta xem những người đó đối với ngươi đều đặc biệt cung kính nha.”

Ngắm một chút bàn tay của Kiêu Ưng Trạch khoát trên lưng ôm mình, Cung Trác Lương khoe miệng co rút, đối với việc chính mình bị vây trong thế yếu mà tỏ vẻ hết sức khó chịu, lại nhìn xem Kiêu Ưng Trạch cả người đều giống như thật thoải mái, Cung Trác Lương lại không tự giác muốn dung túng y, vì thế sau khi so đo nhỏ nhỏ một chút, Cung Trác Lương quyết định trước hết để cho y cao hứng một hồi, buổi tối trở về lại hảo hảo dạy dỗ y, để cho y nhận rõ vị trí của chính mình.

“Là Trác Trác dạy thật là tốt, may mắn có ngươi.”

Bị Cung Trác Lương nói như thế, Kiêu Ưng Trạch bỗng nhiên cảm thấy được biểu hiện của chính mình hiện tại rất không ổn trọng, một chút chuyện liền trở nên đặc chí, này không được xảy ra, lập tức đỏ mặt cúi đầu, cười cười ngại ngùng cùng Cung Trác Lương nói lời cảm tạ.

“Tướng công.....”

Cung Trác Lương thật sự là không chịu nổi, tiểu tử này như thế nào lại đáng yêu như vậy! Nhìn hắn này bộ dáng tươi cười ôn nhu ảm áp, Cung Trác Lương thật hận không thể bỏ nhào đến cắn một ngụm, lại hung hăng hôn lên khoe miệng cong cong, lần đầu a, Cung Trác Lương đối với môi của một người nam nhân có mơ tưởng.

“Làm sao vậy?”

Bị ánh mắt nóng bỏng của Cung Trác Lương nhìn chăm chú mặt càng đỏ hơn, Kiêu Ưng Trạch có điểm cảm thấy không hiểu được, ánh mắt của tiểu tử phụ nhìn mình có điểm giống với hắn ngày hôm qua khi nhìn com chiều vậy..... Là cảm giác sai đi.

“Ta nói rồi việc này làm xong, sẽ có thưởng cho tướng công a.”

Đem tay của Kiêu Ưng Trạch trên lưng mình kéo đến trước người, Cung Trác Lương từ bên cạnh dùng hai tay vòng ôm lấy thắt lưng y, sau đó nâng thắt lưng đem mặt mình đến gần sát mặt của y.

Cung Trác Lương tâm lý đã nghĩ đến buổi tối phải như thế nào hảo hảo ‘thưởng cho’ tiểu tướng công của hắn.

“Nga, nga..... Tốt.”

Bị tươi cười của Cung Trác Lương làm mê mắt, Kiêu Ưng Trạch có điểm ngờ ngạc thanh âm đáp lại, sau đó lại xấu hổ cúi đầu che dấu tầm mắt, nhưng là như thế nào cũng không che dấu được một tia mừng thầm bên môi, tiểu tử phụ thưởng cho a..... Y thật đúng là thực chờ mong mà.

Giữa lúc ngại ngùng Kiêu Ưng Trạch không phát hiện, tư thế của y cùng Cung Trác Lương trong lúc đó, đã muốn từ đầu là y một tay ôm Cung Trác Lương, biến thành y hiện tại bị Cung Trác Lương hai tay ôm vào trong ngực.....

* Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ngày hôm qua trách nhiệm mà viết nhiều ít, vì thế hôm nay này chương gửi đi đủ số lượng, ngày mai sẽ bình thường bình thường, che mặt chạy đi~~

* Phong Hạ nói ra suy nghĩ của bản thân: chóng mặt a chóng mặt. Có gì sai sót mong mọi người lượng thứ *cúi đầu*

Chú thích:

[1] ‘hoành địch sợ lãng địch, lãng địch sợ không muốn sống địch’ [‘横的怕愣的, 愣的怕不要命的’]: ngang ngược sợ rồi trí, rồi trí sợ không muốn sống.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Khen Thưởng

Trở lại Kiêu gia trước giờ com chiều, Cung Trác Lương cùng Kiêu Ưng Trạch trở lại trong viện của chính mình qua loa sửa sang thay đổi quần áo, liền đi

chào Kiều lão phu nhân, hôm nay là mười lăm tháng chín, Kiều lão phu nhân mỗi tháng vào ngày mười lăm đều giữ nhĩ tử cùng tôn tử ở lại trong viện của chính mình dùng bữa cơm đoàn viên, cho nên Cung Trác Lương phu phu chào hỏi xong liền trực tiếp lưu lại trong phòng của lão phu nhân, Cung Trác Lương cùng Kiều phu nhân chuẩn bị cơm chiều, mà Kiều Ứng Trạch cùng lão phu nhân thì nói chuyện phiếm, không bao lâu, Kiều Ứng Hiền cùng Kiều lão gia cũng lục tục trở về phủ.

Tuy là bữa cơm đoàn viên, có thể ăn tại bàn trên cũng chỉ có Kiều lão phu nhân, Kiều lão gia cùng hai huynh đệ Kiều Ứng Trạch, đại tiểu thư đã xuất giá cùng tam thiếu gia thì vẫn lưu lại dùng cơm trong phòng, tùy theo lão phu nhân chỉ những món ăn trên bàn cho bọn hắn mang đi mà thôi, Kiều phu nhân cùng Cung Trác Lương này hai người vợ, còn lại là đứng hầu hạ ở hai bên người lão phu nhân, về phần những thị tiếp di nương khác và vân vân, căn bản là ngay cả mặt mũi cũng không thể lộ.

Lặng im ăn cơm xong, bà cháu ba người uống trà nói chuyện phiếm vài câu, Kiều lão phu nhân trước hết cho Cung Trác Lương bồi Kiều Ứng Trạch trở về nghỉ ngơi, xem như miễn quy củ kẻ tiếp cho hắn, Cung Trác Lương nhìn Kiều phu nhân mặt không đổi sắc, cùng Kiều Ứng Trạch cùng nhau cáo lui rồi khỏi.

“Ta xem nhị đệ ngươi cùng công công (cha chồng) trong lúc đó, giống cũng không thân cận a.”

Đem hộ tịch văn kiện được chứng minh là chân thật hữu hiệu khóa vào trong tủ treo quần áo của chính mình, Cung Trác Lương trở lại ngồi bên cạnh Kiều Ứng Trạch, nhìn thức ăn ngon miệng tinh xảo trên bàn.

“Phụ thân cùng huynh đệ chúng ta thời gian ở chung rất ít, cũng không quan tâm nhiều đến chúng ta.”

Kiều Ứng Trạch nghe nói vậy ánh mắt âm trầm, nhưng ngữ khí trả lời rất bình tĩnh, cha mẹ của y sự tình trong lúc đó tuy rằng không hoàn toàn hiểu biết, nhưng là biết bọn họ cảm tình cũng không tốt, chính là trên mặt duy trì chung sống hòa bình mà thôi, mà phụ thân đối với bọn họ này hai đứa con trai cũng đặc biệt lãnh đạm, y hoàn hảo lớn lên ở bên người tổ mẫu, đối với phụ thân là thần nhiên không có ác cảm quá lớn, Kiều Ứng Hiền là cực hiểu thuận với mẫu thân, cho nên trong lúc đó quan hệ cùng phụ thân nháo rất nghiêm trọng, thường thường chống lại tâm nguyện của phụ thân mà làm việc.

“Nga.....”

Cung Trác Lương gật gật đầu tỏ vẻ hiểu được, sau đó cũng từ từ bắt đầu hưởng thụ bữa tối, Kiều thị vợ chồng tương kính như băng [1] thật rõ ràng, xem Kiều lão gia kia lục phòng thị thiếp thì biết, người thiếp nhỏ nhất cư nhiên mới mười sáu, cùng tuổi với Kiều Ứng Hiền, vị này đại thúc cũng có thể hạ thủ.

Bất quá nghĩ lại, kì thật Kiều lão gia người nọ cũng coi như là nam nhân thành công điển hình, vừa mới trung niên bốn mươi tuổi đẹp trai thành thực, đồ hai bảng tiến sĩ văn nhĩ lịch sự, quyền sở hữu tài sản của tri phủ đại nhân đủ cả.....Người ta có tiền thì phong lưu thôi, không chừng bên ngoài còn có bao nhiêu người tranh nhau yêu thương nhưng nhớ đây.

Cung Trác Lương ở bên cạnh vừa ăn vừa YY đến khoan khoái, Kiều Ứng Trạch ngồi ở bên cạnh, chủ động gấp thêm đồ ăn cho hắn, vốn là ở bên tổ mẫu đã ném qua, nhưng bộ dáng Cung Trác Lương ăn cơm lại gọi cho y cảm giác muốn ăn uống, y cũng lại cùng hắn ăn một ít.

“Nếu phu nhân biết là người chiếu cố ta ăn cơm, khẳng định lại mắng ta không quy củ.”

Đợi sau khi bọn nha hoàn dọn dẹp lui ra ngoài, Cung Trác Lương dựa vào cái đệm bán nằm trên giường nhỏ ở gian ngoài tiêu thực, trên giường nhỏ bày ra sách vở Kiều Ứng Trạch tìm về cho hắn, đèn chung quanh phát sáng, mà Cung Trác Lương một bên xoa xoa bụng xúc tiến tiêu hóa, một cầm một quyển sách lật xem.

“Ta đã phân phó Hàm Thư, bảo nàng về sau mỗi buổi sáng trước tiên chuẩn bị một ít đồ ăn đơn giản, người nếm qua rồi hãy đi qua chỗ mẫu thân, như vậy sẽ không lại cảm thấy đói bụng.”

Kiều Ứng Trạch lấy qua cái đệm cho Cung Trác Lương nằm tốt, cũng tùy tay chọn quyển sách giải trí đến xem, nhìn trên mặt viết chính là tình sự của thiếu gia giàu có cùng hồ nữ, dùng từ lớn mật hương diễm, y theo bản năng khép lại sách nhìn Cung Trác Lương liếc mắt một cái, thấy hắn cũng không có chú ý bên này, liền lặng lẽ để lại trên bàn, thay đổi một quyển đã sử để xem, nhưng vừa mới nhìn lướt qua hiểu rõ văn tự ghi chú, lại tự động ở trong đầu của y hình thành hình ảnh.....

“Chúng ta ăn trước như vậy không hợp quy củ đi? Chúng ta sẽ bất kính với trường bối.”

Ánh mắt dính vào trong sách, Cung Trác Lương nghe Kiều Ứng Trạch nói xong những lời này có điểm do dự hỏi y, có thêm đồ ăn Cung Trác Lương tâm ý tự nhiên trăm lần nguyện ý, nhưng suy nghĩ một chút lại sợ bị Kiều phu nhân bắt lấy cái đuôi.

“Trong viện chúng ta chỉ có vài nha đầu, đều đáng tin, nếu bên ngoài có người để ý, thì nói là do ta chuẩn bị, trước kia ta dạ dày không tốt, ăn không được cơm canh của phòng bếp, cũng là Hàm Thư các nàng làm cho ta một ít.”

Động động lại gần Cung Trác Lương một chút, Kiều Ứng Trạch thấy hạ mắt thấy hắn còn chưa tháo trang sức tinh xảo trên đầu xuống, trong đầu lại hiện lên sau khi hắn tắm rửa tươi cười nhẹ nhàng khoan khoái, vì thế Kiều Ứng Trạch buông sách trong tay xuống, thần thủ lấy xuống trâm cài tóc đồ thẩm trên đầu Cung Trác Lương, do vậy tóc từ từ rơi xuống.

“?”

Tóc bị bới lên cả một ngày, hơn nữa tóc bị kéo căng vừa mới buông ra cũng có chút đau, Cung Trác Lương không khỏe ngẩng đầu nhìn Kiều Ứng Trạch,

nghe chính mình động thủ chày tóc, đã thấy Kiều Ưng Trạch cười yếu ớt lấy ngón tay vuốt sợi tóc của mình, dưới ánh nến giống như cả người đều nổi lên một tầng ánh sáng nhu hòa, Cung Trác Lương vào giờ khắc này cảm thấy được y giống như nam diễn viên Hàn Quốc có thể nhận được vô số tiếng hét chói tai.... Nhưng chính là mình không phải công chúa hay cô bé lọ lem a, này hình thức không đúng!

“Tướng công, nước ảm đã chuẩn bị tốt, chúng ta đi tắm đi.”

Nghe được bẩm báo của nha hoàn trong phòng tắm, Cung Trác Lương đem sách ném lên trên bàn, nghiêng người cười tủm tỉm nhìn Kiều Ưng Trạch, độ cong khóe miệng có điểm tà khí.

“Nga, kia Trác Trác tắm trước đi.”

Giống như trước đây cho nương tử tắm trước, Kiều Ưng Trạch xoay người ngồi trên mép giường, nhường đường, nhưng Cung Trác Lương bước trên sàn gỗ sau cũng đem y kéo đi, Kiều Ưng Trạch vội vàng bước theo vài bước mới dừng lại, khó hiểu nhìn về phía Cung Trác Lương.

“Hôm nay ta hầu hạ tướng công tắm, này thường cho tướng công có thích không?”

Cung Trác Lương xoay người quay mặt về phía Kiều Ưng Trạch, lời kéo tay của y về phía phòng tắm, nhìn y khó có được lộ ra bộ dáng đại ra, Cung Trác Lương cười càng sáng lạn.

“Trác, Trác Trác?”

Kiều Ưng Trạch bị tươi cười sáng rực của Cung Trác Lương làm hoa mắt, đôi khi lấy lại tinh thần đã muốn bị hấn kéo vào phòng tắm, Cung Trác Lương liền như vậy ở trước mặt y cời ra vạt áo của hai người, tùy ý áo ngoài rút xuống lộ ra áo bên trong, Kiều Ưng Trạch hoàn toàn mất năng lực ứng đối, thẳng đến lúc Cung Trác Lương lột áo trong của y nắm lấy dây lưng, Kiều Ưng Trạch mới phản xạ bắt lại hai tay của hắn, mặt cũng lập tức đỏ lên.

“Ta giúp tướng công cời quần áo a.”

Cung Trác Lương ngẩng đầu nhìn bộ dáng xấu hổ lúng túng của Kiều Ưng Trạch, đem thân thể mình dánh lên người y, sau đó trong tay run rẩy của Kiều Ưng Trạch chậm rãi động ngón tay của mình, giải khai dây lưng của Kiều Ưng Trạch, làm cho thân thể trưởng thành trắng nõn nhỏ nhắn của y hoàn toàn triển lộ ở trước mặt của mình. So với trong tưởng tượng còn muốn hấp nhụy hơn.

“Trác Trác....”

Lần đầu không hề che lấp mà lồ lộ ở trước mặt người khác như vậy, Kiều Ưng Trạch cảm thấy được tim của mình đập nhanh giống như là muốn nổ tung, y luống cuống cầm lấy hai tay Cung Trác Lương, đem động phòng hoa chúc ngoài ý muốn lại hiện lên trong óc, Kiều Ưng Trạch lại khóc không ra nước mắt, tiểu nương tử của y như thế nào luôn như vậy..... Xăng bậy, Kiều Ưng Trạch không biết mình nên hình dung như thế nào.

“Tướng công như vậy sẽ bị cảm lạnh.”

Kiều Ưng Trạch đáng thương mất tự nhiên như vậy càng kích thích Cung Trác Lương hưng phấn, nửa ôm nửa dìu Kiều Ưng Trạch vào bồn tắm, sau đó cũng đem chính mình lột sạch sẽ.

Cung Trác Lương người này chính là như vậy, khi yên tĩnh có thể cực kì bình tĩnh, nhưng thời điểm bắt đầu ngoạn (chơi) lại có thể thực điên, thậm chí còn bị bạn bè cùng nhau lớn lên với hấn gọi là có khuynh hướng S, kỳ thật Cung Trác Lương cũng không có cái ham mê này, nhưng thích trêu chọc khi dễ đối phương cũng là sự thật, bất quá hấn vẫn rất đúng mực, lần trước làm bị thương Kiều Ưng Trạch là ngoài ý muốn, Cung Trác Lương về sau sẽ không tái phạm lại cái sai lầm cấp thấp này.

“Trác Trác, ngươi..... Ngươi.....”

Kiều Ưng Trạch ngồi chồm hổm lưng kề sát bồn tắm, hai chân khép lại gần sát bụng, sợ bị Cung Trác Lương phát hiện mình khác thường, nhưng Cung Trác Lương vừa vào bồn tắm đã kéo y lại, sau đó tự mình làm ướt tóc và gương mặt, làm cho Kiều Ưng Trạch nhất thời không biết nên nói như thế nào với hấn mới tốt.

“Tướng công, ta giúp ngươi gội đầu nha.”

Tẩy sạch lớp trang điểm trên mặt, lại đơn giản gội tốt đầu của mình, Cung Trác Lương ánh mắt lóe sáng nhìn về phía Kiều Ưng Trạch cả người phủ đầy bọt nước, giúp y xoay lưng về phía mình, chính mình ngồi chồm hổm phía sau y.

Bồn tắm được làm theo yêu cầu lớn gấp đôi bình thường, cũng đủ cho hai người bọn họ ở bên trong giăng co.

“Trác Trác, có thể, đừng để ngươi mệt.”

Được gội sạch tóc và chà lưng, Kiều Ưng Trạch thấy Cung Trác Lương chính là ở sau lưng thay đồng nắm tẩy mát xa, lợi dụng hành động này nói chính là thưởng cho y, thân thể dần dần thả lỏng xuống, cơ chân lại cũng thật mệt mỏi, cũng chậm chậm thả lỏng đem chân tách ra ngồi xuống một chút, mới vừa nhắm mắt lại hưởng thụ một hồi không lâu, cảm giác được chính mình được nâng dậy dựa lưng vào trước ngực Cung Trác Lương, sau đó hai tay của hấn trượt xuống dưới đùi sau thắt lưng của chính mình như nắn.

“Tướng công, thoải mái sao?”

Cung Trác Lương đem ngực kề sát ở trên lưng Kiều Ứng Trạch, nghiêng mặt đem môi kề sát bên tai y, khiến cho toàn bộ lỗ tai của Kiều Ứng Trạch đều đỏ rực.

“Thoải mái..... Ân..... A!”

Kiều Ứng Trạch nâng đầu lên thở hắt hắt gấp gáp, cảm giác chỗ kia của chính mình không khống chế được mà nóng rực đứng lên, Kiều Ứng Trạch sinh ra một cổ xúc động dùng tay của chính mình đụng vào nơi đó, nhưng ngược lại có Cung Trác Lương ở đây mà không dám hành động, cũng âm thầm may mắn có cánh hoa cùng lá thuốc lay động có thể ngăn cản tầm mắt của Cung Trác Lương, nhưng không ngờ hai tay đang ve vuốt ở thắt lưng của mình lại đột nhiên dời về phía trước, một cái hướng về phía trước xoa nắn lồng ngực mình, một cái xuống phía dưới cảm..... Kiều Ứng Trạch sinh ra cấp bách kinh hô, lập tức theo bản năng của chính mình mà lấy tay che lại.

“Tướng công, này mới là phần thưởng cho hôm nay nga.”

Có lẽ là nam tử trước mắt quá mức thuần khiết quá mức tinh xảo, Cung Trác Lương phát hiện mình nắm lấy bộ vị nam tính tương tự của mình, cư nhiên không có một chút cảm giác không thoải mái hay chán ghét, ngược lại cảm được kia cùng chủ nhân của nó đều non mịn như nhau cảm xúc rất không tồi..... Cung Trác Lương có điểm phiền lòng suy nghĩ, chẳng lẽ mình kì thật là một song tính?

Nhưng trước kia cũng không có nam nhân nào làm cho mình cảm thấy hứng thú, mà nếu đem người trong lòng ngực đổi thành bộ dáng của nam nhân khác..... Cung Trác Lương có chút mao cốt từng nhiên (sồn tóc gáy), có lẽ chính mình là không ghét Kiều Ứng Trạch đi.

“Ngô..... Trác..... ngừng lại.....”

Một tay luống cuống nắm chặt lấy mép bồn tắm, một tay che miệng của mình miễn cho tiếng rên rỉ tràn ra, thân thể Kiều Ứng Trạch do căng thẳng mà xụi lơ lại kéo căng, thẳng đến lúc sau một trận phun trào không thể khống chế, Kiều Ứng Trạch lại nhuyền ở trong lòng ngực của Cung Trác Lương, sương mù trong mắt thật lâu không thể tan đi.

“Tướng công, chậm rãi hô hấp, từ từ sẽ đến, tướng công, này vốn là chuyện vợ chồng nên làm, Trác Trác làm tướng công thực thích? Tướng công thoải mái không?”

Bị bộ dáng suy yếu mờ mịt của Kiều Ứng Trạch làm cho hần có cảm giác như bị điện giật, Cung Trác Lương một tay ôm thắt lưng của y đưa mặt của y chôn vào căn cổ của mình, một tay trấn an vuốt cổ và lưng của y, ám chỉ mà nói nhỏ bên tai Kiều Ứng Trạch, ý cười khoe miệng lại tràn đầy hương vị xấu xa.

“..... Ân.”

Mặt chôn ở gáy Cung Trác Lương thật lâu không có nâng lên, Kiều Ứng Trạch ngượng ngùng rồi lại thấp phần quyến luyến cảm giác của giờ khắc này, trước cưới hần y đã xem qua cũng được giảng giải về phương diện này, nhưng như thế nào cũng không nghĩ ra loại chuyện này chính là thoải mái như vậy.....

Chính là Kiều Ứng Trạch trong lòng ần ần cảm thấy được có chút không đúng, rõ ràng Trác Trác kêu mình là tướng công, nhưng giống như nơi đó không được tự nhiên, nhưng mình đúng là phu quân a.....

“Tướng công, nước nguội rồi còn ngâm nữa sẽ bị cảm lạnh, chúng ta trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

Cung Trác Lương trước lau khô thân thể chính mình mặc áo tắm vào, sau đó dùng khăn tắm bao lấy Kiều Ứng Trạch từ trong bồn tắm đứng dậy, thay y lau người mặc quần áo, lại dùng khăn bỏ gói kỷ đầu tóc của y lại, lúc này mới nâng Đại Kiều người đã muốn choáng váng đầu chân nhuyền trở vào nhà, đem y bỏ vào ô chần dịch hảo góc chăn, lại giúp y lau khô tóc, lúc này mới xoay người bắt đầu xử lí chính mình, cảm giác Kiều Ứng Trạch ở sau người giật giật, Cung Trác Lương một bên lau tóc một bên quay đầu nhìn lại, phát hiện Kiều Ứng Trạch cư nhiên đem mình cả người giống như tắm bảo bảo mà cuốn vào trong chăn, đưa lưng về phía mình mặt đều nhanh vùi đến trong đệm giường.

“Tướng công..... Không cần thẹn thùng nha, cùng nhau ngủ cùng nhau ngủ, đến, để cho ta vào trong, cho ta vào trong đi.”

Cung Trác Lương thật là thật là nhịn không được cười ra tiếng, hần đem khăn bỏ tùy tiện ném trên mặt đất, sau đó nhào đến bên người Kiều Ứng Trạch kéo chăn ra, làm như bị tiếng cười sang sảng của hần hấp dẫn, Kiều Ứng Trạch ngượng ngùng chui ra khỏi chăn đưa mắt nhìn hần, khoe môi giật giật, cuối cùng gọi lên một độ cung nhọt nhọt, tay cầm lấy góc chăn cũng thả lỏng, để cho Cung Trác Lương chui vào.....

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Lại một đêm ngủ ngon, lại là một buổi sáng rồi rằm, lại một lần nữa Cung Trác Lương bị Kiều Ứng Trạch hống thức dậy, hần thể mình phải nhanh chóng nghịch chuyển loại cục diện này, hần XX, hần muốn ngủ lại ngủ a ngủ lại ngủ!

“Tướng công, ta hảo khổ, ta hảo khổ!”

Cung Trác Lương kêu khổ xong giả bộ mềm mại chơi xấu trên người Kiều Ứng Trạch, trong lúc vô tình đụng tới bộ phận sáng sớm tinh thần đã phần chần của người nọ, Cung Trác Lương theo bản năng sờ sờ Cung nho nhỏ của mình, nghĩ thầm nó khi nào thì mới có thể không còn dùng để phân biệt giới tính, mà có thể thực hiện được công năng a!

“Trắc Trắc ngoan. Nếu không ta cùng tổ mẫu nói người không thoải mái, miễn người vài ngày quy củ?”

Kiều Ứng Trạch đau lòng ôm tiểu tức phụ đang làm nũng, cân nhắc làm sao mở miệng nói với tổ mẫu, chính là đối với tổ mẫu y rất ít cầu qua cái gì, nhưng nếu như là vì Cung Trắc Lương, y cũng không để ý mở miệng cầu xin.

“Quên đi, nào có người vợ mới nào lại bốc đồng như vậy, người đứng ở trước mặt người ngoài mà dung túng ta, sẽ bị người khác chê cười người người sợ vợ, ta cũng thành kiêu căng ương ngạnh.”

Kiều Ứng Trạch lui một bước Cung Trắc Lương cũng không phải không biết xấu hổ, bất lấy cảm Kiêu Ứng Trạch lắc lắc cho hết giận, lúc này mới kéo chuông để cho bọn nha hoàn tiến vào hầu hạ.

Cung Trắc Lương bên này ngồi ngay ngắn để Nhược Lam chải đầu cài trâm, bên kia Kiêu Ứng Trạch nhàn rỗi vô sự tiếp nhận canh trứng chim Hàm Thư chuẩn bị, tự mình bưng đến bên người Cung Trắc Lương, cùng hân chen chúc ngồi trên băng ghế của bàn trang điểm, sau đó cảm thía muốn dứt cho hân, bọn tiểu nha hoàn nhất thời sợ ngầy người, nhất là những người hầu hạ Kiêu Ứng Trạch lâu năm, không dám cùng cái người trước mặt các nàng cùng thiếu gia đàm mạc ít nói kia liên tưởng là cùng một người.

“.....”

Nhìn nhìn Kiêu Ứng Trạch vẻ mặt tự nhiên, lại nhìn nhìn mấy nha hoàn trước mắt, Cung Trắc Lương cũng thực tự nhiên hé miệng tiếp nhận tướng công nhà mình uy thực, đối với việc một lúc nữa đi hầu hạ bà bà cùng bà bà ăn cơm cũng không mâu thuẫn như vậy, dù sao mặc kệ ở bên ngoài bị ức hiếp như thế nào, sau khi trở về cũng đều có thể từ trên người tướng công nhà mình tìm về, nghĩ như vậy, Cung Trắc Lương liền rộng lượng, liền xem mặt mũi của con các người, ta nhìn các người vài ngày nữa!

* Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lại là một chương đầy đủ nga, còn có canh thịt~~~~~ lay động cái đuôi, ta cũng muốn được khen thưởng a.

** Phong Hạ nói ra suy nghĩ của mình: Lại xong một chương *xoay xoay xoay* Phong Hạ choáng váng luôn a, Phong Hạ cũng muốn thưởng cơ~~~~~

***P.s Trắc Trắc là điển hình của việc ‘trước khi người đàn ông tìm được người đàn ông của đời mình thì họ đều nghĩ mình thích phụ nữ’

+Hôm nay chờ Trùng sinh, chờ Tu Tu chờ Phong hồ ly cơ mà chưa có *khóc một đại dương*

[1] Nôm na là lãnh đạm á.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: So Chiêu

Nói là nhẫn, nhưng phương pháp tra tấn của Kiêu phu nhân đối với Cung Trắc Lương thật đúng là không có nhiều tác dụng lắm, bình thường tiểu tức phụ bị bà bà đối đãi lãnh cảm ghét bỏ như vậy, không chừng ít nhiều đã vùng trở lại về khóc lóc, nhưng Cung Trắc Lương hoàn toàn không có việc đó a, chỉ cần không bị đối đãi, hân coi như những gì nàng nói đều là ngoại ngữ, một ngày bốn canh giờ ở bên người nàng bụng trà rót nước nghe giáo huấn, coi như chính mình vì mỗi tháng mười hai tháng làm công ăn lương hai lượng bạc.

Hơn nữa Cung Trắc Lương không phải trái hồng mềm mại, tùy tiện để Kiêu phu nhân nhào nặn thành viên, thành thật làm cô dâu ‘ngại ngừng’ hơn nữa tháng, hân liền nhìn chăm chú vào người vợ tham tài lắm mồm của quân gia bên nhà mẹ đẻ bên của Kiêu phu nhân hiện đang ở bên cạnh nàng.

Cung Trắc Lương bảo thư đồng Kiêu Minh của Kiêu Ứng Trạch đi thăm dò ngọn nguồn nhà nàng, xác định là một lão già không thành thật, liền dụ người ta lấy đồ đạc của chính mình, còn nói đối với mình nói lời bất kính, sau đó từ Hàm Thư ‘nhánh mồm nhanh miệng’ đi đến trước mặt Kiêu phu nhân, tố cáo nàng đại nộ tỳ chút tội danh ức hiếp chủ nhân.

Kiều phu nhân quả nhiên thiên vị giúp lão nhân bên cạnh mình, trước mặt mọi người bảo phẩm chất của người vợ quân gia kia, người vợ kia được tiện nghi còn không biết thu liễm, nịnh hót Kiêu phu nhân giẫm chân hạ thấp Cung Trắc Lương, thực tại kiêu ngạo mấy ngày, ngay tại thời điểm bọn nha hoàn bên nhà vợ ngầm cho rằng thiếu phu nhân rất yếu đuối, Cung Trắc Lương lại nhảy ra đưa ra bằng chứng xác thực người vợ kia tư nuốt tiền của Kiêu gia.

Cung Trắc Lương tuy là ‘lén lút’ giao cho Kiêu phu nhân, nhưng làm sao giấu diếm được những người lắm miệng hỗn tạp trong phủ, Kiêu phu nhân bị làm cho không còn mặt mũi. Bối mớ không ra lỗi của ‘người bị hại’ Cung Trắc Lương, lại không thể không cấp cho mọi người một cái công đạo, chỉ có thể toàn bộ phát ở trên người người vợ của quân gia kia, đem bọn họ một nhà đều đuổi ra ngoài, theo đó là nhìn thấy Cung Trắc Lương liền đau đầu, đơn giản ngay cả cơm cũng không để hân hầu hạ, công khai biểu hiện không thích đứa con cả trong một chi này.

Vốn Cung Trắc Lương ở bên người phu nhân học quân gia, bọn hạ nhân còn có thể có chút cổ kị này đương gia chủ mẫu tương lai, nhưng Kiêu phu

nhân này nhất nhất tỏ thái độ, mọi người liền hiểu được nàng không tính toán ủy quyền cho con dâu trưởng, bởi vậy, này vốn là lợi thế cho bọn hạ nhân nông cạn càng thêm không coi trọng Kiều Ứng Trạch này một chi trong dòng họ.

“Trác Trác..... Tốt nhất vẫn là đi qua bên mẫu thân một chút đi.”

Theo thường lệ Cung Trác Lương sáng sớm tỉnh lại, Kiều Ứng Trạch dựa vào người mình vuốt ve tóc trên đầu mình, có điểm chờ đợi khuyên nhủ.

Này hơn một tháng tới nay, Cung Trác Lương chịu đựng y cũng nhìn thấy rõ ràng, thật là vừa đau lòng vừa tự trách, cảm thấy được nếu không phải chính mình vô dụng, sao đến nỗi làm cho mẹ từ ở nhà chịu nhiều ủy khuất như vậy, Cung Trác Lương mặc dù ở trước mặt y không biểu hiện, nhưng Kiều Ứng Trạch cẩn thận như vậy lại như thế nào không phát hiện, khuôn mặt càng bình tĩnh của Cung Trác Lương thì càng nhiều là không kiên nhẫn cùng buồn bực đây.

“Hừ.....”

Không nghĩ Cung Trác Lương thức dậy vô thức nói lầm bầm kháng nghị, tay nhỏ bé theo thói quen duỗi vào áo vuốt ngực của người ta, tuy rằng sờ vào mềm mại trơn nhẵn nhưng bình thường vẫn về không buông, vì thế Cung sắc lang ngón tay không an phận di chuyển câu lông quả thực nổi lên trước ngực.

“Trác Trác, mẫu thân tuy rằng nói không cần người hầu hạ, nhưng chúng ta cũng không thể thật sự không quy củ, như vậy người khác nhìn chỉ biết nói chúng ta bất hiếu, tổ mẫu nơi đó nhất định là không vui.

Rút lui ngực ra khỏi bàn tay nhỏ bé không an phận, Kiều Ứng Trạch có chút dờ khóc dờ cười bắt lại, lập tức ánh mắt ảm đạm xuống.

Lúc trước Cung Trác Lương mỗi ngày tại bên Kiều phu nhân bị làm khó làm dễ, Kiều Ứng Trạch tuy rằng đau lòng hấn, nhưng ả ả vẫn là có chút mong chờ, cảm thấy được trong lòng mẫu thân y vợ chồng bọn y ít nhiều còn có vị trí, nhưng thấy lúc này đây nàng nhưng lại tương kế tựu kế mượn có lạnh nhạt với Cung Trác Lương, Kiều Ứng Trạch chỉ biết người nọ là quyết tâm muốn đem gia đình giao cho con trai út, chỉ sợ về sau chờ nhị đệ cưới vợ vào cửa, này Kiều phu cũng sẽ thấy vợ chồng bọn y không chốn dung thân.

“Ta biết..... Tương công, người là không có phải hay không cao hứng ta đã làm vậy? Tổ mẫu bên kia có phải hay không cũng không thích ta?”

Nhìn ra được Kiều Ứng Trạch gần đây coq điểm râu rĩ không vui, Cung Trác Lương cho rằng y là mất hứng chính mình tổn hại thể diện của bà bà, dù sao cách làm của mình thật sự không được coi là quá cao thâm, người khôn khéo đều nhìn ra được mình cùng bà bà ‘đánh lời dài’, mà Kiều phu nhân cũng là nhân vật lợi hại, rõ ràng nói cho mọi người con dâu ta đã thiệt thòi, cho nên con dâu ta không thể trâu vào, vì thế Cung Trác Lương trước khi cho mình lột bỏ lớp da ngoan hiền liền bỗng chốc lật tẩy mọi thứ, nếu là hấn thực vì mình tính kế Kiều phu nhân mà đặc chí, không đến trong viện Kiều phu nhân hầu hạ, vậy cũng liền nhận cái danh không hiền bất hiếu, chính là lão phu nhân bên kia cũng chán ghét vứt bỏ hấn.

“Như thế nào có thể, người nếu thật sự là có tính nhẫn nhục chịu đựng, tổ mẫu mới làm khó đâu”.

Tuy rằng ngày hôm qua sau khi việc ồn ào này xảy ra, Kiều lão phu nhân nơi đó cũng không có can thiệp vào, nhưng là Kiều Ứng Trạch tin tưởng vị kia không phải độc đoán thiên vị, cho nên y hôm nay mới nhắc nhở Cung Trác Lương, mặc kệ trong lòng nghĩ như thế nào, trên mặt không thể mất đi cung kính cùng hiếu thuận đối với trưởng bối.

“Thật sự? Ta có khi làm việc không chu toàn, người nếu cảm thấy được có nơi sai sót, liền trực tiếp nói cho ta biết, không cần băn khoăn nhiều như vậy, ta biết người đều là vì ta.”

Cung Trác Lương cũng biết tiểu tướng công của mình xem sự thông thấu, tuyệt đối là trợ lực cùng tán ô che chở lớn nhất của mình trong cái nhà này, cho nên đôi của tiểu tướng công nhất định phải ôm thật chặt a.

“Ân, kia nếu là theo những gì ta nói, người hiện tại đối đãi với mẫu thân càng thêm cung kính hơn trước kia, thời gian rảnh rỗi đi qua chỗ tổ mẫu ngồi một chút, không cần cố ý khen tặng nàng cái gì, chỉ là làm nũng nói nói chuyện thú vị, hồng lão nhân gia vui vẻ là tốt rồi.”

“Hào..... Ta đây liền mỗi ngày ba lượt ở trước cửa chờ đợi thỉnh an bà bà.”

Cung Trác Lương nghe rằng cười sáng lạn, nghĩ thầm hấn nhưng thật ra muốn cho mọi người nhìn xem, đến tốt cùng là hấn này người vợ bất hiếu, hay là vị này làm bà bà không tốt.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Trang điểm xong Cung Trác Lương theo bình thường đã đến giờ đến trước cửa viện của Kiều phu nhân, được Kiều phu nhân truyền tin không cần hầu hạ, Cung Trác Lương cũng không vội đi, liền mang theo Nhượng Lam chờ ở ngoài viện, chờ Kiều phu nhân đi ra sau đó cùng đi hầu hạ lão phu nhân dùng cơm.

“Ngày hôm qua đi Cung gia, mẹ ta vậy cũng được tin tức gì xác thực sao? Ngày hôm qua vào xem náo nhiệt bên này, trái lại đã quên tra bên kia.”

Thừa dịp chung quanh cũng không có người nào đi qua, Cung Trác Lương thấp giọng cùng Nhượng Lam nói chuyện phím, bằng không đứng chờ không cũng rất nhàm chán.

“Di nương bên kia cũng là hỏi chính xác, Nhượng Tử một nhà vốn là ngư dân ở thôn kế bên Bạc thành, cha nàng vì đưa con trai chữa bệnh nên đến Bạc

thành tìm đại phu, sau lại đem Nhựt Tử bán vào Cung gia mới có đủ tiền thuốc men, con của lão chữa khỏi bệnh hai cha con liền trở về quê, sau đó chưa từng lại thấy qua, bất quá khế ước bán mình của Nhựt Tử hẳn là có tên cha nàng cùng mạnh mỗi.”

Nhựt Lam nhìn nhìn bốn phía, sơ lược kẻ sát vào Cung Trác Lương một ít, nhẹ giọng đem tin tức mình tìm được nói ra.

Tháng trước Cung Trác Lương sao khi về nhà vài ngày, Nhựt Lam theo mệnh lệnh của hắn trở về Cung gia, trên danh nghĩa là thăm Cung phu nhân, trên thực tế là đi xem Ngô di nương, Cung Trác Lương còn nhờ Ngô di nương âm thầm điều tra thân thể họ hàng thân thuộc của Nhựt Tử, mà Ngô di nương ở Cung gia mấy năm tuy rằng trôi qua bình thường, nhưng nàng thiện tính đã giúp một ít nha hoàn lớn tuổi, cũng có vài người cảm kích hướng về nàng có thể tín nhiệm, cho nên vừa nghe đứa con cần nàng hỗ trợ, Ngô di nương lập tức cẩn thận thận trọng đi làm, ngày hôm qua thừa dịp cơ hội Nhựt Lam lại đi thăm, đem những điều mình biết đem truyền lại.

“Cũng là một người đáng thương, nàng gần đây biểu hiện thế nào?”

Cung Trác Lương trước kia mơ hồ nhớ rõ Nhựt Tử có người nhà, không giống Nhựt Lam là song thân đều mất bị thân thích bán đi, đã nghĩ tới biện pháp xử lý nàng thật tốt, hiện giờ xem ra có thể thực hiện được rất tốt.

“Tuy là thu liễm rất nhiều, nhưng dù sao vẫn không có sắc mặt tốt, cũng không ít lần cùng Vũ Họa bên cạnh cô gia kiểm chuyện, nhưng cuối cùng cũng không gây ồn ào.”

Cùng một người như vậy ở cùng nhau, Nhựt Lam cũng thật đau đầu, nhưng lại sợ không thấy lại sinh ra họa, cho nên hắn cũng chỉ thời thời khắc khắc mà chú ý đề phòng.

“Trong khoảng thời gian này vất vả người, nhịn một tháng nữa, lễ vật chúc mừng sinh nhật cộp mẹt ta chuẩn bị tốt lắm, khi cho Nhựt Tử xuống lộ mặt an lòng của nàng, ta tìm lấy có phải lấy khế ước bán mình của các người sang đây.”

Cung Trác Lương ở trong lòng tính toán, bên người không có vài người tới đáng tin cậy thật là không tiện, tiểu tướng công có thể dùng trừ bỏ Kiều Minh cũng chỉ có ba người hầu, lúc này lại vất vả bọn họ.

Lúc trước Cung phu nhân vì khống chế bọn họ, mà căn bản không đem khế ước bán mình của Nhựt Lam cùng Nhựt Tử cho hắn này tân ‘chủ tử’. Mà là chặt chẽ giữ trong tay mình, Cung Trác Lương muốn bảo trụ Nhựt Lam, hoặc là chuẩn bị đuổi Nhựt Tử đi, nhất định trước phải lấy khế ước bán mình của bọn họ vào tay, như vậy mới có thể có tư cách xử trí các nàng.

“Tạ tiểu thư.”

Nhựt Lam biết Cung Trác Lương đồng ý tăng thẻ diện cho Cung phu nhân đi mừng thọ nàng, hơn phân nửa là vì lấy lại khế ước bán thân bảo vệ mình, trong lòng thật sự là vừa âm áp vừa cảm kích.

Hai người đang cười nói, chợt thấy Kiều phu nhân một hàng từ trong viện đi ra, Cung Trác Lương vội tư thái đoan chính, cung kính hướng về Kiều phu nhân hành lễ thỉnh an, sau đó theo thường lệ đi theo phía sau Kiều phu nhân, cùng nàng cùng vào sân trong của lão phu nhân.

Buổi trưa, buổi tối cùng vài ngày sau đó, Cung Trác Lương cũng đều là theo dạng bức tranh hồ lô (???), trước tiên đi tới viện ngoài chờ một hồi, sau đó cùng Kiều phu nhân cùng nhau hầu hạ lão phu nhân dùng cơm, sau đó liền quay về viện của mình, mặt khác thời gian rảnh không phải bồi tướng công đọc sách, ngủ trưa, tản bộ, chính là đến trong phòng lão thái thái thỉnh an, cuộc sống gia đình tạm ổn cũng trôi qua rất thanh thoi, bất quá tâm tình thật tốt của hắn rất nhanh bị một cái ngoại ý muốn đánh gãy, đó chính là thân thể đã muốn dần dần tốt lên của Kiều Ứng Trạch, trời vừa mới chuyển lạnh lại đột nhiên ngã bệnh.

“Khụ, Trác Trác, chúng ta phân phòng ngủ đi, khụ khụ, đừng để bệnh khí của ta lây cho người.”

Đang cảm lạnh sưởi dựa vào trên giường nhỏ, Kiều Ứng Trạch được bao bọc một tấm thảm thật dày cười có chút suy yếu, trên bàn cạnh giường nhỏ chính là một chén thuốc nóng hằm hập, ngấm lại chính mình cư nhiên thật nhiều tháng chưa uống thuốc, Kiều Ứng Trạch nhất thời thật có chút không chịu nổi cái hương vị kia. Vốn tưởng rằng thân thể của chính mình đã tốt hơn nhiều, không nghĩ tới chính là thời tiết thay đổi liền bị bệnh, trước kia rốt cuộc đều là nuôi không.

Trong lúc nhất thời, Kiều Ứng Trạch có điểm chán nản nheo lại ánh mắt, chỉ cảm thấy trên người càng không có khí lực.

“..... Chia ra rồi, ta cũng không yên tâm người, ta buổi tối chiếu cố người.”

Hận không thể dùng khăn lấp kín lỗ mũi chính mình lại, Cung Trác Lương ghét bỏ nhìn chén thuốc trên bàn, nhưng vẫn là chịu đựng không có rời khỏi người Kiều Ứng Trạch.

Cung Trác Lương chính mình là cái loại này không sinh bệnh lây, vừa sinh bệnh liền cực kì đánh người, ghét nhất khi sinh bệnh mà không ai bồi bên cạnh tâm tình liền hồng бет, suy bụng t ra bụng người, hắn cũng không muốn làm cho Kiều Ứng Trạch thời điểm sinh bệnh, một người lẻ loi chịu đựng.

“Có nha hoàn là đủ rồi, lại nói người không phải ghét nhất bị uống thuốc sao? Nếu như bị ta lây bệnh người cũng bị bệnh, có thể hàng ngày theo ta uống khổ được này.”

Cung Trác Lương trả lời làm cho Kiều Ứng Trạch khoe miệng lộ ra mỉm cười, nhưng vẫn là khuyên bảo không cho Cung Trác Lương bồi chính mình, chẳng qua này trong giọng nói cũng không tự kiềm chế mang theo một ít không muốn.

“Người là tướng công ta, tự nhiên phải là ta chiếu cố người, cần nha hoàn làm gì, ta liền ngủ trên giường nhỏ là được rồi.”

Nhìn ra Kiều Ưng Trạch về điểm này khẩu thị tâm phi, Kiều Ưng Trạch hơi hơi nhú mày, nghĩ thầm thật sự là không thẳng thắn, muốn cho người ta bởi cứ việc nói thẳng thôi, bất quá bị lây bệnh chuyện này thật sự phải chú ý, tại đây phương pháp chữa bệnh phát triển lạc hậu mấy niên kỉ, hẳn cũng không dám làm cho chính mình dễ dàng nhiễm bệnh, dễ dàng mắc bệnh a.

“Vậy được rồi, vất vả nương tử.”

Kiều Ưng Trạch nhìn nhìn tiểu nương tử về mặt kiên trì, tâm một mối lại nổi lên một tia sức sống, trên mặt cũng không tự kiềm chế thân nhiên lộ ra sắc mặt vui mừng.

“Thiếu gia, cơm chiều được rồi. uống thuốc trước đi.”

Hàm Thư bụng thực hạp đi đến, vừa nói một bên đem chén cháo trắng nhỏ cùng đĩa nhỏ thức ăn chay bên trong bày ra, để Kiều Ưng Trạch trước khi ăn cơm đem chén thuốc dùng trước, về phần Cung Trác Lương, một hồi tự nhiên có phòng bếp thống nhất đưa lại đây.

Từ từ, cơm chiều liền cho Ưng Trạch ăn cái này?”

Ngăn lại động tác uống thuốc của Kiều Ưng Trạch, Cung Trác Lương bắt mắt nhìn này thức ăn của mèo trên bàn, nghĩ thầm người sinh bệnh chính là cần dinh dưỡng a, ăn như vậy đồ vật này nọ, còn đều là thức ăn chay, thân thể nào có năng lượng đối kháng bệnh a.

*Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: lay động cái đuôi, Đại Kiều ngã bệnh, Tiểu Cung tốt hảo hảo chiếu cố y a~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tiểu Biệt Nữ...

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Hồi thiếu phu nhân, bệnh phong hàn kị thức ăn mặn, đại phu cũng dặn phải ăn ít, này thương nhĩ trứng chim [1], là đuối hàn giảm đau....”

Hàm Thư bị bất mãn trên mặt Cung Trác Lương dọa sợ, vội vàng cẩn thận giải thích rõ ràng, thiếu gia hàng năm thường nhiễm chứng bệnh phong nhiệt phong hàn, các năng đều chu đáo hầu hạ, tuyệt đối không được sơ suất a.

“..... Là như thế a.”

Cung Trác bị lý thuyết y học của Hàm Thư nói cho ngây ngốc, cảm thấy việc này hẳn nhận thức kém rất nhiều, hẳn trước kia rất ít nhiễm bệnh, cũng không có chú ý qua phương diện này chỉ nghĩ đến bị bệnh nên ăn nhiều ngủ nhiều mới tốt, nguyên lai đều là tự cho là đúng. ...

Hiểu được nguyên do, Cung Trác Lương ánh mắt nhìn Hàm Thư lộ ra một chút áy náy, lại nghĩ tới thân thể hiện tại của chính mình mới trước đây bị cảm, cũng là bị trời hai ngày mới cho ăn cơm, nguyên lai đây là cái gọi là liệu pháp đối khát a.

Lại nhìn nhìn qua Kiều Ưng Trạch cơm chiều tuy rằng chuẩn bị ít, nhưng đều là đối với bệnh tình hữu ích gì đó, có thể thấy được Hàm Thư bọn họ thật là dụng tâm.

“Nô tỳ vẫn là lần đầu thấy thiếu phu nhân phát giận đâu, có thể thấy được là thật tâm thương yêu thiếu gia.”

Hàm Thư là một nha đầu thẳng thắn hào phóng, thấy Cung Trác Lương về mặt đối Kiều Ưng Trạch có nhiều trân trọng, trong lòng cũng thập phần cao hứng, Kiều Ưng Trạch cùng với Cung Trác Lương đối đãi nàng đều ôn hòa, nàng cũng liền can đảm trêu ghẹo hai người một câu, thu thập bản ăn sau khi ăn xong che miệng cười trốn lui ra.

“Nha đầu kia....”

Cung Trác Lương nhìn thân ảnh Hàm Thư rời đi có điểm không biết nói gì, quay đầu lại nhìn nhìn Kiều Ưng Trạch được bao bọc ngồi dựa vào giường nhỏ, lại bị gương mặt thân nhiên vui sướng cùng ý cười ngượng ngùng của người nọ làm cho như bị điện giật.

“Ta từ nhỏ đến lớn là như vậy, thời tiết thay đổi phải bệnh một hồi, ngược lại làm cho Hàm Thư luyện ra một tay hảo dược thiện.”

Có điểm tự giễu lắc lắc đầu, Kiều Ưng Trạch ngồi dậy một hơi uống xong chén thuốc, đang nhú mi lại muốn nhắm xuống vị đắng trong miệng kia, một bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo cầm cục đường tiến đến trước môi của mình, Kiều Ưng Trạch theo bản năng hơi hơi mở miệng ra, trong miệng lập tức tràn ngập vị ngọt mát lạnh.... Đó là kẹo bạc hà Cung Trác Lương chuẩn bị dụ dỗ tam đệ Kiều Ưng Từ.

“Này..... Không cần đâu.”

Ngậm cục đường hơi hơi giật giật môi, Kiều Ứng Trạch hàm hồ nói thảm một tiếng.

Y đã sớm có thói quen uống thuốc đắng. Hưởng qua vị ngọt của đường, thuốc đắng cũng lại càng không thể chịu đựng được.

“Cái gì?”

Không có nghe thanh âm Kiều Ứng Trạch nói gì, Cung Trác Lương vòng qua cái bàn ngồi xuống cạnh y, nói thật, người này lúc bệnh không tự giác mang tới loại vẻ mặt biếng nhác, có thể sánh bằng hẳn trong ngày thường bộ dáng đứng đắn khiêm tốn câu dẫn nhiều người, cũng càng làm nhiều người đau.

“Ta nói, tổ mẫu bởi vì ta bị bệnh miễn người mấy ngày quy củ, người rốt cục có thể hảo hảo nghỉ ngơi một chút, lười biếng ngủ ngủ.”

Thân thủ nhẹ nhàng nhéo nhéo cái mũi nhỏ của Cung Trác Lương, Kiều Ứng Trạch dùng nụ cười che dấu xuống cảm xúc của mình, y cũng không muốn như vậy hối hận, nhưng thân thể rét run cùng đầu óc tưởng đau làm cho y khó vui vẻ đứng lên.

“Ta cũng không muốn thừa lúc tình trạng này của người a, người nếu có thể hảo hảo, ta thật tình nguyện không ham ngủ nữa đâu.”

Cung Trác Lương vừa nghe lời này nhưng cảm thấy không có tư vị, đưa tay đỡ Kiều Ứng Trạch sắp ngã nói lầm bầm tỏ rõ lập trường, thấy y tươi cười nhưng khó giấu sự suy yếu, cũng không kéo y nói chuyện nữa, phân phó nha hoàn tiến vào thu thập bát đĩa chuẩn bị nước ấm tắm rửa.

Bọn nha hoàn thu thập xong gian phòng, ở trên giường lót hai lớp đệm chần, Cung Trác Lương diu Kiều Ứng Trạch từ bồn tắm trở về giường nghỉ ngơi, uy y uống nước đường gừng, để Kiều Ứng Trạch trần trùng trục đầu tiên che trong một ô chăn dày để xuất mồ hôi, sau đó đổi lại giường khác, Cung Trác Lương lại cầm một cái áo lót khô ráo thể nào cũng phải tự mình mặc cho Kiều Ứng Trạch, ngăn cách đem Kiều Ứng Trạch sờ sờ nhanh chóng cho người ta nóng lên, mới mỉm cười đem chăn đệm giường thấm mồ hôi làm rút ra, tắt đèn chính mình đi đến gian ngoài.

Đắp chăn tựa trên giường nhỏ, Cung Trác Lương lật xem sách giải trí để trên bàn của giường nhỏ, dần dần nhàm chán, hẳn ở Kiều phủ hơn một tháng, mỗi ngày ăn ngon uống ngon dưỡng thành trên người rốt cục có chút thịt, cái đầu cũng ần ần lớn lên, này đều làm cho Cung Trác Lương rất cao hứng, nhưng theo nhu cầu vật chất đầy đủ thỏa mãn, Cung Trác Lương có khi rảnh rỗi cũng truy đuổi nhu cầu tinh thần, đem thư phòng của Kiều Ứng Trạch sau khi lục lợi một lần lại một lần, hẳn không khỏi cảm thán thời đại này thiếu thốn thức ăn tinh thần.

Đó là một vũ khúc thái bình trong thời đại giàu có và đông đúc, người đọc sách tuy rằng quý giá như nhau, nhưng bách tính nhận biết chút tác phẩm thư pháp lớn nhưng cũng không ít, cho nên sách vở tạp chí thời đại này chủng loại vẫn là rất nhiều, hơn nữa truyện huyền thoại cũng rất phổ biến, cũng chính là tương đương với tiểu thuyết hiện đại, người viết sách này tuy rằng không thể so với văn nhân cao quý đứng đắn, nhưng địa vị cũng chỉ là kém một chút, có chút danh khí cũng sẽ được xưng là ‘chuyên gia’.

Mà này hoặc thanh lưu hoặc vốn trong lời nói ướm át tầm thường, Cung Trác Lương thừa nhận trong đó quả thật có một chút kinh điển, nhưng đại đa số Cung Trác Lương xem ra cũng là chuyện xưa tình tiết đơn điệu, nội dung cầu huyết đến rồi tình rồi mùi, ai bảo hẳn là một con một sách đã đọc qua tất cả tạp thư từ xưa đến nay từ nội đến ngoại đâu, cho nên nhìn một thời gian ngắn thật sự nhìn không được lâu, Cung Trác Lương bắt đầu trong đầu nổi lên ý niệm trở về nghiệp cũ.

Tuy rằng hẳn trước kia là viết ma huyền, nhưng đối với võ hiệp tu chân cũng rất yêu thích, tu chân hẳn thừa nhận mình viết không tới, tại đây niên đại kính sợ quỷ thần cũng rất khó lưu hành nổi tiếng, nhưng võ hiệp là tuyệt đối không thành vấn đề, dù sao ở trong đầu người hiện đại, thế giới giang hồ đã muốn thập phần hoàn thiện khuôn khổ, hẳn chỉ cần dung nhập chính mình thành diễn viên là đến nơi, mà đem giang hồ đặt vào cổ đại, đây tuyệt đối là một cái thế giới hoàn toàn mới.

Nghĩ đến có thể đem bộ sách xuất sắc của chính mình chân chính xuất bản đi, trong lòng Cung Trác Lương sáng tỏ thông suốt, cảm xúc phiến toái cùng áp lực khi bị nhốt như nữ nhân tích tụ nhất thời trở thành hư không.

“Không thể mang Thành vương hầu đi cùng, lại không hiểu thi từ ca họa, ta cũng chỉ có thể bằng vốn ban đầu đi kiếm cơm, chính mình phấn đấu giàu.”

Ngoài miệng nói thảm như tự giễu, Cung Trác Lương nụ cười trên mặt cũng là tràn đầy tin tưởng, có lẽ hẳn còn muốn lấy tên cùng thân phận Cung Trác Nghiên sống thật lâu, nhưng hẳn cũng sẽ không bị thân phận này giam cầm chính mình, thật sự biến thành một người chỉ biết bà chủ ‘cung đầu’, hẳn muốn cho Cung Trác Lương tên này đường đường chính chính được thật nhiều người thừa nhận cùng tung hô!

Cung Trác Lương tâm tình tốt lập tức dâng trào nhiệt huyết (nguyên văn là kê huyết- máu gà), hận không thể lập tức có thể có ai chia sẻ kế hoạch của chính mình, hẳn người thứ nhất nghĩ đến tự nhiên chính là Kiều Ứng Trạch, vì thế cũng không quan tâm người nọ có phải hay không đã ngủ say, liền lung tung mặc áo ngủ chạy vào buồng trong, cũng may hẳn rốt cuộc nhớ rõ Kiều Ứng Trạch đang bị bệnh, cho nên chạy hai bước liền thả nhẹ động tác, đề nén xuống rón ra rón rén tiến đến bên giường, đang cười trộm nghĩ muốn xem dung nhan khi ngủ của y, lại ngoài ý muốn phát hiện y cuộn mình trong chăn run nhè nhẹ.

“Trống công, người làm sao vậy?”

Cung Trác Lương tâm tình đang rất tốt lập tức bay đi như không có, hẳn vội vàng đem nệm đến bên giường, sau đó cõng giày trèo lên giường nhìn Kiều Ứng Trạch, thấy y chính là nhũn mày hơi hơi run run mình, liền thân thủ đi sờ trán y, may mắn không phải rất nóng.

“Không có việc gì, ta chính là ngủ có chút lạnh, nhưng lại ớn ào đến người sao?”

Đột nhiên tới gần ấm áp làm cho Kiều Ứng Trạch ngẩn ngời, lập tức tươi cười trấn an nhìn Cung Trác Lương, y trời sinh tính sợ lạnh, mùa đông tay chân đều lạnh lẽ, phía nam lại có chút ẩm thấp lạnh lẽo, trong phòng đốt quá nóng y liền thượng hòa hủ táo [2], cho nên mùa đông với y mà nói thập phần gian nan, hơn nữa y hiện tại lại nhiệm phong hàn.

Lúc trước vẫn có Cung Trác Lương ôm ngủ, Kiều Ứng Trạch nhưng thật ra quên mất điều này, thẳng đến khi bị đông lạnh tỉnh mới ý thức được trong phòng không có thêm bếp lò nào, y không nghĩ quấy rằng Cung Trác Lương đang ngủ say, vốn dự định chịu đựng một chút cho qua, không nghĩ tới Cung Trác Lương lại đột nhiên đi vào, điều này làm cho Kiều Ứng Trạch cũng thực kinh ngạc, phải biết rằng người này luôn luôn ngủ rất sâu, ngay cả sét đánh đều không làm hấn tỉnh được.

“Là ta còn chưa ngủ, người lạnh như thế nào không nói cho ta chứ?”

Cung Trác Lương sờ vào trong chăn, chỉ cảm thấy tay chân Kiều Ứng Trạch đều là lạnh lẽo, vội kéo chuông gọi nha hoàn trực đêm, để nàng nhóm thêm cái bếp lò cùng thêm đệm chăn, lại bảo nấu nước nóng đem đến, sau đó dùng chăn quấn kín Kiều Ứng Trạch, uy y uống nước ấm lại cho y ngâm chân.

“Không nghiêm trọng như thế đâu.”

Kiều Ứng Trạch thân thủ muốn chính mình uống nước, nhưng lại bị Cung Trác Lương trừng mắt thờ phỉ phỉ đành phải dừng lại động tác, thành thật để cho hấn lần qua lần lại xong rồi, sau đó bị ôm lấy cùng chui vào trong ổ chăn.

“Thêm nhiều bếp lò sẽ khô nóng, vẫn là trước nhin một chút đi.”

Để Kiều Ứng Trạch ghé vào bên hông mình, Cung Trác Lương đem tay y nắm để ở trên bụng mình, khẩu khí có chút không tốt lắm, đã oán Kiều Ứng Trạch không chiều cô tốt cho thân thể của chính mình, lại là tự trách mình lo nghĩ việc tư không quan tâm y nhiều hơn.

“Người không cần cùng ta, sẽ truyền bệnh khí cho người, người đi ngủ đi.”

Kiều Ứng Trạch giật giật muốn từ trên người Cung Trác Lương đứng lên, mỉm cười khuyên Cung Trác Lương rời đi, tuy rằng y thập phần quyến luyến nhiệt độ cơ thể ấm áp của người này, nhưng y không nghĩ như vậy phiền toái Cung Trác Lương, hay phải nói là. Y không muốn làm cho Cung Trác Lương cảm thấy rằng chính mình phiền toái.

“Đừng lộn xộn, khí nóng đều thoát ra đi, thanh thanh (thanh âm) gọi ta một tiếng nương tử đâu, người một nhà có người khách sáo như người sao?”

Bị thái độ xa cách của Kiều Ứng Trạch làm phát giận, Cung Trác Lương kéo thắt lưng một cái đem người khóa vào trong lòng ngực, nhìn y biểu tình khó xử đã cảm thấy trong lòng buồn phiền.

Nguyên bản Cung Trác Lương cho là hai người bọn họ thật thân mật, chính mình có chủ ý gì người thứ nhất nghĩ đến muốn nói chính là y, hiện tại ngẫm lại mới phát hiện, trừ mình chủ động hỏi ra Kiều Ứng Trạch sẽ trả lời, nếu không hết thảy sự tình y đều chôn ở rong lòng, nghĩ muốn cái gì cần cái gì cũng chưa bao giờ cùng chính mình nói. Thật giống như y chính là cố gắng làm tròn trách nhiệm của một trọng phu, cũng không để ý đối phương có hay không sẽ hỏi báo y cái gì.

“Thực xin lỗi, Trác Trác, ta không có ý tứ gì khác, ta nghĩ là không muốn làm phiền người.”

Từ trong lời nói của Cung Trác Lương nhận ra hấn bất mãn, Kiều Ứng Trạch vội vả muốn giải thích, y chính là bởi vì thích tiểu nương tử của y, cho nên mới sợ hấn phiền chán bất mãn bộ dạng mình bệnh a.

“..... Người không sai, nhưng thật ra ta cuối cùng vẫn làm phiền người, ta thật sự là rất không tự giác, về sau nhất định sửa.”

Nhìn Kiều Ứng Trạch bộ dáng bất an khẩn trương, đầu Cung Trác Lương bình tĩnh xuống, ý nghĩ vòng vo hai vòng có điểm hiểu được ý tưởng không được tự nhiên, Cung Trác Lương rất có xúc động muốn thở dài an ủi, vì thế hấn cố ý tức giận hừ hai tiếng, quyết định chờ Kiều Ứng Trạch hết bệnh rồi lại nghĩ muốn như thế nào trừng phạt y.

“Không phải, ta không cảm thấy người phiền toái, người đừng sửa, Trác Trác, ta rất vui về..... Trác Trác.”

Ta thích người nói như vậy rốt cuộc không thể nói ra miệng, Kiều Ứng Trạch khẩn trương nhìn Cung Trác Lương, sợ hấn trong cơn tức giận thật sự không để ý đến chính mình.

“Vậy người đuổi hay không đuổi ta ra ngoài ngủ?”

Cung Trác Lương vừa nhắc cảm hử hử hỏi Kiều Ứng Trạch, nhận được đối phương cắn môi lắc đầu.

“Vậy người có việc có hay không nói với ta?”

Cung Trác Lương cầm lại nâng lên một chút tiếp tục hỏi, sau đó nhận được đối phương do dự mím môi gật đầu một cái.

“Ta đây nếu nói, hoan nghênh đến làm phiền nhé?”

Tách ra hai cánh tay làm tư thái ôm ấp, trên mặt Cung Trác Lương cuối cùng cũng sáng sủa hơn, mà Kiều Ứng Trạch khoe miệng rốt cuộc cũng lộ ra ý

cười, cúi người bên hông ghé vào trên người Cung Trắc Lương, gắt gao đưa hân kéo vào trong lòng ngực.

Ôm lấy này nhiệt độ cơ thể thân quen, Kiều Ưng Trạch lần đầu tiên khi bị bệnh cũng có thể ngủ an ổn như thế, một đêm ngủ ngon.....

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Mơ mơ màng màng từ trong giấc ngủ say tỉnh lại, cảm giác bàn tay đang ở một nơi ấm áp, Kiều Ưng Trạch động thủ sờ sờ, kịp phản ứng đây là bụng nhỏ của Cung Trắc Lương, sau đó y đụng đến một xâu thịt vù vù....

Mở mắt ra xoát rút tay về, mặt Kiều Ưng Trạch đỏ lên, theo bản năng nghiêng đầu nhìn nhìn nương tử nhà mình đang vù vù say ngủ, thấy hân không phản ứng chút nào, Kiều Ưng Trạch trộm nhẹ nhàng thờ ra, sau đó mím môi do dự một chút, sau đó chậm rãi tiến đến khoe miệng Cung Trắc Lương hôn một cái, lúc này mới nhẹ chân nhẹ tay khoác quần áo xuống giường.

Không biết là có phải bởi vì ngủ tốt lắm Kiều Ưng Trạch hôm nay cảm giác tinh thần phi thường tốt, đầu cũng không đau, thân thể tuy rằng thực yếu ớt, nhưng trừ bỏ có điểm ho ra thì không có cảm giác khó chịu gì, nhưng là lại giống như đã muốn nhanh chóng khỏi hân.

Sau khi mặc tốt quần áo đến gian ngoài kéo chuông, Kiều Ưng Trạch nhẹ nhàng đi mở cửa, ý bảo bọn nha hoàn không kinh động thiếu phu nhân đang ngủ say trong phòng, sau khi nhẹ chân nhẹ tay rửa mặt xong, trước hết đi thư phòng, để cho các nàng chờ thiếu phu nhân sau khi tỉnh lại tới gọi mình, trở về cùng nhau dùng cơm.

“Thiếu gia vậy mà nhanh khỏe lại như vậy, nhất định là công lao của thiếu phu nhân, nô tỳ cái này thông báo cho lão phu nhân đi.”

Theo đến thư phòng hầu hạ Kiều Ưng Trạch, Hàm Thư thật là thay hai người vui mừng, nghĩ thăm thường ngày thiếu gia bị bệnh phải đến năm, bảy, mười ngày mới tốt, sau khi thiếu phu nhân vào cửa thiếu gia liền từ từ có sức sống, lúc này bị bệnh cũng là một ngày liền tốt, nếu lão phu nhân biết, chắc chắn sẽ càng thêm yêu thương thiếu phu nhân.

“Chậm đã.... Trước đừng nói cho tổ mẫu ta đã khỏe, ta đều có tính toán.”

Gọi Hàm Thư đang muốn rời đi, Kiều Ưng Trạch cầm bút ở trên giấy nhẹ nhàng vẽ, trong lòng quyết định chủ ý, khoe miệng không tự giác gọi lên một độ cung nhọt nhọt.

“Vâng, nô tỳ đã biết.”

Hàm Thư khó hiểu mờ mờ hai mắt, nhưng từ trước đến nay nàng đều thành thật nghe lời hỏi nhiều cũng vô dụng, vì Kiều Ưng Trạch đôi nước ảm đạm liền lui xuống, mà ngay cả người kề cạnh bên Kiều Ưng Trạch, cũng chịu đựng không được tò mò trong lòng không có xem bức tranh trên bàn liếc mắt một cái.

Kiều Ưng Trạch hết sức chăm chú cúi đầu vẽ, thẳng đến khi Văn Thư báo lại thiếu phu nhân đã tỉnh, thời điểm mời Kiều Ưng Trạch trở về phòng dùng cơm, y mới dần dần thu bút lông, sau đó tầm mắt quyến luyến nhìn dung mạo người trong bức tranh, liền đem bức tranh bỏ vào trong bếp lò, cháy sạch không lưu lại một chút dấu vết... Đó là bức tranh y tưởng tượng ra, Cung Trắc Lương bộ dáng khi mặc nam trang.

*** Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ngày hôm qua bị mất mạng, tất cả mạng lưới trang đều có thể mở liền JJ cùng JJ hậu cung mở không ra, vì thế ta rối rắm thật lâu, không số chữ các loại gây sức ép cho ta....

Vốn dự định hôm nay thêm 2 chương, nhưng thời gian không cho phép, vì thế vẫn là một chương số lượng nhiều một chút, tìm thời gian bổ sung. ô ô

***Phong Hạ nói ra suy nghĩ của mình: đã lệch thêm một chương nga

Edit mà gato muốn chót với hai anh, ngọt chót tui. Cơ mà có ai xem Trùng sinh chỉ danh lưu cự tinh hơ? Tui hựt hân quá, không phải vì phim không giống nguyên tác hay là kết không phải đam mỹ mà tui hựt hân vì tình cảm của Phong tổng bỏ ra cuối cùng chỉ nhận lại được tấm lưng của Vân Tu, Lệ Duệ cũng thế. Tui thử hỏi Vân Tu gặp nạn có người cứu, VT gặp trở ngại có Phong Cảnh, VT khó khăn có Lâm Huyền ra nói giúp, VT cũng có một Liễu Nghệ hết mình giúp đỡ anh ấy. Anh ấy quá hạnh phúc. Còn Phong Cảnh... Phong tổng anh nói với VT “có tôi ở đây”, tui em cũng muốn nói là “Phong Cảnh chỉ cần anh quay đầu sẽ nhìn thấy tui em đứng đây nhìn anh”. Từ Hải Kiều! Hải Bảo sẽ là tán ô che mưa chắn gió cho anh, anh không cần đi che cho người khác để bản thân mình bị ướt nữa! =))) Lạc đề mất rồi hehe...

P.s Thông báo là mai Phong Hạ về quê, đại khái khoảng 2 tuần nữa mới có chương mới ~ing *xấu hổ* *ngượng ngùng*

[1] nó đây

[2] search không ra a! Huhuhu... 上火虚燥

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Có Thể Hay Không Được Thưởng...

Kỳ thật khi Kiều Ưng Trạch có động tác, Cung Trác Lương cũng mơ hồ tỉnh dậy, dù sao bị lấn qua lấn lại hơn một tháng, đồng hồ sinh học của hắn cũng đã đúng giờ, chỉ là hắn lười mở mắt mà thôi, mà đối với hành vi kiên trì trộm hôn không ngừng của Kiều Ưng Trạch, vẫn chỉ là hôn khuôn mặt cùng khoe miệng, ngày thơ đến nỗi làm cho cảm giác thú vị trong Cung Trác Lương tăng lên gấp bội, cũng sinh ra chút tâm tình trêu chọc.

Cung Trác Lương vẫn làm bộ không phát hiện, cũng không chủ động hôn Kiều Ưng Trạch, chính là muốn nhìn một chút người này có thể kiên trì bao lâu, không nghĩ tới chờ một chút chính là hơn một tháng.

Ở Cung gia mà nói, hắn đối với Kiều Ưng Trạch rất có hảo cảm, sẽ không để ý sẽ cùng y hôn môi thậm chí là XXOO, tuy rằng làm đến bước cuối cùng hắn bây giờ còn lực bất tòng tâm, nhưng là lấy lòng người chưa có kinh nghiệm như Kiều Ưng Trạch vẫn là dễ dàng, nhưng là từ lần dùng tay giải quyết kia về sau, Kiều Ưng Trạch cũng không yêu cầu qua, Cung Trác Lương tự nhiên không xúc động cũng không có chủ động đi lấy lòng, vì thế hai người hơn một tháng cư nhiên cũng chỉ là thuần khiết ngủ, lại kết hợp với hành vi Kiều Ưng Trạch hôn trộm, có thể thấy được người này ngày thơ hoặc là nên hỏi là đã buồn tao đến loại trình độ nào rồi.

Không tự giác, Cung Trác Lương đối với ‘nụ hôn đầu tiên’ của cả đời này của mình, cũng bắt đầu có điểm chờ mong.

Cung Trác Lương cười trộm ở trên giường lăn đến lưng đi, thẳng đến bụng có chút ần ần đói, lúc này mới gọi bọn nha hoàn tiến vào hầu hạ rửa mặt chải đầu, hắn ngồi ở trước bàn trang điểm tùy Văn Thư cùng Nhượng Lam trang điểm, dư quang thấy trong gương Vũ Họa đang cùng Tinh Họa nháy mắt, Tinh Họa lui thân thể cúi đầu không nói, mơ hồ có thể thấy được mắt có chút sưng đỏ.

“Tinh Họa, ngươi làm sao vậy?”

Cung Trác Lương quay người lại nhìn Tinh Họa người xưa nay hay nhất gan lại ngượng ngùng, vẫy tay gọi nàng đi đến bên người mình, tiểu cô nương mười hai tuổi nghe lời lại nhu thuận, Cung Trác Lương tâm lý vẫn là vô cùng thích nàng.

“Hồi bẩm thiếu phu nhân, nô tỳ..... Nô tỳ không có gì.”

Tinh Họa theo bản năng nhìn nhìn Nhượng Từ phía sau lưng Cung Trác Lương, lại dường như cầu cứu nhìn nhìn Vũ Họa, bị Vũ Họa một phen đẩy tới trước mặt Cung Trác Lương, lại cúi đầu không dám nói cái gì, còn đem hai tay giấu trong tay áo không dám cho người thấy.

“Lấy tay ra cho ta xem.”

Liếc liếc mắt nhìn Vũ Họa thay Tinh Họa sốt ruột nhưng lại ngại quy củ không dám lên tiếng, Cung Trác Lương ôn nhu trấn an tiểu bạch thỏ đang sợ hãi, xem nàng gấp đến độ muốn khóc lên nhưng vẫn không dám nhúc nhích, Cung Trác Lương hướng bên người Nhượng Lam nháy mắt ra hiệu.

“Tinh Họa muội muội chính là làm sao không thoải mái..... Đây là bị thương như thế nào?”

Nhượng Lam mỉm cười kéo kéo tay Tinh Họa, gặp phải trên cổ tay phải của nàng băng bó vài bó cũng hoảng sợ, trên đó còn ần ần lộ ra mùi thuốc đông y.

“Đó là khi nàng may quần áo, chính mình không cẩn thận làm cho cây kéo cắt trúng.”

Không đợi Tinh Họa mở miệng, Nhượng Từ đã giành trước đáp lời, còn kiều căng ý tứ cảnh cáo trừng mắt nhìn Vũ Họa liếc mắt một cái.

Nhượng Từ thất lễ xen mồm khiến cho vẻ mặt của những người trong phòng có chút khác thường, Văn Thư dùng ánh mắt ngăn lại Vũ Họa đang gấp đến độ muốn lên tiếng, sau đó rũ xuống mi mắt làm bộ dạng kính cẩn lắng nghe.

Nha đầu của thiếu phu nhân mất tôn ti, đều có thiếu phu nhân quản giáo, các nàng là nha đầu Kiều gia cũng không thể như vậy không quy củ ở trước mặt chủ tử tranh cãi.

“Vũ Họa, ngươi nói, rốt cuộc là sao lại thế này.”

Động tác nhỏ của Nhượng Từ tự nhiên không thể gạt được ánh mắt của Cung Trác Lương, hắn sáng sớm thức dậy tâm tình tốt lập tức biến mất hầu như không còn, ngày thường Nhượng Từ này yêu tình phiến toái ý vào thân phận của hồi môn khi để các nha đầu cùng thấp hơn và vân vân, Cung Trác Lương đều cho Nhượng Lam dẹp yên kết thúc, nhưng ngược lại ngày càng lớn mật, ngay cả người hầu hạ thân cận cũng dám đá thương

“Nếu không phải bị đẩy một phen, ai lại đang êm đang đẹp tự cắt trúng cổ tay mình? Cũng không biết là tơ lụa tốt, đã làm cho Nhượng Từ tỷ tỷ muốn tranh giành, cũng không phải chủ tử dùng xong còn thừa lại, làm sao có đạo lý nha hoàn chọn cho mình trước?”

Đừng nhìn Vũ Họa so với so với Tinh Họa còn nhỏ hơn hai tháng tuổi, tính tình cũng là một nha hoàn thẳng thắn táo bạo, hơn nữa che chở cho tỷ tỷ của nàng là Tinh Họa, lúc trước cũng không ít lần cùng Nhượng Từ đối nghịch, chính là nàng cũng thật tinh tế, chưa bao giờ nháo đến trước mặt chủ tử, lúc này đây là vì sinh khí nóng nảy, lại được Văn Thư, Hàm Thư đồng ý nên mới nháo ra.

“Ta làm sao có ý? Bất quá là thấy vài tốt, muốn vội lấy thêm áo cho tiểu thư, chỉ đùa một chút đẩy nàng một cái, ai ngờ liền như vậy ngã trúng lên cái kéo.”

Bị Vũ Họa nói ra con tức, hơn nữa đã sớm xem các nàng không thuận mắt, Nhược Tử cười lạnh cái lại, trong lòng chắc chắn Cung Trác Lương không dám làm gì mình.

“Chuyện này có chút hiểu lầm, đều là tỷ muội hầu hạ trong phòng, có chút va chạm là khó tránh khỏi, không hẳn là cố ý làm tổn thương người, trước không cần nói, trước mắt quan trọng là Tình Họa muội muội, vết thương trên người có thể để lại sẹo hay không, có dùng qua thuốc trị thương tốt không?”

Nhược Lam vừa nghe Nhược Tử nói những lời này liền biết không ổn, vội kéo nàng về phía sau, sau đó hướng về phía Cung Trác Lương cúi người, lại được Cung Trác Lương gạt đầu, mới nói lời giảng hòa, ánh mắt cũng hàm chứa chút thâm ý nhìn về phía Văn Thư im lặng đứng hầu bên cạnh.

Lúc này chỉ có một mình nàng giảng hòa là không đủ để Cung Trác Lương tỏ thái độ, bằng không trả lời như thế nào cũng không khéo, không phải lúc giáo huấn Nhược Tử, chính là bảo Nhược Tử mất công bằng, còn phải có người thay Tình Họa bất bình, chính là không biết này lão phu nhân an bài đại nha đầu tới, trong lòng chính là làm ra quyết định gì.

“Đừng vậy, nghĩ đến tình cảm nhất thời, Nhược Tử muội muội nhất định không phải cố ý, may mắn chuyện Tình Họa bị thương chỉ là ngoại thương ở cổ tay, chảy máu không nhiều, chỉ thoa thuốc trị thương bình thường, sợ là sẽ để lại sẹo.”

Nghe Nhược Lam nói xong, Văn Thư cũng hướng về phía Cung Trác Lương thi lễ, sau đó mỉm cười tiếp nhận những lời nàng nói, mà Tình Họa bên người nàng cũng tỏ vẻ là ngoài ý muốn, Vũ Họa tuy rằng đáy mắt có chút không cam lòng, nhưng là cũng không có cãi cọ gì, xem như tiếp nhận rồi lấy lý do thoái thác đem chuyện này làm ‘ngoài ý muốn’.

Trong viện của Cung Trác Lương bọn họ, tổng quản là đại nha hoàn Văn Thư, tư vật trang sức của Cung Trác Lương là Nhược Lam trong nom, ăn uống do Hàm Thư phụ trách, may vá thêu thùa do Tình Họa phụ trách, đốc thúc nha hoàn chuẩn bị tắm rửa chính là Vũ Họa, về phần Nhược Tử, chính là phải dùng như thế nào cho hữu dụng, vẫn là không ai trong cây vào nàng cái loại này, nàng còn cố tình không một chút tự giác, chỉ nghĩ từ người khác lấy lợi ích, nhưng vài nha hoàn bên người trừ bỏ Tình Họa sẽ không ai cho nàng bất nạt, vì thế dần dà nàng liền luôn chọn khi dễ Tình Họa.

Trước kia chuyện lớn chuyện nhỏ Tình Họa nhất gan cũng đều nhịn, người khác thấy trên mặt Cung Trác Lương cũng không nói nhiều cái gì. Lúc này đúng là thực làm bị thương người, Văn Thư lại thấy Cung Trác Lương cũng không thật lòng đối đãi Nhược Tử, lúc này mới ngầm cho Vũ Họa nháo ra.

Nàng cũng không trong cây vào Cung Trác Lương có thể xử phạt Nhược Tử, chính là hy vọng hẳn biết rõ sau này có thể che chở một chút cho Tình Họa, làm cho Nhược Tử thu liễm một chút, cho nên cũng là chọn thời điểm Kiều Ứng Trạch không có trong phòng, để cho không làm tổn hại đến thể diện của hai vị chủ tử.

“Tuy nói là ngoài ý muốn, nhưng đến cùng cũng là Nhược Tử làm Tình Họa bị thương, làm tỷ tỷ sao có thể đối xử với muội muội không biết nặng nhẹ như vậy, còn không hảo hảo bồi thường cho Tình Họa, phạt người một tháng tiền lương, Văn Thư, ngươi đem chia cho Tình Họa đi.”

Mặc dù trong lòng không thích Nhược Tử, nhưng Cung Trác Lương ngoài mặt vẫn không có biểu hiện gì, thậm chí không thể phạt nặng nàng, tựa như chuyện Cung Trác Lương bức Cung phu nhân nhượng bộ, Nhược Tử so với hẳn càng lưu manh hơn, bức Nhược Tử nhượng bộ hẳn càng đau hơn.

Nhược Tử cũng biết việc này chính mình làm sai, không cam lòng cũng không chút hối lỗi, sắc mặt khó chịu mà đứng ở một bên.

“Trong tủ quần áo có thuốc trị thương tốt, Nhược Lam ngươi đi đem thuốc mỡ trong hộp có hoa văn hoa lan đưa cho Tình Họa, lại lấy hai lượng bạc lai đây...”

Phân phó Nhược Lam lấy được, Cung Trác Lương lại an ủi Tình Họa vài câu, còn cho nàng nghỉ ba ngày về với cha mẹ nghỉ ngơi dưỡng thương, thẳng đến khi tiểu nha đầu cảm động đến nước mắt lưng tròng, Vũ Họa cũng lộ ra bộ dáng tươi cười, lúc này Hàm Thư tiến vào hỏi có hay không chuẩn bị dọn cơm, mọi người liền nhân cơ hội tránh được đề tài này, Văn Thư đi mời Kiều Ứng Trạch trở về phòng dùng cơm, mặc khác cũng cho các nha hoàn lui xuống.

Đội trong phòng chỉ còn lại một mình, Cung Trác Lương xoay một cái gương mặt trở nên nghiêm túc, nhiều nhất là nửa tháng, nói gì cũng phải đem Nhược Tử cái tai họa ngầm này giải quyết cho xong, hẳn cũng không có lòng thanh thản để cùng một nha đầu đầu tâm nhân.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Kiều Ứng Trạch vô cùng cao hứng từ thư phòng trở về phòng, đã thấy Cung Trác Lương ngồi trên giường nhỏ phát giận, Kiều Ứng Trạch không khỏi theo bản năng tự kiểm điểm lại bản thân mình một chút, chính là có chỗ nào làm không đúng chọc tiểu nương tử, nhưng y nhớ rõ tối hôm qua Cung Trác Lương không có tức giận, như bây giờ hẳn là không phải do chính mình đi?

“Trác Trác, ngươi làm sao vậy?”

Kiều Ứng Trạch đi đến bên người Cung Trác Lương ngồi xuống, nghiêng người thanh âm mềm mại thử hỏi.

“Còn không phải bị nha đầu Nhược Tử kia chọc giận, ta nhờ ngươi đi thăm dò tin tức người như thế nào rồi?”

Việc này Cung Trác Lương cũng không gạt Kiều Ứng Trạch, ngược lại may mắn có thể có nơi để phát giận.

“Ừ, Dương Đại gọi thư nói là hỏi thăm được hướng đi của họ, nhiều nhất ngày một có thể tìm được, đến lúc đó sẽ làm theo an bài của ngươi.”

Xác định Cung Trắc Lương tức giận không phải do mình, Kiều Ưng Trạch mỉm cười kẻ sát hại hắn hơn, lúc này Hàm Thư tiến vào đưa được dọn cơm, hai người liền dừng lại để tài này, Kiều Ưng Trạch thấy thuốc đặt trong khay, trên mâm còn có một đĩa mức quả, có điểm kì quái nhìn về phía Hàm Thư người biết rõ y uống thuốc không ăn mức quả, nhận được câu trả lời chính là do thiếu phu nhân an bài, vì thế Kiều Ưng Trạch sẽ không dị nghị gì nữa, sau khi uống thuốc xong liền thành thật ngậm lấy mức quả Cung Trắc Lương uy tới.

Sau khi ăn xong thoáng tiêu thực, Kiều Ưng Trạch liền lôi kéo Cung Trắc Lương đi đến thính an lão phu nhân, trong mắt Cung Trắc Lương tràn đầy kinh ngạc nhìn Kiều Ưng Trạch mượn có bị bệnh làm nũng... Tuy rằng lời nói của y cùng hai chữ làm nũng kém rất xa.

Trên thực tế Kiều Ưng Trạch chính là buồn bã ỉu xìu ngồi xuống bên người lão phu nhân, ho khan hai tiếng lại cười suy yếu, sẽ đem lão phu nhân đau lòng đến hận không thể đem sao trên trời hái xuống cho y, vì thế đối với thỉnh cầu đến ôn tuyền ngoài thôn trang dưỡng bệnh của Kiều Ưng Trạch, nữa điểm muốn phản đối cũng không có liên động ý, còn đặc biệt dặn dò Cung Trắc Lương phải chiếu cố tốt cho tướng công vân vân.

Đồng dạng đến hầu hạ lão phu nhân là Kiều phu nhân lại phản đối ý kiến này, cho rằng gần tới lễ mừng năm mới trong nhà còn nhiều việc vặt vãnh giao như vậy, con dâu trưởng tự nhiên phải ở lại hảo hảo học tập hỗ trợ, sao có thể cứ như vậy theo trượng phu xuất ngoại hưởng thanh nhàn, Cung Trắc Lương đối việc này tỏ vẻ hết thảy nghe tổ mẫu an bài, mà Kiều Ưng Trạch mỉm cười làm bộ dạng âm thầm, khiến cho lão phu nhân yêu cầu đến sốt ruột một phen phủ nhận lời nói của Kiều phu nhân, nói Cung Trắc Lương mới đến nhà chồng không cần phải vội bất quá, cháu dâu tuổi còn nhỏ, trước có thể chiếu cố tốt cho tướng công là lẽ phải, thậm chí chương gia không không yêu thích tân nương tử của con trai mới là không đạo lý, lời ám chỉ trong lời nói đem Kiều phu nhân nghẹn không nói được gì.

Sau cơm trưa, Chi Kỳ cùng Hương Thư ____ Kiều lão phu nhân dần dần cân nhắc lên đại nha hoàn hầu hạ, nàng nhắm mắt lại nhàn nhã nằm nghiêng trên giường nhỏ tiêu thực, không biết là nghĩ tới điều gì, khóe miệng của lão phu nhân lộ ra nụ cười.

“Lão thái thái nghĩ đến cái gì vui vẻ?”

Hương Thư là một nha đầu có bộ dáng xinh đẹp hoạt bát, nhìn thấy lão phu nhân tâm tình tốt, liền một bên giúp nàng bóp vai một bên cười tủm tỉm hỏi han, mà Chi Kỳ ở một bên giúp lão phu nhân đầm chân lại liếc mắt nhìn nàng, không nói một lời tiếp tục làm công việc của mình.

“Rất nhiều năm không thấy Trạch Nhi yheo ta làm nũng yêu cầu cái gì, hôm nay cũng là vì nương tử của nó mà ngoại lệ, tốt... Tốt.”

Lão phu nhân không cần mở mắt cũng biết được biểu tình của hai nha đầu bên người này, ha ha cười cũng không đem chuyện nói lại, trong lòng còn đang suy nghĩ Kiều Ưng Trạch cùng Cung Trắc Lương, càng cảm thấy cười cháu dâu đúng là chính xác.

Vừa xem khi Kiều Ưng Trạch nói chuyện bộ dáng kinh ngạc của Cung Trắc Lương cũng không phải giả bộ, có thể thấy được không phải hắn xúi giục trượng phu đi trốn tránh thanh nhàn, những ngày gần đây

Trong những ngày gần đây hắn cũng nhu thuận kính trọng nghe lời trưởng bối tính cách đó nàng vẫn xem thấy, có năng lực làm cho tôn nhi xưa nay đậm mặt che chở như thế, lão phu nhân trong lòng thật là hết sức vừa lòng, cảm thấy được cháu đích tôn này sẽ có triển vọng.....

XXXXXXXXXXXX

“Chúng ta... Sẽ ra khỏi phủ?”

Thẳng đến khi trở về phòng của chính mình, Cung Trắc Lương mới thở dài một hơi ra tiếng, còn có chút không thể tin được đột nhiên từ trên trời lại rơi xuống một việc vui như thế, hắn sẽ cùng Kiều Ưng Trạch đi ôn tuyền ngoài thôn trang nghỉ một tháng, chờ hết năm mới rồi về, năm sao nghe nói trời lạnh còn có thể ở lại chờ thêm một hồi...

“Đúng.”

Nhìn Cung Trắc Lương bộ dáng khó nén được vui vẻ, Kiều Ưng Trạch hé miệng nở nụ cười, chờ mong phản ứng kế tiếp của hắn.

“Chỉ có chúng ta hai người, không có lão phu nhân, phu nhân cùng một đồng lớn quy củ điều lệ!”

Vỗ bả vai đối phương lại xác nhận, Cung Trắc Lương thề hắn giờ khắc này thực cảm thấy được Kiều Ưng Trạch là người đáng yêu nhất trên thế giới!

“Còn có vài nha hoàn hạ nhân...”

Kiều Ưng Trạch nói còn chưa xong, cũng đã bị Cung Trắc Lương giống con chó lớn bỏ nhào xuống giường, cũng may phía dưới có đệm giường mềm mại, không làm đau hắn.

“Tướng công! Ngươi thật sự là quá tốt!”

Thật không nghĩ tới đột nhiên lại có tự do như thế, tuy chỉ là tự do được một thời gian ngắn, nhưng là cũng đủ cho Cung Trắc Lương mượn cơ hội phát tiết một chút nghẹn khuất, vì thế hắn ghé vào trên người Kiều Ưng Trạch ôm y dùng sức cọ cọ, nếu còn không nhớ rõ phải Kiều Ưng Trạch chưa khỏe, hắn thật muốn hung hăng cắn người kia vài cái.

“Ta chuẩn bị cho ngươi một phần lễ vật...”

“Như vậy... Có thể hay không cũng được thưởng?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lại thêm văn điều, trước giàu to rồi, sau đó lại tìm lỗi sai, còn có cảm ơn mọi người đã giúp đỡ tìm lỗi sai, yêu các người~~~~

Lăn lộn, Đại Kiều, ta yêu chết bộ dáng tiểu tử ngươi!!

***Phong Hạ nói ra suy nghĩ của mình: để mọi người chờ lâu thật ngại quá hìhì~~~~ Chuẩn bị làm tiểu luận kết thúc môn nên tốc độ edit sẽ lại chậm thêm 1 tí nữa *ngượng ngùng*

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Phần Thưởng Của Đại Kiều

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Thưởng? Tướng công muốn cái gì?”

Khó có được nghe Kiều Ứng Trạch chủ động nói ra yêu cầu, Cung Trác Lương chống hai tay cúi đầu nhìn y, trong lòng rất là tò mò a.

“Đến lúc đó nói cho người biết, phải ở bên kia một tháng, trong nhà trước cần an bài tốt, để bọn nha hoàn tiến vào thu dọn đồ đạc đi.”

Lấy tay nhéo nhéo mặt Cung Trác Lương, Kiều Ứng Trạch giúp hắn ngồi dậy, cẩn thận đem quần áo cùng giường bị bọn họ làm hỗn loạn đều sửa sang lại cho tốt, sau đó mới gọi nha hoàn tiến vào phân phó.

Ôn tuyền của Kiều gia có hai nơi, một chỗ chính là người trong nhà dùng riêng, một chỗ khác còn lại là Kiều lão gia dùng làm viện ngắm cảnh chiều dài khách nhân, sau đó Kiều lão gia ở nơi này nuôi ngoại thất (vợ lẽ), cũng chính là mẹ đẻ của tam công tử Kiều Ứng Từ hiện tại, trong điền trang cũng không còn chiều dài khách nhân, đợi cho Kiều phu nhân phát hiện Kiều Ứng Từ thì mọi chuyện đã xong, Kiều phu nhân chính là có tâm kế, biết đem người đón trở về đặt dưới mí mắt làm di nương, cũng tốt hơn để nàng ở bên ngoài làm nhị phu nhân hưởng phúc, sẽ đem chuyện vạch trần trước mặt lão phu nhân, khóc lóc kể lể một trận thể hiện chút rộng lượng rồi đem người đón về nhà, từ đó về sau nơi này để trống không dùng tới.

Vẫn là lão phu nhân thấy Kiều Ứng Trạch thích yên tĩnh, liền một mình đem nơi này cho y, để Kiều Ứng Trạch có thể ở thoải mái một chút, cho nên hai người đi lần này, cũng không sợ bị người trong nhà quấy rầy.

Thôn trang kia Kiều Ứng Trạch đã gần một năm không tới, chỉ có một quán gia cùng vài nha hoàn tới tở trong nom, cho nên hôm nay được lão phu nhân cho phép, liền do Hàm Thư cùng Vũ Họa mang theo ba nha hoàn đi trước dọn dẹp, Văn Thư cùng Nhược Lam mang theo những người khác chuẩn bị mang theo một số đồ vật qua đó, Cung Trác Lương không mang theo Nhược Từ bên người nhưng lại lo lắng, cho nên cuối cùng liền để lại Văn Thư cùng Tinh Họa ở lại giữ nhà.

Ngày hôm sau, Kiều Ứng Trạch cùng Cung Trác Lương sau khi thỉnh an các trưởng bối, an vị ngồi trong xe mang theo hai hạ nhân ba xe hành lý chậm rãi khởi hành ra khỏi thành.

Trong xe ngựa, Kiều Ứng Trạch đem tầng màn xe thật dày kéo lại, chỉ để lại một màn che mỏng, để Cung Trác Lương có thể xuyên qua tầng vải bố mỏng kia nhìn cảnh tượng náo nhiệt bên ngoài, tuy rằng chỉ có thể nhìn thấy một ít bóng dáng mờ hồ, nhưng là không khí náo nhiệt ủa vào cũng là chân thật.

Đây là lần đầu tiên sau khi Cung Trác Lương đến thế giới này nhìn thấy thế giới bên ngoài, lúc trước chỉ có lúc xuất giá cùng về nhà mẹ đẻ kia hai lần rồi đi khỏi nhà, đều không có cơ hội ra bên ngoài ngắm nhìn cảnh sắc mờ mang hiểu biết, mà trí nhớ của thân thể này để lại cho hắn, cũng đều là một mảnh trời nhỏ bên trong phủ, cho nên vào giờ khắc này, Cung Trác Lương cảm nhận được rõ ràng, bất đồng với nhà giam của nữ tử bên kia, này bên ngoài là thế giới trời cao biển rộng, mới là thiên hạ của nam nhân.

“Không cần phải đi vội, chờ thân thể người tốt hơn cũng được a.”

Thấy Kiều Ứng Trạch ngồi bên cửa sổ gương mặt tái nhợt, thay chính mình chắn đi mấy ánh mắt có thể nhìn trộm ở bên ngoài, Cung Trác Lương đơn giản không hề nhìn ra bên ngoài, kéo mỹ nam bị xe ngựa làm cho văng đầu vào lòng ngực mình nghỉ ngơi.

Nói thật, Cung Trác Lương cũng có chút choáng đầuxe ngựa này không thể sánh với cộ kiệu vững vàng, ở trên quan đạo chạy còn tốt, nhưng gặp phải đá là bắt đầu xóc nảy tra tấn người, cho nên đợi đến buổi chiều đoàn người đi đến ôn tuyền, Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch một đôi tiểu phu phu liền ngồi phịch ở trong phòng, thẳng đến giờ cơm chiều mới đứng lên.

Sau khi ăn xong, Kiều Ứng Trạch cuối cùng cũng khôi phục lại chút thể lực, liền cùng Cung Trác Lương đi dạo trong trang viên một chút, nơi này từng là

nơi Kiều lão gia cùng bằng hữu vui chơi hưởng lạc, sau lại trở thành nơi giấu tình nhân, cho nên phong cách kiến trúc tự nhiên hướng về hoa lệ tinh mỹ, Kiều Ứng Trạch vốn đối vật ngoài thân không để tâm, có được trang viên cũng không có thay đổi gì, chỉ là đồ dùng đổi thành thanh lịch thuận mắt mà thôi, nhưng là hiện tại có Cung Trác Lương làm bạn, y phát hiện này trong ngày thường không có chú ý tới cảnh vật, hiện tại khắp nơi lộ ra bầu không khí trong lành.

“Người nói có lễ vật cho ta, ở nơi nào a?”

Đi theo Kiều Ứng Trạch nửa ngày rồi cũng không thấy hắn nói gì, Cung Trác Lương chớp mắt quyết định chủ động nói chuyện, hắn đúng là rất ngạc nhiên Kiều Ứng Trạch sẽ đưa cái gì cho mình, còn có y muốn thưởng cho là cái gì.

“Cái kia a... Chúng ta trở về phòng nói.”

Khó có được nhìn thấy vẻ mặt chờ mong của Cung Trác Lương như vậy, Kiều Ứng Trạch thoáng cái làm vẻ bí mật, lôi kéo hắn trở về phòng, lại dụ dỗ cùng nhau tắm ôn tuyền.

“Tướng công, người liền nói cho ta biết đi.”

Mặc dục bào ngồi ở bên cạnh ao để cho Kiều Ứng Trạch chà tóc, Cung Trác Lương bị tươi cười thần thần bí bí của y gọi lên lòng hiếu kỳ, lấy cái đầu ướt sũng hướng vào trong lòng Kiều Ứng Trạch cọ cọ.

“Người thấy sẽ biết.”

Ngăn lại Cung Trác Lương đang chơi xấu trên người mình, Kiều Ứng Trạch giúp hắn đem nửa phần tóc chảy ướt, sau đó cầm lấy dây cột tóc của chính mình vòng qua đến trước mặt Cung Trác Lương.

“.....”

Cung Trác Lương nhìn nhìn dây cột tóc trước mặt, lại ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt chờ mong của Kiều Ứng Trạch, nhìn xuống xúc động muốn cười y chơi trò lăng mạn, hơi hơi ngửa đầu nhắm mắt lại, liền cảm thấy vài dẹt mềm mại bao phủ trên mắt của chính mình, sau đó bị người ở phía sau mình buộc lại.

“Rốt cuộc là cái gì a?”

Trước mặt Cung Trác Lương một mảnh hắc ám, đi đường hoàn toàn dựa vào chỉ dẫn của Kiều Ứng Trạch, tùy y nửa ôm chính mình hướng vào phòng đi, Cung Trác Lương một bên bị tê nhẫn cười, một bên lại thích thú cùng Kiều Ứng Trạch ngoạn (chơi đùa).

Cung Trác Lương trước kia không chịu nổi nhất chính là hành vi của những người yêu đương kiểu buồn nôn thế này, hiện tại chính mình lại rơi vào chuyện này, hắn cũng không cảm thấy bài xích, ngược lại cảm thấy rất thú vị.

Mặc kệ cái gì buồn nôn hay không buồn nôn, ngây thơ hay không ngây thơ, Cung Trác Lương chính là chỉ cần chính mình vui vẻ là được a.

“Được rồi.”

Đi theo Cung Trác Lương đi tới bên giường, Kiều Ứng Trạch nghiêng đi gương mặt ôn nhu nhìn ý cười trên mặt hắn, nhẹ nhàng mở ra dây cột tóc ở trên mắt hắn, liền gặp Cung Trác Lương chậm rãi mở ra đôi mắt xinh đẹp trong con ngươi nháy mắt tràn ngập ánh sáng.

“Đây là cho ta?”

Cung Trác Lương nghĩ tới mỹ thực nghĩ tới bộ sách thậm chí nghĩ tới súng vật, lại căn bản không hướng nam trang suy nghĩ qua, hắn đến Kiều phủ đã hai tháng, cũng mặc hai tháng nữ trang, căn bản không dám nghĩ mình ở Kiều gia có thể có một ngày quay về mặc nam trang, cho nên cũng không ở trước mặt Kiều Ứng Trạch nhắc tới việc nhỏ này.

Nhưng là không thể ngờ tới, hiện tại này đúng là khát vọng lớn nhất muốn được gì đó, cho nên hắn mở to mắt nhìn bộ nam trang màu lam nhạt trên giường, hắn là thật thật tại tại khing hi hưng phấn.

“Ân, ta bảo Kiều Minh nói ở bên ngoài làm theo yêu cầu, nói với hắn là ta muốn làm cho em vợ.”

Thấy lễ vật của mình làm cho tiểu nương tử vui vẻ, Kiều Ứng Trạch nhất thời cảm thấy được một phen tâm tư này của mình đã không uổng phí, trong giọng nói khó có được mang theo chút hương vị đặc ý.

Em vợ của y chính là Cung Trác Lương, mà người này cũng chính là tiểu nương tử.

“Tướng công, người thật là tốt, giúp ta mặc!”

Giống như thấy được trên đỉnh đầu của Kiều Ứng Trạch bay bay vài cái chữ to hoa lệ ‘cầu khen ngợi, cầu thưởng cho’, Cung Trác Lương thật muốn đẩy ngã người này hung hăng XO, bắt đặc dĩ trợ mắt hắn có lòng mà sức không đủ, hơn nữa còn tò mò người này chủ động muốn thưởng cho, vì thế Cung Trác Lương kiên cường nghịch chuyển xu hướng hóa thành lang sói của mình, kích động muốn mặc thử quần áo.

Dưới sự trợ giúp của Kiều Ứng Trạch bộ nam trang được mặc vô cùng tốt, Cung Trác Lương ngồi trước bàn trang điểm xuyên qua gương nhìn thấy Kiều Ứng Trạch đang chải tóc cho mình.

Nói đến kiểu tóc của thời đại này, Cung Trác Lương thật sự là không thể không phun tào một chút, hài tử dưới tám tuổi đều rất bị kịch, buộc bím tóc lòa lẹt, Cung Trác Lương gặp qua kinh điển nhất chính là, tiểu nhi tử của vợ một người quan gia, đầu tóc cắt ngắn thành hình dạng một quả dưa, làm cho Cung Trác Lương mỗi lần nhớ tới không nhịn được lại thở dài... Nhóm trẻ con sau mười tuổi đều nghĩ không ra sáng ý a.

Cũng may từ tám tuổi về sau là có thể buộc tóc lên rồi, bình dân một chút chính là buộc đuôi ngựa dùng vải bố buộc lên, kẻ có tiền một chút thì búi tóc thành nhiều kiểu đa dạng một chút, lại buộc dây cột tóc nạm vàng nạm ngọc hay trâm cài linh tinh.

Cũng có cái gọi là người phong lưu sẽ cài trâm hoa, tỷ như phá gia chi tử Cung Trác Ngọc đại ca của Cung Trác Lương, trên đỉnh đầu cài một đóa hoa đỏ thắm từng đêm Cung Trác Lương kêu một tiếng như sét đánh giữa trời quang.

Tương tự nữ trang sức phải chờ đến hai mươi tuổi làm lễ cập quan (tương tự như lễ trưởng thành) rồi mới được mang, đó là nam tử đều sẽ búi tóc, bọn họ lấy sạch sẽ đoan chính làm đẹp, nửa buộc lên nửa thả trên vai đã là kiểu tóc thâm căn cố đế trong kịch truyền hình, ở trong này nghe chỉ có những người thất bại hoặc trai chưa vợ mới có, dù sao hần cũng là chưa thấy qua có kiểu tóc như thế, Cung Trác Lương đối với sự thâm ân này có chút đáng tiếc, hần chính là cảm thấy được cái loại kiểu tóc này phi thường phi thường đẹp trai a.

Suy nghĩ ngày càng đi xa, chờ lúc Cung Trác Lương phục hồi tinh thần, Kiều Ứng Trạch đã giúp hần buộc tóc xong, đơn giản buộc thành đuôi ngựa nhẹ nhàng khoan khoái, dây buộc tóc phối hợp cùng quần áo đều xinh đẹp giống nhau, trên dây cột tóc còn có một khối bạch ngọc ấm áp trơn bóng, tăng thêm khí chất tuấn tú của Cung Trác Lương càng không tầm thường.

“Thế nào?”

Sau khi đối với gương trang điểm trái nhìn phải nhìn, Cung Trác Lương xoay người tiến tới trước mặt Kiều Ứng Trạch, nghĩ thâm quả nhiên là người dựa vào ăn mặc a, chính mình tẩy sạch lớp trang điểm thay vào nam trang, rõ ràng chỉ là một mỹ thiếu niên, so với bộ dáng gầy teo ốm yếu của hai tháng trước, bây giờ đã có chút thịt cũng có chút khí thế, thật sự là không tồi không tồi.

Cũng may mắn hần kiếp trước làm nam nhân hai mươi sáu năm, cho nên mặc nữ trang lâu như vậy cũng không thật sự trở thành nữ nhân.

“Đẹp.”

Nhìn không được lấy tay nhẹ nhàng xoa xoa gương mặt mềm mại của Cung Trác Lương, Kiều Ứng Trạch thực cảm thấy được hần so với bộ dáng mình vẽ ra còn muốn càng trong sáng, càng thu hút người thích.

“Lẽ vật này ta thật thích, tướng công muốn thưởng cái gì đây?”

Mặc trở về nam trang, tâm tình lo lắng của Cung Trác Lương cũng tốt hơn, hứng thú đùa giỡn tướng công nhà mình cũng mãnh liệt hơn, hần vỗ về Kiều Ứng Trạch ngực càng thêm sát vào y, cười tủm tỉm nhìn gương mặt Kiều Ứng Trạch nhanh chóng chuyển sang màu hồng.

“Ta..... Ta có thể hôn nhẹ người không? Trác, Trác Lương.”

Không mở mắt cùng đối diện với Cung Trác Lương, Kiều Ứng Trạch nhẹ giọng nói ra kỳ vọng của chính mình, y muốn hôn môi Cung Trác Lương, không phải lấy thân phận của Cung Trác Nghiên che lấp dưới hình dáng thiếu phu nhân, mà là Cung Trác Lương chân chân thật thật.

“Ân.”

Cơ hồ là bị một tiếng ‘Trác Lương’ kia đánh gục, Cung Trác Lương cơ hồ phải trực tiếp bỏ nhào đến găm cắn môi Kiều Ứng Trạch, nhưng hần vẫn cứng rắn nhẫn xuống xúc động này, bày ra một bộ thực nam bộ dạng thù hạp mắt gât đầu, sau đó ngẩng cằm chờ đợi Kiều Ứng Trạch chủ động hôn xuống.

Kiều Ứng Trạch rút cuộc là ngượng ngùng nhìn chăm chú Cung Trác Lương rồi hôn xuống, y nhẹ nhàng dùng tay phải che lại hai mắt Cung Trác Lương, sau đó nhìn Cung Trác Lương hơi hơi gọi lên khoe miệng, chậm rãi cuối đầu đem môi đáng lên môi đối phương, hôn một cái nhọt nhọt, nhọt nhọt hôn một cái.

Cảm giác được đôi môi cánh hoa mềm mại vừa chạm vào đã rời khỏi, Cung Trác Lương rút cuộc nhìn không được ý cười, một tay bắt lấy cổ tay Kiều Ứng Trạch kéo khỏi mắt của mình, sau đó cười khê nghiêng đầu truy tìm đôi môi người nọ dán lên, tại ánh mắt kinh ngạc của đối phương vờn đầu lưỡi liếm qua hàm răng của y xâm nhập vào trong, sau đó một tay ôm lấy thắt lưng Kiều Ứng Trạch đưa y tiến về phía giường, cuối cùng đem người nọ đặt trên nệm giường mềm mại.

“Trác, Trác Lương?”

Một trận mê muội qua đi Kiều Ứng Trạch đã muốn ngã xuống giường, y khẽ nhếch miệng ngơ ngác nhìn thiếu niên trên người cười đến đường hoàng, vừa mới đột nhiên bị cái kia hôn sâu dọa sợ, vừa mới đó là lưỡi của Cung Trác Lương, lưỡi.....

“Tướng công muốn thưởng cũng đã được thưởng, lúc này nên đổi lại là nương tử đáp lễ.”

Đặc biệt nhấn mạnh âm đọc chữ nương tử, Cung Trác Lương lại chup lên môi của Kiều Ứng Trạch, dạy cho y biết thế nào mới là hôn môi chân chính....

Không phải bởi vì X dục, cũng không phải bởi vì tìm kiếm kích thích, Cung Trắc Lương hiện tại chỉ muốn hảo hảo hôn môi Kiều Ứng Trạch, hảo hảo dạy cho y biết cái gì là hôn.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Cung gia nhị thiếu gia đến điền trang ôn tuyển.

Cung gia nhị thiếu gia cùng thiếu phu nhân có bảy phần giống nhau.

Cung gia nhị thiếu gia cùng thiếu gia vừa thấy hợp ý, được thiếu gia lưu lại trong điền trang ở tạm.

Cung gia nhị thiếu gia.

Cung Trắc Lương một thân nam trang nhân nhả đi dạo ở trong điền trang, nhẩn xuống xúc động muốn ngửa mặt lên trời kêu gào một phen, thư thư phục phục đuổi thất lạng.

Nghĩ tới tới hôm qua Kiều Ứng Trạch bị hôn đến ý loạn tình mê bộ dáng rất đáng yêu, Cung Trắc Lương trong lòng liền cảm thấy từng trận ngứa, thực hận không thể làm cho thân thể chính mình lập tức trở nên thành thực a.

Đang lúc miên man suy nghĩ, Cung Trắc Lương nghe được một tiếng có ngựa từ xa hướng lại gần, mà đối phương hiển nhiên cũng không phát hiện ra hắn, cho nên nhắm về phía điền trang vòng vo ngoằn ngoèo vài vòng rồi tới hướng của chính mình, Cung Trắc Lương nhìn thấy thân ảnh hắt hắt dần dần tới gần cảm thấy thực quen mắt.

“Vị tiểu huynh đệ này. Chính là họ Cung?”

Thiếu niên lập tức tò mò lại khó nén kinh diễm nhìn tiểu công tử tuần tú trước mặt, bất giác liền lộ ra ý cười trong sáng.

“Thúc. Đúng vậy.”

Thiếu chút nữa một tiếng ‘thúc thúc’ đã thốt ra, Cung Trắc Lương lập tức người đầy đầu hắc tuyến.

Tươi cười chói mắt như ánh mặt trời, trừ em chồng Kiều Ứng Hiên của hắn ra thì còn ai nữa, Cung Trắc Lương còn ở trên mặt người thứ hai nhìn thấy qua.

**Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Mồ Lạc: Tiểu Kiều ra sân khấu.

Kiều Ứng Hiên (dở tường thờ dài): giống như không có ai hoan nghênh ta, các nàng đều hướng về ca ca.

PS: Cái kia kiểu tóc hình quả dưa của tiểu hài đồng là có tranh vẽ chứng minh chân thật, ta có gửi trong diễn đàn, đầu của tiểu hài tử cổ đại đúng là 囡 người a.

Đã đăng ở nơi này

~~***Phong Hạ nói ra suy nghĩ của mình: Dịch hết tất tần tật những gì của tác giả thôi chứ tui không thấy cái hình nào hết a *ngó**liếc* không thấy hehe... Không biết Tiểu Kiều có phải tiểu tam hơn nữa, tui chưa có đọc hết đâu, vừa edit vừa đọc thôi. Cơ mà cái đoạn bịt mắt tặng quà ta tưởng là Đại Kiều coi đồ dâng mình lên cơ, ta đen tối quá chăng???

Ảnh này tui tìm thấy trên mạng ấy, tự dung cảm thấy trẻ em cổ đại đúng là bị kịch mà

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thiếu Niên Kiều Ứng Hiên...

“Tại hạ Kiều Ứng Hiên, gia huynh Kiều Ứng Trạch, tiểu huynh chính là đệ đệ nhà tẩu tẩu đi?”

Kiều Ứng Hiên lưu loát nhảy xuống lưng ngựa, mỉm cười hướng về Cung Trắc Lương chấp tay hỏi.

Kiều Ứng Hiên trước đó đã nghe nói qua tình huống trong nhà của tẩu tử (chị dâu), là phú thương số một số hai Bạc thành, nghe nói gia chủ mẫu thân rất

lợi hại, có một ca ca ruột đã trưởng thành, nhưng là cũng không chịu thua kém, còn sinh thêm một đệ đệ so với tiểu tẩu tử nhỏ hơn một tuổi, đoạn thời gian trước nghe nói là bị đuổi khỏi nhà, hẳn chính là thiếu niên ở trước mắt.

“Tiểu đệ Cung Trác Lương, kiến quá Kiều nhị ca.”

Bày ra một nụ cười lễ phép khách khí, Cung Trác Lương hướng về Kiều Ứng Hiền đưa tay chấp tay hoàn lễ, cũng đem thanh âm đề thấp hai bậc để trả lời.

Cung Trác Lương trong lòng có chút kì quái Kiều Ứng Hiền như thế nào lại đến nơi này, lúc trước hắn ta rời nhà đã muốn nửa tháng, nghe nói là đến nhà bằng hữu làm khách, hiện tại vội vả thúc ngựa chạy tới như vậy, chẳng lẽ là trong nhà có việc gì gấp? Kia cũng không cần Kiều nhị công tử tự mình đến thông báo a.

Lại nói tiếp từ lúc Cung Trác Lương vào Kiều gia, tổng cộng chỉ gặp qua tiểu thúc này năm lần mà thôi, hơn nữa nói cũng chưa nói được vài câu, cho nên Cung Trác Lương căn bản không sợ hắn ta nhìn thấu cái gì.

Cung Trác Lương tới hôm qua được lễ vật của Kiều Ứng Trạch, tâm tư đã bị y làm cho lung lay, hẳn vốn định dùng tên Cung Trác Lương ra sách an ủi khích lệ chính mình, chân chính mặc vào nam trang lại luyện tiếu côi ra, vì thế liền cùng Kiều Ứng Trạch bàn bạc tính khả thi của kế hoạch một người giả trang thành hai người, mà Kiều Ứng Trạch đến cuối cùng không nỡ rời xa hắn, vì thế hai người liền thương lượng quyết định đổi sách.

Cuối cùng vì lo lắng lâu dài, Kiều Ứng Trạch đem thân phận Cung Trác Lương nói cho Hàm Thư cùng Kiều Minh, hai người kia đối Kiều Ứng Trạch trung thành là không thể nghi ngờ, có hai người bọn họ hơn nữa có Nhượng Lam che dấu, kế hoạch này của Cung Trác Lương mới có thể chân chính thực thi, về phần Nhượng Tử vườn bần, Cung Trác Lương đã sớm lấy lý do chuẩn bị sinh thần (sinh nhật) cho Cung phu nhân, sáng sớm hôm nay sẽ đưa đi Cung gia.

Cung Trác Lương cũng không sợ nàng ở trước mắt Cung phu nhân khóc lóc kể lể châm ngòi và vân vân, nàng càng đem người của Kiều gia nói cho đáng ghét, lại càng có thể làm cho Cung phu nhân sợ ném chuột vỡ đồ, không dám cùng Cung Trác Lương trở mặt.

“Cùng tẩu tử cũng thật giống, giống nhau người xinh đẹp lạnh lợi, người đến đây chính là ở tạm?”

Đỡ lấy cánh tay đang chuẩn bị thi lễ của Cung Trác Lương, Kiều Ứng Hiền nghiêng đầu tinh tế đánh giá hắn, trong lòng đã muốn sinh ra ý thân thiết gần gũi.

Kiều Ứng Hiền tính cách sang sảng đại khí, kết giao bằng hữu cũng không quan tâm đến thân phận địa vị toàn bộ đều xem ở duyên phận, Cung Trác Lương ở trong mắt người khác là bị Cung gia xua đuổi là con vợ kẻ nghèo hèn, Kiều Ứng Hiền xem trong mắt xem ra cũng là sạch sẽ tuấn tú, là mỹ thiếu niên đáng giá kết giao.

“Àn, gặp tỷ tỷ, tỷ phu không chê bai, giữ ta lại đây ở mấy ngày.”

Nghĩ đến Kiều Ứng Hiền là đem chính mình cho rằng đến ăn chưa thân thích, nụ cười trên mặt Cung Trác Lương phai nhạt dần, tầm mắt đảo qua cánh tay hắn ta đang đỡ cánh tay chính mình, Cung Trác Lương ra vẻ ngượng ngùng rút tay về, thoáng cùng Kiều Ứng Hiền giãn ra khoảng cách.

Cung Trác Lương biết, chính mình hiện tại là thân phận tiểu tử nghèo hèn bị đuổi ra khỏi nhà, đến nơi này của tỷ tỷ tự nhiên sẽ bị cho rằng là xin giúp đỡ, Kiều Ứng Hiền có suy nghĩ này hẳn cũng không kì quái.

Bất quá Cung Trác Lương cũng không muốn con người mới của chính mình mới sống lại bị đẩy xuống một cái hố bần, lúc trước cũng đã cùng Kiều Ứng Trạch nghĩ lý do thoái thác tốt rồi, đã nói hắn rời đi Cung gia sau ra ngoài lưu lạc, nhờ giúp được một quý nhân mà được rất nhiều tạ lễ, nhờ kỹ thân tình cùng tỷ tỷ, vì thế nghĩ muốn nhờ tỷ tỷ: tỷ phu giúp đỡ ở Bạc thành giúp mua một chút đất vườn nương rẫy, cứ như vậy, sự xuất hiện của hắn là có thể danh chính ngôn thuận.

“Kia tình cảm thật tốt, ta a là tới cầu ca ca cùng tẩu tử thu lưu, ta còn sợ quấy rầy sự thanh nhàn của bọn họ, có người ở đây nhưng thật ra có thể chơi cùng với người.”

Kiều Ứng Hiền cũng là thật thận trọng, thấy Cung Trác Lương rút tay ra liền chủ động giữ chặt lại tay hắn, sau đó chụp lên nắm trong tay kia của mình, lúc này mới cười ha ha buông hắn ra.

“Àn.”

Khỏe miệng ần ần co rút, Cung Trác Lương như trước khách khí tươi cười ứng đối, chính là nhìn đại nam hài trước mắt khỏe mạnh sang sảng, trong đầu hắn lại hiện ra bộ dáng cô độc bệnh tật ốm yếu của Kiều Ứng Trạch. Cung Trác Lương theo bản năng đem mu bàn tay bị nắm qua vòng đến phía sau chà chà, ở góc độ mà Kiều Ứng Hiền không nhìn thấy.

“Ca ca cùng tẩu tử hẳn là đã biết ta đến đây, ta đi trước gặp bọn họ, người đi cùng ta không?”

Kiều Ứng Hiền dắt ngựa quay đầu lại hỏi Cung Trác Lương, được sự đồng ý của hắn, thỏa mãn đi bộ cùng Cung Trác Lương đi về phía cửa lớn, nơi đó đã có Kiều Minh dẫn người chờ đợi, hắn để cho người hầu đem ngựa của Kiều Ứng Hiền đi an trí, sau đó lấy ánh mắt hỏi người nhìn về phía Cung Trác Lương, được đối phương ám chỉ không có chuyện gì, liền tự mình dẫn Kiều Ứng Hiền cùng Cung Trác Lương đi gặp Kiều Ứng Trạch.

Kiều Minh đến nay còn không dám tin tưởng, thiếu phu nhân xinh đẹp như vậy cư nhiên lại là một nam tử, hắn cùng Hàm Thư đã rối loạn cho đến trưa,

hiện tại mới tính là hoãn được một chút kinh ngạc, bất quá bọn họ hai người chính là chỉ nghe mệnh lệnh từ đại thiếu gia, nếu đây là quyết định của thiếu gia, hai người bọn họ sẽ dùng hết toàn lực bảo hộ bí mật của thiếu gia cùng thiếu phu nhân, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện làm tổn hại đến thiếu gia.

Kiều Ưng Trạch ở thư phòng chờ hai người, hôm qua y trải qua một ngày đi đường mệt nhọc, bệnh đã chuyển biến tốt lại có xu hướng trở nặng lại, cho nên giữa trưa cùng Cung Trác Lương vừa diễn trò người quen xong, liền ở trong thư phòng nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, hiện tại nghe được Kiều Ưng Hiền đến đây, lúc này mới đứng dậy thu thập thư phòng một chút.

“Nhị đệ như thế nào đột nhiên đến đây? Cũng không kêu người thông báo trước để tiếp đón, chúng ta ngày hôm qua cũng là vội vàng tới, sân cũng còn chưa thu thập sạch sẽ, làm cho nhị đệ chê cười.”

Huynh đệ đang lúc làm lễ chào nhau, liền phân biệt ngồi xuống, Kiều Ưng Trạch ngồi ngay ngắn ở trên ghế dựa, trên mặt là vẻ thản nhiên, hoàn toàn không thấy Cung Trác Lương tùy ý thoải mái ngồi một chỗ.

Không phải trường hợp thời gian quan trọng gì, thúc tẩu trong lúc đó tránh hiềm nghi ít chạm mặt là chuyện bình thường, cho nên Cung Trác Lương cũng không thay đổi trang phục tới gặp mặt, chỉ đề cho Kiều Ưng Trạch ứng phó tốt, kết quả là hấn lấy thân phận em vợ của Kiều Ưng Trạch, thoải mái cùng hai người nói chuyện phiếm trong thư phòng.

“Đại ca lời này thật khách khí xa lạ, ta a, kỳ thật là tới nơi này của ca ca tị nạn đó.”

Đối mặt Kiều Ưng Trạch ngữ khí thái độ khách khí xa cách, Kiều Ưng Hiền trong mắt hiện lên một tia âm đạm, nhưng rất nhanh liền lấy ý cười lấp đầy, hấn ta cũng không sợ ở trước mặt ca ca mất mặt, liền đem hết thái độ nguyên nhân sự tình kể rõ.

Nguyên lai đêm qua Kiều Ưng Hiền trở về nhà, liền nhìn thấy Kiều phu nhân vành mắt hồng hồng vẻ mặt vừa mới khóc xong, hỏi ra mới biết được là bị một di nương ngạo mạn làm cho tức giận, Kiều lão gia sau khi trở về lại trách cứ Kiều Ưng Hiền làm việc không đáng hoàng, lại nói Kiều phu nhân cũng chiều con mặc kệ không dạy dỗ linh tinh, Kiều Ưng Hiền tức giận liền chống đối lại Kiều lão gia, nói gã ‘lão phong lưu, cung chiều thiếp diệt tề’, thiếu chút nữa bị Kiều lão gia dùng gia pháp, vì thế sáng hôm nay mới bị Kiều phu nhân đẩy khỏi nhà, hấn ta trong lòng buồn phiền ở trong thành đi dạo loanh quanh một chút, sau lại nghĩ đến ca ca đang ở ngoài thành, vì thế liền một người một ngựa hướng ngoại thành đi tới.

“Người cùng phụ thân đối chọi, có thể nào được chứ? Đã như thế, người liền tạm thời ở lại nơi này, chờ phụ thân bớt giận chút, nhanh chóng trở về bởi một chút là không có việc gì nữa.”

Kiều Ưng Trạch lưu lại một chút nguyên nhân trong lòng đối với đệ đệ ruột gặp khó khăn mà sinh thân cận, nhưng là biết hấn đối với mình quan tâm và bảo hộ huynh trưởng, Kiều Ưng Trạch không muốn Kiều Ưng Hiền đắc ý khi có người khen ngợi, cũng không keo kiệt làm hậu thuẫn cho hấn, thời điểm đệ đệ gặp khó khăn giúp đỡ chiếu cố hấn.

“Ta lại không có nói sai, đã biết ca ca.”

Kiều Ưng Hiền trong lòng khó chịu, nhưng ở nhà mình trước mặt huynh trưởng cũng không dám làm càn, cũng không có dùng khí cùng hấn cãi nhau, cũng chỉ có thể rầu rĩ không vui đáp ứng rồi đi xuống.

Lại nói tiếp cũng lạ, Kiều Ưng Hiền ngay cả người cha tri phủ của mình còn không sợ, lại duy nhất đối với thiếu niên cử nhân là huynh trưởng của mình kính sợ hâm mộ, thương tiếc huynh trưởng ốm yếu, lại cảm thấy được chính mình được mẫu thân trân trọng phụ thân coi trọng lại để hấn chịu thiệt thòi, vì thế ở trước mặt huynh trưởng lại càng trở nên nhu thuận hơn, sợ hấn phiền chán chính mình.

“Người một đường tới cũng mệt mỏi, trước xuống phòng khách nghỉ ngơi một chút đi, buổi tối làm một chút thịt lợn mật ong nướng người thích ăn được không?”

Nhìn thấy trên mặt Kiều Ưng Hiền ần ần ủ khuất mất mát, trong lòng Kiều Ưng Trạch cũng căng thẳng, ngữ khí không khỏi nhu hòa một chút, về phần nói Kiều nhị thiếu thích ăn thịt, đó cũng là sự tình trong Kiều phủ mà không người không biết không người không biết.

“Cám ơn ca ca. Trác Lương, người cũng ở khách phòng đi? Vừa lúc buổi tối chúng ta có thể cùng nhau nói chuyện.”

Nhảy cảm nhận thấy Kiều Ưng Trạch thái độ dịu đi, Kiều Ưng Hiền vội vàng cười ha ha đồng ý, đảo mắt nhìn thấy Cung Trác Lương đang chú ý huynh đệ bọn họ nói chuyện, nhớ tới đứa nhỏ này ở trong nhà nhất định là chịu rất nhiều khổ cực, trong lòng không khỏi sinh ra chút thương tiếc, hơn nữa hấn là em vợ của ca ca mình, Kiều Ưng Hiền liền chủ động thân cận với hấn.

“Này....”

Cung Trác Lương nhiệt tình nghe thành tựu của Kiều Ưng Hiền, đang nghỉ ngơi tối hôm qua trong nhà có nhiều trò hay, đột nhiên bị Kiều Ưng Hiền kêu tên, hấn ngẩn người theo bản năng nhìn về phía Kiều Ưng Trạch.

“Trác..... Lương Nhi hấn không ở phòng khách, tạm thời ở trong viện, hấn hôm nay cũng là mới tới, buổi tối hai tỷ đệ họ muốn tâm sự.”

Kiều Ưng Hiền gọi Trác Lương làm cho Kiều Ưng Trạch nhũn mày, lại nhìn thấy ánh mắt trung cầu của Cung Trác Lương mới giãn ra, ngữ điệu liền đậm nhạt lời nói của Kiều Ưng Hiền phủ định.

Cung Trác Lương mười hai ở cùng tỷ tỷ, trong viện của tỷ phu có nói ra, Kiều Ưng Hiền mười sáu tuổi nếu tiến vào ở thì cũng quá thất lễ, Kiều Ưng Trạch mới sẽ không để cho hấn buổi tối cùng vợ của mình ‘trò chuyện’ đâu (PH: Câu này nghe dễ thương quá).

“Nga, như vậy a, về sau sẽ tìm cơ hội.”

Kiều Ưng Hiền nghe vậy có điểm thất vọng, nhưng hắn nghĩ muốn cùng Cung Trác Lương thân cận nhưng tỷ đệ người ta cũng càng cần hơn đi, vì thế chỉ có thể tạm thời từ bỏ, để cho hạ nhân dẫn đến phòng khách nghỉ ngơi.

“Lương Nhi?”

Ở trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Cung Trác Lương cười tủm tỉm tiến đến trước mặt Kiều Ưng Trạch, âm cuối kéo dài ra một vòng.

“Ngươi... Không thích ta gọi như vậy sao?”

Kiều Ưng Trạch ngượng ngùng rút lui về phía sau, biết mình cẩn thận về điểm này bị Cung Trác Lương phát hiện, nhưng y thấy Kiều Ưng Hiền gọi Cung Trác Lương thân mật như vậy, trong lòng sẽ cảm thấy không thoải mái.

“Như thế nào lại vậy, ta đương nhiên thích ngươi kêu như vậy, tướng công.”

Hai tay chống lên nắm ta trên ghế dựa, Cung Trác Lương đem tướng công nhà mình đang khốn quẫn vòng ở giữa mình và ghế dựa, chọc chọc vành tay người ta gọi một tiếng tướng công, đem Kiều Ưng Trạch kêu đến thân mình tê tê.

“Trác Trác.....”

Kiều Ưng Trạch ổn định hô hấp, nghiêng gương mặt nhìn miệng Cung Trác Lương đang cười, sau đó nhấp máy môi, hơi hơi nghiêng đầu thuận theo.

Cảm giác được Kiều Ưng Trạch dò xét đưa lưỡi tới, Cung Trác Lương gọi lên khoe miệng mở ra khớp hàm, nhận lấy Kiều Ưng Trạch chủ động, thăm nghĩ tiểu tướng công nhà hắn nhưng thật ra học được cũng rất nhanh.....

XXXXXXXXXX

Bởi vì có ‘cậu em vợ’ nào đó cùng với ‘người em chồng’ nào đó hai khách nhân ở lại, cơm chiều tự nhiên không cần không cần ăn cùng nữ quyến, cho nên Cung Trác Lương vẫn là dùng thân phận của mình, cùng hai huynh đệ Kiều Ưng Trạch ở bên ngoài sảnh dùng cơm.

Sau khi ăn xong, Kiều Ưng Hiền quán quít lấy hai người uống trà nói chuyện phiếm, nói nói liền hỏi Cung Trác Lương có thể cưỡi ngựa bắn cung hay không, bình thường ở nhà thường chơi những thứ gì.

“Ta thuở nhỏ được dưỡng ở trong nhà, ngay cả cửa phủ cơ hồ đều không có bước qua, cũng chưa từng học qua những thứ này, cũng không có gì hay đùa, khi rảnh rỗi đều là xem chút tạp thư thôi.”

Cung Trác Lương nhớ tới chủ nhân thân thể này thời thơ ấu bị nha hoàn làm cho cũng thật uất ức, một nam hài tử cả ngày buồn ở trong phòng làm nữ công, không thành con gái mới là lạ, đương nhiên, những việc này hắn sẽ không nói tới.

“Cũng là một người yêu đọc sách, khó trách cùng ca ca hợp ý như vậy, bất quá ngươi không học qua cưỡi ngựa bắn cung võ nghệ, không biết lạc thú của những điều này, không bằng về sau ta đến dạy ngươi, chúng ta ngày mai đi cưỡi ngựa đi, phụ cận trong rừng có rất nhiều động vật nhỏ, còn có thể săn thú, ta sẽ dạy ngươi bắt chim như thế nào có được không?”

Kiều Ưng Hiền cũng không phải là người ham chơi như thế, nhưng hắn xem Cung Trác Lương còn nhỏ tuổi liền giống như ca ca mình yên tĩnh ôn trọng, còn nghĩ thời điểm chính mình mười hai tuổi đã muốn sôi nổi chạy loạn nổi ngầy như kẻ không nhà, đã nghĩ muốn dùng vài thứ kia đến chơi đùa với hắn, quả nhiên chính mình còn chưa nói xong, ánh mắt Cung Trác Lương đã lờ lờ tỏa sáng, bất quá hắn không lập tức đáp ứng, mà là dường như nhìn về phía ca ca hỏi, này có điểm làm Kiều Ưng Hiền chưa xót, nghĩ thăm đều là ngày đầu tiên gặp mặt, như thế nò hắn cùng ca ca thân cận như vậy, đối với mình đều là khách khí tức giận chứ. (PH: Anh có phải tiểu tướng công nhà người ta đâu)

Cưỡi ngựa săn bắn a.....

Cung Trác Lương hăng hái, này Z quốc ở hiện đại dù có tiền cũng không hưởng thụ được a, về phần nói lái xe xe mạng súng trộm săn bắn, cùng loại kỳ mã giương cung cảm giác có thể giống nhau sao! Vận động nhiệt huyết như vậy, làm cho Cung Trác Lương không thể bình tĩnh, vì thế hắn đưa đôi mắt trong mong nhìn về phía tiểu tướng công của mình, mãnh liệt hướng y truyền đạt nguyện vọng.

“Lương Nhi còn trẻ lại chưa từng được học qua cưỡi ngựa bắn cung, trong điền trang cũng không có ngựa cùng trang phục cung tiễn....”

Kiều Ưng Trạch trong lòng tự nhiên lo lắng Cung Trác Lương đi cưỡi ngựa săn thú, hơn nữa là còn đi cùng Kiều Ưng Hiền, hơn nữa y nói đều là lời thật lòng, chính y căn bản sẽ không cưỡi ngựa, trong điền trang tự nhiên sẽ không có đồ vật này nọ a.

“.....”

Cung Trác Lương nghe vậy cũng không trả lời, chính là nhủu đôi mày một chút, đáng thương như vậy tiếp tục nhìn Kiều Ưng Trạch, mà Kiều Ưng Hiền nhìn hắn lại nhìn ca ca mình, cũng học đôi mắt trông mong nhìn qua, cùng nhau gây áp lực tinh thần.

“..... Hôm nay muộn rồi, sáng sớm ngày mai ta cho hạ nhân hồi phủ lấy đồ vật qua đây, quần áo của Lương Nhi cũng cần ăn chuẩn bị, các ngươi ngày

một hã đi chơi,”

Bộ dáng của Cung Trác Lương nhìn cho không còn cách nào khác, Kiều Ưng Trạch tuy có chút không tình nguyện, cũng vẫn là mềm lòng đáp ứng, hơn nữa khi nhìn thấy Cung Trác Lương nho nhỏ đặc ý tươi cười sáng lạn, Kiều Ưng Trạch cũng nhìn không được cong cong khóe miệng, bắt đầu cân nhắc đem hai bộ y phục của mình sửa lại làm cho hã bộ y phục cười ngửa bấn cung, Tình Họa không ở đây, xem ra phải làm cho Hàm Thư cùng Nhượng Lam vất vả chút.

Nhưng lại vừa thấy Kiều Ưng Hiền bộ dáng mảnh liệt nhìn chăm chăm vợ của mình, khóe miệng Kiều Ưng Trạch lại hạ xuống. ... Y vẫn không muốn để Trác Trác đi a.

Mà Tiểu Kiều không biết trong lúc vô tình lại chọc giận huynh trưởng, lúc này đang nhìn chăm chăm khuôn mặt tươi cười của Cung Trác Lương thầm khen, tiểu ca nhi (cậu em nhỏ) đáng yêu tuần tú như vậy, nhất định phải thân cận mới được a.

*Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Kiều Ưng Hiền (lui ở góc tường): ta lại không biết tình hình thực tế, cũng không động não suy nghĩ cái gì, ta chỉ là muốn cùng Cung gia đệ đệ kết giao bằng hữu a T-T

Mỗ Lạc: Sờ sờ.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Đột Phá Tình Hình

Kiều Ưng Trạch mặc dù trong lòng, nhưng nếu đã đáp ứng Cung Trác Lương rồi, y sẽ không đổi ý, cho nên liền bắt đầu bắt tay vào vì Cung Trác Lương chuẩn bị đồ vật cần thiết.

Đầu tiên, ngựa phải là ngựa nhỏ dịu ngoan, vì phòng ngừa nó chán kinh đem đồ vật nhét vào tai nó.

Tiếp theo là trang phục cưỡi ngựa, lúc sửa quần áo bỏ thêm cái bao đầu gối, miếng lót tay cùng đồ bảo vệ khuỷu tay, Cung Trác Lương đối với thành phẩm công kênh xem không đẹp mắt như vậy tỏ ra ghét bỏ, nhưng nhìn sự lo lắng của Kiều Ưng Trạch vẫn là thành thành thật thật mặc lên.

Cuối cùng chính là làm người đi theo, Kiều Ưng Trạch cơ hồ đem gia nhân trong điền trang đều theo cùng, Cung Trác Lương nếu va chạm một chút, bọn họ nhất định đều bị phạt theo.

Đại thiếu gia luôn luôn ru rú trong nhà mặc kệ thế sự khó có được phát uy một lần, thực tại đem người của điền trang trấn giữ, toàn bộ việc còn lại tất cả là tiến hành phòng bị.

“Nếu không. Ta ngày mai không đi nữa?”

Nhìn thấy Kiều Ưng Trạch vì mình lao sư động chúng [1] như vậy, Cung Trác Lương cảm thấy có điểm bất khoan, nội tâm hã cũng dù sao cũng là người trưởng thành, hưng phấn nhất thời đi qua, thấy Kiều Ưng Trạch vì mình khản trương thành như vậy, hưng trí của hã cũng phai nhạt.

Lúc trước lấy thân phận nam nhân xuất hiện trước mặt người khác đã muốn làm cho Kiều Ưng Trạch khó xử, hiện tại lại yêu cầu nhiều như vậy, thật sự có chút được một tác lại muốn tiến một thước, này thêm hai sự kiện, Kiều Ưng Trạch đã có hai buổi tối ngủ không ngon, vẫn là vì quan tâm tới mình.

“Làm sao vậy? Nếu thực ngại quần áo xấu, để cho Hàm Thư các nàng sửa lại, đem cái bao đầu gối và vân vân tách ra bao ở bên ngoài cũng được.”

Kiều Ưng Trạch đang dựa ở bên giường suy nghĩ xem chính mình có cái gì chưa suy nghĩ chu đáo, nghe được lời của Cung Trác Lương kinh ngạc một chút rồi phục hồi lại tinh thần, thấy hã đối với quần áo treo trên giá nhieu mảy, nghĩ đến hã ngại quần áo thêm nhiều thứ sẽ khó coi, liền mềm mại dỗ dành một câu.

“Không phải, chính là cảm thấy được người rất hao tâm tốn sức, vốn định ở bên cạnh người hảo hảo dưỡng thân thể, vậy mà lúc sau ngược khiến cho người lao tâm khổ trí, ngay cả bệnh tình cũng nặng thêm.”

Đem tóc buộc tùy ý lại phía sau, Cung Trác Lương mặc áo ngủ đi đến bên giường dìu Kiều Ưng Trạch ngồi xuống, có chút áy náy nhìn gương mặt gầy gò của y. Nghĩ thầm tuổi thực tế của mình so với Kiều Ưng Trạch phải lớn hơn gần mười tuổi, đùa giỡn y khi dễ y đó chính là lạc thú của hã, cho y thêm phiền toái làm cho y lo lắng vậy cũng bất đắc dĩ đi.

“Ta làm sao có mệt chứ, bất quá là phân phó thôi, còn làm đều là người khác làm, ta biết người trận này bị nhiều ủy khuất lắm, có thể ra ngoài thư giãn giải sầu cũng tốt.”

Biết Cung Trắc Lương chính là quan tâm chính mình, Kiều Ưng Trạch cười cầm tay hắn, cảm giác tâm tình thấp thỏm một ngày giảm đi không ít.

Cung Trắc Lương đôi cưỡi ngựa bắn cung vô cùng thích thú điều đó Kiều Ưng Trạch thấy rất rõ ràng, hiện giờ hắn vì mình mà muốn từ bỏ, Kiều Ưng Trạch trong lòng cao hứng rất nhiều, càng không đành lòng ngăn chặn hưng phấn của hắn.

“Ân..... Hay là thôi đi.”

Cung Trắc Lương thấy nụ cười sáng rõ trên mặt Kiều Ưng Trạch, trong lòng tuy rằng muốn đi, nhưng ngoài miệng vẫn từ chối một lần.

Cung Trắc Lương đôi với quyết định phản đối của Kiều Ưng Trạch thì tuyệt đối sẽ không đi, nhưng Kiều Ưng Trạch sẽ phản đối sao? Này sao..... Lấy hiểu biết của Cung Trắc Lương về tính cách của Kiều Ưng Trạch, chín phần là sẽ không.

“Cũng đã an bài thỏa đáng, người cứ việc đi chơi, dù sao cũng đã đáp ứng nhị đệ rồi, sao có thể tùy tiện thất hứa chứ?”

Quả nhiên, Cung Trắc Lương ở bên kia lấy lui làm tiến, Kiều Ưng Trạch bên này ngược lại khuyên hắn, hắn ôm thắt lưng Cung Trắc Lương làm cho hắn tựa vào lồng ngực của mình, nhìn Cung Trắc Lương một dạng dịu ngoan càng thêm đáng yêu, trong lòng không hề phiền não nhị đệ đối hắn thân cận, ngược lại là đáng tiếc mình không thể cùng hắn đi..... Đã biết thân thể, đời này cùng cưỡi ngựa bắn cung là vô duyên.

“Ta đây nhất định về sớm.”

Ôm thắt lưng Kiều Ưng Trạch cười meo meo ngẩng đầu nhìn y, Cung Trắc Lương ở trong lòng ở trong lòng làm chữ ‘V’ (PH: Yeah đó).

“Ân, nhưng mặt khác người đáp ứng ta, ngàn vạn lần cẩn thận không được đi theo nhị đệ làm càn, hắn học võ nhiều năm, kỹ thuật cưỡi ngựa bắn cung rất giỏi, người cái gì cũng không được cậy mạnh, nếu để cho ta biết được người xằng bậy, về sau ta cũng sẽ không bao giờ cho người đụng tới những thứ đó nữa.”

Kiều Ưng Trạch nói xong ngữ khí cũng tăng cao lên, y biết Cung Trắc Lương có đôi khi đột nhiên sẽ rất cứng đầu, thời điểm xằng bậy không ai có thể chống đỡ, cho nên phải đem việc này làm rõ ràng, bằng không Cung Trắc Lương thật sự sẽ bị thương, hắn còn không đau lòng chết sao.

“Đã biết, ta biết chừng mực mà, nhất định sẽ không để cho người lo lắng.”

Cung Trắc Lương hôm nay không phải là lần đầu tiên nhìn thấy Kiều Ưng Trạch thái độ quyết liệt như vậy, ở Kiều gia đây chính là hiện tượng cực ít xuất hiện, vì vậy hắn lập tức ngoan ngoãn cam đoan, thầm nghĩ tiểu tướng công nhà hắn thật ra càng ngày càng có khí thế, hiện tượng tốt a hiện tượng tốt.

“Ta tin người.”

Kiều Ưng Trạch biết Cung Trắc Lương là trọng chữ tín, hắn nếu đã nói như vậy, vậy tất là trong lòng biết chừng mực.

“Kia tướng công a, quần áo này vẫn là sửa chữa lại đi.....”

Đỗ dành tốt Kiều Ưng Trạch, Cung Trắc Lương quay đầu nhìn quần áo không hề có chút mỹ cảm, sau đó lại quay đầu trở lại nhìn Kiều Ưng Trạch, cười đến vẻ mặt sáng lạn.

“.....”

Kiều Ưng Trạch hai ngày nay đều nghỉ ngơi không tốt, hơn nữa bệnh tình lại tái phát, cùng Cung Trắc Lương nói chuyện phiếm một chút liền cảm thấy buồn ngủ, vì thế Cung Trắc Lương cũng không đùa giỡn với y nữa, thành thật làm lo sợ thiên nhiên cho y, ôm y cùng nhau ngủ.

XXXXXXXXXXXXX

Hôm sau thời điểm ăn sáng, lúc Cung Trắc Lương mặc quần áo được y cho thêm nhiều linh kiện xuất hiện trước mặt Kiều Ưng Hiền, thật là đem Kiều nhị thiếu gia chọc cười đến thở không nổi, hắn lúc trước học cưỡi ngựa bắn cung cùng võ công, đó chính là da một tiểu hầu tử (?), không chỉ té ngã vài lần, nhưng cho tới bây giờ không giống Cung Trắc Lương cách ăn mặc quá được chiều chuộng như vậy.

Bất quá Kiều Ưng Hiền vui sướng khi người gặp họa chỉ tới lúc ra cửa, thật vất vả đem đại ca của mình khuyên bảo ở tại nội viện không cần ra ngoài, nhưng hắn chưa được cao hứng bao lâu, đã bị số người hầu đi theo phía sau làm cho giật mình.

Ngày hôm qua Kiều Ưng Hiền ở trong điện trang nhân rồi vô sự, Cung Trắc Lương lại ở nội viện bồi tỷ tỷ không ra, vì thế hắn liền cưỡi ngựa trở về Tranh thành cùng băng hữu khác, trở lại điện trang đã là buổi tối, cho nên cũng không biết Kiều Ưng Trạch ngày hôm qua lao sư động chúng như thế nào.

“Cũng không cần như vậy đi.....”

Kiều Ưng Hiền nhìn kia mấy chục người hầu liên đầu đầu, ý tưởng của hắn là mang theo một người một ngựa cùng Cung Trắc Lương chạy chạy vui đùa một chút, hiện tại lại nhiều người như vậy, có lạc thú gì đáng nói chứ a?

“Tỷ phu cũng là quan tâm chúng ta.”

Cung Trác Lương đối với việc này cũng tò vò bắt đầu đi, nhưng hẳn nghĩ tới Kiều Ứng Trạch bộ dáng khó nén lo lắng, cũng là không thể nhẫn tâm, ai bảo mình hiện tại bộ dáng nhỏ bé lại yếu ớt chứ.

Cung Trác Lương đoán đã biết lần đi chơi này không được vui, chỉ là có thể có chút ít còn hơn là không có gì an ủi.

“Ngựa này cũng”

Lại nhìn đến gia nhân dắt một con ngựa con cho Cung Trác Lương, Kiều Ứng Hiền hoàn toàn hết chỗ nói, cảm khái đại ca này thật sự là hồng tiểu hài tử mà, loại này chạy so với người đi đường cũng không hơn được bao nhiêu, cười có ý nghĩa gì a?

“Tỷ phu là thấy ta không biết cười, cho nên chọn một con ngựa ngoan ngoãn để học trước.”

Thấy gia nhân đưa cho mình con ngựa nhỏ nhắn, lại nhìn nhìn Kiều Ứng Hiền nắm một con ngựa cường tráng khỏe mạnh, Cung Trác Lương ở trong lòng yên lặng thờ dài, nhưng trên mặt vẫn duy trì nụ cười tinh khiết thiện lương, giữ gìn tốt một mảnh quan tâm chỉ ái của lão công nhà mình. (Quan tâm chỉ ái: yêu thương lo lắng)

“Thật sự là bội phục đại ca.”

Kiều Ứng Hiền cười khẽ lắc lắc đầu, soái khí xoay người một cái nhảy lên ngựa của chính mình, sau đó tầm nhìn trên người Cung Trác Lương xoay chuyển, trên mặt nổi lên một nụ cười xấu xa, thúc vào bụng ngựa vọt tới bên người Cung Trác Lương, nắm lấy thân mình nhỏ nhỏ liền cười lớn đánh ngựa xong ra ngoài, lưu lại một đồng gia nhân tán loạn như ong vỡ tổ.

“Thiếu. Cung Thiếu gia!”

Người bị phất tới hầu hạ Cung Trác Lương đều sợ ngây người, thiếu chút nữa là đem ba chữ thiếu phu nhân nói ra khỏi miệng, lúc sau phục hồi lại tinh thần vội vàng thúc giục người cưỡi ngựa đuổi theo, nhưng phần lớn gia nhân đều là tôi tớ thô kệch trong điền trang, dẫn ngựa thì được chứ cưỡi ngựa liền không có khả năng, cho nên chỉ có một vài người từ Kiều gia đến cùng mới đuổi theo, nhưng kỹ thuật của bọn họ so với Kiều Ứng Hiền còn xa lắc, hơn nữa Kiều Ứng Hiền đã sớm chạy xa, cho nên khả năng bọn họ đuổi kịp cơ bản là xa vời.

Bất quá cũng có ngoại lệ, trong số gia nhân còn có một người tướng mạo đoan chính, mạnh mẽ cao ngất thiếu niên phản ứng cực nhanh đuổi theo, mờ mờ ảo ảo đuổi tới phía sau ngựa của Kiều Ứng Hiền chưa từng bị mất dấu, chính là Kiều Minh cũng không biết, còn cho là nhất định đuổi không kịp, liền chạy về đến nội viện bẩm báo.

“Hàm Thư, Hàm Thư, đã xảy ra chuyện!”

Kiều Minh chạy vào nội viện liền trực tiếp đi tìm Hàm Thư, xem xét bốn bề vắng lặng, liền lôi kéo nàng ở hành lang nhỏ giọng gấp gấp gọi.

“Làm sao vậy? Như thế nào người lại trở thành như thế này?”

Hàm Thư bị hấn làm cho hoảng sợ, vội vàng đề xuống hai tay khuỷu loạn của hắn, dùng khăn tay đặt trên môi làm động tác nhỏ tiếng. Thiếu gia đang ngồi ở trong phòng a!

“Cái gì! Thiếu phu nhân. Rốt cuộc sao lại thế này?”

Hàm Thư vừa nghe cũng muốn hôn mê, không phải an bài nhiều người theo chiếu cố như vậy sao, có thể xảy ra chuyện gì a? Cái gì gọi là đoạt đi rồi a?

“Gia nhân đang chỉ thiếu phu nhân cách lên ngựa, nhị thiếu gia cũng không biết như thế nào, kéo thất lưng thiếu phu nhân đem người lập tức mang đi, sau đó bỏ chạy không thấy tung tích, đại gia hỏa cũng chưa đuổi theo, không biết bọn họ đi đâu!”

Đầu Kiều Minh đã muốn đặc quánh thành tương hồ, hôm kia mới biết được phu nhân bảo bối của thiếu gia là nam hài, hôm nay nhị thiếu gia lại như vậy, bọn họ đúng là thúc tẩu a, tuy nói nhị thiếu gia không biết, nhưng này cũng thật là quá thất lễ, thật sự là Quá thất lễ!

“Ông trời của ta a! Việc này nhất định không thể để cho thiếu gia biết được a, mau bảo bên ngoài đừng kêu lớn tiếng như vậy, nhưng làm sao có thể giấu diếm được chứ, làm sao bây giờ a?”

Hàm Thư dùng khăn che miệng hô nhỏ, trong đầu nghĩ đến thân thể Kiều Ứng Trạch, y vốn còn bệnh, nếu biết chuyện này bệnh tình vừa tốt lại chuyển xấu thì làm sao bây giờ!

“..... Muộn rồi.”

Dur quang khỏe mắt nhìn đến phía sau Hàm Thư một thân ảnh màu lam nhạt cách đó không xa, Kiều Minh cúi đầu rẹn rì một tiếng, đầu gối mềm nhũn quỳ xuống, lần này hẳn phạm một sai lầm thật lớn a.

XXXXXXXXXXXXX

Tại một khắc bị ôm ngang lên ngựa kia, Cung Trác Lương là thật choáng váng, thẳng đến khi bị ôm khóa ngồi trên lưng ngựa, thân thể rơi vào trong lòng ngực ấm áp rắn chắc, hẳn mới khôi phục năng lực tự hồi, nhưng vừa mở miệng đã bị không khí bên ngoài tràn vào phổi, chỉ có thể nghiêng thân lui vào trong lòng ngực Kiều Ứng Hiền, dùng thân thể rắn chắc chống đỡ gió luồng vào

“Lúc này sẽ không sợ bọn họ đi theo chúng mất.”

Kiều Ưng Hiên cười sang sảng, trong giọng nói có chút hương vị tự đắc, hất một tay túm dây cương giục ngựa đi nhanh, một tay còn có thể ôm Cung Trác Lương cố định thân thể hắn, quả nhiên là tiêu sái bất phàm.

“Ngươi có thể nào đừng hồ nháo như vậy!”

Rốt cục điều hòa được nhịp thở, Cung Trác Lương một tay cầm lấy cánh tay Kiêu Ưng Hiên cố định thân thể, một tay đưa tới trước mắt chắn gió, đầu tiên nghĩ đến chính là phản ứng của Kiêu Ưng Trách đối với việc này, không biết y có bị dọa hay không, có phải hay không để cho y lo lắng. Hắn là sinh khí, bất quá đối tượng sẽ không phải là mình.

Vừa nghĩ đến Kiêu Ưng Trách sẽ tức giận, Cung Trác Lương đối với việc làm lần này của Kiêu Ưng Hiên, liền thực sự hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chúng ta nếu đã ra ngoài chơi, nên đùa tận hứng một chút, có bọn họ đi theo sẽ không thú vị, ngươi yên tâm, nhị ca nếu dám một mình mang ngươi ra, sẽ không làm ngươi bị thương một tẹo nào.”

Ôm cánh tay Cung Trác Lương thật chặt, Kiêu Ưng Hiên cười đến tự tin mà đường hoàng, nhận thấy được phía sau có người đuổi theo, Kiêu Ưng Hiên tính hiếu thắng nổi lên, càng thêm giục ngựa chạy như điên.

Mà người ở phía sau, thanh niên mặc đồ hộ vệ bình thường thấy Kiêu Ưng Hiên gia tốc, trên gương mặt kiên định lộ ra một chút thần sắc không đồng ý, hơi hơi nhíu mày thả chậm tốc độ của chính mình, chính là bọn họ không vội vàng đuổi theo, miễn cho nhị thiếu gia hiếu thắng sốt ruột, lại làm ra cái gì ngoài ý muốn.

“Trác Lương, không cần khẩn trương, thả lỏng thân thể, cảm thụ đón gió bay nhanh này rất sáng khoái đi.”

Kiều Ưng Hiên thấy người phía sau không còn đuổi theo, cũng không lại để ý đến hắn, ngược lại đem lực chú ý điều tập trung vào thiếu niên trong ngực mình, nhìn thấy đôi phương trên gương mặt tuấn tú hoàn toàn không có vẻ sợ hãi, bộ dáng híp mắt ngược lại có loại phong thái không thể nói rõ cùng lực hấp dẫn, tầm mắt Kiêu Ưng Hiên không khỏi dính trên mặt hắn không rời ra.

“..... Uy, ngươi xem đường a!”

Tình hình đã muốn xảy ra, Cung Trác Lương tức giận nhưng không có cách, cho nên dứt khoát nheo mắt lại hưởng thụ khoái cảm trên đường xóc nảy, nhưng nhận thấy tầm mắt Kiêu Ưng Hiên cứ dính vào trên người chính mình, Cung Trác Lương không khỏi hung hăng trừng mắt trở về, nghĩ thầm người xú tiểu tử cười ngựa cũng không nhìn, ngựa gây ra họa ta tìm ai tính sổ a!

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Nộ Khí...

“Phải, ha ha.”

Kiều Ưng Hiên bị trừng mắt cũng không tức giận, ngược lại cảm thấy Cung gia đệ đệ thật đáng yêu, thét dài thống khoái một tiếng, Kiêu Ưng Hiên chạy thật sáng khoái lúc này mới thả chậm tốc độ, ở chỗ bìa rừng dừng lại, sau đó rút ra cung tiễn từ bên hông ngựa lộ vẻ muốn dạy Cung Trác Lương bắn tên.

“Ngươi trước tiên thả ta xuống, khó chịu quá.”

Cung Trác Lương đẩy Kiêu Ưng Hiên lắc lắc cung tiễn trong tay mình, chính mình nhấc chân nghiêng người bước xuống ngựa, vẫn là Kiêu Ưng Hiên nhanh tay bắt được, mới không làm cho Cung Trác Lương ‘ngã lăn xuống đất’.

“Xương cốt đều tan.”

Hai chân bước xuống đất, Cung Trác Lương mới phát hiện mình hiện tại cả người không có khí lực, nhưng hắn lại không muốn Kiêu Ưng Hiên giúp đỡ, đơn giản trực tiếp ngồi xuống một phiến đá bên cạnh, dù sao trên người hắn mặc dày, ngồi một chút cũng không sợ cảm lạnh.

“Trác Lương, phi ngựa thật sáng khoái đi, về sau ca ca thường mang ngươi ra đây ngoạn.”

Kiều Ưng Hiên cất kỹ cung tiễn ngồi xòm xuống trước mặt Cung Trác Lương, cười ha ha giương mắt nhìn hắn, kia chân thành tha thiết bộ dáng đáng yêu trong sáng thật sự làm cho người ta không nói nên lời chỉ trích được.

“Cảm ơn Kiêu nhị ca, ta cũng không ở đây lâu, lần này trở về một là vấn an tỷ tỷ, hai là trên tay có chút bạc lẻ, làm phiền tỷ phụ hỗ trợ đặt mua một chút

gia sản đất vườn, sau khi chuyện thành công, ta sẽ xuất môn đi du ngoạn.”

Cung Trác Lương thề về sau phải cách xa thiếu niên nhiệt huyết này thật xa không thì cũng trốn rất xa, còn thường đi ra ngoài chơi, liền không biết đem ca ca của hắn biến thành cái dạng gì! Nhưng những chuyện này Cung Trác Lương không thể cùng Kiều Ứng Hiền nói rõ, cho nên hiện tại Cung Trác Lương thực là đã bị nội thương.

“Như thế nào phải rời khỏi chứ? Ngươi nhỏ tuổi như vậy, như thế nào có thể làm cho người khác yên tâm!”

Kiều Ứng Hiền kinh ngạc, tươi cười trên mặt lập tức tan biến, tiếp tục khó hiểu cùng lo lắng ngồi chồm hổm nhìn hắn.

“Kiều nhị ca nghĩ cũng biết chút chuyện của ta, tại sao có thể tiếp tục ngồi ở Bạc thành này.”

Trên mặt cười cười ra vẻ mắt mác, Cung Trác Lương một lòng nghĩ như thế nào làm cho tiểu tử này mất hết hưng trí đưa mình về nhà, hắn một phút đồng hồ cũng không muốn ngăn người ở chỗ này.

Cung Trác Lương dù sao không phải thật là một thiếu niên ngây thơ, sao có thể không rõ Kiều Ứng Trạch đang ở nhà lo lắng, chính mình còn vô tâm vô phé sẵn thủ bất chìm

“Này.... Mỗi nhà vốn luôn có chuyện khó khăn a, kỳ thật ta cũng rất muốn có thể rời khỏi nhà ra ngoài du ngoạn, nhưng ta không yên lòng mẫu thân cùng ca ca, nương cũng sẽ không cho ta đi.”

Kiều Ứng Hiền nghe nói vậy cũng khẽ thở dài một tiếng, xoay người cùng Cung Trác Lương ngồi trên một tảng đá, như an ủi ôm bờ vai hắn vuốt ve.

“..... Phải không?”

Cung Trác Lương liếc mắt nhìn móng vuốt trên vai mình, ngoài mặt thân nhiên trả lời, đang nghĩ ngợi phải mở miệng như thế nào cho hắn mang mình trở về, chợt nghe một trận tiếng vó ngựa đang chậm chậm đến gần, chỉ thấy một thanh niên anh tuấn ước chừng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi đang cười ngựa chạy tới, cạcnhl bọn họ khoảng trăm bước xoay người xuống ngựa, sau đó dường như do dự một chút có nên đến gần hay không, cuối cùng vẫn là dẫn ngựa tới hướng hai người hành lễ, gọi nhị thiếu gia cùng tiểu cữu gia.

“Ngươi là hộ vệ của Kiều gia, gọi là gì?”

Cung Trác Lương thừa dịp hỏi thanh niên liền đứng lên, cuối cùng cùng Kiều Ứng Hiền kéo ra khoảng cách an toàn, nghe được đối phương kêu chính mình là tiểu cữu gia, vậy là phải đi theo hộ vệ của Kiều Ứng Trạch.

Lúc xuất môn Cung Trác Lương còn mặc nữ trang ngồi trong buồng xe, cho nên cũng không gặp qua bộ dáng hộ vệ gia phó, nhưng không nghĩ tới còn có nhân vật như vậy.

“Tiểu nhân Thạch Khang.”

Thạch Khang trả lời bình tĩnh mà lại không mất đi cung kính, không có hương vị xem nhẹ đối phương còn trẻ hay là xuất thân thấp hèn.

“Thạch Khang, tốt, ân. Kiều nhị ca, lần này ta tới vội vàng, ta tuy biết nhị ca tài năng cưỡi ngựa rất tốt, nhưng tỷ tỷ trong nhà cũng không biết, hiện tại không chừng đang rất lo lắng, cho nên lần này trước hết quay về đi, chờ ta làm cho tỷ tỷ an tâm, sẽ tìm cơ hội ra ngoài chơi.”

Cung Trác Lương cẩn thận đánh giá thanh niên trước mặt, ý tứ hàm xúc không rõ khen một tiếng tốt, sau đó quay lại đối Kiều Ứng Hiền trực tiếp mở miệng.

Nếu hiện tại thêm một người biết cưỡi ngựa, hơn nữa rõ ràng so với thiếu niên nhiệt huyết Kiều ứng Hiền kia gia phó kia đáng tin cậy hơn, Cung Trác Lương cũng không cần cùng Kiều Ứng Hiền vòng vo, trực tiếp để cho Thạch Khang này dẫn hắn về nhà.

“Này không có quan hệ gì đi, đùa chính là để vui vẻ, ngươi đều lớn thành như vậy, như thế nào còn học tính cách mẹ già của tiểu nhi nữ chứ?”

Kiều Ứng Hiền vừa mới vừa hâm nóng người, đang chờ triển khai tài năng trước mặt Cung Trác Lương, nghe hắn nói phải đi về đương nhiên là không muốn, trong lòng còn cười hắn quả nhiên tuổi còn nhỏ, ra ngoài vui đùa một chút còn phải lo trước lo sau.

“Kiều nhị ca lời này đã nói quá sai rồi, tỷ tỷ là thật tâm lo lắng cho ta mới có thể lo lắng cho ta, ta tự nhiên cũng nên nghĩ cho nàng nhiều, có thể nào biết nàng đang khổ sở còn chính mình vui chơi tận hứng chứ, nhị ca nếu không muốn trở về, tiểu đệ bảo Thạch Khang mang ta về trước cũng được.”

Cung Trác Lương biết Kiều Ứng Hiền sẽ không muốn, nhưng hắn cũng không có nghĩa vụ đồ dành tiểu tử này, Kiều Ứng Hiền nếu bởi vậy mà không muốn cùng mình thân cận cũng tốt, có thể giảm bớt một đồng phiền toái cho hắn và Kiều Ứng Trạch.

“Trác Lương đệ đệ đừng nóng giận, là ca ca lỡ mồm, ta đây sẽ cùng ngươi trở về chịu tội cùng tẩu tử.”

Kiều Ứng Hiền thấy Cung Trác Lương không cao hứng, vội thu liễm thái độ, thật tình thật lòng cùng hắn cúi đầu giải thích.

Kiều Ứng Hiền là một người ngay thẳng, rộng rãi, cũng sẽ không bởi vì Cung Trác Lương giáo huấn trực tiếp mà tâm sinh khúc mắc, ngược lại cảm thấy hắn bày ra bộ dáng tiểu đại nhân rất thú vị. Hơn nữa hai người đều ở điền trang, chờ mình cùng tiểu tẩu tử hảo hảo nói chuyện, về sau lại mang Trác

Lương đệ đệ ra ngoài là được, tuyệt đối không kém lần này.

“Không, là tiểu đệ thất lễ, Kiều nhị ca cũng là có ý tốt.... Vậy chúng ta trở về đi.”

Kiều Ưng Hiên trực tiếp nhận sai như vậy lại làm cho Cung Trác Lương có chút ngượng ngùng, kỳ thật việc này thật sự là hấn mượn cơ hội chuyện bé xé ra to, thay đổi là nam hài tử trong nhà người khác lúc đó nói đùa một chút là điều bình thường a, ai bảo tiểu tướng công nhà hấn không thể bị hù dọa chứ, hấn cũng chỉ có thể thật có lỗi với tiểu Kiều đồng học.

“Hào.”

Kiều Ưng Hiên nói xong liền đứng dậy trở mình lên lưng ngựa, sau đó duỗi tay ra với Cung Trác Lương, còn muốn đem hấn kéo đến ngồi ở phía trước mình.

“Này.....”

Quay về phía Kiều Ưng Hiên chần chờ một lúc, Cung Trác Lương dùng dư quang quét mắt về phía Thạch Khang đang trầm mặc, cuối cùng vẫn là khoác tay của Kiều Ưng Hiên.

Cung Trác Lương cũng biết chính mình ngồi ngựa Kiều Ưng Hiên trở về tiểu tướng công nhìn thấy sẽ mất hứng, nhưng thời điểm này hấn không có đạo lý làm mất thể diện của Kiều Ưng Hiên, nói sao vừa rồi Kiều Ưng Hiên cũng đã giải thích rõ ràng, nhiều ít cũng làm cho Cung Trác Lương đối hấn khỏi phục một chút hảo cảm.

Trên đường trở về rõ ràng Kiều Ưng Hiên đã thả chậm tốc độ, không giống như lúc đi phóng ngựa như điên, mà Cung Trác Lương tuy rằng nhớ Kiều Ưng Trạch, nhưng cũng không có thúc giục, cho nên chỉ có thể chính mình buồn bực lo lắng, mà tên kia là hộ vệ Thạch Khang ấy, vẫn là không nhanh không chậm đi theo sau ngựa Kiều Ưng Hiên, nhưng lực chú ý của hấn đều tập trung trên người hai người phía trước, cam đoan trạng thái tốt nhất đến ứng phó tình hình đột biến.

XXXXXXXXXXXXXXXX

“Nói, sao lại thế này?”

Đề Nhượng Lam đóng kỹ cửa phòng, Kiều Ưng Trạch vừa nghe tin tức bên ngoài đã cố gắng áp chế cảm giác mê muội trong lòng, đỡ lấy bàn trên giường nhỏ chậm rãi ngồi xuống, sau đó nghiêm mặt lạnh lùng nhìn Hàm Thư và Kiều Minh đang quỳ trên mặt đất.

“Hồi thiếu gia, vừa rồi thiếu phu nhân nghe gia nhân giảng giải kỹ thuật cưỡi ngựa, chính là thời điểm luyện tập lên ngựa, nhị thiếu gia cưỡi ngựa hướng về phía thiếu phu nhân ôm lấy thiếu phu nhân bỏ chạy, chờ mọi người kịp phản ứng, người đã chạy không còn thân ảnh, tất cả mọi người không ai có thể đuổi theo..... Thiếu gia, là tiểu nhân vô dụng, đều là tiểu nhân sai, ngài ngàn vạn lần đừng nổi giận, thân thể của mình quan trọng hơn a.”

Kiều Minh nhìn về phía Hàm Thư làm cho nàng dừng sợ, chính mình thì hướng về Kiều Ưng Trạch nhận tội, khẩn trương quan sát thấy sắc mặt y tái nhợt.

Về phần trong câu nói ẩn ẩn đối với nhị thiếu gia chỉ trích, Kiều Minh là một người tùy việc xem xét, hai cũng là chỉ có thể nói hấn, dù sao thiếu phu nhân lấy thân phận nam trang ra ngoài chơi cũng đã được thiếu gia cho phép, nếu như nói thiếu phu nhân đối việc này không ổn thỏa, vậy cũng là nói thiếu gia quyết định sai, và lại thiếu phu nhân là bảo bối của thiếu gia, bọn họ làm hạ nhân tự nhiên không thể xen vào cái gì, mà nhị thiếu gia cùng thiếu gia quan hệ luôn luôn nhân nhượng, chỉ nói lỗi của hấn thiếu gia mới không tự trách.

“Ưng Hiên.....”

Kiều Ưng Trạch mấy ngày nay vốn là nghỉ ngơi không tốt, hơn nữa bệnh tình chưa lành, vừa rồi trong cơn giận quỳnh lên như vậy, trước mắt chính là từng đợt say xe, y dùng khuỷu tay giữ trên bàn chống đỡ đầu đang đau, trán đầy trong đầu đều là hình ảnh Cung Trác Lương bị Kiều Ưng Hiên ôm phóng ngựa chạy như điên.

Không biết Trác Trác của y có bị dọa sợ hay không?

Nhị đệ cưỡi ngựa như thế nào, có thể hay không làm ngã Trác Trác?

Vạn nhất có gì đó chạy trên đường làm ngựa kinh ngạc thì làm sao bây giờ, nhị đệ có hay không che chở cho Trác Trác?

Hoặc là..... Kỳ thật bọn họ đùa đến cao hứng, Trác Trác càng thích tính cách của nhị đệ, tựa như tất cả mọi người trong phủ đều thích nhị đệ?

Hoặc là.... Trác Trác thể nghiệm được cuộc sống tự do này rồi, hấn không muốn lại ủy khuất chính mình ra về nữ nhân lưu lại thì làm sao bây giờ?

“Thiếu gia, thiếu gia ngài đừng như vậy!”

Hàm Thư vừa thấy Kiều Ưng Trạch trầm mặc lạnh lùng đem hai tay gút gao nắm chặt, biết ngay thiếu gia nhà nàng lại để tâm vào chuyện vụn vặt, trước kia mỗi lần thiếu gia có chuyện gì lẫn quần trong lòng, sẽ tích tụ nan giải lại bệnh một hồi, trơ mắt nhìn như thế làm sao tốt chứ?

Thiếu phu nhân ngài nhanh trở về đi!

“Đúng vậy thiếu gia, nhị thiếu gia võ công cao cường, chỉ là mang thiếu phu nhân đi cưỡi ngựa mà thôi, nhất định không có việc gì đâu.”

Kiều Minh cũng vội vàng khuyên nhủ, chính là trong lòng hắn cũng có chút không được tự nhiên, người ngoài xem vào thì là nhị thiếu gia cùng đệ đệ của thiếu phu nhân ra ngoài chơi đùa, không có điểm gì kiêng kỵ, nhưng hắn biết kì thật đó chính là thiếu phu nhân a, ở hắn thì chính là em chồng cùng chị dâu ra ngoài náo loạn, hắn cảm thấy không được tự nhiên cùng tức giận, càng miễn bàn bản thân thiếu gia, mà cổ tình lữ này lại không có chỗ trút, thiếu gia tại sao có thể không bức mình chứ.

“Cô gia, tiểu thư nhìn ngài như vậy..... sẽ đau lòng.”

Nhược Lam thấy Hàm Thư cùng Kiều Minh bộ dáng khẩn trương như thế, cũng đi theo lo sợ không yên, hơn nữa tình hình xuất phát từ chủ tử nhà mình, vì thế Nhược Lam do dự một chút, tốt hơn là cùng Hàm Thư bọn họ khuyên nhủ một câu, dù sao nàng nói cũng là lời thật lòng. Cung Trắc Lương quả thật từng cùng nàng nói qua tương công là dùng để yêu thương.....

“..... Tốt lắm, ta không sao, Kiều Minh, người ra ngoài bảo mọi người ra ngoài tìm kiếm, mau tìm bọn họ mang về đây.”

Không thể không nói lời của Nhược Lam so với hai người kai thì có tác dụng hơn, Kiều Ứng Trạch thân thể run rẩy một chút, hít một hơi thật sâu lúc sau đã chậm rãi mở miệng.

Thời điểm Cung Trắc Lương mặc nam trang, Kiều Ứng Trạch cũng đã nghĩ tới có thể kết quả sẽ rất tệ, nhưng y vẫn đáp ứng, y cảm thấy được chính mình nên tin tưởng tiểu nương tử, y cũng thật sự muốn tin tưởng, cho nên.....

“Vâng, thiếu gia.”

Kiều Minh cùng Hàm Thư đều lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, Hàm Thư lại hướng Nhược Lam bày tỏ cảm kích, chỉ cần thiếu gia chịu mở miệng, vậy chứng minh y không nghĩ đến đường cùng, sự tình cũng sẽ không nghiêm trọng nữa.

Sau khi Kiều Minh lui ra ngoài, Kiều Ứng Trạch liền trầm mặc ngồi trên giường nhỏ, chính là ánh mắt y bất đồng với quá khứ căng thẳng cùng trầm trọng, ngược lại như là một loại trạng thái thất thần, tựa như như cái gì đều không muốn nghĩ tới, lại tựa như đang chờ đợi cái gì.....

Hàm Thư cùng Nhược Lam nhìn nhau liếc mắt một cái, đều im lặng cúi đầu đứng ở hai bên, yên lặng cùng với Kiều Ứng Trạch, này một lúc liền hơn nửa canh giờ (1h), thẳng đến khi Kiều Minh chạy vào thông báo bọn họ đã trở lại, hai người còn chưa kịp có động tác gì, Kiều Ứng Trạch đã xoát một cái đứng lên vung tay áo bước nhanh ra ngoài, hai nha đầu cả kinh vội vàng chạy theo ra ngoài, nhưng các nàng lại khó khăn đi ra cánh cửa của tiểu viện, cho nên chỉ có thể tùy ý để Kiều Minh đuổi theo giúp đỡ Kiều Ứng Trạch.

“Thiếu gia, thiếu gia ngài chậm chút đã.”

Kiều Minh một đường vui vẻ đuổi kịp Kiều Ứng Trạch lạnh lùng nghiêm mặt đi nhanh ở phía trước, trong lòng âm thầm kêu vài lần, thiếu gia hay là muốn giáo huấn nhị thiếu gia đi, này nếu truyền đến tai phu nhân, không chừng lại đem thiếu gia oán thành cái dạng gì đấy!

Kiều Ứng Trạch vừa đến trước đại môn liền nhìn thấy bên ngoài ầm ầm một đám gia nhân, mà Cung Trắc Lương cùng Kiều Ứng Hiền đang cưỡi ngựa chậm rãi đi tới, hiển nhiên vừa rồi là bọn gia nhân chạy về báo tin trước.

“.....”

Kiều Ứng Trạch nhìn hai người ngồi trên ngựa, cước bộ đi nhanh đột ngột ngừng lại trước cánh cửa, nhưng tim của y còn chưa kịp trầm xuống, liền thấy Cung Trắc Lương không để ý đến Kiều Ứng Hiền ngăn cản mà nhảy xuống ngựa, sau đó gọi tỷ phu nhanh như chớp chạy về phía mình, Kiều Ứng Trạch hai chân động động, nhưng xuất phát từ tình tự không rõ nào đó, y lại dừng lại động tác không có bước về phía trước.

Thẳng đến khi Cung Trắc Lương bỏ nhào lại ôm lấy thất lung y, tiến đến bên tai chính mình cúi đầu kêu một tiếng tương công, Kiều Ứng Trạch mới đưa tầm mắt từ khuôn mặt ngạc nhiên của Kiều Ứng Hiền thu trở về, khóe miệng mím lại nhếch lên một độ cung nhọt nhọt.

****Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: (ngón tay) nói này CP cỡ nào rõ ràng công thụ cỡ nào đúng đắn a, gào to còn có theo dõi tới hiện tại mới phát hiện không phải chủ thụ có vứt bỏ hồ của ta chứ? Ô ô, ta vì vậy rất là bi thương a T-T~~~~~**

****PS: JJ đích bá vương về hệ thống login, tương đương với điểm Q đánh phần thưởng hệ thống, có muốn đánh nhau thưởng cho nụ hôn cùng tác phẩm trang mặt tốt nhất của ta, hoặc là chương và đoạn thích nhất, như vậy ta cũng biết mọi người yêu thích, gào khóc~~**

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Lão Công Thương Người!...

Kiều Ứng Hiền cùng Cung Trắc Lương cách điện trang ở rất xa liền dụng phải nhóm người được phái đi tìm kiếm bọn họ, nhìn thấy thái độ khẩn trương

của họ cùng thân ảnh gấp gấp chạy về báo tin, Kiều Ưng Hiền ý thức được sự tình đã rất nghiêm trọng, lập tức cũng thu liễm ý cười, ôm Cung Trác Lương dùng tốc độ nhanh như bay chạy về, thẳng đến trước điện trang mới chậm rãi thả chậm tốc độ.

Kiều Ưng Hiền đang muốn để mình xuống ngựa trước sau đó giúp Cung Trác Lương xuống, không ngờ bị hấn đẩy tay ra tự mình nhảy xuống, Kiều Ưng Hiền khần trương nắm lại hấn một chút cũng không bắt lấy, mắt thấy Cung Trác Lương sau khi nhảy xuống lao đảo một chút mới đứng vững, sau đó liền thẳng hướng về phía đại môn chạy đi, mà bên kia cánh cửa, ca ca của mình đang phụng phịu đứng ở đó.

“Tỷ phu!”

Cung Trác Lương đến gần điện trang ngay lập tức tìm thân ảnh của Kiều Ưng Trạch, vừa thấy y đứng ở cửa liền vội vàng chạy qua, sau đó làm bộ thu không được cước bộ mà bỏ nhào vào trong lòng ngực y, ở bên tai của y kêu một tiếng tướng công trấn an y, lúc này mới buông y ra đứng thẳng thân mình, hướng y ám chỉ nháy nháy mắt. (Các tỷ tỷ muội muội ca ca nên học hỏi để cưa soái ca nga~~~~~)

“Chính là tỷ tỷ vì Lương Nhi mà sốt ruột? Làm hại tỷ phu đi theo một nhọc, Lương Nhi thật là không đúng!”

“..... Phải, tỷ tỷ nguoi rất lo lắng.”

Kiều Ưng Trạch biết đây là Cung Trác Lương muốn làm cho hai huynh đệ bọn họ dịu đi, giấu lại chính mình bộ đáng tức giận của mình vừa rồi nhất định đã làm cho bọn gia nhân nghi hoặc, y liền không tiếp tục bày ra bộ đáng tức giận nữa, phối hợp theo lời của Cung Trác Lương.

Bất quá ánh mắt Kiều Ưng Trạch không có nhìn đến trên người Kiều Ưng Hiền nữa, bởi vì y sợ chính mình sẽ không áp chế được con tức. Cung Trác Lương vội vàng vàng chạy về như vậy, có thể thấy được trong lòng hấn là nhớ đến chính mình, Kiều Ưng Trạch đối với việc này thật cao hứng, nhưng đối với Kiều Ưng Hiền, y lại không đủ tâm bình khí hòa (bình tĩnh).

“Ca, thật xin lỗi, ta không biết tàu tử sẽ lo lắng như vậy, ta đây phải đi đến trước mặt tàu tử chịu tội.”

Lúc này Kiều Ưng Hiền cũng xuống ngựa đi tới, rất là thành thật áy náy đứng ở trước mặt Kiều Ưng Trạch, trong lòng âm thầm uể oải.

Kiều Ưng Hiền vốn là muốn cùng ca ca hảo hảo ở chung mới đến đây, hiện tại ngược lại chọc giận ca ca..... Bằng hữu hấn giao hảo cũng phần lớn là tính cách hướng ngoại sang sảng, ngoạn nháo là chuyện bình thường, nào nghĩ đến ở nơi này của ca ca sẽ nháo ra chuyện lớn như vậy.

“Tàu tử nguoi chỉ là sợ Lương Nhi chán kinh bị thương, hiện giờ đã bình an trở về, cũng không có chuyện gì nữa, nguoi không cần để trong lòng, đi về nghỉ ngơi đi.”

Kiều Ưng Trạch nhìn nhìn Kiều Ưng Hiền thần sắc không yên, rốt cuộc nói không ra lời trách cứ nào, chính là thần nhiên ứng phó vài câu, liền không muốn nhiều lời với hấn.

“Ca ca, ta biết lỗi rồi, về sau tuyệt không tái phạm, nguoi đừng giận ta a.....”

Kiều Ưng Hiền vừa nghe ngữ khí này của Kiều Ưng Trạch liền biết không xong, nhưng hấn không dám giống như Cung Trác Lương bỏ nhào vào lòng Kiều Ưng Trạch, chỉ có thể thử thăm dò đến gần một chút kéo kéo ống tay áo, cộng thêm về tội nghiệp nhìn y.

Kiều Ưng Hiền không sợ ca ca giáo huấn hấn quản giáo hấn, chỉ sợ ca ca không phản ứng chính y sinh hồn đổi, ca ca vốn thân thể không được tốt.

“Ta nói không có việc gì, nguoi không cần như thế..... Về phòng trước đi.”

Kiều Ưng Trạch bị Kiều Ưng Hiền quán đến bất đắc dĩ, lại không thể kéo ống tay áo ra làm hấn mất mặt, con tức trong lòng ngược lại ngược lại càng tăng lên thêm, cảm thấy hấn hiện tại không nên ở trước mặt nhiều người như vậy làm cái loại tư thái ngầy thơ này.

Nhưng nhớ người này luôn tự do tùy hứng như vậy, lời dạy dỗ của Kiều Ưng Trạch lại phải nuốt xuống..... Hấn luôn luôn được mẫu thân chiều chuộng quá mức, người lớn như vậy, còn có thể làm trò mọi người trước mặt tổ mẫu, trước mặt mẫu thân thì làm nũng chơi xấu, chỉ sợ chính mình lúc này mở miệng giáo huấn hấn, rồi đến tai mẫu thân, ngược lại sẽ cảm thấy được là mình ghen tỵ đệ đệ được sủng ái.

“Đúng vậy Kiều nhị ca, trước hết để cho tỷ phu mang ta đi gặp tỷ tỷ đi.”

Cung Trác Lương ôm lấy cánh tay Kiều Ưng Trạch, thập phần tự nhiên đưa tay kéo ống tay áo của Kiều Ưng Trạch trong tay Kiều Ưng Hiền ra, thầm nghĩ Tiểu Kiều đồng học cũng quá không có nhân lực đi, biết ca ca hấn tức giận còn cố ý tiếp cận, chính mình thích tìm ngược a.

“Àn..... Có lời gì, buổi tối sẽ nói sau.”

Kiều Ưng Trạch thuận thế xoay người muốn mang Cung Trác Lương đi vào trong, nhưng nhìn thấy Kiều Ưng Hiền bộ dáng do dự muốn đi cùng bọn họ nhưng lại không dám, trong lòng y khe khẽ thờ dài, thần thủ vỗ vỗ cánh tay Kiều Ưng Hiền, sau đó liền đi cùng Cung Trác Lương.

“Vì một người ngoài mà huy động nhân lực như vậy, đáng sao?”

Gã sai vật ngày hôm qua mang cung tiễn đến cùng Kiều Ưng Hiền tiến đến bên cạnh hấn, nhìn theo hướng hai người rồi đi nhỏ giọng lầm bầm, hấn xem tiểu cữu gia kia cũng không phải là nhân vật quá cao quý, đại thiếu gia vì chuyện nhỏ xé ra to như vậy, tám phần là cố ý làm nhị thiếu gia mất mặt đi.

“Cầm miệng, nói bậy cái gì, chuyện ngày hôm nay một câu cũng không được để lọt vào tai mẫu thân ta, đều nhớ kỹ cho ta!”

Kiều Ứng Hiền đang ai oán ca ca lại không để ý tới mình, nghe được lời nói của gia nhân nhất thời lạnh mặt xuống, trừng mắt nhìn gã sai vặt lăm miệng liếc mắt một cái, sau đó cảnh cáo nhìn một vòng gia nhân được mẫu thân phái tới, vung tay áo đi nhanh về phòng khách.

Tiểu tử ương ngạnh lăm miệng này, nếu không phải xem mẹ gã là nha hoàn đất lực nhất của mẫu thân, hẳn đã sớm đuổi đi rồi, hiện tại xem ra phải nghĩ biện pháp, dù sao tôi tớ dám nói ca ca của mình, Kiều Ứng Hiền tuyệt đối không lưu bên mình (PH: Ềm luyến huỳnh a~~~~~)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Mới trở về phòng, Cung Trác Lương liền đem Nhược Lam ba nha đầu bọn đều đuổi ra ngoài, nói cho bọn họ biết không được đến quấy rầy sau đó đem cửa phòng cài lại, liền lôi kéo Kiều Ứng Trạch một đường đi tới bên giường, sau đó đẩy ngã.....

“Trác Trác?”

Bị đẩy lên trên giường lại cởi giày ra, Kiều Ứng Trạch đang lúc không hiểu gì, lại thấy Cung Trác Lương cũng đã rút giày bò lên giường, sau đó liền đem áo khoác và y phục cưỡi ngựa đều cởi ra để sang một bên, Kiều Ứng Trạch nhất thời mất năng lực ngôn ngữ..... Bây giờ còn là ban ngày mà!

“Một thân mặc cái này thật là mệt quá a, tiểu thúc cưỡi ngựa quá nhanh, xương cốt ta đều tan rã, tướng công giúp ta xoa xoa, xoa xoa.”

Cung Trác Lương không biết Kiều Ứng Trạch bối rối cái gì, bản thân lại vì mục đích của mình mà ở bên cạnh y lăn lộn đuổi người, sau đó kéo gối đầu qua lười biếng nằm úp sấp xuống, để cho Kiều Ứng Trạch giúp mình xoa bóp.

“Nga, phải không?”

Vừa nghe Cung Trác Lương nói nguyên lai là muốn mình xoa bóp cho hắn, mặt Kiều Ứng Trạch liền đỏ hồng, có chút chột dạ đáp lời, vội thay hắn xoa bả vai.

“Àn, bị hắn nháo như vậy, ta biết người nhất định đang lo lắng cho ta, nên tâm tình gì cũng mất hết, lại không thể cùng hắn nói rõ, chỉ có thể chính mình lo lắng suông, dù sao về sau không bao giờ cùng hắn đi chơi nữa”

Cung Trác Lương gục đầu xuống trong miệng toàn lời nói oán giận, kì thật chính là híp mắt khoe miệng cười trộm, đối với tính hay lo lắng của tiểu tướng công nhà mình, Cung Trác Lương biết mình lúc này càng vì Kiều Ứng Hiền cầu tình y càng dễ dàng hiểu sai, cho nên cứ phủ nhận rõ ràng.

“Trác Trác..... Không thích nhị đệ sao?”

Kiều Ứng Trạch đảm vai xong lại đảm lưng cho Cung Trác Lương, nghe vậy mím môi do dự một chút, vẫn là thử hỏi ra miệng.

“Cũng không thể nói rõ có thích hay không, hắn là đệ đệ của người thôi, có thể giao hảo một chút cũng tốt, nhưng tình huống của chúng ta đặc thù, hắn lại không thận trọng như vậy, ta về sau vẫn là cách xa hắn một chút mới tốt..... Tướng công đảm thắt lưng cho ta a.”

Cung Trác Lương tỏ vẻ không sao cả lăm bằm đáp lại, trong lòng suy nghĩ cái kia ‘có chữ’ ở trong chứa ‘a có’ ở trong [? ‘了’字有‘内含’啊有‘内含’.]

“Kỳ thật, Ứng Hiền cũng là có ý tốt, lại nói việc này cũng không lạ gì đối với hắn, Trác Trác người đừng để ở trong lòng.”

Đem hai tay ngoan ngoãn chuyển qua lưng Cung Trác Lương tiếp tục đảm bóp, Kiều Ứng Trạch thấy hắn không thích Kiều Ứng Hiền, trong lòng ngược lại cảm thấy đối với đệ đệ có chút băn khoăn, lại nghĩ đến bộ dạng đệ đệ túm tay áo của chính mình làm cho dao động, liền ngược lại thay hắn nói chút lời tốt đẹp, hoàn toàn quên mất vừa rồi chính mình rất tức giận.

“Ta cũng hiểu được, bắt quả hắn ở bên cạnh quả thật bất tiện, ta còn phải đổi thân phận đi ứng phó, còn quấy rầy thế giới của hai chúng ta a, nghĩ biện pháp cho hắn mau chóng trở về nhà chính đi, người cũng không nói hắn nên sớm một chút về bồi tội với công công sao.” (Cha chồng)

Cảm giác tốt hơn rồi, Cung Trác Lương xoay người đưa mặt về phía Kiều Ứng Trạch ngồi dậy, nghiêng đầu nhìn y tiếp tục đóng vai phản diện.

“Khụ..... Ta nghĩ, Ứng Hiền ở lại không quá hai ngày nữa đâu.”

Lời nói của Cung Trác Lương làm cho Kiều Ứng Trạch theo bản năng ho khan một tiếng dời tầm mắt sang chỗ khác, nhưng vẫn là không tránh được ánh mắt chuyên chú tràn ngập tò mò của Cung Trác Lương, Kiều Ứng Trạch có chút ngượng ngùng nhìn nhìn hắn, thấp giọng giải thích nguyên nhân.

“Mẫu thân ngày hôm qua phái người đến tặng đồ buổi chiều mới về, ta vừa mới trước mặt mọi người cùng Ứng Hiền phát giận, bọn họ trở về nhất định sẽ lăm miệng, mẫu thân là luyến tiếc Ứng Hiền chịu ủy khuất, có lẽ ngày mai sẽ gọi hắn về.”

“Tướng công..... Trác Trác thương người.”

Cung Trác Lương rất muốn nói ‘tướng công người thật gian xảo’, nhưng nhìn thấy trên mặt Kiều Ứng Trạch là thần sắc thản nhiên mát mẻ, Cung Trác Lương liền nói vòng vo uyển chuyển, một bên lặng lẽ nghĩ lão công thương người, một bên ôm Kiều Ứng Trạch làm cho y nghiêng người nằm gối lên chân của mình, sau đó trấn an sờ sờ đầu y.

“A.....”

Kiều Ưng Trạch bị thanh âm buồn bực của Cung Trác Lương làm cho khẽ cười, cười cười cảm thấy mí mắt có chút sa sầm, liền gồi lên chân Cung Trác Lương thay đổi tư thế thoải mái nằm úp sấp xuống.

“Đúng rồi, hôm nay ít nhiều có một hộ vệ theo kịp, ta mới có thể trở về nhanh như vậy, hần là người bên cạnh ngươi sao? Kêu là Thạch Khang gì đó.”

Cung Trác Lương một tay tiếp tục vuốt ve trên đầu Kiêu Ưng Trạch, một tay chống về phía sau lưng ngồi xuống, nhớ tới thanh niên kêu Thạch Khang kia, cảm thấy hần là người có thể dùng được, liền thuận miệng hỏi Kiêu Ưng Trạch một tiếng.

“Thạch Khang? Ta đối hộ vệ trong phủ biết đến không nhiều lắm, tên này không có gì ấn tượng.”

Nhắm mắt lại nhẹ giọng trả lời, Kiêu Ưng Trạch cảm thấy con buồn ngủ càng đậm, Cung Trác Lương vuốt ve có quy luật làm cho y cảm thấy thực thoải mái.

“Ta thấy hần có thể dùng được, có thời gian ngươi đi xem thử, nếu cảm thấy được thì đem người đến bên cạnh đi, chuyện ngày hôm nay cũng nên thưởng cho hần.”

Cung Trác Lương lo lắng nên an bài cho Kiêu Ưng Trạch vài người đáng tin hơn, trên danh nghĩa Kiêu Ưng Trạch có ba tòa điền trang, Cung Trác Lương còn muốn đặt mua chút sản nghiệp cho chính mình, cộng thêm hần muốn thử xem có thể hay không thu mua hoặc là thuê nhà in, phương tiện tốt cho kế hoạch viết văn thư của chính mình, thuê sách bán sách không thể so sánh với bán những thứ đồ vật này nọ, làm tốt vừa có thể kiếm tiền cũng sẽ không bị cho rằng nịnh bợ thương nhân, mà hết thấy cơ sở để thực hiện ý tưởng này không ngoài tiền, quan hệ, người, thân là thiếu gia cùng thiếu phu nhân của nhà tri phủ, hai người bọn họ hiện tại không thiếu tiền không thiếu quan hệ, nhưng lại thiếu người dùng a.

“Hảo, ngươi nói xong rồi.”

Kiều Ưng Trạch đã sắp ngủ, nghe vậy hàm hồ thấp giọng lẩm bẩm một tiếng, tỏ vẻ việc này hần làm chủ là được.

“Mệt rồi? Vậy ngủ đi.”

Thấy Kiêu Ưng Trạch mắt đã mở không ra, Cung Trác Lương cười cười tháo dây buộc tóc trên đầu của y xuống, chậm rãi dùng ngón tay chải lên, đột nhiên dư quang nhìn đến một mảnh vải xanh bên người chính là góc áo nam trang của mình, Cung Trác Lương dời tầm mắt qua trầm mặc nhìn nhìn, lại đưa ánh mắt nhìn gương mặt đang ngủ của Kiêu Ưng Trạch, cuối cùng thoải mái cười, đưa tay đem quần áo ném đến bên cạnh, cúi người ở trên khoe mắt của Kiêu Ưng Trạch hôn một cái.

Về sau lão công thương ngươi!

XX

Buổi chiều, Kiêu Ưng Trạch đã nghỉ ngơi tốt và Cung Trác Lương đã đối về nữ trang cùng nhau đi gặp Kiêu Ưng Hiên, Kiêu Ưng Hiên chân thành bày tỏ xin lỗi, Cung Trác Lương tỏ vẻ rộng lượng không ngại việc này, việc đã qua không nhắc lại nữa, mà Kiêu Ưng Trạch bởi vì trong lòng đối với đệ đệ có chút áy náy, cũng hiếm khi chủ động thân cận với hần một chút, làm cho Kiêu Ưng Hiên có chút thụ sủng nhược kinh, tóm lại ba người chính là hài hòa tốt đẹp kết thúc cuộc nói chuyện này, mà ngày hôm sau, Kiêu phu nhân phái người tới truyền tin tức rằng thân thể không khỏe, vì thế nhị thiếu gia hiểu thuận lại ra roi thúc ngựa bốn ba trở về thành.....

Kiều Ưng Trạch sau khi gặp qua Thạch Khang, đối với thanh niên bình tĩnh trầm ổn này rất có hảo cảm, liền tạm thời đưa hần điều tới bên người, chờ trở về lại chính thức cùng tổ mẫu xin người, mà không quá hai ngày, thân phận tiểu cửu gia của Cung Trác Lương lại tiếp tục đi ‘du ngoạn’, thiếu phu nhân tỏ vẻ đệ đệ mình lúc này sẽ ‘rời đi’ một quãng thời gian rất dài, vì thế trong ồn tuyền điền trang chỉ còn lại hai vợ chồng chủ tử Kiêu Ưng Trạch.

Không quá vài ngày, bệnh của Kiêu Ưng Trạch liền hoàn toàn tốt lên, mà sinh thân Cung phu nhân cũng tới rồi, Cung Trác Lương Nhược Lam cùng Hàm Thư ăn mặc ti mỉ, trang phục lộng lẫy ngồi kiệu hướng về Cung phủ, vì kế hoạch hần cùng Cung phu nhân lần thứ hai triển khai ‘quyết đấu’.

***Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: (manh trạng thái) Đại Kiêu, quả là suy nghĩ cẩn thận rồi cuộc vòng vo bao nhiêu cái vòng a~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Lại Đấu Cùng Cọp Mẹ.....

Hiện tại lấy thân phận con dâu trưởng tri huyện của Cung Trác Lương, tự mình về nhà mẹ đẻ chúc thọ Cung phu nhân, không thể nghi ngờ là đã cho Cung gia thể diện thật lớn, hơn nữa lễ vật của nàng còn do Kiêu Ưng Trạch là cử nhân cùng với lão gia vì con dâu mà viết lời chúc mừng, này này đối với Cung gia tự nhiên so với vàng bạc tục vật còn quý hơn, làm cho Cung phu nhân cảm thấy được phẩm cách nhà mình đều thăng lên một bậc, mà lúc Cung Trác Lương đến xem, tiểu tướng công nhà mình tùy tay viết hai chữ liền biến thành ngang bằng giá trị với kim phật ngọc phật, này buồn bán cũng có lời

thật.

Cung phu nhân sớm đã đem tin tức này thả ra ngoài, khiến cho một ít người vốn không muốn cùng thương nhân như Cung gia kết giao, cũng hoặc nhiều hoặc ít người tìm lý do đến chúc mừng, đương nhiên, cũng có người nhà vẫn là khinh thường mà đến, cho dù như vậy, Cung phu nhân cũng coi như từ lúc chào đời đến nay lần này là sinh thân long trọng nhất thể diện nhất, còn thừa cơ lấy quan hệ Kiều gia ra đảm bảo hoàn thành một số vụ làm ăn lớn, cho nên cho dù là có đối mặt với con vợ kẻ chán ghét nhất, nàng cũng khó có được thân mật nhiệt tình lên, ánh mắt nhìn hắt hắt giống như đang nhìn vàng ngọc bảo thạch chông chát lên người vậy.

“Lần này mượn cơ hội này trở về, trừ bỏ muốn nhìn thấy mẹ ta ra, còn có một chuyện gấp nói cho người.”

Cung Trác Lương ngay cả có lệ cũng lười cấp cho Cung phu nhân, cho gia nhân lui ra hết hướng chủ vị ngồi xuống, liền đi thẳng vào vấn đề.

“Là chuyện gì?”

Lấy mặt nóng dán mũi lạnh (nhìn nọt thất bại), Cung phu nhân bắt mắt kéo xuống, nhưng vẫn cao ngạo đối với Cung Trác Lương, nàng trừ bỏ oán thầm nhưng cũng không có biểu hiện phẫn nộ ra ngoài.

Hạ thấp thái độ một chút có thể đổi lấy lợi ích lớn, tính toán này Cung phu nhân rất chuyên nghiệp, nào có đạo lý ném bạc ra bên ngoài?

“Lúc trước bên người mẹ chồng ta có một quản gia xem trọng Nhượng Tử, muốn nàng về làm vợ cho con mình, liền đến trước mặt mẹ chồng ta cầu thân, người cũng biết mẹ chồng không thích ta, việc này ta tự nhiên cũng không thể cự tuyệt, nhưng khế ước bán mình của Nhượng Tử còn trong tay người, lúc bị hỏi cũng may không bị hoài nghi, sau lại mượn có theo tướng công đi ôn tuyên an đường mới quanh co cho qua, nhưng lễ mừng năm mới trở về phải cho nhà người ta một cái công đạo……”

Cung Trác Lương cảm giận ngừng lại một chút, giống như bị thật nhiều kinh hách, ánh mắt thâm trầm quan sát phản ứng của Cung phu nhân.

“Còn Nhượng Tử cũng là một nha đầu không làm người bớt lo, tướng công không thích tính cách của nàng, muốn đem nàng thả ra tìm người yêu thích, ta biết không có nàng người không yên tâm, thật vất vả mới cho lưu lại, chính là người này lưu lại một lần tiếp theo cũng không nhất định có thể lưu lại lần thứ hai, cho nên khế ước bán thân của nàng người cũng phải đưa cho ta, đến lúc đó ta mới ứng đối tốt.”

“Này…… Nhượng Tử như thế nào một chút cũng không nhắc tới a.”

Cung phu nhân đầu óc cũng không dốt nát, vừa nghe Cung Trác Lương nói chính là khế ước bán thân của hai nha đầu, trong lòng lập tức cảnh giác, nhưng trên mặt vẫn là tươi cười ngưng.

“Nàng? Nàng trừ bỏ cùng đại nha hoàn cãi nhau khi dễ tiểu nha hoàn, còn biết chính sự cái gì? Sau ngày tân hôn liền dám câu dẫn cô gia, nha hoàn trong viện của ta một chút đều không xem trọng nàng, làm mất mặt của ta!”

Cung Trác Lương cười nhạo khinh thường một tiếng, ánh mắt xem Cung phu nhân cũng lộ ra khinh miệt, giống như đang nói đây là nha đầu tốt do người dạy bảo.

“Nào có đạo lý người nhà chồng vượt mặt tân nương tử, đem nha đầu hồi môn nhà mẹ đẻ tùy ý phối hôn, còn không phải được người gặt đầu mới được, người ngăn lại là được thôi.”

Cung phu nhân lại buồn phiền không thôi, vừa mới nở mày nở mặt tâm tình tốt cũng không còn, ngữ khí cũng không tốt.

“Ta có thể không gặt đầu sao? Nhượng Tử hai ngày nay khua môi múa mép với người không ít đi, ta ở Kiều gia trôi qua như thế nào người còn không rõ ràng sao! Ta dám cùng mẹ chồng nói nửa chữ không sao?”

Cung Trác Lương tức giận cười lạnh, nói xong cũng quả thật đem Cung phu nhân làm thùng rác, nghẹn khuất ở Kiều gia hẳn không thể cùng tiểu tướng công nói cũng không thể cùng Nhượng Tử oán giận, con nghẹn tức cơ hồ muốn nội thương, vừa lúc đều phát tiết ở trên người cạp mẹ.

“Này…… Chuyện Nhượng Tử nếu đã quyết định rồi, khế ước bán thân của nàng ta có thể cho người, nhưng là Nhượng Tử còn dùng đến, thật sự lưu không được, người liền không cần quan tâm đến nha hoàn này, từ nhà mẹ đẻ lại mang hai người qua.”

Đối với tình cảnh của Cung Trác Lương, Cung phu nhân nhưng thật ra không có gì hoài nghi, Nhượng Tử đem quy củ quá đáng của Kiều gia nói mỗi ngày, nàng chỉ thấy một mặt Cung Trác Lương bị khinh bỉ, về phần Cung Trác Lương cùng Kiều Ưng Trạch tốt đẹp như thế nào đều là chuyện quan trọng trong phòng không cho người biết đến, hơn nữa Nhượng Tử ở trước mặt Kiều Ưng Trạch từng chịu áp chế, vì mặt mũi chính mình đương nhiên đem y nói thành tính tình đại thiếu gia con nhà quan, cho nên Cung phu nhân cũng đương nhiên cho rằng Cung Trác Lương không được vừa ý ở trước mặt y.

“Kia thành bộ dáng gì nữa, bày tỏ không rõ ta ở nhà chồng bị khinh bỉ, còn phải nhờ nhà mẹ đẻ cho nha hoàn để dùng sao…… Nhượng Tử là ta lưu không được, Nhượng Tử giữ lại là có dùng, nhưng thả ra ngoài là một mầm tai họa, người lúc trước như thế nào chọn một người vô tâm như vậy, lại tìm một người đáng tin cậy đi, thật sự không được sẽ đưa vào.”

Một Nhượng Tử đã làm bản khoán như vậy, càng miễn bàn lại đổi lấy hai. Cung Trác Lương không kiên nhẫn hừ một tiếng, tóm Cung phu nhân khuyên răn một phen, chủ yếu là ám chỉ nàng, đừng nghĩ Nhượng Tử đáng tin hữu dụng, cũng phải đề phòng nàng căn bản bị thương.

“Ta đã biết.”

Cung phu nhân ngượng ngùng đáp lại, giữa lúc cùng Cung Trác Lương không thể từ chối việc khế ước, liền đứng dậy muốn đi lấy khế ước bán thân của Nhượng Lam cho Cung Trác Lương, nàng còn tính toán ra ngoài tiếp tục uống rượu nghe diễn hí sinh thần đây, mà đối với yêu cầu đi gặp mẹ đẻ của Cung Trác Lương, nàng cũng phải người đi gọi Ngô di nương đến.

“Phu nhân, phu nhân ngài cứu cứu Nhượng Lam đi, Kiều gia phu nhân muốn đem Nhượng Lam gả cho một ngốc tử, phu nhân ngài cứu Nhượng Lam đi.”

Nhượng Lam đứng hầu ở ngoài cửa vừa nghe thấy thanh âm, vội dùng ống dính trong tay áo chấm chấm khước mắt, sau đó khóc nức nở quỳ xuống trước mặt Cung phu nhân.

“Có việc này? Nhượng Lam a, người hiện giờ đã đến Kiều gia, phu nhân chính là muốn giúp người cũng không thể giúp được, nhưng người theo phu nhân nhiều năm như vậy, phu nhân cũng luyện tiếc người. Nay người cảm đi, về sao tự người sinh sống cho tốt.”

Cung phu nhân từ trên cao nhìn xuống nha đầu đã hầu hạ mình nhiều năm, hoài nghi trong lòng đối với Cung Trác Lương lại phai nhạt đi rất nhiều, nàng xem tay trái của mình lại nhìn tay phải, cuối cùng chọn một vòng tay bằng vàng nhỏ nhất cho Nhượng Lam, lại mang theo hạ nhân tiêu sái rồi đi không quay đầu lại.

“..... Phu nhân!”

Nhượng Lam ở phía sau Cung phu nhân bị thương gọi vài tiếng, cũng không thấy nàng quay đầu lại một lần, mặc dù Nhượng Lam đã sớm biết nàng tàn nhẫn bạc bẽo, nhưng hôm nay mới chân chính cảm nhận được, nhưng vẫn là trong lòng hoàn toàn chán nản, Nhượng Lam nhìn vòng tay trong tay trào phúng cười cười, thẳng thắn đưa lưng xoay người vào phòng.

“Nhượng Lam, chuyện của người đã giải quyết rồi, vừa mới bên ngoài biến hóa thế nào?”

Cung Trác Lương đang chờ ở trong phòng, thấy Nhượng Lam vào vội đem khăn ướt đến cho Nhượng Lam rửa mắt.

“Àn, phu nhân có lẽ đã tin tám phần, chính là nô tỳ không như lúc đầu, phu nhân cũng đã đem khế ước bán thân cho ngài a.”

Nhượng Lam dùng khăn, chán ghét mà vứt hai vòng tay của Cung phu nhân cho lên bàn.

“Là cho người a, chỉ sợ nàng lòng có hoài nghi không cam lòng phải người đi thăm dò tin tức, dù sao nàng cũng bị phân tâm, nguy hiểm liền ít đi một phần.”

Cung Trác Lương cầm lấy hai vòng tay nhìn nhìn, lại đưa trở về cho Nhượng Lam.

“Nước mắt rơi a, này ngoạn ý cũng đáng tiền, đổi thành tiền lưu lại làm vốn riêng cũng tốt.”

“Nghĩ đến chuyện của ta phu nhân chắc là không để trong lòng, kia của Nhượng Từ đâu?”

Nhượng Lam nghe Cung Trác Lương nói như vậy, cũng đem vòng tay thu lại, trong lòng nghĩ lưu lại hai vòng tay làm bằng chứng, về sao mình liền cùng Cung gia không có liên quan gì nữa.

“Của Nhượng Từ cộp mẹ chưa cho ta, xem ra chỉ có thể đem trò phía sau nháo lớn thêm, đến lúc đó chính nàng ta sẽ nhảy ra kết thúc mọi thứ.”

Cung Trác Lương ngẩng đầu bắt chéo chân thành thoi ngồi trên ghế dựa, vẻ mặt như vậy có chút không kiên nhẫn, vốn nghĩ có thể lấy được khế ước bán thân của Nhượng Từ liền tìm cha mẹ nàng tới rồi tìm có đuổi đi, chính mình còn có thể được danh người tốt, lúc này cộp mẹ không buông tay, hẳn phải kiều ngao lừa gạt, buộc cộp mẹ đến kết thúc.

Về phần nàng lại hướng mình tính toán thêm tay sai, đúng là nằm mơ!

“..... Tiểu thư vẫn là thiện tâm, bằng không muốn cho một nha hoàn biến mất, làm gì phải phiền toái như vậy?”

Nhượng Lam trầm mặt một lúc sau đó lộ ra nụ cười, ôn nhu mà hâm mộ nhìn về mặt của Cung Trác Lương.

Mặc kệ Cung phu nhân đáng hận như thế nào, Nhượng Từ đáng ghét như thế nào, thiếu gia hẳn đều không có dùng thủ đoạn ác độc gì, chính là tận lực tự cứu tự bảo vệ chính mình mà thôi.

“Cũng không thể tùy tiện tiện đoạt mệnh người ta a.”

Bị tiểu nha đầu khích lệ như vậy, Cung Trác Lương cũng có chút ngượng ngùng, nói như thế nào hẳn cũng là người hiện đại học đến đại học, sao có thể giống loại đặc quyền giai cấp phong kiến cổ đại coi rẻ mạng người a, xem không vừa mắt liền giết chết, kia cũng quá BT rồi. (nguyên văn là BT, chắc là biến thái á).

Bất quá Cung Trác Lương cũng không như Nhượng Lam nghĩ cao thượng như vậy, hẳn chỉ là nghĩ mình không phải ác nhân mà thôi, hẳn làm chính là đem phiền toái ném đi thật xa, về sau các nàng sống hay chết Cung Trác Lương căn bản sẽ không để ý tới.

Nói tới đây, nha hoàn đem khế ước bán thân cho Cung Trác Lương đến gõ cửa, Nhượng Lam tiếp nhận tờ giấy kia sau khi lòng không đau mà xiết chặt

một chút, nhưng lập tức liền bình phục tâm tình đưa nó cho Cung Trác Lương, mà Cung Trác Lương lại là khi nha hoàn vừa rời đi liền nhẹ nhàng cười, trước mặt Nhượng Lam đem khế ước bán thân đốt thành tro bụi.

“Tiểu thư!”

Mặc dù trong lòng không hy vọng xa vời Cung Trác Lương sẽ làm như vậy, chính là tận mắt nhìn thấy chính mình được tự do, nàng vẫn là không nhịn được kích động quỹ xuống trước Cung Trác Lương.

“Nhượng Lam tỷ, cho tới bây giờ đều vất vả cho người.”

Cung Trác Lương mỉm cười nâng Nhượng Lam dậy, ôn nhu trấn an vài câu, lấy có Ngô di nương sắp đến đây bảo nàng đi ra sau. Nhìn thấy Nhượng Lam ra cửa, Cung Trác Lương biểu tình mới lạnh lùng xuống.

Kỳ thật hán ở Kiều gia đã sớm thả ra tin tức, lúc đầu chính là nói bóng gió có người muốn lấy Nhượng Lam làm vợ, nhưng trải qua miệng của những người nhiều chuyện thì tự nhiên là sẽ thay hình đổi dạng, cho nên Cung Trác Lương căn bản không sợ Cung phu nhân đi tìm hiểu cái gì.

Lại nói Cung phu nhân lúc trước chính là làm tin gia nhân Kiều gia, mới để cho hán nháo ra phiền toái đó, tự nhiên sẽ không lại dễ dàng tin tưởng. Cung Trác Lương để cho Nhượng Lam diễn màn vừa rồi, chủ yếu vẫn là cảm thấy được Nhượng Lam thiện tâm, dù sao vẫn nhớ Cung phu nhân đối nàng thật tốt, cho nên muốn Nhượng Lam phải hoàn toàn cắt đứt cảm tình với Cung phu nhân.

Về phần lúc sau thiêu hủy khế ước bán thân, cũng là Cung Trác Lương thật lòng, hán quả thật cảm kích Nhượng Lam những năm gần đây chiều cô bảo vệ, hơn nữa, trung tâm không phải chỉ một tờ khế ước là có thể có được, chân tình chân ý giữ gìn sức người mới là cao nhất.

“Vẫn là cùng tiểu tướng công sống chung thoải mái a, không cần nghĩ ngợi sự tình lung tung này nọ.”

Cung Trác Lương nhàm chán chống bàn nhìn trời, này so với nữ nhân đầu nhau, hán càng thích đi đoán tâm tư của Kiều Ứng Trạch, không có việc gì thì đẩy ngã đùa giỡn một chút thật tốt a.

Cung Trác Lương đang nghĩ đến Kiều Ứng Trạch hết bệnh rồi, chính mình buổi tối có nên hay không lôi kéo y cùng ngâm ôn tuyền, sau đó hôn nhẹ sờ sờ và vân vân, cửa phòng đã bị người gõ, Cung Trác Lương vội đứng lên sửa sang lại quần áo, mới vừa mở miệng nói mời vào, chỉ thấy Ngô di nương được một tiểu nha hoàn đỡ đứng lên chạy chậm tiến vào, nhưng đứng cách Cung Trác Lương vài chục bước lại chần chờ bất động, ánh mắt nhìn Cung Trác Lương kia có một tia bi thương ưu thương phức tạp a.

“Nương.”

Cung Trác Lương nhìn nhìn tiểu nha đầu, nhớ rõ nàng chính là đứa bé gái mồ côi được chính Ngô di nương thu dưỡng, trên danh nghĩa là nha hoàn, kỳ thật cũng không có ký khế ước hầu hạ, chỉ phí ăn mặc đều là Ngô di nương dùng bạc của chính mình trợ cấp, nàng cũng chỉ nghe lời của Ngô di nương, cũng là một trong những người cảm kích sự kiện lần này.

Đối với mẹ đẻ của thân thể này, Cung Trác Lương trong lòng cũng có chút tình cảm thân cận, thấy nàng có chút xấu hổ mà không dám bước lại đây, Cung Trác Lương liền chủ động đi qua ôm lấy nàng, nghĩ thầm về sau không biết bao lâu nữa mới được gặp lại, cho nàng một chút kí ức tốt đẹp xem như an ủi.

“Lương Nhi. Lương Nhi. Con của ta.”

Roi vào cái ôm của con mình Ngô di nương buồn vui xen lẫn khẽ nức, cũng chậm rãi ôm chặt Cung Trác Lương, lại còn nhớ rõ dùng khăn tay lau nước mắt của mình, không có làm ướt xiêm y của Cung Trác Lương.

“Nương, con tốt lắm, thật sự, con hiện tại sống tốt lắm, người xem, con đều cao lên.”

Cái ôm của Ngô di nương thật ấm áp, nàng sẵn sàng cẩn thận cũng làm cho Cung Trác Lương thư thái, liền vỗ nhẹ lưng nàng hống nàng vài tiếng, thẳng đến khi Ngô di nương khóc đủ rồi nhịn xuống nước mắt, mới đỡ nàng lên giường nhỏ ngời, nói chuyện phiếm về cuộc sống hiện giờ của mình, đương nhiên cũng chưa nói lời thật, bất quá so với Cung phu nhân vừa rồi tốt hơn một ít.

“Đúng vậy, Lương Nhi của ta qua năm nay liền mười ba. Cũng đến tuổi phải đổi giọng rồi.” (PH: vỗ giọng á)

Ngô di nương lôi kéo tay Cung Trác Lương tinh tế đánh giá, thấy hán quả thật có da có thịt, khí sắc thoạt nhìn rất tốt, cuối cùng yên tâm lộ ra một chút ý cười, nhưng lập tức lại nhắc nhở hán một câu.

“Đổi giọng?”

Hai chữ đổi giọng thổi qua bên tai, Cung Trác Lương ngẩn ngơ kịp phản ứng, mới ý thức được chính mình bị áp bức cái liền quên còn có chuyện này, nhớ tới đôi trước hán cũng là mười ba tuổi bắt đầu thay đổi giọng nói, nghiêm trọng nhất là hai tháng kia cơ hồ chính là cổ họng như vịt kêu, chính hán nghe xong đều hoảng sợ!

Cô nương còn nhỏ đổi giọng đều tinh tế, này chính mình muốn cái trang cũng không giống a!

Tưởng tượng một chút chính mình mặc nữ trang sau đó mở miệng phát ra thanh âm của đại lão gia. Cung Trác Lương liền kinh sợ, ngày hôm đó qua

như thế nào a?

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Ngự Thanh

“Đúng vậy, Lương Nhi sắp thành người lớn.”

Ngô di nương sờ sờ mặt Cung Trác Lương, ngữ khí là cảm khái vui mừng, thần sắc trên mặt cũng không thấy sầu lo, chỉ là lộ ra nồng đậm yêu thương luyến tiếc.

“Này có thể dấu điểm không được..... Nương, người có biện pháp?”

Vừa nghĩ tới hình ảnh của lần đổi giọng này của mình, Cung Trác Lương liền rung mình một cái, nhưng Ngô di nương cũng không giống như lo lắng, trong lòng hẳn vừa phản ứng cầm tay Ngô di nương.

“Lương Nhi sợ là không biết, vì nương lúc trước thời điểm làm hoa khôi, tài nghệ thành danh chính là khẩu kỹ (một loại tạp kỹ, dùng kỹ xảo của miệng để bắt chước các âm thanh khác).

Ngô di nương có chút xót xa cười cười, hiển nhiên quá khứ đối với nàng mà nói cũng không phải là cái gì đáng hoài niệm, nhưng thời điểm nói đến khẩu kỹ, ánh mắt của nàng hơi hơi phát sáng, lúc sau nàng dùng khăn tay nhẹ che miệng, một trận tiếng chim hót vui vẻ liền được phát ra, đảo mắt lại biến thành âm thanh tiếng trống nhạc, lúc sau đó là giọng nam hát xướng.

“Oa.....”

Cung Trác Lương nhẹ nhàng cảm thán một tiếng, thiếu chút nữa là đưa tay ra vỗ, hoàn hảo ý thức được hoàn cảnh hiện tại liền lập tức dừng tay, ánh mắt nhìn Ngô di nương lập tức trở nên sùng bái.

Bộ dáng này mà xuất hiện ở hiện đại, thì phải là quốc bảo chuyên gia biểu diễn nghệ thuật a, đáng tiếc đáng tiếc.

“Phốc..... Lúc trước vì nương bị lừa bán, đối với người nhà cũng không rõ ràng, duy nhất chỉ nhớ phụ thân am hiểu khẩu kỹ, vì thế về sau học thêm cái này, nhưng thật ra không nghĩ sẽ thành danh.”

Bị bộ dáng sợ hãi của con mình làm cho nở nụ cười, Ngô di nương nhìn không được lại sờ sờ mặt của hắn, nhớ tới quá khứ rõ ràng là ở trong cùng một cái nhà mà ngay cả liếc mắt một cái cũng không thể, hiện tại cách khá xa ngược lại có cơ hội nói chuyện thân mật như vậy, trong lòng Ngô di nương nhìn không được lại một trận ưu thương.

“Nương muốn dạy ta cái này sao?”

Cảm thán xong Cung Trác Lương lại rối rắm, có thể học tuyệt kỹ đương nhiên tốt, cần phải học giỏi cái gì không cần làm việc cựa khỏ a, Cung Trác Lương người này hai cuộc đời có hứng thú nhất vẫn là sách, vẫn là tạp thư ‘không làm việc đàng hoàng’, cho nên cho dù hiện tại có một tuyệt học đặt trước mặt hắn, hắn vẫn không có động lực học tập a không có động lực.

“Nam hài tử, học cái này lớn lên cũng không làm gì, ngươi chỉ cần luyện một giọng nữ là được rồi.”

Đem biểu tình của Cung Trác Lương cho rằng không vui này làm xiết tạp kỹ, Ngô di nương đối việc này chỉ có cao hứng, thời đại hiện tại chỉ có đọc sách nhiều, Cung Trác Lương là học khẩu kỹ tạp học tốt hơn, Ngô di nương cảm thấy hắn là mê muội mất cả ý chí, không có tiền đồ.

“Kia luyện khó không?”

Lúc này Cung Trác Lương mặt sáng rực lên, giả giọng nữ và vân vân thật khó a.

Có thể luyện đến giống như danh gia hát Quý phi say rượu kia sao? Làm bán thiên (?) tác giả, Cung Trác Lương lúc trước bị nhóm fan khuyến khích rất là mạnh a.

“Trước phải tìm thanh âm tốt để giả, sau đó theo âm thanh này mà luyện, bắt đầu sẽ vất vả một chút, nhưng giả giọng chính là bình thường nói chuyện sẽ dùng đến, vẫn là tương đối dễ dàng, ta ngược lại li lợng người về sau dùng thanh âm giả đến quen, sẽ quên mất nguyên âm của chính mình.”

Ngô di nương nhìn không được ôm Cung Trác Lương vào lòng, thật sự là hận không thể cứ như vậy không buông ra mới tốt, chính nàng là một người mẹ vô dụng, khiến hắn tuổi còn nhỏ đã hăm sâu vào trong khôn cảnh ở Cung gia, Kiều gia nhà cao cửa rộng như vậy nhà giàu là để đối phó sao? Nàng vừa nghĩ đến tình cảnh của con mình liền run sợ trong lòng a.

“Nương, người yên tâm, ta sẽ tự chiều cổ mình.”

Cung Trác Lương cũng không có bản khoán này, hẳn có thể hoàn toàn ở trong nhà mình trước mặt tiểu tướng công của mình dùng nguyên âm, bắt quá cảm giác được Ngô di nương đối mình tràn đầy yêu thương cùng quái niệm, Cung Trác Lương trong lòng ấm áp, đối với nhiều nữ nhân vốn xa lạ có vài phần thân thiết.

“Phải, người ở bên kia chỉ có một Nhượng Lam có thể dùng, thật là bất tiện, Diệp Nhi đã muốn ở chỗ ta học được chín phần bản lĩnh, hiện tại ta đem nằng cho người, bảo dưỡng cổ họng còn có nữ hài trong nhà nên chú ý điều gì nằng đều rõ ràng, nhất định có thể giúp được người.”

Ngô di nương cô gái đang đứng cúi đầu một bên vẫy tay, cô gái tướng mạo anh khí liền đi đến quỳ gối trước mặt Cung Trác Lương.

Nằng là bé gái mồ côi mà Ngô di nương nuôi từ bé đến lớn, thiện tâm kiên định lại tri ân báo đáp, Ngô di nương cũng là thật tình thích nằng, cho nên mới dám đem nằng đưa đến bên người con trai mình.

“Cám ơn nương, chỉ là Diệp Nhi ta hiện tại không có cách mạng đi, chờ qua năm ta giải quyết chuyện của Nhượng Tử, lại tìm cơ hội mang Diệp Nhi theo.”

Cung Trác Lương hiện tại trong ống tay áo đều là hà bao phần thưởng chuẩn bị sẵn để tặng gia nhân, lúc này cũng rất có phong độ lấy một cái nặng nhất đưa cho Diệp Nhi, xem như nhận nằng làm nha hoàn.

“Diệp Nhi từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh ta, vì bảo hộ ta mà dưỡng tính tình rất quật cường, nhưng thật là thật tình yêu thương người khác, để cho nằng bên cạnh người hai năm, người để ý một chút vì nằng tìm một gia đình tốt.”

Ngô di nương vốn là đem Diệp Nhi làm con dâu nuôi từ bé mà nuôi dưỡng, nghĩ về sau sẽ gả cho Cung Trác Lương, mới hơn ba tuổi đã biết yêu thương trọng phụ, chuyện cho tới bây giờ lời này thật không thể nhắc lại, nằng cũng không muốn ủy khuất Diệp Nhi, ủy thác Cung Trác Lương tìm một gia đình tốt, dù sao cũng tốt hơn sống ở Cung gia.

“Con đã biết.”

Cung Trác Lương nhìn nhìn Ngô di nương hốc mắt đỏ lên nhìn Diệp Nhi, gật đầu đáp ứng việc này, lại cùng Ngô di nương tán gẫu vài câu, liền mang theo Nhượng Lam cùng Nhượng Tử trở về điện trang ôn tuyền.

Lúc trước Kiều Ứng Trạch đã ra lệnh không được thảo luận chuyện tiểu cửu gia, một lúc sau mọi người liền quên lãng chuyện này, không ai ở trước mặt Nhượng Tử nhắc tới, bắt quá Cung Trác Lương vì đề ngừa vạn nhất vẫn là đem Nhượng Tử buộc trong nội viện, để cho Nhượng Lam coi chừng nằng, lại ở thêm vài ngày, phu phu Cung Trác Lương liền trở lại Kiều phủ bắt đầu bận rộn chuẩn bị đón năm mới.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Cung Trác Lương có thói quen sống ở hiện đại những ngày này cùng ngày bình thường cũng không có gì khác biệt lắm, trong lúc nhất thời thật đúng là thích ứng được loại náo nhiệt cùng trình độ coi trọng ở cổ đại, riêng Kiều phủ mà nói, thu sinh ý của các cửa hàng cùng quà cáp nhà khác hiếu kính gì đó liền phải tới vài ngày, còn chuẩn bị nhận quà của bạn bè thân thích đồng nghiệp, chuẩn bị quà tặng cho thân thích cấp trên quyền quý, may là Kiều phu nhân nắm bắt việc chính không để cho Cung Trác Lương bao nhiêu chuyện để làm, cũng đem Cung Trác Lương vào việc bận rộn.

Mà Kiều Ứng Trạch thân là con cả cháu đích tôn tự nhiên cũng không được quá thanh nhàn, riêng cùng Kiều lão gia ứng đối họ hàng thân thuộc cũng đủ khảo nghiệm tiểu thân thể của y, còn không tính Kiều Ứng Hiền thay y chần rượi trong mấy buổi tiệc, vì thế ứng đối họ hàng xa cùng đồng nghiệp bằng hữu linh tinh y đều có thể được miễn thì miễn, thành thật ở nhà dưỡng thân thể chờ tổ tể hệ trọng, xã giao bên ngoài đều là Kiều Ứng Hiền thay y theo Kiều lão gia đi.

Ngay tại trước hai ngày tết, thời điểm đón năm mới Kiều gia cao thấp đều nhộn nhịp vây quanh Kiều lão phu nhân, một lão nông dân gầy gầy đen ôm một thiếu niên khóc ngất trước cửa, cầm một chiếc túi đầy bạc vụn cầu xin bọn họ cho chuộc con gái về, người sai vật báo cáo cho quản sự, quản sự vừa thấy là nha hoàn của thiếu phu nhân, vội vàng bẩm báo Kiều phu nhân.

Kiều phu nhân này vừa mới bị một nha hoàn mới trở thành thiếp chống đối, lại khơi ra một đoạn cừ hận cũ với đại a đầu nào đó, trong lòng chính là thời điểm núi lửa muốn phun trào, nghe xong việc này chớp mắt động tâm suy nghĩ, để cho người hầu an trí hai phụ tử, sau đó chính mình đi đến trước mặt Kiều lão phu nhân bẩm báo, lại phái người kêu Cung Trác Lương cùng đi.

“Có việc này? Nghiên nha đầu, người hảo hảo nói cho tổ mẫu nghe.”

Sắp đến năm mới lại có người đến trước cửa khóc, Kiều lão phu nhân trong lòng có điểm chán ghét, lại nghe được là nha đầu của hồi môn của Cung Trác Lương, liền nhân ý tứ muốn phát giận xuống, để cho Cung Trác Lương cùng nằng giải thích rõ ràng.

“Vâng, hồi tổ mẫu, nha đầu Nhượng Tử kia vốn là nha hoàn của mẫu thân con, thân thể con cũng không rõ lắm, chỉ mơ hồ biết được cha của nằng vì muốn có tiền chữa bệnh cho con trai nên mới bán nằng, nhưng không biết như thế nào lại đến đây tìm, khi nhắc tới Nhượng Tử luôn. Không quá cao hứng.”

Cung Trác Lương thật là không nghĩ tới việc này bị Kiều phu nhân trước một bước vạch trần ra, cũng không biết nằng đánh cái chủ ý gì, chỉ có thể cẩn thận nói với lão phu nhân, để cho Nhượng Lam đi gọi Nhượng Tử đến, sau đó liền đứng một bên giả bộ mờ mịt, chỉ là trong lòng âm thầm cảnh giác.

“Ân.....”

Kiều lão phu nhân nghe vậy chính là khẽ ừ một tiếng, sau đó đem ánh mắt chuyển đến trên mặt Kiều phu nhân, vẻ mặt thản nhiên làm cho người ta nhìn không ra hi nộ.

“Ta xem lão phụ thân kia cũng là một người đáng thương, không biết tích góp lâu mới đủ một gói to bạc vụn như vậy, chỉ muốn chuộc nữ nhi về cùng nhau đoàn viên đón năm mới.”

Kiều phu nhân mục tiêu lần này không phải Cung Trác Lương, cũng không có lòng dạ thành thoi tìm thủ đoạn để chèn ép hấn, chỉ biết mình không hào phóng, cho nên rất nhanh liền dẫn đến mục đích của mình.

“Con nghĩ nha đầu trong phủ đều lớn dần, khó tránh khỏi có chút không trung thực, không bằng nhân cơ hội này, lễ mừng năm mới cho các nàng chút ân điển, hoặc là cho người nhà chuộc ra, hoặc tìm người thích hợp phối hôn, năm sau lại mua một số nha đầu nhỏ tuổi vào phủ.”

“.....”

“Cung Trác Lương vừa nghe lời này, biết Kiều phu nhân vì cái gì lại làm như vậy, đơn giản là muốn mượn cơ hội này ở trong phủ làm rõ ràng địa vị, lão phu nhân mấy năm nay dần dần không tinh lực trong nom việc vặt trong phủ, đến đó lưu ai đuổi ai còn không phải do Kiều phu nhân làm chủ, lão phu nhân cũng không thể làm mất mặt mũi của nàng.

Nghĩ thông suốt việc này cùng chính mình không có liên quan nhiều lắm, Cung Trác Lương liền tiếp tục bình tĩnh đứng làm cảnh, hiện tại có Kiều phu nhân ra mặt thay hấn làm người xấu, Nhượng Tử có oán hận cũng không roi lên trên đầu mình, đến lúc đó đem mớ phiền toái trong tay ném cho Cung phu nhân, Cung phu nhân lại sẽ càng không nghĩ ngờ gì mình.

“Này.....”

Kiều lão phu nhân biết bản tính của con dâu mình, hiểu được nàng sẽ không vô duyên vô cớ làm việc này, bắt quá nàng cũng nói đúng tình hình thực tế, riêng con trai mình sau ngày thành thân của cháu đích tôn đã nạp một nha hoàn làm thiếp, khiến cho lão thái thái thập phần sốt ruột, cho nên trong lúc nhất thời tâm cũng bị thuyết phục, tay nắm chặt làn tràng hạt lo lắng đứng lên.

Kiều phu nhân thấy thế cũng không vội thúc giục nàng quyết định, chính mình điều bộ đoan trang mím môi uống trà, chỉ lấy mắt liếc thoáng qua Chi Kỳ hầu hạ bên người lão phu nhân.

Chi chốc lát, Nhượng Tử thấp thỏm không hiểu gì bị dẫn lên, thấy lão phu nhân cùng phu nhân đều ở đó đầu gối mềm nhũn cúi chào, đang lúc bất an đứng ở trong sảnh, Kiều phu nhân nhìn về phía lão phu nhân xin chỉ thị, thấy nàng gật đầu mới thanh cô hống đem chuyện phụ thân Nhượng Tử đến chuộc thân nói ra.

“Phu nhân, nô tỳ không đi! Lão phu nhân, nô tỳ, nô tỳ.....”

Nhượng Tử vừa nghe lời này kinh hoàng quỳ rạp xuống đất, dưới tình thế cấp bách liền mở miệng cầu xin, nhìn đến hai vị phu nhân đều lạnh mặt, nàng mới ý thức được chính mình thất lễ, cầu cứu nhìn về phía Cung Trác Lương, thu được Cung Trác Lương híp mắt nhìn nàng ám chỉ, nàng mới trấn định cúi đầu quỳ xuống.

Trong trí nhớ của Nhượng Tử gia đình chính là nhà tranh nhỏ rách nát, nàng từ nhỏ đã vất vả làm việc kiếm tiền, mà đệ đệ lại được phụ thân dùng đồ ngon nuôi dưỡng, sau lại vì đệ đệ mà bán mình đi, Nhượng Tử mấy năm nay ý vào Cung phu nhân cung chiều nên so với tiểu thư nhà bình thường đều sung sướng hơn, quyết định không muốn trở về nhà.

“Khá lắm không lương tâm, Nghiên nha đầu, này để cho người nhà nàng mang đi, Kiều gia chúng ta không lưu hạng người bất hiếu như vậy.”

Người tham vinh hoa phú quý như vậy ngại phụ mẫu bản hàn Kiều phu nhân đã gặp nhiều, hơn nữa vốn là không thích Nhượng Tử, cho nên liền trực tiếp mở kim khẩu quyết định vận mệnh Nhượng Tử, liên quan đến đề nghị của Kiều phu nhân liền đồng ý.

Kiều lão phu nhân cũng có quyết định của chính mình, mượn tay Kiều phu nhân đuổi đi một ít nha đầu không thành thật trong phủ, đắc tội với người cũng là nàng, chờ mua nha đầu mới, liền đều giao cho cháu dâu an bài, cho hai vợ chồng nhỏ bọn họ một cửa hàng tốt.....

Nhượng Tử còn muốn khóc cầu một phen, nhưng bị Nhượng Lam nhanh tay lẹ mắt cản lại, mà Cung Trác Lương sắm vai người qua đường rút cuộc chủ động trở về phía trước bước từng bước, nêu rõ sự tồn tại của chính mình.

“Nhượng Tử, nay tổ mẫu nhân từ cho ngươi cùng người nhà đoàn tụ, chủ tớ một hồi, ta cũng không thu bạc chuộc ngươi, ngươi sau khi đi, nếu là còn nhớ rõ ân tình của mẫu thân ta, đừng quên trở về Cung gia cho nàng một cái dập đầu.”

Cung Trác Lương đi đến bên người Nhượng Tử nâng nàng dậy, thấy nàng sau khi nghe được lời của mình ánh mắt lộ ra thần sắc mừng rỡ, biết nàng hiểu được ám chỉ của mình, liền để cho Nhượng Lam mang nàng đi ra ngoài, ngoại trạch đã có Thạch Khang chờ.

Nói đến Thạch Khang, Kiều Ứng Trạch sau khi trở về cũng đã bẩm báo lão phu nhân đem hấn đem về bên mình, mà lão phu nhân vẫn là cao hứng y rớt cục có đối công việc để tâm đến.

“Ngươi đứa nhỏ này, chính là rất thiện tâm”

Chờ Nhượng Từ lui ra, lão phu nhân vẫy vẫy tay bảo Cung Trắc Lương đến ngồi trước mặt mình, ngữ khí mặc dù giống như là không vui, nhưng vẻ mặt thái độ không giống như chuyện vừa rồi.

“Nếu lão phu nhân đã đáp ứng rồi, kia con dâu liền bắt tay vào chuẩn bị, chờ đến tận niên, sẽ đem người phóng xuất.”

Kiều phu nhân không kiên nhẫn xem một màn già trẻ thân mật, liền đem ánh mắt dừng ở 73 trên 6 người Chi Kỳ, thấy nàng thấp mi thuận mắt (ngoan ngoãn nghe lời) giả bộ cung kính, Kiêu phu nhân cười lạnh trừng mắt nhìn nàng liếc xéo một cái, xoay người tiêu sái cao ngạo rời đi.

Nhà đầu kia trước ý vào lão phu nhân cung chiều, vẫn mộng đẹp muốn làm di nương của Kiêu Ứng Trạch, ngay cả nàng này chủ mẫu cũng không để vào mắt, hiện tại lão phu nhân cũng không che chở, nàng nếu không nhân cơ hội này đem nhô cây đinh trong mắt, ai cũng sẽ nghĩ nàng chủ mẫu này dễ khi dễ, còn có bọn nhà đầu thấp hèn không an phận, hừ!

“.....”

Chi Kỳ bị Kiêu phu nhân trừng mắt trong lòng rét run, biết lần này mình tất sẽ không có kết cục tốt, lão phu nhân lại không thể trông cậy vào!

Chi Kỳ âm thầm xiết chặt khăn tay, nàng tuyệt đối không muốn rời khỏi Kiêu phủ, chuyện cho tới bây giờ, phải liều mạng tìm một hướng đi, chỉ cần làm người trong phòng của đại thiếu gia, phu nhân cùng thiếu phu nhân sẽ không thể bắt nàng đại a đầu trước mặt lão phu nhân, lão phu nhân cũng tất sẽ không để ý, đến lúc đó nàng liền chịu khổ vài năm, sau lại được thăng làm di nương là đáng khác!

****Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ta cũng thật mạnh tân quý phi say rượu a~~~**

Khụ khụ, ta có thể nói chương sau trình tiết của Đại Kiêu có nguy cơ..... Có gần làm lưu trữ lại, ngày mai thử xem có thể hay không viết ra một chương dài hơn, không lại thêm ngày một V thì trực tiếp gửi đi.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Khu Tử

Từ phòng lão phu nhân đi ra, Cung Trắc Lương trở về viện tử của mình, Văn Thư và Vũ Họa đang xem Nhượng Từ thu dọn đồ đạc, chỉ được phép mang đi những vật phẩm cá nhân cùng chủ tử ban cho, Vũ Họa nửa điểm tình cảm cũng không cho Nhượng Từ, đã bị nàng ngăn lại không ít lần muốn lấy thứ gì đó, mà Nhượng Từ mặc dù hận đến nghiến răng, nhưng lúc này cũng chỉ có thể cụp đuôi chán nản chạy lấy người.

Sau khi Cung Trắc Lương vào phòng, Văn Thư cùng Vũ Họa hiểu chuyện liền lui ra ngoài, Nhượng Từ lùi về đứng ở phía sau.

“Tiểu thư cứu ta.....”

Đội hai nhà đầu kia ra ngoài, Nhượng Từ cắn cắn môi bị thương khóc một tiếng, bỏ nhào qua quỳ ôm lấy chân Cung Trắc Lương, nàng vẫn chưa quên ngày xưa mình đối xử bất kính với Cung Trắc Lương như thế nào, nhưng nghĩ đến trước mắt hẳn là người duy nhất có thể giúp chính mình, cũng chỉ có thể ôm may mắn mà tỏ ra yếu thế, hơn nữa chính mình còn nắm lấy nhược điểm của hắn, hẳn chắc chắn sẽ không thấy chết mà không cứu.

Nhượng Từ không biết vì cái gì phụ thân đã vài năm không thấy đột nhiên đến chuộc mình, nhưng sẽ không khờ dại nghĩ đến già là nhớ thân tình phụ tử gì, ra khỏi Kiêu gia tánh mạng của mình cũng chỉ có thể tùy già!

“..... Nhượng Từ, ngươi là không thể lưu lại Kiêu gia, ta phải người đưa ngươi về Cung gia, nghĩ đến mẫu thân sẽ che chở ngươi.”

Cung Trắc Lương thùy mắt nhìn xuống Nhượng Từ đang ôm lấy đùi mình khóc, ngữ khí dịu dàng trấn an, vẻ mặt cũng là thản nhiên nhìn không ra ảm lạnh.

Cung Trắc Lương đòi trước sống thực tại tại tiêu sái, cho nên hiện tại đối với đấu đá lẫn nhau thập phần không kiên nhẫn, nhưng hắn ở thời đại này, trong gia tộc này phải che chở chu toàn cho mình và kiêu Ứng Trạch, sẽ không hăm quá sâu trong đó, mà đem Nhượng Từ tâm địa ác độc phiền toái đuổi đi như vậy, Cung Trắc Lương tự nhận là đã rất phúc hậu rồi, về phần Nhượng Từ sau khi rời khỏi Kiêu gia sẽ lựa chọn con đường như thế nào, liền đều cùng hắn không quan hệ.

“Tạ ơn tiểu thư.....”

Cung Trắc Lương cam đoan có thể đưa chính mình trở về Cung gia, Nhượng Từ liền biết điều buông hắn ra cúi đầu đứng lên, chính mình miên man suy nghĩ, lúc trước thời điểm Cung Trắc Lương hướng Cung phu nhân muốn kế ước bán thân của Nhượng Từ, chính mình còn may mắn không bị hắn bắt lấy, hiện tại lại hối hận không có ở trên tay hắn, bằng không có thể trực tiếp uy hiếp hắn.

Hiện giờ kế ước bán mình còn trong tay phu nhân, bí mật chính mình nắm được không có biện pháp lấy ra để uy hiếp, trở về cũng vẫn làm nô tỳ.....

“Nhược Lam, người cùng đi một chuyến đi.”

Cung Trác Lương tất nhiên là không biết Nhược Tử trong lòng trăm chuyện ngàn hồi, giải trừ được cái bom hẹn giờ bên người tâm tình của hắn thật tốt, liền tính toán trở về phòng đùa giỡn tiểu tướng công.

Về phần Nhược Lam, lần này Cung Trác Lương để cho nàng đi Cung gia còn có một nhiệm vụ khác, chính là đem lo lắng về việc giả giọng của Ngô di nương nói cho Cung phu nhân, sau đó đem Diệp Nhi danh chính ngôn thuận tiếp nhận đến, trực tiếp ngăn cản Cung phu nhân lại đem một người khác ẩn đến bên cạnh mình.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Bởi vì muốn đưa những người này đi Cung gia, Thạch Khang lo lắng có hai cô nương chưa xuất giá, liền làm chủ thuê hai cỗ kiệu nhỏ, sau đó đem ngựa Cung gia cho hắn, ở cửa bên đất phụ thân và đệ đệ của Nhược Tử ra, dư quang đánh giá một chút lão phụ thân gầy đen đang khom người cùng nam hài sạch sẽ trắng nõn, chỉ thấy một người sợ hãi rụt rè, một người ẩn ẩn lộ ra không kiên nhẫn cùng khinh ngạo, Thạch Khang thu hồi ánh mắt tâm tư khẽ động.

Hai người này nói là đến chuộc con gái, về mặt lời nói không thấy thân tình tưởng niệm, ngược lại như là dường như đang lo lắng cái gì đó.

“Nhược Lam cô nương.”

Thạch Khang cùng Nhược Lam ở điện trang ôn tuyết có gặp qua vài lần, cho nên khi thấy hai nàng đi ra, Thạch Khang trước hết cùng Nhược Lam chào hỏi, sau đó lễ phép giúp nàng nhắc lên màn kiệu, Nhược Lam thấy thế quay đầu lại thản nhiên cười, nhắc vấy lên kiệu, mà một nhà Nhược Tử phía sau bọn họ, không khí thấp phẫn khẩn trương.

Lão nhân gọi Nặc Nặc vốn là tên thật của Nhược Tử, mà thiếu niên về mặt tuổi cười trước tí tý sau tí tý, chỉ là đôi mắt nhìn chăm chăm cách ăn mặc cùng tay nải của nàng, mà Nhược Tử mặt đầy sương lạnh ôm sát tư vật của chính mình, không thêm quan tâm đến bọn họ bước vào cỗ kiệu.

“.....”

Thạch Khang hơi hơi cau mày nhìn cả nhà kia, nhưng thấy Nhược Lam một bộ dáng lạnh nhạt không thêm để ý chút nào, liền cũng không nhiều lời thêm nữa, chính mình lên ngựa để kiệu phu khởi kiệu, Nhược Lam hiểu rõ nguyên do sự tình sau khi buông màn kiệu không tiếng động khẽ thở dài.

Đối với Nhược Tử người này, Nhược Lam cũng là phiền chán không kiên nhẫn, nhưng đối với thân thể của nàng, nhưng cũng cảm thấy thật đáng thương, cha của nàng cung chiều con trai, tiết kiệm ăn uống tiết kiệm tiêu dùng chịu một nhọc nuôi dưỡng, lại dưỡng ra chân chân thực thực một súc sinh.

Sau khi người cô gia phái đi đem tin tức truyền lại, thiếu gia để cho hắn giả vờ là đi đến đó làm việc, ‘vô tình gặp được’ thiếu niên kia, còn nói vài câu là trong phủ có một nha đầu bộ dáng thấp phẫn giống hắn, là của hồi môn của thiếu phu nhân cỡ nào thể diện, thiếu niên kia liền lập tức truy vấn, biết đó là tí tý bị bán đi của mình, bản thân đang mắc một món nợ liền đánh chủ ý trên người Nhược Tử, nghĩ chuộc về chắc hẳn trên người sẽ có không ít tài vật này nọ, còn có thể bán gả cho người khác, liền bảo phụ thân đến chuộc, mà phụ thân hắn tuy rằng cảm thấy thực có lỗi với nữ nhi, nhưng vì đứa con, cuối cùng vẫn là đồng ý.....

Nghĩ đến đây, Nhược Lam không khỏi cảm thấy may mắn, phụ mẫu của mình tuy rằng khốn cùng, nhưng đối với chính mình là thật tâm yêu thương, cho nên sau khi họ qua đời, Nhược Lam cho dù bị thân thích bán đi cũng chưa từng oán hận qua ai, mà nàng ở Cung gia xác thực cũng là ăn ngon mặc ấm, hiện giờ đi theo thiếu gia, không chỉ được hắn xem mình như tí tý đáng tin cậy cùng nể trọng, còn được trả tự do, nàng nếu lại không thấy đủ liền ự chán ghét bản thân mình.

Nhược Lam cùng Nhược Tử trở về Cung gia, đem sự tình xảy ra bẩm báo lại kỹ càng, còn nói thiếu phu nhân như thế nào nỗ lực bảo vệ, hơn nữa Nhược Tử ở một bên hát đệm lên án mọi người ở Kiều gia, âm thầm thì không muốn theo phụ thân về nhà, Cung phu nhân trong lòng một trận suy tính, cũng hiểu được không thể thả Nhược Tử này hiểu rõ sự tình rồi đi.

Cũng đều biết bọn họ một nhà ba người tự mình đưa đến, cũng không thể liền như vậy không minh bạch mà xem như không có, nhưng nếu lưu lại Nhược Tử, người ta lão thái thái nhà tri phủ trả lại nha đầu, nàng làm sao dám tiếp tục đặt tại nhà mình làm nha hoàn.....

“Nhược Tử, lý do ta không thể lưu người lại người cũng hiểu được, người thật sự muốn lưu lại, đây cũng chỉ có hai con đường có thể đi, Ngọc Nhi hẳn đã sớm theo ta xin lấy người..... Hoặc là ở trong phủ tìm một gã sai vặt thích hợp, cùng người tương xứng là được?”

Cung phu nhân tinh tế đánh giá đáng người Nhược Tử, thấy là sinh đường tốt, trong lòng liền có chủ ý, chính là người này nếu muốn lưu lại chính mình không thể lộ ra quá tích cực, còn phải làm cho nàng cầu mình mới được.

Cung phu nhân chính mình sinh ra đứa con háo sắc như thế nào trong lòng hiểu rõ nhất, Cung gia nàng là không trong cậy vào Trác Ngọc, thuận theo hắn lấy thiếp hay là lấy ngoại thất (ngoại thất có thể xem như tình nhân), nàng hiện tại đều cấp đường, chỉ cần có thể sinh ra một tôn tử là được, sinh nữ nhi có thể gả một chỗ tốt mà dựa vào, về phần thiếp tì (vợ lẽ, nô tì), về sao lại đem ra ngoài bán là được.

[Xin cho PH bày tỏ bức xúc 2 câu, người mà giống như đồ vật ấy, bà cũng không nghĩ xem bà cũng là phụ nữ mà. Số phận của phụ nữ phong kiến thật là quá hẩm hiu.]

“Phu nhân..... Có thể theo đại thiếu gia, là nô tỳ có phúc!”

Nhược Tử trên người run lên, trong lòng lâm vào mâu thuẫn, nàng mới không cần gả cho gã sai vật làm tôi tớ đến già, lại tưởng tượng nghĩ kia cái gọi là phụ thân cùng ánh mắt đê đê nhìn mình, Nhược Tử cắn răng chọn con đường thứ nhất.

Tuy rằng biết Cung Trác Ngọc không phải người lương thiện gì, nhưng hẳn dù sao cũng là con trai trưởng của Cung gia, làm thiếp cho hắn, chính mình tốt xấu gì cũng là di nương được dùng cầm y ngọc thực nuôi dưỡng, hơn nữa dựa vào quan hệ cùng thủ đoạn của mình, không hẳn không thể đứng đầu, dù sao cũng sống khá giả hơn trên tay hai phụ tử kia, tiền đồ trước mắt thật tốt đẹp!

“.....”

Nhược Lam trong mắt hiện lên kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã che dấu, nghĩ một đằng nói một nẻo chúc mừng Nhược Tử một tiếng. Trầm mặc xem nàng lấy chút tiền cho phụ tử kia rồi bắt mất đuôi đi, thâm nghĩ phú quý phù hoa thật sự nặng như vậy sao?

Nhược Tử biết rõ Cung Trác Ngọc là một phế vật ham mê tử sắc, còn muốn gả cho hắn làm thiếp, vì sao không tìm một gã sai vật thành thật làm chính thất, hòa thuận cùng nhau sinh sống chứ?

Đội trong phòng chỉ còn lại Nhược Lam cùng Cung phu nhân hai người, Nhược Lam không đội Cung phu nhân mở miệng, trước hết đem việc giả giọng của Ngô di nương nói ra, cũng nói rõ chỉ có Diệp Nhi biết huấn luyện cùng bảo dưỡng cổ họng cho Cung Trác Lương như thế nào, mà nhân việc của Nhược Tử nhà mẹ đẻ phải bỏ sung một nha hoàn qua đó, còn nhiều hơn nữa cũng là không phép tắc.

Nhược Lam nói những câu không rời khỏi quy củ, Cung phu nhân cũng chỉ có thể ngượng ngùng đáp ứng, gặp qua Diệp Nhi biết nàng khẩu kỹ quả thật rất cao, lại nghĩ vẫn có Ngô di nương nắm ở trong tay, cuối cùng cũng đề cho Nhược Lam mang Diệp Nhi đi, không nhắc lại chuyện nha hoàn nữa.
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

“..... Như vậy có tính đều là vui mừng hay không?”

Để cho Nhược Lam mang Diệp Nhi xuống dưới an trí, Cung Trác Lương ngồi trên giường nhỏ thân mình nằm nghiêng trên đùi Kiều Ứng Trạch, thoải mái xoay người nằm thẳng xuống, hơi trào phúng cười một tiếng.

Đường là do chính chân mình đi, Nhược Tử trên người mang theo nhiều tài vật, nếu gả cho một gã sai vật trung hậu, cẩn thận lao động sinh sống, ăn uống cả đời cũng là không lo, lại cố tình luyện tiết phú quý phù vân, đi theo người ta làm thiếp.

“Vất vả nguoi rồi, thực sự.”

Cúi đầu nhìn Cung Trác Lương tuân nhan tính xảo, Kiều Ứng Trạch đau lòng xoa xoa mặt hắn, ngón tay theo gương mặt trơn bóng chậm rãi lướt tới cằm, sau đó dùng ngón tay lau son đỏ trên môi Cung Trác Lương, cúi người đem môi mình phủ lên.

Càng cùng Cung Trác Lương ở chung, Kiều Ứng Trạch càng không thích hắn bị lớp trang điểm che đi dung mạo thật, nhưng y có thể cho Cung Trác Lương tự do thật sự là hữu hạn, hiện tại lại bắt hắn phải vất vả luyện cái gì giả giọng, trong lòng Kiều Ứng Trạch thật sự là thấp phần áy náy.

“Kia tướng công về sao phải hảo hảo bồi thường ta.”

Cung Trác Lương nghe vậy không khỏi buồn cười, ôm lấy cổ Kiều Ứng Trạch làm sâu sắc nộ hôn này.

Cung Trác Lương sẽ hảo hảo nhớ kỹ ghi chép lại những khoảng nợ này, về sau toàn bộ đều đòi lại trên người Kiều Ứng Trạch, xét thấy này về sao còn phải chờ, cho nên Cung Trác Lương sẽ tính nhiều một chút lợi tức [lãi] từ Kiều Ứng Trạch.....

Rốt cục luyện xong lần đầu, Cung Trác Lương mệt đến thậm chí dài thở phào một cái.

Lại ở nhà đội thêm ba ngày, hẳn có thể cùng Kiều Ứng Trạch trở về điền trang ôn tuyền, về phần đi giao tiếp xã giao, đã có em chồng Kiều Ứng Hiền vui vẻ chống đỡ, không tới phiên tiểu tướng công thân kiêu thể yếu nhà hắn.

“Trác Trác, giấy bút nguoi muốn ta đã cho Kiều Minh chuẩn bị, chờ thời điểm đi cùng nhau mang qua.”

Thay Cung Trác Lương người giống như không xương dựa vào trên người mình bóc một quả cam, Kiều Ứng Trạch cẩn thận lấy một múi ngon nhất ụy đến trong miệng hắn, mà lúc trước đối với yêu cầu viết thoai bản* của hắn, bởi vì Cung Trác Lương thái độ thần thần bí, Kiều Ứng Trạch thật sự bị hắn gọi lên lòng hiếu kỳ.

Tuy rằng đối với Kiều Ứng Trạch mà nói đối với những bản truyền thuyết cũng không cảm thấy hứng thú lắm, từ đầu đến cuối đều cảm thấy được đó là tạp học không được cho vào sách học, nhưng hiện giờ muốn viết thoai bản lại đổi thành tiểu tức phụ của mình, Kiều Ứng Trạch vẫn là tỏ vẻ thực duy trì, y cũng không trông cậy vào tài năng về phương diện này của Cung Trác Lương sẽ lấy được thành tựu gì, chỉ là muốn hắn có thứ mình yêu thích có thể làm hắn thư thái là tốt rồi.

“Ân.”

Cung Trác Lương ngậm múi cam vừa lòng hừ một tiếng, lúc này Nhược Lam lại đến đây thông báo lão phu nhân gọi bọn hắn đi qua uống rượu, nhìn thấy bộ dáng hai người dính vào nhau cũng đã thấy nhưng không thể trách**, dùng khăn che miệng cười trộm lui ra ngoài.

“Tối nay có thể làm phiền Trác Trác chiếu cô ta.”

*Thoại bản: một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này.

**Nguyên văn: 见怪不怪 có 2 nghĩa: thấy nhưng không thể trách hoặc là không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị.

Nhìn về phía Cung Trác Lương cười khổ, Kiều Ứng Trạch đã làm tốt việc chuẩn bị tâm lý sẽ phải uống rất nhiều.

Kiều Ứng Trạch trong một năm ít khi uống rượu nhiều lần, cũng không có tư lượng gì, nhưng là hằng năm lần đầu lão phu nhân mời uống rượu, kế hoạch chính là cho cả nhà tụ lại một chỗ thêm náo nhiệt, y dù uống không tốt, đó cũng là thời điểm khó có được để y phóng túng, năm rồi đều là do Hàm Thư các nàng chiếu cô y, năm nay nhưng là phải phiền tới tiểu tức phụ của y.

Cung Trác Lương cũng đã dần dần luyện ra một chút tư lượng đương nhiên là miệng đầy đáp ứng theo, hai người tới phòng của lão phu nhân, gặp nhị thiếu gia Kiều Ứng Hiền, tam thiếu gia Kiều Ứng Từ, đại tiểu thư Kiều Viện Âm cũng đã tới rồi, hơn nữa hai người bọn họ, một đám tiểu bối vây quanh bên người lão phu nhân cũng rất náo nhiệt.

Chỉ chớp lát, Kiều lão gia cùng Kiều phu nhân cũng đã tới, tiệc rượu chính thức bắt đầu, bọn nha hoàn bưng trái cây và rượu nối đuôi nhau đi vào.

Nhân ngày này hằng năm vui vẻ một lần, Kiều lão phu nhân liền miễn quy củ cho Kiều phu nhân cùng Cung Trác Lương này hai người vợ, người một nhà phân biệt ngồi xuống, Kiều Ứng từ nhỏ tuổi nhất được lão phu nhân ôm ngồi trên ghế chính, ngồi bên trái là Kiều lão gia, Kiều phu nhân, Kiều Viện Âm, bên tay phải còn lại là Kiều Ứng Trạch, Cung Trác Lương, Kiều Ứng Hiền.

Uống rượu đương nhiên phải dùng tư lệnh, sớm đã có nha hoàn chuẩn bị tốt ống thăm, bên trong có viết các cách thức lệnh thăm, từ hoa điều cá trùng (con sâu) đến bàn ghế rất là đa dạng, lấy ngẫu nhiên trúng cái gì sẽ làm thơ chỉ về đề tài đó, vốn nếu lấy ngẫu nhiên chút trữ tình thơ mộng gì đó Cung Trác Lương cũng có thể ứng phó một chút, nhưng hần đêm nay có chút đen đủi, lấy ngẫu nhiên đều là tạp vật, đem hần ghen đầy mặt hắc tuyến, mà Kiều Ứng Trạch đối này cũng là ứng phó tự nhiên, nhưng không bị phạt rượu, trái lại vì Cung Trác Lương chần không ít rượu, hơn nữa có Kiều Ứng Hiền kẻ đỡ hơi này muốn làm quái, đem tất cả mọi người chọc cho hết sức cao hứng.

Lão phu nhân là võ tướng chi nữ, chơi tư lệnh nho nhã một hồi liền chán, đổi thành mỗi người kể chuyện cười, không chọc cười được mọi người liền phạt rượu, này là sở trường của Cung Trác Lương, lại đến phiên Kiều Ứng Trạch uống đủ, y làm sao hiểu được đùa vui thú vị gì đó, lại bị chuốc thêm mấy chén, thật sự là chống đỡ không được, liền hướng lão phu nhân xin lỗi tìm phòng nghỉ ngơi trước, chờ mọi người tận hứng lại cùng Cung Trác Lương trở về.

“Ta đưa người đi.”

Cung Trác Lương lo lắng nhìn Kiều Ứng Trạch gương mặt ngốc nghếch say rượu, đỡ cánh tay y lo lắng hỏi.

Sau khi uống rượu Kiều Ứng Trạch gương mặt có thêm phần biếng nhác phóng túng, thấy Cung Trác Lương trong lòng ngứa ngáy a, thật muốn ôm cắn một ngụm trước.

“Đừng, người chơi cùng tổ mẫu, ta đi ra sau nằm một chút là tốt rồi.”

Kiều Ứng Trạch thấy Cung Trác Lương chọc cho cả nhà đều vui vẻ, cũng không muốn làm mất hứng mọi người, miễn cưỡng cam đoan chính mình có thể đi được, lại gỡ tay Cung Trác Lương ra, chuyển hướng về phía cửa.

“Đúng vậy, Nghiên nha đầu chó đi, người cái quý linh tinh lại kể chuyện cười cho tổ mẫu.”

Kiều lão phu nhân đang cười vui vẻ, sao có thể thả Cung Trác Lương đi như vậy, đang muốn kêu nha hoàn bên người đưa Kiều Ứng Trạch đi tìm phòng nghỉ ngơi, chỉ thấy Chỉ Kỳ cúi chào chủ động xin đi giúp đỡ, lão phu nhân cũng không nghĩ nhiều, huy phát tay để cho nàng đi.

“.....”

Chỉ Kỳ cúi đầu đi qua bên người Cung Trác Lương, khoe miệng hơi hơi gợn lên nụ cười, giúp Kiều Ứng Trạch hư nhuyển đi ra ngoài.

Mà ở phía sau bọn họ, Cung Trác Lương chỉ kịp lo lắng nhìn Kiều Ứng Trạch bóng dáng suy yếu một cái, đã bị lão phu nhân cười ha ha kéo đến ngồi bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Chương 28

Đối với trên đường đụng phải nha hoàn, Chi Kì bình tĩnh tự nhiên gật đầu chào, một đường dẫn Kiều Ứng Trạch đi đến phòng yên tĩnh không nghe được âm thanh vui đùa nữa, Chi Kì nhìn nhìn trái phải không có phát hiện bóng người, liền lấy tay đóng cửa cài then cửa lại.

Kiều Ứng Trạch sau khi vào phòng liền tìm giường nằm lên, cũng không có chú ý tới động tác nhỏ của Chi Kì phía sau.

Kiều Ứng Trạch uống quá nhiều rượu liền lười biếng không muốn động, không nói nhiều cũng không nháo, nhưng là không muốn ngủ, liền nguyện ý một người miên man suy nghĩ chút có chút không, cho nên y mới có thể nói buổi tối làm phiền Cung Trác Lương.

Nằm suy nghĩ một hồi, Kiều Ứng Trạch cảm thấy ngọn nến dường như bị người chắn, lại không nghe thấy thanh âm Chi Kì rời đi, chậm nửa nhịp mới cảm thấy có chút kì quái, lúc này mới quay lại xem tình hình sao lại thế này, lại nhìn thấy Chi Kì mặc một cái yếm đỏ thân thể tuyết trắng tiến lại đây.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Cung Trác Lương cười ôm cánh tay Kiều lão phu nhân, nhưng ánh mắt vẫn là lo lắng dính trên lưng của Kiều Ứng Trạch, thấy y ra cửa quẹo hướng bên trái, Cung Trác Lương hướng Nhượng Lam cùng Văn Thư đứng hầu một bên ra mắt ám hiệu, Văn Thư quen thuộc sân của lão phu nhân lặng lẽ đi theo.

“Tẩu tử là từ đâu biết đến nhiều chuyện thú vị như vậy? Ngay cả ta suốt ngày ngâm mình trong tửu lâu cũng chưa từng nghe qua.”

Kiều Ứng Hiền nhìn không được nhìn vị tẩu tử xinh đẹp này vài lần, chỉ cảm thấy ca ca thật sự là hào phúc khí, nhưng lại được một người vợ trưởng thành như thế.

Lại nghĩ đến vị Trác Lương đệ đệ phần nộn tính xảo, Kiều Ứng Hiền trong lòng nhất thời không biết là vui mừng hay đáng tiếc, từng có thể nhận thức thiếu niên đáng yêu như vậy mà cao hứng, lại tiếc hận hân như thế nào không phải là muội muội của tẩu tử, như vậy chính mình cũng có thể lấy được làm vợ, nhưng lại tưởng tượng mẫu thân là tuyệt đối sẽ không đồng ý, vì vậy thiếu niên nhiệt huyết xưa nay không biết tư vị tình cảm đã phiền não rồi.

“Có một số là nghe từ nha hoàn lớn tuổi ở nhà mẹ đẻ, có một số là xem trong tạp thư thấy thú vị liền ghi nhớ, để tiểu thúc phải chê cười rồi.”

Cung Trác Lương ra về ngại ngùng ứng phó Kiều Ứng Hiền, ngược lại vừa nói làm người khác chê cười, đem tất cả lực chú ý đều hấp dẫn lại đây, như vậy không có ai truy cứu rõ ràng vì sao hân còn nhỏ như vậy lại hiểu biết nhiều chuyện như vậy.

Văn Thư xuất thân từ trong viện của lão phu nhân, tự nhiên biết rõ từng lối kiến trúc nơi này, cũng biết rõ tâm tư của Chi Kì đối với đại thiếu gia, cho nên sau khi bọn họ đi ra liền lưu lại tầm mắt, ở phía sau xa xa đứng nhìn, thấy Chi Kì mang đại đến một sương phòng xa nhất, Văn Thư trực giác có chút không ổn, đi đến trước cửa nhẹ nhàng đẩy, phát hiện cửa bị khóa, lập tức liền thay đổi sắc mặt.

Cái chỗ này cũng không phải không có gia nhân đi qua, Văn Thư biết mình quyết không thể bối rối để lộ ra làm người khác chú ý, bằng không một khi làm lớn chuyện sẽ triệt để làm mất mặt lão phu nhân cùng đại thiếu gia.

Bất luận là nha hoàn của tổ mẫu câu dẫn thiếu gia hay là thiếu gia đánh chủ ý lên nha hoàn của tổ mẫu, đây đều là sự gièm pha vô cùng lớn, Văn Thư tin tưởng đại thiếu gia không phải là người như thế, nhưng Chi Kì nếu là bị bức đến từ lộ.

Văn Thư ổn định lại tinh thần, lập tức làm cho sắc mặt của mình tự nhiên tiêu sái trở về, chính là bước chân vội vàng đã tiết lộ nội tâm lo lắng của nàng, tiến đến trước mặt lão phu nhân cùng Cung Trác Lương cúi người chào.

“Lão phu nhân, thiếu phu nhân, đại thiếu gia giống như có chút say rất khó chịu, y tuy rằng chịu đựng không nói với chúng ta, nhưng nô tỳ nghe được y nhỏ giọng gọi tên của thiếu phu nhân, nếu không trước hết mời thiếu phu nhân đến nhìn một chút?”

Văn Thư làm ra bộ dángтреу ghẹo cười khẽ, bí mật hướng Cung Trác Lương đưa mắt ra hiệu.

“Tổ mẫu tốt, cháu dâu thật sự không thể yên tâm, này chuyện cười cũng kể không được, ngài liền cho phép cháu dâu đi xem tướng công đi.”

Cung Trác Lương tâm linh thần hội (Hiểu rõ), xoay người dính trong lòng ngực lão phu nhân làm nũng, ánh mắt rũ xuống cũng đã lộ ra kinh nghi (kinh ngạc, lo lắng), không biết là Văn Thư sót ruột cái gì.

“Xem này nha đầu không biết xấu hổ nga, mau đi đi đi, ngược lại bà già ta đây gây trở ngại các người ân ái ái, ha ha.”

Kiều lão phu nhân điểm điểm mũi Cung Trác Lương, cười lớn đem hân đẩy ra ngoài, cuối cùng còn dặn dò hân hanh lên trở về mới được.

“Tạ ơn tổ mẫu.”

Cung Trác Lương làm bộ như ngượng ngùng đáp lại, lại hướng Kiều lão gia Kiều phu nhân cúi người cáo tội, lúc này mới mang theo Văn Thư cùng Nhượng Lam đi ra đại ốc (nhà lớn), rời khỏi tầm mắt của mọi người, tươi cười trên mặt Cung Trác Lương không giảm, nhẹ giọng hỏi Văn Thư đã xảy ra chuyện gì.

“Hồi thiếu phu nhân, nô tỳ thấy Chi Kì dẫn thiếu gia đến sương phòng xa xa. Khóa cửa lại.”

Văn Thư ở phía sau Cung Trác Lương từng bước nhẹ nhàng đưa tay chỉ phương hướng, nhìn nhìn chung quanh phân tán nha hoàn, dùng thanh âm nhỏ

nhất đem sự tình nói cho Cung Trác Lương.

“Chi Kì?”

Cung Trác Lương vừa nghe xong lời này khí tràng lập tức khai hỏa toàn bộ, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú về phía trước, nụ cười trên mặt càng phát ra sáng lạn.

Tốt lắm, dám đánh chủ ý trên người lão bà của Cung Trác Lương hán, thật sự là không kiên nhẫn sống tiếp a!

“Thiếu phu..... Nhân!”

Văn Thư dẫn Cung Trác Lương đến trước cửa phòng, đang muốn hỏi Cung Trác Lương nên mở cửa như thế nào, đã thấy Cung Trác Lương một tay xốc lên cửa sổ để cho Nhược Lam nâng lên, sau đó chính mình hai tay chống đỡ song cửa sổ nhấc chân nhảy vào.

Văn Thư mục trừng khẩu ngọc nhìn Nhược Lam bình tĩnh thả cửa sổ xuống, sau đó đứng ở một bên cúi đầu tiêu hóa những gì mình vừa thấy, về phần trong phòng đã phát sinh cùng sắp sửa phát sinh chuyện gì, cũng không phải chuyện nha hoàn các nàng có thể xem nhiều nghĩ nhiều.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Kiều Ưng Trạch đột nhiên bị bị đồ vật này nọ dựa vào làm cho hoảng sợ, theo bản năng uốn gối nhất chân đạp tới, liền nghe được một tiếng rên nhẹ, Kiều Ưng Trạch tỉnh rượu hơn phân nửa mới nhìn rõ ràng tình huống trước mặt, chỉ thấy Chi Kì đang ôm bụng ngã ngồi trên mặt đất.

“Chi Kì ngươi đang làm cái gì!”

Bị thân thể quang lõa làm kinh hoảng, Kiều Ưng Trạch vội nghiêng đầu dời tầm mắt, trong lòng một trận ghê tởm chán ghét, cảm giác say bị lừa gạt kích thích, Kiều Ưng Trạch nhất thời đau đầu choáng váng, một tay chống đỡ ở trên giường mới giữ vững được thân thể.

“Đại thiếu gia..... Đại thiếu gia, Chi Kì đối với ngài là một mảnh chân tình a.”

Kiều Ưng Trạch mặc dù thân thể có chút yếu, nhưng vẫn là một đại nam nhân, trong lúc kinh sợ một cước kia đoán chừng cũng không nhẹ, Chi Kì ôm bụng miễn cưỡng đứng lên, cắn răng lại áp sát tới bên người Kiều Ưng Trạch.

Chi Kì biết chính mình hôm nay làm chuyện thập hần mạo hiểm, nhưng nàng thật sự là chờ không nổi, nghe nói phu nhân gần nhất hỏi thăm một gã nô tài háo sắc ham mê bài bạc, Chi Kì sợ chính mình phải gả cho gã, để cho nàng lấy nam nhân như vậy nàng tình nguyện tìm chết, hơn nữa nguyên bản kế hoạch làm tốt lắm, cho nên Chi Kì cắn răng một cái liền nuông cơ hội này động thủ.

Việc này hôm nay nếu thành, tất nhiên là nàng vận khí tốt, nếu là không thể, như vậy nàng sẽ đem tội danh câu dẫn nha hoàn của tổ mẫu uy hiếp Kiều Ưng Trạch lưu lại mình, Chi Kì biết Kiều Ưng Trạch là người cực thanh cao lại quý trọng danh dự, nhất định sẽ không cho phép mình làm lớn chuyện để người khác gièm pha.

“Ngươi đừng lại đây! Ngươi..... Không biết liêm sỉ!”

Kiều Ưng Trạch vừa thấy Chi Kì muốn tiến lại đây, vội đứng dậy tránh né, nhưng y chỉ đọc sách thánh hiền thật sự nói không nên lời những từ ngữ khó nghe, chỉ có thể phi lễ chó nhìn tránh xa nàng, trong lòng thật sự vừa tức vừa vội.

“Thiếu gia, chuyện ngày hôm nay nếu công khai, nô tỳ một cái tiện mệnh chết không đáng tiếc, ngài phải đối mặt như thế nào với lão phu nhân bọn họ chứ? Thành thiếu gia thương tiếc nô tỳ, nô tỳ chắc chắn sẽ hảo hảo hầu hạ ngài.....”

Chi Kì đã muốn hoàn thành bất cứ giá nào, từ trên giường đứng lên lại bỏ nhào về phía Kiều Ưng Trạch, thấy y trong lúc hướng giường bên kia chạy trốn không cẩn thận ngã ngồi trên giường, Chi Kì một bên run rẩy cỡi cái yếm cùng dây lưng của chính mình một bên hướng trên người y áp qua, nhưng không ngờ lại bị Kiều Ưng Trạch một cước đạp xuống, chỉ là lúc này cũng không có lực đạo gì, Chi Kì đứng không vững ngã ngồi trên mặt đất, nàng đang muốn đứng lên tiếp tục đánh về phía Kiều Ưng Trạch, lại nghe thấy bên cửa sổ truyền đến động tĩnh ý thức quay đầu nhìn lại, tại một khắc này bị hoảng sợ cứng ngắt thân thể, bởi vì nàng thấy thiếu phu nhân thế nhưng từ nơi nào nhảy vào!

Chi Kì hoảng toàn choáng váng, trong viện lão phu nhân nặng nhất là lễ nghi quy củ, nơi nào thấy một cô nương trèo cửa sổ? lại có ai nghĩ nghĩ tới đi khóa cửa sổ chứ?

“Tướng công, ngươi không sao chứ?”

Cung Trác Lương vừa nhảy vào phòng liền nhìn thấy Chi Kì khóa thân hơn phân nửa ngồi dưới đất, mà tướng công nhà mình về mặt tức giận đứng bên giường, quần áo tuy có điểm không chỉnh tề nhưng là còn mặc đủ, vì thế Cung Trác Lương an tâm một nửa, mang theo làn váy chạy chậm đến trước mặt Kiều Ưng Trạch, hai tay đỡ lấy vai y lo lắng hỏi.

“Ta không sao, Trác Trác.....”

Kiều Ưng Trạch vừa thấy Cung Trác Lương, tâm tình bối rối đột nhiên có chỗ dựa liền trầm tĩnh xuống, y cũng không thèm để ý đến Chi Kì bên kia, mà nhìn chăm chăm hán sợ Cung Trác Lương hiểu lầm, một tiếng Trác Trác gọi rất là ủy khuất a.

“VẬY là tốt rồi.”

Cung Trác Lương đau lòng ôm Kiều Ứng Trạch một cái, lúc này mới đảo mắt nhìn Chi Kì ở một bên, Cung Trác Lương nhất thời lạnh mặt xuống, đem chân trên giường hung hăng ném vào mặt nàng.

“Thiếu, thiếu phu nhân.”

Chi Kì đỏ mặt dùng chân che khuất thân thể chính mình, lúc này tâm đã vô cùng rối loạn, thiếu phu nhân ra mặt thực sự là ngoài dự đoán của nàng, mà phản ứng của đối phương khi đối mặt với chuyện này càng làm cho nàng rối loạn hơn, có nữ nhân nào nhìn thấy trượng phu của mình cùng nha hoàn quấn lấy nhau cùng một chỗ, phản ứng đầu tiên là hỏi trượng phu có sao không a?

“Ngươi câm miệng! Lập tức đem quần áo mặc vào!”

Lạnh lùng mắng Chi Kì một tiếng, Cung Trác Lương giúp Kiều Ứng Trạch sắc mặt đã tái nhợt hướng về phía trong giường nằm xuống, sau đó nghiêng người ngồi ở phía sau y, một tay vòng đến trước ngực nắm tay y, sát ý mười phần liếc mắt trừng Chi Kì.

“Thiếu.”

Chi Kì dùng chân che lại cơ thể bối rối mặc quần áo vào, nhìn Cung Trác Lương thần sắc thâm trầm không biểu hiện ra vui giận, lời nói nàng dùng để uy hiếp Kiều Ứng Trạch lại nửa lời cũng thốt không ra.

Chi Kì biết rõ nhược điểm của Kiều Ứng Trạch là thiện tính, cho nên tự nhận có thể gây khó dễ y, mà đối mặt với thiếu phu nhân trông có vẻ nhỏ tuổi trước mặt này, nàng giờ phút này lại phát ra sự sợ hãi từ tận đáy lòng, dù sao lão phu nhân cùng phu nhân đối phó thiếp tì bọn nha đầu thủ đoạn cùng tàn nhẫn ra sao nàng đều đã nhìn thấy nhiều, khó bảo toàn bản tính thiếu phu nhân sẽ không ác liệt cay cú hơn các nàng.

“Thu hồi ngôn ngữ xấu xa của ngươi đi, ta mặc kệ ngươi vì sao làm ra chuyện đáng xấu hổ như thế này, thời khắc ngươi bước ra khỏi cánh cửa này, ta nghe thấy trong phủ nửa điểm từ ngữ làm tổn hại đến thanh danh của thiếu gia, một chiếc chiếu một ngọn đèn chính là kết cục nửa đời sau của ngươi, đi ra ngoài.”

Cung Trác Lương không cho Chi Kì cơ hội hé miệng, thanh âm bình tĩnh hung hăng uy hiếp nàng vài câu, một ngón tay chỉ ra cửa khẽ quát một tiếng, đã đem Chi Kì hoàn toàn bị hấn áp đảo dọa sợ chạy ra ngoài.

Xảy ra loại chuyện này tổn hại thanh danh chính là Kiều Ứng Trạch, nếu đem trách nhiệm đổ hết lên người Chi Kì, như vậy thân là đại nha hoàn được lão phu nhân coi trọng cùng sủng ái nhất, cho dù là đã từng, cũng là mất mặt lão phu nhân, nếu gây ra chuyện chính là nha hoàn của phu nhân, Cung Trác Lương tự nhiên sẽ không thay nàng giải quyết tốt hậu quả, nhưng lão phu nhân cũng là bệnh vực hai phu phu bọn họ, Cung Trác Lương hiện tại cũng chỉ có thể nhẫn xuống con tức này, bảo toàn uy nghiêm của lão phu nhân.

Đương nhiên, Cung Trác Lương sẽ không dễ dàng như vậy mà buông tha cho người làm tiểu tướng công nhà hấn kinh sợ, chính là không thể đem chuyện này nói ra, vẫn là tìm cách khác.

Chi Kì hoảng hốt sửa sang lại quần áo liền hướng ra ngoài cửa mà chạy, mở cửa liền bị Văn Thư và Nhược Lam canh ngoài cửa làm cho hoảng sợ, không đợi chân của nàng bước ra khỏi cánh cửa đã bị hai nha đầu lãnh nghiêm mặt đẩy tiến vào, sau khi chỉnh sửa tốt quần áo đầu tóc, mới bị Văn Thư mang theo cùng nhau đi về phía đại ốc (nhà lớn).

Mà lúc này Chi Kì đã bình tĩnh lại, biết là ra khỏi căn phòng kia chính mình có thể ngay cả nửa điểm uy hiếp đến vợ chồng đại thiếu gia đều không có, y đại thiếu gia xưa nay đậm mực ít ham muốn, nàng nói suông là bị đùa giỡn có ai sẽ tin đâu?

Chi Kì trong lòng nhanh xoay chuyển, nghĩ lại còn hai ngày nữa sẽ được thả ra, thiếu phu nhân hẳn là không kịp làm cái gì đi? Chính mình hiện tại chạy nhanh thu thập xong tư vật trước tiên giấu đi ra ngoài mới an toàn!

“Nhược Lam, đi cùng lão phu nhân thỉnh tội, nói là đại thiếu gia say rượu rất lợi hại, chúng ta đi về trước, ngày mai lại đến thỉnh an bồi tội cùng lão nhân gia nàng.”

Cung Trác Lương phân phó Nhược Lam một tiếng, xoay người ghé vào trên người Kiều Ứng Trạch nhìn y, nghĩ thầm tiểu tướng công nhà hấn thật đáng thương, cư nhiên gặp phải nữ lưu manh, nhất định bị dọa rồi.

Thật không hiểu là xuất phát từ tín nhiệm hay là vân vân, dù sao trong lòng Cung Trác Lương, nửa điểm đều không cho rằng trong đầu Kiều Ứng Trạch có ý niệm lưu manh với nha hoàn người khác.

“Không, không cần, ngươi đi bồi bọn họ chơi đi.”

Kiều Ứng Trạch đã muốn hận không thể đem mặt chôn vùi vào trong gối, ở trước mặt tiểu tức phụ lộ ra việc xấu như vậy, còn phải dựa vào tiểu tức phụ giải vây, Kiều Ứng Trạch vừa thẹn vừa giận bắt đầu cảm thấy đầu choáng váng.

“Ngươi không thoải mái ta nào có tâm tư hống bọn họ chứ? Liền quyết định như vậy đi, Nhược Lam nhanh đi!”

Cung Trác Lương hiện tại còn đang ghen một bụng hỏa đây, nào có tâm tình thanh thản đi kể chuyện cười cho đám người kia, hẳn hiện tại nóng lòng đem Kiều Ứng Trạch túm về trong viện của mình xem, thuận tiện từ sự tình vừa mới phát sinh phải hảo hảo ‘xâm nhập dò xét’ một phen!

****Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: (che mặt) Đại Kiều vẫn là anh hùng ngay thẳng nha~~**

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Tiểu Thổ Lộ

“Này..... Nga.”

Kiều Ứng Trạch còn muốn Khuyên nữa, nhưng vừa quay đầu nhìn thấy Cung Trác Lương bộ dáng áp suất thấp híp mắt vẻ mặt suy tư, Kiêu Ứng Trạch theo bản năng run rẩy, bật người sửa miệng đáp ứng.

Kiều Ứng Trạch cảm thấy được..... Thời điểm nương tử tức giận, chính mình vẫn là đều nghe theo hần mới tốt.

Nhược Lam theo như lời Cung Trác Lương đến cáo tội với lão phu nhân, lão phu nhân mặc dù có điểm mất hứng nhưng rốt cuộc vẫn là đau lòng tôn nhi, hơn nữa còn có Chi Kì cùng Văn Thư hát đệm, cũng liền huy tay thoái mái cho đi, vì thế Văn Thư cùng Nhược Lam giúp đỡ Cung Trác Lương mang Kiêu Ứng Trạch trở về.

Đương nhiên, Kiêu Ứng Trạch không thực sự say đến vậy, chỉ là giả vờ lừa gạt những người khác người khác mà thôi.

Về tới phòng của mình, Cung Trác Lương đuổi Kiêu Ứng Trạch đi tắm rửa trước, sau đó lưu lại một mình Văn Thư, hướng nàng hỏi kỹ càng tình hình của Chi Kì, nhất là nàng đã làm chuyện ác cùng đắc tội qua những người nào.

Cung Trác Lương trước kia cũng từ Văn Thư hiểu biết tính tình bản tính của các nha hoàn trong phòng lão thái thái, biết được Chi Kì từng là nha đầu lão phu nhân muốn lưu lại làm thông phòng* cho Kiêu Ứng Trạch, nhưng sau này chính mình được gả qua đây lão phu nhân liền từ bỏ ý niệm này, cho nên Cung Trác Lương cũng không quá để ý nữ nhân này, nhưng hôm nay xảy ra chuyện này, lấy tính tình của Cung Trác Lương tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha nàng.

“Chi Kì ở bên cạnh lão phu nhân nhiều năm như vậy, từng sai phạm đắc tội người khác đương nhiên rất nhiều, phu nhân nàng cũng từng chống đối qua, chính là nàng trước sau như một sẽ nịnh nọt lão phu nhân, lão phu nhân cũng sẽ không cùng nàng so đo, lúc này nàng sẽ lập tức được thả ra, nếu nói là có thể làm cho lão phu nhân không niệm tình cũ mà nổi giận khi nàng phạm lỗi thì sợ là chỉ có một..... Trộm bán của hồi môn riêng tư của lão thái thái.”

Văn Thư cùng Chi Kì ở chung trong một viện lâu như vậy, tất nhiên là không ít lần bị nàng đàn áp khi dễ, theo tính cách của Văn Thư chắc là không biết chủ động tố giác hoặc vu oan người khác, nhưng hiện tại Cung Trác Lương hỏi nàng, nàng cũng không phải Bò Tát đi bảo vệ cái người không đáng thương xót kia.

“Quả nhiên nơi ở càng thâm sâu, những con sâu lòng tham không đáy liền sinh sôi nảy nở nhiều hơn.”

Cung Trác Lương nghe vậy cười nhạo một tiếng, nghĩ thầm cái này thật đúng là cái cơ sở dụng trăm lần cũng không cũ, Chi Kì nếu là không phạm phải sai lầm này, Cung Trác Lương cũng không rảnh rỗi tính toán vu oan nàng, nhưng nàng đã có sẵn nhược điểm, Cung Trác Lương liền một chút cũng không cần khách khí.

“Nhưng nàng xưa nay cẩn thận, lấy trộm cũng không phải cái gì quý giá, chỉ sợ lão phu nhân cũng là mở một con mắt nhắm một con mắt, ngại nếu phan hư khai ra, không chỉ làm tổn hại danh dự lão phu nhân, sợ là cũng phải đắc tội những lão nhân trong nhà này.”

Văn Thư có chút lo lắng nói với Cung Trác Lương liên quan giữa lợi và hại, trộm đồ lên án là chuyện thường có trong một số gia đình giàu có, Cung Trác Lương là tân nương tử đem việc này đi bàn cãi, nhất định sẽ đắc tội không ít người.

“..... Ngươi nói nàng đắc tội với phu nhân như thế nào.”

Cung Trác Lương vừa nghe Văn Thư nói như thế, hiểu được việc này chính mình thật đúng là không thể ra mặt, chính là bất hần cứ để cho Chi Kì về vang mà rồi khỏi Kiêu phủ cũng tuyệt đối là không có khả năng.

“Thiếu phu nhân là muốn.....”

Văn Thư ánh mắt vừa động liền hiểu được dụng ý của Cung Trác Lương, trong lòng cũng không tự kiềm chế được mà co rút một chút, ti mi đem chuyện của Chi Kì cùng Kiêu phu nhân ở khoảng thời gian ăn tết nói ra.

Chuyện của Nhược Từ Văn Thư chỉ mơ hồ biết có chút kì quái, dù sao Cung Trác Lương có chuyện gì đều phân phó cho Nhược Lam, Kiêu Minh bọn họ đi làm, hiện tại đến phiên chính nàng tham gia trong đó, khó tránh khỏi đối với Cung Trác Lương sinh ra kính sợ từ trong tâm, qua năm mới chỉ là cô nương mới vừa mười ba tuổi, làm việc đã khéo léo quý quý, lại tội lụy thêm vài năm sợ là trong nhà này sẽ trở thành thiên hạ của hần.....

Văn Thư nào biết đâu rằng, thiếu phu nhân còn nhỏ tính xảo trong mắt của nàng, nội tâm kì thật là một đại nam nhân gần hai mươi sáu tuổi a. Hoặc phải nói là một tiểu nam nhân bao che khuyết điểm lại tuyệt đối không chịu thiệt?

“Ta biết Văn Thư người ở trong nhà này nhân duyên là tốt nhất, lão phu nhân thì không cần phải nói, người có hay không có thể nói chuyện với vài tỷ muội bên cạnh phu nhân?”

Từ khi Văn Thư đi theo hai phu phu bọn họ, Cung Trác Lương liền âm thầm thăm dò quan sát nàng, thấy nàng là một nha đầu thông minh lại an phận, liền chủ động mời gọi tâm tư nàng, hiện tại bên người Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch mặc dù có Hàm Thư cùng Nhược Lam, nhưng hai người bọn họ trong căn nhà này thật sự không có phân lượng gì, mà Văn Thư là bọn hắn muốn lưu lại nhà chính làm tổng quản bên này, có thể kéo lên cùng một thuyền lúc nào cũng yên tâm thêm một chút.

Hơn nữa hôm nay Văn Thư biểu hiện quả thật tốt lắm, bảo vệ thanh danh của Kiều Ứng Trạch nửa điểm muốn kể công, Cung Trác Lương đối nàng cũng tín nhiệm nhiều hơn một chút.

“.....”

Tim Văn Thư đập nhanh hơn một chút, kiên định gật đầu. Biết đây là thiếu phu nhân tỏ thái độ muốn thu dùng mình, trước kia nàng mặc dù ở trong tiểu viện này địa vị là cao nhất, nhưng rốt cuộc cũng là người ngoài không được trọng dụng như Hàm Thư các nàng, chuyện lần này nếu mình có thể làm tốt, như vậy có thể chân chính hòa nhập vào bên trong các nàng.

“Tốt, kia đầu tiên, để người ở lại trong viện của lão phu nhân xem chừng Chi Kì, đừng để cho nàng thiêu hủy cái gì, nàng nếu đã trộm đồ nhiều năm, biên lai cầm đồ linh tính căn cứ chính xác lưu lại một chút, sau đó.....”

Cung Trác Lương hạ mí mắt nghĩ nghĩ, gọi Văn Thư tới gần bên mình một chút, thấp giọng phân phó xuống, lại lấy thêm mấy lượng bạc đưa cho nàng làm ‘kinh phí hoạt động’, liền để cho nàng ra ngoài.

“Trưởng công, người đêm nay uống không ít, ngâm nước lâu sẽ càng choáng váng.”

Đợi sau khi Văn Thư rời đi, Cung Trác Lương trực tiếp quẹo vào phòng tắm, thấy Kiều Ứng Trạch đã tắm xong từ bao giờ, đang mặc áo tắm ngồi ở bên cạnh bàn nhũ mỳ suy nghĩ lung tung, vì thế Cung Trác Lương cười tủm tỉm đi đến dựa vào ngực y, hướng tay Kiều Ứng Trạch nheo một cái.

“Trác Trác, ta.....”

Kiều Ứng Trạch không biết giải thích như thế nào về chuyện đêm nay với Cung Trác Lương, hoặc là nói nên giải thích cái gì, nhưng cái không nên xem hẳn cũng xem qua rồi, mặc dù mình không có nửa điểm ý nghĩ muốn chiếm tiện nghi, ngược lại thật tức giận cùng ghê tởm, nhưng y không biết Cung Trác Lương sẽ nghĩ như thế nào, có thể hay không tưởng y bình thường không giữ mình trong sạch, cho nên mới dẫn đến việc nha hoàn làm càn như thế?

“Người vừa mới tắm xong a, ta một thân toàn mùi rượu này, trưởng công người..... Ngoan ngoãn lên giường chờ ta.”

Cung Trác Lương tránh đi Kiều Ứng Trạch đang muốn tới gần, nhưng thấy y một bộ sốt ruột lại thấy bộ dáng ảm đạm không biết biểu đạt như thế nào, Cung Trác Lương trong lòng thờ dài, có điểm luyến tiếc khi dễ y, dù sao chỉ là quân tử làm người ta muốn khi dễ, nhưng vừa nghĩ tới tiểu trưởng công của mình cư nhiên bị một nữ nhân giữ trở lưu manh, Cung Trác Lương trong lòng thật sự vừa tức ghen phần (kìm nén phần nộ) a. Vừa ghen khắt vừa tức giận.

“Nga.”

Kiều Ứng Trạch cẩn thận nhìn thần thái của Cung Trác Lương, cảm thấy hẳn đang tức giận, nhưng nghe ngữ khí lại không quá giống, nhưng y lúc này là kiên quyết phải nghe lời vợ, vì thế liền thật sự ngoan ngoãn trở về phòng trong, sau đó Kiều Ứng Trạch nằm trên giường suy xét, nương tử rốt cuộc nghĩ như thế nào đây? Để cho mình ở trên giường chờ..... Kia chính mình có cần đem áo tắm cởi ra?

Cung Trác Lương rất nhanh đã tắm sạch sẽ, ngay cả đồ lót cũng không mặc, bọc áo tắm chạy vào phòng trong, sau khi xóc chấn lên chui vào, phát hiện Kiều Ứng Trạch cư nhiên cũng cởi sạch chỉ còn lại quần lót, Cung Trác Lương thầm khen một tiếng, không khách khí mà nằm úp sấp cả người lên, đem Kiều Ứng Trạch đặt ở dưới thân.

“Trác, Trác Trác.....”

Cũng không biết là có phải do hôm nay uống rượu lại bị kích thích lớn hay không, Kiều Ứng Trạch bị làn da nhẵn nhụi non mềm của Cung Trác Lương dán lên, thân thể cũng sắp có phản ứng, lại nói tiếp y đã nhiều ngày không cùng Cung Trác Lương thân cận qua, Cung Trác Lương vẫn chưa có nhu cầu về phương diện này, mà chính y thân thể không được tốt tính tình lại lạnh nhạt, tất cả đối với phương diện này cũng không có chủ động yêu cầu qua, nhưng giờ này khắc này, Kiều Ứng Trạch thật sự có cảm giác muốn.

Có lẽ, mình là muốn mượn tiếp xúc thân thể, để xác định tiểu tức phụ là thật không có đề ý đi?

“Trưởng công vừa rồi nhìn..... Có cái cảm giác gì nha?”

Cung Trác Lương nâng cằm của Kiều Ứng Trạch nhẹ nhàng liếm hầu kết của y, thấp giọng hỏi những lời không rõ nghĩa.

“Không có, nhìn nàng như vậy ta chỉ cảm thấy thật ghê tởm.”

Trước mắt thoáng qua bộ dáng của Chi Kì, trong lòng Kiều Ứng Trạch một trận chán ghét mâu thuẫn, nhưng khi Cung Trác Lương liếc hôn vuốt ve xuống, y rất nhanh liền thở hỗn hển suy nghĩ rối loạn.

Thân thể Kiều Ứng Trạch cũng không bài xích tình sự, trước khi thành thân xem qua tập tranh nam nữ cũng sẽ có cảm giác, nhưng trong tư tưởng của y đây là chuyện thân mật chỉ có vợ chồng mới có thể làm, Chi Kì như vậy..... Là tội ác.

“Phải không? Nàng bộ dạng rất xinh đẹp, đáng người lại tốt như vậy, tướng công không phải đang lừa ta ư?”

Tuy rằng chính mình nhìn lướt qua, nhưng Cung Trác Lương thân là nam nhân vẫn là đánh giá rất cao điểm ấy, vốn đời trước hẳn hứng thú với những cô gái xinh đẹp hơn là những bé gái loli, nhưng là hiện tại nhìn Chi Kì như vậy, Cung Trác Lương bỗng nhiên tỉnh ngộ thì ra bản thân chán ghét nhất thể loại này!

“Không phải, Trác Trác, ngươi thích loại này sao?”

Kiều Ứng Trạch phản xạ phủ nhận suy đoán của Cung Trác Lương, nhưng vừa nghe hắn nói Chi Kì vóc dáng xinh đẹp, Kiều Ứng Trạch lập tức thanh tỉnh vài phần, thân thể khẩn trương căng thẳng nhìn Cung Trác Lương.

Kiều Ứng Trạch cũng không quên, tiểu tức phụ của y cũng chân chân thực thực là một nam hài tử, là bị chính mình mạnh mẽ lưu lại, nếu hắn xem trọng nữ hài tử.....

“Ta a, hiện tại chỉ thích người.”

Cung Trác Lương bị dáng vẻ khẩn trương của Kiều Ứng Trạch chọc cười, cắn cằm y để y trở về giường, được rồi, xem phản ứng hiện tại của Kiều Ứng Trạch, Cung Trác Lương tin tưởng y đối với Chi Kì thật là không có ‘thú tính’.

“Thật sự? Ta..... Ta cũng thích người, Trác Trác, ta chỉ thích người.”

Đột nhiên nghe được Cung Trác Lương ‘thổ lộ’, ánh mắt của Kiều Ứng Trạch nháy mắt sáng bừng lên, đồ ửng cũng nhanh chóng hiện lên trên gò má của y, vì vậy Kiều tướng công lại một lần nữa ngượng ngùng, nhưng tuần nhan cười rộ lên cũng thật chói mắt.

“.....”

Cung Trác Lương nói câu thích kia bất quá là thuận miệng nói ra mà thôi, cũng không có ý nghĩa thần thánh gì, nhưng Kiều Ứng Trạch lại chân thành tha thiết ngoài dự liệu của hắn, tâm của Cung Trác Lương bị nụ cười của y làm hung hăng rung động một chút, nếu không phải thân thể của mình vẫn là không có phản ứng, Cung Trác Lương thực hận không thể lập tức đem người này hành quyết ngay tại chỗ.

Cung Trác Lương nhận không được sói tru ở trong lòng, lão thiên gia người chừng nào thì mạng ‘tính phúc’ của ta đến a!

“Kia tướng công, nếu tổ mẫu cùng bà bà các nàng cho người đi nương thông phòng và vân vân đâu?”

Cung Trác Lương tâm lý mĩm, hai tay cũng không nhận được ở trên người Kiều Ứng Trạch lại sờ lại vân vân, một bên thầm khen cảm giác trên tay thật là tốt, một bên còn muốn giả bộ ủy khuất.

“Ta sẽ không đồng ý, người khác ai ta cũng không muốn.”

Kiều Ứng Trạch không biết Cung Trác Lương tâm tư giả bộ, thiếu chút nữa sẽ thê thốt tỏ thái độ, nhưng tay vừa nhấc lên đã bị Cung Trác Lương nắm lấy, ý thức chậm nửa nhịp mới thấy bộ dáng cười tủm tỉm của hắn có điểm không đúng, bộ vị trọng điểm dưới thân cũng đã rơi vào không chế của Cung Trác Lương.

“Tướng công bộ dáng thật tốt, nương tử ta hôm nay sẽ hảo hảo thưởng cho người.”

Ánh mắt Cung Trác Lương nhìn chằm chằm vào gương mặt của Kiều Ứng Trạch, đầu lưỡi theo ngón tay của y một đường liếm qua tay cánh tay thẳng đến ngực, đem điểm phấn hồng trên bộ ngực trắng nõn ngậm một cái nhẹ nhàng cắn một cái, đồng thời hai tay lần xuống phía dưới kéo một tầng vải mỏng cuối cùng.

****Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:** Khụ khụ, cái kia canh thịt hôm nay không hầm hết đâu, ngày mai 30, lại nấu tiếp đi9~~ Chạy đi

****PH nói ra suy nghĩ của mình:** Không hiểu Đại Kiều چرا cái quần lót lại để trần cái chi!? Nếu nam nhân nào cũng được như Đại Kiều thì thế giới này thật tốt đẹp. Cho đến khi Trác Trác lớn lên chúng ta chỉ có thể húp canh.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Trục Kì... (Ph Nghĩ Là Đuổi Chở Kì Đi Á)

“Trác Trác..... Ân.....”

Theo mỗi động tác của Cung Trác Lương, thân thể Kiều Ứng Trạch đều nhện không được mà run rẩy, y cảm thấy chính mình nên vì Cung Trác Lương mà làm cái gì đó, nhưng hiện tại lại bị Cung Trác Lương làm cho ngay cả sức lực động đậy cơ thể cũng không có, chỉ có thể lấy hai tay đỡ vai hấn vô lực nằm ngửa trên giường.

“Tướng công, nơi này thoải mái sao? Hay là nơi này?”

Cung Trác Lương liếm mút một bên quả thực (cái chi chi mà ai cũng biết), hai tay dọc theo thắt lưng y đến bụng khê vuốt qua lại, chậm rãi chuyển qua nơi nào đó tràn ngập sức sống, sau đó cả người dần dần di chuyển xuống, môi lưỡi cũng dọc theo bụng y liếm hôn xuống dưới.

“Trác Trác, dừng!”

Nhìn thấy Cung Trác Lương càng ngày càng đi xuống, trong đầu Kiều Ứng Trạch hiện ra một hình ảnh nào đó trong tập tranh đã từng xem qua, nhất thời trên mặt đỏ hơn, vội vàng đem hấn kéo lên, nhưng không ngờ Cung Trác Lương đột nhiên ở nơi mẫn cảm của y néo một cái, Kiều Ứng Trạch nhất thời run lên thân thể nằm thẳng trở về.

“Tướng công, ta nói đêm nay sẽ hảo hảo thưởng cho ngươi, ngươi liền thành thật cảm nhận đi.”

Cung Trác Lương ngoài miệng nói thật ác liệt, nhưng là biết Kiều Ứng Trạch quá mức ngưỡng mộ, đã biết sự kích thích quá mức y thật không dễ dàng tiếp nhận, hơn nữa bộ phận của y tuy rằng sạch sẽ đáng yêu, nhưng Cung Trác Lương dù sao cũng là lần đầu ‘ném thử’, cho nên cũng không thể nào hạ miệng, đơn giản lấy chân che lại đến cả vai Kiều Ứng Trạch, sau đó chính mình giấu toàn bộ mặt vào bên trong.....

“Ân..... Trác Trác..... Trác.....”

Đột nhiên được ẩm áp bao vây nhất thời làm Kiều Ứng Trạch kéo căng thân thể, phản xạ lấy tay che kín miệng mình thiếu chút nữa kinh hô ra tiếng, một tay gắt gao nắm lấy chân, cảm giác nhận được nhận được so với dĩ vãng mãnh liệt hơn khoải cảm tùy ý chạy trốn trong cơ thể, Kiều Ứng Trạch che miệng lại ngẩng đầu lên dồn dập thở hào hển, trên mặt là một mảnh đỏ ửng.

Kiều Ứng Trạch trong hỗn loạn miễn man suy nghĩ, vạn phần may mắn Cung Trác Lương không thấy bộ dáng thất thố của mình lúc này, bằng không y thực hận không thể tìm một cái hầm mà chui vào.

Lặng lẽ xóc lên một bên chân lấy không khí, Cung Trác Lương thấy phản ứng ngây ngô của Kiều Ứng Trạch cảm thấy phi thường hài lòng, cảm thấy Kiều Ứng Trạch đã sắp đạt đến điểm giới hạn, Cung Trác Lương đã sớm chuẩn bị khăn thay cho miệng mình, một bên cách một tấm khăn tiếp tục lấy tay an ủi Kiều Ứng Trạch, một bên trườn về phía trước chui ra khỏi chân, đặt ở trên người Kiều Ứng Trạch.

Mà thấy rõ Kiều Ứng Trạch lúc này bộ dáng ần ần bắt lực, Cung Trác Lương liếm môi khê nở nụ cười, tuy rằng hiện tại thân thể hấn còn chưa có cảm giác khoải cảm, nhưng trong lòng hấn cũng là thập phần vui vẻ hưng phấn.

Dùng cánh tay còn trống kéo cánh tay đang che miệng của Kiều Ứng Trạch xuống, Cung Trác Lương đặt môi lên khoe môi, nghiêng đầu hung hăng hôn lên môi đã bị y cắn đến đỏ bầm, đồng thời trong lòng còn xấu xa nghĩ, còn như vậy tiếp nữa, chính mình có thể hay không bị buộc có cái gì BT hoặc là khuynh hướng S không?

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Ngày hôm sau, Kiều phu nhân đang cân nhắc đem Chử Kì phối hôn cho tên mê cò bạc có thể hay không để lại dấu vết, liền có một nha hoàn biết tâm ý của nàng dâng lên một kế, nói đã biết Chử Kì trộm lấy bán rất nhiều đồ vật, có thể lấy tang vật cũng được vân vân.

Tựa như Cung Trác Lương không muốn bảo vệ Kiều phu nhân, Kiều phu nhân đối với mẹ chồng của mình bình thường không phải tràn ngập oán giận sao, nhưng bị chữ hiếu cùng quy củ đè nặng, nàng tất nhiên là không thể đối với lão phu nhân làm ra việc bất kính gì, thậm chí ngay cả nha hoàn trong viện của nàng đều phải nhường nhịn, nhưng lúc này Chử Kì trộm chính là đồ vật của lão phu nhân, nàng lấy danh nghĩa bảo vệ lão phu nhân ra dùng, mọi người cũng không nói là nàng sai cái gì, hơn nữa nàng chỉ cảnh cáo Chử Kì giết gà dọa khỉ, không liên lụy đến trên người người khác, không chỉ không đi chuốc oán, còn thể hiện ra uy nghiêm của chính mình, cũng làm cho mọi người hiểu được bây giờ ai mới là gia chủ trong cái nhà này.

Trong lòng có quyết định, Kiều phu nhân liền lập tức tìm quản sự phụ trách kiểm tra nha hoàn xuất phủ, nói rõ mặc kệ nàng nhận tiền hối lộ thả lỏng kiểm tra ra sao, chỉ có Chử Kì nha hoàn bên cạnh lão phu nhân nhất định phải coi chừng.

Người quản sự kia nghe vậy trầm nghĩ nguy hiểm thật, nàng vốn xem các nha hoàn được thả ra ngoài đều là các đại nha hoàn có uy tín danh dự, liền không tính toán gây khó dễ, tùy tiện kiểm tra đồ vật lung tung liền xong, cũng may chưa có động đến trên người Chử Kì, hiện tại cũng không phải có cái gì cái gì, trực tiếp ngoan độc mà kiểm tra nàng là được.

Vì thế quản sự nửa điểm mặt mũi cũng không cho Chử Kì, ngay cả khi Chử Kì đưa nàng hà bao hối lộ nàng cũng quyết tìm ra chứng cứ cùng tang vật, bẩm báo sự việc xảy ra cho Kiều lão phu nhân cùng Kiều phu nhân, Kiều lão phu nhân vừa thấy Chử Kì cư nhiên trộm nhiều đồ vật như vậy, nhất thời tức giận trừng phạt thật nặng, vẫn là Kiều phu nhân giả mù sa mưa đứng ra giảng hòa, nói lão phu nhân chính là trong nhà tri phủ ôn ào chuyện có trộm sẽ ảnh hưởng đến thể diện, cuối cùng lưu lại toàn bộ những thứ có giá trị của Chử Kì, chỉ còn một thân quần áo cũ nát lôi người ra chợ bán.....

Trải qua chuyện này, mọi người trong phủ tuy rằng đối lão phu nhân cung kính như trước, nhưng khó tránh khỏi ở sau lưng nói thầm một tiếng ‘già rồi’, mà Kiều lão phu nhân đối với thị uy của Kiều phu nhân trong lòng cũng rất rõ ràng, sau khi nuốt xuống cục tức này lão phu nhân càng thêm kiên định muốn cho cháu dâu sớm ngày quản chuyện trong nhà, liền sắp xếp lại việc nhà hoàn mới vào năm sau, phải đợi Cung Trác Lương bọn họ sau khi trở về lại xử lý.

Trong nhà lớn của Kiều gia tân niên lần này phát sinh một vở kịch lớn vô cùng náo nhiệt, mà thân là người khởi xướng Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch, lại đã sớm đến diễn trang ôn tuyền hưởng thụ cuộc sống gia đình an ổn thanh thoi, hết thấy tin tức tình hình thực tế đều là do Văn Thư còn ở lại Kiều gia truyền lại, chuyện này nàng quả thật làm vô cùng gọn gàng, Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch nửa điểm cũng không bị liên lụy vào, cho nên sau khi qua chuyện này, nàng cũng xác lập củng cố địa vị của mình trong viện của Cung Trác Lương.

Nhân năm nay là năm khảo thí mùa xuân, Kiều lão phu nhân biết Kiều Ứng Trạch không thể vào kinh học tập nhất định là trong lòng rất khó chịu, sợ y ở nhà lại nghẹn đến hỏng, cho nên dứt khoát chủ động để cho vợ chồng bọn họ ra ngoài chơi lâu thêm một chút, thẳng đến ba tháng sau mới kêu bọn họ trở về nhà.

Mà bởi vì năm nay gặp phải mùa hè nóng bức, Kiều Ứng Trạch vì Cung Trác Lương liền ở trước mặt lão phu nhân làm nũng, để cho nàng cho phép bọn họ trung tuần tháng năm đi một diễn trang khác của mình nghỉ hè.

Lão phu nhân vốn định để cho Cung Trác Lương lần này trở về trong nom một chút gia sự, nhưng lại bị yêu cầu của Kiều Ứng Trạch làm cho không đành lòng cự tuyệt, chỉ có thể để cho Cung Trác Lương trước đi theo bên mình học tập, chờ khi vào thu bọn họ trở lại có thể để hẳn quản việc nhà một cách cụ thể.

“Lúc trước chỉ nghe Văn Thư nói lão phu nhân cùng phu nhân không hòa thuận, không nghĩ tới đã đến tình trạng rõ ràng như vậy a.”

Rời khỏi Kiều gia hơn ba tháng, khi Cung Trác Lương trở về rõ ràng cảm giác được không khí trong phủ có chút khác thường, hẳn vừa nghĩ, lão phu nhân tuy rằng quản chuyện không lớn, nhưng trong phủ không ai dám bất kính với nàng, Kiều phu nhân tuy rằng quản chuyện trong nhà, nhưng chuyện lớn còn phải do lão phu nhân ra mặt quyết định.

Nhưng hiện tại, lão phu nhân bình thường tuy rằng vẫn đáng vẻ cao thâm hường thanh phúc, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ không để cho Kiều phu nhân trực tiếp chuyên quyền, tỷ như Cung Trác Lương lần này trở về, lão phu nhân trực tiếp miễn quy củ cho hắn ở chỗ Kiều phu nhân, để hắn lại bên cạnh học quản lý nhà cửa.

Mà Kiều phu nhân hiện giờ nắm trong tay quyền tài chính trong phủ, có một số việc đã muốn lướt qua lão phu nhân tự mình làm chủ, ngay cả bài xích đối với Cung Trác Lương cũng biểu hiện ra ngoài mặt, gia nhân trong phủ ẩn ẩn chia làm hai phái, mà vợ chồng Kiều Ứng Trạch không thể nghi ngờ là được về phe của lão phu nhân.

“Trác Trác, ngươi cũng mệt mỏi vất vả rồi.”

Ngồi dựa trên lan can trong đình, Kiều Ứng Trạch nắm lấy tay Cung Trác Lương đang đứng ở trước mặt của mình, ngẩng đầu mê muội nhìn thần thái gương mặt hắn.

Ở diễn trang ôn tuyền ba tháng, đối với Kiều Ứng Trạch mà nói, cho dù nằm mộng cũng không nghĩ đến cuộc sống hạnh phúc như vậy. Mỗi ngày bọn họ cùng ăn cùng ngủ, một người đọc sách một người ghi chép, một người vẽ tranh một người sáng tác, một người sáng sớm thức dậy liền luyện thanh, đợi đến lúc xuân về hoa nở, lại kết bạn ra ngoài du xuân ngắm cảnh, Kiều Ứng Trạch vẫn nhược đến vậy, hiện tại cũng bị Cung Trác Lương khuyến khích ngồi trên lưng ngựa chạy chậm từng bước.

Nhưng hiện tại về tới nhà chính, cuộc sống phía trước có vẻ không chân thật, Kiều Ứng Trạch cảm thấy giống như mấy ngày liền khoảng không đều trở nên hôn ám, chỉ có Cung Trác Lương vẫn đang tự tin tươi cười tràn đầy sinh lực, có thể chứng minh tất cả không phải là do y tưởng tượng ra mộng đẹp.

“Sẽ không a, hiện tại tổ mẫu miễn cho ta quy củ ở chỗ bà bà, nàng lại thương yêu ta như vậy, ở bên cạnh nàng học quản lý việc nhà có thể nào một chút được a?”

Cung Trác Lương thích góc độ nhìn xuống Kiều Ứng Trạch, bù lại thân hình chính mình không đủ cao..... Bất quá hắn tin tưởng về sau nhất định sẽ có thay đổi, bởi vì dựa theo xu thế tăng trưởng chiều cao hiện tại của hắn, tiếp qua vài năm có thể sẽ vượt qua tiểu tướng công nhà mình.

“Nhưng ta luyện tiếu để những chuyện vụn vặt trôi buộc ngươi, tháng năm tới rồi chúng ta đến diễn trang nghỉ hè, ta nhất định cùng ngươi ra ngoài chơi nhiều một chút.”

Kiều Ứng Trạch áy náy sờ sờ tay Cung Trác Lương, trong lòng đang lo lắng sau khi đến diễn trang nghỉ hè rồi phải bồi thường hắn như thế nào.

“Nói đến cái này, tướng công a, tổ mẫu chiều cô chúng ta như vậy, tình huống trước mắt, chúng ta có hay không dùng nhiều thời gian thay nàng chia sẻ một chút?”

Tuy rằng trong lòng thật vừa lòng với lời của Kiều Ứng Trạch, nhưng Cung Trác Lương cũng phải thay y nghĩ một chút, Kiều Ứng Trạch đối với tổ mẫu y là thật tâm kính yêu, Kiều lão phu nhân cũng thật lòng thương yêu y, cho nên nếu Kiều Ứng Trạch có điều mong muốn, như vậy Cung Trác Lương sẽ vì y mà giúp Kiều lão phu nhân một ít.

“Tổ mẫu bên kia không cần ngươi lo lắng, mặc kệ những người khác gây khó dễ như thế nào, lão nhân gia nàng một ngày khỏe mạnh, nàng chính là trời

trong phủ, nàng hiện tại làm việc này, bất quá là muốn đoạt lại quyền trong tay mẫu thân cho chúng ta mà thôi, nhưng chúng ta nếu chí hướng không ở nơi này.....”

Kiều Ưng Trạch nghe Cung Trác Lương nói xong nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo Cung Trác Lương không cần chủ động đi tranh vùng vùn này. Mặc kệ mệnh mình còn được bao lâu, Cung Trác Lương thân là nam nhân đều nhất định không thể trở thành chủ mẫu trong nhà.

Nghĩ đến đây, trong lòng Kiều Ưng Trạch ần ần cái ý niệm đại bất hiếu —— Nếu mình may mắn sống được lâu hơn vài năm, như vậy thời điểm không thể dấu diếm được thân phận của Cung Trác Lương.....

“Cũng đúng, vậy chúng ta trước hết như bình thường sống cuộc sống ổn định đi.”

Cung Trác Lương ngẫm lại cũng là có chuyện như vậy, thời đại này chữ hiếu nặng nhất, cho dù Kiều phu nhân không thích mẹ chồng mình, vì chính thanh danh của nàng cùng gia đình cũng phải hiếu kính lão phu nhân, cho nên cũng không cần hai người bọn họ lo lắng, ở đây Kiều Ưng Trạch so với hắc thủ đầu hơn.

Về phần chỗ ngồi ở Kiều gia cùng phiên toái với núi vàng ngang bằng nhau, hắc Cung tiểu gia thật đúng là không có nửa điểm hứng thú tranh giành, hai phu phu bọn họ hiện tại tuy trên người tuy rằng không tính là quá giàu có, nhưng cơm nó áo ấm cả đời thì không vấn đề gì, Kiều Ưng Trạch hiện tại là cử nhân lão gia chân chính (PH: lão gia có thể hiểu là quan lớn), tới nơi nào cũng sẽ có người cung kính coi trọng, tội gì treo cổ trên cây ở đại trạch Kiều gia chứ?

Chính là lời này Cung Trác Lương không thể chủ động nói với Kiều Ưng Trạch, thời đại này vô duyên vô cớ ra ở riêng là thực chọc người lên án, hơn nữa Kiều Ưng Trạch còn là con cả cháu đích tôn, y lại là người mười năm đọc sách thánh hiền tính tình thiện lương hiểu thuận, cho nên trước phải làm tốt rất nhiều chuẩn bị, phải đem tâm của Kiều Ưng Trạch hoàn toàn hướng về chính mình, mới có thể lộ ra ý tứ này.

“Trác Trác, ngươi viết cổ sự khi nào mới có thể cho ta xem đây?”

Đem ý nghĩ đại nghịch bất đạo trong đầu mình đuổi đi, Kiều Ưng Trạch đem đề tài chuyển đến trên người Cung Trác Lương, khoảng thời gian trước Cung Trác Lương mới viết cái gì bản nháp, chữ như gà bới y xem một lần lại một lần đều không hiểu, lẽ ra y xem qua thư pháp Cung Trác Lương viết, vẫn là có chút thưởng thức, như thế nào những chữ viết ra trên bản nháp này, chính mình xem lại không rõ chữ?

“Đại cương ta đã muốn viết tốt lắm, nhưng trong khoảng thời gian này sợ là không có cơ hội viết, chờ chúng ta đi điền trang nghỉ hè đi, đến lúc đó ngươi vị cử nhân lão gia này nên cho ta vài cái nhận xét, không được ngại phiên toái!”

Nói đến việc này hai mắt Cung Trác Lương sáng rực lên, hai tay đặt trên vai Kiều Ưng Trạch lay lay, khoảng thời gian trước hắc đã muốn chính thức mua hai hiệu sách, ở Đại Thành lại mua thêm một gian, cũng thống nhất đổi tên hiệu sách là ‘Lương Trạch’, chính là lấy hai âm trong tên của bọn họ. (PH: hai âm là âm đọc gần giống nhau)

Cung Trác Lương thử đề cử tên thương hiệu, thống nhất trang hoàng toàn bộ hiệu sách, và bọn hắc cũng chế tạo con dấu để in lên sách, làm như vậy đối với việc bán sách vô không giúp ích được gì, chính là trước tiên để mọi người đối với hiệu sách có ấn tượng, biết được sách trong hiệu sách này giá cả vừa phải chất lượng tốt mà thôi.

Sách lược lúc sau Cung Trác Lương mới là vì tiểu thuyết của mình mà chuẩn bị, nói ví dụ như đưa vào các loại sách nổi tiếng, này đối với những tác giả đã biết thoái bản truyện kí lập định ước..... Vì vậy thời đại không có ý thức bản quyền, viết ra sách ai cũng có thể đọc, sao chép hoặc in ra buôn bán, cho nên viết thoái bản không phải là vì lạc thủ chính là còn phải kiếm ra tiền, vì thế đối với hiệu sách ‘Lương Trạch’ yêu cầu kí khế ước sau đó có thể bản điều kiện về tiền nhuận bút, phần lớn đều là vui vẻ nhận ký, thật đúng là lần lược bị Cung Trác Lương lừa tới không ít hắc mã (PH: hắc mã là không lường được thực lực với người cạnh tranh. QT bảo thế), đây là nói sau.

Hiện tại trên tay Cung Trác Lương đã muốn nhận được không ít công việc mới thực tiện nghi, đang định thừa dịp trong khoảng thời gian còn ở Kiều gia hảo hảo chọn lựa xem xét, chọn ra những thiên chuyện xưa đặc sắc, tại năm tháng đầu phải đẩy hiệu sách ‘Lương Trạch’ lên thứ nhất vượn xa hơn —— còn có tạp chí nhiều kì.

Như vậy thì bán đi không bao lâu sẽ được sao chép lại, nội dung tuy vẫn vậy nhưng vẫn là hiệu sách nhà mình đứng đầu, hơn nữa mặt khác mở hiệu sách cũng chưa chắc có hứng thú vì một chút tiền mà trắng trợn làm sách lậu, cho nên đợi khi hiệu sách nhà mình mở ra cùng với tạp chí nổi tiếng, Cung Trác Lương cũng nên bắt đầu hảo hảo viết truyện tiếp.

Đương nhiên, Cung Trác Lương biết thoái bản mấy thứ này, phạm vi lưu hành tại triều đại này tuyệt đối chỉ có bình dân dân chúng tầng lớp thấp nhất, cho nên hắc cũng không có cho mình nhiều áp lực cùng mục tiêu, chủ yếu là chính mình viết sách cao hứng vui vẻ thì tốt rồi, về phần kiếm tiền nuôi gia đình và vân vân, hắc hiện tại chính là trong nom toàn bộ gia sản của mình cùng Kiều Ưng Trạch đấy.

“Đương nhiên sẽ không, ta vô cùng vinh hạnh mới đúng.”

Kiều Ưng Trạch cười ha ha theo động tác của Cung Trác Lương trước sau lắc đầu, sau đó ngồi thẳng thân mình một tay xoa mặt Cung Trác Lương, ngửa mặt ánh mắt lóng lánh nhìn hắc.

“Lúc này mới ngoan.....”

Cung Trác Lương bị y nhìn mà tâm ngứa ngứa, hắc hắc cười khè một tiếng, cúi đầu hôn xuống môi y, cũng chậm rãi đưa y đặt trên lan can, mà Kiều Ưng Trạch ở điền trang ôn tuyền từng bị Cung Trác Lương làm càn quạ, cũng chỉ là mặt đỏ tai hồng, không có cự tuyệt để mặc hắc hôn, sau đó ở trong lòng

an ủi mình, dù sao cửa cửa hoa viên cũng có Kiều Minh canh giữ, xung quanh đình lại có bọn nha hoàn trông chừng rồi.

Nhưng là hiển nhiên, Kiều Ứng Trạch lần này đã tính sai, trong phủ này không an phận cũng không chỉ có một mình Cung Trắc Lương, hơn nữa người này thân thủ cũng không tồi.

Ngoài đình cách một khoảng xa có một núi giả có thể ẩn nấp, một bóng người thò đầu ra nhìn lại nhìn nửa ngày, thẳng đến khi hai người bọn họ dắt tay ra khỏi đình, bọn nha hoàn theo hầu dần dần đi xa, người nọ mới thở phào nhẹ nhõm đứng dậy, hai tay theo bản năng sờ sờ gương mặt nóng ran của mình.

“Ca ca cùng tẩu tử. Thật tốt a.”

Tuy rằng nghe không được bọn họ nói gì, nhưng Kiều Ứng Hiền lại đem tươi cười cùng ân ái của bọn họ thu hết vào mắt, thậm chí nhiệt tình triển miên hôn môi ở lúc sau. Kiều Ứng Hiền nhất thời hiểu được vì cái gì thư đồng của ca ca cần ngoài hoa viên không cho hẳn vào.

Nghĩ đến tiểu tẩu tử của mình cứ nhiên đem ca ca đặt trên lan can hôn hôn, Kiều Ứng Hiền trên mặt lại bắt đầu nóng lên, trong đầu gương mặt của tiểu tẩu tử cùng Trắc Lương đê đê cứ luân phiên xuất hiện, lại nghĩ đến chính mình để cho ca ca chuyển thư cho Trắc Lương đê đê luôn không có hồi âm, Kiều Ứng Hiền đứng ở đó trong lúc nhất thời nghĩ nghĩ lại có chút ngáy ngốc.

==^==^==

**Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: khụ khụ, nói là canh thịt, cho nên (che đầu). Dừng đánh~~

Đồng tử tân niên khoái hoạt gào khóc ~~ tỏ vẻ ngạo kiều, không cho tiền hoa hoa (PH: chắc là tiền lì xì), năm con thỏ đều có một JJ!!

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Tiểu Kiều Ưông Đủ

Có chút thất thần quay lại nơi ở của mình, Kiều Ứng Hiền hướng đến giường nhỏ nằm xuống liền lười biếng không muốn động dậy, mà trong đầu không thể kìm chế được nhớ tới bộ dáng ca ca cùng tẩu tử hôn nhau trong đình, thế nên trên người dần dần sinh ra cảm giác nóng bức khác thường.

“Thiếu gia có thể là một mối? Cơm chiều còn dùng cùng phu nhân mà?”

Một nha hoàn bên cạnh có chút đầy đặn mắt to đi tới đổi trà trên bàn, thấy Kiều Ứng Hiền nằm trên giường nhỏ, liền mỉm cười đi tới bên cạnh hắn, thân thủ muốn thay hắn rửa chân.

“Tình Thư, ta buổi tối hẹn bằng hữu ra ngoài ăn, ngươi đến nói với nương ta một tiếng, nếu quay về muộn sẽ không qua thỉnh an được.”

Kiều Ứng Hiền xoay người ngồi dậy khỏi giường nhỏ, ngay cả quần áo cũng không thay bỏ chạy đi ra ngoài, thậm chí mình nhất định là quá nhàn rồi mới có thể miễn man suy nghĩ, tìm bằng hữu uống rượu chơi đùa một hồi là tốt rồi.

“Thiếu gia ngài chạy chậm chút!”

Tình Thư vội đứng dậy đuổi theo hai bước, thấy Kiều Ứng Hiền đã chạy không thấy thân ảnh, không khỏi buồn cười lắc lắc đầu, đi trở về phòng thu thập đồ vật bị Kiều Ứng Hiền làm lộn xộn, nghĩ thầm nhị thiếu gia cũng đã mười bảy tuổi, làm việc tâm tính lại cũng còn như trẻ con chứ.

Nghĩ đến Kiều Ứng Hiền dung mạo tuấn lãng cùng tính tình hiền hòa, Tình Thư nhìn không được đồ mặt nở nụ cười ngược ngạo, chỉ cảm thấy mình nếu may mắn vẫn còn đi theo nhị thiếu gia, thì cuộc đời này liền không còn gì tiếc nuối.

Tình Thư theo lời Kiều Ứng Hiền phân phó đến chỗ Kiều phu nhân bẩm báo, khi rời đi lại bị Yên Thư cùng nàng có chút xích mích gọi lại, đối phương bộ dáng tươi cười xán lạn làm cho Tình Thư trong lòng một trận không yên.

Lúc trước thời điểm tuyển nha hoàn cho Kiều Ứng Hiền Yên Thư so không bằng mình, Tình Thư sợ nàng ở trước mặt phu nhân nói xấu mình, cho nên mọi chuyện cũng tận lực làm cho nàng, nhưng mấy năm qua nàng nhìn thấy mình cũng không cho sắc mặt tốt, hôm nay đột nhiên lại thân mật lên, tất không có chuyện tốt gì.

“Tình Thư tỷ tỷ chúc mừng.”

Yên Thư nắm tay Tình Thư đem nàng kéo đến hành lang, ánh mắt trái phải chuyển động xem có ai chú ý đến hai nàng không, lúc này mới giả mù sa mưa nói lời chúc mừng, đáy mắt lại không che dấu được thần sắc trào phúng, thậm chí béo nữ (cô gái mập) ngu xuẩn cũng thật có khả năng trào cao a.

Tình Thư chính là nha hoàn lớn nhất trong nhóm nha hoàn có chữ Thư, năm nay đã mười bảy tuổi, hiện giờ theo bên người thiếu gia đã ba năm vẫn

cũng chỉ là một đại nha hoàn, nghĩ cũng là nhị thiếu gia chứong mắt nàng không lạnh lợi, nếu lúc trước đổi lại là mình, nhất định không phải là cái loại tình trạng này.

“Này..... Không biết Yên Thư muội muội muốn nói gì a?”

Trên mặt ra vẻ khó hiểu nhìn Yên Thư, Tình Thư trong lòng âm thầm cảnh giác. Nàng bởi vì diện mạo làm cho người ta cảm giác thành thật chất phát, cũng tự biết tâm nhãn so ra kém xa đại đa số những nha hoàn mang chữ Thư, trừ bỏ Hàm Thư trong viện của đại thiếu gia cũng không có bằng hữu nào khác, cũng liền đơn giản như vậy giả ngu làm tốt bốn phận của mình, bằng không lúc trước phu nhân cũng sẽ không chọn nàng đi hầu hạ nhị thiếu gia, chính là sợ nha hoàn khác đến dạy hư nhị thiếu gia.

“Nga, đúng rồi, Tình Thư tỷ tỷ còn không biết đâu, bên này phu nhân đã muốn thay nhị thiếu gia chọn xong hôn sự, chính là tiểu thư quan gia đoan trang chỉ chờ lão phu nhân gật đầu..... Bất quá lời này trước đừng nói với nhị thiếu gia, phu nhân bên kia muốn cho hấn kinh ngạc nha, đến lúc đó tân nương tử vào cửa, Tình Thư tỷ tỷ là đại nha hoàn hầu hạ nhị thiếu gia nhiều năm, phu nhân chắc chắn sẽ giúp người tìm một gia đình tốt.”

Nhìn Tình Thư thất hồn lạc phách cáo từ rời đi, Yên Thư xem mà chê cười, dùng khăn che khóe miệng gọi lên của chính mình, xoay người đi vào nhà.

Tình Thư tâm tư hỗn loạn trở về nơi ở của Kiều Ứng Hiên, ngồi ở trong phòng nhất thời nhìn không được đau thương rơi lệ, nàng đối với Kiều Ứng Hiên là một mảnh ái mộ chân thành, vốn định nếu có chút may mắn làm người trong phòng của nhị thiếu gia, chắc chắn về sao giữ khuôn phép hầu hạ nhị thiếu gia cùng nhị phu nhân, nhưng nhiều năm qua nhị thiếu gia chưa từng thân cận nửa phần với nàng.....

Nếu là nhị thiếu gia thích người khác, Tình Thư có thể sẽ chết tâm nhận mệnh, nhưng nhị thiếu gia chưa từng thân cận qua nha hoàn khác, cho nên Tình Thư cất không được ý niệm này, hiện tại không ngờ không thể kìm chế được mà hăm sâu vào đó, lòng của nàng nếu đã muốn cho nhị thiếu gia, lại như thế nào có thể rời khỏi hấn để lấy người khác?

Cứ như vậy giam mình ở trong phòng khóc lóc một hồi lâu, lúc Tình Thư phục hồi tinh thần lại thì trời đã tối đen, nàng mới vội vàng thấp đèn vừa rửa mặt vừa trang điểm lại, trên tay việc làm chưa xong, liền có bọn tiểu nha hoàn vội vàng tới gọi nàng, nói nhị thiếu gia uống say rất lợi hại, các nàng cùng nhau giúp đỡ mang hấn vào phòng.

Tình Thư nghe vậy vội đi đến phòng của Kiều Ứng Hiên ở cách vách, cũng không để ý về mặt kinh ngạc của bọn tiểu nha hoàn khi nhìn thấy ánh mắt nàng, cùng nhau hầu hạ Kiều Ứng Hiên cởi áo khoác lại lau mặt rửa chân, sau đó uống chút canh giải rượu sau đó đều bảo các nàng lui ra, chính mình lưu lại chiếu cố Kiều Ứng Hiên say rượu.

Ngồi ở bên giường nhìn Kiều Ứng Hiên ngủ thật sự không an ổn, Tình Thư một hồi giúp hấn đề lại cánh tay vì say rượu mà quơ loạn, một hồi kéo chăn bị hấn đá văng ra, bất tri bất giác nhìn tuần nhan của Kiều Ứng Hiên đến xuất thần, hô hấp của Tình Thư dồn dập lên.

“Nhị thiếu gia, Tình Thư không muốn rời xa ngài, Tình Thư.....”

Trong đầu một ý niệm to gan xoay quanh không đi, Tình Thư ánh mắt lóe sáng cắn chặt răng, run rẩy đưa tay về phía vạt áo của mình, tạm dừng một lúc thật lâu, rốt cục vẫn là cởi ra.

“Lương Nhi, người đã đến rồi, đến! Chúng ta uống rượu..... Ân? Ai! Ai đè nặng ta?”

Kiều Ứng Hiên đang ngủ mơ màng màng, trong mộng có người vẫn xoay quanh ở bên cạnh mình, một hồi là thiếu niên áo lam tuần tú, một hồi lại biến thành gương mặt tâu tử xinh đẹp động lòng người, Kiều Ứng Hiên theo bản năng biết không thể gọi tên tâu tử, liền chỉ gọi tên Cung Trác Lương, mà thời điểm vô thức, cảm giác có người đè lên người mình, liền niền cưỡng mở đôi mắt mộng lung buồn ngủ muốn nhìn thử, lại không nhìn thấy rõ bộ dáng người đó, cũng càng mơ hồ không biết mình đang mộng hay tỉnh, chỉ cảm thấy trên người một mảnh khô nóng.

“Lương Nhi..... Hiên ca thương người.....”

Đột nhiên khoái cảm đánh úp lại đánh tan thần trí vốn không có bao nhiêu của Kiều Ứng Hiên, hấn nhắm mắt lại thoải mái thở dài một tiếng, bản năng xoay người đem người nọ đặt dưới thân.....

Sáng sớm hôm sau, Kiều Ứng Hiên ngủ thật thoải mái liền lười biếng duỗi thắt lưng, nghiêng người đụng đến một cánh tay mềm mại, Kiều Ứng Hiên kinh hãi thiếu chút nữa lăn xuống đất, đột thấy rõ bộ dáng của người bên cạnh, đầu óc Kiều Ứng Hiên oanh một cái nổ tung.

[PH: Xong, trình tiết của Tiểu Kiều đã theo gió bay]

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Bên ngoài có chuyện gì? Hiên nhi, người đã đến rồi..... Đây là làm sao vậy?”

Kiều phu nhân đang ngồi trong phòng xem sổ sách, chợt nghe ngoài cửa có tiếng động, mới vừa mở miệng, liền gặp Kiều Ứng Hiên sắc mặt tái nhợt cấp bách xông vào, vừa thấy chính mình hốc mắt liền đỏ bồ nhào vào trong lòng ngực mình, đều đem Kiều phu nhân làm cho sợ hãi.

“Nương, nhi từ không có việc gì.”

Kiều Ứng Hiên ở trong lòng ngực mẩu thân mình một hồi, cũng hiểu được bộ dáng hiện tại rất mất mặt, sẽ không không biết xấu hổ mà mím môi ngồi dậy, nhưng lại tưởng tượng đến chuyện xảy ra tối hôm qua, hấn lại không khỏi nghẹn khuất buồn bực.

Kiều Ưng Hiên tối hôm qua tuy rằng uống rất nhiều, nhưng cũng không hoàn toàn mất đi thần trí, hẳn biết mình làm mộng xuân, mà đối tượng làm mộng xuân lại không thể nói ra khỏi miệng, này vốn đã làm hắn xấu hổ, tình lại phát hiện này không phải chỉ là một giấc mộng, hôn nữa chính mình vẫn bị người ta cái kia trên giường. Kiêu Ưng Hiên liền hoàn toàn bị phần, sau đó phản ứng đầu tiên chạy đi đến tìm mẹ hắn.

“Con của ta, đây là bị ỳ khuất cái gì, mau cùng nương nói.”

Kiều phu nhân đau lòng ôm Kiêu Ưng Hiên ngồi đến bên cạnh mình, nhìn hắn một bộ buồn bức liền sốt ruột, một bên lấy tay chải tóc không chỉnh tề của hắn, một bên nhẹ giọng dụ dỗ hỏi.

“Không có việc gì. Nương, Tĩnh Thư ta thu, liền theo lệ thông phòng xử lý đi.”

Kiều Ưng Hiên tỉnh táo lại thanh âm rầu rĩ nói, trong lòng thật sự uất ức, hắn không quen nhìn cha mình phong lưu hoa tâm, cho nên đã sớm hạ quyết tâm trước khi thành thân không thu thông phòng, nếu là có thể lấy thể tử vừa ý, liền toàn tâm toàn ý đối xử tốt với nàng, sau đó lại thấy ca ca cùng tẩu tử rầy rầy, hắn lại kiên định giữ lòng tin của mình, nhưng không ngờ đột nhiên lại xảy ra chuyện của Tĩnh Thư.

Nhưng dù sao cũng là đại nha hoàn hầu hạ mình nhiều năm, lại luôn thân thiết biết lạnh biết nóng (biết điều), Kiêu Ưng Hiên biết thủ đoạn mẫu thân mình đối phó với bọn nha hoàn, chung quy nói không nên lời nên giận chuyện của Tĩnh Thư, nhưng trong lòng đã hạ quyết tâm nếu không chạm vào nàng, chờ về sau có cơ hội tìm người thích hợp tương xứng với nàng đi, chính mình cũng coi như hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Kiều Ưng Hiên tâm sự nặng nề, ở góc trong nhà lại càng bị đè nén, đơn giản ngay cả nơi ở của mình cũng không về, ở chỗ Kiêu phu nhân sửa sang lại tốt chính mình lại thay đổi quần áo sạch sẽ, sau đó mang theo hai gã sai vặt chạy tới điện trang của mẫu thân ở vài ngày giải sầu.

Kiều phu nhân không biết chuyện phức tạp đã xảy ra, chỉ cho là Tĩnh Thư hầu hạ không tốt, chọc con mình không thoải mái, trong lòng một bên an ủi con trai rất cực trường thành, một bên lại vui Tĩnh Thư thật thà chất phác, nhưng lại nghĩ tới con dâu của mình là nữ nhi của đường huynh, lúc trước chưa thành thân kêu một nha hoàn thanh tú đến là không tốt sẽ làm hư con mình, liền quyết định không tặng người vào viện của con trai, có một Tĩnh Thư hầu hạ là tốt rồi. Vì thế gọi nha hoàn phân phó thưởng bạc cùng một chén thuốc tránh thai, lại không làm chuyện khác, lại không biết tình mệnh đi đến chính là Yên Thư, bởi vì nàng ghen tị cay nghiệt, vừa để lại cho Kiêu Ưng Hiên một đại phiền toái, cuối cùng chuyển thành ‘gánh nặng’ của phu phu Kiêu Ưng Trạch.

Tĩnh Thư sau khi Kiêu Ưng Hiên lãnh nghiêm mặt rồi đi, đành chịu đựng lệ ý chính đồn lại chính mình, dưới những ánh mắt khác nhau của bọn nha hoàn ở trong viện xem như không có chuyện gì trở về phòng của mình, sau đó xụi lơ nằm ở trên giường nghỉ ngơi.

Trong lòng Tĩnh Thư sợ hãi cùng hy vọng đan xen nhau loạn thành một đoàn, nhưng nàng hiện tại muốn hồi hận cũng đã không còn kịp nữa rồi, chỉ có thể đem hy vọng đều kí thác trên thiện tính cùng niệm tình xưa của Kiêu Ưng Hiên, cho nên, khi Tĩnh Thư nhìn thấy Yên Thư bụng chén thuốc cùng hà bao đi vào, lòng kiên định rốt cực hạ xuống.

“Hôm qua mới chúc mừng qua Tĩnh Thư tỷ tỷ, nhưng lại không biết sự tình lại diễn ra nhanh như vậy, muội muội bên này hiện tại. Thật không biết có nên hay không nói thêm một tiếng chúc mừng.”

Yên Thư cười nhạt đem khai để trên đầu giường câu Tĩnh Thư, mắt lạnh nhìn bộ dáng nàng xấu hổ sợ hãi lấy hà bao, trong lòng thật sự vừa tức vừa hận, không biết nàng dựa vào cái gì mà được nhị thiếu gia vừa mắt, còn làm cho nhị thiếu gia tự mình đến tìm phu nhân nói chuyện của nàng.

Yên Thư không thấy sắc mặt lúc Kiêu Ưng Hiên vào phòng của Kiêu phu nhân, cho nên cũng không biết hắn kì thật là tức giận mà tới, nhưng nàng biết Kiêu phu nhân đối chuyện của Tĩnh Thư không để bụng, mà Kiêu Ưng Hiên lại rời khỏi nhà, cho nên trong lòng liền có một bộ lí do thoái thác.

“Làm phiền Yên Thư muội muội.”

Tĩnh Thư biết phu nhân thừa nhận vị trí thông phòng của mình, trong lòng vui mừng nghĩ đến Kiêu Ưng Hiên đối mình cũng là có chút tình nghĩa, liền không muốn cùng Yên Thư so đo, bụng lên chén thuốc tính toán uống ngay để cho nàng rời khỏi.

“Tỷ tỷ kêu Yên Thư một tiếng muội muội, kia muội muội có một số điều sẽ không lừa gạt tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng biết phu nhân chọn nhị thiếu phu nhân tương lai là ai?”

Yên Thư không muốn nhìn Tĩnh Thư đắc ý, nhẹ hừ một tiếng lạnh lùng.

“Muội muội biết?”

Tĩnh Thư tay bụng chén thuốc dừng lại một chút, tươi cười nhìn về phía Yên Thư.

“Đây chính là trưởng nữ của đường huynh nhà phu nhân, phu nhân không biết thích vị tiểu thư kia bao nhiêu, nhị thiếu gia cũng nói thẳng sẽ không ỳ khuất người ta, đến lúc đó thật muốn kết thân với nhà này, Tĩnh Thư tỷ tỷ.”

Yên Thư vừa nói vừa xem sắc mặt Tĩnh Thư, thấy trên mặt nàng đã hoàn toàn mất đi tươi cười, bộ dáng khó nén hoảng hốt, Yên Thư giải hận dừng lại câu chuyện, sau khi thúc giục Tĩnh Thư uống thuốc, câu lên khoe miệng bụng khay xoay người rồi đi.

“Nhị thiếu gia.”

Đợi sau khi Yên Thư rời khỏi phòng, Tĩnh Thư nắm chặt hà bao trong tay, cho tới bây giờ, nàng càng thêm không có khả năng rời khỏi Kiều Ứng Hiền, nhớ tới Kiều Ứng Hiền từng không chỉ một lần cùng lão gia giận dỗi, nói qua chắc chắn sẽ yêu thương con nối dõi linh tính, Tĩnh Thư găt gao cắn môi, chạy đến bên chậu hoa móm cổ họng đem thuốc vừa mới uống đều phun ra.

[PH: bà chị này ích kỷ quá, chỉ biết nghĩ đến mình, tui méo thương cảm cho bà]

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Cung Trác Lương lúc này đối với việc Tiểu Kiều bị ngược tâm ngược thân hoàn toàn không biết, đang bị chuyện thay đổi nha hoàn trong phủ làm cho đau đầu, mà để tìm ra nha đầu thích hợp hẳn với Đại Kiều không ít lần bàn bạc...

“Không phải là tuyển nha hoàn sao? Quan trọng nhất là gia thế trong sạch, về phần bộ dáng tinh thông và văn văn, đại khái trước tiên nên tìm hiểu, sau đó đưa đến chỗ tổ mẫu để nàng lựa chọn, lúc sau là mẫu thân, sau đó là chúng ta với Ứng Hiền, còn lại xem nơi nào còn thiếu thì bổ sung, không có liên để cho bọn buồn người dẫn đi là được.”

Kiều Ứng Trạch ngoan ngoãn làm cái gối ôm cho nương tử nằm, tận lực làm cho Cung Trác Lương dựa vào người mình có thể thoải mái chút, sau đó ôn nhu cho hắn chút ý kiến.

“Này đứa nhỏ còn nhỏ như vậy, làm nô tỳ cho người ta dùng.....”

Nhìn số lượng tuyển dụng đến hoa mắt, Cung Trác Lương tỏ vẻ trong lòng mình có áp lực, kia đều là một đám tiểu hài tử bảy, tám tuổi, nhỏ nhất thậm chí có sáu tuổi, còn có một số bị cha mẹ mình đưa cho bọn buồn người mang vào, mua bán trẻ em việc này thật sự là chạm vào điểm yếu của Cung Trác Lương a.

“Sự tình phải chia hai mặt để suy nghĩ, người cảm thấy được đưa các nàng đi làm nô tỳ thật đáng thương, có thể không định để cha mẹ của họ trông cậy vào họ mà lấy bạc hàng tháng để dùng, hơn nữa trong phủ của chúng ta đối với gia nhân cũng không hà khắc, trưởng thành cũng có thể nhờ vào chủ tử tìm được một chỗ tốt, dù sao vẫn sống khá giả hơn được bán cho những người không tốt, hoặc là tần lâu sở quán (những nơi không tốt chịu khổ).”

Vì vợ của mình thiện tâm mà cao hứng, Kiều Ứng Trạch cười khẽ vuốt bờ vai của hắn. Không có giải thích tiếp cái gì sâu sắc quá, kỳ thật y cũng từng có nghi vấn giống như vậy, nhưng sau lại bị tổ mẫu mang theo nhìn qua những nữ nhân bị bán vào còn đặc ý kiêu ngạo, lấy thân phận gia nhân nhà tri phủ mà kiêu ngạo khắp nơi, y lại thấy những người này không hề đáng thương, mà việc này, trong lòng y biết là tốt rồi, cũng không cần bày ra làm bản mặt Cung Trác Lương.

“Này ta cũng đều hiểu được, tốt lắm, ta biết nên làm thế nào, vậy người đi ngủ đi, ta tiếp tục chọn người.”

Kiều Ứng Trạch nói vài điều trong lòng Cung Trác Lương đều rõ ràng, việc này hẳn ở trong sách cũng không biết đọc qua bao nhiêu lần, nhưng hiện tại dù sao cũng là chính mình gặp phải, cho nên nhất thời cảm thấy cảm khái cùng bất đắc dĩ thôi.

Ở trên môi Kiều Ứng Trạch hôn một cái, Cung Trác Lương bò xuống giường sửa sang lại một chút đầu tóc cùng quần áo của mình, đoạn trang tạo nhã tiêu sái đi ra ngoài.

“Hàm Thư, người làm sao vậy?”

Cung Trác Lương ra cửa phòng đang muốn mang Văn Thư cùng Nhược Lam tiếp tục đi chọn người, đi ngang qua thấy Hàm Thư cúi đầu hành lễ chào mình sau đó thối lui, liền tò mò gọi nàng lại, mới phát hiện ánh mắt của nàng hồng hồng giống như vừa mới khóc.

“Hồi thiếu phu nhân.....”

Thấy Cung Trác Lương truy vấn, Hàm Thư chần chờ đem chuyện Tĩnh Thư nói ra, nàng cũng không biết sự tình đã xảy ra, chính là hôm nay bị Tĩnh Thư kêu đến ôm khóc nửa ngày, thế mới biết nàng thành thông phòng củ nhị thiếu gia, Hàm Thư tưởng nhị thiếu gia khi dễ nàng, nàng lại một mực nói là mình làm chuyện sai lầm, làm cho Hàm Thư không biết như thế nào an ủi nàng mới tốt, chỉ có thể khóc cùng nàng.

“Nhị thúc thu thông phòng?”

Cung Trác Lương tâm nghĩ bây giờ muốn đùa cũng không phải một tháng tư a, sau đó ra vẻ thâm trầm cảm thán thiếu niên a, cuối cùng cân nhắc lại nghĩ đến lão công của mình ngoan hơn nhiều, liền chạy về phòng ôm Kiều Ứng Trạch hôn môi, lúc này tâm tình mới khoái trá tiếp tục đi làm công tác chọn người của mình, hoàn toàn không đem chuyện của Kiều Ứng Hiền để vào lòng.

=^_^=

**Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: khụ khụ, chương này làm nên a, tin tưởng mọi người đều nhìn ra = □ =!

Kiều Ứng Hiền (cào tường): còn ngược thân ngược tâm, người nhất định không phải mẹ đẻ của ta!

Mỗ Lạc (tìm ra manh mối): vì ca ca người, người trước chịu chút ủy khuất đi.

Kiều Ứng Hiền (dừng lại): này.... chẳng lẽ còn có!!!

Mỗ Lạc (trón): O(' □ ')O

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Tân Mật...

Để bọn buôn người mang hơn trăm nha đầu tập hợp ngoài đại sảnh, Cung Trác Lương ngồi trong đại sảnh trở mình xem danh sách người hầu trong phủ, còn có những nơi thiếu người hầu cũng được báo lên, thêm bớt cuối cùng lại thiếu sáu, bảy mươi người.

Cung Trác Lương hơi hơi nhăn mi lại, nghĩ thầm lúc trước Kiều phu nhân bắt quá là thả đi mười mấy người, như thế nào trong chớp mắt lại thiếu nhiều như vậy? Cho dù nhiều nhất, hai năm nay nha đầu chữ Thư có được thả ra liên tục thì hiện tại cũng không bị giảm nhiều như vậy.

Nhìn tới tớ đang ở nhà chính, chỉ có nha hoàn cùng gia đình, cũng đã có hơn một trăm, mà quy định trong phủ chủ tất bất quá cũng chỉ mấy người, cho dù thêm thị thiếp của lão gia, cũng không dùng được nhiều nha hoàn như vậy, lại nhìn một nhà mấy miệng đều dẫn đến tiền tiêu hằng tháng nhà chủ tử, Cung Trác Lương cũng không biết bọn họ ở trong phủ rốt cục làm cái gì mà tốn kém như vậy, không khách khí nói, tớ tớ ghi trong sổ chân chính làm việc có thể có một nửa sẽ không có sai lầm, mặc khác cơ bản có một số là nuôi không, một năm cũng không được lãnh tiền lương tự, mà những người này, không đủ để phục vụ một nửa số chủ tử trong phủ.

“Đây là khí thế của những người giàu có đi?”

Cung Trác Lương đem quyển sách để qua một bên âm thầm cười nhạo nói thầm một câu, nghĩ thầm nuôi không mấy con sâu một này, chính mình sợ rằng cả đời cũng không tu được ra cái gọi là khoan dung, nhưng cổ nhân thì yêu náo nhiệt thịnh vượng phù hoa, quản lý việc nhà đều phải sắm vai hiền hòa mới tốt.

“Thiếu phu nhân nói cái gì?”

Quản sự đứng ở một bên không nghe rõ Cung Trác Lương nói cái gì, thấy hần xem xong liền ném tới một bên cười hỏi một tiếng.

Nàng tuy là được phu nhân phái đến ‘chỉ điểm’ thiếu phu nhân làm việc, nhưng cũng biết vị chủ tử trước mắt này không dễ đối phó, liền khép lại cái đuôi thành thật làm người.

“Không có việc gì, kêu vào đi.”

Cung Trác Lương thần nhiên liếc mắt nhìn người quản sự kia một cái, thấy nàng cũng không có ý vào phu nhân mà sai khiến mình làm cái gì, liền cũng ần cười khen bộ dáng biết điều của nàng, nghĩ thầm dù sao tiêu xài cũng không phải tiền của mình, các nàng muốn nuôi nhiều nuôi ít, hần chỉ cần trong coi tốt gia sản của mình cùng Kiều Ứng Trạch là tốt rồi.

Vị tức phụ kia lĩnh mệnh đi gọi bọn buôn người tiến vào, Cung Trác Lương để cho nha hoàn xếp các tiểu hài tử thành một hàng, ai đứng phía trước thì nói trước.

Nếu đã đáp ứng lão phu nhân làm chuyện này, Cung Trác Lương sẽ tận lực làm tốt nó, vì thế hần coi như là một cuộc phỏng vấn nhân viên, lặp lại câu hỏi họ tên, tuổi, gia đình cùng với sở trường của những hài tử này, trong lúc nhất thời cảm thấy được chính mình giống như thầy giáo chủ khảo của nhóm nhà trẻ đang thi lên tiểu học.....

Rốt cục, sàng lọc sơ sơ rốt một ít hài tử quá ngốc, quá xấu, quá nhỏ, Cung Trác Lương cuối cùng để lại tám mươi người tiến vào thi vòng thứ hai.

“Được rồi, trước mang ra ngoài đi.”

Nhấn nài cho một số tiền an ủi, Cung Trác Lương để cho nha hoàn đem những hài tử bị rút mang ra ngoài, còn có trẻ con nhà ai a, thực đem Kiều phủ trở thành nhà trẻ mà, cư nhiên đem trẻ em mới năm tuổi nhiều nhất là bảy tuổi mang vào, này nếu mua về phủ có thể làm được gì a? Đến lúc đó để cho nàng hầu hạ người hay để cho người hầu hạ nàng a!

“Đưa các nàng xuống rửa mặt ăn chút gì đi, đều sửa sang cho sạch sẽ lại, sau khi lão phu nhân ăn xong mang qua bên đó.”

Để cho Văn Thư cùng tức phụ kia dẫn bọn trẻ xuống, Cung Trác Lương quay về viện của mình thay quần áo đơn giản ăn chút gì, lại phân phó Hàm Thư đi thỉnh hai đệ đệ muội muội của Kiều Ứng Trạch buổi chiều qua đây chơi, lúc này mới đi vào viện của lão phu nhân hầu hạ nàng ăn cơm.

Sau khi ăn xong, lão phu nhân hỏi việc thông phòng của Kiều Ứng Hiền, nàng xưa nay coi trọng con nối dòng cùng quy củ, nhưng phụ thân của bọn họ không nên thân, nàng đối với đức hạnh của hai huynh đệ Kiều Ứng Trạch càng giám sát chặt chẽ hơn, không để bọn họ trước khi kết hôn quá càng quấy, sợ bọn họ giống cái tính phong lưu của phụ thân mình, vừa sợ còn trẻ động chân tình, về sau lại nháo ra sùng thiếp diệt thê để người ta chê cười.

“Bà bà yên tâm, nha đầu Tình Thư này tính tình chất phát thật thà, bộ dáng cũng thực bình thường, ta xem bộ dáng Hiền nhi như là không vừa ý lắm.”

Kiều phu nhân ngồi xuống cúi đầu trả lời, ngược lại liền đề cập đến hôn sự của Kiều Ưng Hiên, nói xem trọng trường nữ của đường huynh, tuổi tác tương đương, lại vừa lúc thân càng thêm thân, chính là người ta còn hơn một năm nữa mới hết hiếu kỳ*, hôn sự của Kiều Ưng Hiên phải đợi đến cuối năm sau.

*Hiếu kỳ: thời gian chịu tang

“Này..... Ưng Hiên cũng không phải là trưởng tử, gia thế của đôi phương lại cao hơn so với chúng ta, chỉ sợ là không tương xứng a.”

Kiều phu nhân tỉ mỉ nghe xong, tầm mắt quét qua Cung Trác Lương đang ngồi bên cạnh, thấy biểu tình của hắn thản nhiên nhìn không ra vui giận, trong lòng âm thầm gật gật đầu, ngược lại nhìn về phía lão phu nhân.

“Này không ngại, đường huynh của ta yêu thương nữ nhi, năm trước mười bốn tuổi đã bắt đầu lưu ý tìm nhà chồng, không ngờ đầu năm nay đường bá đột nhiên bệnh qua đời, bỏ lỡ hôn kỳ của cháu gái, chờ cho mãn hiếu kỳ, lại muốn vào kinh tìm một gia đình thích hợp thì rất khó, nhân tiện quan hệ cô cháu, gả đến nhà chúng ta nhưng thật ra rất thích hợp.”

Kiều phu nhân khi nói những lời này thì thật sự tràn đầy vui mừng, một lòng nghĩ có thể tìm một người vợ hợp ý giúp đỡ con trai mình, lại xuất thân là con nhà giàu, về sau nhất định có thể đem việc nhà trong nom quản lý vững vàng.

“Thân càng thêm thân thì là chuyện tốt, chính là còn muốn Hiên nhi chờ hai năm không nói, đôi phương tuổi tác quả thật có chút lớn.” (PH: Hân 14 tuổi mà lớn, thế tui 20 tuổi rồi mém chừng là hàng tồn kho quá –!!!)

Đem về đất ý của Kiều phu nhân để vào trong mắt, Kiều lão phu nhân trên mặt hiện ra một chút mất hứng, nghĩ thầm người này xuất thân nhà quan gia chẳng lẽ không hiểu quy củ sao? Nhị tử đối với trưởng tử quả thật có chút kính trọng, hiện tại vợ con thứ lại lớn tuổi hơn con dâu trưởng, này nếu thật sự gả qua đây, về sau có thể phục tâu từ quản gia sao?

“Tuổi tác tương đương mới dễ sống chung, ngài cũng có thể sớm ảm tàng tôn, tổ tiên của chúng không phải cũng làm vậy sao? Hơn nữa ngài đã sớm đồng ý với ta, hôn sự của Trạch nhi ngài làm chủ, hôn sự của Hiên nhi thì cho ta làm chủ.”

Kiều phu nhân ra vẻ đùa giỡn dùng khăn che miệng cười, dư quang khoé mắt liếc đến trên người Cung Trác Lương lại mang theo chút ý tứ hàm xúc không rõ hương vị, chỉ là khinh bỉ rõ ràng kia sẽ không làm cho người ta nhìn lầm.

“.....”

Cung Trác Lương rũ mắt xuống làm một bộ ảm đạm, kì thực trong lòng đã bắt đầu vỗ trán, nghĩ thầm các người nói hôn sự của Kiều Ưng Hiên là tốt rồi, lão xa lên trên người hai phu phu chúng ta cái gì a!

“Hừ..... Đã như thế, vậy đều tùy người.”

Kiều lão phu nhân bị nghẹn một câu, hừ một cái thật dài xa giận không kiên nhẫn đáp ứng, năm trước thời điểm Kiều Ưng Trạch bệnh nặng, nàng cố ý vì Kiều Ưng Trạch xung hi, mà trong đó chỉ có Cung gia họ hàng gần với quan lớn và có triển vọng nhất, nàng liền vội vàng quyết định chọn con rể của thương nhân, làm cho Kiều phu nhân phi thường không muốn, khốc nháo không đồng ý, lão phu nhân phiền chán không còn cách nào khác, liền nói hôn sự của Hiên nhi tùy Kiều phu nhân định đoạt, cho nên hiện tại cũng không thể thất hứa mất uy tín.

Lúc này Văn Thư dẫn theo mấy tiểu cô nương lại đây cho lão phu nhân chọn lựa, mọi người liền dời đề tài đi, vừa vặn Kiều phu nhân cũng ở nơi này, liền nhân tiện đem nha đầu trong viện của nàng cùng Kiều Ưng Hiên chọn luôn, đúng là trực tiếp thay Kiều Ưng Hiên lướt qua Kiều Ưng Trạch, hoàn toàn không cho Kiều Ưng Trạch chút mặt mũi.

“Làm bậy nga!”

Đội Kiều phu nhân mang người đi rồi, lão phu nhân cho mọi người lui xuống, lời kéo tay Cung Trác Lương có vẻ hơi một mồi thờ dài một tiếng.

“Tổ mẫu.....”

Cung Trác Lương mím môi lộ ra bộ dáng chịu ủy khuất, nhưng bộ dáng cũng không có làm quá lên, cũng không nói lời oán giận gì, dù sao hết thảy đều không cần nói.

“Nghiên nha đầu a, có những chuyện tổ mẫu vốn không nên nói với tiểu hậu bối các người, nhưng thà nói cho các người nghe còn hơn để các người nghe đồn đãi chuyện nhằm suy đoán lung tung, làm tổn thương tình cảm người trong nhà, chỉ bằng ta tự mình nói với người, trong lòng người hiểu rõ là tốt rồi.”

Lão phu nhân dựa vào gối đệm, nhẹ vỗ về tay Cung Trác Lương chậm rãi nói.

Nguyên lai lão phu nhân vốn chỉ là một nhánh nhỏ trong một đại gia tộc, lúc trước Kiều lão thái gia đều mất, hiếu kỳ qua đi liền một thân một mình vào kinh ứng thí, mặc dù đậu tiến sĩ nhưng là chỉ ở trong kinh làm một chức quan thanh nhàn, Kiều lão phu nhân mới xuất giá, cho nên lúc tuổi còn trẻ có chút lợi hại, sau vài năm kết hôn không cho trưởng phu có tiểu thiếp, sau khi có con trai trưởng cùng nữ nhi mới thả lỏng một chút.

Nhưng Kiều lão thái gia trung niên bị bệnh qua đời, một đời Kiều lão gia cũng chỉ có một con trai, trưởng nữ chết yểu, hai thứ nữ sau khi gả đi cũng không lui tới nhiều, toàn dựa vào nhà mẹ đẻ của lão phu nhân giúp đỡ, Kiều lão gia này ăn chơi trác táng mới có thể lăn lộn công danh thuận lợi tiến vào con đường làm quan, rồi sau đó hắn dựa vào dung mạo tốt cùng tài ăn nói nịnh bợ cha vợ đang làm quan lớn, lại dựa vào thế lực của cửa tổ mẫu cùng

nhà mẹ đẻ của vợ mình từng bước thăng chức, nhà bọn họ xem như hưng thịnh phát đạt.

Nhưng sau khi thành hôn nhà mẹ đẻ Kiều phu nhân chộc thánh thượng nổi giận, suýt nữa suy tàn, tuy rằng sau lại được khôi phục, nhưng Kiều lão gia lúc này bại lộ bản tính phong lưu bạc tình, một nhà nhạc phụ đang nguy nan lại bo bo giữ mình, làm hại Kiều phu nhân thương tâm phải sinh non lại gặp phải cảnh khó sinh, suýt nữa một xác hai mạng, chỉ tội Kiều Ứng Trạch phải sinh non thể yếu còn bị mẹ đẻ chán ghét mà vứt bỏ..... (PH: Đại Kiều muội thương huynh)

“Khi đó ta thấy nàng đáng thương, lại lòng mang áy náy, liền vì nàng xuất đầu trục xuất tiểu thiếp đang hoài thai, bảo trụ uy nghiêm trong nhà của nàng, lại dạy nàng như thế nào củng cố địa vị của mình, về sau ta lại ủy quyền cho nàng, nàng lại mang thai Hiên nhi, không bao lâu nhà mẹ đẻ cũng khôi phục lại, lúc này trong nhà mới tính là dần dần tốt lên.....”

Nói đến quan hệ trong nhà, lão phu nhân cũng là thôn thức không thôi, nhớ lại thời điểm con dâu mới vào cửa, các nàng cũng là không ưa đối phương, sau đó đưa con lại phạm phải sai lầm, nàng cùng con dâu cũng có một đạo thân thiết hơn cả mẹ con, nhưng sau lại vì Kiều Ứng Trạch cùng một ít chuyện khác, các nàng lần thứ hai trở mặt thành thù, này đào mất, thời gian không ngờ đã trải qua hơn mười năm.

“Kia vì sao.....”

Nhìn lão phu nhân muốn nói lại thôi, Cung Trác Lương biết nàng hiểu được mình muốn hỏi chính là thời gian, hấn đối với ân oán Kiều gia thế hệ trước không có hứng thú, hấn chính là không rõ, nếu là huynh đệ cùng cha cùng mẹ, Kiều phu nhân như thế nào có thể một người thì đối xử như kẻ thù, người còn lại thì như trân như bảo?

“Lại nói tiếp đều là sổ sách lung tung, lúc trước không biết ai nói với bà bà nguoi, nói một đứa con trai thì khác nàng một đứa thì mang lại may mắn cho nàng, bà bà nguoi thời điểm mang thai Trạch nhi thì nhà mẹ đẻ lại xảy ra chuyện, Trạch nhi lại khó sinh, giãy vò bà bà nguoi một ngày một đêm, nguy hiểm thật không chịu đựng được, cho nên bà bà nguoi liền đối Trạch nhi vừa ghét vừa sợ, sau nàng lại mang thai Hiên nhi, nhà mẹ đẻ không lâu liền khôi phục, nàng lại là thuận lợi sinh ra không chịu một chút đau khổ nào, thêm việc ta vì Trạch nhi mà oán trách nàng, Trạch nhi vẫn thể yếu nhiều bệnh cũng không cùng nàng thân cận, cho nên bà bà nguoi liền tin số mệnh, quan hệ cùng Trạch nhi đúng là càng ngày càng kém.”

Nói đến đây Kiều lão phu nhân thật không còn cách nào khác, tựa như nàng sẽ kiên trì xung hi cho Kiều Ứng Trạch vậy, Kiều phu nhân nhận định Kiều Ứng Trạch khác mẫu, nàng chính là khuyên như thế nào cũng vô dụng, còn phải áp chế việc này không cho bất luận kẻ nào nhắc tới, dù biết rõ trong lòng Kiều Ứng Trạch có oán, cũng không thể cùng y giải thích cái gì, bằng không lấy tính tình của Kiều Ứng Trạch, đã biết những chuyện này bản thân về sao phải biết sống như thế nào?

“.....”

Âm thầm cắn răng nghe lão phu nhân giải thích xong, Cung Trác Lương trong lòng rống to một tiếng ‘kháo!’

Khó trách nói thời phong kiến mê tín hại chết người a, nhóm người lớn ân ân oán oán vu oan lên người hải tử thì tính cái gì! Người nào không biết sinh đứa nhỏ sẽ đau a, nhất là thai đầu, bằng không ở thời hiện đại tại sao nhiều người thà rằng sinh mổ chứ không muốn tự mình sinh chứ? Về phần nói Kiều Ứng Hiên sinh ra dễ dàng, kia càng không phải là vô nghĩa sao, vừa là thuận lợi sinh sản vừa là lần thứ hai, ca ca hấn đều cho hấn một cái thang tốt vậy, chỉ cần hấn không phải thật lớn dị dạng và vân vân, dù thế nào đều đi ra đều so với ca ca hấn dễ dàng hơn a..... Được rồi, Cung Trác Lương thừa nhận chính mình hiện tại rối rắm vấn đề này có điểm quý dị, nhưng hấn thật sự rất tức giận, Đại Kiều nhà hấn là một đứa nhỏ thật ngoan thật tốt a, như thế nào lại không có phúc mà lại sinh ra trong gia đình có cha mẹ mê tín chứ!

“Nghiên nha đầu, nguoi làm sao vậy?”

Lão phu nhân nói xong liền thấy toàn bộ gương mặt Cung Trác Lương đều thay đổi, bộ dáng tức giận rất giống với Ứng Hiên trước đây.... Lão phu nhân còn chưa kinh ngạc xong, chỉ thấy cả người Cung Trác Lương nhào tới trong lòng mình, còn đem chính mình ôm lấy gắt gao.

“Tổ mẫu, cháu dâu thay mặt tướng công cảm ơn người, cháu dâu biết nên làm thế nào, tổ mẫu yên tâm.”

Cung Trác Lương gắt gao ôm lão phu nhân, cảm tạ nàng nhiều năm qua đã chiếu cố giữ gìn Kiều Ứng Trạch, đồng thời trong lòng cũng hiểu được dụng ý nàng nói những lời này với mình, là để cho mình thông cảm một ít tâm tính của Kiều phu nhân, không cần bởi vì oán hận nàng mà cãi nhau ầm ĩ làm cho trong nhà không yên.

Cung Trác Lương nghe được những lời này của lão phu nhân, hấn sẽ không nói lại với Kiều Ứng Trạch, ít nhất hiện tại sẽ không, bằng không cái người nội tâm cẩn thận kia a, sẽ đem cái gì khác mẫu và vân vân vô cùng hoang đường này xem là thật, sau đó sẽ đem trách nhiệm đều đổ trên người mình.

“Hảo, nguoi nha đầu này a, thật sự là khiến người ta yêu thương, khó trách Trạch nhi che chở nguoi như vậy.”

Lão phu nhân bị bộ dáng của Cung Trác Lương chọc cười, oán trách nhéo nhéo mũi hấn.

Lão phu nhân đã sớm nghĩ tới, lấy tính tình đậm đặc của Kiều Ứng Trạch, những năm qua nếu mình không đuổi y cũng sẽ không ra khỏi cửa, hiện tại vừa nghĩ hễ rồi lại an dưỡng đều chạy ra ngoài, không phải sợ tiểu tức phụ của y chịu ủy khuất thì còn có thể vì cái gì? Lão phu nhân miễn quy củ của Cung Trác Lương ở chỗ bà bà hấn, cũng là vì thông cảm cho tôn nhi, hiện tại xem ra cũng không uống dụng tâm, cháu dâu này đúng là làm cho người ta thương yêu a.

“Tổ mẫu.....”

Cung Trác Lương lại cùng lão thái thái làm nũng một chút, lúc này mới chỉnh đốn lại tâm tình trở về viện của mình, nhìn thấy Kiều Ưng Trạch vẫn để lại thức ăn chờ mình trở về, Cung Trác Lương đi qua ôm lấy thắt lưng y.

“Bạn đến bây giờ mới trở về, đói bụng lắm đi?”

Kiều Ưng Trạch sờ sờ mặt Cung Trác Lương ở trên cổ của mình cọt cọt lui, kéo hắn đến bên cạnh bàn, xúc lên màn che thức ăn, đồ ăn vẫn còn ấm, hiển nhiên vẫn là luôn hâm nóng lại.

“Ta trước khi đi đã ăn qua rồi, nhưng ngươi a, thân thể không tốt còn không ăn cơm đúng giờ, về sau nếu ta về muộn, thì tự mình ăn trước đi, đừng để bị đói.”

Cung Trác Lương như bình thường đều ra bộ dáng đại gia cho Kiều Ưng Trạch hầu hạ dùng cơm, trước tiên đề y ngồi xuống, sau đó mình mới ngồi xuống.

Hừ, về sau hắn sẽ che chở tiểu tướng công nhà mình, ai cũng đừng hòng khi dễ!

“Không sao cả, đúng rồi, ta thấy ngươi về trễ, để cho Viện Âm cùng Ưng Từ muộn một chút mới qua, ngươi gọi bọn họ qua là vì chuyện tuyển nha hoàn sao?”

Kiều Ưng Trạch bình thường cùng hai đệ đệ muội muội rất ít lui tới, nhưng là sẽ không giống Kiều Ưng Hiên vì mẫu thân mà không cần gặp bọn họ, cho nên Cung Trác Lương khi ở nhà cũng thường mời bọn họ cùng nhau ăn cơm uống trà vân vân, Kiều Ưng Trạch đều nghe theo hắn.

“Hai người bọn họ bên người đều không có nha hoàn dùng chung, một chút để cho bọn họ tự mình chọn hai người, dù sao cũng là thân đệ muội của chúng ta, không thể để cho gia nhân tùy tiện khi dễ, về sau chúng ta có cần cũng có người giúp một tay.”

Thay Kiều Ưng Trạch thu mua lòng người, đây là việc hiện tại mà Cung Trác Lương đang làm, lão phu nhân tự nhiên không cần phải nói tới, Kiều Ưng Hiên kia tạm thời phải quan sát thái độ như thế nào, mà Kiều Viện Âm cùng Kiều Ưng Từ hai người ở đây mặc dù không có phần lượng gì, nhưng quan hệ huyết thống ở đây vẫn có, có thể để cho Kiều Ưng Trạch cảm nhận được thân tình cũng tốt.

“Nga, cũng tốt, lại nói tiếp Từ nhi cũng là một đứa nhỏ thông minh, ta dạy nó cái gì nó đều học rất tốt, còn có thể nhẫn nại học viết chữ, về sau nhất định sẽ có tiền đồ.”

Nhắc tới Kiều Ưng Từ, ngữ khí của Kiều Ưng Trạch mang theo một chút kiêu ngạo khi làm huynh trưởng, trước kia bởi vì đối Kiều Ưng Hiên có chút khúc mắc, cho nên Kiều Ưng Trạch cũng không có cảm giác được làm huynh trưởng, nhưng hiện tại nhìn tiểu tử Kiều Ưng Từ kia mang vẻ mặt sùng bái kẻ cận bên mình, Kiều Ưng Trạch cảm thấy cảm giác rất tốt.

“Thích nó thì về sau kêu nó qua chơi là được, hiện tại ăn cơm trước đi tướng công.”

Sờ sờ bụng Kiều Ưng Trạch nói cho y biết nên ăn cơm, Cung Trác Lương thấy y miệng ngượng ngùng, liền cười tủm tỉm bụng bõn nước đến cho y rửa tay..... XX

Đội Cung Trác Lương làm tốt chuyện nha hoàn mới, liền để cho Văn Thư đem theo danh danh sách hồi bẩm lão phu nhân, lúc này Nhược Lam đến bẩm báo thư của Cung gia đưa tới, nói gã truyền tin rất sốt ruột, còn ở ngoài phủ chờ hồi âm, Cung Trác Lương nghe vậy cùng Kiều Ưng Trạch không khỏi nhìn nhau liếc mắt một cái, tiếp nhận thư mở ra vừa nhìn, nguyên lai là trưởng tôn của tộc trưởng Cung gia thi đỗ trạng nguyên, bọn họ muốn đầu thàng tư hồi hương tế tổ, mà vị Cung Trác Tường thi đỗ trạng nguyên kia, đặc biệt phải ở lại Bạc thành để gặp mặt họ hàng.

“Cung Trác Tường?”

Nháy mắt khi nhìn thấy cái tên này, Cung Trác Lương thừa hưởng trí nhớ của thân thể đột nhiên rõ ràng mọi chuyện, bộ dáng một thanh niên tài hoa sáng sủa phong độ hiện ra trước mắt, phẳng phất như nhìn thấy bộ dáng ôn nhu của hắn khi ôm chủ nhân của thân thể này ngồi trên bờ ao kể chuyện xưa, cũng giống như nghe được tiếng cười trầm thấp trong sáng mê người của hắn.....

Cung Trác Lương nháy mắt kinh sợ, ngắt a, tên luyến đồng kia đến đây làm gì?

“Liền nói cho cọt mẹ nói là Cung Trác Lương đi xa bên ngoài, nàng không tìm trở về, về chuyện thỉnh tướng công đến hỗ trợ tiếp đãi, lão gia nhà chúng ta phải tránh hiềm nghi, không có biện pháp thì thỉnh hắn đến Kiều phủ ở, tướng công sẽ lấy danh nghĩa thỉnh hắn đến biệt viện ở tạm.”

Liếc mắt nhìn bộ dáng khó hiểu nhưng không hề dị nghị của Kiều Ưng Trạch, Cung Trác Lương đem thư đưa cho Nhược Lam, hắn đau đầu nghĩ chính mình phải ứng phó như thế nào, không có chú ý tới Nhược Lam sau khi nhìn tin vật trong nháy mắt lộ ra kinh hi, khi kinh hi đi qua thì chỉ còn lại trầm tĩnh cùng cô đơn.

=^=^=

**Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: 5000+ a, móng vuốt của ta đều nhanh rút lại~~

Có người nhắc tới vấn đề BL, ta cảm thấy được trong thời buổi bây giờ nam nam giống như thực phổ biến, thích nam thích nữ đối với các nam nhân mà nói khác biệt cũng không quá lớn, chỉ là trong nhà vợ cả con trai trưởng là không cho phép, mà tuyệt đại đa số người sẽ tuân theo quy tắc xã hội này, nghe nói ở quốc gia nào đó thời kì nam phong rất thịnh hành, nam nhân ở bên ngoài không thân mật với bằng hữu huynh đệ mới có thể bị người nhạo bán

ấy (ta cũng có nghe nói, tính chân thật thì phải khảo sát a khảo sát).

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Tân Hoan? Người Yêu Cũ?...

Đường huynh nhà mẹ đẻ của thiếu phu nhân trở thành trạng nguyên, trạng nguyên gia còn muốn đích thân đến Bạc thành thăm người thân. Tin tức này sau khi từ Kiều phủ truyền ra, ngược lại còn nổi bật hơn cả tin tức đỉnh ước của nhị thiếu gia.

Dù sao trên đời này quan gia tiểu thư còn nhiều mà, trạng nguyên lang thì là ba năm mới cho ra một cái quý hiếm trong thiên hạ, thêm việc nhà hấn cũng là một gia đình quyền quý trong kinh thành, con đường làm quan trong tương lai là bất khả hạn lượng (PH: không có gì trở ngại). Cho nên sau khi lão phu nhân biết được tin tức, rất là cao hứng sai người đi dọn dẹp một biệt viện, cũng từ trong công khổ lấy ra một số bạc đưa cho hai vợ chồng Kiều Ứng Trạch, để cho bọn họ nhất định phải chiều đãi tốt một cửa hoàng thân quốc thích này.

Lão phu nhân một là hy vọng Kiều Ứng Trạch có thể giao hảo với vị thân thích này để có thêm trợ lực, hai là cũng thay Cung Trác Lương lấy một chút thể diện, mà Kiều Ứng Trạch tuy rằng không muốn đi nịnh bợ người khác, nhưng vị trạng nguyên mới hai mươi này nhiều ít cũng có chút ngạo nhiên, thêm nữa Cung Trác Lương cũng nói y phẩm hạnh học vấn đều tốt, nghĩ có thể kết giao thành bằng hữu cũng tốt lắm, liền thông khoái đáp ứng việc này.

Kiều Ứng Trạch bên này khó có dịp dụng tâm cho việc ngoại giao, đoạt lại việc trang trí tu sửa biệt viện từ tay lão phu nhân, cách hai ngày liền ngồi kiệu chạy sang nhìn tiến độ, có Kiều Minh thông minh cùng Thạch Khang ổn trọng đi theo, Cung Trác Lương cũng không quá lo lắng cho y. Trên thực tế, hiện tại người Cung Trác Lương càng lo lắng ngược lại là chính mình.

Nói đến nhà Cung Trác Tường, cùng thể hệ tổ phụ của Cung Trác Lương chính là đường huynh đệ, bất quá bên nhà Cung Trác Lương không có thành tựu gì, gia sản suy tàn lại không có con cháu nào có tiền đồ, dần dần liền cùng thân thích trong kinh bất hòa, thẳng đến khi Cung phu nhân cạy mẹ kia vào cửa, mới có gắn có được gia sản như hiện tại, lại chủ động hiếu kính với thân tộc trong kinh, mới xem là có liên hệ trở lại, nhưng là bất quá khi người ta đã có gia sản tiền tài thôi.

Mà muốn nói đến chủ nhân thân thể này của Cung Trác Lương cùng vị trạng nguyên đường huynh của hấn, kia cũng thật đúng để gọi là một đoạn cầu huyết nghiệt duyên a.

Chuyện là hơn một năm trước, Cung Trác Tường ra ngoài thăm người thân, cạy mẹ biết được tin tức liền nhiệt tình thỉnh đến Bạc thành làm khách, hấn liền tiện đường đi tới, nhưng vừa thấy không khí trong Cung gia liền thập phần không vui, đang muốn mượn cớ rời đi, lại ngoài ý muốn thấy được Cung Trác Lương đang trộm khóc, lúc này đối với thiếu niên này tâm sinh thương tiếc, liền thay đổi chủ ý ở lâu nửa tháng, đối thiếu niên là quan tâm đầy đủ, tuy rằng không có làm ra chuyện BT gì, nhưng là cả ngày ôm ấp thật thân mật, còn hẹn là chờ sau khi hấn học xong, liền đón thiếu niên vào kinh ở.

Đem những thứ buồn nôn nhớ lại đuổi hết ra khỏi đầu, Cung Trác Lương nhốt mình trong phòng buồn bực cào tường, nghĩ thâm đây là cớ nào cầu huyết cớ nào cù rích trong kịch bản a, vẫn là tài tử tên đề bảng vàng, ‘giai nhân’ lại biến mất tình cảm ngược luyến tình thâm!

Hơn nữa Cung Trác Lương nhớ lại thân thể trước kia là cớ nào nhược thụ, hấn liền thập phần muốn học ba lít máu!

“Cầu huyết, rất cầu huyết.”

Cảm khái khê lắc đầu thờ dài một tiếng, Cung Trác Lương kết hợp đoạn trí nhớ này suy nghĩ sâu hơn một chút, thiếu niên này ở Cung gia bị người ta làm dễ làm khó tất cả vất vả đều chịu đựng, lại bị buộc phải nhảy hồ tự sát, việc này chỉ sợ là tính y cũng chiếm nguyên nhân chính. Nghĩ đến đây, Cung Trác Lương đối với một thiếu niên mười một tuổi sẽ thích một đường huynh luyến đồng, càng khó có thể sinh ra cảm tình tốt đến vậy.

Tuy rằng Cung Trác Tường quả thật đối với thiếu niên một mảnh chân tình che chở, thậm chí vì hấn ở kinh thành lập nghiệp, làm cho hấn về sao có thể cưới vợ sinh sống đường đường chính chính, mà cũng không có ý tứ đem hấn làm luyến đồng mà nuôi dưỡng, nhưng lúc này đã hơn một năm không quan tâm tới cũng là sự thật. Mất đi gì đó, hấn là rốt cuộc không tìm lại được.

Cung Trác Lương vì vị trạng nguyên gia này rồi rầm lâu như vậy, cũng không phải thương hại hấn hay là ‘chuyện cũ’ khó quên và vân vân, mà là sợ y kia tưởng niệm chuyện cũ, đem hấn (PH: hấn này là Cung Trác Tường) cùng chủ nhân của thân thể để lộ ra, vạn nhất để cho Kiều Ứng Trạch này sinh nghi ngờ, chính mình lúc đó nên làm gì để ứng phó a?

Nghĩ đến đây tình cảnh cầu huyết gần như là nhất định sẽ phát sinh, mà chính mình lại hoàn toàn không giải thích rõ, Cung Trác Lương lại một lần nữa rồi rầm.

Ngăn lại không cho bọn hấn gặp mặt? Đừng nói giỡn, thân phận hiện tại của chính mình dựa vào cái gì ngăn hai người nam nhân bọn họ giao tiếp a, lại nói lấy tính cẩn thận của Kiều Ứng Trạch, chính mình càng ngăn cản không phải càng làm cho y hoài nghi sao?

Hoặc là trước tiên nên thắng thắng? Nhưng như thế nào cùng tiểu tướng công nói đây? Cũng không thể nói cho y biết vị đường huynh kia là tình nhân cũ

của ta... Nhưng cùng hẳn có JQ không rõ ràng không phải là ta của hiện tại a, lại muốn ta lưng mang oan uổng, rất ngược!

“Này rốt cuộc là chuyện gì a!”

Vô lực thở dài một tiếng, Cung Trác Lương nghe được thanh âm Kiều Ứng Trạch mở cửa vào phòng, sửa sang lại biểu tình cười tủm tỉm nghênh lễ tượng khư (PH: nghênh đón chuyện sắp diễn ra), nghĩ thầm chính mình hiện tại tiếp tục buồn phiền cũng vô dụng, đến lúc đó xem tình hình phát triển như thế nào rồi tùy cơ ứng biến đi.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Thời gian Cung Trác Lương buồn bực kéo dài đến đầu tháng tư, vị trạng nguyên gia kia quả nhiên như trong thư mà đến đây, thậm chí có thể nói là vội vã đến, bên người chỉ dẫn theo hai gã thị vệ, phong trần mệt mỏi cười ngửa thẳng đến đại trạch Cung gia.

Cung Trác Tường lễ phép gặp qua gia trưởng Cung gia, trên mặt khó có được mang theo ý cười thân thiết, nhưng khi hẳn hỏi đến Cung Trác Lương, sau khi nhận được đáp án người đã rời nhà đi hơn nửa năm, bọn họ cũng không biết hành tung, tươi cười trên khuôn mặt của Cung Trác Tường thu liễm đi, trong lòng biết bọn họ đuổi thiếu niên đi rồi, ánh mắt nhìn mọi người trong Cung gia lập tức trở nên lạnh lùng dọa người, cuối cùng trực tiếp phát tay áo rời đi, sợ đến mức người Cung gia vội vã ngăn cản lại.

Vẫn là Cung phu nhân thông minh nhớ lại lời của Cung Trác Lương, nói cho hẳn biết con dâu Kiều gia vẫn cùng Cung Trác Lương lui tới, muốn giới thiệu cho bọn họ quen biết, Cung Trác Tường mới miễn cưỡng thu liễm tính tình mà lưu lại, nhưng vẫn là một khắc cũng không nguyên ngồi ngốc ở Cung gia thêm một chút nào, thẳng đến ngày hẹn với Kiều Ứng Trạch, hẳn trên nguyên tắc việc xấu trong nhà không để người ngoài biết mới khoác lên vẻ tươi cười nhìn người tới.

Kiều Ứng Trạch mới vừa được nghênh tiếp vào trong sảnh liền thấy được một vị thanh niên tuấn lãng khoanh tay đứng ở một bên, quả nhiên là phong độ có khí chất bất phàm, Kiều Ứng Trạch trước mắt sáng ngời, trong lòng cảm thán vị trạng nguyên lang này quán hiên phong thái tốt, ý cười trên mặt liền chân thành thêm vài phần, đưa tay cùng hẳn chấp tay thi lễ gặp mặt.

Cung Trác Tường khách khí hoàn lễ, nhưng thật ra không nghĩ tới vị thiếu niên này một cử nhân văn nhã xuất sắc, làm cho Cung Trác Tường âm thầm cảm thán Cung gia kết thân được với một môn gia tốt, cũng động tâm muốn kết giao, thêm phần muốn từ Kiều Ứng Trạch biết được hành tung của Cung Trác Lương, lời nói lúc phát ra càng ôn hòa khách khí, không thấy một chút thái độ ngạo mạn.

Kiều Ứng Trạch thấy hẳn đối với mình nhiệt tình, đối với mọi người ở Cung gia lại thập phần đạm mạc xa cách, trong lòng biết hẳn cũng là chương mất những con buôn thô tục như Cung gia, liền theo kế hoạch lúc trước mời hẳn đến ở trong biệt viện nhà mình, để cho mình có thể tận tình làm chủ nhà tiếp đãi. Cung Trác Tường đang không kiên nhẫn ở lâu trong nhà Cung gia, nghe vậy khách khí vài câu liền đáp ứng lời mời của y.

Hai người đồng thời ăn ý đều không để ý đến người của Cung gia, làm cho Cung phu nhân một phần mất mặt mười phần dè dặt, nhưng lại không dám đối trạng nguyên lang cùng cử nhân lão gia phát giận, chỉ có thể đóng cửa nhà chửi tướng công của mình trút giận... (PH: lão gia ở đây nghĩa là quan lớn nha!)

Kiều Ứng Trạch ngồi kiệu đến Cung gia, vốn cũng vì Cung Trác Tường mà chuẩn bị kiệu, nhưng thấy đối phương tiêu sái lên ngựa vung roi, đúng là bộ dáng văn võ song toàn, Kiều Ứng Trạch liền để cỗ kiệu không tương đối tinh xảo kia quẹo trở về nhà chính của Kiều gia, mà chính mình ngồi vào một cỗ kiệu khác tương đối thanh lịch hơn.

Trước khi lên kiệu, Kiều Ứng Trạch không khỏi theo bản năng nhìn nhìn người nọ đang ngồi trên ngựa, chỉ cảm thấy qua nhiều năm như vậy cũng chưa gặp qua nhân vật xuất sắc như vậy, chính mình thật sự là mặc cảm.

PH: lỗi giác cho tui cảm giác anh Tường đang đón Đại Kiều về nhà chồng~~~~~

Cung Trác Tường theo Kiều Ứng Trạch tới biệt viện, thấy kiến trúc nơi này thanh lịch rất đặc biệt, mà bố trí cũng thập phần hợp với ý của mình, đối với Kiều Ứng Trạch lại sinh ra nhiều hảo cảm hơn, thêm nữa là hai người đầy bụng đều là tri thức, một người kiến thức lại rộng rãi, một người khiêm tốn cầu tiến, hai người cứ như vậy tùy tính nói chuyện học vấn thi từ ca họa. Giờ ngo rất nhanh qua đi, mà hai người đều cảm thấy chủ đề còn chưa hết, ả ả xem đối phương là tri kỉ khó có được, ngay cả xưng hô đều bắt đầu bằng đại nhân, công tử, sau lại biến thành nhân huynh, hiền đệ.

“Cung huynh đi đường mệt nhọc, tại hạ còn quấy rầy như vậy, thật là thất lễ, hiện giờ sắc trời đã không còn sớm, Cung huynh đi nghỉ ngơi tạm đi.”

Phát hiện đã đến giờ cơm, Kiều Ứng Trạch liền dừng lại đề tài, đứng dậy hướng Cung Trác Tường cáo từ.

Y mặc dù là chủ nhân biệt viện này, nhưng hiện tại nếu Cung Trác Tường ở nhờ, y liền không nên mang danh chủ nhân ra diễn xuất.

“Hiện đệ thỉnh trước dừng bước, còn có một chuyện, ngu huynh phải phiền toái hiền đệ, nghe nói đường đệ Cung Trác Lương sau khi rời khỏi nhà, lại phiền toái hiền đệ đặt mua chút gia sản, không biết Kiều hiền đệ có biết đường đệ kia của ta đang ở nơi nào, tình hình gần đây như thế nào không?”

Đối với thân tộc xấu xa trong Bạc thành khó có thể mở miệng, thẳng đến khi Kiều Ứng Trạch phải cáo từ rời đi, Cung Trác Tường vẫn nhớ đến người trong lòng rốt cục áy náy mở miệng, càng nói về sau ngữ khí đã khó nén sự quan tâm.

“Này..... Cậu em vợ hẳn hiện tại đang du ngoạn bên ngoài, cùng nương tử ta ngẫu nhiên có thư từ lui tới, thường đề cập đến chuyện lý thú bên ngoài, thoạt nhìn sống cũng không tệ lắm.”

Thái độ của Cung Trác Tường làm trong lòng Kiều Ứng Trạch mãnh liệt nảy dựng, chỉ cảm thấy hấn đối Cung Trác Lương như vậy thật có chút không bình thường, không muốn bản thân lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, Kiều Ứng Trạch áp chế cảm xúc cười nhạt theo lý do thoái thác của Cung Trác Lương mà nói.

“Hắn đã rời khỏi Cung gia, tại sao chưa từng đưa qua tin tức cho ta? Chớ không phải là trách ta. Sẽ không đâu, nhất định là sợ ta chậm trễ đọc sách, đứa nhỏ này luôn chu đáo như vậy.”

Cung Trác Tường nghe vậy đầu tiên là nhủ mảy khó hiểu, như là có chút bất an rồi mất xuống suy tư, nhưng rất nhanh chuyển thành ý cười ôn nhu, chính là tâm mất dao động làm bại lộ tia không xác định dưới đáy lòng hắn, mà hắn chuyên chú vào tâm sự của mình, cũng không chú ý đến tay phải của Kiều Ứng Trạch vốn để bên người lại chậm rãi thả về phía sau.

“Cung huynh cùng cậu em vợ kia thật thân cận?”

Kiều Ứng Trạch mỉm môi thân nhiên cười, ánh mắt rũ xuống ống tay áo Cung Trác Tường, không không muốn bị hắn nhìn thấy nghỉ ngơi dưới đáy mắt của mình.

Cung Trác Tường này, cùng tiểu tức phụ của mình là quan hệ như thế nào?

“Nga, hắn là đứa nhỏ rất tốt, không biết hiền đệ có thể nói cho ngu huynh biết nơi ở hiện tại của hắn không?”

Cung Trác Tường ý thức được mình thất thố, cũng không cảm thấy ngượng ngùng, ngược lại còn lộ ra chút ý cười trong sáng.

“Cậu em vợ luôn là tới một chỗ sau đó viết thư cho chúng ta, cho nên tại hạ hiện tại cũng không rõ ràng.”

Không hiểu, Kiều Ứng Trạch cảm thấy người trước mắt này cười lộ lên cùng với Kiều Ứng Hiền có chút giống nhau. ... Đều tràn ngập khí chất tự tin tiêu sái, mà Cung Trác Tường là loại thành thực phong độ, tự nhiên so với cái tính trẻ con của Kiều Ứng Hiền càng ra dáng hơn nhiều.

Kiều Ứng Trạch không tự kìm chế được ý nghĩ, Cung Trác Lương trước kia thường thức tính cách Kiều Ứng Hiền như vậy, chẳng lẽ là vì thích vị trước mắt này nên chuyển dời cảm tình đến?

“Kia có thể phiền toái hiền đệ không, khi nào cùng Lương nhi có thư từ qua lại, nhớ báo với hắn tin tức ta học xong trung học, để cho hắn vào kinh tìm ta, nếu có chuyện gì không tiện, cũng trước hãy viết thư cho ta. Vẫn là ta trước viết cho hắn phong thư, làm phiền hiền đệ chuyển giao.”

Cung Trác Tường lúc này nghĩ đến tâm sự của mình, cũng không chú ý về mặt tự nhiên của Kiều Ứng Trạch, hắn đã hơn một năm mỗi ngày đều chăm chỉ khổ học, cũng là bộ dáng Cung Trác Lương đáng yêu thuận tiếp cho hắn thêm một phần động lực, có lẽ nửa tháng thân thiết ở chung năm đó hắn tình cảm cũng không có sâu bao nhiêu, nhưng này hơn một năm tưởng niệm tích lũy, phần ngày thơ trước kia có bao nhiêu đáng quý, mà hắn hiện tại học xong trung học lại mất đi tung tích của thiếu niên, nhất thời nóng vội cũng khó trách mất đi vẻ ôn trọng tự nhiên của bình thường.

“Được.”

Bộ dáng Cung Trác Tường làm suy đoán của Kiều Ứng Trạch càng thêm phần khẳng định, mà một khi hạnh phúc mà hắn cố duy trì bị bóng ma che kín, Kiều Ứng Trạch càng cảm thấy khí lực trên người nháy mắt bị tụt cạn, nói cười một chút qua giờ ngo liền bị một môi che kín toàn thân, Kiều Ứng Trạch hơi hơi dùng tới gần một cái bàn lấy tay chống đỡ, một bên ở trong lòng liễu mạng nhắc nhở bản thân không được nghĩ loạn, một bên tận lực duy trì nghiêm mặt tươi cười khách khí.

“Hiền đệ có gì không khỏe sao?”

Cung Trác Tường thất thố cũng trong một cái chớp mắt ngăn ngừa, lấy lại tinh thần hắn mới chú ý đến trên mặt Kiều Ứng Trạch đã trở nên tái nhợt, vội muốn đỡ y đến trên ghế ngồi, lại bị Kiều Ứng Trạch một bên người tránh khỏi đụng chạm, Cung Trác Tường nhìn tay mình không khỏi ngốc lăng một chút.

“Ta thân thể xưa nay suy nhược, không dám làm phiền Cung huynh lo lắng, trở về nghĩ ngơi một chút là tốt rồi, Cung huynh viết thư xong giao cho ta là được.”

Kiều Ứng Trạch chấp tay hướng Cung Trác Tường xin lỗi, vốn là đáng người gây yếu cùng với bộ dáng suy yếu thoát lực làm tăng thêm độ tin cậy cho lời nói của y.

“Nga, đã như thế, kia ngu huynh cũng không chậm trễ hiền đệ nghĩ ngơi, mời.”

Cung Trác Tường rộng lượng tươi cười, đưa tay làm một tư thế thỉnh, Kiều Minh ở ngoài cửa thấy sắc mặt thiếu gia không tốt, vội phân phó người đem cỗ kiệu bên ngoài mang vào, chờ Kiều Ứng Trạch sau khi từ biệt Cung Trác Tường, diu y ngồi vào trong kiệu.

“..... Trước đừng về nhà, ở trong thành tùy tiện đi dạo đi.”

Kiều Ứng Trạch nhỏ giọng phân phó Kiều Minh một câu, buông màn kiệu xuống, bộ dáng miễn cưỡng tươi cười của y cũng hoàn toàn tan đi, thờ nhẹ một hơi thả lỏng thân thể dựa vào trong kiệu, Kiều Ứng Trạch liền như vậy vờ lực lại không tức giận mà ngồi, nhắm hai mắt toàn bộ suy nghĩ của y đều biến mất.

Mà lúc này, Cung Trác Lương đang bất an lo lắng ngồi chờ ở nhà, cân nhắc xem ở trước mặt Kiều Ưng Trạch làm sao tùy cơ ứng biến.

==^==^==

**Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ta với ngón tay..... Ngày hôm qua máu gà máu chim nhiều như vậy, ngược lại bị lặn xuống nước.....

Vì thế máu gà thay đổi thành gà phần nộ, ta khi dễ đứa con của mình đi!! (_ _)#

Cung Trác Lương (cào tường): ta là vô tội a~~~~

Kiều Ưng Trạch(im lặng..... Than nhẹ)

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Đẳng Cấp Cảnh Giới

Thẳng đến giờ cơm cũng không thấy Kiều Ưng Trạch trở về, Cung Trác Lương liền đi qua viện của lão phu nhân hầu hạ, sau khi trở về dọn cháo cùng thức ăn tiếp tục chờ, thẳng đến khi bầu trời tối đen, bọn nha hoàn mới bắt đầu đại thiếu gia đã về, hiện tại đang đi thỉnh an lão phu nhân.

“Đi qua lão phu nhân trước? Đã biết, đem cháo hâm nóng lại đi.”

Cung Trác Lương ngồi ở trên ghế gương mặt thần nhiên phân phó một tiếng, kì thật cảnh báo trong lòng đã chạy đến cấp lũy thừa cao cấp, lần này Kiều Ưng Trạch xuất môn trở về không phải đi qua gặp mình mà là đi thỉnh an, có sự khác thường tức là có biến a.

Lần này Cung Trác Lương chờ không lâu, Kiều Ưng Trạch rất nhanh đã trở về phòng, bộ dáng sắc mặt tái nhợt dọa mọi người nhảy dựng, y lại tránh đi cái nâng đỡ của nha hoàn ngoài cửa, chính mình chậm rãi chống đỡ đi vào trong phòng.

“Tướng công?”

Cung Trác Lương nghe được thanh âm nghênh đón ngoài cửa liền ra ngoài cửa đứng chờ, nhìn thấy bộ dáng của Kiều Ưng Trạch vội đi qua đỡ y, mà Kiều Ưng Trạch lúc này cũng không có tránh đi, ôm lấy bả vai Cung Trác Lương cơ hồ muốn đem toàn bộ sức nặng dựa vào trên người hắn, làm hại Cung Trác Lương không thể không dùng hai tay ôm lấy thắt lưng y mới có thể đem người kéo vào trong phòng.

“Đều đi ra ngoài đi.”

Cung Trác Lương đem bọn nha hoàn đuổi ra ngoài, chính mình ôm Kiều Ưng Trạch vào buồng trong, thay y cởi áo khoác cùng giày tựa người vào trên giường, thấy y tuy rằng trầm mặc không nói nhưng không kháng cự mình đụng chạm, Cung Trác Lương trong lòng âm thầm thở ra, cấp bậc cảnh báo đã trở về bình thường.

“Tướng công đã đói bụng đi, ta mang một chút cháo cho ngươi.”

Kéo chân đến eo của Kiều Ưng Trạch, Cung Trác Lương đã vạch sẵn kế hoạch ôn nhu cười cười, đứng dậy muốn đi múc cháo, lại bị Kiều Ưng Trạch kéo cổ tay túm trở về, Cung Trác Lương liền thuận thế ngồi xuống bên cạnh y, một tay chống phía sau y đỡ lấy thân thể mình, sau đó nghiêng người mặt đối mặt.

Tốt lắm, xem ra không cần trình diễn cái màn gào thét, quả nhiên lão bà của chúng ta là có thể giảng thông đạo lí a.

“Trác Trác.....”

Kiều Ưng Trạch có chút đón nhận tìm tòi nghiền cứu ánh mắt của Cung Trác Lương, nhưng đối mặt với bộ dáng mỉm cười thần nhiên của Cung Trác Lương, nghi vấn trong lòng y không thể nào hỏi ra khỏi miệng được, hoặc là nên nói y là không muốn nghe được đáp án khẳng định của Cung Trác Lương.

Trác Trác của y từng có người yêu, thậm chí..... Trác Trác hiện tại vẫn còn thích Cung Trác Tường kia sao?

“Tướng công, có phải là đường huynh hỏi gì ta phải không?”

Đem sự lo lắng của Kiều Ưng Trạch xem ở trong mắt, Cung Trác Lương ở trong lòng làm cái biểu tượng “V”, đem cảnh giới cấp bậc giảng xuống đến loại kém, về mặt càng thêm tự nhiên.

“Àn.....”

Thấy Cung Trác Lương chủ động nhắc đến việc này, Kiều Ứng Trạch gạt mình, trong mắt không tự giác hiện ra chút khản trương lại có chút mong chờ.

Cho dù là trong lòng đã có phán đoán của mình, nhưng mà nếu Trác Trác phủ nhận điều này, như vậy.... Quá khứ thì là quá khứ, y sẽ tin tưởng, về sau tuyệt đối không nhắc lại.

“Ta cùng đường huynh là mùa thu năm kia quen biết, hần ở Cung gia nửa tháng, đối với ta rất chiếu cố và che chở, lại vô cùng lễ độ, ta chưa bao giờ gặp qua người nào đối tốt với ta như vậy, liền cũng thập phần cảm kích cùng ý lại hần, sau khi hần trở về kinh thành cũng từng thật lòng tưởng niệm, chính là khi đó còn nhỏ, cũng không hiểu chuyện, sau lại thông hiểu việc đời, cũng không muốn tự mình đa tình, nhưng hôm nay thấy tướng công khó chịu như vậy, nghĩ đến nhất định là từ đường huynh nghe được cái gì, nguyên lai hần vẫn còn nhớ kỹ ta sao?”

Lời này của Cung Trác Lương nhấn mạnh chủ nhân của thân thể này cùng vị đường huynh kia không chỉ vượt rào nào, lại nói chín thật một giả, điểm duy nhất không thật đó là phủ nhận chủ nhân của thân thể này đối với Cung Trác Tường là thật lòng, nhưng một lòng mến mộ đường huynh của thiếu niên đúng là đã biến mất, hần hiện tại đối Cung Trác Tường không có một chút tưởng niệm, cho nên lần này hần nói cũng không có sơ hở.

Về phần nói là có thể hay không cô phụ một mảnh chân tình của trạng nguyên gia, Cung Trác Lương thật lòng muốn nói một tiếng thật có lỗi, thiên hạ người thất tình nhiều như vậy, Cung Trác Lương hần cũng không phải là thánh mẫu.

“Hần cho người vào kinh tìm hần, còn viết thư cho người, trạng nguyên gia là người phong lưu văn võ song toàn như vậy.....”

Nghe được Cung Trác Lương giải thích, Kiều Ứng Trạch tâm vốn đã muốn chìm đến đáy cốc một lần nữa lại bay lên, nhưng lại nghĩ đến chính mình so sánh cùng vị trạng nguyên kia thật là không có tiền đồ như người ta, người ta lại coi trọng Cung Trác Lương như vậy, nếu là Trác Trác bị Cung Trác Tường làm cảm động thì sao bây giờ?

Nghĩ như vậy, trong lòng Kiều Ứng Trạch lại có chút không tự tin, ngữ khí cũng không che dấu mang theo chút vị chua.

“Đường huynh là một chính nhân quân tử khó có được, tướng công có nghĩ là muốn kết giao bằng hữu, nhưng cố gán cho mình cao hứng là được, về phần ta, không thể vô cớ mà nói tuyệt tình được, làm cho hần hoài nghi truy hỏi thì phiền toái, chúng ta nghĩ biện pháp chậm rãi kéo khoảng cách với hần đi.”

Đầu tiên là khẳng định nhân phẩm học vấn của Cung Trác Tường, lại đem mình cùng Kiều Ứng Trạch đặt cùng một trận địa, Cung Trác Lương thập phần kiên định cho thấy lập trường thái độ người làm ‘thê’ của mình, bộ dáng kia thật sự là muốn bao nhiêu vô tư trong sáng liền có bấy nhiêu.

“Ta cũng thật bội phục nhân phẩm cùng học vấn của hần, liền làm quân tử chi giao đi.”

Thấy Cung Trác Lương càng nói càng dấn lại gần người mình, Kiều Ứng Trạch hạ mi mắt nghiêng đầu thấp giọng nói một câu, khóe miệng nhin không được hơi hơi gợn lên.

Kiều Ứng Trạch có khi nào gặp qua bộ dáng Cung Trác Lương hăng hái tò thái độ giữ vững lập trường như vậy, nhiều ít trong lòng vẫn cảm thấy có chút quý dị, nhưng luận về gia thế cùng học vấn mình đều không bằng người nọ, Cung Trác Lương nếu trong lòng không có mình, làm sao cần phải vội vã cùng người nọ chứng tỏ quan hệ trong rõ ràng chứ, Kiều Ứng Trạch tin tưởng Cung Trác Lương đối với mình là có tình, liền cũng nguyện ý tin tưởng sự bày tỏ thái độ của hần, tin tưởng hần sẽ không lảng nhãng.

“Hảo, đều theo tướng công, cháo sắp nguội, chúng ta trước tiên hãy dùng cơm đi.”

Thấy Kiều Ứng Trạch rốt cục lộ ra tươi cười, Cung Trác Lương trong lòng thở phào một cái, nghĩ thầm báo động được giải trừ, liền cười tùm tùm hôn lên môi Kiều Ứng Trạch một cái, xoay người vừa định đứng lên, lại bị Kiều Ứng Trạch bắt ngờ từ phía sau ôm lấy, hai tay gắt gao ôm lấy hông hần.

“Trác Trác, lời của người, ta nhất định sẽ hoàn toàn tin tưởng.”

Nghiêng mặt nhẹ nhàng hôn bên tai của Cung Trác Lương, ngữ điệu của Kiều Ứng Trạch mang theo ý cười thấp giọng nói xong, hần không thể đem mình và Cung Trác Lương nhào nặn thành một người ôm chặt lấy hần.

“A.....”

Cung Trác Lương bị lời của y làm sững sốt, lập tức nhin không được ngửa đầu cười khê, thầm nghĩ chính mình vẫn là xem thường sự thông minh của tiểu tướng công nhà mình, cảm giác được Kiều Ứng Trạch hôn trượt đến trên cổ của mình, Cung Trác Lương cảm thấy ngứa lui lui cổ gầy ra khỏi ngực y, sau đó xoay người đem Kiều Ứng Trạch đè ở trên giường găm lên... Cơm chiều và vân vân, một hồi rồi nói sau!

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Bởi vì Kiều Ứng Trạch mệt mỏi cả ngày, Cung Trác Lương cũng không đành lòng gây sức ép cho y, hai người đi ngủ nghỉ ngơi sớm.

Sáng sớm, Kiều Ứng Trạch một đêm ngủ ngon tỉnh lại trước, chỉ cảm thấy thần thanh khí sảng rất là thoải mái, cảm giác được chỗ trái tim truyền đến độ ấm từ bàn tay của người nọ, Kiều Ứng Trạch bắt đầu cười khê một chút, nghiêng mặt lẳng lặng nhìn ngắm gương mặt khi ngủ của hần.

“An.....”

Một lần nữa bị sinh vật chăm chỉ đúng giờ đánh thức, Cung Trác Lương theo thói quen lấy ngón tay chơi đùa khóa lạt phần nộn, cảm giác được Kiều

Ứng Trạch nhẹ nhàng thở hắt hắt đem tay của mình từ trong áo của y lấy ra, Cung Trác Lương mắt cũng không mở nhắc đầu lên hướng về phía Kiều Ứng Trạch, sau khi trên môi truyền đến xúc cảm mềm mại quen thuộc, mới lười biếng mở to mắt tặng một nụ cười thật tươi.

“Ta hôm nay đại khái trước giữa trưa sẽ về trước một chuyến, buổi tối lại cùng Ứng Hiền cùng nhau ở biệt viện bên kia mở tiệc chiêu đãi Cung đại nhân, sợ là sẽ trở về trễ một chút.”

Kiều Ứng Trạch theo thói quen buổi sáng sẽ bồi Cung Trác Lương rời giường, lúc này ngoan ngoãn xin ý kiến, tùy Cung Trác Lương nửa dựa vào trên người mình tay chân duỗi thẳng.

“Ứng Hiền? Hắn trở về chưa?”

Đột nhiên nghe được tên của Kiều Ứng Hiền, Cung Trác Lương dừng lại động tác tròn mắt nhìn Kiều Ứng Trạch, thầm nghĩ tiểu tử kia không phải còn chơi đùa ở bên ngoài sao, trở về khi nào tại sao mình không biết.

“Trở về đêm qua, ta quên nói với ngươi, hôm qua khi ta đi gặp tổ mẫu thì gặp phải mẫu thân cùng nhị đệ, tổ mẫu bảo hôm nay mang theo hắn cùng nhau đi tiếp đãi khách nhân.”

Kiều Ứng Trạch không ngưng ngừng nói thẳng là do Kiều phu nhân an bài, cũng hợp với ý của y, tiếp đãi đối phương là do nhà mẹ đẻ của Cung Trác Lương tiền cừ, đối đãi phải thân thiết một chút, chủ nhà không đến cũng không miễn cưỡng, nhưng hôm nay mẫu thân mình can thiệp nhúng tay vào, bộ dáng vừa là chuẩn bị lễ vật vừa là bảo nhị đệ đi kết giao, rõ ràng là muốn tạo dựng quan hệ với gia tộc quyền quý.

Bởi vậy Kiều Ứng Trạch không khỏi nghĩ đến, Kiều gia hiện tại tuy rằng là tri phủ một phương có vẻ thực phú quý, nhưng chỗ dựa vẫn là nhà mẹ đẻ của tổ mẫu, mà con đường làm quan của phụ thân tri trệ hơn mười năm vẫn không có tiến triển, mỗi lần đến kì nhận chức không phải vẫn là giữ chức cũ thì cũng là nhậm chức tương đương. Phụ thân những năm gần đây hoạt động trong kinh ngày càng nhiều, mà Kiều Ứng Trạch mặc dù cảm thấy được điều này là không thể, nhưng trong nhà cũng không ai nghe y nói.....

“Nga? Đã biết, ta ở nhà chờ ngươi.”

Cung Trác Lương mở trừng hai mắt, thấy Kiều Ứng Trạch vẻ mặt hơi mất tự nhiên, liền nhăn xuống xúc động muốn nói những lời cay độc, thầm nghĩ đây là sợ người khác không biết năng yêu thương tiểu nhi tử ư, nơi chốn đều giúp hắn tính toán, cũng thật khó cho mẹ chồng đại nhân hạ mình để ý đến thân cận họ hàng nhà mẹ đẻ hắn một ‘thương nhân chi nữ’. (PH: con gái nhà thương nhân)

Trước mặt không biểu hiện ra ngoài, chỉ sợ cũng mong chờ thái độ bên kia, cảm thấy được vị quý nhân này của Cung gia không hẳn là khó mời, cho nên đám người này mới đến đây mở lời.

(PH: đoạn này loạn quá thật không biết phải làm sao!? T.T)

Nghe Kiều Ứng Trạch nói xong, Cung Trác Lương cũng không lười biếng tiếp tục nằm trên giường, bởi vì không cần đến chỗ Kiều phu nhân làm quy củ này nọ, lão phu nhân lại luôn thả hắn về phòng hầu hạ Kiều Ứng Trạch cùng với đi học vài thứ, cho nên buổi sáng Cung Trác Lương cũng không cần làm gì.

Cung Trác Lương rửa mặt xong liền đi vào viện của lão phu nhân hầu hạ, chờ khi trở về, liền được nha hoàn cho biết đại thiếu gia đang ở thư phòng dạy tam thiếu gia học viết chữ.

“Chuẩn bị thêm bát đĩa, lại chưng cho tam thiếu gia một phần canh trứng chim, ta tự mình đi thư phòng gọi bọn họ.”

Cung Trác Lương nghe vậy cười cười, để cho Hàm Thư đi chuẩn bị cơm, chính mình thì mang theo Nhược Lam, Diệp Nhi đi về phía thư phòng.

Từ lúc Kiều Ứng Trạch bị hắn kéo đến cùng hai đệ muội thân cận, Kiều Ứng Từ tiểu oa nhi kia liền dính lấy phụ phụ bọn họ, hơn nữa thích đi theo làm cái đuôi phía sau của Kiều Ứng Trạch, bộ dáng đáng yêu lại nhu thuận khiến cho Kiều Ứng Trạch cũng nguyện ý mang theo nó, hiện tại lại làm lão sư vỡ lòng của tiểu tử kia, luôn dạy nó viết chữ đọc sách và văn văn.

Ở trong viện của mình không nhiều nghi thức xã giao như vậy, Cung Trác Lương đi tới thư phòng thấy cánh cửa mở rộng, liền trực tiếp cất bước đi vào, quả thật nhìn thấy Kiều Ứng Trạch đang ôm Kiều Ứng Từ ngồi ở sau bàn học, một bên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nó viết chữ, một bên nhẹ giọng dạy nó đọc, mà Kiều Ứng Từ cũng là giọng trẻ con mà lặp lại theo.

Kiều Ứng Trạch vẫn nhả ổn trọng, Kiều Ứng Từ lại cùng y đều giống cha, cho nên bộ dáng hai huynh đệ thân thiết gần gũi cùng nhau viết chữ như vậy, thật là có chút giống hai phụ tử a.

“Tướng công, trước dùng cơm đi, Từ nhi lại đây.”

Cung Trác Lương nhẹ cười, mở miệng gọi hai huynh đệ còn đang chăm chú nghiêm túc một tiếng, nói xong còn hướng Kiều Ứng Từ hơi hơi nâng tay ra.

“Đại tẩu!”

Kiều Ứng Từ vừa thấy được Cung Trác Lương, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức cười như hoa nở, nhưng còn không quên ngẩng đầu lên nhìn huynh trưởng của mình, sau khi Kiều Ứng Trạch buông nó xuống, lúc này mới một đường vội chạy đến bên người Cung Trác Lương, nâng lên một cái tay nhỏ bắt lấy Cung Trác Lương, sau đó xoay người hướng Kiều Ứng Trạch vờn tay kia ra, ngọt ngào gọi một tiếng ‘đại ca’.

Đều nói huynh trưởng như cha, trưởng tẩu như mẹ, trong tâm linh nhỏ nhỏ của Kiều Ứng Từ, cùng so sánh với phụ thân lạnh lùng, mẫu thân nghiêm khắc, cùng với mẹ cả càng thêm lạnh lùng nghiêm khắc, huynh trưởng ôn nhu cùng trưởng tẩu xinh đẹp càng giống với hình tượng cha mẹ trong miệng người khác, cho nên nó cũng càng nguyên ý cùng huynh trưởng và đại tẩu thân cận, cho dù đọc sách cùng viết chữ buồn tẻ nhàm chán, nó cũng sẽ cố gắng học tốt viết tốt, chỉ vì như thế mới có thể lấy lý do chạy đến viện của ca ca tẩu tẩu.

“Tiểu miêu tham ăn.”

Kiều Ứng Trạch cùng Cung Trác Lương nhìn nhau cười, thu thập xong giấy bút đi tới bên người hai người, nắm lấy bàn tay nhỏ nhỏ của Kiều Ứng Từ, ba người vừa nói vừa cười rời khỏi thư phòng.

Kiều Ứng Hiền sớm đã nhận được thư của mẫu thân báo hân về, cũng biết khách quý trong miệng mẫu thân là thân thích nhà mẹ đẻ của đại tẩu, Kiều Ứng Hiền tuy rằng bình thường biểu hiện rất không câu nệ tiểu tiết, nhưng đầu óc cũng không dốt nát, dụng ý của mẫu thân đối với mình, trong lòng hân cũng là hiểu rõ rành mạch.

Tuy rằng cảm thấy được điều này đối với ca ca cùng tẩu tẩu rất không ‘trượng nghĩa’, nhưng chủ ý của mẫu thân là vì muốn tốt cho hân, Kiều Ứng Hiền liền không thể xen vào cái gì, cho nên lúc trước kéo dài không muốn về, muốn chờ sau khi ca ca cùng tẩu tẩu tiếp đãi thân thích, làm cho chính mình lại đi cùng ca ca một chút cho có lệ, như vậy vừa không làm mất mặt mẫu thân, lại không tổn thương đến tình cảm huynh đệ của bọn họ, đây mới là thượng sách.

Ở bên ngoài lác lác hơn mười ngày, Kiều Ứng Hiền cuối cùng cũng đem phiền muộn về chuyện của Tĩnh Thư đánh tan đi, ý niệm trong lòng đối với Trác Lương đệ đệ cũng chôn thật sâu.

Nghĩ hôm nay bởi ca ca xuất môn, Kiều Ứng Hiền sáng sớm liền đem chính mình lặn qua lặn lại, quần áo thay đổi một bộ lại một bộ, rồi nghĩ không thể đoạt đi phong thái của ca ca, lại cảm thấy không thể làm mất mặt ca ca, thật và mới làm cho mình nhìn thuận mắt một chút, lúc này mới nghĩ đến sốt ruột, điểm tâm cũng chưa ăn liền chạy đến trạch viện của Kiều Ứng Trạch.

“Ca.....”

Theo hướng nha hoàn dẫn đi, Kiều Ứng Hiền vừa chuyển đầu liền nhìn thấy ca ca cùng tẩu tẩu đang từ một hành lang gấp khúc khác nói nói cười cười tiêu sái tiến lại đây, hân vừa lộ ra gương mặt tươi cười muốn gọi bọn họ, lại đột nhiên phát hiện bên người bọn họ còn mang theo một tiểu oa nhi, nhìn kỹ xem thì nhận ra đứa bé là thứ đệ của mình, mặt Kiều Ứng Hiền lập tức nghiêm túc lại.

“Ứng Hiền?”

Cảm giác được bàn tay nhỏ bé đang nắm tay mình thoáng cái siết chặt lại, Kiều Ứng Trạch cùng Cung Trác Lương theo tầm mắt khăn trương của ấu đệ nhìn thấy sắc mặt không tốt của Kiều Ứng Hiền, Kiều Ứng Trạch hơi hơi hạ mi, đem Kiều Ứng Từ giao cho Cung Trác Lương, chính mình thì đi tới đón tiếp Kiều Ứng Hiền.

“Ca, đại tẩu.”

Kiều Ứng Hiền hường Kiều Ứng Trạch cùng Cung Trác Lương ở phía sau hành lễ, trên mặt miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nhưng ánh mắt nhìn Kiều Ứng Từ vẫn là khó nén phiền chán.

Mẹ đẻ của Kiều Ứng Từ chính là vợ lẽ mà Kiều lão gia từng dưỡng ở điền trang ôn tuyền, Kiều phu nhân đối với mẫu tử nàng có thể nói là ghét hận không dứt, Kiều Ứng Hiền trân trọng mẫu thân, cho nên dù biết hài tử vô tội, nhưng cũng khó tránh khỏi sẽ giận chó đánh mèo, trong ngày thường chưa từng khi dễ qua đệ đệ này cảm thấy đã là rộng lượng, cho tới bây giờ không chủ động gặp mặt đã cho là hòa nhã.

“Phu nhân, trước mang Từ nhi đi dùng điểm tâm đi, ta tiếp đón nhị đệ.”

Tuy rằng biết bộ dáng này của Kiều Ứng Hiền không phải đối với mình, nhưng Kiều Ứng Trạch vẫn là không vui hân cùng một đứa nhỏ tỏ thái độ như vậy, ngữ khí nói chuyện liền mang theo chút xa lánh.

“Ca?”

Kiều Ứng Hiền nghe được lời nói của Kiều Ứng Trạch không khỏi kinh ngạc, chia chia chính mình lại chia chia tiểu bất điểm sắp lui đến phía sau tẩu tử, lại như thế nào cũng không phân không rõ lời chỉ trích của huynh trưởng, chỉ có thể tức giận tiếp tục trừng vật nhỏ đang ôm đùi của Cung Trác Lương.

“Àn.”

Cung Trác Lương cúi đầu nhìn Kiều Ứng Từ đã lui toàn bộ về phía sau mình liếc mắt một cái, lễ phép mà khách khí cười cúi chào, sau đó lôi kéo tiểu đệ đi về phía sau phòng.

“Ứng Hiền, ngươi cũng không phải là hài tử, không cần vì ân oán của trưởng bối, mà làm bản thân trở thành một người không phân biệt được thị phi, ngươi nên biết, thái độ ngươi đối với nó như vậy, mặc dù không phải thật tâm muốn nó không tốt, nhưng lại không thiếu những hạ nhân muốn nịnh bợ ngươi, sau lưng sẽ khi dễ tổn thương nó, sinh ra làm con vợ lẽ đều không phải là mong muốn của nó, nó không nợ chúng ta cái gì.”

Thấy Kiều Ứng Hiền tuy rằng khó chịu cũng không dám oán trách mình, ngược lại còn nhẫn nhịn cung kính, Kiều Ứng Trạch trong lòng mềm nhũn, thân

thủ vổ vổ bả vai Kiều Ứng hiền.

“Ta đã biết, ca, những lời này, trước kia không có ai nói cho ta biết, ca, ta hy vọng người có thể như vậy mà quán giáo ta.”

Kiều Ứng Hiền ngoan ngoãn đứng thẳng thân thể nghe giáo huấn, ánh mắt mong đợi nhìn ca ca mình, mặc dù nhất thời chưa sửa được, nhưng hắn vẫn thành thật nghe ca ca nói.

“Hào, người trước tiên ở thư phòng chờ ta một chút, ta dùng qua điểm tâm rồi chúng ta sẽ xuất phát.”

Kiều Ứng Trạch bị bộ dáng ủy khuất của Kiều Ứng Hiền nhìn trong lòng sinh ra nho nhỏ tự trách, thái độ đối với hắn ôn hòa lại một ít, không khí lúc đó của huynh đệ hai người rõ ràng chuyển biến tốt đẹp.

“Ca, ta buổi sáng vội vàng tới đây, cũng chưa ăn cơm đâu.”

Kiều Ứng Hiền vừa thấy tình thế tốt lên, tranh thủ thời gian thuận lợi mở rộng chiến quả, thấy Kiều Ứng Trạch mỉm cười đáp ứng, liền đắc ý mọc thêm cái đuôi to vậy vẫy đi theo Kiều Ứng Trạch.....

Vì thế, ba vị thiếu gia Kiều gia khó có dịp không phải bởi vì tổ mẫu gọi về mà đều tề tụ trên một bàn cơm, dưới tình huống ca ca cùng tẩu tử một người chiếu cố một người mà bữa ăn xem như trọn vẹn.

Sau khi ăn xong, không đề cập đến tam thiếu gia trong lòng gào thét nhị ca thật đáng sợ sau đó rung rung chạy trốn, Kiều Ứng Trạch cùng Kiều Ứng Hiền không khí hai huynh đệ này xem như là hòa thuận rời khỏi Kiều gia.

“Ca, ta hiểu được, ta bởi vì chuyện của trưởng bối mà giận chó đánh mèo tiểu đệ quả thật hẹp hòi, tựa như Trác Lương đệ đệ là con vợ lẻ, ta cũng rất thích hắn..... Đúng rồi ca, ta viết cho Trác Lương đệ đệ thật nhiều thư, hắn một lá cũng không không hồi âm cho ta sao?”

Trước khi lên ngựa, trên đầu Kiều Ứng Hiền đột nhiên có một ngọn nến sáng ngời, nhớ lại mình muốn hỏi huynh trưởng chuyện gì, liền lấy lòng tiến đến trước mặt Kiều Ứng Trạch đang lên kiệu.

“..... Không có, đi nhanh đi.”

Vốn hôm nay tâm tình Kiều Ứng Trạch rất tốt, nghe vậy nụ cười trên môi không khỏi cứng lại, xoay người ngồi vào kiệu đem màn kiệu buông xuống, sau đó một bên nghĩ thầm giận chó đánh mèo là không đúng, vừa nghĩ chính mình nên đem thư giấu đi chưa cho Cung Trác Lương xem nhanh chóng hủy diệt.

Không đúng, không phải là giấu, là do tiểu tức phụ nói hắn không muốn nhìn thư của Kiều Ứng Hiền, mình mới có thể làm vậy!

“Nga.”

Kiều Ứng Hiền trừng mắt nhìn, thành thật nhảy lên ngựa khởi hành, trong lòng kì quái huynh trưởng đột nhiên sốt ruột cái gì, thời gian rõ ràng còn rất sớm a.

Hai người đến biệt viện Kiều gia thấy Cung Trác Tường, trạng nguyên lang văn võ song toàn cùng Kiều Ứng Hiền nhưng lại cũng nhất kiến như cố, Kiều Ứng Hiền sáng khoái hứa hẹn sẽ cùng đi dạo Bạc thành, mà Kiều Ứng Trạch lợi dụng thân thể không khỏe từ chối không đi cùng rồi xin cáo từ trước, sau đó liền nhận thư Cung Trác Tường nhờ ý chuyển giao cho Cung Trác Lương.

Kiều Ứng Trạch nhận lấy thư buồn bực quay trở về Kiều phủ, không biết Kiều Ứng Hiền cùng Cung Trác Tường bên này trò chuyện trò chuyện, đề tài nhưng lại dẫn tới trên người Cung Trác Lương.

==^==^==

****Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: (ngao kiêu) chương này đủ dài dài chứ?**

Về Tiểu Cung không trực tiếp giải thích chuyện, thay đổi ta cũng không cam tâm bối rối nhận lỗi a, hơn nữa chuyện tình cảm, nhận thức liền chắc chắn có trước một lớp học về điều, cho nên phải thận trọng a phải thận trọng~~

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Nghi Ngờ Vô Căn Cứ Của Cung Trác Tường...

“Cung đại ca, ta nghe gia tẩu nhắc qua, ngài cùng Trác Lương đệ đệ cảm tình tốt lắm, không biết hắn hiện giờ là bộ dáng gì nữa?”

Cùng Cung Trác Tường du ngoạn nửa ngày, Kiều Ứng Hiền thừa dịp ở quán trà nghỉ ngơi nói ra nghi vấn của mình, buổi sáng hẳn nghe Cung Trác Tường nhờ huynh trưởng nhà mình giao thư cho Cung Trác Lương, trong lòng đã có chút nhớ.

Hắn ngày thường không không hay qua lại với ca ca cùng tẩu tẩu, cũng không thể không biết xấu hổ hỏi chuyện của Cung Trác Lương, vốn là đưa thư cho ca ca chuyên đi giúp, nhưng lại không thấy hồi âm, trong lòng Kiều Ứng Hiền không đoạn tuyệt được ý niệm đối với thiếu niên, cho nên đợi có cơ hội liền nói bóng nói gió khơi gợi lên.

“Lương nhi hẳn từ nhỏ đã ôn nhu ngại người, nhát gan giống con thỏ, thanh âm cũng là nhẹ nhàng mềm mại, thập phần chọc người yêu thương.”

Kiều Ứng Hiền thấy Cung Trác Tường khi nhắc đến Trác Lương đê đê thì ánh mắt lóe lóe, ý cười trên mặt không có gì biến hóa, nói lên Cung Trác Lương ngữ khí lại phá lệ ôn nhu.

“Nhát gan? Như thế nào chứ, thời điểm ta mang theo hắn cười ngửa hẳn chính là một chút cũng không sợ, cũng vì ta xằng bậy mà giáo huấn ta một trận, về phần nói ôn nhu ngại người? A..... Như thế nào ta lại cảm thấy Cung đại ca nói không phải là Trác Lương đê đê mà là tẩu tử nhà ta a.”

Kiều Ứng Hiền nhưng thật ra không chú ý tới ngữ khí biến hóa của Cung Trác Tường, đang hưng trí bừng bừng đem người mà Cung Trác Tường so sánh với người mà mình quen biết tựa hồ có chút đối lập, lại cảm thấy thật giống như bộ dáng mà Cung Trác Tường miêu tả, thật sự là khác với phong thái mà mình chứng kiến, ngược lại là tẩu tử, mỗi lần thấy hắn đều là đoan trang ôn nhu, vẫn có thể xem là điển hình của nữ tử.

Kiều Ứng Hiền tất nhiên là không biết, vị ‘tẩu tử’ kia của hắn sau khi khép lại cửa phòng, chỉ đối với ca ca hắn thì mới có thể dùng từ đoan trang mà thôi.

“Đường muội? Ta nhớ rõ nàng là một người..... Tính tình lạnh lẽo hoạt bát, sau khi lập gia đình liền ôn trọng?”

Lúc này lại đến phiên Cung Trác Tường cảm thấy kì quái, hắn năm kia ở Cung gia nửa tháng, thật đúng là có gặp qua vị đường muội kia vài lần, không phải Cung Trác Tường không hiểu quy củ đến gần nơi ở của khuê nữ nhà người ta, mà là vị tiểu thư kia thật sự rất mạnh mẽ hoạt bát, lại nuông chiều đến hung ác, cả ngày ở trong Cung gia đông chạy tây lui, muốn không gặp cũng khó.

Cung Trác Tường từng thấy nàng đem một người khi dễ Cung Trác Lương một cước đá vào trong hồ, làm cho bọn gia nhân ồn ào kêu cứu người, nàng lại không thèm nhìn tới, chỉ ra vẻ không kiên nhẫn ném cho Cung Trác Lương một cái khăn tay liền vội vã tiêu sái rời đi, cho nên Cung Trác Tường tuy rằng cảm thấy được cô nương mạnh mẽ như vậy không chút quy củ, nhưng cũng nhìn ra nàng tâm tính thiện lương, đối nàng cũng không có ác cảm gì.

Hôm qua Cung Trác Tường biết nàng thành thân đã hơn nửa năm, bản thân còn lo nàng ở Kiều gia làm vợ người ta thật không quá tốt, nhưng hôm qua thấy Kiều Ứng Trạch là người đọc sách văn nhã như vậy, đang nói chuyện thì nhắc đến chuyện thê tử cùng em vợ rất thân thiết, chỉ nghĩ là do nhà chồng bao dung, hôm nay nghe Kiều Ứng Hiền nói như vậy, đúng là nha đầu kia sửa tính tình?

“Cái khác tiểu đệ không dám nói, tính tình quy củ của gia tẩu đều là tốt nhất, đã trở thành tâm can mà tổ mẫu nhà ta vô cùng yêu thương.”

Kiều Ứng Hiền lúc này cũng là nghe trong lời nói của Cung Trác Tường có ẩn ý, không đồng ý lắc lắc đầu, hắn không biết có bao nhiêu hâm mộ ca ca lấy được một thê tử như thế đâu.

Kiều Ứng Hiền không biết, việc hắn nói hôm nay, chính là chó ngáp phải ruồi khiến cho Cung Trác Tường nghi ngờ vô căn cứ.

“Nga..... Lại nói tiếp ta thấy vợ chồng Kiều hiền đệ hòa thuận ân ái, thật sự là làm cho người ta rất hâm mộ a.”

Cung Trác Tường nghe vậy trong lòng càng thêm kinh nghi, cái gọi là giang sơn dễ đổi, hắn tự nhận xem người vẫn thật chuẩn, vị kia đường muội học thêm nửa năm quy củ, cũng không có khả năng trong một thời gian ngắn ngủi biến thành tiểu thư khuê các được..... Cung Trác Tường trong lòng cân nhắc, trên mặt cũng là tươi cười chuyển đề tài, cùng Kiều Ứng Hiền nói đến tin đồn thú vị trong kinh thành.

Cung Trác Tường lần này vì tị hiềm, vẫn chưa tự mình đến Kiều quý phủ bái kiến, lễ vật cũng là ngày hôm qua lệnh cho gia nhân vội vàng chuẩn bị, sáng nay thỉnh Kiều Ứng Trạch chuyển giao thay, tự nhận càng không có cơ để gặp đường muội một lần, nhưng Cung Trác Tường trong lòng cảm thấy việc này có chút quái dị, chính là cùng Cung Trác Lương không có quan hệ hắn cũng không có rảnh rỗi để nhúng tay vào, liền nhớ trong lòng trước, nghĩ chờ sau khi gặp được Cung Trác Lương thì nói sau.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Kiều Ứng Trạch đến tối mới về, sau khi Cung Trác Lương ở trong viện lão phu nhân hầu hạ nàng dùng cơm chiều, một người đứng trong phòng cảm thấy có chút nhàm chán, liền đi thư phòng lấy ra đàn ý mình viết xem.

Học qua lịch sử đều biết rằng văn học thanh thủy thật rất đáng sợ, Cung Trác Lương lúc trước quyết định tiếp tục viết tiểu thuyết, liền hướng Kiều Ứng Trạch cẩn thận hỏi qua hoàn cảnh hiện tại ở đây, cho ra kết quả ngoài dự liệu làm hắn mừng rỡ, này Thiên triều đúng là rất ít người phạm vào kiêng kỵ của người hành văn, phương diện học thuyết cũng là đi theo xu hướng không có đột phá gì.

Lúc sau Cung Trác Lương từng thu thập qua sách báo tư liệu đang được thịnh hành, phát hiện chỉ cần không nói rõ chống đối chính quyền thống trị đương triều là được, cũng sẽ không có người quản này quản nọ, Cung Trác Lương từng xem qua không chỉ một quyển văn chương công kích tệ nạn quan trường, nhưng mọi người cũng sẽ không coi đây là cổ kỵ, ngược lại quốc gia còn thực cổ vũ bồi dưỡng người đọc sách yêu nước nhiệt tình thảo luận chính sự.

Như vậy xem ra, triều đại này tự xưng là triều đại thịnh thế nhất từ xưa đến nay, cũng không phải là tự cho mình là đúng.

Mặc khác, Cung Trác Lương còn nhìn không được muốn phun tào một chút, từ một cái phương diện nào đó mà nói, mức độ khoe khoang lúc này còn phóng đại hơn so với ở hiện đại a. ... Dù sao đó cũng là thời đại nam phong thịnh hành, mà cổ đại nam nhân tuy rằng miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, nhưng quan niệm trinh tiết bọn họ chỉ biết yêu cầu ở nữ nhân, chính bọn họ lại không có a!

Đương nhiên, bản thân Cung Trác Lương chắc là không biết viết cái gì rất là giới hạn, hẳn hiểu biết đầy đủ tiêu chuẩn chữ viết ở thời đại này, sau đó dùng làm cơ sở để viết tiểu thuyết võ hiệp thế giới kết hợp với bối cảnh hiệp khách ở thời đại này, đem một giang hồ võ lâm mà mọi người hướng tới vẽ phát thảo ra giấy.

Cung Trác Lương còn thật sự cẩn thận nhìn dần ý, chậm rãi ở trong lòng hoàn thiện tính cách đặc thù của nhân vật chính, bỗng nhiên cảm thấy được một tính cách phối hợp diễn có chút không hợp, liền tùy tay lấy cái bút lông trên giá chấm mực viết lên, ánh mắt hắn vẫn dính vào trang giấy không rời, chờ khi đã viết tốt hơn mới phát hiện trên giấy đã muốn lem một vết mực.

“.....”

Nhìn nhìn trang giấy bỏ đi, nhìn nhìn đầu sỏ trong tay mình, Cung Trác Lương vô cùng hoài niệm máy tính nhỏ nhà mình, tuy nói đời trước hắn cũng từng luyện qua thư pháp, nhưng làm sao so với việc dùng hai bàn tay phi trên bàn phím máy tính a, về phần nói đến bút than linh tinh gì đó, đối với Cung Trác Lương chỉ gõ bàn phím mà nói nó chỉ dùng để luyện thư pháp hay kí tên mình trong những trường hợp đặc biệt, cũng không thấy nó dùng tốt hơn bút lông bao nhiêu, vì thế sau khi Kiều Ứng Trạch tỏ vẻ thực ghét bỏ nhìn hắn lấy bút than viết chữ, trong phòng bọn họ sẽ không thấy dấu vết của vài thứ kia nữa.

Nhớ tới quá khứ kia cuộc sống tự do tùy ý, Cung Trác Lương đột nhiên không có hứng thú xem bản thảo nữa, đem nó cất vào trong chuyên dụng của mình, hắn trở về trước bàn học một lần nữa thay đổi giấy, hít sâu, ngưng thần, cầm bút, một chữ ‘nhân’ thật to nổi trên trang giấy.

“Ta nhân. ... Cuộc đời ta đây viết hữu thần nhất tám phần chỉ có chữ này.”

Làm tư thế kết thúc khí công buông bút, Cung Trác Lương đem chữ nhân mình viết cầm lên làm bộ làm tịch bình luận một chút, sau đó đem trang giấy lem mực thu vào tay áo, ung dung tự nhiên đi về phòng.

Mở phòng ra lấy tư vật của mình ném vào ngăn tủ khóa lại, Cung Trác Lương từ bên trong lấy ra một cái rương tinh tế xinh đẹp để lên bàn, sau khi mở ra, chỉ thấy trong đó có một bộ nam trang màu lam cùng một trang giấy có chữ nhân.

Đem chữ nhân mới viết từ tay áo lấy ra bỏ vào, Cung Trác Lương theo thói quen sờ sờ bộ nam trang kia.

Từ lần phi ngựa ở ôn tuyến dọa tới Kiều Ứng Trạch trở về sau, Cung Trác Lương liền đưa bộ nam trang này khóa lại trong rương, Kiều Ứng Trạch biết chuyện này, nhưng không biết, Cung Trác Lương mỗi lần mở ra, đều bỏ vào một chữ nhân mới viết.

“Nhiều nhất cũng có thể giấu được hai, ba năm đi?”

Cung Trác Lương thay áo khoác duỗi tay ra, phát hiện nửa năm trước quần áo là theo số đo của hắn, hiện nay cổ tay áo đã rõ ràng là ngắn hơn một đoạn, Cung Trác Lương khoe miệng gọi lên một nụ cười, thay quần áo khóa kỹ lại rương đồ bỏ vào trong tủ áo.

Xoay người đi ra ngoài nằm ở trên tháp ở gian ngoài, Cung Trác Lương bình tĩnh yên ắng suy tư, nữ hài tử bình thường so với nam hài tử phát dục sớm hơn, cho nên chính mình hiện tại tăng trưởng chiều cao còn không tính là rõ ràng, về phần phương diện khác, đã có Diệp Nhi chuyên môn chú ý an bài, tỷ như ở trên áo trong bổ sung thêm hai cái đệm mềm mại để lót ngực, ở dưới váy cùng sau sườn thêm một vòng mỏng lót P (PH: mông í), dù sao nam hài cùng nữ hài sau khi phát dục chênh lệch rất lớn, còn có chính là giả tạo nguyệt sự linh tinh.

Đáng tiếc phương diện phần cứng bọn họ lại có thể ngại trang, thành thân ba năm mà không hoài thai, mình ở trong nhà này chắc chắn sẽ không có kết quả tốt, cho dù Kiều Ứng Trạch có thể mạnh mẽ đối diện với áp lực buộc phải cưới vợ lẽ hay thông phòng, chính mình thân thể biến hóa cao lớn cũng khó mà che giấu được, cho nên nhiều nhất còn ba năm, chính mình phải trong thời gian này phải an bài tốt đường lui, cũng làm cho Kiều Ứng Trạch có thể cam tâm tình nguyện rồi đi cùng mình!

Trong lúc lẳng lặng suy tư, Cung Trác Lương nghe được nha hoàn ngoài cửa bẩm báo Kiều Ứng Trạch đã trở lại, đang nhắm mắt dưỡng thần khoe miệng khẽ nâng lên, khi ngồi dậy đã khôi phục bộ dáng thoải mái vui vẻ trước mặt Kiều Ứng Trạch xưa nay.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Cung Trác Tường lần này tới Bạc thành vốn là muốn gặp Cung Trác Lương, hiện tại nếu tìm không thấy người, thì cũng không còn tâm tư ở lại lâu, chỉ tại Kiều Ứng Trạch huynh đệ giữ ở lại ba ngày, sau ba ngày liền chuẩn bị trở về kinh, Cung Trác Tường chính là trước khi đi, xuất phát từ lễ phép mà chuẩn bị đến Cung gia thông báo một tiếng.

Cung Trác Tường vừa đến phố phụ cận, liền nhìn thấy một cái kiệu nhỏ, mà vị cô nương đi tới có chút quen mắt.

“Đường thiếu gia?”

Nhược Lam theo thường lệ đến Cung gia thăm Ngô di nương, nhớ tới trên đường về nhà có một cửa hàng đồ ăn ngon mà Cung Trác Lương thích, liền hạ cổ kiệu muốn thay hắn mua về một chút, đột nhiên cảm thấy có người nhìn mình, liền theo bản năng nhìn lại, đợi thấy rõ bộ dáng của người ngồi trên ngựa, trên mặt không kìm chế được hiện ra thần sắc kinh ngạc.

“Ngươi là..... Nhược Lam? Thay Cung phu nhân đi mua điểm tâm?”

Đối với nha hoàn thiện tâm luôn âm thầm chiều cố Cung Trác Lương còn có chút ần tượng, Cung Trác Tường giật mình, nghĩ có lẽ có thể từ nàng hỏi ra được cái gì, liền xuống ngựa đi đến bên người nàng cười cười, đi vào bên trong cửa hàng bán điểm tâm.

“Nô tỳ bái kiến đại nhân, nô tỳ là thay tiểu thư mua điểm tâm.”

Nhược Lam hồi phục lại tinh thần vội vàng hướng Cung Trác Tường hành lễ, thấy hắn đã muốn đi vào cửa hàng điểm tâm, cần cần môi cũng đi theo vào.

“Thay đường muội? Nàng thật sự là gả cho một gia đình trong sạch, ta đây làm đường huynh không tiện đưa lễ vật gì, hôm nay trùng hợp gặp ngươi, liền phiền ngươi thay ta mang chút điểm tâm trở về, lại nói một tiếng chúc mừng.”

Cung Trác Tường ôn hòa mỉm cười, lấy một số điểm tâm nổi tiếng của tiệm mà tiểu nhị giới thiệu, thanh toán tiền gói kỹ lại rồi mang ra ngoài kiệu.

“Nô tỳ không dám nhận hai chữ làm phiền của đại nhân, tự nhiên sẽ thay đại nhân chuyển đi.”

Nhược Lam theo quy củ lại hướng Cung Trác Tường hành lễ, rồi mất xuống không dám nhìn đến mặt hắn.

Vừa mới nhìn thoáng qua ở trước cổng, Nhược Lam đã đem bộ dáng người này ghi nhớ kỹ..... So với bộ dáng trong trí nhớ, lại càng thêm thành thực bất phàm.

“Lại nói tiếp lúc trước tính nét đường muội như cây ớt nhỏ, hiện giờ nhưng lại thành đại thiếu phu nhân mà mọi người trong Kiều kính phục, thật làm cho người ta không thể tưởng tượng được, nghe nói Lương nhi cũng cao lớn hào sảng, quả thật là thế sao?”

Cung Trác Tường ra vẻ cảm thái than nhẹ, ánh mắt giống như tùy ý nhìn điểm tâm được đưa tới, dư quang khóe mắt vẫn chú ý phản ứng của Nhược Lam, thấy nàng chính là cẩn thận quy củ cúi đầu, cũng không lộ ra thần thái khác thường gì.

Đúng vậy, tiểu thư mặc dù ngày xưa ở nhà rất uy phong, nhưng tính tình lạnh lẽo không thay đổi, nhưng thật ra vì lão phu nhân tốt lắm, cô gia tính tình ôn hòa tốt bụng, nơi chốn bảo vệ tiểu thư, hiện giờ ngày trôi qua cũng thực trôi chảy.”

Nhược Lam bị Cung Trác Tường hỏi trong lòng thất kinh, trên mặt cũng là nỗ lực chống đỡ, khi hắn nói xong mới nhất nhất trả lời, đợi tiểu nhị của cửa hàng gói kỹ điểm tâm đi ra, Nhược Lam liền nhân cơ hội cáo lui rồi đi.

“.....”

Cung Trác Tường khách khí gật gật đầu tạm biệt Nhược Lam, nghi hoặc trong lòng vẫn chưa tan đi.

Theo việc Nhược Lam vừa nói không thấy dị thường chỗ nào, Cung Trác Tường trong lòng vẫn cảm thấy được có cái gì không đúng..... Lắc đầu tạm thời không lo lắng việc này nữa, Cung Trác Tường lên ngựa hướng về phía Cung gia chậm rãi đi.

Buông màn kiệu xuống Nhược Lam rốt cục nhìn không được ôm ngực thở nhẹ ra, dùng khăn khăn lau mồ hôi trên trán, hồi tưởng chính mình vừa muốn ứng đối, xác định không có chỗ nào là không không ổn, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng vẫn là không chắc chắn, thúc giục kiệu phu mau một chút về Kiều phủ, không ngờ từ cánh cửa nhỏ chạy vào trong, thiếu chút nữa đụng phải người từ bên trong chạy ra. Nhược Lam ngẩng đầu vừa thấy là Thạch Khang cùng một thanh niên trắng nõn không biết là ai, liền ngưng ngừng hướng hai người chào hỏi, mang theo điểm tâm đi vào.

“Đây là Nhược Lam cô nương đi theo thiếu phu nhân, là một người hiền lành, về sau thấy phải cung kính một chút.”

Thạch Khang đến bên người thiếu niên nhẹ giọng dặn dò hai câu, liền tiếp tục đi về phía trước, mà thanh niên kia quay đầu lại nhìn theo hướng Nhược Lam biến mất, cũng mỉm cười đuổi theo Thạch Khang.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Rèn Luyện

Cung Trác Lương nghe xong Nhược Lam bẩm báo, người này đều là muốn từ mình và Kiều Ứng Trạch hỏi ra đáp án, bọn họ suy nghĩ một chút cũng không cảm thấy có chỗ nào không ổn, liền không để trong lòng.

Bất quá để cẩn thận, Cung Trác Lương hỏi âm cho Cung Trác Tường, vẫn là cẩn thận nói theo những gì Nhược Lam đã nói, hướng Cung Trác Tường nói hết những chuyện sau khi hắn rời khỏi nhà, nói mình được tỷ tỷ chiều cố dạy bảo, tính cách sáng sủa một chút, sau khi tỷ tỷ xuất giá, chính mình một người hồng đôi mẹ cả bị đuổi ra khỏi nhà, cũng là được tỷ tỷ chiều cố mới có tiền vốn ra ngoài làm việc, sau trùng hợp trợ giúp được một vị quý nhân, được tặng nhiều tài vật, lúc này mới quay về Bạc thành tìm tỷ tỷ, tỷ phu hỗ trợ đặt mua chút sản nghiệp, mà chính mình hiện tại đang theo làm đệ tử của

một vị tác gia, ít nhất phải sau ba năm mới có thể xuất sư rời đi, cho nên việc kinh có thể phải tạm hoãn lại, chính mình cũng cảm thấy sâu sắc tiếc nuối. ...

Viết kịch bản cho chuyện xưa của mình, Cung Trác Lương suy nghĩ một chút không thể làm như thật xa lạ, liền ở phần mở đầu viết thêm vài câu chúc mừng đậu trạng nguyên, chính mình nghĩ đến cũng rất nhớ hân, vì thế, một phong thư như có tình lại đậm nhạt như lá thư hồi âm thông thường đã đại công cáo thành.

Căn cứ vào hiểu biết, Cung Trác Lương đem bức thư cho Kiều Ứng Trạch xem, Kiều Ứng Trạch tuy rằng cảm thấy được câu nhớ thương kia có phần chường mắt, nhưng lại không muốn ra vẻ mình tính toán chi li, chính là hơi hơi ngâm chút chua xót mà sử dụng mấy chỗ thừa thải, Cung Trác Lương nhìn không được ý cười trên khóe miệng, lúc này mới tỉnh tể chỉnh sửa sao chép lại, cuối cùng còn nói rõ chính mình tùy theo tiên sinh dạo chơi ở vài tỉnh phía nam không cố định, cùng thư từ qua lại trong kinh e là không được tiện lắm, cho nên Cung Trác Tường nếu có hồi âm, vẫn là gửi đến chỗ tỷ phụ, nhờ y chuyển giao lại là được rồi.

Đánh giá một chút lá thư cùng thời gian hồi âm, phong thư này của Cung Trác Lương tới trung tuần tháng tư mới đến trạm dịch gửi vào trong kinh, khi đến tay Cung Trác Tường đã là bảy ngày sau đó.

“Lương nhi.”

Cung Trác Tường nhìn thư ngôn ngữ bình thản chính mình cảm thấy tưởng niệm cùng xin lỗi, cho nên mới vừa mới nhìn thấy trong thư nói cũng nhớ mình thì rất là cao hứng, cũng vì hân bình an vô sự, nhưng nhìn lại thì, nụ cười trên mặt Cung Trác Tường càng nhạt dần, nhìn đến cuối cùng phải đi ba năm cùng nhờ Kiều Ứng Trạch chuyển giao thư từ, lòng mày càng nhúu chặt lại.

Thiếu niên trong trí nhớ của Cung Trác Tường, tuy rằng biết chữ nhưng vẫn chưa có gần học hành qua, cơ hội luyện chữ cũng không nhiều, vẫn là cùng mình ở chung nửa tháng, chữ viết mới hợp quy tắc một chút, nhưng hiện tại chữ trong phong thư của mình, trong thanh nhĩ lộ ra chút đại khí, ẩn ẩn có chút khí phách, và lại ngôn ngữ trật tự rõ ràng cẩn thận, điều này sao có thể do thiếu niên mười ba tuổi viết ra?

Cung Trác Tường có thể từ những chữ trong phong thư này cảm giác được tình cảm chân thật ôn nhu, nhưng càng nhiều lại là một loại trấn an. Nhưng nếu đây không phải là Cung Trác Lương viết, nhưng trong thư đề cập đến một số chuyện xưa mà chỉ có hai người họ mới biết được, mà Kiều gia huynh đệ kia thoát nhìn cũng không phải hạng người lòng dạ khó lường.

“Người đâu, đem hộ vệ gọi đến.”

Đem thư bỏ lại trên bàn, Cung Trác Tường lấy tay vuốt nhẹ lên mặt thư, mở miệng gọi người làm ngoài cửa một tiếng, đợi hân tìm người đến, Cung Trác Tường đem tâm mắt từ bức thư dời trở về, khẩu khí lạnh lùng hạ mệnh lệnh.

“Phái người đi Bạc thành điều tra rõ Cung gia cùng Kiều gia, không được kinh động đến bọn họ, nhất định phải tìm được tung tích của Lương nhi.”

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Lại nhận được hồi âm của Cung Trác Tường là đầu tháng năm, lúc này Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch đã muốn bàn bạc xong việc ra ngoài thành nghỉ hè, bởi vì cỗ hống Cung Trác Lương không quá thoải mái, biết đây là thời điểm mấu chốt của việc luyện thanh, cho nên lúc này đây nha hoàn hầu hạ bên người bọn họ chỉ dẫn theo Hàm Thư biết rõ tình hình, Nhược Lam cùng Diệp Nhi ba người, tổng quản sự tình thì rơi lên đầu Kiều Minh, về phần gia nhân khác, đều bị Kiều Ứng Trạch lấy danh nghĩa chính mình phải thanh tịnh mà an bài phòng ở rất xa, mà ngay cả nha hoàn quét tước cũng phải hứa không được tùy ý ra vào nội viện, chỉ có khi được gọi mới được tiến vào để làm việc.

Vì tạp chí của Cung Trác Lương phải chính thức được xuất bản, Cung Trác Lương hồi âm lại chỉ hỏi chút việc vặt hàng ngày, Cung Trác Lương liền không để ý bên kia quá, tùy tiện lấy một số lý do ứng phó cho qua, lại đem tinh lực tập trung vào hiệu sách, mà những lúc khác vừa trêu chọc lão bà, sáng tác, luyện thanh, vận động, cơ hồ mỗi ngày đều không có thời gian rảnh rỗi, nhưng tâm tình của Cung Trác Lương đều tốt lắm, mỗi ngày đều tinh lực mười phần.

Nói đến vận động, bản thân Cung Trác Lương thích nhất vẫn là chạy chậm, nghĩ lúc đầu hân làm trừ phi chơi đến mệt nhừ ngày hôm sau đứng dậy không nổi, nếu không buổi sáng đều ở công viên dưới lầu nhà mình chạy một giờ, chạy bộ đại não tùy ý suy nghĩ bay loạn, thường thường có thể nghĩ đến một ít tình tiết chuyện xưa đầy phấn khích, sau đó trước máy vi tính gõ bàn phím bùm bùm một ngày cũng không thấy mệt, khi rảnh còn thường thường đi phòng tập thể thao chạy bộ, bằng không như thế nào bảo trì được dáng người đẹp làm cả nam lẫn nữ thêm nhỏ dãi. (PH: ca có thể bớt tự kỷ chút được không!?)

Bất quá loại vận động này ở thời đại này hiển nhiên sẽ không có phương tiện, thân phận hiện tại của hân là nữ chủ nhân không thể ra khỏi nội viện, cũng không thể để hân chạy quanh nội viện một vòng được, hân không sợ đem mình chạy choáng váng, chỉ sợ dọa phải tiểu tướng công nhà hân.

Lại nói, bị người làm nhìn thấy hân thường ngốc ở trong sân có vẻ không quy củ, vì thế, Cung Trác Lương đành phải một mình tìm cái phòng làm phòng tập thể dục, bởi vì không dám làm cái gì vượt quá mức quy định, cũng chỉ tìm một thợ mộc đến làm cái xe đạp tại chỗ cùng bao cát luyện quyền, về phần tạ tay thì dùng gạch thay thế, hân lại làm một cái giường dùng để chống đẩy hít đất không cần cơ khí vận động bên trong, cũng có thể đem luyện tập một chút.

Vì thế, Cung Trác Lương đem việc chạy bộ thay thành cùng với Kiều Ứng Trạch đánh dưỡng thân quyền, sau đó tại thời điểm ngủ trưa của Kiều Ứng Trạch. Chính mình lại đến phòng tập thể dục rèn luyện một chút, thời gian hơn ba tháng kiên trì, Cung Trác Lương thật là đã luyện ra chút thành tích, tối thiểu, trên người hân đã bị Kiều Ứng Trạch dưỡng thành một thân thịt thịt mềm mềm, hiện tại đã muốn biến thành những đường nét trôi chảy trên thân thể nhỏ.

Một điểm khác làm cho Cung Trác Lương vui vẻ nữa chính là, hơn ba tháng ở điền trang nghỉ hè, cái đầu hấn lại cao thêm một chút, theo hấn ước đoán, đại khái gần một mét sáu, bất quá lại tương tự Kiều phu nhân là tiểu thư nhà quan ở phương bắc nên vóc dáng người cao, lại thích mang giày cao, hơn nữa thích nhất là ở trong chúng tức phụ nha hoàn phía nam như hạt trong bầy gà, Cung Trác Lương cảm thấy mình vừa cao được một mét bảy cũng còn tính là an toàn, mà không biết là không phải bởi vì thân thể vẫn luôn được dưỡng rất tốt, Kiều Ứng Trạch sau khi cưới được hơn một năm, cái đầu cư nhiên lại không cao lên, bộ dáng đại khái có một mét bảy mươi lăm, quần áo mùa hè năm trước lấy ra so sánh lại rõ ràng ngắn một đoạn, Kiều Ứng Trạch chính mình cũng có vẻ thật cao húng. Mà Cung Trác Lương cũng thích dáng người cao gầy, còn rất là chờ mong Kiều Ứng Trạch có thể lại cứ như vậy mà phát triển.

“Tiểu thư, nô tỳ đưa sổ sách hiệu sách đến đây.”

Tiếng gõ cửa của Nhượng Lam gọi suy nghĩ đã không biết đi vào cõi thần tiên nào của Cung Trác Lương trở về, lóa nửa người trên hấn bước xuống chiếc xe đạp gỗ tự chế, lấy chiếc khăn đơn giản xoa xoa lên mặt cùng mồ hôi trên người, sau đó đem mớ tóc hỗn độn ở phía sau buộc cao lên thành một bó, đem một kiện ngoại sam mỏng màu xanh nhạt do Kiều Ứng Trạch chuẩn bị cho mặc vào, lấy đai lưng tùy ý buộc lại, lúc này mới mở miệng gọi Nhượng Lam vào.

“Tiểu thư.... Thiếu gia, Chu quản sự đưa sổ sách tới.”

Nhượng Lam đóng kỹ cửa cách một bình phong, nhìn thấy Cung Trác Lương buộc tóc cao mặc quần áo của Kiều Ứng Trạch bộ dáng hơi lung lay xuất thần, sau đó liền cười khẽ nhỏ giọng sửa lại xưng hô, đưa sổ sách trong tay lên cho hấn xem, liền sẵn sàng cầm lấy cây quạt thay hấn quạt mát.

“Chu quản sự lại tự mình đưa đến? Nhượng Lam tỳ mặt mũi thật là lớn a.”

Quo quơ bím tóc để cho Nhượng Lam quạt quạt bên kia, Cung Trác Lương có điểm không chút hình tượng ngồi dựa vào trên ghế, lúc này còn chưa thoả son phấn lên mặt hiện ra vẻ mặt trẻ đùa.

Không giống một năm trước còn là một nguy nương [1] yếu ớt luôn sợ hãi, hiện tại hấn đang dần dần trưởng thành ngũ quan đã muốn hình thành những góc cạnh của thiếu niên, bộ dáng lại càng thêm tuấn tú, hơn nữa ánh mắt híp lại khoe miệng gọi lên nụ cười xấu xa, thập phần câu dẫn động lòng người.

[1] Theo những gì Phong Hạ biết thì là con trai có bộ dáng giống con gái

“Thiếu gia! Đừng có giễu cợt Nhượng Lam.”

Nhượng Lam nghe vậy mặt đỏ lên, lại tức giận bắt đầu dĩ oán trách một tiếng, động tác quạt trên tay cũng không dừng lại.

Cũng không biết thiếu gia theo Kiều Minh nghe đồn đãi cái gì, nói quản sự hiệu sách kia giống như đối mình có tình ý, chính mình bất quá là thay thiếu gia ra mặt câu thông cùng gã gặp qua vài lần thôi....

Nhớ tới vị kia thoát nhìn trắng nõn thành thật, kì thực là một quản sự buông bán đầy bụng gả hoạt, khoe miệng Nhượng Lam không tự giác cong cong, nhưng bộ dáng Cung Trác Tường mỉm cười tôn quý đột nhiên hiện lên trong đầu, Nhượng Lam trong lòng run lên, nhất thời cái gì cũng không muốn suy nghĩ.

“A..... Thành tích tháng này rõ ràng tốt không ít a.”

Cung Trác Lương cũng là nghe Kiều Minh bát quái nói bậy, thấy bộ dáng Nhượng Lam không cao húng, liền cười cười cho qua, lật xem một chút sổ sách của tháng này cùng báo cáo của Chu quản sự, phát giác vị thanh niên kia quả thật là một kì tài buôn bán, có thể cả đồng việc trong cửa hàng làm đến mức rõ ràng hoàn thiện như vậy, mà Thạch Khang giới thiệu gã tới cũng thật là tinh mắt.

Hai người đang nói, ngoài cửa truyền đến thanh âm của Kiều Ứng Trạch, Cung Trác Lương lúc này mới nhớ tới chính mình hôm nay luyện tập quá thời gian, Kiều Ứng Trạch đã muốn tỉnh giấc ngủ trưa.

“Trống công ta ở đây, vào đi.”

Cung Trác Lương nói xong vội vàng đứng dậy kéo quần áo lộn xộn lại, sau đó đem sổ sách ném vào trong tay Nhượng Lam, cười tủm tỉm chờ Kiều Ứng Trạch tiến vào.

“Cô gia, kia nô tỳ cáo lui trước.”

Nhượng Lam tiếp nhận sổ sách sửa sang lại cho tốt, hướng về phía Kiều Ứng Trạch đang ở buồng trong làm lễ cúi chào, sau đó nhin cười lui ra ngoài, nghĩ thâm quả nhiên vẫn là cô gia uy vũ a.

“Nhìn người, lại luyện ra một thân mồ hôi.”

Nhìn thấy Cung Trác Lương y sam mỏng mặc trên người hấn đã muốn bị mồ hôi dính béch lại dính lại trên người hấn, Kiều Ứng Trạch buông xuống thực hạp trong tay, lấy ra một chén ô mai mát lạnh để lên trên bàn, sau đó ấn Cung Trác Lương ngồi xuống uống canh, chính mình thì cời ra vạt áo dùng khăn bỏ thay hấn lau mồ hôi.

Từ khi Cung Trác Lương cả ngày không ngừng nghỉ chăm lo nhiều việc, Kiều Ứng Trạch cảm thấy chính mình luôn an nhàn còn muốn Cung Trác Lương nơi chốn chiếu cố mình, liền cảm thấy có chút ngượng ngùng, vì thế chủ động tiếp nhận những chuyện mình có khả năng làm được, ngược lại chiếu cố

cuộc sống cơm áo hàng ngày của Cung Trác Lương.

“Ta cũng không phải luyện không a.”

Uống nước ô mai Cung Trác Lương cảm thấy thực thoải mái hô to một tiếng, sau đó nâng lên cánh tay hướng Kiều Ứng Trạch phô bày ra dáng người của mình, được rồi, tuy rằng bởi vì không phơi nắng dưới ánh mặt trời vẫn còn một thân bóng loáng như thịt luộc, nhưng ít ra vân da rõ ràng có hình thành a.

“.....Rất gầy.”

Cánh tay nhỏ sò sò không hề non nê, Kiều Ứng Trạch mím môi tỏ vẻ thực đáng tiếc, cuối cùng dưới ánh mắt chờ mong của Cung Trác Lương chỉ nghẹn ra ba chữ, sau đó nhìn thấy Cung Trác Lương một bộ bị chính mình đã kích bộ dáng thực vô lực, Kiều Ứng Trạch lúc này mới hơi hơi giương lên khóe miệng, nhưng lập tức về mặt lại chuyển thành bất đắc dĩ, nói cho Cung Trác Lương một tin tức mà đối với bọn họ là một tin không hề tốt.

“Tổ mẫu kêu chúng ta mau chóng trở về? Nói là có chuyện quan trọng gì đó?”

Cung Trác Lương nghe xong lập tức ngồi thẳng người, nghiêng đầu nghi hoặc nhìn về phía Kiều Ứng Trạch, nghĩ thầm lão phu nhân rõ ràng đáp ứng hẳn cuối tháng tám mới trở về nhà chính, này còn phải vài ngày nữa a.

“Người báo tin cũng không biết, chỉ nói tổ mẫu vội vã bảo hẩn đến, nghĩ là có chuyện gấp.”

Kiều Ứng Trạch lắc lắc đầu tỏ vẻ chính mình cũng không rõ ràng lắm, nhưng trong lòng y có chút lo lắng, không biết là đã xảy ra chuyện gì có thể làm cho tổ mẫu gấp như vậy.

“Hiện tại xuất phát buổi tối cũng có thể trở về nhà, vậy hai chúng ta đi về trước đi, mặt khác đồ vật này nọ để cho Nhượng Lam các nàng thu thập xong lại mang về.”

Cung Trác Lương biết Kiều Ứng Trạch lo lắng cho lão phu nhân, liền sáng khoái đáp ứng, gọi Nhượng Lam, Hàm Thư các nàng thay mình rửa mặt chải đầu thay đồ, chỉ chốc lát, một thiếu niên tuấn tú sáng sủa, liền biến thành thiếu phu nhân đoan trang tú lệ.

“Tướng công, chúng ta xuất phát đi.”

Giọng nói nữ nhân âm điệu hơi thấp nhưng từ tính dễ nghe, đã có thể chuyển đổi thuần thực âm thanh giả cùng thật Cung Trác Lương nhìn sang Kiều Ứng Trạch đang há hốc trừng mắt nhìn, sau đó cố gắng nhún cười cùng tướng công nhà mình đi ra ngoài.

Khi mới chạy về tới nhà bầu trời đã tối đen, Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch không kịp chạy chạy về viện của mình nghỉ ngơi hồi phục một chút, đã bị gia nhân mời vào kiệu nhỏ, được kiệu phu nâng một đường đến viện của lão phu nhân, cảm thấy được không khí trong phủ khẩn trương, sắc mặt Kiều Ứng Trạch hơi hơi trắng bệch, mà Cung Trác Lương nhìn ra y bất an, vội vàng kéo tay y nắm lấy để lên đùi mình, vuốt vuốt trấn an để cho y không cần lo lắng.

Hai người cùng nhau đi vào phòng của lão phu nhân, liền nhìn thấy Kiều Ứng Hiền thẳng lưng quỳ gối giữa đại sảnh, mà lão phu nhân vẻ mặt tức giận nằm lệch trên tháp để cho bọn nha hoàn thuận khí, Kiều lão gia bình tĩnh ngồi ở một bên bộ dáng một bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn Kiều Ứng Hiền, mà Kiều phu nhân sớm đã khóc đến sưng cả mắt.

Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch khó nén kinh ngạc nhìn nhìn nhau, nghĩ thầm hai ngày trước tin tức mà Văn Thư truyền đến còn sòng yên biển lặng, hôm nay như vậy lại là vì cái gì nha?

==^==^==

**Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: thời hạn đang đến gần, hiện tại Tô Hoàng đang tháng 8 năm 40, Tiểu Cung cùng Đại Kiều thành thân gần 1 năm, Tiểu Cung hơn mười ba tuổi rồi, vì thế tiếp qua mấy tháng có thể có gì gì kia, a ha ha~~

Các fan có thể dự đoán được Tiểu Kiều đã xảy ra chuyện gì đi~~

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Cưu Chiếm Thước Sào?

“Tổ mẫu.....”

Kiều Ứng Trạch cùng Cung Trác Lương đơn giản hướng ba vị trưởng bối hành lễ, hai người liền được đỡ đến trước mặt lão phu nhân, một trái một phải ngồi xuống.

“Hiện tại phu thê Trạch nhi đều đã trở lại, người người làm mẹ này có muốn đem trò cười kia lặp lại lần nữa!”

Kiều lão phu nhân hai tay ôm ba vai của Kiều Ưng Trạch cùng Cung Trác Lương, tròn mắt nhìn Kiều phu nhân, mà Kiều phu nhân bên kia động tác gặt lệ cứng đờ, sau đó dùng khăn che mặt anh anh khóc lên, mà Kiều Ưng Hiên quỳ dưới đất cắn môi ngẩng đầu nhìn đại ca đại tẩu, muốn nói cái gì lại miễn cưỡng nhin xuống, khóe mắt hồng hồng sưng đỏ bộ dáng có vẻ rất đáng thương.

“Tổ mẫu, đây là xảy ra chuyện gì? Người đừng tức giận làm ảnh hưởng đến thân thể.”

Kiều Ưng Trạch ngồi thẳng người nắm lấy tay lão phu nhân, hai phu phu cùng giúp nàng dựa vào cái đệm mềm, sau đó Kiều Ưng Trạch tiếp nhận quạt tròn trong tay nha hoàn quạt quạt, Cung Trác Lương cũng thay nha hoàn tự mình giúp giúp lão nhân gia thuận khí, mà hai nha hoàn kia hiểu ý lui về phía sau đứng ở một bên, cố gắng làm mờ nhạt đi sự tồn tại của mình.

“Ai.....”

Lão phu nhân thần sắc mệt mỏi thở dài, chậm rãi hướng hai người giải thích mọi chuyện từ đầu đến cuối, nguyên lai Tình Thư nha đầu được Kiều Ưng Hiên lấy làm thông phòng kia, thế nhưng nôn ra thuốc tránh thai trộm mang thai đứa nhỏ, nhờ vào việc Kiều Ưng Hiên sau lần đó chưa từng hề thân cận nàng cùng với thân thể đầy đặn cho nên chưa bị người khác phát hiện, cho tới bây giờ đã mang thai được gần năm tháng mới bị phát hiện.

Nguyên bản án theo ý của Kiều phu nhân, loại nha đầu không tuân thủ nguyên tắc cùng vọng tưởng mẫu bằng tử quý (mẹ sang nhờ con), nên đuổi ra ngoài hoặc là trực tiếp đánh chết rắn đẻ, đứa bé trong bụng của nàng càng không thể lưu lại, bằng không Kiều Ưng Hiên trước khi thành thân lại nháo ra chuyện có con nối dòng, không chỉ đã đánh mất mặt mũi Kiều gia, mà còn là vũ nhục thật lớn cho vị hôn thê của hắn, người ta làm sao còn có thể đồng ý lưu nữ nhân đó lại để chịu ủy khuất chứ, huống chi người ta không chỉ là tiểu thư nhà quan viên mà còn là thân thích nhà mẹ đẻ của Kiều phu nhân, loại sự tình này xảy ra Kiều phu nhân cũng đừng nghĩ có thể diện với thân tộc bên kia.

Mà khi Kiều phu nhân tức giận dùng dằng muốn phá bỏ đứa bé trong bụng Tình Thư, Kiều Ưng Hiên mới từ trong khiếp sợ mờ mịt lấy lại tinh thần liều mạng ngăn cản nàng, quỳ rạp trước mặt Kiều phu nhân cầu nàng lưu lại đứa nhỏ, đó là cốt nhục máu mủ của hắn, hắn phải chịu trách nhiệm với đứa con của mình, không thể bỏ đi không để ý.

Kiều phu nhân vừa khóc lại mắng cũng không thay đổi được của quyết tâm của Kiều Ưng Hiên, bị đứa con khóc nước mắt nước mũi khổ sở như vậy làm cho tâm mềm nhũn, đáp ứng hắn giữ lại đứa bé này, nhưng vì tiền đồ của Kiều Ưng Trạch cùng thể diện của hai mẹ con bọn họ, Kiều phu nhân chờ Kiều lão gia sau khi trở về, ‘một nhà ba người’ không muốn lão phu nhân nhúng tay vào việc này, yêu cầu muốn đem đứa con này nhận nuôi dưới danh nghĩa là con thừa tự, lúc này làm cho lão phu nhân tức giận trách cứ nàng, nói nàng thế nhưng lại tính kế đứa con cả cùng con dâu trưởng, quả nhiên là độc ác.

Khi Kiều Ưng Trạch cùng Cung Trác Lương trở về, chính là lúc bọn họ nháo đến thời khắc mấu chốt.

“Bà bà nói con dâu như vậy, chính là muốn mệnh con dâu, điều này bảo con dâu làm người như thế nào trong cái nhà này a!”

Bị lão phu nhân ở trước mặt mọi người gọi là độc ác, Kiều phu nhân bùm một tiếng quỳ xuống, dùng đầu gối di chuyển vài bước, lúc này thật sự vừa giận vừa sợ, tuy nói nàng ý vào thể lực nhà mẹ đẻ không sợ Kiều gia động đến nàng, nhưng dù sao đã gả vào Kiều gia, sống là người Kiều gia chết là quỷ Kiều gia, sao có thể chịu được cái ác danh này a.

“Người làm ra còn phải sợ hãi sao! Người là xem Trạch nhi thân thể không được khỏe mạnh, hay là hai vợ chồng hắn ân ái làm chướng mắt người, người hiện tại muốn đem tiện loại của tiện ti kia cho bọn hắn nhận làm con trai trưởng, người là muốn bọn họ sống không an ổn qua ngày phải hay không, người này muốn cho Nghiên nha đầu sống trong phủ này như thế nào, người rốt cục an tâm cái gì? Người muốn đem Kiều gia ta giày vò thành cái dạng gì!”

Lão phu nhân tức giận ngồi dậy chỉ vào Kiều phu nhân mắng, ánh mắt hung hăng như muốn xé nát nàng, nghĩ thầm động tác của nàng nửa năm qua càng lúc càng lớn, đã muốn không đem lão thái bà này để vào mắt, thiên vị áu tử thay hắn cưới vợ đàn áp huynh trưởng mưu đồ gia nghiệp không tính, bây giờ còn đánh chủ ý lên con nối dòng của vợ chồng Trạch nhi, chính mình không phát uy nàng thực sự đem Kiều gia trở thành thiên hạ dưới tay nàng!

“q”

Đứa nhỏ.....

Hiểu được sự tình đã trải qua, Cung Trác Lương cùng Kiều Ưng Trạch trong lòng hiểu rõ liếc mắt nhìn nhau một cái, hiểu được đối phương cũng có cùng tâm tư với mình, không khỏi nhìn nhau ần ần cười, liền ăn ý đổi thành bộ dạng âm thầm đi trấn an lão phu nhân.

Cung Trác Lương âm thầm đương nhiên là giả vờ, hắn đối với Kiều phu nhân vốn chỉ có địch ý không có cảm tình, bị nàng tính kế chỉ muốn tìm cơ hội trả lại, đương nhiên không có khả năng thương tâm khổ sở và vân vân, một chiêu này của Kiều phu nhân, có thể ứng với thành ngữ cuu chiếm thước sào.

Phải biết rằng dựa theo quy củ của thời đại này, bình thường người không có con nối dòng mới có thể nhận nuôi con của thân tộc, hoặc thừa kế gia nghiệp hoặc hầu hạ dưới gối, đặc biệt là nhận con thừa tự đến nuôi ở bên người chủ mẫu, trên gia phả được tính là con trai trưởng, hai người bọn họ hiện tại không có con nối dòng, cái thai này nếu là nam hài, vậy thật sự sẽ thành con trai trưởng, ở trong mắt người khác, không phải chính là hai vợ chồng bọn họ giúp người ta nuôi đứa nhỏ cuối cùng còn phải hai tay dâng gia sản cho người khác sao?

Bất quá Cung Trác Lương tự biết chuyện nhà mình, đời này có thể trông cậy vào ai trong hai người họ có thể sinh ra đứa nhỏ chứ, Cung Trác Lương không cần có con của mình, nhưng hắn không thể không vì Kiều Ưng Trạch suy nghĩ đến truyền thống của người đọc sách, bất quá để cho thiếp thị sinh

con nói dòng thì nghĩ cũng dừng nghĩ, Cung Trắc Lương làm sao có thể để cho người khác bỉnh tiểu tướng công nhà hần!

Cho nên bọn họ vẫn là nhận một đứa con trong thân tộc làm con thừa tự, nhưng cái đó phải chờ sau khi bọn họ rời khỏi Kiều gia mới có thể tính tới, hiện tại trong lúc bọn họ còn ngốc tại Kiều gia, nhân tiện nhất định phải ở phương diện con nói dòng chống lại áp lực từ trường bối và thế tục, mà hiện giờ có sẵn cơ hội để bọn họ thoát khỏi cái áp lực này, làm sao bọn họ có thể không vui chứ?

Chẳng qua. Cung Trắc Lương có chút đau lòng nhìn về phía Kiều Ứng Trạch, biết biểu tình âm đạm của tiểu tướng công nhà hần là chân thật, bị thân mẫu của mình tính kế như thế, cho dù Kiều Ứng Trạch cùng nàng không thân cận, cũng khó tránh khỏi đau lòng a.

“Bà bà, Trạch nhi cùng Hiền nhi đều là thân sinh của con dâu, con dâu bình thường bất công một chút, cũng không nhất định sẽ tồn tại ý nghĩ xấu a, con dâu là muốn bảo toàn thanh danh của Hiền nhi cùng chuyện hôn sự, bảo toàn thể diện Kiều gia, nhưng cũng là Trạch nhi cùng vợ y cũng có một mảnh từ tâm a!”

Kiều phu nhân bị lão phu nhân mắng đến sắc mặt trắng bệch, trong mắt cũng hiện lên một tia tinh quang, nàng lúc đầu thật đúng là thăm nghĩ như thế nào bảo toàn ấu tử, đưa ra biện pháp nhận con thừa tự cũng là trong lúc hoảng loạn, hiện tại bị lão phu nhân rằng đại thông suốt, cũng mở ra một điểm mấu chốt, chỉ cảm thấy chủ ý này thật sự vừa lúc, nếu là ngay cả cháu trai trưởng cũng là huyết mạch của Hiền nhi, về sau Hiền nhi có thể nắm chắc quyền lực trong nhà!

Nghĩ đến đây, Kiều phu nhân cắn răng làm ra bộ dáng ủy khuất bị thương, một bên tiếp tục dùng khăn lau nước mắt một bên bị thương khóc lóc kể lể, trong lời nói giống như cho rằng lão phu nhân lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.

“Trạch nhi tuy nói thân thể đã tốt hơn một chút, nhưng dù sao cũng yếu ớt, cưới thiếp chỉ e là không tiện, mà bụng của vợ Trạch nhi vẫn không có động tĩnh, bên người không có con trai nối dòng thật là không ổn a, hiện tại trước nhận đứa bé này làm con thừa tự đi, về sau có con trai trưởng lại an bài sau, bà bà, con dâu oan uổng a, con dâu thăm nghĩ lấy đại cục làm trọng, vẹn toàn đôi bên, làm sao có nhiều tư tâm a.”

“Được, tốt, nghĩ ra chủ ý ngu xuẩn như vậy chính là lấy đại cục làm trọng của người sao? Người nếu có chút đầu óc như vậy, ta làm sao dám đem gia nghiệp to lớn như vậy giao cho người xử lý! Người dứt khoát rõ ràng đem chìa khóa công khố giao cho vợ của Trạch nhi đi, thừa dịp lão bà bà ta còn sống được vài năm, cô gán đào tạo ra một chủ mẫu tốt, miễn cho bị người chọc giận tức chết!”

Bị Kiều phu nhân chống đối chọc giận đến bật cười, lão phu nhân bộ dáng tức giận bỗng nhiên bình tĩnh, thân thể ngồi thẳng khí thế uy nghiêm, hạ quyết tâm phải áp chế uy phong của Kiều phu nhân, để cho mọi người trong phủ biết ai mới là gia chủ của Kiều gia!

“Bà bà! Bà bà bớt giận, là con dâu lo lắng không chu toàn, con dâu biết sai rồi, à bà ngài chớ để tức giận làm hại thân thể của mình.”

Kiều phu nhân mới vừa rồi khoe tài đấu võ miệng, một thân uy phong không hề run rẩy, đã bị lão phu nhân làm cho thiếu chút nữa là nghẹn khí, nhưng nàng rốt cục là một người thông minh, cảm thấy không thể chống đối cùng lão thái bà, liền thuận thế làm ra bộ dạng ủy khuất, xem như thừa nhận thua cuộc trong trận này, nàng nghĩ rằng lão phu nhân cũng không dám không bỏ qua, dù sao hiện tại quyền to cũng nắm trong tay nàng, lão phu nhân sẽ không động vào nàng, cũng sẽ không trở mặt làm tổn hại uy nghiêm của chính mình.

“Tổ mẫu bớt giận, đều là lỗi của tôn nhi, thỉnh tổ mẫu không cần trách cứ mẫu thân, làm cho tổ mẫu tức giận, mẫu thân thương tâm, là tôn nhi bất hiếu, nhưng tôn nhi đã sắp làm cha, nên cố gắng làm hết trách nhiệm của người cha mà bảo vệ đứa nhỏ này, cho nên thỉnh cầu tổ mẫu giữ lại đứa bé này, hết thấy hậu quả, tôn nhi đều cam tâm tình nguyện gánh vác, tuyệt không hối hận!”

Thấy tổ mẫu mình kính yêu cùng mẫu thân nháo đến nông nổi này, Kiều Ứng Hiền cuối cùng không nhịn được rơi lệ, nghẹn ngào mở miệng thỉnh cầu, hần biết nếu lưu lại đứa nhỏ này mình sẽ mất đi rất đi rất nhiều thứ, nhưng hần thật không thể nhìn thấy tiểu sinh mệnh kia chưa chào đời đã mất, đó là đứa nhỏ đầu tiên của hần a, cho dù không phải là hần chờ mong dục, cũng là cốt nhục của hần, hần như thế nào có thể vì cái gọi là tiền đồ mặt mũi, liên nhất gan ích kỷ bỏ qua đứa con của mình chứ!

“Hò nháo, đứa nhỏ của một tiện tỳ, đã làm cho người không có quy củ mà hò nháo, người này làm mẹ cũng vậy, chẳng phân biệt được nặng nhẹ dung túng hần, trực tiếp bỏ đứa nhỏ đuổi ra ngoài không bàn cãi, còn làm cho mẫu thân tức giận như thế, mẫu thân, con dâu ấu tử không hiểu chuyện, và lại ngài toàn quyền làm chủ trong nhà, chỉ là hôn sự này vạn lần không thể bỏ a.”

Kiều lão gia không kiên nhẫn nghe xong nửa ngày, thấy Kiều Ứng Hiền cư nhiên vì đứa con vợ lẽ ngay cả tiền đồ hôn nhân cũng không cần, lúc này mới lạnh mặt nghiêm túc mở miệng răn dạy vài câu.

Hần còn nhờ vào quan hệ nhà mẹ đẻ của con dâu thứ hai ở kinh thành giúp đỡ chính mình, vì thế tặng cho bọn họ không ít đồ, như thế nào để cho nhị nhi tử hò nháo phá hủy tiền đồ của chính mình!

“Cầu tổ mẫu!”

Trong lòng vì lời của người mình nên gọi là phụ thân mà lạnh lẽo một mảnh, Kiều Ứng Hiền tầm mắt mơ hồ nhìn quanh những người trong phòng vốn là những người thân thiết, đột nhiên trong đầu hung hăng đập vào tường.

“Ứng Hiền!”

Bị động tác của Kiều Ứng Hiền làm hoảng sợ, Kiều Ứng Trạch không chút suy nghĩ chạy tới quỳ xuống ngăn hần lại, nhìn đệ đệ không chỉ rơi lệ mà cái trán cũng sưng đỏ, Kiều Ứng Trạch lần đầu tiên vì hần mà cảm thấy tràn đầy đau đớn. Đệ đệ y a, tuy rằng lỗ mũi mạnh mẽ, nhưng cũng là một đứa nhỏ tốt có trách nhiệm và biết dừng cảm nhận lỗi, y lấy làm kiêu ngạo.

“Ca..... Ca!”

Kiều Ưng Hiên có chút ngờ ngạc ôm lấy ca ca mình, phát hiện trên mặt y thể nhưng lại không thấy lãnh đạm và xa cách ngày xưa, mà là tràn đầy quan tâm, ủy khuất của Kiều Ưng Hiên nhất thời bộc phát ra.

“Hiên nhi....”

Kiều phu nhân cũng bị Kiều Ưng Hiên hù cho nhảy dựng, tâm tư tranh đấu cái gì cũng mất, thậm chí không biết đứa con bị thương có nặng không, có đau hay không, muốn chạy qua ôm lấy hắn, đã thấy Kiều Ưng iên nhào vào lòng Kiều Ưng Trạch khóc rống, Kiều phu nhân không khỏi có chút ngốc lãng nhìn một màn này, trong lúc nhất thời quên mất tự hỏi như thế nào.

(PH: tòi oi tui ship Trạch x Hiên)

“Hiên nhi nguoi..... Thôi đứa bé kia trước hết lưu lại đi, nên xử lí thế nào, con dâu nguoi xem rồi làm, nhưng việc nhận con thừa tự làm cháu trưởng là một chuyện khác, không được nhắc lại!”

Lão phu nhân đối với Kiều Ưng Hiên không phải không đau lòng, kỳ thật so với sự yêu thương cháu trai trưởng thân thể ốm yếu, thì nàng đối với đứa cháu này kỳ vọng lớn hơn một chút, cho nên có vẻ hơi nghiêm khắc, chính là sau khi Kiều Ưng Trạch thành thân, lão phu nhân đối trưởng tôn lại có hy vọng, cho nên đối Kiều Ưng Hiên liền phai nhạt một chút, thậm chí hy vọng hắn có điềm bình thường, không cần vượt qua ca ca hắn, cho nên trước kia xảy ra chuyện này cũng không để ý tới, chính là nghe nói Kiều Ưng Hiên nào loạn, mới phải người nói cho Kiều Ưng Trạch bọn họ trở về, muốn để cho huynh đệ bọn họ có thể nói chuyện, không ngờ Kiều phu nhân lại đem chủ ý động lên người Kiều Ưng Trạch, nàng lúc này mới tức giận, hiện tại cũng nên lập uy, nên đánh cũng đã đánh, lão phu nhân liền không muốn phân tâm quản chuyện này nữa, để cho mẫu thân hắn đi xử lí, vì thế lạnh lùng trừng mắt nhìn con dâu một cái, một mối bảo bọn họ rời đi, chỉ để lại Kiều Ưng Trạch cùng Cung Trác Lương bồi mình nói chuyện.

Lão phu nhân kim khẩu đã mở, đứa bé này cho dù là để lại, về sau có địa vị như thế nào, thì vẫn chưa biết được, Kiều lão gia không để ý lắm tiểu thiếp trong nhà, Kiều phu nhân ôm nhi tử tâm can bảo bối quay về thoa thuốc trò chuyện, mà Kiều Ưng Trạch cùng Cung Trác Lương hai người vô tội bị liên lụy, thì vừa hống lão phu nhân vừa dùng ánh mắt trao đổi suy nghĩ biện pháp, chờ sau khi trở về lại quyết định tiếp.

Kiều Ưng Hiên ở chỗ Kiều phu nhân thoa được xong, lại cầu xin nàng lần nữa cam đoan sẽ lưu lại đứa nhỏ này, lúc này mới tội nghiệp trở về viện của mình, sau đó đứng ở cửa do dự thật lâu, Kiều Ưng Hiên đi vào phòng Tĩnh Thu đang bị giam.

“Thiếu gia.....”

Tĩnh Thu đang vuốt bụng không yên chờ đợi thấy Kiều Ưng Hiên tới, biết lần mạo hiểm này của mình đã thành công, nhị thiếu gia quả nhiên bảo vệ mình cùng đứa nhỏ, Tĩnh Thu đôi mắt hàm chứa lệ vui sướng nhìn người yêu, đối với cuộc sống tương lai tràn ngập hy vọng.

Yêu cầu của nàng thật sự không cao, chỉ cần có thể tiếp tục bồi ở bên người nhị thiếu gia là tốt rồi, cho dù là đem đứa nhỏ cho mẹ cả nuôi dưỡng nàng cũng cam nguyện, nàng sẽ hào hào hầu hạ nhị thiếu gia cùng chủ mẫu tương lai, tuyệt đối sẽ không có vọng tưởng khác!

Tĩnh Thu một lòng nghĩ đến Kiều Ưng Hiên mềm lòng niệm tình một phen tình cảm này, chính mình sinh đứa nhỏ cho hắn cũng sẽ lưu lại chính mình, lại không biết Kiều Ưng Hiên mặc dù thiện tâm, nhưng cũng không phải dễ dàng bị nàng tính kế như quả hồng mềm nắm trong tay, hắn có thể vì đứa nhỏ dùng hết toàn lực, nhưng lại không thể khoan dung cho nha hoàn hãm hại mình.

“Để cho ta..... sờ sờ nó.”

Ánh mắt Kiều Ưng Hiên phức tạp nhìn Tĩnh Thu, mặc dù trong lòng đối với tâm cơ của nàng vô cùng chán ghét, lại không thể không vì đứa nhỏ mà lưu nàng lại, chỉ chờ sau khi sinh đứa nhỏ..... Liên cho nàng một số tiền mang nàng đi thật xa.

“Đương nhiên!”

Tĩnh Thu cao hứng ngồi trên sạp, cởi bỏ vạt áo lộ ra cái bụng tròn tròn của mình nhích lại gần Kiều Ưng Hiên.

“.....”

Tránh đi tầm mắt của Tĩnh Thu, Kiều Ưng Hiên quỳ một gối xuống, thật cẩn thận đem lỗ tai dán trên bụng của nàng, tay cũng nhẹ nhàng vuốt ve, bỗng cảm giác được vật nhỏ kia đá mình một chút, Kiều Ưng Hiên nhìn không được trên mặt lộ ra tươi cười, theo đó là ánh mắt chờ mong cùng kiên định.

Hài tử, phụ thân nhất định sẽ bảo vệ con!

Cung Trác Lương cùng Kiều Ưng Trạch tránh nói đến chủ đề đứa nhỏ, rốt cục hống lao4phu nhân bớt giận, bởi nàng dùng chút cơm rồi đi nghỉ ngơi, lúc này mới vội vàng chạy về viện của mình.

Cung Trác Lương theo thói quen không trang điểm ở nhà thả lỏng người liền cảm thấy không thoải mái, tóc thả dính lên trên mặt rầu rĩ, trên người cũng một tầng mệt mỏi khó chịu, vì thế cũng không có tâm tư đi bàn luận vấn đề, sau khi giúp Kiều Ưng Trạch tắm xong, lúc này mới cảm thấy chính mình đầy máu sống lại.

“Trương công!”

Duỗi thất lưng gầy gôn cốt, Cung Trác Lương thấy Kiều Ứng Trạch tâm không yên ngồi ở trên giường lau tóc, trước tiên đi qua hôn một cái, đưa lực chú ý của y trở lại trên người mình, lúc này mới thay đổi tư thế thoải mái dựa nửa người lên người Kiều Ứng Trạch bắt đầu thảo luận chuyện đêm nay.

==^==

****Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: nguyên bản nghĩ đến đêm nay không thương được, dù sao jj chưa phát triển, may mắn ta cố gắng tới rồi, gạt lệ~~**

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Là Nhà Thì Sẽ Là Nhà

Đứa bé này bọn họ muốn, đây là điều mà Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch ở chỗ lão phu nhân dùng ánh mắt đạt được nhận thức chung, bất quá Cung Trác Lương có dụng ý riêng, đó là vì giảm bớt áp lực về phương diện con nôi dòng của phu phu bọn họ, còn có thể để cho lão phu nhân thấy chính mình ‘chịu ủy khuất’ mà thiên vị một chút, hoãn lại tâm tư muốn nạp thiệp cho Kiều Ứng Trạch.

Bất quá cứ như vậy, bọn họ sẽ không chủ động đem đứa nhỏ tới, mà cần phải có biện pháp khiến cho Kiều phu nhân kiên trì đem đứa nhỏ cho bọn hắn mới được, Cung Trác Lương lo lắng phải tính toán như thế nào để Kiều phu nhân kiên trì gặp mình, lại không nghĩ rằng Kiều Ứng Trạch ngồi bên kia tâm tư suy nghĩ so với mình cũng sâu xa lắm, cho nên khi Kiều Ứng Trạch nói ra hai chữ ở riêng, Cung Trác Lương đứng là bị chấn động không nhỏ.

“Trương công, ý người là..... Chúng ta phân ra ở riêng sao?”

Cung Trác Lương ngồi dậy có chút không dám tin nhìn chằm chằm về mặt bình tĩnh của Kiều Ứng Trạch, thực hoài nghi vừa rồi có phải mình bị ảo giác hay không.

Phải biết rằng thời đại này rất nặng hiếu đạo, tuy rằng quốc gia vì tránh cho đại gia tộc gây chiến mà yêu cầu huynh đệ ở riêng, nhưng bậc cha chú cũng không đề cập đến vấn đề này, mà nếu là con trai trưởng muốn ra ở riêng sống một mình, liền cho thấy hắn chủ động buông tha cho gia nghiệp của dòng tộc, cùng quyền lợi phụng dưỡng trưởng bối —— đúng vậy, là quyền lợi mà không phải nghĩa vụ.

So sánh cùng gia đình nghèo đem lão nhân gia thành gánh nặng thì là bất đồng, người cổ đại phú quý, phụng dưỡng trưởng bối chính là mỗi người phải tranh giành nhau, phải biết rằng như vậy bọn họ không chỉ có thể giành được cái danh hiếu thảo, còn có thể thừa hưởng tài sản riêng của trưởng bối, nhưng bọn họ sẽ không nói chính mình là vì tài sản, ngược lại luôn lấy chữ hiếu làm văn, cảm thấy rằng ra ngoài ở riêng chính là bất hiếu, tự nhiên đối với con nôi dòng cũng không tốt bao nhiêu.

“Àn, ta chính là có ý niệm này trong đầu, lại không yên lòng tình trạng trong nhà, cũng không muốn làm cho tổ mẫu thương tâm, mà vẫn chưa quyết định, nhưng nhìn việc ngày hôm nay..... Nếu là vì tiểu bối chúng ta mà cả nhà huyền não, ngược lại là chúng ta bất hiếu, không bằng cứ như vậy tiêu sái ra ngoài ở, Ứng Hiền là một người có trách nhiệm, gia nghiệp để cho nó kế thừa, ta cũng có thể yên tâm.”

Kiều Ứng Trạch khom gối ngồi dậy, kéo tay Cung Trác Lương đặt lên chân mình nắm lại, ánh mắt trong suốt một mảnh chân thành.

Kiều Ứng Trạch nguyên bản vẫn luôn đeo trách nhiệm của một người con cả, lại thấy đệ đệ ham chơi không tiến bộ, cho nên mới càng thêm ép buộc bản thân khắc khổ cố gắng, thời thời khắc khắc không dám lơ là làm càn, nhưng càng là như thế thân thể y lại càng kém, mà thân thể càng kém là hao tổn tinh thần lại không chịu thua khổ cực, vì thế căn bệnh cứ tuần hoàn thiếu chút nữa sống không qua năm nay.

Sau lại cưới được tiểu tức phụ là Cung Trác Lương, Kiều Ứng Trạch mới dần dần thả lỏng những tích tụ trong lòng, rồi lại để cho tương lai của hai người không cần lo lắng, ngẫu nhiên lại có ý niệm ra ngoài sống này lên trong đầu, liền làm cho y cảm thấy chính mình vì tư tình buông bỏ trách nhiệm của một người cháu thật sự là bất hiếu, nhưng hôm nay thấy được Kiều Ứng Hiền kiên cường, còn có bộ dáng các trưởng bối vì gia sản đấu tranh không ngớt, Kiều Ứng Trạch đột nhiên kiên định ý tưởng muốn ra ngoài sống riêng.

Nếu các trưởng bối mâu thuẫn là vì y cùng Kiều Ứng Hiền ai là người kế thừa gia nghiệp, mà chính y lại không cần vật ngoài thân, thậm chí cùng Cung Trác Lương song túc song phi, mặc kệ như thế nào đi nữa cũng dứt khoát chủ động rời khỏi đây, còn Kiều gia một nhà thái bình yên ổn!

*Song túc song phi: cùng ngủ cùng bay

Như vậy có thể thành toàn cho hiếu tâm của mình, lại có thể như ý nguyện của mình, cũng là vẹn toàn đôi bên.

“Trương công..... Ứng Trạch, người thực bỏ được sao? Đáng giá sao?”

Thu hồi thần thái trẻ con vui đùa, Cung Trác Lương cầm lấy tay Kiều Ứng Trạch, về mặt nghiêm túc nhìn vào hai mắt của y, giống như là muốn nhìn thấu suy nghĩ của y.

Bị cha mẹ lãnh đạm coi thường đối đãi mười mấy năm cũng chưa từng oán hận qua, một người trọng hiếu trọng tình ôn nhu như vậy, lúc này lại nói ra

những lời vi phạm hiếu đạo như thế, hẳn biết rõ một khi chủ động rời đi, sẽ không có cảm y ngọc thực cùng cuộc sống tôn quý, cũng mất đi quyền thừa kế gia sản của Kiều gia, nhưng vẫn là lựa chọn cùng mình rời đi, y thật sự sẽ không hối hận sao?

“Trác Trác, ta nguyên bản thậm nghĩ có thể lưu ngươi lại bên người cùng ta sống lâu thêm một chút, ta cũng đã thấy mỹ mãn, lúc trước chắc chắn an bài cho ngươi một đường lui tốt, nhưng thân thể ta dần dần chuyển biến tốt đẹp, ta liền bắt đầu thấy không đủ, bắt đầu muốn lưu ngươi lại bên ta cả đời, nhưng lại sợ sau khi sự tình bị vạch trần ta không bảo hộ được ngươi, cho nên Trác Trác a, sau khi rời khỏi Kiều gia, ta chỉ có một chút sản nghiệp nhỏ bé là một cử nhân bình thường, vẫn là loại người vô dụng không có tiền đồ, vậy ngươi vẫn nguyện ý ở bên cạnh ta sao?”

Kiều Ứng Trạch không trả lời vấn đề của Cung Trác Lương, chính là dùng ánh mắt ôn nhu làm say lòng người nhìn lại hắn, nhẹ giọng thành thực kể ra.

“Tướng công, ta có hay không nói qua ta rất yêu ngươi!”

Cung Trác Lương lập tức đem Kiêu Ứng Trạch ôm chặt lại, ôm mặt của y hung hăng cắn vài cái, nghĩ thầm ta ‘đời trước’ không biết đã nghe qua bao nhiêu lời tâm tình, chính mình lại viết qua bao nhiêu lời yêu thương, sức chống cự đã sớm siêu cường, nhưng người này chỉ biểu đạt vài câu yêu thương như thế nào có thể đem ta làm cảm động chứ!

Vì thế Cung Trác Lương biết mình yêu thật rồi, này tiểu nam nhân tại sao có thể chộc người yêu thương như vậy chứ! Bất quá an ủi đáng giá chính là, chính mình cũng không tính thua hoàn toàn, kế hoạch lớn của mình còn chưa có tiến hành, y liền nói chính mình phải đi rồi, đó có thể thấy được y mới là người thua hoàn toàn, như vậy sau này mình vẫn có thể nắm trong tay địa vị chủ đạo!

“A?”

Kiều Ứng Trạch vốn đã quen với việc Cung Trác Lương thường thường sẽ ôm hôn hôn, nhưng sau khi nghe hiểu được lời hắn nói, lại như trước không thể bình tĩnh, vì thế màu hồng lập tức hiện lên trên gương mặt, kiêu ứng trạch nghĩ thầm mình tại sao lại làm cho tiểu nương tử thổ lộ trước rồi? Lại là từ ngữ rõ ràng như vậy.

Bất quá yêu a.... Trác Trác, ta Kiêu Ứng Trạch có thể được ngươi thật tình yêu nhau, còn có cái gì luyến tiếc, lại có cái gì không đáng?

“Ta, ta cũng, cũng yêu ngươi....”

Kiều Ứng Trạch có chút ngượng ngùng trả lời, ánh mắt cũng không có ngượng ngùng mà nhìn thẳng vào mặt Cung Trác Lương, rồi lại dấu không được khóe miệng giờ lên một độ cung.

“Tướng công!”

Giống như thấy được hai chữ thẹn thùng trên đầu Kiêu Ứng Trạch, Cung Trác Lương hận không thể ôm người này lần vài cái, trong lòng lại vô cùng oán niệm lão thái gia, nghĩ thầm thật sự lãng phí không gian tình cảnh a, nơi đó của mình như thế nào chưa tăng trưởng hoàn thiện công năng a, không biết còn phải chờ bao lâu a!

“Trác Trác, đừng làm rộn, nói chính sự đi.”

Thật vất vả đem Cung Trác Lương đang đốt lửa ở phía dưới ngăn cản lại, Kiêu Ứng Trạch bắt đầu tiếp tục nằm nơi đó làm gối ôm cho ái nhân, tùy hắn ôm ôm cọ cọ lần qua lần lại, trong lòng đối với nhận thức trình độ đỉnh người của Cung Trác Lương lại đề cao thêm một bậc..... Hẳn nào đâu biết rằng, Cung Trác Lương là do dục cầu bất mãn mà ghen thành như vậy.

Việc này nghĩ thì dễ, nhưng lấy trình độ coi trọng chúng ta của tổ mẫu, chúng ta làm sao để nàng đồng ý đây?”

Cổ hỏa trong lòng thật vất vả mới phai nhạt một chút, Cung Trác Lương dựa vào bên người Kiêu Ứng Trạch lười biếng hỏi.

Hiện tại lão phu nhân cùng Kiêu phu nhân đang đấu đến vui vẻ, hai người bọn họ vừa rời khỏi, Kiêu phu nhân bên kia tất nhiên là mong muốn vô cùng, lão phu nhân bên này nếu là ăn nói không tốt, này không khác gì hủy đi mặt mũi của nàng a.

“Tổ mẫu tuy nói đối với ta kì vọng rất cao, nhưng căn bản cần phải bảo vệ nhất, vẫn là lợi ích cơ nghiệp của gia tộc, ta có biện pháp để cho nàng đồng ý.”

Kiều Ứng Trạch ý cười trong suốt nhìn Cung Trác Lương, một bộ bình tĩnh đã định liệu trước, lúc trước còn ở bên ngoài, y tuy rằng đối với mọi chủ ý xử lý tình huống của Cung Trác Lương không có gì dị nghị, nhưng trong lòng nhiều ít vẫn cảm thấy được chính mình là một trọng phụ thất trách, không thể vì tiểu tức phụ của y mà chống đỡ mọi chuyện, cho nên lúc này đây, y quyết định phải làm tốt việc này, không để cho Cung Trác Lương có một chút buồn rầu lo lắng.

“Ngươi phải làm thế nào a?”

Cung Trác Lương vừa nghe tinh thần liền tỉnh táo, nghĩ thầm việc này chính là không dễ dàng a, tiểu tướng công nhà hắn muốn giải quyết như thế nào?

“A..... Sau khi chuyện thành công, ngươi tự nhiên biết được.”

Khóe miệng Kiêu Ứng Trạch khom khom, khó có được nổi lên một cái nút thắt, ân, cái này cũng là bị chỉ đạo hải thi bị thân [1] đi, ai bảo năm trước lần hồi môn đó Cung Trác Lương cũng từng đối đãi với mình như thế, hắn còn thường xuyên tiên trầm hậu tấu [2] chứ.

[1] cứ tạm hiểu là ngày xưa người ta đối mình như thế nào thì giờ đến lượt mình đối với người ta như vậy.

[2] làm trước thông báo sau

“Ân? Đứa nhỏ kia vẫn còn muốn sao?”

Cung Trác Lương nghe vậy nhủ mảy, lại nằm úp sấp lên người Kiều Ứng Trạch cúi đầu nhìn y, nghĩ thầm người này thế nhưng lại học được tính xấu của mình a.

Bất quá nói đến đứa nhỏ, nếu bọn họ rời khỏi Kiều gia, áp lực về phương diện con nối dòng sẽ không quá lớn, đứa nhỏ trước mắt này cũng không phải nhất định phải có..... Lưu nó lại làm cho Kiều phu nhân buồn bực sốt ruột cũng tốt.

“Hay là muốn đi, dù sao chúng ta nhất định cũng phải có con thừa tự nối dòng, trước mắt lại có đứa bé này, đúng lúc có thể giải quyết vấn đề khó khăn trong nhà giúp Ứng Hiền, có sao mà không làm? Lại nói, đứa nhỏ vốn vô tội, lưu nó lại trong cái nhà này, nhất định là sống không tốt.”

Đối với chuyện này Kiều Ứng Trạch cũng có cân nhắc, y tuy là ra ngoài ở riêng sống một mình, nhưng vẫn là con cháu Kiều gia, có thể giúp đỡ trong nhà một ít, cũng liền tận lực giúp đỡ đi.

“Cũng tốt, nhưng tổ mẫu đang tức giận, nàng nói đều đã rõ ràng như vậy, chúng ta còn chủ động rời khỏi, ngược lại giống như là giả bộ hiền lương a, vẫn là bắt tay từ bà bà kia, làm cho nàng kiên trì đem đứa nhỏ cho chúng ta đi.”

Cung Trác Lương nghĩ này cũng không phải diễn chuyện tình đau khổ của con dâu, nếu đổi thành thực nữ diễn, ai sẽ ngốc đến nỗi không che chở con nối dòng của chính mình, lại vội vàng đem cho người ta làm con thừa tự? Không bị hoài nghi mới là lạ!

Hơn nữa, cho dù để cho Cung Trác Lương đi hóa trang, hẳn cũng không thể nào hóa trang ra bộ dáng thánh mẫu am tâm tình nguyện a, ngấm lại liền rét lạnh buồn nôn.

“Này cũng không khó, ta có thể giải quyết được, Trác Trác chỉ cần chờ xem kết quả thôi.”

Kiều Ứng Trạch nghe vậy ánh mắt giật giật, tiếp tục làm thêm một cái nút thắt, nhìn thấy bộ dáng Cung Trác Lương một bụng không hiểu, ý cười trong mắt của y càng đậm.

“Tướng công..... Ngươi liền nói cho ta biết đi!”

Cung Trác Lương, nghĩ thầm người này không phải cô y đùa giỡn chứ? Gọi lên sự tò mò của người khác lại không chịu giải đáp! Nhưng cô tình Cung Trác Lương lại bị câu trúng, trong lòng giống như con khi nháo loạn muốn biết kế hoạch của Kiều Ứng Trạch.

“Về sau ngươi sẽ biết.”

Ngón tay để trên cằm của Cung Trác Lương nâng lên, Kiều Ứng Trạch cười tủm tỉm hôn lên môi hắn một cái, nhưng là y hiển nhiên đã quên, Cung Trác Lương cũng không phải là người ngoan ngoãn để y đùa giỡn mà không phản ứng lại, vì thế tay y còn chưa kịp buông ra, đã bị Cung Trác Lương xoát một cái lột ra áo ngủ, lộ ra lồng ngực mặc dù có chút đơn bạc nhưng thập phần trắng nõn non mịn.

“Thật sự không nói?”

Thân thể Cung Trác Lương ép chặt trên người Kiều Ứng Trạch, hai tay dọc theo eo nhỏ trượt đến khó thượng, ngón tay tham lam tiến vào trong khó hơi hơi đẩy vào.....

“Không nói..... Ân!”

Lúc Cung Trác Lương động vào liền theo phản xạ rút lui thân thể, Kiều Ứng Trạch vừa mới bình tĩnh lại không bao lâu lại tiếp tục hỗn loạn, lời nói phản kháng của y vờ ra khỏi miệng, Cung Trác Lương đã đem quần lót của y kéo ra để sang một bên, Kiều Ứng Trạch kinh ngạc thò hồn hển một tiếng lập tức cắn chặt môi, trong lòng nổi lên cảm giác kích thích khác thường.

“Thẳng thẳng sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm phạt a tướng công, còn không cung khai sao?”

Cởi ra áo ngủ của mình một lần để lên người Kiều Ứng Trạch, Cung Trác Lương liếm liếm môi cười xấu xa, ngón tay vẽ loạn trên lòng ngực của y, môi lưỡi âm áp dùng ở căn cốt lưu luyến không đi, làm cho Kiều Ứng Trạch không khống chế được run rẩy.

“..... Không nói..... Ân..... Trác Trác..... Ngô..... Đừng cắn.....”

Ánh mắt Kiều Ứng Trạch lóe lóe, trên mặt trở nên đỏ hơn, nhưng vẫn cự tuyệt cung khai, hai tay khoác trên vai Cung Trác Lương lại không biết là nên đẩy ra hay là..... Vì thế chuyện bây giờ Kiều Ứng Trạch có thể làm, chính là cố gắng khắc chế thanh âm của mình thôi.

“Tướng công, ngươi nếu không nhận tội, ta đây sẽ không dừng lại hình phạt a.”

Phản ứng của Kiều Ứng Trạch làm cho tâm tư đùa giỡn của Cung Trác Lương nổi lên, tức thì bị bộ dáng động tình của y làm say mê, vì thế Cung Trác

Lương không hề giống như bình thường giúp Kiều Úng Trạch phóng thích, mà là tận tình thỏa mãn hưng trí của chính mình, đôi nhiều hình thức đem y lần qua lần lại gần như muốn hôn mê, y vẫn không nói ra kế hoạch của mình, cuối cùng Cung Trác Lương chỉ có thể bắt đắc đi mà ôm Kiều Úng Trạch cùng nhau ngủ, trong lòng nghĩ thời gian kiên trì của tiểu tướng công càng ngày càng dài, về sau hẳn là có thể làm đến tận hưởng.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Kiều Úng Trạch đem sự tình tất cả đều gánh lấy, Cung Trác Lương cũng sẽ không nói gì nhiều thêm, có thời gian rảnh liền tiếp tục viết tiểu thuyết của hắn, chính là ở nhà dù sao cũng không tự do bằng ở điền trang, Cung Trác Lương phát hiện mình thế nhưng lại viết ra tạp văn, viết như thế nào cũng cảm thấy không được, vì thế hắn đem bút ném đi, quyết định đi dạo ngoài vườn giải sầu.

Lại nói tiếp, Cung Trác Lương tới Kiều gia lâu như vậy, thật đúng là chưa lần nào hảo hảo đi dạo trong Kiều gia, chính là đi dạo trong vườn thì cũng từng cùng Kiều Úng Trạch đi qua, hắn chú ý ngắm nữ nam cũng không nhớ kỹ chỗ nào là chỗ nào.

Bởi vì hôm nay Cung Trác Lương chỉ là muốn tùy tiện đi dạo một chút, nên không muốn quá nhiều người đi cùng, chỉ mang theo một mình Vũ Họa.

Kiến trúc lâm viên phía nam tinh xảo khác biệt, hơn nữa giới về lợi dụng không gian hữu hạn xây dựng cảnh sắc hữu hạn, mà Cung Trác Lương vốn là người phương bắc, hiểu rõ kiến trúc bốn phía, đời này ở Cung gia lại là một chốn tục hoa, hắn cũng liền chưa từng lãnh hội qua con đường uốn khúc thanh tao, ý cảnh tuyệt vời bỗng lại tiền cảnh có khác. Khụ khụ, giải thích nhiều như vậy, Cung Trác Lương kì thật muốn tỏ vẻ chính là, hắn ở trong lâm viên nhà mình bị lạc đường.

“Đây là kiến trúc mê cung ư?”

Bắt đắc đi nói thêm một câu, Cung Trác Lương đã muốn ở chỗ này vòng đi vòng lại mấy lần, bị cửa lớn cửa nhỏ làm cho choáng váng, sớm biết vậy hắn đã không nhân lúc Vũ Họa đi lấy điểm tâm mà chạy loạn, lại càng không nên ngay từ đầu lại vì mặt mũi mà không hỏi đường gia nhân, hiện tại tốt rồi, cũng không biết làm sao rời khỏi, ngay cả một người đều không thấy được.

Ai có thể đến nói cho hắn biết, vì cái gì một khu vườn lại ngăn ra thành nhiều tiểu viện như vậy, lại xây nhiều cánh cửa cùng hành lang gấp khúc a!

Phải, hắn thừa nhận mỗi lần chuyển qua một cánh cửa có thể nhìn thấy một cảnh sắc khác nhau rất kì diệu, nhưng loại này có thể dễ dàng thay đổi hướng đi a, dù sao hắn hiện tại không biết mình hiện tại đang ở chỗ nào trong vườn, tứ phía đều là thông lộ hắn biết chạy đi đâu a?

“Như thế nào lại không thấy người a.”

Ngại quy củ Cung Trác Lương không dám lớn tiếng hỏi có người hay không, nhưng Cung Trác Lương biết mình càng chạy càng sai? Đang do dự có nên hay không chọn một hướng để đi, liền thấy phía xa xa hiện lên một thân ảnh, thoát nhìn hình như là Thạch Khang.

“Hắn như thế nào lại chạy đến đây?”

Cung Trác Lương đi vài bước đến phía đó, đã không nhìn thấy thân ảnh Thạch Khang nữa, không biết lại rẽ đi đâu rồi, Cung Trác Lương không khỏi nghi hoặc trong lòng.

Vườn trong phủ tuy nói không tính là bên trong, nhưng trừ bỏ lão gia dùng để tiếp đãi khách nhân, phần lớn cũng là nữ quyến trong nhà đến đây đi dạo, cho nên thị vệ cùng gia nhân bình thường không có việc gì chắc chắn sẽ không tùy ý đi loạn, mà bộ dáng vội vã của Thạch Khang không giống như là đi dạo trong vườn.

“Chẳng lẽ là hẹn hò với ai?”

Cung Trác Lương vì ý tưởng của mình mà khoe miệng co rút, có điểm khó mà tưởng tượng Thạch Khang ôn trọng khốc ca như vậy sẽ có chuyện hẹn hò trong vườn, bất quá hắn dù sao cũng nhân rồi không có chuyện gì, liền hướng về phía cửa Thạch Khang đi qua.

Lúc này nhưng lại thấy được đường thẳng, Cung Trác Lương một đường đi tới, vừa mới chuyển về phía cửa tròn, thấy trước mắt một mảnh rộng rãi thoáng mát, chỉ thấy trên hồ nước cách đó không xa lại có một tòa như là cái lồng chim hai lầu, hoặc nên nói, là một toa lầu rộng rãi bình thường lại có một cái lồng gỗ trang trí ở bên ngoài, cho nên thoáng nhìn qua thật sự giống như là cái lồng chim.

“Sẽ không giam giữ vì thiên sứ nào đi, có cần khẩu vị nặng như vậy không.?”

Cung Trác Lương trong lòng âm thầm phun tào, chỉ thấy một đạo thân ảnh trắng bụi (trắng xám tro) từ trên lầu hai chậm rãi đi xuống, bởi vì lầu một một cái đình trống rỗng thoáng mát, cho nên Cung Trác Lương rất rõ ràng chính mình nhìn thấy là một nam nhân, một thân ảnh tinh tế phong lưu, hơn nữa còn là một nam tử trẻ tuổi tuấn mỹ nị hoặc.

==^==^==

**Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: (cào tường thở dài) có nhiều độc giả nói Kiều gia phụ tử là chỉ Kiều lão gia tra nam kia a~~~~

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Bình Tích Kỳ Nhân

Ở hiện đại gặp qua vô số mỹ nhân, ánh mắt Cung Trác Lương đã được nuôi dưỡng đến rất cao, nhưng vị mỹ nam tử thập phần cổ điển trước mắt này, thật làm cho hắn kinh diễm một hồi.

Bất quá kinh diễm thì kinh diễm, Cung Trác Lương cũng không sinh ra tâm tư gì khác, cho nên khi tầm mắt đối phương nhìn về phía hắn, Cung Trác Lương có thể thập phần tự nhiên nhìn lại.

Bởi vì không biết thân phận của đối phương, Cung Trác Lương cũng không tùy tiện chủ động chào hỏi, nhưng thật ra thái độ của người nọ đối với Cung Trác Lương giống như có chút kinh ngạc, do dự một chút, đem tay phải úp lên tay trái đặt lên ngực trái dọc theo xương hông, hướng về phía Cung Trác Lương hơi hơi cung kính khom người.

“.....”

Mặc dù đối với thân phận người này đã sớm có suy đoán sơ lược, nhưng sau khi nhìn thấy hắn làm cái phúc lễ của nam nhân, Cung Trác Lương vẫn có loại cảm giác sét đánh ngang tai, người này thật sự là nam sủng của Kiều lão gia sao?

(PH: nói thật chứ edit chỗ này tưởng tượng dữ lắm mà không thể tưởng tượng được nó là cái động tác gì)

Cùng với phúc lễ của nữ tử đem hai tay đặt bên trái người sau đó khom chân cúi người có chút bất đồng, thời đại này nam tử nếu là cùng người khác làm thế thiếp được sủng ái, thì trong lễ tiết sẽ thêm vào động tác chấp tay làm phúc lễ, chỉ cần khom người mà không cần khụy gối.

Kiều lão gia có khế ước rõ ràng về thiếp thị Cung Trác Lương cũng biết, mà trong đó cũng không có nam tử, cũng chưa từng gặp qua bên cạnh lão có luyện đồng nam sủng gì, Cung Trác Lương còn tưởng rằng Kiều lão gia không thích nam sắc, không nghĩ tới nguyên lai lại nuôi một đại mỹ nhân như vậy. ... Nhưng tại sao mình chưa từng nghe nói qua sự tồn tại của người này chứ?

“Thiếu phu nhân nếu không chê, cùng tiểu nhân uống một ly trà được không?”

Đường kính hồ nước nhỏ này không quá mười thước, tiểu lâu cách Cung Trác Lương bờ bên này một cầu nhỏ hình chữ “Z”, cho nên vị mỹ nam kia chỉ thoáng phóng đại âm thanh lên một chút, Cung Trác Lương bên này liền có thể nghe rõ ràng.

Bởi vì thời đại này nam thiếp nam sủng và vân vân cũng đều tính là người bên trong, mặc dù bình thường không ở cùng một viện với nữ quyến, nhưng trong ngày thường ở chung cũng không cần giữ nghiêm nam nữ chi phòng, chỉ cần chú ý đừng cô nam quả nữ ở chung trong phòng kính là được, cho nên Cung Trác Lương ở bên bờ nhìn thấy trong phòng có thân ảnh của nha hoàn hầu hạ, cũng liền thoải mái đáp ứng yêu cầu của mỹ nam tử đi qua, qua cây cầu dùng đèn lồng hình chim trang trí đi vào.

“Trong phủ giống như chỉ có giai công tử, ta đúng là chưa từng gặp qua, xin hỏi nên xưng hô với công tử như thế nào?”

Đoán đối phương đại khái là căn cứ vào quần áo của mình mà đoán được thân phận của mình, Cung Trác Lương cười yếu ớt gọi mở đề tài trước, nhìn về phía đối phương thủ thế lễ phép ngồi ngay ngắn trên ghế, sau đó ý bảo mời mỹ nam tử cùng ngồi, mà tiểu nha hoàn nghe được động tĩnh cũng nhanh bước ra hầu hạ, thay hai người rót trà sau đó liền im lặng cúi đầu đứng ở phía sau mỹ nam tử.

“Thiếu phu nhân quá khen, tiểu nhân Bình Tích, bình an chi Bình, quý trọng chi Tích.”

Bình Tích thời điểm vừa mới nghe giọng của Cung Trác Lương thì sững sốt một chút, nhưng rất nhanh động tác ngồi xuống đã che dấu tia dị thường của mình.

Bình Tích gặp được người ở trong này không phải bị vẻ bề ngoài của mình mỉa mai, hoặc chính là chán ghét tướng mạo thân phận hèn mọn của hắn, hôm nay khó có được gặp được một người có thể lấy ánh mắt thân thiện như vậy nhìn hắn, lúc này mới chủ động mở miệng trả lời, chính là lúc sau đến gần thiếu phu nhân này, Bình Tích mơ hồ cảm thấy được đối phương có chút không tầm thường.

“Không sợ Bình Tích chê cười, ta hôm nay là một người đi dạo trong vườn, không nghĩ lại bị lạc phương hướng, lúc này mới đi tới nơi này, bọn nha hoàn tìm lâu không thấy ta sợ sẽ lo lắng, cho nên ta lúc này sẽ không quấy rầy nhiều, chính là về sau nếu muốn đến chỗ của Bình Tích uống trà, không biết có được hoan nghênh không?”

Bởi vì không biết tình huống của đối phương mà không muốn tùy ý nói chuyện, Cung Trác Lương chính là khách sáo cùng Bình Tích vài câu, liền đứng dậy chuẩn bị cáo từ, bất quá hắn càng xem người trước mắt này càng thấy không giống như là nam sủng lấy sắc đi hầu hạ người, người này tuy rằng dung mạo hoặc nhân, nhưng trên người cũng không có vẻ mỉa mai phong nguyệt, ngược lại thanh khiết sáng sủa như là thường cảm đức, cho nên ấn tượng của Cung Trác Lương đối với hắn cũng tốt hơn, cảm thấy được hiếm khi có thể trong vườn hoa hải lý thấy một cây cỏ xanh, chính mình cũng coi như tìm được đồng loại.

“Tiểu nhân vinh hạnh đón tiếp, tiếp qua nửa tháng, tiểu nhân tự nhưỡng rượu hoa qẩu tươi liền có thể mở hũ (PH: mở hũ rượu ra uống ấy, thường gọi là khai hũ), thiếu phu nhân nếu có chút hứng thú, đến lúc đó có thể cùng đại thiếu gia đến nhấm nháp.”

Dựa theo ý tưởng ban đầu của Bình Tích, là không muốn cùng người trong phủ có liên quan gì, nhưng vị thiếu phu nhân này lại làm đầy lên lòng hiếu kì của hần, cho nên thái độ khác thường của Bình Tích là biểu đạt nguyện ý kết giao, ngay cả tiểu nha đầu phía sau cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Vậy quyết định như vậy đi, đến lúc đó, chúng ta phải tới đây quấy rầy Bình Tích rồi.”

Cung Trác Lương vốn là có ý làm quen, hiện tại thấy Bình Tích chủ động đưa ra yêu cầu, lập tức cũng đáp ứng, về phần đối phương dự tính mời cả Kiều Ứng Trạch, Cung Trác Lương cũng chỉ cho là hần vì tránh hiểu lầm, cũng không có nghĩ nhiều cái gì.

“Tiểu nhân đương nhiên xin đợi, Tuyết Họa, tiền thiếu phu nhân.”

Bình Tích chính mình đi đến bên hành lang liền dừng bước, nhìn theo thân ảnh Cung Trác Lương biến mất ở cổng vòm, trên mặt hiện ra thần sắc suy tư.

Thanh mã cầu vị thiếu phu nhân kia vừa nghe qua cũng không thấy có gì là không ổn, nhưng Bình Tích trước kia quen thuộc nhất là giả tiểu sinh hơn, vẫn là dùng một tên cùng giọng nữ nhân xướng hát làm hoa đán hơn mười năm, cũng xem quen bộ dáng hần nam giả nữ hầu hạ người khác, cho nên vừa nghe Cung Trác Lương nói chuyện đã cảm thấy có chút mất tự nhiên, lại quan sát thân hình cử chỉ của Cung Trác Lương, người thường có lẽ cảm thấy được đó là đoan trang văn nhã, Bình Tích cảm thấy đó là anh khí có thừa mà quyến rũ không đủ, mất đi thái độ ôn nhu tự nhiên của nữ tử.....

Bình Tích trong lòng có hoài nghi, đối vị thiếu phu nhân này càng thêm hứng thú, về phần mời vị đại thiếu gia đến, cũng là muốn giải đáp nghi hoặc trong lòng mình ____ Đến tột cùng là chính mình nhìn lầm, hay là vị cử nhân thiếu gia kia đâm lao phải theo lao, phải thừa nhận một vị nam thế?

XXXXXXXXXXXXXX

Cung Trác Lương theo nha hoàn tên Tuyết Họa kia rẽ ngoặt mấy lần, liền thấy ngay chỗ đình nghỉ ngơi lúc đầu, cũng nhìn thấy Vũ Họa gấp gấp tìm kiếm khắp nơi, Tuyết Họa theo tầm mắt hần cũng nhìn thấy Vũ Họa, liền hướng Cung Trác Lương cáo lui một tiếng rồi rời đi.

“Thiếu phu nhân, ngài không có việc gì đi? Đều là lỗi của nô tỳ.....”

Vũ Họa nhìn thấy Cung Trác Lương liền vội vàng chạy chậm qua, trong lòng lại khẩn trương ảo não, ngày thường thiếu gia cùng thiếu phu nhân đều là do Hàm Thư tỷ tỷ các nàng hầu hạ bên người, cơ hội chính mình một mình hầu hạ cũng không nhiều, khó có được thiếu phu nhân hôm nay mang mình theo bên người, chính mình lại làm ra sơ suất lớn như vậy, thật sự là dốt nát muốn chết.

Trời biết Vũ Họa sau khi mang điểm tâm trở về không tìm thấy Cung Trác Lương, trong lòng gấp gấp thành cái dạng gì, vừa không dám trở về tìm các tỷ tỷ giúp đỡ lại không dám tùy tiện hỏi người khác, sợ vạn nhất thiếu phu nhân chỉ là rời đi một chút, chính mình chuyện bé xé ra to làm thiếu phu nhân mất mặt, về sau thiếu phu nhân lại ghét bỏ mình.

“Ta chỉ là tùy tiện đi một chút, người bảo người đi tìm ta?”

Cung Trác Lương không nói chuyện mình gặp Bình Tích, chính là lo lắng nha đầu Vũ Họa này không quá ổn trọng, loạn hỏi người lại vô tình đề cập đến cái gì sẽ không tốt, bất quá hiện tại thấy trong hoa viên vẫn im lặng, nghĩ nàng cũng chưa nói với người nào.

“Không có, nô tỳ không nói lung tung, thăm nghĩ một hồi nếu không thấy thiếu phu nhân, sẽ trở về thỉnh Văn Thư tỷ tỷ làm chủ.”

Vũ Họa nhìn sắc mặt Cung Trác Lương, thấy bộ dạng hần không mất hứng, biết mình lần này không có làm sai, trong lòng cuối cùng yên tâm.

“Ân, làm tốt lắm.”

Cung Trác Lương nghe vậy gật gật đầu, thăm nghĩ Văn Thư quả nhiên đem mọi người chỉ bảo tốt lắm, ngay cả Vũ Họa tình tình nóng nảy ngay thẳng, đều có thể làm cho nàng biết quản lí đúng mực những việc cấp bách.

Sau đó, Cung Trác Lương không nói thêm cái gì nữa, mang theo Vũ Họa cùng nhau trở về viện, liền gặp Kiều Ứng Trạch ban ngày đi ra ngoài thần thần bí bí cũng đã trở về, đang thay một thân áo choàng trắng băng vải bó thô ráp.

“Trương công người, ngày còn nóng như vậy, có chuyện gì cần người vội vả tự mình đi chứ, bị cảm nắng thì làm sao bây giờ?”

Thời tiết cuối tháng tám vẫn oi bức như cũ, tuy rằng bây giờ vẫn còn là buổi sáng, nhưng Cung Trác Lương ra ngoài đi dạo đều nóng ra một thân mồ hôi, càng miễn bàn Kiều Ứng Trạch ở bên ngoài chạy cho tới trưa, cho dù ngôi kiệu cũng ngăn không được nhiệt độ nóng bức a.

“Đã muốn không sao rồi, buổi sáng ngày mai lại đi xem, mấy ngày nữa ta có thể đến trước mặt tổ mẫu nói chuyện riêng.”

Kiều Ứng Trạch đã muốn coi bỏ ngoại sam thăm ướt mồ hôi, đón lấy nước ấm Cung Trác Lương đưa tới uống vài hớp, trên trán nhan trắng nõn lộ ra ý cười thoải mái.

“Nhất thời cũng không vội vàng, muốn hay không tắm rửa một chút, buổi chiều ngủ ngon một chút lấy lại tinh thần.”

Cung Trác Lương lấy ra một bộ quần áo sạch sẽ đặt ở bên giường, thấy Kiều Ứng Trạch lắc lắc đầu tỏ vẻ không cần tắm rửa, liền dùng nước ấm giặt khăn bỏ đơn giặt lau người cho y rồi thay quần áo, sau đó cùng Kiều Ứng Trạch đi ra gian ngoài ngồi trên tháp nói chuyện, nơi đó thông gió mát mẻ hơn một chút.

“Người nhìn thấy Bình Tích?”

Nghe Cung Trác Lương nhắc đến tên Bình Tích, Kiều Ứng Trạch đang hí mắt nghỉ ngơi tinh thần run lên, nghiêng mặt qua nhìn về mặt của Cung Trác Lương.

“Àn, tại một viện tĩnh lặng trong hoa viên, hẳn là ai vậy a? Vì cái gì lại ở trong tiểu lâu giữa hồ như cái lồng chim?”

Cung Trác Lương dựa trên người Kiều Ứng Trạch tò mò hỏi, hẳn trực giác cái người Bình Tích kia là một người có cổ sự, không biết rốt cục hẳn có thân phận gì, như thế nào lại làm nam sủng của Kiều lão gia, thật sự là phung phí của trời a.

“Hắn vốn là đào kép của Hoài Trữ quận vương phủ, quen thuộc nhất là đóng giả tiểu sinh, cùng một người đóng giả vai đào kép là An Tích hợp xưng ‘song Tích’, thời điểm kia, trong phủ Hoài Trữ vương chính là nuôi gánh hát phi thường nổi danh ở bản địa, mà trong đó bị người truy nã nhất, chính là song Tích, bọn họ cũng từng được Hoài Trữ vương xem như bảo bối mà cung chiều che chở.”

Kiều Ứng Trạch thấy vẻ mặt Cung Trác Lương chính là đơn giản hiếu kỳ, không giống như người bên ngoài si ngốc mê luyến, lúc này trong lòng mới thả lỏng, liền đem thân thế của Bình Tích chậm rãi nói ra.

Chính là có rất nhiều chuyện y cũng chỉ là nghe nói, chính mình cũng chưa từng thấy qua, cho nên cũng không biết rõ lắm.

“Hắn nếu từng là người được Hoài Trữ vương cung chiều, như thế nào lại đến Kiều phủ?”

Cung Trác Lương vừa nghe người nọ cư nhiên là xuất thân đào kép, vẫn là rất có danh khí, trong lòng không khỏi tò mò, Kiều phủ tuy rằng không nuôi gánh hát, nhưng ăn tết sinh thân và văn văn cũng sẽ mời gánh hát đến hát mấy màn, Cung Trác Lương thấy qua đào hát đều là tô son phấn rất đậm, chính là khi nam nhân hát vai tiểu sinh này, hành vi cử chỉ cũng đều nhẹ nhàng nữ tính.

Mà nay chứng kiến, thấy Bình Tích kia, trừ bỏ dung mạo gây họa bên ngoài một chút, làm cho người ta càng cảm giác như là thanh tu cư sĩ không có ham muốn.

“Phụ thân cùng Hoài Trữ quận vương có mười mấy năm giao tình, lúc trước vừa vận nhậm chức ở bên kia, tổ mẫu của Hoài Trữ quận vương qua đời phải giữ đạo hiếu, không biết sao lại có người tố cáo hắn, nói trong phủ nuôi dưỡng gánh hát, Hoài Trữ vương đành đem giải tán, vừa đem đào kép tặng mọi người, trong đó Bình Tích bị đưa đến cho phụ thân, mà phụ thân luôn không thích nam sắc, lại thấy Hoài Trữ vương ân ân còn có ý muốn triệu hồi, trong phủ liền đem hắn thành khách nhân mà tiếp đãi, hẳn cũng là một người cư xử đúng mực, rất ít khi rời khỏi tiểu viện của mình, mà tiểu lâu hình lồng chim kia, cũng là làm theo nơi ở của Bình Tích tại Hoài Trữ quận vương phủ.”

Kiều Ứng Trạch ngữ điệu nhẹ nhàng kể lại, chuyện này lúc trước ở trong phủ cũng coi như nháo loạn xôn xao, mà ngay cả Kiều Ứng Trạch người nhân sự không quan tâm chuyện gì, cũng bị Hàm Thư cùng Kiều Minh bát quái đến chuyện gì cũng biết rành rạch.

Kiều Ứng Trạch còn nhớ rõ, lúc trước mẫu thân từng muốn lợi dụng hắn câu dẫn tâm của phụ thân, khiến cho phụ thân bất hòa với thiếp tì ở hậu viện, dù sao nam nhân cũng không sinh được đứa nhỏ cũng không có uy hiếp gì, nếu so với bọn nữ nhân một lòng tranh thủ tình cảm nhỏ hơn nhiều, mà nhóm thiếp tì của phụ thân lại là cầm thù đề phòng hắn một thời gian dài, dù sao vị Bình Tích công tử kia tướng mạo quả thật phi thường hơn người, bất quá sau lại thấy hắn vẫn an an phận phận không bước ra khỏi cửa viện, lại thấy phụ thân cùng hắn không có tiếp xúc gì, hậu viện lúc này mới dần dần an tĩnh xuống.

Chính là nhân thoại của các trường bối, Kiều Ứng Trạch liền không muốn tùy tiện nghị luận.

“Nhưng công công đến Bạc Thành cũng có bốn năm rồi, Hoài Trữ vương bên kia không không có tin tức gì sao?”

Theo Cung Trác Lương biết, Kiều lão gia ở Bạc thành giữ chức tri phủ nhiều năm, năm nay hẳn là năm thứ tư, như vậy chẳng phải là Bình Tích ở Kiều phủ đợi bốn năm sao? Làm đào kép tuổi hẳn đã lớn, nếu là bị Hoài Trữ vương bỏ, hẳn về sao chính là cái kết cục gì a?

“Hoài Trữ vương bên kia có tin tức hay không ta cũng không có rõ ràng, chính là nhớ rõ hình như gần hai mươi bảy tháng hiếu kỳ còn chưa qua, mẫu thân liền qua đời, gần lại tiếp tục để tang thêm hai mươi bảy tháng nữa, tính tổng cộng, đại khái là còn một năm nữa mới hết hiếu kỳ đi.”

Kiều Ứng Trạch cũng là năm đó khi Bình Tích đến đây y mới biết được một ít tình huống, sau lại không có lưu ý qua, chính là thời điểm tổ mẫu cùng mẫu thân Hoài Trữ vương ra đi trong nhà đều qua hành lễ, cho nên hẳn nhớ rõ đại khái thời gian.

“Khụ. Cũng đủ xui xẻo đi.”

Cung Trác Lương có điểm vô lương tâm lấy năm năm giữ đạo hiếu của quận vương gia ra làm đồng tình nhỏ nhỏ, lúc này Văn Thư đến nhắc nhở Cung Trác Lương, đến lúc nên đi qua chỗ lão phu nhân, vì thế hai phụ phu đang nói về Bình Tích liền tạm thời dừng lại, Cung Trác Lương nói với Kiều Ứng Trạch chuyện mình đáp ứng Bình Tích hẹn nửa tháng sau đến uống rượu, chỉnh sửa lại trang phục đi qua viện của lão phu nhân.

Ngày hôm sau, Kiều Ứng Trạch lại chạy ra ngoài đến trưa, sau khi trở về bảo Cung Trác Lương đi qua chỗ lão phu nhân cáo bệnh, Cung Trác Lương thấy y một bộ thần thần bí bí, liền áp chế lòng hiếu kỳ nói dối với lão phu nhân là tình hình nguy hiểm, nói Kiều Ứng Trạch cảm nắng ngã bệnh, gấp đến độ lão phu nhân tự mình đến trong viện bọn họ xem xét, thật sự thấy y một bộ dáng sắc mặt tái nhợt suy yếu vô lực, vội vàng miễn quy củ cho Cung Trác Lương bảo hắn hảo hảo hầu hạ thượng phu.

Cùng Cung Trác Lương thành thói ở trong viện vài ngày, rốt cục ‘hết bệnh rồi’ lúc này Kiều Ứng Trạch mới một mình đi đến viện của lão phu nhân, bắt

đầu tiên hành bước quan trọng nhất trong kế hoạch.

==^==^==^==^==

****PH:** mới về quên lên nè, hihi tuần sau lại về nghỉ lễ tiếp nữa rồi. Tốc độ chậm quá à huhuhuhu. ...

P.S từ chương này PH sẽ không edit lời của tác giả nữa mà sẽ truyền đạt lại ý của tác giả thôi.

****Tác giả:** Tra phúc lễ có nhiều loại nên lấy một cái trong lịch sử. Vạn phúc là thuộc loại lễ tiết cổ đại của nữ tử. Đường Tống khi con gái cùng người giảm miễn hành lễ thường nói ‘vạn phúc’, ý chúc đối phương nhiều phúc. Hành lễ bàn tay ngón tay úp vào nhau để ở bên sườn, hạ chân cong người biểu thị kính ý.

Về Bình Tích và Thạch Khang, muốn xem ‘trung khuyến công x mỹ thụ’ hay là ‘mĩ công x trung khuyến thụ’?

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Kế Hoạch Của Đại Kiều

“Tôn tử ngoan của ta, như thế nào mới tốt lên một chút đã ra gió, có chuyện gì bảo người tới nói một tiếng là được rồi.”

Mới dùng điểm tâm không lâu, Kiều lão phu nhân chợt nghe nha hoàn báo đại thiếu gia đến đây, nàng vội vàng sai người mời vào trong phòng, sau đó hướng Kiều Ứng Trạch ngoắc tay ý bảo y đến ngồi bên cạnh mình.

“Tổ mẫu.”

Bị lão phu nhân nắm tay kéo tới bên người nàng ngồi xuống, Kiều Ứng Trạch muốn nói lại thôi nhìn lão phu nhân, vẻ mặt rất là âm trầm.

“Trạch nhi, người rốt cuộc có tá sự gì, nói ra cho tổ mẫu biết a, người lần này bệnh cũng kì quái, hay là còn vì chuyện của hải tử Hiên nhi mà ủy khuất? Hay là oán trách mẫu thân người?”

Để cho nha hoàn trong phòng đều lui ra ngoài hết, lão phu nhân đau lòng nhìn sắc mặt tiêu tụy của Kiều Ứng Trạch, nhìn thấy người vốn đang tốt đẹp ra ngoài trở về liền ngã bệnh, nghĩ là y không thể buông xuống chuyện hôm trước.

Lão phu nhân suy nghĩ như vậy, trong lòng càng ghi hận Kiều phu nhân, cảm thấy nàng thật nhẫn tâm muốn đem con trai ruột của mình bức tử!

“Tôn nhi sao dám oán trách mẫu thân, thật ra là có chuyện khác đến tìm tổ mẫu.”

Than nhẹ lắc đầu, Kiều Ứng Trạch nhìn thấy ánh mắt ân cần của lão phu nhân liền mím môi dờ dẫm mắt đi, chần chờ từ trong lòng lấy ra thẻ xem bệnh.

“Trạch nhi! Người làm sao làm ra mảy thứ này? Như thế nào lại vậy, như thế nào.”

Lão phu nhân tiếp nhận tấm thẻ gỗ vuông vừa thấy, trong đầu không khỏi ông ông loạn thành một đoàn, chỉ thấy mặt trên hoặc viết vốn sinh ra đã kém cỏi, hoặc viết thể hư tình yếu, dù sao kết luận lần qua lộn lại đều không sai biệt lắm hai câu —— Với chuyện phòng the không ngại, chỉ là con nói dòng gian nan.

“Tổ mẫu.”

Kiều Ứng Trạch vừa thấy trên mặt lão phu nhân nháy mắt không còn huyết sắc, trong lòng khổ sở áy náy phịch một tiếng quỵ xuống, y biết hành động này của mình rất có lỗi với sự thương yêu của thân nhân mình, nhưng vì bảo trụ nhân duyên của mình cùng tiểu tức phụ, vì an bình của Kiều gia trong tương lai, Kiều Ứng Trạch cũng không hối hận với lựa chọn của mình, hơn nữa. Cha mẹ như vậy, y thật sự không thể cùng chung sống.

(PH: đúng là con trai lớn không thể giữ trong nhà mà)

“Trạch nhi, mau đứng lên, đây rốt cuộc là chuyện gì a?”

Lão phu nhân lấy lại tinh thần, vội kéo Kiều Ứng Trạch quay lại ngồi bên cạnh mình, trong mắt tràn đầy sốt ruột cùng đau lòng.

“Hồi tổ mẫu, tôn nhi trước khi thành thân đều không khỏe, cũng không có chú ý phương diện chuyện này, sau khi thành thân có nương tử dốc lòng chiếu cố, thân thể cũng dần dần tốt lên, đối với phương diện này cũng để tâm đến, nhưng tự mình biết có chút không đủ, nhưng vẫn lừa gạt an ủi mình từ từ rồi sẽ có, nhưng lần này trở về thấy nhị đệ đã có con nói dòng, tôn nhi lúc này mới gấp gáp, giấu diếm thân phận trộm đi ra ngoài khám bệnh.”

Kiều Ứng Trạch nói tới đây, thần tình xấu hổ không nói gì thêm nữa, mặc dù trong lòng đã luyện tập lí do thoái thác vài lần, nhưng bảo Kiều Ứng Trạch ở

trước mặt người khác nói mình không sinh đẻ được, y vẫn là cảm thấy thực xấu hổ.

Đều nói bệnh lâu thành y, Kiều Ưng Trạch chính mình cũng xem qua chút sách thuốc, tuy rằng chỉ là biết sơ sơ, nhưng giả thành bệnh trạng yếu tinh vẫn thực dễ dàng, thêm nữa y vốn là thân thể yếu ớt, tự nhiên càng dễ dàng nói dối đại phu.

“Đưa nhỏ mệnh khổ của ta, người chính là như vậy, chuyện gì đều giấu trong lòng mình, sớm nói ra cho tổ mẫu biết a, đại phu có thể có phương thuốc gì tốt không? Bao nhiêu tiền nhà chúng ta đều có thể chữa trị được!”

Lão phu nhân nghe đến đó, hốc mắt đã đỏ lên, trong lòng hận không thể đoán mệnh vài năm, cũng cầu lão thiên gia để cho tôn nhi khỏe mạnh an khang, ít chịu tội một chút.

“Tổ mẫu, tôn nhi biết tổ mẫu thương tôn nhi, cũng tìm không ra người nào tốt với tôn nhi hơn tổ mẫu, nhưng tôn nhi thật sự không muốn liên lụy tổ mẫu, cũng không muốn liên lụy người trong nhà, tổ mẫu, tôn nhi ngài một lòng muốn giúp đỡ hai vợ chồng chúng ta kế thừa gia nghiệp, nhưng thân thể tôn nhi như vậy, lại như thế nào có thể đảm đương được trọng trách trong nhà chứ? Nếu tôn nhi may mắn sống được thêm vài năm, sau này có bao nhiêu ánh mắt hướng tới trên người tôn nhi chứ, lỡ như sau này không có con nối dòng, tổ nhi sẽ bị người cười chết.”

Kiều Ưng Trạch nắm chặt tay lão phu nhân, từng câu từng chữ đều phát ra từ đáy lòng, kiếp này y đã chọn Cung Trắc Lương, như vậy sẽ không đem tâm đặt trên người kẻ khác, lại càng không vì con nối dòng mà đi bính nữ nhân, cho nên y nhất định là vô hậu. (Vô hậu là con nối dòng á)

“Trạch nhi, vậy ý của con là?”

Lão phu nhân dùng khăn lau nước mắt, nhìn ánh mắt Kiều Ưng Trạch trầm trọng mà phức tạp, từ nhỏ sinh ra trong nhà đại phú nàng tự nhiên biết, gia chủ trong đại gia tộc có quyền lợi nhiều hơn, trách nhiệm có bao nhiêu nặng, năng vốn định chính mình sống lâu thêm vài năm giúp hai vợ chồng Trạch nhi chống đỡ, đợi bọn họ có con nối dòng khá lên đôi chút, chính mình cũng có thể an tâm ra đi, nhưng hôm nay có biến cố như vậy.....

“Tổ mẫu, tôn nhi vô năng, thật sự cô phụ kỳ vọng của ngài, tôn nhi tiếp tục lưu lại cũng chỉ tăng thêm phiền não cho mọi người, lại thật nhận không nổi tội danh bất hiếu ra ở riêng, cho nên muốn cầu tổ mẫu thương tiếc, có thể hay không nhờ việc lần này của nhị đệ, để cho tôn nhi lấy danh nghĩa không thể chung sống trong nhà phân ra ở riêng? Tôn nhi biết việc này là bất hiếu với mẫu thân, để bồi thường, sẽ đem đứa nhỏ chưa ra đời nhận làm con thừa tự của tôn nhi, như vậy cũng coi như giải cái nan đề của mẫu thân cùng đệ đệ, trong lòng tôn nhi cũng có thể khá giả chút.”

Kiều Ưng Trạch có vẻ do dự khó xử nói xong, vài câu cuối cùng lại một lần nữa quỳ gối trước mặt lão phu nhân, tuy rằng Kiều Ưng Trạch thanh âm run rẩy mà nghẹn ngào, nhưng trong con người rũ xuống lại tràn đầy kiên quyết.

Kiều Ưng Trạch biết mình đem chuyện ở riêng quy hết trách nhiệm lên người mẫu thân là bất hiếu, nhưng không thể phủ nhận thật sự là nàng trước đây vô tình, hơn nữa mẫu tử bọn họ trong lúc đó đã mất đi ràng buộc thân tình, chính mình lại chủ động buông tha sản nghiệp của Kiều gia, tặng cho đứa con nàng thương yêu nhất kế thừa, còn thay nàng giải quyết nan đề con của nhị đệ, như vậy chính mình cũng sẽ không tính là nợ nàng!

(PH: sao edit khúc này thấy chua xót cho Đại Kiều quá hic hic...)

Lòng người đều là thịt lớn lên, bị cha mẹ thân ruột lạnh lùng như vậy thậm chí lãnh khốc mà chống đỡ mười mấy năm, Kiều Ưng Trạch đối bọn họ đối với thân tình từ bọn họ đã không còn hy vọng gì nữa, từ nay về sau, hẳn thầm nghĩ trong nom thì từ cùng gia đình của chính mình, cuộc sống đơn giản thoải hoạt.

Trạch nhi người..... Trưởng thành, tổ mẫu cũng có thể yên tâm.”

Nghe xong ý tưởng của Kiều Ưng Trạch, trong ánh mắt Kiều lão phu nhân nhìn y mang theo kinh ngạc cùng suy nghĩ sâu xa, tình tế đánh giá người thanh niên đang cúi đầu quỳ gối trước mặt mình hồi lâu, lão phu nhân có chút mệt mỏi dựa vào đệm, nhẹ nhàng lắc đầu dùng khăn lau đi nước mắt ở khóe mắt, thở dài thấp giọng nói một câu.

“Tổ mẫu chính là không đồng ý tôn nhi làm như vậy? Tôn nhi biết hành động này là bất hiếu, nhưng ôn nhi thật sự là..... Chịu không nổi.”

Thanh âm của lão phu nhân lãnh đạm xuống làm cho trong lòng Kiều Ưng Trạch run lên, nhưng nghĩ chuyện chính mình giả bệnh cũng không có sơ hở, tâm tư của mình không có gì cũng xác thực đều là vì Kiều gia mà lo lắng, cho nên Kiều Ưng Trạch bình tĩnh ngắt đầu nghẹn đón ánh mắt trùng trùng nghi ngờ của lão phu nhân.

“Không, người gặp chuyện có thể lo lắng chu đáo cẩn thận cùng cố đại cục như vậy, tổ mẫu thật sự là vui mừng lại đáng tiếc a, Trạch nhi, người không có sai, là tổ mẫu làm người khó xử, biết rõ người là đưa nhỏ hiếu thuận thật thà, còn buộc người cùng mẫu thân người cời bỏ hiềm khích, mới có thể ủy khuất người đưa ra quyết định này a.”

Lão phu nhân vui mừng vì Kiều Ưng Trạch không hề ản nhẩn ngu hiểu, lại đáng tiếc y bị quán chế bởi thân thể nhỏ bé yếu ớt như vậy, nàng tự nhiên không thể tưởng được nguồn gốc sự tình là xuất từ trên người Cung Trắc Lương, hoặc là nên nói, trong tiềm thức của nàng không muốn đem đứa cháu ngoan mình tự tay nuôi lớn đáp lại nghi kỵ hỗn tạp, cho nên lão phu nhân chỉ đem hành động hôm nay của Kiều Ưng Trạch, là bị Kiều phu nhân làm thương tâm mới đưa ra phương pháp vẹn toàn cho đôi bên này.

Mà đối với Kiều Ưng Trạch lấy thể khám bệnh tới, lão phu nhân đã tin hơn phân nửa, dù sao lý do Kiều Ưng Trạch có thể lấy để thuyết phục mình ra ở riêng có rất nhiều, mà là nam nhân đều sẽ không đội nước bẩn lên trên người mình.

Lão phu nhân đương nhiên không biết, Kiều Ưng Trạch cam nguyện tự đội nước bẩn như vậy, suy nghĩ lo lắng lâu dài, cứ như vậy, lão phu nhân liền

không vội vả cho đưa cho y tiểu thiếp để khai chi tán diệp, ngược lại sẽ bởi vì không có con nối dòng mà cảm thấy có lỗi với Cung Trác Lương, như vậy về sau dùng cái này làm có không lấy vợ bé chi trong coi vợ cả, lão phu nhân bên này cũng sẽ không ngăn cản nhiều, mà chỉ cần lão phu nhân mặc kệ không tham dự vào, người khác sẽ không để ý đến hai phu phu bọn họ.

“Tổ mẫu một lòng vì tôn nhi, tôn nhi sao lại không biết tốt xấu mà oán trách ngài, tổ mẫu, ngài đã biết ý nguyện của tôn nhi, kia việc này.....”

Theo việc lão phu nhân mạnh tay kéo y ngồi trở lại bên cạnh nàng, Kiều Ứng Trạch vì nghe lời nói kế tiếp của nàng mà thờ phào nhẹ nhõm, biết nàng không có hoài nghi mình cái gì, chỉ cho là mình ở giữa nàng cùng mẫu thân nên khó xử, mới có thể muốn ra riêng sống một mình, Kiều Ứng Trạch liền không rườm rà giải thích thêm cái gì.

“Để cho tổ mẫu hảo hảo suy nghĩ một chút, Trạch nhi ngươi cứ việc thả lỏng tâm, dưỡng thân thể tốt lên mới là quan trọng nhất, việc này còn phải bàn bạc kỹ hơn, tổ mẫu nhất định sẽ không ủy khuất ngươi, đứng rồi, việc này ngươi không nói với Nghiên nha đâu đi?”

Trần an vỗ vỗ vai Kiều Ứng Trạch, lão phu nhân chợt nhớ tới cái gì, có chút nghiêm túc nhìn về phía Kiều Ứng Trạch

“Không có, việc này tôn nhi thật sự là nói không nên lời, cũng sợ nương tử biết sẽ không dấu được tâm tư, lại bị người bên ngoài phát hiện.”

Tựa như lúc trước sợ Cung Trác Lương không dấu được lời ra, Kiều Ứng Trạch mới gạt Cung Trác Lương đi kể này, cũng là lo lắng hấn biểu hiện như đã biết trước, ngược lại dễ dàng bị lão phu nhân nhìn ra sơ hở, đơn giản liền dấu điểm, chờ sau khi chuyện thành công lại cùng hấn giải thích rõ mọi chuyện.

Mặt khác, Kiều Ứng Trạch cũng là có ý định đùa với Cung Trác Lương, muốn nhìn bộ dáng đáng yêu của hấn lúc tò mò khó nhịn.

“Việc này ngươi làm rất đúng, không thể để cho Nghiên nha đâu biết, qua vài năm, chờ các ngươi lớn lên một chút, cảm tình cũng thâm hậu, nếu vẫn là không có tin tức gì, lại nói cho Nghiên nha đâu biết đi.”

Lão phu nhân nhớ tới Cung Trác Lương không khỏi thở dài, đối với cháu dâu trưởng này lại càng thêm thương yêu vài phần, biết việc này chi dấu điểm được nhất thời, sau vài năm kết hôn không thấy có con nối dòng thì áp lực của hấn rất lớn, không chừng còn càng tổn thương thương hơn.....

Nghĩ nghĩ, lão phu nhân liền vì đại sự con nối dòng liền lo lắng, trưởng tôn mất thấy không trông cậy được, chỉ có Hiên nhi cùng Từ nhi hiển nhiên là có chút đơn bạc..... Nghĩ đến con mình đang lúc tráng niên, lão phu nhân không khỏi động tâm tư lên người hấn, nha hoàn tiểu thiếp cùng J nữ xuất thân thấp kém thì không cần lo lắng, mặt khác tiểu thiếp cưới hỏi đang hoàn thì có hai người bộ dáng cũng khỏe mạnh, liền tạm thời miễn thuốc tránh thai cho các nàng đi.

“Tôn nhi hiểu được, kia tôn nhi không quấy rầy tổ mẫu nghỉ ngơi, con đi về trước.”

Nghe ý tứ lão phu nhân là đã muốn đáp ứng y, trong lòng Kiều Ứng Trạch buông lỏng, thấy lão phu nhân lâm vào trầm tư, cũng không quấy rầy nàng nữa, đứng dậy thì lễ chuẩn bị đi về.

Trở về đi, hảo hảo nghỉ ngơi, đừng suy nghĩ miên man nữa, mấy ngày sau Nghiên nha đâu cũng không cần tới, hảo hảo ở cùng ngươi là được rồi.”

Một hồi công phu như vậy, lão phu nhân xưa nay cường thế quyết đoán ngữ khí đã muốn nhiều hơn vài phần than thở, trong lòng hiện giờ đang rất loạn, liền không nói chuyện lâu cùng Kiều Ứng Trạch, sau khi đuổi y trở về, lão phu nhân tự tay thiêu hủy kết quả khám bệnh, sau đó một người ở trên tháp lầu qua lộn lại suy nghĩ thật lâu, trong lòng chậm rãi có kế hoạch.....

Kiều Ứng Trạch mới trở về phòng đã được Cung Trác Lương ân cần hầu hạ, bộ dáng chân chó làm cho y buồn cười lại có chút thụ sủng nhược kinh, bất quá Kiều Ứng Trạch hưởng thụ thì hưởng thụ, nhưng đối với sự dụ dỗ của Cung Trác Lương thì không hề quan tâm tới, kiên quyết không chịu lộ ra y rốt cuộc là dùng phương pháp gì, chỉ nói tổ mẫu bên kia đã đáp ứng việc này, phương diện cụ thể chờ nàng an bài, làm cho Cung Trác Lương tức giận đến nghiến răng để tiểu tướng công xuống lầu qua lần lại một chút....

Có Kiều Ứng Trạch cam đoan, Cung Trác Lương chậm rãi cũng không đem chuyện này để ở trong lòng, lại ở trong viện vài ngày, mới khôi phục một ngày ba lần đến chỗ lão phu nhân báo danh, chính là gần đây Cung Trác Lương cảm thấy lão phu nhân đối với hấn càng ngày càng tốt, ánh mắt nhìn hấn cũng càng ngày càng phức tạp, trong lòng Cung Trác Lương biết nhất định là có liên quan đến việc ra ở riêng, lại tưởng tượng Kiều Ứng Trạch để hấn không biểu hiện ra chút cảm kích nào, hấn cũng liền phối hợp lộ ra bộ dáng mờ mịt khó hiểu, nhưng thật ra càng làm cho lão phu nhân càng thương yêu hấn.

Ngay lúc thời gian có vẻ như sóng êm biển lặng thì đã qua nửa tháng, trong lúc đó Cung Trác Lương phái Nhượng Lam đi đến chỗ Bình Tích kia một lần, tặng hấn một chút điểm tâm tinh xảo Hàm Thư làm, xem như nói cho đối phương biết chính mình không có quên ước hẹn nửa tháng, tới giữa tháng chín, Cung Trác Lương rốt cuộc nhận được tin tức mà Bình Tích phái Tuyết Họa đưa tới, mời hai vợ chồng bọn họ một ngày sau đến tiêu lâu kia cùng uống rượu.

“Tướng công, ngươi nói chúng ta có cần mang Thạch Khang theo không?”

Cung Trác Lương ở trong đại viện Kiều gia có chút nhàm chán, nhớ tới ngày ấy khi Bình Tích nhìn thấy thân ảnh Thạch Khang, Cung Trác Lương phát huy năng lực YY vô hạn của mình, ảo tưởng bọn họ trong lúc đó có thể có JQ, việc này hấn cũng cùng Kiều Ứng Trạch đề cập qua.

Từ chỗ Kiều Ứng Trạch biết được quan hệ của Bình Tích cùng Kiều lão gia, Cung Trác Lương còn cố ý thăm thính một ít tình huống của hấn, biết hấn từ khi vào Kiều phủ đến nay chưa từng lấy một phần tiền tiêu hàng tháng, ngược lại ăn, mặc, ở, đại loại cơ hồ đều là tiền chính mình làm ra rồi đưa cho nha

hoàn đi mua sắm, thái độ của Cung Trắc Lương đối với vị đã từng là đào hát danh tiếng kia càng thêm tốt, hơn nữa Thạch Khang kia thấy thế nào cũng không giống thị vệ gia phó bình thường, cũng là thấy rõ trên mặt có viết ‘ta có chuyện xưa’ a.

“Trắc Trắc. Bình Tích công tử dù sao cũng là nội quyến trên danh nghĩa của phụ thân, sao có thể tùy tiện mang nam tử đi quấy rầy, lại nói, người người nhiều như vậy không mang theo cố tình dẫn Thạch Khang đi qua, bọn họ nếu là thật sự quen biết, chẳng phải để bọn họ biết chúng ta hoài nghi họ sao? Bị hiểu lầm là có ác ý sẽ không tốt.”

Đối với đề nghị đột ngột của Cung Trắc Lương lắc đầu không thôi, Kiều Ứng Trạch đang vẽ tranh cúi đầu nói xong lo lắng của mình, nói xong không thấy Cung Trắc Lương đáp lại cái gì, Kiều Ứng Trạch thầm nghĩ không phải là hưng trí nhất thời của hắn đi, vội buông bút quay đầu nhìn lên, lại phát hiện Cung Trắc Lương đang cười tủm tỉm nhìn chăm chăm mình, Kiều Ứng Trạch không khỏi bật cười, nghĩ thầm cũng không biết gần đây tiểu nương tử của hắn bị làm sao, chuyện trong tiệm cùng sản nghiệp các nơi đều dần dần hồi ý kiến của y. Không thể không nói, cảm giác này vô cùng tốt.

“Ta hay nói giỡn, tướng công, người thật đáng yêu.”

Nhìn thấy Kiều Ứng Trạch chân thành trả lời câu hỏi của mình như vậy, Cung Trắc Lương rớt cuộc nhện không được nở nụ cười, thấy Kiều Ứng Trạch bộ dáng nhấp môi có điểm tức giận, đơn giản trực tiếp nhào qua ôm lấy y gặm cắn.

Àn, thiếu chút nữa quên Kiều Ứng Trạch không thích hắn chưa lau son môi mà hôn qua, trước lau một chút đã rồi lại hôn, ha ha. ...

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Phẩm Rượu

Giữa trưa ngày thứ hai, sau khi Cung Trắc Lương từ trong viện của lão phu nhân trở về, Hàm Thư đã chuẩn bị tốt thức ăn tinh xảo cùng điểm tâm, ngày hôm qua Cung Trắc Lương để cho Tuyết Họa trở về nhắn tin, phải mời Bình Tích nếm thử chút tay nghề của Hàm Thư, cho nên ngày hôm nay chính là có chút lo lắng chuẩn bị mấy thứ này, để cho thiếu gia cùng thiếu phu nhân không bị mất mặt.

Để cho Hàm Thư cùng Nhượng Lam mang thực hạp, Cung Trắc Lương cùng Kiều Ứng Trạch một hàng bốn người đi tới trước sân Bình Tích, chỉ thấy Tuyết Họa sớm đã đứng chờ bên ngoài, nhìn thấy bọn họ lập tức cung kính hành lễ, dẫn bọn họ vào sân.

Đi qua cổng vòm, Cung Trắc Lương liền nhìn thấy Bình Tích đang ngồi bên cạnh bàn xem sách, sau khi chú ý thấy thân ảnh bọn họ, Bình Tích đứng lên mỉm cười đi tới vài bước đón bọn họ, hơi hơi khom người làm lễ.

“Bình Tích công tử không cần đa lễ.”

Lần đầu tiên Kiều Ứng Trạch thấy Bình Tích là một năm trước, lúc ấy không có cơ hội tiếp xúc nên cũng không lưu ý đến hắn, chỉ nhớ là một nam tử rất xinh đẹp, hiện tại thấy hắn khí chất thanh nhã không dính một tia phong lưu chi khí, trong lòng không khỏi sinh ra một chút hảo cảm.

“Hôm nay có thể mời đại thiếu gia cùng thiếu phu nhân đến cộng ẩm, thật là phúc khí của tiểu nhân, mời.”

Đem hai người mời đến thượng vị ngồi xuống, Bình Tích âm thầm quan sát bọn họ, tựa như Kiều Ứng Trạch đối với hắn ấn tượng không sâu lắm, Bình Tích đối với vị đại thiếu gia này vốn cũng chưa từng chú ý qua, chính là sau khi người kia đến bên cạnh Kiều Ứng Trạch, mới dần dần biết một chút chuyện của Kiều Ứng Trạch, tỷ như thân thể yếu ớt, nhưng tính tình cũng không lạnh lùng như đồn đãi, còn có thập phần chung tình, yêu thương thể tử. Đó cũng là nguyên nhân chủ yếu người nọ thật tình làm việc cho vị đại thiếu gia này.

“Chúng ta hôm nay có duyên ngồi ở đây phẩm rượu ngắm cảnh, Bình Tích không nên tự xưng là tiểu nhân, ta và người không tương xứng như vậy?”

Vì không phải ngồi cùng bàn mà phải tách ra ngồi hai bên, cho nên thừa dịp bọn nha hoàn đem đồ ăn bỏ lên bàn lấy nước ấm đem tới, Kiều Ứng Trạch chủ động cùng Bình Tích khách sáo vài câu.

“Đã như thế, Bình Tích liền thất lễ.”

Bình Tích đã từng cố ý đi tìm hiểu thân phận của Cung Trắc Lương, biết được hắn cự tuyệt người ở gần dặm đến tìm, cũng không giữ nghiêm thân phận địa vị chi phòng, cùng Kiều Ứng Trạch ngang hàng luận giao.

“Bình Tích, người đang xem tạp chí của hiệu sách Lương Trạch sao? Cảm giác như thế nào?”

Chờ đến khi hai cô nhân thi lễ khách sáo xong, ánh mắt Cung Trắc Lương dừng lại ở trên mấy cuốn tạp chí để trên bàn, Nhượng Lam thấy thế thông minh cảm đến đưa cho Cung Trắc Lương, Cung Trắc Lương nhìn ngày, phát hiện là hai bản mới nhất.

“Cảm giác rất là đánh vào sở thích của người khác a, Bình Tích thật sự là rất bội phục thiếu phu nhân, có thể nghĩ ra biện pháp đem những bản truyền kỳ này ‘kết hợp lại đăng nhiều kỳ’, lại nói tiếp hai từ này Bình Tích cũng là nhìn được từ trong tạp chí, chính là mười ngày mới ra một quyển, thật là làm lòng

người sốt ruột.”

Người nọ tận tâm tận lực phát triển hiệu sách, Bình Tích nhiều ít vẫn hiểu biết một chút, cũng thật lòng bội phục ý nghĩ làm ăn này của vị thiếu phu nhân kia, chính là vốn nghe được người nọ nói sách này là thuộc quyền sở hữu của đệ đệ thiếu phu nhân, Bình Tích lúc ấy còn tưởng Kiều gia sợ vi phạm luật pháp ‘quan viên không được kinh thương’*, mà lấy danh người khác để che dấu, nhưng hiện tại xem ra, sự tình lại không đơn giản như vậy.

*Làm quan thì không được buôn bán

Nếu không vì cái gì danh ai không mượn, cố tình lại là vị đệ đệ Cung gia tiểu thiếu gia cùng thiếu phu nhân có dung mạo tương tự?

“Kỳ thật đều là chủ ý của đệ đệ ta, cũng là làm thí nghiệm trước, hiện tại thấy thành tích nhưng thật ra cũng không tệ lắm, lễ mừng năm mới sẽ thêm một chương trình, đổi thành mỗi tháng bốn bản, bảy ngày một kì.”

Nhắc tới hiệu sách mấy ngày gần đây hiệu quả và lợi nhuận tăng lên, Cung Trác Lương cũng có chút vừa lòng, tuy nói hiện tại bỏ tiền nhuận bút cùng nhân công vân vân, thực tế bạc kiếm được cũng không bao nhiêu, nhưng tương lai nó sẽ phát triển tốt đẹp, đợi đến qua năm Cung Trác Lương đem chỉ nhánh trong nước mở rộng xuống phía nam có hơn mười thành lớn đều khai trương, hẳn có thể thừa dịp tân niên làm một cuộc xúc tiến hoạt động, đem thoải bản được yêu thích làm thành sách bán ra, lại lại làm một quyển tập hợp những tác phẩm đã hoàn, sau đó nhân cơ hội đem tác phẩm của mình thúc đẩy ở trên tạp chí nhiều kỳ, sự nghiệp của hắn chính thức bắt đầu đi vào quỹ đạo.

Bất quá điểm đáng tiếc chính là, kế hoạch cùng triển vọng của hắn không có ai để cùng chia sẻ, một là hình thức kinh doanh ở hiện đại này hắn không thể cùng người khác nói nhiều, thậm chí làm cũng chỉ có thể tiến hành theo từng bước thiết thực một chút một, quá vượt mức quy định đều không được.

Một điều nữa chính là Kiều Ứng Trạch không biết kinh thương, tựa như chính mình không thể cảm thụ được mị lực của thơ từ ca phú, sự khác nhau mấy ngàn năm của hai người bọn họ rất khó vượt qua, mặt khác chính là trình độ tư tưởng không giống nhau, cho nên bình thường đều là mình ở bên này quản lí trong nom tài sản sổ sách viết thoải bản, Kiều Ứng Trạch ở bên kia đọc sách viết chữ muốn làm quan. Từng người tịch tịch a.

“Đệ đệ thiếu phu nhân? Chính là cũng ở Bạc thành sao? Có cơ hội thật muốn nhận thức một chút.”

Kỳ thật chuyện của Cung Trác Lương, Bình Tích từ chỗ người nọ cũng biết qua một ít, chỉ là lúc này không nên đề lộ ra, còn muốn giả bộ như đối với việc của hai người không biết nhiều lắm.

“Nó hiện tại đi du ngoạn ở bên ngoài, không có chỗ ở cố định, chờ có cơ hội nó trở lại Bạc thành, nhất định sẽ giới thiệu cho hai người quen biết.”

Cung Trác Lương mỉm cười ứng phó cho qua vấn đề này, thấy bọn nha hoàn đã muốn mang đến những vò rượu nhỏ bắt đầu bày biện ra bàn, liền đem đề tài dẫn tới mấy bình rượu.

Trên bàn tổng cộng có chín vò rượu nhỏ, bên cạnh để một mâm nhỏ đựng mui dùng để múc rượu, sau đó ở từng cái bình đều để ra ba cái chén riêng biệt, mà một cái bàn khác bên cạnh để ba bộ dụng cụ súc miệng. Nhược Lam, Hâm Thư cùng Tuyết Họa đều tự bung khay, thấy Cung Trác Lương ba người đứng dậy đi tới cạnh bàn, liền đều tự đi đến phía sau hầu hạ bọn họ.

“Ta hàng năm mỗi quý đều酿 những những loại rượu không giống nhau, nơi này có cây nho, táo, lê, anh đào, dương mai, ô mai, vải, mật đào, này đó rượu uống nhiều cũng không say, duy có một vò cuối cùng, là ta trộn trái cây酿 ra, uống vào mang theo mùi hương trái cây nồng đậm không mang theo mùi rượu, nhưng là ngay cả ta luôn tự phụ như vậy cũng chỉ ước lượng mỗi người được ba chén.”

Bình Tích chỉ vào vài cái vò rượu hương hai người nhất nhất giới thiệu, đợi nói xong một vò cuối cùng, liền tự mình động thủ mở ra vò rượu thứ nhất, sau đó từ trên khay lấy một cái muôi, nói ra một cái muôi phân biệt để trong ba cái chén.

“Rượu trái cây ngon, ứng với nguyên quả* đích thực có màu sắc, nước rượu trong suốt, cũng so với nguyên quả thực đặc biệt có hương khí, và lại chua ngọt vừa miệng, đậm đà tinh khiết mà không có mùi vị khác thường, nói thí dụ như này là rượu nho, xem như là màu đỏ thắm, bảo là mau hồng ngọc hoặc hổ phách cho thỏa đáng, mùi rượu nồng đậm không gắt.”

*Nguyên quả là trái cây còn nguyên á

Bình Tích ủ rượu tốt lắm, trước hướng Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch giảng giải đơn giản một chút, sau đó ba người đều tự dùng dụng cụ trong tay nha hoàn súc miệng, sau đó phân biệt cầm một cái chén nhấp một ngụm.

PH: *Gào khóc* không hiểu cái chi chi hết huhuhuhu.

Màu hổ phách của rượu nho, trong nồng đậm dịu nhẹ lộ ra hương khí tao nhã; trong màu vàng mang theo màu lục là rượu táo, thì có hương khí của táo cùng sự thơm mát của rượu lâu năm; màu vàng kim của rượu lê. Ba người cười nói nghị luận bình phẩm, uống qua mấy chén, thần thái Cung Trác Lương không có gì biến hóa, trên mặt Kiều Ứng Trạch cũng đã nhàn nhạt choáng váng, có vẻ khí sắc cũng tốt hơn nhiều.

“Cuối cùng, chính là rượu được ủ từ sáu loại trái cây, rượu này chính là cực dễ làm say người, thiếu gia cùng thiếu phu nhân có thể bỏ qua.”

Lại súc miệng, Bình Tích mở ra vò rượu cuối cùng, đem rượu hỗn hợp kia rót ra mỗi chén nửa chén, trước cầm lấy hai chén đưa cho Kiều Ứng Trạch cùng Cung Trác Lương, mình cầm lấy chén cuối cùng nhấp một ngụm.

“Rượu ngon. Quả nhiên đều là rượu ngon.”

Cung Trác Lương đem nửa chén kia uống một hơi cạn sạch, hương thơm tinh khiết đi qua chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt lưu nổi thẳng đến đáy lòng, thấp phần thư ám rồi lại như đốt cháy người, không khỏi khẽ thở dài một tiếng ngon, lập tức chú ý đến Kiều Ứng Trạch uống xong cả người đều đỏ, Cung Trác Lương lại nhanh chóng mỉm cười bổ sung một câu, trong lòng hy vọng Bình Tích không chú ý đến sự ‘đứng cảm’ vừa rồi của mình.

Cung Trác Lương lúc trước cũng không thích rượu trái cây mềm như nước trái cây, mà rượu hỗn hợp này vừa ngon miệng lại lại mạnh đây mới là loại hẳn thích uống, con sâu rượu trong bụng hẳn đã có chút rứt rịch, nhưng Cung Trác Lương một cái ‘con gái nhà lành’ lại uống rượu hiển nhiên là không ra cái thể thống gì, vì thế Cung Trác Lương hơi nghiêng người đưa lưng về phía Bình Tích, ba ba nhìn về phía Kiều Ứng Trạch, trong mắt lóng lánh hai chữ ‘muốn’* thật to.

*Thật ra chỗ này là 想要 dịch ra là nghĩ muốn nhưng để gọn một chữ muốn cho hay

“Khụ, khụ khụ. Quả nhiên là rượu ngon, Bình Tích, rượu trái cây hỗn hợp này ta thật thích, khụ khụ, chẳng biết có thể mặt dày hướng người xin một vô không?”

Kiều Ứng Trạch đang bị bình rượu cuối cùng này làm cho ứa ra nhiệt khí, vừa nhìn thấy Cung Trác Lương đối mình bán manh, một hơi bị sặc ho nhẹ lên, thấy hân vội vàng lấy lòng đi lại giả bộ thuận khí cho mình, Kiều Ứng Trạch buồn cười trừng mắt liếc nhìn hân một cái, thay hân mở miệng hướng Bình Tích đòi rượu.

“Đại thiếu gia khách khí, Bình Tích nơi này giữ không nhiều lắm, chỉ là rượu này không biết có đủ không, Tuyết Họa, đem rượu lê, rượu vải cùng rượu mật đào đều lấy ra hai vô, rượu hỗn hợp sáu loại trái cây sáu vô mang đến viện của đại thiếu gia đi.”

Đem động tác nhỏ của hai người để ở trong mắt, ý cười bên khóe môi của Bình Tích càng đậm, vừa mới bình phẩm rượu hân vẫn luôn quan sát sở thích của hai người, khẩu vị của đại thiếu gia thiên về ngọt sợ chua, mà thiếu phu nhân so với nữ tử khác thường thiên vị rượu trái cây lại không vừa lòng, duy độc khi uống rượu hỗn hợp lại lên tinh thần, mà đại thiếu gia dù thích nhưng cũng không chủ động cầu xin, lại có thể vì thiếu phu nhân yêu thích mà mở miệng muốn nhờ. Quả nhiên thú vị a.

“Không cần làm phiền, chúng ta trở về phái hai gã sai vặt tới lấy là được, chúng ta lúc này tạ ơn Bình Tích trước.”

Kiều Ứng Trạch nghe vậy có chút ngượng ngùng cười cười, biết Bình Tích nhìn ra thứ bọn họ chân chính yêu thích, mà ánh mắt Cung Trác Lương cũng là giật giật, ánh mắt nhìn nhìn Bình Tích ẩn ẩn chút suy nghĩ sâu xa, nghĩ thầm hẳn như thế nào không có chút kinh ngạc, giống như mình thích rượu hỗn hợp là đương nhiên.

Phẩm rượu qua, ba người đều trở lại vị trí ngồi xuống, bọn nha hoàn đem đồ ăn dọn tới, lại vì bọn họ phân biệt loại rượu mà mỗi người thích để vào lọ mạng lên, ba người một bên uống rượu một bên nói chuyện phiếm, bất quá lúc này đây, Cung Trác Lương không trực tiếp đem rượu hỗn hợp kia lên uống, mà là thay đổi qua uống rượu nho.

Bình Tích từng ở trong gánh hát góc qua mười năm, người và chuyện trên đài dưới đài hẳn gặp qua nghe qua rất nhiều, tùy tiện nói lên vài món, khiến Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch hai người từ nhỏ đã bị buộc trong nhà cao cửa rộng hiểu kì không thôi, Kiều Ứng Trạch đối phương diện này còn lãnh đạm một chút, Cung Trác Lương từ lúc xuyên qua tới giờ ngay cả đường cái của Bạc thành cũng chưa từng tiêu sái ‘đi đến nơi đến chốn’, cho nên lúc này cùng Bình Tích tán gẫu phá lệ hợp ý.

Mà Kiều Ứng Trạch bị bỏ qua một bên cũng không để ý, ngược lại vừa thay Cung Trác Lương gấp điếm tâm vừa giúp hân rót rượu, chiếu cố người chiếu cố đến bất diệc nhạc hồ*, thẳng đến khi sắc trời tối sầm giải tán, vì Bình Tích không quá thuận tiện hoạt động trong phủ, cho nên bọn họ hẹn lần sau lại tụ tập ở trong viện này, lúc này mới luyến tiếc rời đi.

*Bất diệc nhạc hồ: vui vẻ đến không biết trăng sao gì (ý của Phong Hạ thôi nhé ^^)

“Công tử, ngài hôm nay cười nói so với cả một tháng còn nhiều hơn, thật tốt a.”

Sau khi mấy người Kiều Ứng Trạch đi rồi, Tuyết Họa ngăn cản Bình Tích đang muốn giúp nàng dọn dẹp, trong mắt hàm chứa ý cười nhìn hân.

Từ khi được Thạch đại ca của nàng giúp đỡ an bài vào hầu hạ Bình Tích công tử, Tuyết Họa cũng rất ít khi nhìn thấy Bình Tích công tử tươi cười, hân luôn là một người lạnh lùng lãnh mặt, đọc sách, thưởng rượu, đánh đàn, đối với ai đều xa cách lãnh đạm, chỉ có Thạch đại ca mới làm cho hân thay đổi sắc mặt, nhưng thời điểm nhiều nhất cũng chỉ là tức giận phát hỏa, mà từ khi quen biết thiếu phu nhân, công tử giống như có tinh thần rất nhiều, hôm nay càng như là thay đổi thành người khác.

“Phải không? Hôm nay vất vả người, buổi tối đi nghỉ ngơi sớm, không cần lại đây hầu hạ ta.”

Bình Tích thân nhiên cười cười, tầm mắt đảo qua mấy bình rượu trái cây, xoay người đi lên lầu.

“Phải”

Thấy Bình Tích lấy đi bình rượu trái cây hỗn hợp mà hân rất ít khi đụng đến, Tuyết Họa có chút kinh ngạc nhìn nhìn bóng lưng hân, lập tức khóe mắt cong lên cười trộm, nghĩ thầm đêm nay chính là ngày Thạch đại ca trộm đến đi.

Xem ra đêm nay có thể chuẩn bị chút cơm chiều đưa đến trong phòng công tử, bình thường công tử chính là không được.

Viện của Bình Tích ở bên cạnh Kiều Phủ, phía sau tường viện cao cao chính là một cái ngõ nhỏ, ban đêm, một thân ảnh màu đen ở giữa ngõ nhỏ trên vách tường nhà người ta lộ ra một cái đầu, sau khi xác định xung quanh không có người nào, mới giẫm lên vách tường dùng sức nhảy, liền văng vẳng nhảy vào trong viện của Bình Tích, thập phần tiêu sái cầm lấy một thân cây đuống đưa nhảy xuống mặt đất, sau đó lùi vài bước bay đến trong tiểu lâu giữa hồ, cũng không đi thang lầu, trực tiếp giẫm lên cái lang thang nhảy lên lầu hai, đẩy cửa sổ chui vào, toàn bộ quá trình như là đã làm qua vô số lần vô cùng thông dong lưu bát.

“Bình Tích.”

Thạch Khang tiến vào phòng, liền nhìn thấy Bình Tích đang ngồi bên cạnh đàn một khúc nhạc mới, dư quang quét đến trên bàn thể nhưng lại thấy hai bát cháo, còn có một vỏ rượu trái cây hỗn hợp, ánh mắt Thạch Khang không khỏi sáng ngời, trên trán nhan trầm ôn thường ngày lập tức nổi lên ý cười kinh hỷ.

“Chỉ cho phép uống một chén.”

Bình Tích buông xuống nhạc phổ trong tay, vẻ mặt thân nhiên đứng dậy đi đến cạnh bàn chuẩn bị ăn cơm, hần cũng không phải sợ Thạch Khang uống nhiều hại thân cái gì, dù sao cho dù say cũng không đã thương người, hần chỉ là không muốn cho Thạch Khang cơ hội giả say không chịu đi, thả rằng nằm úp sấp trên bàn ngủ một đêm.

“Đây là toàn bộ bản thảo tiểu thuyết ngươi muốn xem, trước để đây cho ngươi, đợi cho đến kì in ấn ta lại đến lấy về.”

Đem bản thảo giấu trong ngực lấy ra để lên bàn, Thạch Khang có điểm lấy lòng nhìn hần, sau đó rót một chén rượu trái cây uống một ngụm hưởng thụ.

“Cảm ơn.”

Bình Tích khách khí nói tiếng cảm ơn, liền buồn không lên tiếng cúi đầu ăn cơm của mình, nhưng ngại bộ dáng Thạch Khang đang cầm bát rượu ngăn người nhìn mình quá mức chướng mắt, Bình Tích sau khi cơm nước xong liền nhanh chóng đứng lên chuẩn bị trở về phòng, về phần Thạch Khang có nghe hay không không liên quan đến hần.

“Bình Tích, ngươi hôm nay gặp qua đại thiếu gia cùng thiếu phu nhân? Thế nào, bọn họ ở chung tốt lắm đi?”

Thạch Khang vừa thấy Bình Tích đứng dậy muốn đi, vội vàng buông bát rượu thân thủ kéo lại ống tay áo của hần lại, đem người nọ cẩn thận túm lại trở về chỗ ngồi.

“Àn. Thạch Khang, chuyện kia ngươi rốt cuộc muốn như thế nào?”

Bình Tích rất muốn bỏ tay của Thạch Khang ra trực tiếp rời khỏi, nhưng biết người này mềm cứng đều không ăn quyết tâm muốn dây dưa cùng mình, liền cũng lười tức giận cùng tăng đá này, đơn giản một lần nữa ngồi trở lại cùng Thạch Khang đem mọi chuyện nói rõ ràng.

“Ta không muốn thành thân, ta sẽ không trở về!”

Thạch Khang nghe vậy tươi cười cứng đờ, lập tức lại sợ chọc Bình Tích mất hứng nên miễn cưỡng cười cười, chính là ngữ khí cùng ánh mắt thập phần kiên định.

“Thạch phu nhân không phải vì ngươi định chung thân rồi sao?”

Nhắc tới mẫu thân Thạch Khang, Bình Tích vốn dĩ đã mềm lòng lại lần nữa cứng rắn lên, đối với người lừa gạt cha mẹ hần, mưu đoạt gia sản cha mẹ lưu lại cho hần, lại đưa hần bán vào trong gánh hát, Bình Tích đời này đều không thể quên đi cừu hận đối với nàng.

“Ta lúc trước rời nhà đi đã nói qua sẽ không trở về, lúc trước cũng đã qua nhà gái giải thích, việc hôn nhân này ta sẽ không thừa nhận, Bình Tích, ngươi tin ta!”

Nắm chặt tay áo Bình Tích không buông tay, Thạch Khang thật muốn kéo người qua hảo hảo hôn môi, nhưng Thạch Khang không dám làm như vậy, hần sợ Bình Tích thật sự ghét hận hần.

Bọn họ từng là thanh mai trúc mã tám năm, kết quả lại trong một ngày trở ặt thành thù, lúc sau Thạch Khang tìm hần một năm, lại trông coi hần mười năm, cho đến hôm nay, trong thế giới của Thạch Khang trừ bỏ Bình Tích ra thì rốt cuộc không dung chứa được bất cứ người nào nữa.

“Thạch Khang, tình hiếu không thể vẹn toàn, ta sẽ không vì ngươi mà buông tha cho việc báo thù, ngươi. ... vẫn là trở về thành thân đi.”

Không thể giật tay áo ra khỏi tay Thạch Khang, Bình Tích đơn giản coi đại lưng kéo ngoại sam ra, sau đó không quay đầu lại trở về buồng trong, sau khi không để cho cho Thạch Khang nhìn thấy mình, Bình Tích dựa lưng vào vách tường về mặt phức tạp cắn chặt khóe môi.

“Ta sẽ không trở về thành thân, Bình Tích, trừ ở bên người ngươi ra, ta nơi nào cũng không đi.”

Ôm ngoại sam của Bình Tích cười khổ một tiếng, Thạch Khang bùng lên chén rượu tự đau lòng cho chính mình mà uống, trong lòng có chút tức giận nghĩ, ngươi lúc trước rõ ràng có thể nhờ vào lực lượng của quận vương mà báo thù, còn không phải vì ta kiên nhẫn, ngươi vì cái gì lại không thể thành thật thừa nhận thích ta chứ!

“Người này tảng đá ngốc.....”

Nghe được người nọ nói chuyện có chút oán giận, Bình Tích giống như bắt đắc đi lại giống như thả lỏng khẽ thở dài một hơi.

Chính là bởi vì Thạch Khang si tình chấp nhất, Bình Tích mới không thể ngoan độc quyết tâm báo thù Thạch gia, cũng bởi vì vậy càng thống hận chính mình yếu đuối, bế tắc này phải cởi bỏ như thế nào? Hơn nữa hai người bọn họ đều là nam tử, còn trẻ hết sức lông bông thì có thể tự cho là vì có tình, lại thật có thể phản bội gia tộc không cần con nối dòng tư thù cả đời sao?

Đang lúc lơ đãng, những điều ban ngày đã thấy lại lần nữa hiện ra trước mắt Bình Tích, hai người kia..... Có năng lực đi bao xa?

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Sau một thời gian ngắn, Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch gặp Bình Tích được hai lần, thời gian tiến vào tháng mười một, bọn họ lại bàn việc đến điền trang ôn tuyền, trong lúc này quan hệ giữa Kiều lão phu nhân và Kiều phu nhân càng thêm ác liệt, mắt thấy bụng Tinh Thư càng lúc càng lớn, trong phủ ầm ầm lại có người truyền tin việc con thừa tự, chỉ là lúc này lão phu nhân không có làm gì, tùy bọn họ nói càng ngày càng có mũi có mắt, còn nói rất nhiều phu nhân như thế nào không đợi thấy đại thiếu gia có con, lại thiên vị nhị thiếu gia, muốn nhị thiếu phu nhân vào cửa liên chương quản việc trong nhà.

Lúc đầu Kiều phu nhân vẫn chưa nghe nắm bắt, nhưng những lời đồn này sau lại rơi ra ngoài, trước lễ mừng năm mới lúc Kiều phu nhân về thăm người thân bị chê cười mới biết được, không ngờ chính mình bị truyền thành người vô đức không nhân hậu như vậy, xấu hổ đến nàng phải mượn cớ dưỡng bệnh trốn ở trong nhà không dám xuất môn, lại bị lão phu nhân hung ác giáo huấn một lần, cuối cùng lại thật sự bị chọc giận đến bệnh, thẳng đến khi năm mới Kiều Ứng Trạch bọn họ trở về vẫn chưa tốt lên.

Kiều phu nhân bị rõ ràng bị người làm bỏ qua một bên, ý định muốn nhìn lão phu nhân chê cười, lão phu nhân tạm thời trở về đảm nhận quyền to trong nhà, nhưng rốt cuộc lớn tuổi tâm lực không theo kịp, vì thế liền Cung Trác Lương liên đau khổ nhận việc, chỉ có thể bằng kiến thức học được vào năm trước để xử lý mọi chuyện, hơn nữa hiệu sách bên kia qua tân niên liền phải triển khai, đợi cho sống qua cửa ải cửa ải cuối năm, cả người hẳn đều gầy đi một vòng lớn, ngay cả thời gian ngủ cũng không đủ, càng miễn bàn có cái lòng thanh thản đi trêu chọc tướng công.

Bận đến đầu tháng mười, Kiều phu nhân ngồi không yên giành lấy quyền chương quản trong nhà, hiệu sách bên kia cũng hoàn toàn bước vào quỹ đạo, Cung Trác Lương cuối cùng mới có thể an ổn ngủ vài ngày.

Buổi sáng mười sáu tháng giêng, Cung Trác Lương sau khi bị Kiều Ứng Trạch lay tỉnh lại, bỗng nhiên cảm giác được phía dưới một mảnh mát lạnh, hân mơn mơn màng màng thân thủ tham tiến vào trong quần vừa sờ, chậm nửa nhịp mới ý thức được chuyện gì đang xảy ra.....

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Trưởng Thành

Cung Trác Lương xoay một cái bậc người ngồi thẳng dậy, lấy tay sờ sờ dưới áo lót, xác định cảm giác của mình không sai, Cung Trác Lương quay đầu nhìn Kiều Ứng Trạch hí mắt cười, quý dị đến nói không nên lời a.

“Trác Trác, người làm sao vậy? Có phải hay không ngủ bị bóng đè?”

Kiều Ứng Trạch bị động tác đột ngột cùng biểu tình của Cung Trác Lương làm hoảng sợ, cũng vội ngồi dậy lo lắng nhìn hắn, còn sờ sờ trán cùng mắt Cung Trác Lương, cảm thấy không bị nóng mới nhẹ nhàng thở ra.

“Hắc hắc..... Khụ, không có gì a.”

Cung Trác Lương như kẻ trộm cười hắc hắc một chút, lập tức ho nhẹ một tiếng khôi phục bình thường, thập phần bình tĩnh đứng dậy xuống giường, giống như bình thường đuổi người, hoạt động gân cốt, kì thực đang ở trong lòng hướng mặt trời ôm quyền đầy mặt kiêu ngạo —— ta ta rốt cục trưởng thành!

“Nga.....”

Trong lòng bị nụ cười của Cung Trác Lương làm cho có điểm sợ hãi, Kiều Ứng Trạch nghi hoặc nhìn bóng lưng hắn, thấy không có chỗ nào không thích hợp, cũng liền cười lắc lắc đầu cho qua, cảm lấy quần áo lót mới để bên cạnh chuẩn bị thay.

Lại nói tiếp khi Cung Trác Lương ngủ ở bên ngoài luôn không thích mặc quần áo, khi ở nhà vì để cẩn thận nên mới miễn cưỡng mặc ngủ, mà Kiều Ứng Trạch cũng không thể không biết xấu hổ mà giống như đối phương, khi ngủ luôn mặc áo lót ở trong mới có thể thoải mái chút.

“.....”

Cung Trác Lương thấy Kiều Ưng Trạch đưa lưng về phía mình thay quần áo, chính mình cũng vội vàng xuống giường đổi quần áo, sau đó dùng quần đơn giản tránh cọ xát với vật bên dưới, lại đem vật chứng phạm tội đặt dưới hai bộ quần áo đã được thay ra, trên mặt còn tiếp tục làm bộ lãnh mặt.

Kiều Ưng Trạch không nghi ngờ hấn, đợi hai người đều thay trung y liền gọi bọn nha hoàn tiến vào.

Ngày thường đều là Diệp Nhi cùng Tình Họa phụ trách cách ăn mặc chải đầu cho Cung Trác Lương, Văn Thư cùng Vũ Họa phụ trách Kiều Ưng Trạch, Hàm Thư chuẩn bị thức ăn, mà Nhượng Lam thay hai người thu thập giường chiếu cùng quần áo.

Bởi vì áo ngoài bình thường giao cho nha hoàn bên giặt quần áo giặt và phơi, mà hai bên này mặc dùng đều là thứ quý giá nên Nhượng Lam tự mình phụ trách, cho nên đối với một số dấu vết nàng cũng biết được, vì thế sau khi nhìn thấy khác thường trên quần của Cung Trác Lương, Nhượng Lam hiểu được nhện không được phốc một tiếng nở nụ cười, sau đó nhận thấy ánh mắt ám chỉ của Cung Trác Lương, Nhượng Lam liền thu liễm thần sắc cầm quần áo gom lại một chỗ, chính là ánh mắt nhìn Cung Trác Lương khó nén ý cười. Tiểu thiếu gia của nàng đã trưởng thành a.

“?”

Kiều Ưng Trạch nhìn thấy động tác nhỏ của hai người nhưng không hiểu vì cái gì, thói quen tiểu tức phụ nhà mình thỉnh thoảng thường thay đổi, y cũng sẽ không đi nghiên cứu sâu hơn, ngược lại suy nghĩ chính mình trộm vì Cung Trác Lương chuẩn bị lễ vật đã lâu, còn thiếu một chút nữa là sẽ hoàn thành, vừa lúc xem như là quà mừng tập chí của tiểu tức phụ bán đắc.

Năm trước Cung Trác Lương chính thức bắt đầu viết ‘tiểu thuyết’ nhiều kỳ, đến bây giờ tổng cộng ra sáu kỳ, lượng tiêu thụ của mỗi kỳ đều tăng rất nhanh, mặc khác bản in lẻ cùng cùng bản tập hợp cũng đều bán rất tốt, kéo theo những bộ sách khác cũng so với bình thường của hiệu sách có lượng tiêu thụ cao hơn, ừm Đây đó đều là Kiều Ưng Trạch nghe Cung Trác Lương nói, hấn tỏ vẻ mình chính là vừa học vừa dùng, tóm lại chính là hiệu sách tốt lắm, vì thế Kiều Ưng Trạch phải lấy danh nghĩa quà mừng đem lễ vật mình đã chuẩn bị hồi lâu đưa cho Cung Trác Lương, muốn cho tiểu tức phụ của y càng vui vẻ.

Bởi vì thời điểm Cung Trác Lương viết văn không muốn có người bên cạnh quấy rầy, cho nên từ lúc hấn chính thức bắt đầu viết, hấn liền làm cho mình một gian ‘phòng làm việc’, ngay tại cách vách thư phòng của Kiều Ưng Trạch, hai phòng cũng có một cánh cửa tương thông, bình thường lúc hấn viết văn ở chỗ này, mà xem sổ sách xem tiểu thuyết và vân vân đều là ở trong thư phòng cùng Kiều Ưng Trạch.

Mà hôm nay, Cung Trác Lương đem chính mình một người nhốt tại phòng làm việc cũng không phải là vì viết văn, mà là vì ‘tính phúc’ đại sự mà làm kế hoạch.

Thời đại này là ẩn theo một tuổi kẻ một tuổi, cũng chính là khi ngày mười lăm tháng hai, hấn đã mãn mười bốn tuổi, mà hấn đời trước không tính cùng với hai bàn tay làm bạn qua ngày, tới năm hai mươi tuổi chính mình nổi danh, cũng bắt đầu tiếp xúc cái vòng lẩn quẩn của giới giải trí.

“Ai.”

Bất chèo hai chân ngồi ở trên ghế dựa trầm tư tâm trạng, Cung Trác Lương cảm thấy được thời điểm mình chưa trưởng thành thực ghen khuất, hiện tại trưởng thành lại bắt đầu thực loạn tâm.

Ai cũng biết quá sớm mà đã miệt mài chuyện đó đều sẽ làm tổn thương thân thể, tổn thương gốc rễ, Cung Trác Lương cũng không muốn dài không lớn hoặc là JJ không lên, tất xấu sớm X linh tinh, vậy tính phúc cả đời hấn có thể đều bị hủy, ai bảo tiểu tướng công nhà mình câu người như thế, Cung Trác Lương nhỏ nhỏ thời điểm chưa trưởng thành chính mình nhẫn nhịn được vài lần, loại tình huống hiện tại này Cung Trác Lương cũng không tự tin có thể quản được nửa người dưới của hấn a.

“Ít nhất còn phải chờ một năm, như thế nào đạt được luật định tuổi đây.”

Cung Trác Lương càng nghĩ càng cảm thấy nên vì tính phúc lâu dài của mình mà lo lắng, hấn vẫn là phải cố nhịn. Bất quá, ta hiện tại tuy rằng phải cố hạn chế không thể làm, trước có thể nếm chút ngon ngọt cũng không thể được sao? Nếu không. Liền thức dịp sinh nhật lần này chuẩn bị vài trò vui đùa thú vị một chút?

Ai, thật sự là phiền não của trưởng thành a!

Cung Trác Lương nghĩ đến chỗ đáng khinh, không khỏi cong lên khóe miệng bên trái nở một nụ cười xấu xa, lúc này cánh cửa nối hai thư phòng đột ngột bị gõ vang, Cung Trác Lương ‘sưu’ một tiếng ngồi thẳng thân thể nhấc lên cây bút giả bộ như đang hết sức chăm chú, thần nhiên đáp ứng với Kiều Ưng Trạch một tiếng.

“Trác Trác, ta không quấy rầy đến người đi?”

Cầm lấy cái hòm trong tay để ra phía sau, Kiều Ưng Trạch chậm hơi hơi khom khóe miệng rãi đi đến, ánh mắt nhìn Cung Trác Lương ôn nhu say lòng người.

“Không có a, cầm cái gì thế?”

Cung Trác Lương hàm chứa ý cười buông bút, đem một tờ giấy tuyên thành trống không tùy tiện bỏ vào trong bản thảo ở một bên, trong lòng bị bộ dáng này của Kiều Ưng Trạch câu dẫn đến tâm ngứa ngáy, trên mặt lại còn muốn tiếp tục làm bộ bình tĩnh, vì thế hấn đem lực chú ý chuyển đến vật mà Kiều Ưng Trạch mang tới, liền nghiêng thân vươn cổ hướng về phía sau của y xem xét.

“Tặng cho người a.”

Kiều Ưng Trạch lấy tay còn trống gỗ nhẹ lên cái đầu nghiêng nghiêng của Cung Trác Lương, sau đó mới đem cái hòm tinh xảo kia bỏ lên bàn.

“Quà sinh nhật? Sớm đi?”

Ngẩng đầu nhìn Kiêu Ưng Trạch đứng bên cạnh mình, Cung Trác Lương cũng không đứng lên, liền như vậy cười tủm tỉm động thủ mở hòm.

“Không phải, là mừng cho tiểu thuyết của người thành công.”

Nhìn Cung Trác Lương sau khi mở hòm ánh mắt toát lên sự kinh hỷ, Kiêu Ưng Trạch nhất thời cảm thấy được cổ gáy mấy ngày nay không có uống phí.

“Đây là..... Người không phải không có hứng thú với tiểu thuyết sao?”

Cung Trác Lương thật sự là vì phần lễ vật này của Kiêu Ưng Trạch mà kinh hỷ, nhân vật trong mấy bức tranh sinh động kia, cơ hồ giống như là nhân vật trong truyện của hắn từ trong sách bước ra, Cung Trác Lương tin tưởng, nếu không phải Kiêu Ưng Trạch lấy tiểu thuyết của hắn cẩn thận đọc thấu, thì không có khả năng vẽ ra những hình ảnh bức tranh như vậy.

Tuy rằng trước kia Cung Trác Lương có nói qua muốn Kiêu Ưng Trạch thay mình xem bản thảo nhuận bút, nhưng gần đây Cung Trác Lương viết văn không thích người khác khoa chân múa tay, thứ hai cho dù đưa cho Kiêu Ưng Trạch bản thảo cũng thường thường không thấy y có ý kiến gì, thiếu gia Cung Trác Lương liền nghĩ Kiêu Ưng Trạch là không thích xem, vì thế dần dần cũng không cùng y bàn luận tiểu thuyết nữa, chỉ là viết xong bản thảo thì tùy tiện cho y xem mà thôi.

Cung Trác Lương thật không nghĩ tới, nguyên lai Kiêu Ưng Trạch vẫn xem mà còn thật dụng tâm để xem, còn đem nhân vật chính xuất hiện trong sách vẽ ra, ấn theo tính cách tả ít mà tốt, đã tốt còn muốn tốt hơn của Kiêu Ưng Trạch, nhất định là mỗi bức chân đều rất chăm chỉ nghiêm túc mà vẽ, này phải vẽ bao lâu a!

“Người viết đương nhiên không giống.”

Khó có được mà nhìn thấy bộ dáng ngờ ngạc của Cung Trác Lương, Kiêu Ưng Trạch không khỏi từ phía sau ôm lấy vai hắn, sau đó cúi người hôn lên môi hắn một cái..... Thật đáng yêu.

“Cảm ơn!”

Trên đầu bay vài cái chữ to ‘cảm động’, Cung Trác Lương cẩn thận buông bức tranh xuống, cầm lấy mặt Kiêu Ưng Trạch ở trên môi của y ba một ngậm thật mạnh.

Đương nhiên, trước đó Cung Trác Lương không quên lau sạch son trên môi của mình.

“Lúc trước ta xem không nhiều lắm, không dám lung tung quấy rầy suy nghĩ của người, hiện tại nhiều ít có thể hiểu một chút, hẳn là có thể giúp người.”

Kỳ thật Kiêu Ưng Trạch vẫn thực dễ bụng đối với tiểu thuyết của Cung Trác Lương, chỉ là lúc trước y thấy Cung Trác Lương giống như là tùy tiện nói nói, cũng không thật lòng có ý tứ muốn cho mình nhuận bút, hơn nữa y đối với phương diện này đọc qua rất ít, cũng sợ chính mình không hiểu nhiều lắm rước lấy chê cười, cho nên sau khi Cung Trác Lương nói qua, y cũng không vội và cho hắn ý kiến, mà là trộm đi xem rất nhiều thoại bản truyền thuyết linh tinh, còn đem bản thảo của Cung Trác Lương đọc đi đọc lại rất nhiều, ấn theo lý giải của mình đi miêu tả ra cốt sự của nhân vật chính, hiện tại rốt cục nắm chắc là có thể giúp đỡ Cung Trác Lương, y mới đem những bức tranh này đưa tới, cũng hiểu được, mình có thể giúp Cung Trác Lương nhận xét.

(PH: thực cmn đau lòng Đại Kiêu mà!!!)

“Đương nhiên có thể, tướng công, người thật sự là quá vĩ đại, ta muốn đem những bức tranh này làm thành tranh cuốn treo lên!”

Nhìn bộ dáng Kiêu Ưng Trạch ngai ngừng Cung Trác Lương liền nhìn không được người nóng lên, vội vàng đổi thành ôm cổ y không muốn xem mặt, trong lòng lại bắt đầu rơi lệ, ý chí của mình lung lay sắp đổ, này một năm làm sao có thể cố gấn vượt qua a!

“Kia..... Đêm nay ta muốn có quà đáp lại, có thể chứ?”

Hai tay ôm thắt lưng Cung Trác Lương, Kiêu Ưng Trạch mặt đỏ hồng lên, nhẹ giọng ở bên tai y ám chỉ một câu..... Tiểu tức phụ xử lý chuyện năm mới trong nhà cùng quản lý hiệu sách, đã muốn hơn một tháng không chủ động thân cận y, y có chút không nhìn được.

“..... Được.”

Giọng nói khàn khàn từ tính lộ ra hương vị hấp dẫn nồng đậm—— ít nhất ở trong tai Cung Trác Lương là vậy, vì thế ý chí lập tức cấp tốc tuyên bố bãi công, cùng lắm không làm toàn bộ là được, khóc a.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Kính thành Cung gia, Cung Trác Tường vừa mới từ Hàn lâm viện trở về nghe được gia nhân bẩm báo, vội mặt nghiêm túc rẽ về hướng thư phòng, nơi đó có hai hộ vệ ăn mặt như gia nhân đang đứng chờ.

“Thế nào? Tìm được đầu mối gì sao?”

Cung Trác Tường vào phòng không đợi ngồi xuống, liền mở miệng hỏi chuyện hai người kia, đây là nhóm thứ ba hần phải đi xuống phía nam tìm kiếm manh mối của Cung Trác Lương, cha đã nhắc hần phải chú ý đúng mực, cho nên hần không thể tăng số người lên để đi tìm người, mà những nhóm người trước không thám thính ra tin tức gì hữu dụng, hần hiện tại trừ bỏ mỗi tháng gửi một phong thư liên lạc cho Cung Trác Lương, nhưng lại rất cuộc không thể biết được tin tức chính xác của hần.

“Bẩm thiếu gia, bọn tiểu nhân vô năng, vẫn không thể tìm được chỗ ở của Lương thiếu gia, bất quá tiểu nhân ở Bạc thành tìm được thứ này, mặt trên có tiểu thuyết của Lương thiếu gia.”

Hai hộ vệ thấy sắc mặt thiếu gia nhà mình không tốt, vội đem mấy quyển tạp chí trong bao quần áo lấy ra, trong lòng nhin không được kêu khổ.

Bọn họ ở phía nam nhân sinh không quen biết, thiếu gia lại không cho kinh động đến người của Cung gia và Cung gia, chỉ dựa vào thư từ qua lại giữa thiếu gia cùng vị Lương thiếu gia kia mà biết chỗ ở, để cho bọn họ chạy đi tìm, tìm kim dưới đáy bể nào có thể dễ dàng tìm được người như vậy a.

“Lương nhi mở hiệu sách? Lương nhi ra.... Lương.... Trạch?”

Cung Trác Tường lật xem tiểu thuyết của Cung Trác Lương, ngón tay của hần vỗ nhẹ lên tên của hiệu sách, từ tên của hiệu sách nghĩ đến Cung Trác Lương đưa tài sản cho Kiều Ứng Trạch giúp đỡ, ngay cả thư cho mình đều phải từ y chuyển qua, chứ không phải là.....

“Kiều gia cùng Cung gia bên kia đâu?”

Áp chế cảm xúc trong lòng, Cung Trác Tường ở trong lòng an ủi mình, Lương nhi của hần chắc sẽ không thay lòng đổi dạ, lại càng không cùng tỷ phu của mình thông đồng thành gian, vậy trong đó nhất định có nguyên nhân nhân gì đó!

“Các huynh đệ vẫn rất lưu ý, cũng chưa từng thấy Lương thiếu gia xuất hiện qua, Cung gia vẫn như cũ, Kiều gia thì..... Nghe nói tri phủ phu nhân khác nghiệt không nhân hậu, nhân lúc đứa con cả ốm yếu gia thế con dâu trưởng thấp, liền chán ghét vợ chồng đứa con cả, mà thiếu phu nhân cùng nhà mẹ đẻ này một năm cơ hồ không có lui tới gì, bất quá nghe nói thủ đoạn kinh thương rất không bình thường, hiệu sách Lương Trạch chính là Kiều gia thiếu phu nhân kinh doanh, hiện tại ngay cả trong kinh chúng ta cũng có hiệu sách này.....”

Hộ vệ kia thấy sắc mặt Cung Trác Tường càng có xu thế nghiêm khắc, chịu đựng xúc động lau mồ hôi càng thêm cẩn thận bấm báo, nghĩ thầm mấy tháng không thấy, thiếu gia này thân quan uy nghiêm càng ngày càng giống lão gia a.

“Ân, đi xuống lĩnh thưởng đi, nghỉ ngơi vài ngày rồi tiếp tục đi thăm dò.”

Nghe xong tin tức gia nhân thám thính trở về, Cung Trác Tường lãnh thanh đuổi bọn họ ra ngoài, trong lúc nhất thời suy nghĩ có hàng vạn hàng nghìn, đối việc này càng dứt không ra. Thầm nghĩ chỉ bất đắc dĩ mình hiện tại đang làm quan ở kinh thành không thể tùy ý rời khỏi, nhanh nhất còn phải đợi đến giữa tháng năm.....

Cung Trác Tường đậu tiến sĩ Hàn lâm mới có thể được thả ra ngoài rèn luyện một năm, sau đó lại chính thức quay về làm quan hoặc là đi ra ngoài làm tri huyện, cho nên Cung Trác Tường chỉ có thể thừa dịp lúc ra ngoài rèn luyện lại đi Bạc thành một lần.

“Lương nhi, ngươi nếu không thể tới kinh thành tìm ta, ta đây liền đi Bạc thành tìm ngươi đi.”

Áp chế đủ loại nghi ngờ trong lòng mình, Cung Trác Tường đem tầm mắt dừng ở trên tiểu thuyết của Cung Trác Lương, nghĩ thầm đúng thật như những gì mọi người nói đi học tập viết thạo bản, không tự mình cũng viết một bản, bọn tỷ tỷ, tỷ phu bọn họ cũng không khuyên hần hảo hảo đọc sách....

Từ đó về sau, trên bàn của Cung Trác Tường luôn để thêm một quyển tạp chí kỳ mới nhất của hiệu sách Lương Trạch, thẳng đến khi hần rời khỏi kinh thành đến bạc thành.

XXXXXXXXXXXX

Nhược Lam đồ vật mang tới chưa?”

Thừa dịp Kiều Ứng Trạch đi tắm, Cung Trác Lương đem Nhược Lam gọi vào phòng, ánh mắt lóe lên hướng nàng vờn tay ra.

“Thiếu gia, ngài vừa mới.... Như vậy không tốt đi.”

Nhược Lam đồ vật từ trong áo lấy ra một cái chai, do do dự dự không quá tình nguyện đưa cho Cung Trác Lương, cái này chính là thuốc bôi trơn chuyên chuẩn bị cho nam nam hoan ái, Nhược Lam biết thiếu gia nhà mình vừa mới lớn, sớm như vậy đã sinh hoạt vợ chồng chính là sẽ tổn hại thân thể a.

Về phần nói Nhược Lam một nha đầu chưa có chồng như thế nào lại có thứ này đưa tới, khụ khụ, Cung gia là cái nơi gì a, muốn cái loạn thất bát tao gì mà không có a, Nhược Lam tự nhiên có cách của mình.

“Ta biết, ta có chừng mực, yên tâm đi Nhược Lam, này là dự trữ, dự trữ.”

Cung Trác Lương lấy cái chai trấn an vỗ vỗ bả vai Nhược Lam, lại đem cánh cửa đóng lại chạy vào buồng trong giấu đồ đi.

Này hẳn đúng là tính toán dự phòng cho tình huống bất ngờ nào đó, ai biết thời điểm hẳn nhin không được mà làm, đến lúc đó lại không có cái để dùng lại làm bị thương tiểu tướng công nhà hẳn thì làm sao bây giờ? Bất quá hẳn sẽ tận lực chịu đựng không làm đến bước cuối cùng.

“Tướng công, muốn ta giúp ngươi kỳ lưng hay không a?”

Vui vẻ bay tới cửa phòng tắm, Cung Trác Lương cười tủm tỉm đi vào, chỉ thấy Kiều Ứng Trạch đang ngồi trong bồn tắm quay đầu lại nhìn hẳn.

“Không bằng cùng nhau tắm đi.”

Trên mặt Kiều Ứng Trạch hồng hồng cũng không biết là thẹn thùng, hay là bị hơi nước chưng đến hồng, y dùng tay đang tháo ra mái tóc, mím môi cười nhìn về phía Cung Trác Lương.

“Được.”

Cung Trác Lương bị tươi cười này của y câu dẫn thiếu chút nữa phi thân bỏ nhào qua, đang lúc khẩn cấp cởi quần áo, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng gọi có vẻ dòn dập của Văn Thư, nói lão phu nhân bảo thiếu gia cùng thiếu phu nhân đi qua viện của nàng, hình như là Tình Thư bên kia sắp sinh.

“.....”

Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch theo bản năng liếc mắt một cái, Kiều Ứng Trạch vội vàng đứng dậy ra khỏi bồn tắm thay quần áo, Cung Trác Lương cũng kịp phản ứng đi giúp y sửa sang lại, trong lòng thật sự là hận không thể chỉ lên trời xanh rộng to, lão thiên gia ngài lại chơi ta! Sớm không sinh muộn không sinh cố tình sinh vào lúc này, thực hẳn #¥^*#%.....

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Ở Riêng

Lúc Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch đến phòng của lão phu nhân, phát hiện Kiều lão gia, Kiều phu nhân cùng Kiều Ứng Hiền đều đã đến rồi, thậm chí con vợ lẽ là Kiều Viện Âm cùng Kiều Ứng Tử đều được gọi đến, về mặt mơ hồ ngồi ở bên cạnh.

Lão phu nhân uy nghiêm ngồi ngay ngắn ở chủ vị, trên mặt lạnh lùng nhìn không ra hi nộ, Kiều lão gia thì vẫn giả trang lạnh nhạt, trên nét mặt ẩn ẩn có chút không kiên nhẫn, mà Kiều phu nhân tuy rằng tao nhã ngồi một bên không lên tiếng, nhưng ánh mắt lại có vẻ kinh nghi bất định, tầm mắt thường thường nhìn về phía lão phu nhân. Về phần Kiều Ứng Hiền thân đương sự, thì trầm mặt ngồi ở vị trí của mình, chỉ có thân mình cứng ngắc là để lộ ra tâm tình không bình tĩnh của hẳn.

Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch nhìn nhau liếc mắt một cái, nhẹ giọng hướng vài vị trưởng bối hành lễ, lại bị đệ đệ muội muội làm lễ chào hỏi, cũng yên lặng ngồi vào chỗ của mình, không khí trong phòng nhất thời đông lạnh lại.

Văn Thư xưa nay là người chu đáo, đã muốn từ chỗ nha hoàn của lão phu nhân hỏi thăm tin tức, cho nên trên đường đi tới, Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch đã nghe nàng nói tình hình đại khái, nguyên lai hôm nay lúc ban ngày lúc Tình Thư muốn sinh, bọn nha hoàn đem tin tức báo cho Kiều phu nhân, nhưng Kiều phu nhân cũng không quá quan tâm, đại khái là muốn đợi cho đứa nhỏ sinh xong lại đến nói cho lão phu nhân, cho nên cũng không thông báo cho lão phu nhân, chỉ phái người đi tìm bà mẹ lại đỡ đẻ.

Mà lão phu nhân thì sau bữa cơm chiều nghe được tin tức, lúc ấy liền phái người đến viện của Kiều Ứng Hiền xem, đợi cho bà mẹ nói đến thời điểm sinh, lúc này mới đem mọi người gọi đến, về phần rốt cuộc là muốn làm cái gì, bọn nha hoàn đều không biết.

Người khác không biết, Kiều Ứng Trạch cùng Cung Trác Lương trong lòng đều rõ, lão phu nhân là muốn chờ đứa nhỏ này sinh ra, xin ý kiến để cho bọn họ ra ngoài ở riêng, mà giới tính của đứa bé này, cũng quyết định hai phu phu bọn họ có danh chính ngôn thuận rồi đi hay không.

Nếu là nam hài, như vậy mượn danh nghĩa nhận làm con thừa tự, bọn họ chính là bị ‘bức đi’, nếu là nữ hài, như vậy cũng có thể nuôi ở danh nghĩa của Kiều Ứng Hiền, tự nhiên không có việc nhận làm con thừa tự, như vậy bọn họ rồi đi, sẽ lấy lý do Kiều Ứng Trạch ốm yếu không đảm đang được trọng trách.

Cứ như vậy, lập trường của phu phu bọn họ thực bị động, đơn giản mà nói có thể phân được một ít gia sản, chênh lệch ba vạn lượng bạc trở lên..... Đây là Cung Trác Lương từ chỗ lão phu nhân xem qua sổ sách của Kiều gia mà cho ra kết luận.

Cung Trác Lương đặc biệt nghiên cứu qua chế độ ở riêng của triều đại này, dựa theo phương thức ở riêng bình thường, tổ trạch tổ điền không phân chia mà lưu lại cho người thừa kế, không có con nối dòng nữ nhi xuất giá không được chia, còn lại sản nghiệp chung giữ lại làm của hồi môn cho nữ nhi chưa xuất giá, lại cùng chia đều làm N+1 phần, con cả hai phần, còn lại chia đều cho thứ thiếp một phần.

Lại nói Kiều gia, Kiều lão gia làm quan hai mươi năm, còn lớn hơn quan phụ mẫu ở Nhâm thành, ba năm làm thanh quan tri phủ còn có mười vạn hoa

tuyệt bạc (? Khúc này PH cũng không rõ lắm), huống chi Kiều lão gia xưa nay có gắn tích trữ, cho dù nịnh bợ cấp trên cho đi không ít, nhưng hai mươi năm qua của cái tích trữ cũng đủ đầy a.

Trong sản nghiệp công, tòa nhà bọn họ đang ở giá trị hơn một vạn lượng bạc, đây là bởi vì giá phòng ở Bạc thành tương đối trung bình.

Năm sau chính là lúc các cửa hàng điền trang giao nộp tiền tô thuế, là thời điểm tích góp tiền công nhiều nhất, theo Cung Trác Lương tính toán, không nói đến tô trạch tô điền cùng tài sản riêng của các thành viên khác, tài sản chung cho các đệ đệ muội muội cưới gả tổng cộng hơn một vạn hai, tổng số có thể phân cũng phải phải từ tám vạn hai trở lên.

Kiều gia hiện tại chỉ có ba người con trai, cho nên sản nghiệp công khổ này sẽ chia thành bốn phần, như vậy Kiều Ứng Trạch lấy hai phần chính là hơn bốn vạn, tương đương RMB* chính là hơn hai ngàn vạn khối, mà nếu y tự tiện bỏ ra ngoài ở riêng sống một mình, như vậy ắt theo quy củ y đại khái chỉ có thể nhận được nửa phần một vạn lượng mà thôi, nếu là trong nhà nghiêm khắc, nói không chừng ngay cả nửa phần cũng đều không được cho đủ.

*RMB cái này đọc là rén mìn bí tức là nhân dân tệ á.

Cung Trác Lương tuy rằng khinh thường tham mấy vạn này của Kiều gia, nhưng hắn cũng không muốn đem số tiền này không công cho Kiều phu nhân kia ngay cả mẹ kế cũng không bằng, hơn nữa tướng công nhà mình nếu trong tay không có tiền, về sau sợ là sẽ nghĩ rằng mình là người vô dụng, cho nên Cung Trác Lương trong khoảng thời gian này không ít lần giả bộ ủy khuất ở trước mặt lão phu nhân, hắn tin tưởng dựa vào sự yêu thương của lão phu nhân đối với Kiều Ứng Trạch, nhất định chắc là nằng sẽ không để tôn tử bảo bối của mình chịu thiệt!

Không đợi đến nửa canh giờ, lão phu nhân quản sự bên người là Hương Thư thay thế Chi Kỳ, liền tự mình ôm đứa trẻ mới sinh được bọn nha hoàn cùng mang ra đây, mà đi theo nha hoàn của nàng chỉ có nha hoàn bên người Kiều Ứng Hiền, cũng có nha hoàn bên người Kiều phu nhân, bộ dáng đều có chút bất an, ai bảo Hương Thư bộ dáng kiêu căng chứ, đón đứa nhỏ liền ôm đi luôn, các nàng sợ gánh trách nhiệm nên đều kéo theo tới, chính là phòng của lão phu nhân các nàng sao có thể tùy tiện đi vào, đành phải cẩn thận mọi chuyện đứng ở ngoài cửa.

“Hồi bẩm lão phu nhân, là tiểu thiếu gia.”

Hương Thư bế đứa nhỏ còn khóc nỉ non vào phòng, hướng về phía lão phu nhân quỳ gối thi lễ, thấy ánh mắt lão phu nhân, vội vàng khom người tiến đến ôm lấy đứa nhỏ của Kiều Ứng Hiền, đem đứa nhỏ đưa đến tay cho Cung Trác Lương.

“Tổ mẫu?”

Thích hợp mà bày ra bộ dáng khinh ngạc cũng không biết làm sao của mình, Cung Trác Lương ôm lấy tiểu hài tử mới sinh kia xin giúp đỡ nhìn về phía lão phu nhân.

Mà so với bộ dáng của hắn, Kiều Ứng Trạch cũng thật bị đứa nhỏ khóc làm cho ngứa ngáy, nhìn chăm chăm vật nhỏ nhắm mắt kêu khóc, do dự mà thân thủ vồ vồ, phát hiện bản thân vô dụng không biết làm cái gì mới tốt bây giờ.

“Tổ mẫu?”

Đồng thời còn có thanh âm kinh sợ nghi vấn của Kiều Ứng Hiền, tuy rằng hắn đã sớm đáp ứng mẫu thân đem đứa bé đưa đi, tìm một chỗ người trong sạch nuôi lớn, cũng đã sớm chuẩn bị tốt tâm lý sẽ không được gặp lại đứa bé này nữa, nhưng chuyện đến trước mắt lại không nghĩ đến tình huống như vậy, tổ mẫu không phải thực phản đối chuyện đem đứa bé cho đại ca làm con thừa tự sao?

“Con dâu, người không phải luôn muốn Hiền nhi thừa kế gia nghiệp sao, còn muốn đem đứa nhỏ này cho vợ chồng Trạch nhi làm con thừa tự sao? Vì.... Chuyện này huyên náo làm cho cả nhà không yên, không công lại để cho người ta chê cười, cùng với chờ người đem nhà này nháo đến tan nát, không bằng ta hôm nay làm như nguyện của người, thừa dịp lão thái thái ta còn sống, đem gia tài này hảo hảo phân rõ, chỉ cầu cho ta một Kiều gia an bình hòa thuận!”

Nghe được Hương Thư nói là nam hài, trong lòng lão phu nhân cũng là âm thầm nhe nhàng thở ra, ánh mắt phức tạp nhìn mọi người chung quanh, cuối cùng dừng ở trên người Kiều phu nhân, ngữ khí nghiêm khắc mở miệng.

Lúc trước mặc kệ thậm chí là dẫn dụ lời dòn dãi, lão phu nhân chính là vì ngày hôm nay mà tính toán, giống như suy nghĩ của Cung Trác Lương vậy, lão phu nhân yêu thương Kiều Ứng Trạch nhất định sẽ không để cho thanh danh của y bị thương tổn, như vậy tội danh cho chuyện ra riêng hôm nay, nên đòi lại là ai gánh vác, như vậy đương nhiên là Kiều phu nhân không nhân từ không hiền đức.

“Bà bà? Con dâu, con dâu sao dám như thế! Bà bà ngài đây là muốn con dâu xấu hổ chết, này trăm triệu lần không được a!”

Kiều phu nhân nghe được lời của lão phu nhân trong lòng liền phát lạnh, nháy mắt liền lạnh đến xương cốt, nàng thấp thòmed lo âu quỳ xuống, trong lòng loạn thành một đoàn, mà theo động tác của nàng, vài tiểu bối cũng sợ hãi người đều sợ hãi quỳ xuống theo.

Kiều phu nhân không rõ nguyên do như thế nào, lão phu nhân lại có cái ý niệm ra ở riêng trong đầu, tội danh như vậy đều rơi xuống đầu mình, nàng còn mặt mũi gì đi ra ngoài gặp người a!

“Mẫu thân, này đang êm đẹp nói ra ở riêng làm gì? Nhi tử cùng nương tử có chỗ nào không đúng, ngài cứ giáo huấn, ngàn vạn lần đừng tức giận làm tổn thương thân thể mình.”

Duy nhất Kiều lão gia còn ngồi mặt cũng biến sắc, đứng lên hướng về lão phu nhân tự mình nhận tội.

Tuy rằng hần từ nhỏ đã bị lão phu nhân nghiêm khắc dạy dỗ không muốn hần dựa dẫm vào nàng, đối với người mẹ đẻ này kính sợ nhiều hơn là thân cận, nhưng là biết mình có được như ngày hôm nay đều là nhờ vào lão phu nhân, cũng bởi vì có lão phu nhân chống đỡ, hần hiện tại mới có thể cả ngày ăn chơi đàng đăm không cần phải xen vào việc nhà, nhưng hôm nay nói đến chuyện ở riêng hần cũng không đồng ý, không nói đến việc chuyện ở riêng truyền ra ngoài có dễ nghe hay không, lại nói người làm cha hần còn ở đây, để cho mấy đứa con ra ở riêng đây không phải là nguyên rủa hần sao?

“Phàm là các người làm phụ mẫu tốt Trạch nhi có thể được yêu thương nhiều một chút, lão thái bà ta cần gì phải tự làm mất mặt mình đi bước này! Các người mấy năm nay đối với Trạch nhi như thế nào, các người tự hỏi lại lương tâm của mình xem có thấy xấu hổ hay không! Đừng nói cái gì nữa, chuyện này liên định như vậy rồi, Hương Thư, lấy sổ sách! Trạch nhi, người thân mình xương cốt yếu ớt đừng quý, Nghiên nha đâu, đồ tướng công người đứng lên.”

Nói đến nước này rồi, ai nấy đều thấy được lão phu nhân là thật hạ quyết tâm, mọi người liền cũng đều không có cách nào khác mở miệng. Mà lão phu nhân lại vội vã đem mọi chuyện quyết định, trừ bỏ cái cố đứ đả nhỏ ra đời, ngoài ra còn có một lý do khác.

Nguyên lai lão phu nhân hướng vào việc ngừng cấp được phá thay của hai thiếp thất, trong đó có một người hôm qua vừa mới chán ra được là có thai, việc này nàng còn giấu diếm chưa cho người khác biết, nếu phải chờ đứa bé kia sinh ra biết giới tính mới có thể phân, vạn nhất là nam hài thì phần của Kiều Ứng Trạch lại ít đi một phần, mà đem chia đều ra rồi mới đem việc này nói ra, như vậy đứa bé này về sau lại phân theo phần sản nghiệp còn lại, cùng vợ chồng Kiều Ứng Trạch không liên quan gì, đó cũng là giáo huấn của nàng đối với Kiều phu nhân.

“Bà bà.....”

Kiều phu nhân vừa thấy Hương Thư từ trong hòm bên cạnh lấy ra sổ sách, chỉ biết lão phu nhân là đã tính toán rất lâu, chỉ sợ lời đồn đãi bên ngoài của năm trước cũng là từ nàng mà ra, chính mình nhưng lại ngốc không biết, không công đem chìa khóa công khó giao ra, để cho nàng cầm gia sản đi tính toán!

Kiều phu nhân thật sự là hối hận mất đầu xanh lên, nếu sớm biết rằng lão phu nhân tính toán cho Kiều Ứng Trạch ra ở riêng, chính mình nên nắm chặt cái chìa khóa không nên buông, đến lúc đó giấu diếm một ít lưu lại cho mình và Hiền nhi!

“Trác Trác.”

Cùng Cung Trác Lương đang đứng dậy, Kiều Ứng Trạch nhìn thấy hần gấp đứ đả nhỏ khóc mà nhiều mày, sau đó nhìn nhìn chính mình rồi đem tay nhỏ bé của đứa nhỏ để vào miệng của nó, vội vàng ngăn hành động ‘gây họa cho người’ của nó, nhỏ giọng bảo nha hoàn ôm ra ngoài cho bà vú, phân phó các nàng sau khi uy đứa nhỏ xong thì nhanh chóng ôm trở lại.

Kiều Ứng Trạch phân phó xong rồi, nhìn thấy chính là Cung Trác Lương dùng biểu tình vô tội nhìn mình, biết hần là cố tình đùa mình để chuyển dời lực chú ý, vì thế Kiều Ứng Trạch nhân lúc tâm tình vì chuyện này mà khổ sở có chút chuyển biến tốt đẹp, liền tại ông tay áo thật dài nắm lấy tay Cung Trác Lương.

“Bà bà, ngài quyết định chúng ta làm văn bối tự nhiên không thể vi phạm, như vậy ý của ngài, là chỉ để cho vợ chồng Trạch nhi ra ở riêng, còn lại đều ở trong nhà, sau đó để Hiền nhi kế thừa gia nghiệp đi?”

Kiều gia vốn là phân ra từ trong đại tộc sống một mình, cho nên lão phu nhân chính là trưởng bối có địa vị cao nhất trong nhà, nàng nói phải ở riêng sẽ không có người phản đối, vì thế Kiều phu nhân gặp chuyện không thể làm trái, sẽ nhanh đề tâm tư đến chuyện khác, dù sao mặt mình cũng đã mất rồi, hiện giờ điều này chỉ xem như là ở riêng nhỏ, như vậy xem như định thân phận người thừa kế của con trai bảo bối đi!

Dựa theo luật pháp của triều đại này, cái gọi là ở riêng cũng có lớn có nhỏ, lớn chính là đem phần mộ tổ tiên chuyển ra đơn lập, gia phá một nửa cũng đều một lần nữa chỉnh sửa triệt triệt đề đề, lão phu nhân lúc trước cùng nhà của mình tách ra cũng chính là loại này, hiện tại mộ phần của lão thái gia chính là cổ hương tân kiến của Kiều lão gia.

Mà Kiều Ứng Trạch bọn họ hiện tại loại ở riêng này, thuộc vào loại ở riêng nhỏ, tách ra sống một mình nhưng vẫn cùng thuộc về một gia tộc, vẫn dùng trước một cái gia phải như trước, cứ như vậy liền tương đương với Kiều Ứng Hiền sẽ thừa kế vị trí tộc trưởng, Kiều Ứng Trạch mặc dù là huynh trưởng, nhưng địa vị ở trong gia tộc lại xếp thứ hai, đứng sau Kiều Ứng Hiền.

“Đúng, từ nay về sau, cái nhà này sẽ do Hiền nhi kế thừa.”

Sự tình hôm nay đến cái tình trạng này, lão phu nhân thật sự là chán nản, trưởng tôn bảo bối của nàng nếu không được kế thừa gia nghiệp, như vậy nàng tranh giành nữa thì có cái ý nghĩa gì chứ?

Chi bằng thừa dịp bộ xương khô này còn có thể động, hảo hảo bồi dưỡng Hiền nhi vài năm, làm cho hần có chút tiền đồ, đừng như cha mẹ hần làm người vô đức vô hạnh, nàng chính là cũng có mặt mũi để đi gặp tướng công.

Được lời chắc chắn của lão phu nhân, Kiều phu nhân trong lòng cũng thoải mái chút, nghĩ thầm người tính kế ta như vậy, cũng bắt quá là cho tôn tử bảo bối của người nhiều phần nhất, hai vạn ba lượng bạc, cũng là đánh mất quyền thừa kế Kiều gia, so với trúng vàng đã đánh mất thì trúng vàng sau lại tốt hơn...

Nghĩ như vậy, Kiều phu nhân bỗng nhiên lại cảm thấy có chỗ không đúng, lão thái bà cùng mình tranh cãi nhiều năm như vậy, không phải là vì để vợ chồng Kiều Ứng Trạch thừa kế gia sản sao? Hiện tại như thế nào đột nhiên lại buông tha, còn cái dạng này hướng trên đầu ta úp một chậu phân.... Chẳng lẽ hai vợ chồng Kiều Ứng Trạch có vấn đề gì đi?

Nghĩ đến đây, Kiều phu nhân không khỏi đưa mắt chuyển qua người Kiều Ứng Trạch cùng Cung Trắc Lương đang đứng dựa vào nhau thân mật, càng cảm thấy hai người bọn họ mới là nguyên nhân chính của chuyện ở riêng lần này, mình là thay bọn họ công oan ức!

Nhưng Kiều phu nhân lại nghĩ, phát triển trước mắt cũng là điều nàng muốn nhìn nhất, cái nhà này đã xác thực là nằm trên tay Hiền nhi của nàng. Trong lúc nhất thời, Kiều phu nhân lại phân không rõ là mình rốt cuộc chịu thiệt hay chiếm được tiện nghi!

Có lẽ phu nhân cần khôn độc đoán, Kiều phu nhân cũng không thể ngáng chân làm rối lên, chính là Kiều lão gia không muốn cũng không thay đổi được gì, về vài nhân vật nhỏ bé lại không có quyền lên tiếng, cho nên việc ở riêng này rất nhanh đã tiến hành xong xuôi.

Lão phu nhân sớm đã đem sản nghiệp công khổ phân chia rành mạch, bỏ qua bạc cho hai hai tôn tử cùng một cháu gái đã gả đi, cộng khổ còn tổng cộng hơn tám vạn sáu nghìn có thể phân, tòa nhà hiện tại bọn họ đang ở thì trả về cho Kiều Ứng Hiền, mặc khác đồ vật này họ viết trên giấy cho ba huynh đệ bọn họ bốc thăm.

Cuối cùng Kiều Ứng Trạch tổng cộng có được bốn vạn ba ngàn hai gia sản, cũng quyết định đầu tháng hai này là ngày tốt để chính thức chuyển nhà, thẳng vội đến giờ hội (21 ~ 23 giờ), mọi người lúc này mới đều tự tán đi.

Không nói lão phu nhân, Kiều phu nhân cùng Kiều lão gia các trưởng bối trong nhà trần trọc như thế nào, đêm không thể ngủ, lại nói Cung Trắc Lương cùng Kiều Ứng Trạch sau khi về phòng cũng thật lâu mới khó mà bình tĩnh trở lại. Bọn họ rốt cuộc có thể danh chính ngôn thuận rời khỏi Kiều gia!

“Tướng công, ngày không còn sớm, nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Đem Kiều Ứng Trạch để ở trên giường hưng hăng hôn vài ngụm, Cung Trắc Lương tuy rằng trong lòng rất tò mò rốt cuộc Kiều Ứng Trạch dùng cái phương pháp gì khuyên lão phu nhân, nhưng là nhất thời nửa khắc không vội, về phần chuyện tình tình ái ái, không khí bị phá hư rất khó để tìm lại, dù sao đêm nay là không đủ thời gian lãng mạn.

“Từ từ, Trắc Trắc, ta có chút lo lắng Ứng Hiền, hãy để cho hắn đến đây xem đứa nhỏ đi, ta cũng muốn cùng hắn nói chuyện.”

Nhớ tới Kiều Ứng Hiền đêm nay thần sắc vẫn luôn trầm mặc trống rỗng, Kiều Ứng Trạch trong lòng thật sự có chút lo lắng, hắn không giống mình may mắn có Trắc Trắc làm bạn, bên cạnh hắn chính là ngay cả người để tâm sự cũng không có, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, trong lòng nhất định là cực kỳ khó chịu.

“Cũng tốt, ta sẽ không cùng người gặp hắn, hai huynh đệ các người một chỗ có thể nói chút chuyện trong lòng, người cũng nên hảo hảo khuyên bảo hắn.”

Cung Trắc Lương nghe vậy cũng tỏ vẻ đồng ý, loại thời điểm này cần được câu thông là quan trọng nhất, hai huynh đệ bọn họ cũng không phải người tham tài bạc tình, lại bởi vì ở riêng mà có ngăn cách thì không đáng.

Mà ngay lúc Kiều Ứng Trạch phái nha hoàn đi gọi Kiều Ứng Hiền, thì hắn cả người mệt mỏi mới từ chỗ của Kiều phu nhân cáo từ đi về.

Kéo theo bước chân nặng nề về tới viện của mình, Kiều Ứng Hiền nhớ tới chuyện muốn đưa Tĩnh Thư đi, liền thuận miệng hỏi nha hoàn một câu Tĩnh Thư như thế nào, được đáp án là người đã không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Huynh Trưởng Như Cha

“Không có?”

Kiều Ứng Hiền nghe vậy bước chân chậm một chút, nhìn phòng Tĩnh Thư ở một mảnh tối đen, trong lúc nhất thời có chút hoảng hốt.

Mà nha hoàn trả lời vấn đề của hắn nghĩ là Kiều Ứng Hiền đang chất vấn nàng, vội cúi đầu cung kính giải thích, nói cái gì sau khi Tĩnh Thư sinh máu chảy không dứt, Yên Thư cô nương hầu hạ phu nhân dẫn người nhà Tĩnh Thư đến, để cho bọn họ dùng chiếu quần mang đi r ngoài, bọn họ lúc đầu khóc nháo vài tiếng, nhưng sau lại lấy tiền của Yên Thư rồi rời đi.

“Đều đi xuống đi, không cần các người hầu hạ.”

Kiều Ứng Hiền hiện tại cái gì cũng không muốn nghe, hắn mệt mỏi phát tay để bọn họ rời đi, chính mình trở về phòng sau đó nằm vật xuống tháp, hai mắt trống rỗng nhìn xà ngang.

Hắn rõ ràng cho tới bây giờ không có nghĩ tới cùng ca ca tranh gia sản, nhưng vì cái gì, sự tình lại phát triển tới bước như ngày hôm nay chứ?

Nhớ lại lúc trong phòng mẫu thân, bộ dáng nàng thật tình vui mừng, Kiều Ứng Hiền chỉ cảm thấy toàn bộ tâm đều bị nhéo đến đau đớn, mẫu thân vì cái gì

nhất định phải bức bức ca ca đi? Cũng bởi vì ca ca thân thể không tốt, liền đối y chán ghét mà vứt bỏ đi như thế sao? Còn Tĩnh Thu, nàng thật sự là khó sinh sao? Nhìn quen mẫu thân đối đãi tàn nhẫn với thị thiếp nha hoàn, Kiều Ưng Hiên thật sự không thể không hoài nghi cái gì.

Cho dù tất cả những tính toán của thân không phải, nhưng nàng đối với mình cũng là thật trân trọng, cho dù tất cả mọi người có thể nói nàng sai, duy nhất chỉ có mình không có lập trường để chỉ trích nàng. ... Đây mới là điểm làm cho Kiều Ưng Hiên thống khổ.

Kiều Ưng Hiên còn nhớ rõ, lúc mình còn rất nhỏ, mẫu thân thương thường sẽ ôm mình khóc, nói mình là người duy nhất mà nàng dựa vào, hy vọng duy nhất, nàng sẽ vì mình mà kiên cường đứng lên, vì thế trong lòng Kiều Ưng Hiên từ khi còn rất nhỏ, cũng đã oán hận người nam nhân mà hắn gọi là phụ thân, cảm thấy trong nhà biến thành như vậy đều là lỗi của nam nhân kia!

Cũng tại lúc đó, Kiều Ưng Hiên đối với ánh trắng phát thệ, nói hắn cả đời này sẽ hiếu thuận mẫu thân, bảo hộ nàng không bị người khi dễ, còn nói hắn về sau không muốn cưới vợ bé, đừng để nương tử của mình bước đi theo gót chân của mẫu thân, không để cho mình trở thành người không có trách nhiệm như phụ thân.

Nhưng chuyện cho tới bây giờ, hắn lại đem tất cả đều làm thất bại, mà hiện tại bởi vì hắn sai lầm, làm hại ca ca cùng tẩu tử bị buộc rời khỏi nhà.

“Nhị thiếu gia, đại thiếu gia mời ngài qua đó một chuyện.”

Cửa phòng bị nhẹ nhàng gõ vang, thanh âm nha hoàn có vẻ do dự truyền vào, sự tình trong nhà nháo lớn như vậy, các nàng đương nhiên đều biết được, cũng đều nhìn ra được nhị thiếu gia tâm tình không tốt, cho nên không ai có can đảm đi chúc mừng đôi phần thưởng, nhưng hiện tại đã trể thế này đại thiếu gia lại phái người tới gọi nhị thiếu gia qua, nhưng đừng lại tranh chấp cái gì a.

“Ca? Ta lập tức đi qua!”

‘Đại thiếu gia’ ba chữ làm cho ánh mắt Kiều Ưng Hiên đang trống rỗng bỗng sáng ngời, hắn vội vàng ngồi dậy muốn sửa sang lại chính mình một chút, lúc này mới phát hiện khoe mắt cùng tóc mai cũng đã ướt, Kiều Ưng Hiên lung tung dùng tay áo cọ cọ mặt, cắn môi đứng lên kéo góc áo.

Đội áp chế nhiệt ý trong mắt, Kiều Ưng Hiên vội vàng đi tới ngoài phòng, rống lên một tiếng ai dám đi chỗ phu nhân nói linh tinh liền đuổi đi, sau đó đoạt lấy lồng trong tay nha hoàn chính mình vội vàng đi.

“Các muội muội không cần lo lắng, đại thiếu gia là để nhị thiếu gia qua ôm tiểu thiếu gia một cái, nếu có người vì việc nhỏ này mà làm phiền phu nhân nghi ngại, để nhị thiếu gia tức giận, như vậy thật sự là không đáng giá có đúng hay không? Muốn một chút bọn ta sẽ đưa nhị thiếu gia trở về, các muội muội không cần đợi, không có việc gì liền đi nghỉ ngơi đi.”

Nhược Lam cầm đèn lồng chạy chậm đuổi theo dẫn đường cho Kiều Ưng Hiên, mà Văn Thư thì lại đi chuyển từng bước ngăn cản bọn nha hoàn đang muốn đi đi theo, không dấu vết hướng đại nha hoàn ở đó nháy mắt hiệu, đối phương hiểu ý ngăn mọi người lại, phân phó trừ bỏ nha hoàn trực đêm tất cả đều rời đi nghỉ ngơi.

Từ khi bị đại nha hoàn Tĩnh Thu tính kế, Kiều Ưng Hiên không muốn mẫu thân lại đưa người qua, quản sự trong viện của hắn đổi thành nhất đẳng nha hoàn bên cạnh lão phu nhân, mà nha hoàn này quan hệ thân thiết với Văn Thư, đương nhiên sẽ không làm mất mặt Văn Thư, hơn nữa có Kiều Ưng Hiên phân phó, nàng cũng sẽ không làm người lăm miệng dẫn đến người chán ghét, ai thích nói thì nói, dù sao phu nhân nhìn nàng không vừa mắt cũng không phải ngày một ngày hai, nhưng chỉ cần tổ tiên trong nhà này vẫn là lão phu nhân, chính nàng cũng phải giữ khuôn phép với người hầu của nhị thiếu gia, vậy không có gì phải lo lắng.

Kiều Ưng Hiên suy nghĩ trống rỗng đi nhanh một chút, đội khi đuổi đến viện của Kiều Ưng Trạch mới hồi thần, sau khi dừng bước nghe thấy Nhược Lam chịu đựng thở hổn hển, lúc này mới phản ứng chính mình làm hại người ta một đường chạy theo, ánh mắt nhìn Nhược Lam không khỏi có chút áy náy, đã thấy đối phương lộ ra ý cười ôn nhu thấu hiểu, Kiều Ưng Hiên trong lòng không khỏi ảm áp, người cũng bình tĩnh hơn nhiều.

“Nhị thiếu gia mời bên này, thiếu gia đang ở thư phòng đợi ngài.”

Đem hai cái đèn lồng đều giao cho Vũ Họa đứng chờ một bên, Nhược Lam dẫn Kiều Ưng Hiên đi về phía thư phòng, còn chưa tới cửa, chợt nghe thấy bên trong truyền đến một trận tiếng khóc của trẻ con, Nhược Lam vội vàng đi nhanh vài bước giúp Kiều Ưng Hiên mở cửa.

“Ca.....”

Kiều Ưng Hiên vào thư phòng, liền nhìn thấy Kiều Ưng Trạch có chút cứng ngắc ôm lấy đứa trẻ đang khóc nỉ non vào lòng, có vẻ rất luống cuống.

“Ưng Hiên, người đã đến rồi thật tốt quá, xem nó làm sao vậy, rõ ràng vừa mới uy sữa xong. Kiều Ưng Trạch vừa thấy Kiều Ưng Hiên đến đây, vội đem tiểu tử trong lòng đưa qua tay hắn, về mặt có chút xấu hổ.

Y thật sự là không biết đứa nhỏ này bị làm sao, rõ ràng bà vú vừa mới uy nó ăn no, cũng mới thay tã không bao lâu, nhưng như thế nào vừa mới đến tay y thì lại khóc chứ?

“Ca người ôm như vậy, nó không thoải mái.”

Kiều Ưng Hiên tiếp nhận đứa nhỏ ôm vào trong lòng, để cho đầu của tiểu tử kia gối lên khuỷu tay mình, một bên vỗ nó một bên kinh hoàng, không lâu sau, tiếng khóc của đứa bé nhỏ dần, cuối cùng nhắm mắt lại bập bập miệng, thành thật không khóc nháo nữa.

Kiều Ưng Trạch cùng Kiều Ưng Hiên không khỏi đồng thời nhẹ nhàng thở ra, sau đó theo bản năng liếc nhìn nhau, trên mặt đều có chút ý cười.

“Ca, thực xin lỗi, đều ta ta sai.”

Hạ mi mắt nhìn bảo bảo gầy teo trong lòng khuôn mặt nhỏ nhắn cũng rất đáng yêu, Kiều Ưng Hiên có chút chua xót mở miệng, đêm nay hẳn thật sự bị việc này làm choáng váng, chờ lúc đầu óc thanh tỉnh, tổ mẫu đã đem sổ sách đều chia ra, hết thầy đều đã định kết cục.

Hiện tại suy nghĩ một chút, nếu hẳn lúc ấy có thể dừng cảm một chút, sớm đứng ra nói những lời trong lòng, hẳn thật sự không nghĩ tới phải cùng ca ca tranh giành cái gì!

“Ưng Hiên, băng dày ba thước*, quả thật, gia đình này đi đến một bước như ngày hôm nay, chúng ta ai cũng không thể nói mình không có trách nhiệm, nhưng nếu muốn nói sai, cũng không nên là ta và ngươi, ngươi hiểu được mà.”

Nhìn đệ đệ ngày xưa ánh mắt xưa nay rực rỡ như ánh mặt trời nay lại lộ ra vẻ mặt chán nản như thế, Kiều Ưng Trạch nhìn không được đưa tay sờ sờ đỉnh đầu hắn, thấy hắn nâng lên ánh mắt nhìn mình kia bộ dáng đáng thương nước mắt lưng tròng, khoe miệng Kiều Ưng Trạch không khỏi giật giật, lại xoa xoa tóc của hắn.

“Ca, ngươi thật không trách ta sao?”

Được huynh trưởng trấn an, trong lòng Kiều Ưng Hiên cuối cùng cũng dễ chịu chút, hẳn không có tránh khỏi tay của Kiều Ưng Hiên, ngược lại thuận thế nghiêng người về phía trước đem cái trán tựa trên vai Kiều Ưng Trạch.

Rõ ràng bà vai so với mình gầy hơn nhiều a. Kiều Ưng Hiên yên lặng nghĩ, vì cái gì hắn lại cảm thấy được đáng tin cậy như vậy chứ?

“Trách ngươi cái gì? Trách ngươi giúp ta gánh vác trọng trách trong nhà sao? Cơ thể của ta ngươi cũng biết, ta và tẩu tử ngươi cũng sớm muốn có một cuộc sống đơn giản yên ổn, ta còn sợ ngươi trách ta ngươi làm ca ca này không có trách nhiệm chứ.”

Cảm thấy trên vai truyền đến chút sức nặng, Kiều Ưng Trạch cũng mỉm cười nói ra lời trong lòng, bỏ ân ân oán oán trong nhà qua một bên không nói, Kiều Ưng Trạch biết vị đệ đệ này đối với gia sản kì thật cũng không có dã tâm gì, chính là lòng trung thành của hắn với cái nhà này nếu đem so với mình thì kiên cường hơn mình nhiều, đó là chí vì mẫu thân, cũng sẽ đem cái nhà này hào hào chống đỡ đi.

“Ca. Ngươi thật sự thay đổi rất nhiều, trước kia ngươi cũng sẽ không đem ta liếc mắt nhìn nhiều hơn một cái, hiện tại cư nhiên lại an ủi ta như vậy!”

Chưa bao giờ được Kiều Ưng Trạch ôn nhu an ủi qua như thế, Kiều Ưng Hiên có chút ngây ngốc ngẩng đầu nhìn chăm chú vào mặt của y, xác định chính mình thật không có nhìn lầm, Kiều Ưng Hiên nhìn không được hốc mắt liền đỏ.

“Như thế nào, ngươi đây là đang giận ta?”

Bị bộ dáng ngốc ngốc của hắn chọc cười, Kiều Ưng Trạch thấy tiểu bảo bảo giống như đã ngủ say, liền giơ tay ôm đứa nhỏ từ tay Kiều Ưng Hiên vào ngực, học động tác của hắn cẩn thận ôm lấy, thấy cục cưng không có phản ứng gì tiếp tục ngủ say, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút thành tựu nho nhỏ.

“Sao có thể chứ, đệ đệ đây là đang cảm ơn tẩu tử dạy thật là tốt, ha ha.”

Kiều Ưng Hiên cũng hiểu được đã biết dạng tiểu nữ nhân tư thái khó coi, ánh mắt nhu liễu nhu mở miệng cười, nhưng vừa nghĩ tới bộ dáng tẩu tử, tâm thần Kiều Ưng Hiên vừa động, vội đem hình ảnh người nọ đổi thành Trác Lương đệ đệ, giấu lại cư nhiên đã nhiều năm không gặp, cũng không biết Trác Lương đệ đệ hiện tại thế nào, có phải hay không vẫn còn giống tẩu tử như vậy.

Kiều Ưng Hiên đang miên man suy nghĩ, đã thấy Kiều Ưng Trạch hướng mình làm thủ thế chớ có lên tiếng, hẳn mới chú ý tới tiểu tử kia giật giật trong lòng Kiều Ưng Trạch, hẳn vội vàng đè thấp âm lượng.

“Hiện giờ ta đã được phân ra ngoài, kia có một số lời ta muốn nói cùng ngươi, ngươi nếu là hiểu thì nghe nhiều một ít, nếu là cảm thấy vô dụng, nghe qua cũng coi như xong.”

Kiều Ưng Trạch đem tầm mắt dừng ở trên mặt Kiều Ưng Hiên, trong lòng cũng có chút mềm mại, trước kia chính mình luôn tìm đủ loại lí do tránh né người đệ đệ này, nhìn hắn phạm sai lầm cũng chưa từng khuyên nhủ qua, thậm chí đều có mẫu thân đại hắn, không cần chính mình đi nhiều chuyện làm cho người chán ghét, hiện tại nhớ tới, chính mình nhiều ít vẫn là có chút ghen tỵ hắn được sủng ái lớn lên, cũng thật sự là có tức giận nho nhỏ.

“Ca, ngươi nói!”

Vừa nghe ca ca có chuyện nói cùng mình, Kiều Ưng Hiên lập tức ngồi đoan chính, một bộ thành thật nhu thuận nghe dạy bảo.

“Đầu tiên, ta biết ngươi hiểu thuận mẫu thân, nhưng ngươi không nên ngu hiểu mọi chuyện đều nghe theo nàng, dung túng nàng, mà là phải khuyên hiền khuyên từ như vậy mới là thái độ của một người con hiếu thảo.”

Trước kia Kiều Ưng Trạch tuyệt đối sẽ không nói những điều này với Kiều Ưng Hiên, nếu không rơi vào tai Kiều phu nhân, kia xác định chắc chắn là phàn tội danh châm ngòi ly gián, nhưng Kiều Ưng Trạch hiện tại đã muốn không cần nàng nghĩ như thế nào nói như thế nào.

“Ca ca nói rất đúng, đệ đệ về sao nhất định sẽ không ngu hiểu.”

Kiều Ưng Hiên nghe còn thật chăm chú, cũng hiểu được ca ca nói có lý, kỳ thật đạo lý này cũng không khó hiểu, có thể trước kia chưa bao giờ có người đối Kiều Ưng Hiên nói qua những lời này, cho nên hắn cũng là đến bây giờ mới bị đánh thức, trong lòng nhất thời thoải mái hơn.

“Lại có chuyện của Tĩnh Thư, người nếu thu nàng làm thông phòng, nên để cho nàng hiểu được cái gì là bổn phận quy củ, phạm là người bình thường ở trong nhà của mình có chút uy tín, nàng làm sao dám trộm mang thai đứa nhỏ để uy hiếp người? Chuyện nhà của người làm sao lại bỏ qua người mà đều nói chuyện cho mẩu thân.”

Kiều Ưng Trạch thấy Kiều Ưng Hiên khiêm tốn thu giáo, gật gù đầu tiếp tục nói, đối với chuyện của Tĩnh Thư này, Kiều Ưng Trạch rất là ghét thái độ xử lý của đệ đệ.

Nếu không thích người ta thì không nên bình, bình rồi lại không cho người ta một lời giải thích, chỉ để mẩu thân một mình giải quyết hậu quả chính mình lại chạy đi mấy tháng không có ở nhà, cũng không nghĩ ẩn theo tính cách mẩu thân, có thể để cho nha đầu kia để chịu sao? Nếu không phải rất ủy khuất, có mấy nha đầu dám mạo hiểm lớn như vậy nguy hiểm trộm mang thai đứa nhỏ. Tóm lại là một số sổ nọ rồi mù, nếu là y căn bản sẽ không để nha hoàn đó trèo lên người, a, không đúng! Là y căn bản sẽ không bình cái gì nha hoàn, y chỉ cần có Trác Trác nhà y là đủ rồi.

“Đệ đệ biết sai rồi, về sau nhất định sẽ không say rượu mê rượu.”

Kiều Ưng Hiên có điểm ủy khuất gật gù đầu, thấy Kiều Ưng Trạch ôm đứa nhỏ hơi một chút, liền tự mình nhận ôm lấy.

Việc này hắn thật đúng là có khổ tự mình biết, hắn căn bản là không nghĩ muốn bình Tĩnh Thư a, hắn mới là bị. Lời này nói ra càng dọa người!

“Còn có chính là.”

Kiều Ưng Trạch đem những chuyện mình có thể nghĩ đến chọn những chuyện quan trọng nhất nói với Kiều Ưng Hiên, thẳng đến khi bảo bảo đối tình lại khóc lên, bọn họ mới ý thức được thời gian đã trễ thế này, cảm thấy chính mình có chút buồn ngủ, Kiều Ưng Trạch không khỏi nhẹ lay đầu có chút nặng.

“Ca ca sớm nghỉ ngơi đi, đệ đệ muộn một chút lại đến nghe ca ca dạy bảo. Ca, ta về sau còn có thể lại nhìn nó hay không?”

Kiều Ưng Hiên thấy thế nhanh đứng dậy cáo từ, lúc gần đi có chút luyến tiếc đứa nhỏ bị bà vú ôm đi.

“Đương nhiên, cho dù chúng ta dọn ra ngoài, cũng tùy thời hoan nghênh người đến.”

Kiều Ưng Trạch cùng Kiều Ưng Hiên chậm rãi rời khỏi thư phòng, nghe vậy vỗ vỗ vai hắn, nghĩ đến qua tiếp vài ngày là có thể dọn ra ngoài, Kiều Ưng Trạch lại không khỏi lộ ra tươi cười.

Đội Kiều Ưng Hiên đi khỏi, Kiều Ưng Trạch cũng không còn khí lực tắm rửa, chỉ đơn giản để bọn nha hoàn hầu hạ rửa mặt một chút, chờ y về tới phòng, phát hiện Cung Trác Lương thể nhưng còn chưa đi ngủ, đang dựa ở trên giường thấp đèn cầy đọc sách.

“Trác Trác, người như thế nào còn chưa ngủ?”

Nhìn về mặt tuần mỹ thiếu niên biếng nhác dưới đèn kia ngồi dựa vào giường xem sách, Kiều Ưng Trạch chỉ cảm thấy cảnh này có chút xinh đẹp, vội đi nhanh vài bước ngồi bên người Cung Trác Lương nắm lấy tay hắn, nhìn thấy người nọ cau lên một bên khóe miệng lộ ra tươi cười xấu xa quen thuộc, tâm Kiều Ưng Trạch mới lập tức kiên định.

Chờ người đó, nói chuyện lâu như vậy, là nói cái gì?”

Tiện tay đem sách ném lên trên bàn, Cung Trác Lương lấy ngón tay đưa gối về lên cầm Kiều Ưng Trạch, động thủ giúp y đem quần áo cởi ra hết, sau đó đem người kéo vào bên trong lại nhét vào ổ chăn, chính mình thì nằm nghiêng ôm lấy thắt lưng y nói chuyện, giữ lấy mười phần biểu hiện chiếm hữu a.

“Không, chỉ là nói cho hắn một ít thái độ làm người vào đạo lý xử thế. Những lời này vốn là phụ thân nên dạy cho nhi tử, ta đều là tự mình ngộ ra, hiện tại dạy cho đệ đệ, này tính là một phen huynh trưởng như cha.”

Kiều Ưng Trạch có chút khốn đốn nheo lại mắt, cảm giác được hơi thở ấm áp từ trên người Cung Trác Lương truyền tới, thả lỏng thân thể nhẹ nhàng nhích lại gần.

“Chuyện không vui thì không nên suy nghĩ, tương công ngủ đi, chúng ta sau khi thức dậy còn phải đi xem nhà, ta cảm thấy căn hộ ở thành đông ba tầng lại có vườn kia người nhất định sẽ thích, nghe Thạch hộ vệ nói căn hộ kia đặc biệt lịch sự tao nhã.”

Cung Trác Lương sau khi tắt đèn liền giống như thường lệ hướng trên người Kiều Ưng Trạch ôm lấy, sờ soạng cũng có thể chuẩn xác tìm được môi người nọ hôn lên một ngụm.

Rất cục có thể có được nhà của mình, Cung Trác Lương tỏ vẻ hiện tại tâm tình của mình rất tốt đẹp, hơn nữa vui vẻ chính là, ở trong nhà mới hắn có thể không chịu hạn chế làm một ít việc muốn làm. Được rồi, còn chịu một ít hạn chế trên thân thể.

“Ân.”

Không quên hôn ngủ ngon lại với Cung Trác Lương, Kiều Ứng Trạch cảm thấy được vô luận là thân thể hay là trong lòng, đều là thoải mái trước nay chưa từng có, giống như thoát khỏi gông cùm xiềng xích, rất nhanh, Kiều Ứng Trạch liền nặng nề ngủ đi, lại không biết tiêu tức phụ của y lúc này chính là mẫn nguyệt thể gian, liền cân nhắc ăn y như thế nào đây.....

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Cái Gọi Là Tiểu Tam

Tuy nói là ở riêng loại nhỏ, nhưng dù sao cũng là tách ra sống một mình, cho nên dựa theo luật pháp bọn họ thì vẫn phải lên lên phủ nha đăng kí cùng phân chia tài sản, nhân đây là chuyện của tri phủ đại nhân, cho nên hiệu suất trong phủ nha cao lên quá mức, không đến ba ngày, tất cả thủ tục văn kiện đều làm xong toàn bộ, vị Kiều Ứng Trạch này người thừa kế Kiều phủ, chính thức thành tiền nhiệm, hơn nữa là bởi vì thân thể yếu ớt bị mẹ ruột chán ghét mà vứt bỏ ‘đuối’ ra khỏi nhà, còn bị bức phải nhận con của đệ đệ làm con nối dòng, cho nên trong lúc nhất thời có người thương cho y, có người vui sướng khi người gặp họa, lại không có ai lấy chữ hiếu ra để mắng mề, cho rằng là y số phận kém may mắn.

Mặc kệ ngôn luận bên ngoài truyền thành cái dạng gì, Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch tâm tình thật là tốt nữa điểm bị ảnh hưởng cũng không có, Thạch Khang thay bọn họ tìm được mấy tòa nhà thích hợp, cuối cùng hai người bọn họ vẫn là chọn kiểu phủ đệ làm viên mà Thạch Khang đề cử, đất chiếm hơn mười mẫu, cùng thôn nhà bốn phía đều tách ra một chút khoảng cách, cho nên quả thật u tĩnh lịch sự tao nhã.

Thạch Khang điều tra rất rõ ràng, căn nhà kia vốn là của vị Trí sĩ lão đại nhân, vì thay đứa con mưu cầu chức quan mới bán căn nhà của mình, tính toán một nhà đều dời đến kinh thành, cho nên giá cả kêu có hơi cao chút, nhưng tòa nhà của lão mới tu sửa không bao lâu, Kiều Ứng Trạch bọn họ có thể trực tiếp dọn vào ở, hơn nữa vì mặt mũi đối phương, cũng không có trả giá, trực tiếp lấy năm nghìn lượng bạc mua đứt.

Kiều Ứng Trạch đã sớm đem khế ước mua bán nhà đất của mình đều giao cho Cung Trác Lương, mà tiền mở hiệu sách tiền vốn của hắn ra, cũng dùng hơn phân nửa tiền dành dụm của Kiều Ứng Trạch, nhưng quyền sở hữu hiệu sách vẫn là dưới danh nghĩa Cung Trác Lương, trên pháp luật mà nói cùng vị ‘tỷ phu’ Kiều Ứng Trạch này không có nửa điểm quan hệ, tuy rằng Kiều Ứng Trạch không có so đo cái gì, trong lòng Cung Trác Lương cũng không để ý, cho nên lúc mua tòa nhà này, Cung Trác Lương thực đương nhiên xuất ra tiền của mình kiểm được, nhưng là bị Kiều Ứng Trạch cau mày cản lại.

“Sinh ý hiệu sách vừa mới khởi đầu, tiền vốn vẫn chưa kiếm lại được, người làm sao lấy ra số tiền này?”

Kiều Ứng Trạch rút sổ sách trong tay Cung Trác Lương ra, sắc mặt có chút bất mãn ngồi xuống bên cạnh hắn.

Kiều Ứng Trạch biết Cung Trác Lương vì mở hiệu sách, đem đồ cuối cùng vật riêng tư của hắn đều bán đi để lấy tiền làm vốn, mà chính mình cho hắn khế ước mua bán nhà đất nhưng cũng chỉ là thu lấy nhưng không hề đụng qua, chỉ là đem một vài hiện ngân dùng vào trong, bằng không tiến độ hiệu sách sẽ không chậm như vậy, phải một bên lo cho hiệu sách chính một bên mở chi nhánh.

Bất quá thời điểm kia Kiều Ứng Trạch chú ý lòng tự trọng của Cung Trác Lương, hơn nữa sản nghiệp trên danh nghĩa cũng không có bao nhiêu, hơn nữa vô cơ bản của cái bất động sản đất vườn ở nhà cũng không dẫu gạt được, nên không thể giúp đỡ Cung Trác Lương nhiều lắm, nhưng hiện tại chính mình vừa mới được phân cho chút gia sản, Cung Trác Lương còn muốn lấy tiền sinh ý ít ỏi của hiệu sách ra mua nhà, phân rõ ràng như vậy, giống như là sợ chiếm tiện nghi của mình, chẳng phải là có vẻ rất xa lạ sao?

“Àn? Nhưng thật ra có thể rút ra.....”

Cung Trác Lương nhất thời không kịp phản ứng ý tứ của Kiều Ứng Trạch, lão công kiểm tiền mua nhà nuôi gia đình là thiên kinh địa nghĩa, để cho lão bà xuất tiền thật là mất mặt a, lúc trước dùng tiền tích góp của Kiều Ứng Trạch làm vốn, hắn đã phải do dự nhiều lần.

Cung Trác Lương nghĩ mình là lão công, Kiều Ứng Trạch là lão bà của hắn, lại quên, hắn hiện tại mới là mang danh hiệu nương tử kia, mà việc hắn làm đã muốn thương tổn tâm thủy tinh của Kiều Ứng Trạch thân là tướng công.....

“Trong nhà chúng ta không phải không có tiền, làm gì tham ô hiệu sách của ‘em vợ’!”

Kiều Ứng Trạch thấy Cung Trác Lương vẫn một bộ dáng không rõ nguyên do, trong lòng càng phát ra tư vị không đúng, có điểm nghiêng răng nghiêng lợi nói ra ba chữ em vợ, sau đó đem cái rương của mình mở ra, lấy ra một chồng ngân phiếu, từ trong đó lấy ra mười tờ năm trăm, sau đó đem rương đẩy đến trước mặt Cung Trác Lương, chính mình xoay người liền đi ra ngoài cửa, muốn đi tìm Thạch Khang đi sang tên nhà đất.

“.....”

Bị Kiều Ứng Trạch nói sừng sốt, suy tư của Cung Trác Lương cuối cùng cũng từ sổ sách di chuyển đi, nhìn thấy Kiều Ứng Trạch cầm lấy rương ngân phiếu cùng khế ước nhà đất, mới nhớ tới trên tay tướng công nhà mình có bốn vạn hai lượng bạc được cho ra riêng, lúc trước chia nhà bọn họ đem một ít cửa hàng không cần thiết cùng lão phu nhân thương lượng đem đổi thành hiện ngân, này chính là vừa mới chuẩn bị tốt lấy lại.

Suy bụng ta ra bụng người, Cung Trác Lương cũng hiểu được tâm tính của Kiều Ứng Trạch, cười thầm tướng công nhà mình vẫn biết phát giận, này có

thể sánh bằng ngay từ đầu buồn bực không nói cái gì tốt hơn.

Cung Trác Lương đang nghĩ một hồi chờ Kiều Ứng Trạch trở lại chính mình phải xin lỗi hồng hồng y, không ngờ người nọ lại vòng trở về, lác lác đứng ở ngoài cửa.

“Ta xong xuôi mọi chuyện sẽ trở lại.”

Kiều Ứng Trạch ở cửa nhìn nhìn Cung Trác Lương, thấy hắn không có bộ dáng tức giận hay là khổ sở, trong lòng lúc này mới kiên định một chút, sau khi hàm hồ nói chuyện mới lại xoay người đi.

Kỳ thật Kiều Ứng Trạch mới vừa đi ra ngoài vài bước đã bắt đầu hối hận, nghĩ thầm lời vừa rồi của mình có phải hay không rất nặng, y từ nhỏ chỉ biết, vô luận là tổ mẫu hay là mẫu thân, đều rất xem trọng đồ cưới vốn duyên của chính mình, nhưng cũng rất ít sử dụng vì chuyện nhà, mà Trác Trác của y lại chưa từng tư tàng qua (cất giữ riêng), sau khi thành thân không bao lâu đều đem tài sản của hai người gom lại cùng một chỗ, hơn nữa hết thảy chi tiêu từ trước đến nay đều là tiền hắn kiếm được, chính mình hiện tại ngược lại vì vậy mà giận hắn, thật sự có chút không biết tốt xấu. Nghĩ nhiều hơn, Kiều Ứng Trạch liền nhịn không được lại vòng trở về.

“A...”

Nhìn thân ảnh Kiều Ứng Trạch đi rồi lại vòng trở về, Cung Trác Lương nhếch môi, cuối cùng vẫn nhịn không được cười ra tiếng, nghĩ thầm chính mình nên sớm biết người nọ chắc là sẽ không so đo những cái này, nếu cũng là thân nam tử, lại cùng nghĩ muốn dùng năng lực bản thân để nuôi gia đình này, chính mình cần gì phải phân rõ ràng như vậy?

Nghĩ vậy, Cung Trác Lương cũng không tiếp tục khách sáo nữa, trực tiếp đem một nửa tiền trong rương cho vào trong sổ sách của hiệu sách, sinh ý tiêu dùng nhất thời dư dả rất nhiều, mà một nửa bạc còn lại thì giữ lại tiêu dùng cho việc chuyển nhà sau này, về phần kế ước mua bán nhà, hắn cũng chuẩn bị cùng Kiều Ứng Trạch đứng tên chung, hơn nữa lấy danh nghĩa chính mình đặt mua cái kia, đợi khi có thời gian thì lên kế hoạch cụ thể một chút.

Làm xong rồi, Cung Trác Lương lại đau đầu với vấn đề của bọn nha hoàn, mắt thấy nha đầu bên cạnh hắn có thể tin tưởng được và đặc lực đều lớn dần, người khác Cung Trác Lương cũng không dám dễ dàng lộ ra bí mật của mình, lúc sống trong phủ không cảm thấy gì, đợi đến khi thật sự ra ngoài sống một mình, hắn muốn trong nom một gia đình hoàn chỉnh, hơn nữa chuyện hiệu sách bên kia, bên cạnh hắn quả thật thiếu người trầm trọng.

Văn Thư thực sự là một người trầm ổn tài giỏi, nhưng nàng dù sao cũng là người bên cạnh lão phu nhân phái tới, Kiều Ứng Trạch dám trọng dụng nàng, nhưng cũng không dám nói bí mật của mình cho nàng, cho nên thừa dịp ra ở riêng lần này, Cung Trác Lương đã nhờ lão phu nhân tìm cho nàng một nhà chồng tốt, dù sao trước khi ra ở riêng từ nhà tri phủ già ra ngoài, so với sau khi ra ở riêng gả từ một nhà cử nhân bình thường đều có thể diện hơn rất nhiều.

Văn Thư mình cũng hiểu được, Cung Trác Lương an bài như vậy thật là vì tốt cho nàng, lại để hắn mua một phần đồ cưới hậu hĩnh, cho nên Văn Thư là cảm tạ Cung Trác Lương từ tận đáy lòng, nàng mấy ngày trước cũng đã đem mọi việc bàn giao lại cho Nhượng Lam cùng Diệp Nhi, chính mình quay về viện của lão phu nhân an tâm chờ gả đi.

Mặc khác làm cho Cung Trác Lương khó xử chính là Diệp Nhi, mẫu thân hắn tặng nha hoàn đến giúp hắn giả trang, nàng năm nay đã muốn mười bảy, Cung Trác Lương sớm đã tìm đối tượng tốt cho nàng chọn, nha đầu kia cũng quyết tâm phải báo đáp công ơn nuôi dưỡng của mẫu thân hắn, khuyên thế nào cũng không chịu lấy chồng, hơn nữa người Cung Trác Lương có thể tin dùng quả thật quá ít, mà nha hoàn gả ra ngoài làm vợ người ta, không thể hầu hạ bên người chủ tử, cho nên việc này cũng chần chừ lưỡng lự, nhưng Cung Trác Lương ngẫu nhiên nghĩ đến vẫn sẽ nhớ, không muốn làm chậm trễ cô nương tốt như vậy.

Nếu nói là Diệp Nhi rời đi, cũng không ảnh hưởng quá mức đến Cung Trác Lương, nhưng Nhượng Lam y hiện tại quả thật là hoàn toàn không thể rời khỏi được, bất quá Nhượng Lam qua năm cũng đã mười sáu, tiếp tục giữ lại cũng quá hai năm, hơn nữa Cung Trác Lương cũng luyện tiệc chậm trễ tuổi xuân của nàng.

Về phần Hàm Thư cũng không cần nghĩ, tiểu tử Kiều Minh đã muốn nhịn không được chính thức cùng Kiều Ứng Trạch xin cưới, đợi đến khi sau khi dọn nhà xong sẽ tìm ngày lành lo liệu việc vui, cho nên sau này nàng sẽ phụ trách việc ăn uống, chuyện khác lại không tiện cho nàng.

Cứ như vậy, bốn nha hoàn đặc lực bên người Cung Trác Lương đã gả đi hai người, mà Vũ Họa cùng Tình Họa mặc dù trung thành, nhưng một người lỗ mãng một người rất nhát gan, thật sự không thích hợp bồi dưỡng làm tâm phúc, Cung Trác Lương dứt khoát đem hai người bọn họ chuyển qua cho Kiều Ứng Hiền, để Kiều Ứng Hiền có thể thay hắn chiêu mộ một phần cũng tốt.

“Xem ra sau khi dọn nhà xong, lại phải mua tiểu nha đầu bồi dưỡng.”

Nhớ tới lần trước tuyển nha hoàn trong phủ, trong lòng Cung Trác Lương không khỏi có điểm chán ghét, cảm thấy giống như hành vi tà ác buồn bán trẻ em vậy a. (PH: Chỗ này là như thế này nè: 觉得好像怪蜀黍邪恶的萝莉养成计划啊. Không biết dịch thế nào cả T.T)

Cung Trác Lương bên này đang suy nghĩ sự tình, Nhượng Lam bỗng nhiên chạy đến bẩm báo, nói là Tôn di nương mang theo tiểu thiếu gia đến chơi, Cung Trác Lương nhíu mày, lấy sổ sách trong tay bỏ vào rương cất kỹ, sau đó chính mình đi đến gian ngoài, phân phó Nhượng Lam mang người vào.

Tôn di nương chính là mẹ đẻ của tam thiếu gia Kiều Ứng Từ, là thiếp thất duy nhất được Kiều lão gia nuôi dưỡng ở ngoại thất. Bộ dạng quả thật Kiều mị động lòng người, người như không xương, một đôi con ngươi ngập nước có thể đem xương cốt nam nhân làm mềm nhũn, trong ngày thường luôn là một bộ ki nhân nhu nhược thiện lương, được lão gia cưng chiều cũng không làm càn, nhưng thật ra các bộ phận trong phủ đều biết người chiến thắng là ai, hơn nữa có đứa con bên cạnh, ần ần đã trở thành thiếp thị đứng đầu.

Bát quái ở trên là Cung Trác Lương cho Nhượng Lam đi điều tra, những thứ khác như nhân phẩm thiếp thị cùng nha hoàn nắm quyền hẳn đều tìm hiểu qua, dù sao biết người biết ta mới trăm trận trăm thắng, mà đối với vị ‘nhị phu nhân’ được xem là tốt này, Cung Trác Lương cũng là chứng mất từ trong đáy lòng, này rõ ràng là tiểu tam trăm phương ngàn kế muốn lên làm chính thất thôi!

“Thiếu phu nhân, Từ Nhi tâm tâm niệm niệm muốn nhìn tiểu chất nhi một chút, ta thật sự bị hấn quán đến không còn cách nào khác, thật xin lỗi quý rầy thiếu phu nhân nghỉ ngơi.”

Tôn di nương trong con người xấu hổ áy náy nhìn Cung Trác Lương, giật giật lôi kéo tay Kiều Ứng Từ, ngăn cản nó chạy đến trước mặt Cung Trác Lương.

“Từ Nhi chào đại tẩu.”

Kiều Ứng Từ nhìn nhìn mẹ nó, động tác dưới chân nhện không được, theo quy củ hành lễ, lúc này mới mất to lưng trông nhìn Cung Trác Lương, bộ dáng thập phần khiến người yêu thương.

“Tôn di nương khách khí, Từ Nhi lại đây.”

Biết Tôn di nương đây là mượn cơ Kiều Ứng Từ đến tìm mình nói chuyện, hẳn khách sáo hướng nàng gật gật đầu, ngược lại lúc nhìn về phía Kiều Ứng Từ mới lộ ra chút ý cười, từ đĩa trái cây trên bàn cầm lấy hai khối đường đưa cho nó, lại sờ sờ đầu nhỏ của nó, lúc này mới để cho Nhượng Lam dẫn Kiều Ứng Từ về mặt hạnh phúc đi nhìn tiểu bảo bảo.

“Di nương có gì muốn nói, xin mời nói thẳng đi.”

Đội Kiều Ứng Từ rời khỏi, Cung Trác Lương thu lại nụ cười, gương mặt thản nhiên nở nhấp một ngụm trà.

Cung Trác Lương là nhớ đến oán hận của Kiều phu nhân, nhưng không có nghĩa là hẳn sẽ đối đãi hòa nhã với ‘người lương thiện’ trước mắt này, kỳ thật nếu không phải nhân phẩm của Kiều phu nhân quá kém, không hà khắc lãnh khốc đối với Kiều Ứng Trách như vậy, Cung Trác Lương vẫn tương đối thông cảm cho hoàn cảnh của nàng, liên tục bị trượng phu phản bội phải nén giận khóc thầm, còn bị tiểu tam, tiểu tứ khi dễ.

“Thiếu phu nhân, ta biết trong Kiều phủ to như vậy, chỉ có đại thiếu gia cùng thiếu phu nhân là thật tâm thương yêu Từ Nhi, ta vốn định về sau sẽ để Từ Nhi cho đại thiếu gia quản giáo, sau khi lớn lên chung quy cũng có chút tiền đồ, cũng sẽ bị mẫu thân vô dụng như ta làm liên lụy, nhưng hôm nay lại xảy ra biến cố như vậy, ta thật là đau lòng thay cho đại thiếu gia cùng thiếu phu nhân, lại lo Từ Nhi về sau không có người yêu thương che chở, cho nên, ta hôm nay liền mặt dày, cầu đại thiếu gia cùng thiếu phu nhân đón Từ Nhi đi, gì sản mà Từ Nhi được chia, ta cũng cầu đại thiếu gia cùng thiếu phu nhân giám thị....”

Tôn di nương nói xong, nước mắt đã cuộn cuộn rơi xuống, nàng uốn éo thân mình mềm nhũn quỳ xuống, kia bộ dáng lê hoa đại vũ mềm mại đáng yêu, quả nhiên là chọc lòng người thương xót a.

“Tôn di nương cũng phải nói chuyện cẩn thận mới phải, trong nhà tổ mẫu cùng công công bà bà đều còn mạnh khỏe, Ứng Từ đệ đệ đương nhiên được các trưởng bối dạy dỗ mới đúng quy củ, nào có đạo lý theo huynh trưởng ra ngoài ở riêng? Lời này của Tôn di nương nếu truyền ra ngoài, để cho người ta hiểu lầm là tổ mẫu cùng công công bà bà không hiền từ thì phải làm sao bây giờ?”

Đem chén trà cầm trong tay để mạnh lên bàn, Cung Trác Lương lạnh giọng đánh gãy lời nói của Tôn di nương, thầm nghĩ phu phu hai người cùng nàng bình thường nước sông không phạm nước giếng, nàng hôm nay lại tính kế ngược lại bọn họ!

Dựa theo luật pháp Thiên triều, con nối dòng vị thành niên sau khi ra ở riêng, thì có thể chính mình chỉ định đi theo người nào huynh trưởng hoặc là cuộc sống trực thuộc hệ tộc, mà tài sản được phân cũng do huynh trưởng bảo quản, đội hẳn sau khi thành niên thì trả lại, mà nếu còn ở lại trong nhà chính, tuy rằng sau khi thành niên đều có thể lấy đi, nhưng một khi gặp phải còn ở, tăng thêm huynh đệ tỷ muội, như vậy khi hẳn trưởng thành rồi nhà đi, sẽ theo tài sản chung chia theo tỷ lệ lấy một phần....

Kiều lão gia có một thiếp thất mang thai, việc này tuy rằng lão phu nhân còn che dấu không cho mọi người biết, nhưng là cũng đến lúc nói với Cung Trác Lương, hiện tại xem ra Tôn di nương này cũng là đã biết, bằng không sẽ không vội vã đem gia sản trong nhà chính của Kiều Ứng Từ chia ra như vậy, mà Cung Trác Lương bọn họ nếu đáp ứng, thì chẳng phải là hung hăng tát vào mặt Kiều phu nhân, cũng là cho thấy không phục nhị đệ Kiều Ứng Hiền thừa kế nhà, không thể nghi ngờ là hoàn toàn làm cho bọn họ cùng nhà chính đối nghịch thành thù.

“Thiếu phu nhân, ta sao dám có ý nghĩ bất kính như vậy, chỉ là ta thật sự lo lắng cho Từ Nhi, mà ngay cả đại thiếu gia là thân sinh mà còn.... Thiếu phu nhân cũng nên hiểu được, hai mẹ con chúng ta trong cái nhà này cỡ nào gian nan, ta không vì mình, chỉ cầu Từ Nhi bình an lớn lên, sạch sẽ làm người!”

Không nghĩ đến là Cung Trác Lương sẽ kiên quyết cự tuyệt như vậy, Tôn di nương rừ xuống mi mắt anh anh khóc lên, từng câu cũng như là lời nói ngây thơ phát ra từ đáy lòng.

“Tôn di nương còn nói lời vô lý, ở trong nhà này như thế nào không thể bình an lớn lên, sạch sẽ làm người? Lại nói việc này chúng ta là văn bối có thể tùy tiện quyết định sao, Tôn di nương nếu là muốn tướng công dạy học cho Ứng Từ đệ đệ, chúng ta đương nhiên là nghĩa bất dung từ, nhưng nếu là chuyện khác, chúng ta phải để tổ mẫu định đoạt.”

Khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh, Cung Trác Lương ánh mắt hàm chứa trên tức nhìn một đóa ‘kiều hoa’ quỳ trên mặt đất, trong lòng từng đợt chán ghét trả lời, nghĩ thầm nữ nhân này nghĩ muốn dựa vào hai câu nói, liền khơi dậy đồng tình của chính mình, cùng chung mối thù với nàng sao? Tiết mục

ngắn cũ rích như vậy, trong kịch truyền hình đã sớm diễn đến chán ngấy rồi.

Cung Trác Lương thì không tính toán khinh địch như vậy làm cho Kiều phu nhân thống khoái, nhưng hắn cũng không đáng cùng đi theo nữ nhân như Tôn di nương liên thủ, Cung Trác Lương xem ra, nàng người như thế thật sự càng khiến người ta chán ghét, thử hỏi một người có thể để cho Kiều lão gia nam nhân phong lưu bạc tình như vậy cưới làm ngoại thất, còn có thể vượt qua đủ loại thủ đoạn của Kiều phu nhân, lưu lại đứa con nối dòng bên cạnh để tăng lợi thế, cũng từ trong vô số mỹ nhân thiếp thị trở hết tài năng, trở thành nhị phu nhân được trong phủ ngầm thừa nhận, nàng tâm cơ thủ đoạn lại làm sao có thể đơn giản?

“Này.....”

Tôn di nương nghe vậy tiếng khóc tắt nghẹn, rất nhanh nước nở lau nước mắt, ngẩng đầu đáng thương nhìn Cung Trác Lương, trong lúc nhất thời có chút nói không xong.

“Những lời của Tôn di nương hôm nay, ta xem như chưa từng nghe qua, Diệp Nhi, mang Tôn di nương đi rửa sang lại một chút, ra ngoài như vậy, để cho người khác nhìn thấy lại có cơ hội nhân thoại.”

Cung Trác Lương thân nhiên phân phó một tiếng, đợi Diệp Nhi mang Tôn di nương muốn nói lại thôi mang ra ngoài, hắn ngồi ở trên ghế nghỉ ngơi, đứng dậy đi sang phòng trẻ con ở cách vách.

Nhìn thấy bà vú cùng Nhược Lam ngồi ở gian ngoài nghiên cứu quần áo đa dạng của đứa nhỏ, Cung Trác Lương phát tay ý bảo các nàng không cần để ý tới mình, nhẹ tay nhẹ chân tiêu sái đi vào buồng trong, chỉ thấy thân mình nhỏ nhỏ của Kiều Ứng Từ ghé vào bên nội, đang cầm lấy tay nhỏ bé của tiểu bảo bảo thấp giọng nói cái gì đó mà thật hâm mộ người a, tính tình trẻ con nói có thể là đứa nhỏ của đại ca cùng đại tẩu, còn nói cái gì người phải nhanh chút lớn lên cùng ta chơi đùa, phải gọi ta là thúc thúc, mà tiểu bảo bảo cũng không khóc không nháo để cho nó sợ loạn trên người, làm cho Cung Trác Lương xem mà buồn cười.

“Đại tẩu?”

Nghe thấy tiếng cười của Cung Trác Lương, Kiều Ứng Từ bị dọa lập tức buông tay tiểu bảo bảo ngoan ngoãn đứng dậy, gương mặt nhìn hắn bộ dáng giống như không có mắt hứng, lúc này mới đỏ mặt ngượng ngùng nở nụ cười.

“Từ Nhi, chờ ca ca cùng tẩu tử an trí nhà ổn thỏa, liền đón người qua đó chơi được không? Nếu là người nhớ bọn ta, cũng tùy thời có thể bảo nhị ca người mang qua đây.”

Cung Trác Lương ngồi xôm xuống cười tủm tỉm nhìn Kiều Ứng Từ, vui vẻ nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của nó.

Cung Trác Lương tuy rằng chán ghét mẹ của nó, cũng không chán ghét tiểu tiểu đệ đệ đáng yêu này, cho nên nếu có thể giúp vẫn là tận lực giúp nó.

“Thật vậy chăng? Chỉ là nhị ca sẽ để ý đến ta sao?”

Kiều Ứng Từ ngoan ngoãn để cho Cung Trác Lương nheo mặt, trong đôi mắt thật to tràn đầy chờ mong, chỉ là vừa nghĩ tới nhị ca nghiêm khắc..... Được rồi, gần nhất hắn đối với mình giống như không hà khắc như vậy, chỉ là sẽ hơi sợ.

“Từ Nhi, người phải tin tưởng lời của ca ca cùng tẩu tử, trong nhà này a, người người có thể dựa vào nhất, chính là nhị ca của người, cho nên, về sau phải cùng nhị ca hảo hảo ở chung biết không?”

Ôm lấy tiểu đầu đỉnh trán an vỗ vỗ đầu của nó, khoe miệng Cung Trác Lương câu lên, nghĩ thầm lão bà các người muốn đấu như thế nào thì đấu đi, này vài cái tiểu nhân thôi, ta sẽ không khách khí đều bắt cóc, chúng ta hãy chờ xem.

Tiền Tôn di nương cùng Kiều Ứng Từ, Cung Trác Lương lấy ra sổ sách tiếp tục tính toán, không bao lâu Kiều Ứng Trạch làm xong việc đã trở lại.

Thấy Cung Trác Lương đều đem tiền gộp lại cùng một chỗ, trên mặt Kiều Ứng Trạch liền lộ ra bộ dáng tươi cười, đem khế ước nhà đất mới cùng giao cho Cung Trác Lương, chính mình đơn giản rửa mặt xong liền ngồi gần lại.

Còn không đợi hai phu phụ bọn họ khai thông cảm tình, Nhược Lam đến bẩm báo nói Kiều Ứng Hiền đến đây, hai phu phụ dự đoán hắn lại đến xem đứa nhỏ, để cho Nhược Lam đi ôm cục cưng, bọn họ ở bên ngoài phòng gặp Kiều Ứng Hiền.

Hai người bọn họ còn chưa mở miệng nói chuyện, Kiều Ứng Hiền đã nghiêm trang tiêu sái lại đây làm lễ, sau đó từ trong tay áo lấy ra một xấp ngân phiếu để lên trên bàn của hai người.

Nhìn sơ sơ phỏng chừng là mười tờ một ngàn hai ngàn phiếu, khoe mặt Cung Trác Lương co rút, nghĩ thầm hôm nay là cái ngày gì a, một người hai người đều hướng vào phòng bọn họ mà nhét tiền vào.....

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Không Thiếu Tiền

“Ứng Hiên, người đây là ý tứ gì?”

Cùng Cung Trác Lương nhìn qua lẫn nhau, nụ cười thần nhiên trên mặt Kiều Ứng Trạch biến mất, vẻ mặt nghiêm túc hẳn lên.

“Ca, người trước đừng nóng giận, những gì người nói đệ đệ đều hiểu được, đệ đệ về sau cũng sẽ chắc chắn chiều cố tốt cho cái nhà này, chỉ là phần áy này trong lòng đệ đệ như cũ khó có thể tan hết, đệ đệ cũng biết ca ca cùng tẩu tử không thiếu đồ vật gì, nhưng này thật sự là một mảnh tâm ý của đệ đệ, để cho đệ đệ lấy này làm an lòng đi.”

Kiều Ứng Hiên cũng không làm đáng về trẻ con bị xuân thương thu, liền thần nhiên như vậy vừa đứng trước mặt Kiều Ứng Trạch, vừa nói lên cho y thấy thành ý của chính mình.

Kiều Ứng Hiên biết ca ca ở nhà thì bị tổ mẫu nuông chiều thành quen, trong mỗi tháng thuốc bổ dưỡng thân thể phải hơn mười hai bạc, khi ở nhà đều lấy trong công khó, hiện tại bọn họ phải đi ra sống một mình, ăn mặc chi phí đều phải dựa vào chính mình, ca ca tuy nói là cử nhân, nhưng lấy thân thể y cũng chỉ sợ con đường làm quan sẽ gian nan....

Nếu chỉ trông vào số gia sản bọn họ được chia mà sống qua ngày nhất định sẽ không thoải mái giống như trong phủ, bạc này là hiện tại chính mình coi như tặng lần đầu, lần sau cho nữa liền khó tránh khỏi ngại ngừng tiếp tế bổ thí, đây là chuyện mà Kiều Ứng Hiên hết sức muốn tránh.

“Ứng Hiên, người nói cho ta biết trước, số tiền này lấy ở đâu?”

Kiều Ứng Trạch nhìn đệ đệ bộ dáng chân thành, khẽ dẫn ra khẩu khí sắc mặt dịu đi một ít. Y biết đệ đệ này của mình, trong ngày thường thích nhất là gọi bằng hữu dẫn đi chơi náo nhiệt, bởi vì thân phận cao, tự nhiên lúc tiêu tiền mời khách là nhiều nhất, mỗi tháng tiền tiêu hàng tháng cũng không đủ cho hắn chơi vài ngày, mặt khác đều là mẫu thân phá lệ trợ cấp, mà bởi vì lo lắng hắn, cho nên toàn bộ tài sản riêng của hắn đều ở trong tay mẫu thân, như vậy hắn là từ nơi nào lấy tới một số lớn ngân phiếu như vậy?

“Đương nhiên là gia sản đệ đệ được chia a.”

Kiều Ứng Hiên mở trừng hai mắt, có điểm lo lắng không đủ mà nhìn nhìn ống tay áo của mình, kỳ thật ngân phiếu đó là lấy trong tủ quần áo của mẫu thân hắn, hắn nghĩ dù sao gia sản mình được chia đều là mẫu thân giữ, như vậy nếu mẫu thân hỏi, để nàng khấu trừ vào trong gia sản của mình là tốt rồi.

Kỳ thật Kiều Ứng Hiên thật sự suy nghĩ khác, hắn nếu thân là người thừa kế, như vậy gia sản hắn được phân liền tự nhiên được tính là sản nghiệp chung, ai trong nhà không có tự mình vận dụng quyền lợi, cho dù là Kiều phu nhân người nắm quyền sở hữu tài sản chung cũng không ngoại lệ, cho nên một vận lượng trước mắt căn bản là không thể ghi vào công tướng, chỉ có thể tính lên trên đầu Kiều phu nhân.

“.....”

Cung Trác Lương vừa nghe lời này, mím môi đem tiếng cười của mình nuốt trở vào, nhưng khóe miệng vẫn nhin không được cong lên, vội nương theo động tác uống trà mà che lại, nghĩ thầm thật sự đáng tiếc a, cơ hội một phen tự động đem bí mật của Kiều phu nhân đưa lên(? Chỗ này Hạ cũng không rõ lắm), cũng bị tiểu tướng công nhà mình không công bỏ qua.

Quả nhiên, Kiều Ứng Hiên bên này vừa nói xong, Kiều Ứng Trạch đã muốn bắt đắc dĩ khẽ thờ dài, nhìn ánh mắt Kiều Ứng Hiên như vậy có cảm giác đỡ khóc đỡ cười.

“Ca?”

Kiều Ứng Hiên nhìn thấy biểu tình của ca ca cùng tẩu tẩu nhà mình, ý thức được hình như mình nói sai cái gì, không khỏi có điểm lo lắng đứng thẳng thân thể, ba ba nhìn về phía Kiều Ứng Trạch.

“Ứng Hiên, người a....”

Kiều Ứng Trạch rốt cuộc bị đệ đệ chọc cười, biết tiểu tử này là đang nghĩ chính mình hiển nhiên phải vậy, bất quá lại tưởng tượng hắn xưa nay không để ý tới chuyện gì, không rõ ràng quy củ lắm cũng là chuyện bình thường, lập tức liền chậm rãi đem quan hệ trong đó giảng giải cho hắn nghe.

“Mặc dù là như thế, đệ đệ đã muốn đem cho cái gì, cũng là tuyệt đối sẽ không thu hồi, một ít vật ngoài thân, ca ca không nên cùng ta đây khách sáo? Mẫu thân bên kia, đệ đệ sẽ đi giải thích!”

Kiều Ứng Hiên nao loạn đỏ cả mặt, nhưng vẫn kiên trì không chịu thu hồi, trong lòng cảm thấy mẫu thân có tiền như vậy, cũng luyến tiếc cho ca ca tiền riêng sao? Nếu là mẫu thân thật muốn truy cứu, vậy xem như chính mình thiếu nợ nàng là được rồi.

“Ứng Hiên, ca ca không phải ý tứ này.”

Kiều Ứng Trạch thấy đệ đệ này bộ dáng xấu hổ, lời nói cự tuyệt cũng có chút ngượng ngùng, không khỏi đem ánh mắt chuyển về phía Cung Trác Lương.

Y biết thủ đoạn kinh thương của tiểu tử phụ nhà mình, hơn nữa cho dù không nhờ vào hiệu sách, đất vườn điền trang của bọn họ hàng năm đều có thu hoạch, cũng đủ cho bọn họ không lo áo cơm sống qua cả đời, cho nên đối với số bạc này, y một chút cũng không để ý đến.

“Đã hiểu tâm ý của nhị thúc, tướng công cũng không cần cùng nhị thúc khách sáo, chỉ là cũng không thể trắng trợn thu lễ vật lớn như vậy của người được, bằng không, ngay tại nhà mới giữ lại cho nhị thúc một viện có được không?”

Thu được ánh mắt của Kiều Ưng Trạch, Cung Trác Lương làm bộ như uống trà mà câu lên khoe miệng một cái, lập tức đổi thành bộ dáng một bộ ôn hòa mở miệng đề nghị, rồi sau đó nửa câu còn lại là nhìn về phía Kiều Ưng Hiền mà nói.

Bởi vì Kiều phu nhân là mẹ đẻ của tiểu tướng công nhà mình, cho nên vì không để cho Kiều Ưng Trạch khó chịu, Cung Trác Lương chính là lại đổi nạng có bất mãn, cũng không thể trực tiếp đổi nạng làm cái gì, bất quá giống như bây giờ làm cho nạng đau thịt một chút, thì vẫn là có thể.

Mà Kiều Ưng Trạch ngồi bên cạnh sau khi nghe xong, không khỏi mỉm cười liếc nhìn Cung Trác Lương một cái, thầm nghĩ giữ lại cho nhị đệ cùng tam đệ một cái viện để ở, đây không phải là chuyện đã sớm thương lượng xong rồi sao, hẳn hiện tại ngược lại lấy ra khoe mẽ.

Đối với đề nghị của Cung Trác Lương, trong lòng Kiều Ưng Hiền tự nhiên là tràn đầy vui mừng đáp ứng rồi, lúc sau hồng cục cung một hồi, lại ở trong phòng của Kiều Ưng Trạch cùng Cung Trác Lương cạo com chiều, lúc này mới vô cùng cao hứng rời khỏi viện của bọn họ.

Vì buổi tối ăn có chút nhiều, Kiều Ưng Hiền cũng không trực tiếp trở lại chỗ ở của mình, mà là quẹo đến trong vườn đi dạo tiêu thực, tùy ý đi hai vòng, bỗng nhiên lỡ tai nhảy bèn nghe được một trận khóc nức nở, Kiều Ưng Hiền nghe có chút quen tai, liền đi theo thanh âm đó đi tới bên cạnh núi giả, phát hiện một cái thân ảnh nhỏ nhỏ đang lui vào trong núi giả khóc thút thít.

“Ưng Tử? Người sao lại ở chỗ này?”

Phát hiện người trốn ở đây khóc thút thít tự nhiên là ấu đệ Kiều Ưng Tử, Kiều Ưng Hiền theo bản năng tiêu sái đi qua đem nó bế ra, nhìn thấy cặp mắt kia đã muốn khóc đến sưng đỏ lên, trong lòng không khỏi toát ra một cỗ tức giận, nghĩ thầm là nó tài nào không có mắt hẳn đã bảo không được khi để nó?

Từng trải qua giáo huấn của Kiều Ưng Trạch, thái độ của Kiều Ưng Hiền đối với thứ đệ này đã muốn chuyển biến tốt đẹp hơn rất nhiều, tuy rằng không phải rất thân cận, nhưng ít ra cũng thật tình thân cận nó, hiện tại nhìn thấy một người ở trong này khóc thành như vậy cũng không có người để ý, tức giận trong lòng tự nhiên đổ lên người gia nhân.

“Nhị. Ca?”

Kiều Ưng Tử bị động tác của Kiều Ưng Hiền làm hoảng sợ, nước mắt cũng lập tức nghẹn trở về, đợi ý thức được chính mình tự nhiên bị nhị ca ôm vào trong lòng, Kiều Ưng Tử không khỏi có chút ngờ ngác nhìn hẳn đến quên phản ứng, nhưng một đôi tay bé nhỏ theo bản năng yếu ớt choàng qua vai của hẳn.

“Như thế nào một người ở trong này khóc? Nói cho nhị ca, ai khi dễ người?”

Kiều Ưng Hiền dùng tay áo thay Kiều Ưng Tử xoa xoa tiểu mặt hoa, nghĩ nghĩ sợ mẫu thân biết sẽ mất hứng, liền không có đem nó ôm trở về viện của mình, mà là ngồi ở trong một cái chòi nhỏ để ngắm cảnh, gã sai vật phụ trách nơi này thông minh thay hẳn bỏ thêm bỏ thêm bếp lò cùng trà nóng.

“Không có. Mẫu thân không cho ta đi nhà của ca ca tẩu tẩu, nhị ca, về sau người có thể mang ta đi không?”

Không biết là bởi vì trong phòng có bếp lò, hay là được Kiều Ưng Hiền ôm vào trong ngực, Kiều Ưng Tử cảm thấy cảm giác rét lạnh xung quanh mình vừa rồi không thấy nữa, nó vốn nhớ kỹ phân phó của mẫu thân không được trả lời, nhưng nhớ tới tẩu tẩu nói phải tin tưởng nhị ca, Kiều Ưng Tử vẫn là nhịn không được nước mắt lưng tròng nhìn về phía hẳn.

Vốn Kiều Ưng Tử thật là cao hứng mẫu thân để cho nó cùng đại ca đại tẩu thân cận, nhưng hôm nay khi rời khỏi viện của bọn họ, chính mình hỏi mẫu thân khi nào thì lại có thể đến xem cực cung, mẫu thân lại lạnh mặt nói không bao giờ cho phép gặp bọn họ nữa, trong lòng Kiều Ưng Tử khổ sở cực kỳ, nhưng là nó không dám khóc ở trước mặt mẫu thân, cho nên mới trốn chạy ra ngoài trốn tránh khóc.

“Hừ, không cần để ý nạng. ... Ý nhị ca là, nhị ca sẽ mang người đi đến nhà của ca ca tẩu tẩu, người yên tâm đi.”

Nhắc tới con hồ ly mê hoặc kia làm Kiều Ưng Hiền tức giận, nhưng bận tâm đến cảm thụ của tiểu gia hỏa trong lòng này, hẳn vẫn là đúng lúc dừng miệng lại, không trực tiếp nói mẫu thân nó không đúng.

Nói đến vấn đề xưng hô, Kiều Ưng Hiền không khỏi nghĩ đến, lúc trước Tôn di nương kia luôn miệng nói đem Ưng Tử nuôi ở bên cạnh mẹ cả, quay người lại lại cùng phụ thân khóc lóc kể lể không có đứa con sống không nổi, biến thành phụ thân đồng ý để nạng nuôi Ưng Tử, thậm chí không thay đổi miệng gọi là di nương, mà còn trực tiếp gọi nạng là mẹ, da mặt cũng thật dày!

“Thật vậy chăng? Cảm ơn nhị ca!”

Kiều Ưng Tử vì câu trả lời của Kiều Ưng Hiền mà kinh hi nở nụ cười, miệng thiếu mất mấy cái răng lập tức có thể thấy được rõ ràng, thấy Kiều Ưng Hiền phũ một tiếng cười theo, tiểu tử hẳn cảm kích ý thức được chính mình bại lộ, hai tay nhỏ bé vội vàng che miệng lại, gương mặt lập tức hồng triệt để.

“Nhị ca đáp ứng rồi liền nhất định sẽ làm, mau đừng che miệng, trên tai rất bẩn”

Kiều Ưng Hiền bị chọc sang sảng cười to, thầm nghĩ hẳn là cũng có liên quan đến hài tử của mình, nếu không như thế nào càng xem càng thấy tiểu gia

hỏa này thuận mắt như vậy?

Tại Kiều Ứng Hiền đưa ấu đệ đi xong liền thành thật quay về viện của mình ngủ, tại phòng của Kiều Ứng Trạch cùng Cung Trác Lương, Kiều Ứng Trạch mới từ viện của lão phu nhân trở về lại từ trong ngực móc ra một sấp ngân phiếu cùng khế đất, có chút trầm mặc giao cho Cung Trác Lương.

Cung Trác Lương vừa thấy số lượng kia khoe miệng lại co rút, thâm nghĩ này còn dữ hơn, trực tiếp là năm vạn hai a, quả nhiên là thân nãi nãi a!

“Trác Trác, này đó ít nhất là một nửa vốn riêng của tổ mẫu.”

Hốc mắt Kiều Ứng Trạch có chút đỏ lên, rõ ràng vừa mới khóc xong, y luôn luôn biết tổ mẫu rất yêu thương mình, lại không nghĩ rằng nàng còn muốn phải yêu thương chính mình thật nhiều thật nhiều, nhớ tới bộ dáng tổ mẫu lôi kéo tay của mình tinh tế dạn dỏ, Kiều Ứng Trạch đã cảm thấy thật sự là có lỗi với lão nhân gia nàng. ... Kiều Ứng Trạch không phải cảm thấy lựa chọn của mình có gì sai, chính là đối với ân tình của lão nhân gia thật sự là vĩnh viễn cũng báo đáp không xong.

“Tướng công, người yên tâm, một ngày nào đó, chúng ta có thể quang minh chính đại ở dưới gối tổ mẫu tần hiếu!”

Giúp Kiều Ứng Trạch ngồi xuống bên giường, Cung Trác Lương đứng ở trước người y, để cho y đem mặt chôn vào trong lòng mình. Ôn nhu khẽ vuốt lưng của Kiều Ứng Trạch, mà trong mắt Cung Trác Lương lúc này, tràn đầy nghiêm túc cùng kiên định không phù hợp với một đứa trẻ mười bốn tuổi nên có.

Thời gian rời khỏi Kiều gia so với kế hoạch của hắn sớm hơn một năm, cứ như vậy, hắn có thể càng thông dong tiến hành bước tiếp theo.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Bởi vì thời gian chuyển nhà rất gấp, sau vài ngày hai phu phu Cung Trác Lương đều bận rộn lên, bọn họ không muốn cùng nhà chính dây dưa quá nhiều, cho nên phương diện tới từ bỏ vài người đáng tin bên người, sẽ không mang người nào trong Kiều phủ đi theo.

Mà theo ý niệm quân gia của Cung Trác Lương thì không nuôi người rảnh rỗi, trừ bỏ nha hoàn hầu hạ bên người cùng mười mấy gã sai vặt mua lần trước cho Nhượng Lam cùng Kiều Minh chọn mang qua, còn lại gia phó này nợ đều là chọn mua người thành thật, mà toàn bộ đều là mua đứt.

Đợi cho đến lúc bọn họ rốt cục có thể nghỉ ngơi, đã là sau vài ngày chuyển nhà thật tốt, hai người hào hào ở nhà làm tổ hai ngày, mới đem tinh khí đều nuôi trở về.

Mà sáng sớm Kiều Ứng Trạch đã đem quà sinh nhật đưa cho Cung Trác Lương—— khi lấy ra bộ nam trang màu xanh nhạt hợp với dáng người của hắn, Cung Trác Lương mới nhớ tới hôm nay đã là mười lăm tháng hai, cũng là ngày y đưa ra kế hoạch của chính mình mà muốn Kiều Ứng Trạch nói ra thì phải có ‘phần thưởng’, vì thế Cung Trác Lương lập tức tỉnh táo.

Ném qua thức ăn tỉnh xảo cùng ‘bữa tối dưới nền’ do Hàm Thư chuẩn bị, lại giúp Kiều Ứng Trạch hào hào tắm rửa sạch sẽ, Cung Trác Lương cũng tâm tình tốt ngâm nước tự tắm cho mình, sau đó dùng bố khăn lau tóc đi vào buồng trong, liền nhìn thấy Kiều Ứng Trạch dựa vào trên giường dựa gối cùng đứa nhỏ.

“Trác Trác, cục cưng ngày mai liền trắng tròn, tổ mẫu nếu ở nhà chính đã tổ chức tiệc rượu, chúng ta liền ở lại bồi tổ mẫu đi, không biết tổ mẫu đã quyết định đặt tên cho cục cưng chưa?”

Kiều Ứng Trạch đem đem y phục bao cục cưng lại ôm vào trong ngực, vui vẻ dùng ngón tay của mình chọc tay nhỏ bé lộ ra bên ngoài của bé, nhìn bé phản xạ cầm lấy ngón tay của mình không buông, Kiều Ứng Trạch không khỏi ý cười càng đậm.

Tiểu hài tử mới sinh ra quả nhiên đều cùng một dạng, lúc này mới một tháng, đã muốn cùng bộ dạng gầy teo lúc mới sinh hoàn toàn khác nhau, trắng trắng mềm mềm xinh đẹp cực kỳ.

“Được, nên là định tên, bọn họ nói lớp này trên gia phả là chữ Mẫn (Tác giả:Min ba tiếng), nhưng thật ra cũng Mẫn cũng không tồi.”

Cung Trác Lương đem bố khăn vắt qua một bên, đi đến bên giường ngồi xuống, tẩy đi lớp trang điểm lộ rõ dung nhan thật, đã không còn nét trẻ con tinh xảo ôn nhu.

Thiếu niên tuấn tú góc cạnh càng thêm rõ nét, mà cùng với thói quen giờ lên khoe mỗi một nụ cười xấu xa của hắn, có vẻ hơi có hương vị hấp dẫn.

“Àn.....”

Ánh mắt chuyển qua gương mặt của Cung Trác Lương nhất thời có chút dòi không ra, Kiều Ứng Trạch cảm thấy được trong cơ thể có một cỗ nhiệt lưu chạy tán loạn, y theo bản năng nhẹ nhấp đôi môi khô khốc.

“Tướng công, ta nghe nói a, tiểu bảo bảo cùng với thân nhân tiếp xúc thân thể càng nhiều, sau khi lớn lên liền cùng đối phương đặc biệt thân cận.”

Chú ý tới tầm mắt mê luyến của Kiều Ứng Trạch, Cung Trác Lương cúi lên khoe miệng, thân thủ đem tiểu bảo bảo lột sạch sẽ, sau đó kéo vạt áo ngủ Kiều Ứng Trạch, để cho tiểu bảo bảo nằm úp sấp trong lòng lồng ngực trắng nõn của y, còn cố ý đem mặt cục cưng nhắm ngay trên điểm phấn nộn trên ngực y.

“Trác Trác, nó sẽ bị cảm lạnh.”

Kiều Ứng Trạch vội vàng một tay ôm tiểu tử kia, một tay kia kéo y phục qua bao bé lại, lại không biết vừa mới động điểm này đã va chạm vào môi của bảo bảo, nhưng lại khơi dậy bản năng bú sữa mẹ, cái miệng nhỏ nhắn hàm chứa hạt đậu đỏ đã dựng thẳng lên, sau đó không là bởi vì không có sữa hay là đậu đỏ nhỏ không ngậm được, dù sao tiểu tử kia cũng bắt mẫn nhắm mắt lại khóc lên, vừa thẹn đỏ mặt vừa tức giận Kiều Ứng Trạch dùng chân nhỏ lung tung gãi lại đưa cho Cung Trác Lương.

“Tướng công không nên tức giận, tiểu gia hòa kia không biết mỹ vị nơi này của tướng công, chỉ có nương tử đây mới biết mà thôi”

Đem tiểu bảo bảo ôm ra ngoài để Nhược Lam ôm ra ngoài tìm bà vú, Cung Trác Lương chịu đựng nhằn cười ngồi trở lại bên người Kiều Ứng Trạch, lại kéo vạt áo người nọ, đem môi của mình tiến đến viên thịt phấn nộn đã đứng thẳng

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Thật Sự Trưởng Thành...

“Trác Trác đừng làm rộn...”

Kiều Ứng Trạch theo bản năng tránh né, nhưng vẫn bị Cung Trác Lương một ngụm cắn lên, Kiều Ứng Trạch chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt lưu chạy trong cơ thể, thân thể phản xạ run rẩy một chút.

“Ta không nháo, tướng công có muốn hay không?”

Cung Trác Lương liếm liếm hạt đậu trong miệng, sau đó xoay người lên giường khóa quỳ trên đùi Kiều Ứng Trạch, cúi đầu hôn nhẹ lên môi y.

“Muốn....”

Kiều Ứng Trạch vốn đã nhìn hồi lâu, bị Cung Trác Lương châm ngòi lập tức nổi lên hứng thú, ngay sau đó cũng không che dấu, đỡ lấy thắt lưng Cung Trác Lương chủ động làm sâu sắc nụ hôn này.

Kiều Ứng Trạch dù phản ứng ngây ngô với loại sự tình này, nhưng thân mình là cực nguyện ý cùng Cung Trác Lương thân cận, chỉ là bình thường hiểu được không thể phóng túng, hơn nữa cảm thấy Cung Trác Lương còn nhỏ, không muốn làm tổn hại thân thể hắn nên vẫn thường chịu đựng.

“Ứng Trạch, ta cũng muốn có người.”

Không hề lấy nữ âm đùa giỡn Kiều Ứng Trạch, Cung Trác Lương nhìn chăm chú vào ánh mắt của hắn đối về chính âm của mình, giọng nói mang theo hơi có vẻ khàn khàn ** mà trở nên tràn ngập từ tính, sau đó Cung Trác Lương rõ ràng cảm giác được hô hấp của Kiều Ứng Trạch so với mình nhanh hơn, không khỏi càng hát ra tiếng cười đen tối.

Cung Trác Lương sớm đã phát hiện thanh âm của Kiều Ứng Trạch đối với mình phá lệ có cảm giác, tựa như y thích nhan sắc vốn có của mình mà không thích mình trang điểm vậy, vì thế Cung Trác Lương liền dứt khoát dùng tư thế ôm nhau dán chặt vào thân thể của Kiều Ứng Trạch, làm cho y có thể cảm giác được thân thể đã biến hóa của mình.

“Trác Trác, người trưởng thành rồi?”

Kiều Ứng Trạch hô hấp nhanh hơn ngậm lấy đôi môi của Cung Trác Lương khẽ hôn, lại cảm giác được vật đang cương cứng ở trên bụng mình mà kinh ngạc dừng lại, y theo bản năng buông Cung Trác Lương ra hướng xuống phía dưới của hắn nhìn nhìn, lại tại một khắc đó bị Cung Trác Lương cười nhẹ lại hôn thật sâu lên....

Cung Trác Lương đặt Kiều Ứng Trạch ngồi dựa vào trên người mình, một bên hôn môi y một bên cởi ra áo tẩm của y, thẳng đến khi Kiều Ứng Trạch sắp thở không thông mới buông y ra, sau đó vội vàng cởi bỏ y phục của hai người, tách ra chân khóa quỳ gối trên người Kiều Ứng Trạch, để cho y có thể thấy rõ hạ thân của chính mình đã muốn cương lên.

“Trác Trác, người thật sự trưởng thành.”

Kiều Ứng Trạch ngửa ra sau dựa vào trên đệm, góc độ này khiến cho tầm mắt của y vừa vặn dừng trên hạ thân của Cung Trác Lương, nhìn kia bộ vị vẫn còn nhỏ nhưng đã xem như là không nhỏ, trên mặt Kiều Ứng Trạch không khỏi ngày càng hồng, sau đó hai tay vô thức từ bước nhẹ nhàng sờ soạng lên, rồi lại có chút không biết nên an ủi thế nào cho Cung Trác Lương nhỏ liền dừng lại động tác.

“Ứng Trạch, ấn theo ngày xưa ta từng làm thử xem”

Cung Trác Lương bị y bình làm cho cả người run lên, nơi đó cũng không tự kiềm chế được lại cứng lên một chút, nhưng Cung Trác Lương cũng không

thức giục Kiều Ưng Trạch, chỉ là một tay vỗ đầu của y cổ vũ, một tay ở xương quai xanh của y tùy ý loạn ve vuốt.

“Ân.....”

Kiều Ưng Trạch nghe Cung Trác Lương nói xong, nhớ tới ngày xưa mình cũng được Cùn Trác Lương chiều cổ cái kia, nhưng thật ra đã quên vốn đây là chuyện người lớn tuổi dạy ho người trẻ tuổi mới đúng, lập cũng không ngại ngừng nữa, mím môi hai tay nắm lấy cái kia nhẹ nhàng xoa nắn.

Đột khi thấy Cung nho nhỏ chậm rãi chảy ra dịch thể trong suốt, Kiều Ưng Trạch không khỏi liếm liếm môi dưới, tại tầm mắt nóng bỏng của Cung Trác Lương nhìn xuống, chậm rãi nghiêng người về trước cúi đầu cúi người, đem môi tiến đến đỉnh dục vọng.

“Liếm nó.”

Cung Trác Lương thấy Kiều Ưng Trạch do dự mà không biết nên tiếp tục như thế nào, trên gương mặt tuấn mỹ đỏ ửng tràn đầy hấp dẫn, không khỏi thoảng đỉnh thẳng thất lung về phía trước, đem dục vọng của mình dán tới đôi môi mỏng hồng nhạt.

“Ngô.....”

Kiều Ưng Trạch vì xúc cảm trên môi mà phản xạ rút lui về sau, cảm giác được trên môi lay dính chất lỏng, y theo bản năng vuron đầu lưỡi liếm liếm môi cánh hoa, thấy ánh mắt Cung Trác Lương nhìn chăm chăm vào môi mình, trên mặt Kiều Ưng Trạch càng đỏ hơn, nhưng vẫn là chậm rãi vuron đầu lưỡi, trên tiểu đầu phản nộ liếm liếm, phối hợp lấy tay bộ lộng cũng nhanh một chút.

“Đứng. Ưng Trạch. Liếm nơi đó. Ngậm nó. Ân. Đừng dừng nha. Hút nó.”

Chỗ cương cứng truyền đến khoái cảm cùng thị giác đánh sâu vào làm hồ hấp của Cung Trác Lương cũng nhanh chóng dồn dập, hần đời trước không phải không để cho nữ nhân thay chính mình khẩu giao qua, nhưng kỹ thuật miệng lợi hại, cũng không như Kiều Ưng Trạch này động tác ngốc nghếch trúc trắc càng làm cho chính mình hưng phấn, Cung Trác Lương nhìn xuống xúc động muốn hưng hăng xông vào trong cơ thể y tàn sát bừa bãi, như trước nhẫn nại dạy y như thế nào lấy lòng mình.

“Ân.....”

Kiều Ưng Trạch hồi tưởng lại lúc trước Cung Trác Lương giúp mình làm, mặc dù trên mặt đã muốn nóng đến sắp thiêu cháy, như trước tận lực hầu hạ côn thịt trong miệng, chỉ có thật sự không chịu nổi tầm mắt nóng hừng hực của Cung Trác Lương đang chăm chú nhìn mình, chỉ có thể nhắm mắt lại phóng túng tiếp tục động tác trog miệng.

Trong ý thức của Kiều Ưng Trạch, nếu y cùng Cung Trác Lương là vợ chồng, như vậy cho dù là chuyện mất mặt hơn, y cũng có thể vì Cung Trác Lương mà làm, cũng sẽ chỉ vì Cung Trác Lương một người mà làm.

“Hình dáng thật tốt. Thật lớn. Có thể buông ra. Ưng Trạch đừng hút. Ta muốn bắn. Ân.”

Không kịp giỡn khôi khoan miệng ầm áp kia, thân thể Cung Trác Lương nhất thời căn thẳng, thống thống khoái khoái đem mầm móng dục vọng phun ra trong miệng Kiều Ưng Trạch, nhìn thấy y bị sặc ho khụ khụ nghiêng người dùng khăn che miệng, Cung Trác Lương vội ngồi chồm hổm đến bên cạnh thay y vỗ lưng thuận khí, sau đó nhìn người nọ nghiêng mặt mím môi tránh đi tầm mắt của mình, Cùn Trác Lương nhìn không được cắn lên vành tai hồng hồng của y, sau đó một tay thăm dò dục vọng của Kiều Ưng Trạch dưới chân, phát hiện nơi đó cũng đang trường lớn nói ra khát vọng của mình.

“Trác Trác, ta. Ân.”

Kiều Ưng Trạch mới vừa né tránh Cung Trác Lương hôn môi nói mình súc miệng rồi hôn lại, lại bị Cung Trác Lương bá đạo đẩy ngã trên giường, sau đó chính là một cái hôn thật sâu thật nồng nhiệt, khoang miệng mẫn cảm bị Cung Trác Lương một lần lại một lần liếm qua, hoặc đầu lưỡi người nọ truy đuổi quần quýt lấy đầu lưỡi của mình không buông, đầu lưỡi của mình bị hần mút cuốn lấy không được tự do, thẳng đến khi chính mình bị hôn đến khí lực đều không có, người nọ mới buông môi y ra một đường hôn xuống.

Kiều Ưng Trạch từng ngậm từng ngậm thờ hào hển, thân thể bởi vì Cung Trác Lương đốt lửa đã hoàn toàn căng thẳng.

“Ưng Trạch. Tượng công. Ngươi giỏi quá.”

Bởi vì thân thể của mình đã có thể cảm nhận được khoái cảm, cho nên lại vì lúc Kiều Ưng Trạch làm tiền diễn, Cung Trác Lương rõ ràng cảm giác được hưng phấn cùng kích động trên người mình, bất quá hần chung quy không phải là thiếu niên mới nếm thử trái cấm, cho nên rất nhanh áp chế dục vọng muốn vọt vào trong cơ thể Kiều Ưng Trạch tận tình hưởng thụ, toàn tâm toàn ý hầu hạ Kiều Ưng Trạch đến.

“Đừng nắm. ... Trác Trác. Nhẹ chút. ... Đừng cắn. Ân. Đừng cắn kia.”

Quả thực trước ngực bị người tùy ý nắm lỏng găm cắn, Kiều Ưng Trạch bị Cung Trác Lương này so với ngày xưa bị trấn an kích thích đến kịch liệt hơn rất nhiều, cả người đều lâm vào trong thế giới tình dục không thể tự kiềm chế, tay muốn vuốt ve dục vọng của chính mình bị vô tình đẩy ra, Kiều Ưng Trạch chỉ có thể bắt lực nhìn đôi mắt người nọ xấu xa cười, thẳng đến bị hần đùa bỡn đủ, dục vọng đứng thẳng dậy mới lại rơi vào khoan miệng ầm áp, Kiều Ưng Trạch không khỏi nhẹ nhàng thở ra thật dài, càng nhẹ giọng phát ra tiếng thờ dốc khó nhịn, sau đó vì không muốn để lộ ra cái thanh âm dọa người gì, chỉ có thể giơ tay lên che miệng của mình, ý thức tan rã đắm chìm trong khoái cảm khôn cùng.

XXXXXXXXXXXXX còn đây là chốt mở đăng đích đường ranh giới XXXXXXXXXXXXXXXX

Sáng ngày hôm sau, Cung Trác Lương như thường lệ bị Kiều Ưng Trạch làm tỉnh lại, trước ôm chặt người nọ hôn lên môi một cái, Cung Trác Lương lúc này mới mơ mơ màng màng mở to mắt nói tiếng sớm, khoe miệng giờ lên độ cung tràn đầy hương vị đen tối.

Tuy rằng hôm qua bọn họ không có làm đến bước cuối cùng, nhưng Cung Trác Lương đối với tiếng độ này hết sức hài lòng, hồi tưởng lại bộ dáng Kiều Ưng Trạch đỏ mặt ngậm cái chỗ kia của mình, trên người Cung Trác Lương không khỏi nóng lên, vốn là vì buổi sáng mà lên tinh thần bộ vị càng thêm trưởng lớn một chút.

“Trác Trác, người vừa mới.... Quá thường xuyên không tốt đâu.”

Bởi vì tối hôm qua thân thiết, Kiều Ưng Trạch bị Cung Trác Lương bắt không cho mặc áo vào, cho nên giờ phút này bộ dạng cùng cái địa phương phía dưới, rõ ràng cảm giác được biến hóa thân thể của thiếu niên, Kiều Ưng Trạch trên mặt chợt nhiễm một tầng đỏ đỏ.

“Kia tướng công đừng nhìn ta như vậy.”

Tiếng nói còn chưa hoàn toàn qua kì vỡ giọng càng thêm khàn khàn, trong nháy mắt phẳng phát thanh âm nam tử trưởng thành. Cung Trác Lương một tay ngăn mặt trên mặt Kiều Ưng Trạch, một tay nắm nhẹ cằm y nhẹ nhàng cắn lên môi của y, bộ vị ở phải dưới cùng dán lại rất nhanh cảm giác được phía dưới của Kiều Ưng Trạch cũng có biến hóa, Cung Trác Lương không khỏi hơi hơi gọi lên khoe miệng.

“Trác Trác.....”

Kiều Ưng Trạch tự nhiên cũng phát hiện thân thể của mình có biến hóa, ửng đỏ trên mặt nhanh chóng lan ra đến cổ, y cũng không biết vì cái gì, thân thể của mình sẽ vì thanh âm chân chính của Cung Trác Lương mà nổi lên phản ứng, tối hôm qua cũng là như vậy.....

Bởi vì ánh mắt không nhìn thấy, Kiều Ưng Trạch vừa rồi cơ hồ nghĩ sai người hôn chính mình đã là người lớn.

“Tốt lắm, không nháo người, chúng ta sớm thu thập xong đi đông phủ đi.” (đông phủ = phủ ở phía đông)

Cung Trác Lương cũng biết chính mình hiện tại nên khắc chế một chút, cho nên lại cắn cắn môi Kiều Ưng Trạch sau đó để lại y, kéo chuông gọi Nhượng Lam các nàng tiến vào hầu hạ.

Từ khi Kiều Ưng Trạch bọn họ phân ra ở riêng đến nay, bởi vì tám biển mang theo cũng từ Kiều phủ, cho nên vì thuận lợi cho phân chia, liền muốn lấy tên cho nhà chính bên kia là Đông phủ, nhà bọn họ là Tây phủ.

“Án.”

Kiều Ưng Trạch tiếp nhận áo lót từ Cung Trác Lương truyền tới mặc vào, chỉ chốc lát liền thấy Nhượng Lam cùng Diệp Nhi đi vào, mặc khác nha hoàn còn lại ở bên ngoài chuẩn bị nước tắm cùng khăn bỏ rồi lui hết ra ngoài. Bởi vì Cung Trác Lương hiện tại càng lớn càng tuần lãng, tuy rằng vẫn là thiên hướng thanh tú trung tính, nhưng bởi vì liên quan đến khí chất, lúc không trang điểm rất khó để người ta hiểu lầm là nữ hài tử, hay nói cách khác chính là không nương*, cho nên hiện tại đều phải để cho Nhượng Lam cùng Diệp Nhi trang điểm tốt cho hắn, mới có thể để hắn ra ngoài đi gặp người khác.....

*Nôm na là ảnh không có giống con gái

“Người làm trong phủ cũng đã an bài tốt rồi phải không?”

Cung Trác Lương ngồi ở trước gương để cho Diệp Nhi búi tóc, sau đó tiếp nhận danh sách trên tay Nhượng Lam lật xem, thấy có tổng cộng tên của mười lăm người, hơn nữa chưa trách rõ ràng phân công hợp lý, Cung Trác Lương lúc này mới vừa lòng gật gật đầu.

Bởi vì đã sớm không quen nhìn Kiều gia nuôi một đồng sâu một kia, cho nên Cung Trác Lương lúc tuyển người trong tòa nhà này, liền định ra nội quy cho người làm, nhà này tổng cộng có ba vị chủ tử mà thôi, ăn, mặc, ở, đi lại có thể dùng bao nhiêu người hầu hạ? Nếu không sợ Kiều Ưng Trạch không thích ứng được cùng mặt mũi Kiều phủ ăn nằm không đi, hắn đều muốn dứt khoát mua cái nhà nhỏ, chỉ mang theo Nhượng Lam, Diệp Nhi, Hàm Thư cùng Kiều Minh sinh sống.

Kỳ thật đôi khi, Cung Trác Lương cũng sẽ ảo tưởng một chút, hắn cùng Kiều Ưng Trạch có thể trở lại hiện đại, đến nhà hắn dù chỉ hơn một trăm bình nhưng lại thoải mái ấm áp, có lẽ bọn họ không nhiều tiền lắm, nhưng có thể an tâm thoải mái sống thế giới của hai người bọn họ, hắn có thể để Kiều Ưng Trạch lên học đại học, sau đó mình ở nhà viết tiểu thuyết, mang Kiều Ưng Trạch đi ăn các loại mỹ thực, lúc có tâm tình chính mình cũng có thể tự xuống bếp, làm xong bàn thảo liền có thể nghỉ ngơi du lịch qua các quốc gia.....

“Trác Trác, nghĩ đến chuyện vui gì sao?”

Kiều Ưng Trạch thích nhìn bộ dạng vốn có của Cung Trác Lương, cũng thích nhìn quá trình trang điểm của hắn, cho nên mỗi ngày nếu không có việc gì, y đều bồi bên bàn trang điểm nhìn Cung Trác Lương, cũng quen Cung Trác Lương lấy đủ loại danh nghĩa tự suy nghĩ mà thất thần, mà hiện tại y nhìn thấy bộ dạng Cung Trác Lương đang thất thần đột nhiên nở nụ cười, có điểm tò mò hỏi hắn một tiếng.

“Ta nghĩ, tiểu mỹ nhân, người như thế nào sinh ra lại đẹp như vậy.”

Tưởng tượng bộ dáng Kiều Ưng Trạch mặc tây trang, nụ cười trên mặt Cung Trác Lương càng sâu hơn, cũng không để ý Nhượng Lam cùng Diệp Nhi còn ở bên cạnh, lấy ngón tay đùa giỡn lướt qua gương mặt của Kiều Ưng Trạch, cuối cùng còn tại cằm của y đùa giỡn một phen.

“Trác Trác, lời này nên là vì phụ nói với người mới đúng, nương tử.”

Kiều Ưng Trạch bị Cung Trác Lương đùa giỡn trên mặt nóng lên, nhưng thấy bộ dáng mỉm cười của Nhượng Lam cùng Diệp Nhi đều là một bộ thấy nhưng không thể trách, y nhấp mỉm môi áp chế ngượng ngùng của chính mình, có điểm nghiêng răng nghiêng lợi đùa giỡn trở về.

“.....”

Cung Trác Lương có chút kinh ngạc nhìn Kiêu Ưng Trạch, thăm nghĩ từ lúc ở riêng, tiểu tướng công quả nhiên là thả lỏng ra rất nhiều a, bất quá theo ta đầu nha.....

“Tướng công, người thật là xấu.....”

Khóe miệng Cung Trác Lương câu lên, hướng về phía Kiêu Ưng Trạch phiêu ra một cái mị nhãn, còn cố ý dùng giọng nữ nói lại, chỉ thấy tiểu tướng công nhà hắn lập tức hồng mắt đứng dậy lùi về sau mấy bước, trên mặt hồng đến muốn bốc hơi nước, làm cho Cung Trác Lương được một trận buồn cười.

“Ta, ta đi trước xem cục cung.”

Kiều Ưng Trạch thật sự là không có cách làm khó dễ Cung Trác Lương, chỉ có thể trước bại trận mà chạy.

“Ha ha.....”

Sau khi Kiêu Ưng Trạch từ cửa bên đi qua phòng trẻ con ở cách vách, Cung Trác Lương rốt cục nhìn không được cười ra tiếng, trong lòng có chút vô lương tâm nghĩ, đợi cho mình có thể xóa bỏ lệnh cấm túc, nhất định phải đem Kiêu Ưng Trạch áp trên bàn trong thư phòng mà làm một lần, còn có thể chọn các loại địa điểm các loại tư thế.....

“Thiếu gia đừng cười, đang trang điểm.”

Diệp Nhi cùng Nhượng Lam nhìn cười rất đúng lúc liếc mắt nhìn nhau một cái, liền tiếp tục động tác trên tay. Thân là nha hoàn, các nàng nên cố gắng giữ mặt mũi cho các chủ tử a.

Từ sau khi chuyển nhà, cảnh tượng như vậy các nàng đã muốn chậm rãi thích ứng, tuy rằng đều cảm thấy cô gia thật đáng thương, nhưng các nàng dù sao vẫn là thiên vị về thiếu gia nhà mình a.

“Tám nha hoàn nhị đẳng, nô tỳ tạm giữ lại Hàm Vụ, Hàm Lộ, Hàm Sương, Hàm Tuyết hầu hạ trong phòng thiếu gia, Hàm Xuân cùng Hàm Hạ ở lại trong phòng tiểu thiếu gia, Hàm Thu cùng Hàm Đông ở lại trong viện của nhị thiếu gia cùng tam thiếu gia, phòng bếp quét dọn tam đẳng nha hoàn tám người, cùng ăn theo tỷ lệ này phân phối, Hàm Thư trong nom phòng bếp, gom lại tổng cộng mười người, Kiêu Minh tạm trong nom ngoại trạch (nhà ngoài), thư đồng bên người cô gia chọn hai người, còn lại người làm vườn, tạp dịch, hộ viện tổng cộng hai mươi người.....”

Nhượng Lam theo danh sách nhất nhất bẩm báo cho Cung Trác Lương, dù sao là gia đình nhà giàu, cho dù không muốn nuôi người rảnh rỗi, nhưng nhân công các mặt cũng là không hề thiếu, Nhượng Lam hay năm nay giúp đỡ Cung Trác Lương quản gia, cho nên lúc này quản lý mấy chục miệng ăn cũng coi như có chút dễ dàng, chính là dù sao cũng là nữ tử, về sau ứng đối người ngoài lại không được.

Mà Kiêu Minh tuy nói trung thành thông minh, nhưng trong nom thủ hạ bên trong phủ còn được, làm quản gia bên ngoài lại thiếu nhân giới cùng năng lực giao tiếp, chính hắn cũng có chừng mực, cho nên hiện tại chính là tạm thời thay thế trước thôi.

Bên này chờ Nhượng Lam bẩm báo xong, Cung Trác Lương trang điểm cũng xong rồi, Nhượng Lam cùng Diệp Nhi liền phân chia đi gọi Kiêu Ưng Trạch cùng mang cơm đến, Cung Trác Lương hằng giọng một cái, thời điểm nói lại hắn đã dùng nữ âm thường ngày.

“Trác Trác, hôm nay sau khi trở về, người không cần để ý liền không cần phản ứng, không cần cố kỵ cái gì.”

Kiều Ưng Trạch bế cục cung lại, thấy Cung Trác Lương đưa tay đến trong lòng ngực y, nghĩ đến lễ trắng tròn hôm nay Cung Trác Lương lại phải bị vây trong một đám nữ nhân, không thiếu được phải nghe một chút nhân thoại linh tinh, trong lòng y cũng có chút đau lòng. Nghĩ trước kia khi ở nhà phải cố gắng vì mặt mũi trưởng bối trong nhà, hiện tại bọn họ đã phân ra ở riêng, như vậy thân thích bên cạnh cũng không cần để ý tới.

“Ta hiểu được.”

Nheo neọ mặt nhỏ của đứa con nhà mình, Cung Trác Lương không thêm để ý cười cười, sau đó đem đứa nhỏ đưa cho bà vú cùng Kiêu Ưng Trạch ngồi xuống ăn cơm.

Vốn theo ý tưởng của hai vợ chồng bọn họ, lễ trắng tròn liền mang đứa nhỏ đi Đông phủ thỉnh an các trưởng bối, sau đó hẹn Kiêu Ưng Hiền cùng Kiêu Ưng Từ lại đây ăn bữa cơm coi như xong, cũng không phải bọn họ không coi trọng đứa bé này, mà là bởi vì xuất thân đứa nhỏ này dù sao cũng bất tiện, trường hợp mở tiệc lớn như vậy ngược lại chọc người nhân thoại, nhưng lão phu nhân trái lại muốn đãi tiệc rượu ở Đông phủ, còn nói cái gì chính thức lên chức cố, tự nhiên nên hào hào ăn mừng một chút, hai người bọn họ đương nhiên chỉ có thể đáp ứng.

Dùng qua điểm tâm, cổ kiệu bên Đông phủ qua đón người đã sớm chờ ở ngoài cửa, so với cổ kiệu đơn sơ nhỏ hẹp nhà bọn họ không biết đẹp cỡ quý giá bao nhiêu lần, còn là kiệu tám đỉnh, muốn là ngay cả nha hoàn đều cùng mang đi theo, biết đây là sĩ diện của lão phu nhân, hai phu phu Cung Trác Lương cũng không được chỉ mang theo bà vú cùng Nhượng Lam hai người, liền bảo Diệp Nhi, Hàm Thư cùng Kiêu Minh, thậm chí người cười ngửa là

Thạch Khang đều bị kéo xuống đến nhét vào trong kiệu cho đủ số, lúc này mới một đường phong phong quang quang (náo nhiệt) hướng đến Đông phủ.

Lão phu nhân mở miệng mời tiệc rượu, náo nhiệt khí phái tự nhiên không nói chơi, thật đúng là vì tiểu thiếu gia Tây phủ mà chúc mừng, hiển nhiên cũng không có bao nhiêu, cho nên kết thúc lễ trắng tròn này ‘bắn pháo hoa’, ‘kể chuyện’, ‘báo cáo tổ tiên’ ‘chào đón đứa nhỏ’, đặt tên’ từ từ làm theo quy trình, yến hội cơ bản cũng sẽ không có chuyện gì với một nhà ba người bọn họ, này thân thích bằng hữu đều từng người nịnh bợ cứ nịnh bợ, đàm tiếu cứ đàm tiếu, cũng đều không quan tâm đến chủ đề ngày hôm nay.

Cũng có người muốn kéo quan hệ với Tây phủ, nhưng Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch cũng không có lòng thanh thân đi ứng phó bọn họ, cho nên ở chỗ lão phu nhân chơi một hồi một hồi trở về phòng nhỏ nghỉ ngơi một chút, mà hai vợ chồng một người trốn vào phòng nữ nhân, một người sớm lấy có thân thể không khỏe từ chối tiệc rượu bên ngoài, bế đứa con của mình, dẫn người trong phủ nhà mình —— chính là Thạch Khang, chậm rãi đi về hướng tiểu viện của Bình Tích.

“Này thật đúng là khách quý, ta còn tưởng rằng hôm nay bên ngoài náo nhiệt như vậy, các người hẳn là không rảnh tới chỗ này của ta.”

Đối với đoàn người Cung Trác Lương đi tới, Bình Tích kinh ngạc rất nhiều thì cảm thấy vui vẻ hơn gấp bội, trên mặt không tự giác lộ ra ý cười ôn nhu, đôi khi chú ý tới Thạch Khang nhìn về phía mình, tươi cười của Bình Tích cứng đờ, dời tầm mắt xem như không thấy hắn, để cho Tuyết Họa tiếp đón mặt khác đi theo lên lầu uống rượu, hắn cùng cả nhà Cung Trác Lương đi lên lầu nói chuyện.

“.....”

Thạch Khang vừa thấy nụ cười vui sướng ôn nhu của Bình Tích, cảm giác mình giống như đã rất nhiều năm chưa gặp qua, ánh mắt liền không tự kiềm chế được đuổi theo thân ảnh của hắn nhìn hồi lâu, thẳng đến khi rút cuộc không nhìn thấy được nữa mới thu hồi, sau đó ần ần hướng Tuyết Họa đang lo lắng cười cười trấn an, liền khôi phục thông dong trầm ổn ngày xưa, lặng lẽ ngồi một bên ngắm cảnh phẩm rượu.

Thạch Khang tự suy nghĩ tâm sự của mình, cũng không có chú ý đến, Nhược Lam sau khi nhìn thấy bộ dạng này của hắn, ần chứa ý cười từ trên người hắn thu vào tầm mắt.

“Muốn hay không ôm nhi tử của bọn ta?”

Lầu hai ẩm áp thoải mái, Cung Trác Lương mở ra cục nhỏ lộ ra cục cung trong ngực, đem áo nhỏ khổ nhỏ màu đỏ thắm như hiển vật quý đưa cho Bình Tích xem.

“Trác Trác.....”

Kiều Ứng Trạch bắt đầu đi lắc đầu, vội vàng đỡ lấy cổ tiểu hài tử, sợ Cung Trác Lương làm đau đứa nhỏ.

“Cục cung lấy tên là gì?”

Vì những việc Bình Tích từng trải qua, hắn vẫn là lần đầu nhìn thấy đứa nhỏ nhỏ như vậy, càng miễn bàn là bé, cho nên hắn xưa nay bình tĩnh cũng trở nên thật cẩn thận, tiếp nhận tiểu tử không sợ người lạ kia, nhìn bé bộ dạng loạn huơ tay đã thấy đáng yêu.

“Kiều Mẫn Ngôn, ý tứ hy vọng bé theo ta cùng tương công sẽ có học vấn như chúng ta.”

Tuy rằng cùng Bình Tích gặp qua có vài lần, nhưng đối diện với mỹ nam tử khí chất ôn nhã bình thân này, Cung Trác Lương luôn không tự giác thả lỏng cảnh giác, hơn nữa đối phương cũng chưa từng lấy lễ giáo tôn ti ngăn cách khoảng cách hai người, cho nên Cung Trác Lương thậm chí có khi sẽ quên chính mình còn đang giả trang nữ nhân, ngôn ngữ động tác liền tùy ý, còn phải nhờ Kiều Ứng Trạch tùy thời nhắc nhở thu liễm.

“Tên rất hay, Mẫn Ngôn.”

Bình Tích cười gật đầu, lấy ngón tay chọt chọt gương mặt búp bê trong lòng, lại bị tiểu tử kia bắt được ngón tay không buông, ánh mắt quay tròn theo tiếng nói của bọn họ mà đổi tới đổi lui, bộ dáng đáng yêu cực kỳ.

“Có khen cũng vô dụng a, lễ trắng tròn..... Lễ vật của đứa nhỏ đâu?”

Cung Trác Lương nói xong vừa muốn đem cánh tay để lên trên bàn, bị Kiều Ứng Trạch kéo một cái mới ý thức được thất lễ, vội nương theo động tác bụng trà che dấu, lại lần nữa ngồi thẳng thân thể.

“Đây là cho Mẫn Ngôn, về phần cha của Mẫn Ngôn a, mười vò rượu trái cây được không? Khẩu vị tùy người chọn.”

Bình Tích từ trong ngực lấy ra một khối ngọc bội buộc vào vạt áo của đứa nhỏ, ánh mắt mỉm cười chuyển vòng vo trên mặt của hai người, cuối cùng dừng ở trên mặt Cung Trác Lương.

Từ sao khi đã biết Cung Trác Lương là nam giả nữ, Bình Tích vẫn luôn chú ý chuyện của hai người, thậm chí còn luôn từ Thạch Khang người mình luôn trốn tránh chủ động hỏi thăm tin tức, từ một tháng trước lúc nghe nói lão phu nhân phân ở riêng, hắn liền đoán rằng sự tình không phải như người khác nghĩ đến, đại thiếu gia một nhà là bị bức đi, mà hôm nay nhìn bộ dáng hai người này thoải mái thân mật, Bình Tích càng thêm xác định phỏng đoán của mình.

“Kia mẹ của Mẫn Ngôn đâu?”

Cung Trác Lương bị Bình Tích nhìn sừng sốt, trong ánh mắt đối phương hàm chứa thiện ý cùng lý giải, Cung Trác Lương nháy mắt có loại cảm giác chính mình đã bị xem thấu, hơn nữa đối phương vẫn quay mặt về phía mình nói cha của Mẫn Ngôn.

Cung Trác Lương tươi cười không thay đổi, ánh mắt nhìn về phía Bình Tích cũng không kiềm chế được nháy mắt nghiêm khắc lên, mà Kiều Ứng Trạch ngồi bên cạnh hắn hình như cũng có cảnh giác, căng thẳng nắm tay Cung Trác Lương, mày cũng hơi hơi nhíu lại.

“Thiếu phu nhân, Bình Tích chúc mừng ngời, cũng chúc phúc các ngời.”

Đem phản ứng của hai người thu vào mắt, ý cười trong mắt chưa xót, nhưng vẫn là chân thành nhìn lại Cung Trác Lương.

Bình Tích biết mình nhất thời không kiềm chế được tính tình làm hai người cảnh giác, hắn kỳ thật không nghĩ nhanh như vậy đã bại lộ việc mình biết được bí mật của bọn họ, nói vậy, lại nói đổi lại là ai cũng không muốn chính mình bị người khác nắm được điểm yếu, hơn nữa bọn họ dù sao mới gặp qua vài lần, hiện tại chỉ hy vọng bọn họ sẽ không thấy được mình là uy hiếp.

Bình Tích là thập phần hâm mộ tình cảm của hai người, đó cũng là cảm tình tốt đẹp nhất mà hắn thấy được từ khi trưởng thành, hắn tức thì bị dừng khí của hai người đã động, mà thật tình muốn cùng họ giao hảo, cho nên nếu là bởi vậy mà nghi kỵ, liền thật sự là làm cho lòng người chán nản thất vọng rồi.

==^==^==^==

PH: Mẫn Ngôn a, tui cứ bị nhầm là Mẫn Hiền a~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Khôi Phục Chân Thân?...

Hôm nay Cung Trác Lương tranh thủ lúc rảnh rỗi đến thăm Bình Tích, kỳ thật cũng là có ý đến thăm dò quan hệ của hắn cùng Thạch Khang, không có ác ý, chỉ là đơn thuần cảm thấy được trên người Bình Tích có hương vị ‘đồng loại’, cho nên hy vọng đối hắn có thể hiểu biết nhiều thêm một ít, phải truy nguyên nhân đến cùng, cũng có thể nói là Cung Trác Lương hắn. Tịch tịch.

Tính đến nay Cung Trác Lương đã muốn vào thế giới này một năm rưỡi, một đại nam nhân phải nguy trang la lị cả ngày cùng đám nữ nhân lục đục với nhau, thôi miên chính mình là đang diễn ‘cung tâm kế’, Cung Trác Lương cảm thấy được chính mình không thật sự BT đã là phi thường không tồi.

(PH: BT này là nguyên văn nha, có nghĩa là biến thái đó.)

Mà Kiều Ứng Trạch đối với hắn, giống như là ốc đảo trong sa mạc, cũng có thể nói là cộng rom cứu mạng duy nhất, nói là hắn bị Kiều Ứng Trạch cảm động cũng tốt, nói là lâu ngày sinh tình cũng tốt, dù sao Cung Trác Lương cảm thấy được trên cái thế giới này không có nam nhân nào đáng quý giá hơn so với Kiều Ứng Trạch, cũng chính vì quá quý trọng, rất nhiều chuyện phiền lòng Cung Trác Lương ngược lại không thể nói cùng Kiều Ứng Trạch, nói ví dụ như hắn chán ghét giả nữ nhân, chán ghét nội trạch, chán ghét mặt trời mọc mà cuộc sống cứ bình thản đến chán nản!

Cho nên Cung Trác Lương cần sự nghiệp của mình, cần có được bằng hữu, huynh đệ, tri kỷ, thậm chí là đối thủ, kia hết thảy có thể kích phát nhiệt tình cùng tâm huyết của hắn, hắn thật sự là ghen lâu lắm!

Mà Bình Tích, chính là người thứ nhất mà Cung Trác Lương muốn kết giao bằng hữu, bất quá không nghĩ tới chính là mình còn chưa dò xét được bí mật của hắn đã bị hắn nhìn thấu thân phận.

“Cám ơn, Bình Tích là như thế nào phát hiện ra chứ?”

Cung Trác Lương suy nghĩ bay loạn, trên mặt cũng là tươi cười thoải mái, lập tức cũng không lại kiêng dè cái gì, thân mình lệch một phát liền ngã vào trong lòng ngực của Kiều Ứng Trạch cười đến có chút vô lại nhìn Bình Tích, mà Kiều Ứng Trạch nhìn thấy phản ứng của hắn, tự nhiên nắm lấy bờ vai của hắn, trên mặt cũng khôi phục thần sắc bình thường.

Đương nhiên, Cung Trác Lương là không dám thực đem sức nặng đè lên người Kiều Ứng Trạch, tuy rằng hắn nhìn gầy, kỳ thật xương cốt rất cứng rắn, mà thân mình tiểu tướng công nhà hắn không chịu nổi a.

“Thanh âm, tuy ta là xương tiểu sinh, nhưng bạn tốt. Cùng diễn cũng là luôn diễn hoa đán, cũng rất hay giả nữ nhân, cho nên khi ta mới gặp ngời, đơn giản cảm thấy khác thường, bất quá thiếu phu nhân không cần lo lắng, sơ hở chỗ này người bình thường không phát hiện được.”

Đem phản ứng của hai người thu hết lại vào mắt, tâm Bình Tích cũng thoáng thả lỏng hơn, cười thầm chính mình hắn là thật sự ở trong ‘cái lồng’ này lâu rồi, lại chỉ có thể có thể đối mặt với Thạch Khang tăng đá dầu muối không hấp thu kia, cho nên đối với công phu tu luyện mặt ngoài trước kia đã sứt lòi đến tận bước này, ngay cả một chút tâm sự đều không giấu được, như vậy bày tỏ buồn bán tốt, làm sao có thể thủ tín với người nì?

“Thì ra là thế.....”

Cung Trác Lương gật gật đầu hiểu rõ, hiểu được Bình Tích cùng hần cũng giống nhau, đều là chuyên gia về phương diện này.

Đang lúc ba người không biết tiếp tục đề tài như thế nào, Kiều Mẫn Ngôn trong lòng Bình Tích lại đột nhiên mếu máo, nước tiểu trẻ con toàn bộ rơi trên quần áo Bình Tích, tiếp theo giống như tiếng mèo kêu khóc hai tiếng, sau đó như là không cảm thấy có cái gì không thoải mái, liền nháy nháy mắt yên tĩnh lại, Bình Tích bị nháo loạn tay chân luống cuống, Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch thấy thế cũng không nhịn được nở nụ cười, không khí nguyên bản có chút ngưng trệ lập tức khôi phục thoải mái như trước.

“Này tiểu bại hoại.”

Kiều Ứng Trạch tiếp nhận đĩa nhỏ thay nó lau người, sau đó dùng khăn gói lại cẩn thận, mà Cung Trác Lương thấy bộ dáng Bình Tích một thân chật vật, nhịn cười để hần nhanh nhanh đi tắm rửa thay quần áo, bọn hần đến đây đã lâu cũng nên trở về.

“Tuy nói chúng ta ra ở riêng cơ hội gặp mặt ngày càng ít, nhưng những ngày lễ tết chúng ta thường trở về thỉnh an trưởng bối, người nên chuẩn bị rượu ngon chờ chúng ta a.”

Biết lập trường thân phận hiện tại của Bình Tích không thể nói ra được, rất nhiều chuyện không thể làm, cho nên lúc trước khi xuống lầu, Cung Trác Lương nhìn mỹ thiếu niên đang đứng im lặng kia, vẫn là chủ động phát ra tin tức đại biểu của thân cận, sau đó liền cùng Kiều Ứng Trạch mang theo mọi người rời khỏi tiểu viện.

Thạch Khang yên lặng tiêu sái đi ở phía sau mọi người, nhìn không được quay đầu lại nhìn về phía lầu hai một mặt thân ảnh gầy ốm đứng trước cửa sổ, thấy ánh mắt hần vẫn truy tìm ở trên người thiếu phu nhân, nửa đêm cũng không nhìn đến mình, mà thiếu phu nhân bọn họ sau khi chuyển ra khỏi viện, hần cũng không chút nào để ý tới chính mình xoay người rời khỏi bên cửa sổ, nắm tay Thạch Khang nắm thật chặt, mặt lạnh lùng nghiêm túc theo cước bộ mọi người rời đi, bộ dáng áp suất thấp làm cho Kiều Minh đi ở phía trước hần không hiểu ra sau.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Lại ứng phó thân bằng hữu của Kiều gia, thẳng đến mặt trời ngã về tây Cung Trác Lương bọn họ mới trở về nhà mình, để cho bà vú ôm tiểu tử mệt mỏi cả ngày trở về phòng nghỉ ngơi, Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch lúc này mới rảnh rỗi nghiên cứu vấn đề của Bình Tích.

“Nếu hần là nam thiếp tâm thường, hiện tại lại không được phụ thân sủng ái, chúng ta chính là bảo đảm tổ mẫu thả hần ra ngoài cũng có thể, nhưng hần là người Hoài Trữ vương đưa đến, chúng ta ngay cả có lòng cũng không có năng lực giúp hần cái gì, Hoài Trữ vương xưa nay phóng đảng bất thường, cũng không phải là dễ chọc.”

Kiều Ứng Trạch đoán dụng ý của Bình Tích, cảm thấy khả năng lớn nhất chính là muốn bọn họ trả tự do cho hần.

Kỳ thật bản thân Kiều Ứng Trạch cũng không muốn dùng tâm tiểu nhân để phỏng đoán hần, nhưng việc này liên quan đến an nguy của Cung Trác Lương, bọn họ với Bình Tích lại bất quá chỉ là gặp gỡ vài lần, thật sự không dám phớt lờ.

“Ta ngược lại cảm thấy Bình Tích không phải muốn lấy việc này áp chế chúng ta, nếu không hần có điều kiện gì hôm nay cũng đã nói thẳng, hơn nữa Nhược Lam cũng nói, thái độ của Thạch Khang đối với Bình Tích quả thật có mờ ám, nhân phẩm của Thạch Khang chúng ta đều nhìn thấy, có lẽ..... Bình Tích thật không có ác ý.”

Bản thân Cung Trác Lương cũng không phải là dễ dàng tin tưởng người khác, nhưng đối với Bình Tích, ấn tượng của hần thật sự tốt lắm, chung quy cảm thấy được trên người người nọ có một cỗ hương vị gần gũi mà không nhiễm.

“Ta không phải là vì xuất thân của hần mà có thành kiến, chính là theo ta được biết, Hoài Trữ vương phủ chính là nơi tiếp nhận những người xấu xa dơ bẩn, hần lại từng là người mà Hoài Trữ vương cung chiều, thật khó nói bản tính như thế nào..... Ta là vì người khó có được bằng hữu để nói chuyện, hần lại thủ lễ biết chừng mực, liền không cùng người nói ti mi quá, nhưng hôm nay chuyện như vậy, vẫn là phải cẩn thận chút.”

Kiều Ứng Trạch vẫn luôn được nuôi trong nhà, tính tình bản thân lại là lãnh đạm không7 để ý đến chuyện gì, nhưng dù có như vậy y cũng nghe nói rất nhiều chuyện hoang dã của Hoài Trữ vương phủ, mà trừ bỏ Bình Tích cùng An Tích song Tích kia vẫn là người ngoài bị vương gia độc chiếm, gia phó tỷ nữ còn lại tất cả đều cùng kỹ nữ không khác gì, cho nên ngay cả y ấn tượng đối với Bình Tích tốt lắm, nhưng cũng là không dám dễ dàng tin tưởng.

“Nếu hần thật sự là có ý đồ, hôm nay cũng nên nhân cơ hội nói, hần đã tỏ vẻ không có gì, chúng ta cũng nên yên lặng theo dõi diễn biến đi, hy vọng là chúng ta lòng tiểu nhân.....”

Cung Trác Lương nhiều ít cũng có thể tưởng tượng ra hoàn cảnh sống trước kia của Bình Tích, ở hiện đại internet nhanh và tiện ích, hần có bộ phim nào mà chưa từng xem qua a, cho nên càng cảm thấy Bình Tích phát ra khí chất khó có được.

Hai người đang thương lượng, bỗng nhiên Nhược Lam báo lại nói thư phòng bên kia phát hiện ra vài thứ, Kiều Minh thỉnh bọn họ đi qua nhìn xem, hai người bọn họ nghi hoặc nhìn nhau, Kiều Ứng Trạch thay Cung Trác Lương sửa sang lại một chút ‘trang bị’ liền cùng đi.

Lúc đầu khi bọn họ an nhàn chuyển qua nhà mới, Kiều Ứng Trạch liền phân phó đem thư phòng nối liền với phòng trong đổi thành phòng làm việc của Cung Trác Lương, mà hôm nay lúc bọn họ xây dựng lại, phát hiện phía dưới ngăn tủ buồng trong cư nhiên có đường hầm, cũng không biết là thông đến đâu, bọn họ lúc này mới hai người Kiều Ứng Trạch lại đây, xem là tìm cửa ra hay là trực tiếp phá hủy.

“Kiều Minh, tìm người dò xét cửa ra, nhìn xem là thông đến đâu.”

Cung Trác Lương nghe vậy nhần tình sáng lên, trong lòng đột nhiên có cái ý tưởng, lên phân phó Kiều Minh một phen sau đó để cho hắn đi làm việc, hắn lôi kéo Kiều Ứng Trạch về nhà, ý niệm trong đầu càng ngày càng mãnh liệt.

Đã sớm biết một ít nhà quan to quý nhân có thói quen đào mật thất chạy trốn, Cung Trác Lương cũng từng có tưởng tượng qua chuyện này, mà Kiều phủ phòng chừng cũng có đường hầm như vậy, chẳng qua các trưởng bối chưa từng đề cập qua thôi, mà Cung Trác Lương bọn họ tự nhiên không thể vô duyên vô cớ để cho người ta đào mật đạo thông ra ngoài, chỉ chọc người hoài nghi mà thôi.

Hơn nữa Kiều phủ nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm như vậy, trộm đào cái gì cũng đều là vô nghĩa, cho nên ý tưởng này chậm rãi phai nhạt sau đó bị vứt ra sau đầu, mà hôm nay vừa nhìn thấy mật đạo này, Cung Trác Lương nhớ tới chuyện cũ, tâm tư cũng lập tức sôi nổi lên.

Đội trở về phòng dùng qua cơm chiều, Cung Trác Lương liền có chút không kiên nhẫn vứt bỏ bộ dáng nữ nhân, sớm cùng Kiều Ứng Trạch cùng nhau tắm rửa xong, sau đó chỉ mặc áo lót khoác một chiếc áo ngủ liền lười biếng nằm trên tháp, tiếp tục tưởng tượng đến tính khả thi của kế hoạch của chính mình.

“Lúc này mới vừa dọn ra ở riêng, thật nhiều chuyện còn chưa an bài thỏa đáng. Sớm chút đi?”

Cầm khăn bỏ đi đến ngồi xuống bên người Cung Trác Lương, Kiều Ứng Trạch đi qua lấy đầu của hắn gột lên chân của mình, sau đó dùng khăn bỏ bao lấy tóc hắn nhẹ nhàng chà lau, xoa xoa, liền đổi thành lấy ngón tay thay Cung Trác Lương mát xa da đầu.

Hôm nay vừa thấy trình độ Cung Trác Lương đề ý mật đạo kia, trong lòng Kiều Ứng Trạch liền đoán được trong đầu hắn tính toán làm cái gì, tuy rằng từ ngày phân ra tới nay, Kiều Ứng Trạch còn có Cung Trác Lương lúc ra khỏi nhà, chuẩn bị tâm lý lấy thân phận nam tử đi đôi mặt với thế giới này, cũng thật tới ngày này rồi, nhìn thấy bộ dáng Cung Trác Lương khẩn cấp muốn rời khỏi, trong lòng y vẫn là sẽ có chút buồn trĩu nặng, sợ Cung Trác Lương gặp thế giới phồn hoa náo nhiệt bên ngoài, sẽ lại không chịu nổi cùng y một nam nhân bình thường không có gì thú vị.

“Vốn dĩ kế hoạch của ta phải đợi thêm hai tháng nữa, dù sao trong phủ nhiều người, người đến người qua một mình ta đóng hai vai vẫn là không ổn lắm, nhưng hiện tại có mật đạo này sẽ khác đi, thông qua mật đạo đi tìm một tòa nhà thích hợp mà mua, xem như là chỗ ở của tiểu cửu gia (em vợ), như vậy trong ngày thường ta đi mật đạo, không cần ở trong phủ người trước kẻ sau, cũng sẽ không chọc người hoài nghi.”

Cung Trác Lương nhắm mắt lại hưởng thụ mát xa của Kiều Ứng Trạch, trong lòng nghĩ đều là chính mình sau khi ra ngoài phải như thế nào như thế nào, hưng phấn vô cùng, liền không có chú ý tới Kiều Ứng Trạch ân ân có chút mất mát.

“Kia cũng không thể tùy tiện hành động, chung quy cần lắng chu toàn mới được.”

Kiều Ứng Trạch nhìn thấy bộ dáng Cung Trác Lương hí hửng hưởng thụ, trên mặt không khỏi hơi hơi lộ ra chút ý cười, nhưng lập tức lại có chút miễn cưỡng mím môi, trong giọng nói nhưng là không có hiện ra hương vị mất hứng.

“Yên tâm đi, ta tự nhiên sẽ lên kế hoạch chu đáo cẩn thận mới hành động, tướng công, không bằng suy nghĩ xem qua trận này chúng ta đi đâu du ngoạn đi, đầu tiên nhất định là đi dạo phố, ở Bạc thành ta đều không có ‘làm đến nơi đến chốn’ mà đi dạo trên đường đâu, còn muốn đi ăn các loại ăn vặt, vẫn là trước nên đi qua hiệu sách xem xem, nghe thấy bọn họ chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, cũng muốn biết đem hiệu sách của ta biến thành cái dạng gì.”

Cung Trác Lương thật sự là cảm thấy được chính mình có loại cảm giác hưng phấn như sắp được ra tù, nếu không phải ngày hôm qua mới vừa đem Kiều Ứng Trạch lãng qua lần lại xong, hiện tại hắn thật sự muốn đề y xuống hung hăng làm một hồi!

Kỳ thật Cung Trác Lương muốn tận tình cười ngửa sẵn bắn một phen, nhưng vừa nghĩ tới tướng công nhà mình yếu ớt cần chú ý, hắn vẫn là sáng suốt lựa chọn ngậm miệng không đề cập tới.

“Ân. Tốt. Có thể.”

Không muốn cản trở hưng trí của Cung Trác Lương, Kiều Ứng Trạch tiếp tục dùng lực đạo vừa phải mát xa da đầu cho hắn, sau đó ở thời điểm thích hợp ứng đáp lời của hắn, khoe miệng tươi cười như cũ vẫn ôn nhu cung chiều say đắm, chỉ là trong đôi mắt rũ xuống kia, không có người phát hiện một mảnh chua xót.

Ngay tại lúc Cung Trác Lương thoải mái sắp đi vào giấc ngủ, Nhược Lam bấm báo Kiều Minh đã trở lại, Cung Trác Lương xoát một cái liền mở mắt ra, tinh thần phấn chấn ngồi dậy, để cho Nhược Lam đưa Kiều Minh tiến vào.

Mà tầm mắt Kiều Ứng Trạch vòng vo chuyển ở nơi cổ áo hơi hơi mở rộng của hắn, vẫn là nhìn không được thân thủ thay hắn kéo kín lại mới yên tâm.

Kiều Minh tiến vào gần thì nhìn bộ dáng không trang điểm của Cung Trác Lương đến ngẩn người, sau đó lập tức thu lại tinh thần đem tin tức tìm hiểu được kể lại bấm báo lên, chính là trong lòng khó tránh khỏi nghĩ thầm, hóa trang của nữ nhân và vân vân cũng quá lợi hại đi!

“Nói như vậy, thông đạo này là vị lão đại kia vì hẹn hò với quả phụ mà tạo ra?”

Nghe xong Kiều Minh thăm dò bát quái, Cung Trác Lương có chút buồn cười truy vấn một tiếng, nghĩ thầm nguyên chủ của tòa nhà này thật đúng là già không nên nét a, năm sáu mươi tuổi, bao một quả phụ hai mươi mấy tuổi xinh đẹp làm ngoại thất, còn làm mật đạo hẹn hò. Thật đúng là hữu tình a

hữu tình a.

“Đúng vậy, nghe nói quả phụ kia mấy năm trước bệnh mất, mặt đạo đã bị bỏ hoang, hiện tại toà nhà kia đã muốn thay đổi chủ, gia cảnh thật bình thường, toà nhà kia phòng chừng bảy, tám mươi lượng có thể mua được.”

Kiều Minh đi phía trước Cung Trác Lương theo phân phó của hắn đã hỏi thăm giá cả của toà nhà thông đến mặt đạo, bởi vì toà nhà kia cách nơi này hai con phố, cho nên ở giữa nhà cửa cũng không nhiều, chỉ có năm sáu tiểu viện, giá cũng không phải rất cao.

“Không cần cái kia, căn nhà cách phủ của chúng gần nhất như thế nào?”

Cung Trác Lương tính toán trong lòng, cách khá xa chính mình còn phải một mình mua nha hoàn gia nhân trong nhà, nguy trang thành bộ dáng có người ở, bằng không làm sao có thể giấu diếm người ngoài, mà như vậy chính mình ra vào sẽ không có gì bí mật đáng nói, cho nên dứt khoát chọn toà nhà cách nhà mình gần nhất, còn có thể lấy cớ tùy ý ra vào hai phủ, sau đó lấy lý do sáng tác cần yên tĩnh, chỉ dùng nha hoàn trong nhà làm ‘công việc theo giờ’ đi quét tước dọn dẹp, thời gian còn lại không được tùy tiện đi vào, như vậy sẽ không sợ đề lộ bí mật.

“Căn nhà gần nhất chính là cửa hông ngõ nhỏ đối diện của phủ của chúng ta, cũng là nhà nhỏ, bất quá nghe nói gia cảnh giàu có, phòng ở cũng thật tinh xảo, sợ là hơn hai trăm mới có thể mua được.”

Kiều Minh làm việc thật thông minh, quả nhiên là một đường các toà nhà thích hợp xung quanh đều thăm hỏi tốt lắm, cho nên lúc này ứng đối thập phần rõ ràng.

“Chọn nhà này.”

Cung Trác Lương vừa lòng giải quyết dứt khoát, để cho Kiêu Minh mau chóng đem việc này xử lý tốt rồi cho hắn lui xuống, sau đó quay đầu đem Kiêu Ứng Trạch đề xuồng bàn gặm một chút, chỉ là lần này hắn làm cho chính mình cao hứng, lại không phát hiện Kiêu Ứng Trạch đứng lúc giấu đi chút ưu sầu mà dùng túng hắn.

Ba tháng sau, tiểu cửu gia Kiêu gia Tây phủ, vị chánh chủ của hiệu sách Lương Trạch, tác giả Cung Trác Lương lưu hành thoại bản, sau khi du ngoạn một năm rưỡi bên ngoài. Về tới quê hương Bạc thành tạm trú, sẽ ở lại cách vách của Kiêu gia Tây phủ.

Giải thích nhiều như vậy, kỳ thật người chân chính biết việc này cũng chỉ có vài vị quản lý của hiệu sách Lương Trạch cùng mọi người ở Kiêu gia Tây phủ mà thôi, mà nhà mới của vị tiểu cửu gia cũng đều là tỷ phụ của hắn một mình ôm lấy mọi việc, ngay cả nha hoàn hầu hạ cũng là từ Tây phủ ra, đơn giản là tiểu cửu gia thích yên tĩnh, cho nên nha hoàn tới tở cũng vẫn là ở tại Tây phủ, ăn mặc ở của tiểu cửu gia cũng là từ chủ tử Tây phủ cấp theo mức quy định, cửa nhà chính thậm chí là cả nhà bếp của hắn đều khóa.

Đương nhiên, bởi vì có hiệu sách Lương Trạch cùng danh khí của hắn tồn tại, cho nên không ai sẽ đem hắn cho là bám víu thân thích nhà cao cửa rộng, chỉ biết cho là quan hệ thân cận. Tỷ như, vị tiểu cửu gia này sau khi gặp tỷ tỷ cùng tỷ phụ của mình, hứng thú bưng bưng hẹn tỷ phụ hắn hôm sau đi ra dạo lại phố.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Ngộ Lang

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tuy nói Cung Trác Lương còn chưa trưởng thành, nhưng rốt cuộc cũng là tiểu tử choai choai mười bốn tuổi, lại là cùng với Kiêu Ứng Trạch quý công tử khí chất ôn nhu như vậy xuất môn, cho nên lúc trước hắn chải tóc buộc đuôi ngựa thì không thích hợp, nhưng hắn lại không thích thiếu niên bình thường lại búi tóc quấn tóc mai (PH:???), cuối cùng cũng chỉ đành để Nhược Lam các nàng chải búi tóc đơn giản như các đạo sĩ trong phim truyền hình ở hiện đại. Sau đó cài trâm cố định.

Bất quá Nhược Lam các nàng cảm thấy được như vậy thật sự rất mộc mạc, liền tự làm chủ ở góc búi tóc quấn một sợi tơ vàng ngân tuyến thêu thành dây buộc tóc tinh mỹ, mang thêm dây lưng băng ngọc rủ xuống thắt lưng, theo động tác quay đầu của Cung Trác Lương đưa qua lại.

Về phần quần áo, Cung Trác Lương lại mặc bộ y phục mới màu xanh nhạt là quà sinh nhật của Kiêu Ứng Trạch, như vậy ăn mặc xong, quả nhiên là một tiểu mỹ nam thanh tú tuấn tú.

“Thế nào?”

Cung Trác Lương khoanh tay mà đứng nghiêng đầu nhìn Kiêu Ứng Trạch, biểu tình trên mặt viết rõ ràng là ‘ngươi khen ta nhanh lên đi’, làm cho Kiêu Ứng Trạch buồn cười.

“Đẹp.”

Chậm rãi cúi đầu hôn một cái lên khoe môi Cung Trác Lương, Kiều Ứng Trạch không chút nào keo kiệt ca ngợi vợ mình, trên thực tế, y cảm thấy Cung Trác Lương xem quá đẹp quá mức, như vậy đi ra ngoài sợ là sẽ mời gọi lang sói. Mang theo vài người hộ vệ đi.

Vì cách ăn mặc của Cung Trác Lương, Kiều Ứng Trạch vì muốn làm nổi bật hẳn, cũng không mang khăn quan màu trắng* của mình, mà là đồng dạng búi tóc đơn giản, sau đó chọn một cái ngọc quan tinh xảo đeo vào, một bộ cẩm bào màu băng lam, cùng một loại chất liệu với y phục của Cung Trác Lương.

Đội cho đều chuẩn bị xong xuôi, Cung Trác Lương liền theo mật đạo đi đến tiểu trạch (nhà nhỏ), sau đó lại từ trong phòng tiêu sái đi ra, đến Kiều phủ cùng Kiều Ứng Trạch đi ăn cơm, lúc này mới dẫn theo bốn thị vệ ngồi kiệu ra cửa, đội cho đi vào phạm vi khu vực buôn bán, liền để cho nhóm kiệu phu đi vòng trở về, bọn họ sau khi chơi xong sẽ thuê cỗ kiệu khác về nhà.

Màu lục đơn giản có vẻ tinh thần phấn chấn, mà băng lam thì càng tăng thêm vẻ ôn nhuận, Cung Trác Lương đầy đối với phu phu vừa vào quảng trường náo nhiệt, liền hấp dẫn không ít ánh mắt lui tới của người đi đường. Kiều Ứng Trạch tỉnh tỉnh lãnh đạm thì không để ý tới nó, mà Cung Trác Lương khi làm thần tượng sớm đã thành thói quen, cho nên bọn họ không thêm để ý chút nào đến ánh mắt của người bên ngoài, tự nhiên đi dạo, về phần bốn hộ vệ kia, sớm đã bị Cung Trác Lương phân phó phân tán vào trong đám người.

Cung Trác Lương hai chân thật thật tại tại dẫm lên tảng đá trên đường, nhìn người bên cạnh đi tới, nghe tiếng rao hàng nói cười bên tai, hẳn rất cực cảm thấy được bản thân mình đã dung nhập vào trong đó, rồi lại tại một khắc cảm thấy thực huyền huyền, chính mình thật là một thành viên trong chúng sinh.

“Lương nhi?”

Nhìn thấy Cung Trác Lương dừng bước bắt đầu ngẩng người, Kiều Ứng Trạch vội kéo cánh tay hắn mang theo bên cạnh mình, miễn cho hắn đụng vào người cường tráng đi ở phía trước.

Lại nói tiếp Kiều Ứng Trạch thì không thích ở nơi có nhiều người, trong ngày thường ra vào đều là ngồi kiệu, y biết mình dạ dày và ruột đều yếu, thậm chí không có nếm qua thức ăn bên ngoài gì đó, sợ không sạch sẽ, nhưng Cung Trác Lương muốn đi ra ngoài dạo, y nhưng là cái gì cũng chưa nói đã đi theo đến đây.

“Cùng. Tỷ phu, chúng ta qua bên kia nhìn xem đi.”

Cung Trác Lương do thanh âm của Kiều Ứng Trạch mà nhìn về phía y, bỗng nhiên có loại cảm giác hư ảo không chân thực, hắn cười thầm một tiếng chính mình vẫn về, liền gọi lên khoe miệng kéo cánh tay Kiều Ứng Trạch, kéo y hướng vào một sạp bán chim ở bên cạnh xem thử.

Bạc thành mặc dù không phải là đại thành nổi danh gì, nhưng vì liên quan đến vị trí phong thủy, cũng xem như là đầu mối buôn bán then chốt, mà Kiều lão gia tuy là tri phủ ham tài háo sắc, nhưng là một người biết chừng mực trong chốn quan trường, cai quản cũng coi như thanh minh, cho nên tổng thể Bạc thành mà nói vẫn tương đối phồn hoa, sống phóng túng gì đó mọi thứ đều không thiếu.

“Người muốn nuôi?”

Kiều Ứng Trạch thấy Cung Trác Lương nhìn chăm chăm chim nhỏ hót líu ríu mãi, nghĩ là hắn thích, liền vuốt hà bao bên hông của mình chuẩn bị lấy bạc trả tiền, lại bị Cung Trác Lương đè tay lại ngăn cản.

“Không cần.”

Cung Trác Lương kéo tay Kiều Ứng Trạch mang y đi xa vài bước, lúc này mới buông tay ra lắc đầu ý bảo mình không có hứng thú. Nhà mình thích yên tĩnh, nuôi chim rất là nháo người.

“Ngà, kia Lương nhi nếu là thích, cứ việc nói cho vi. Tỷ phu là được.”

Xung hô nhất thời thật là có chút nghẹn miệng, Kiều Ứng Trạch cười cười tiếp tục đi theo Cung Trác Lương, vài lần muốn đem những thứ hắn thích mua về, nhưng đều bị Cung Trác Lương cự tuyệt, nói cái gì đồ vật trong nhà so với cái này còn tốt hơn nhiều, mua về cũng là phí tiền trong khổ, bọn họ hôm nay chỉ là đi dạo a đi dạo.

Kiều Ứng Trạch lại không biết, y động tác đem hà bao sờ tới sờ lui sớm khiến cho bọn trộm chú ý, lại nói người trên đường lui tới, ai sẽ không có chút ý thức đề phòng cướp chứ? Mà Kiều Ứng Trạch lại đem hà bao treo trực tiếp trên đai lưng như vậy, kia người ta nhìn thấy liền biết là thiếu gia giàu có ít ra khỏi nhà, hơn nữa y cùng Cung Trác Lương là cùng một dạng như được nuông chiều da mềm thịt trắng, rất cực, khi bọn họ đi đến trước một tủ lâu nổi danh nhất trong thành, đang cùng một lão nhân treo biển bán một con ngựa thương lượng, một thân ảnh đáng người thấp bé tiếp cận đi qua.

“Ngựa này của lão thoát nhìn cũng thật không tồi, như thế nào lại nỡ bán đi?”

Vì ở cổ đại không có nhiều phương tiện đi lại lắm, Cung Trác Lương đối với cưỡi ngựa vẫn là rất yêu thích, phân biệt ngựa tốt ngựa xấu cũng biết một phần, mà con ngựa lão già này bán thoát nhìn rất không tồi, còn nguyên bộ dụng cụ của ngựa, ngay cả roi ngựa đều có, thoát nhìn lại càng phát ra linh hoạt thông minh.

Bắt quả bán ngựa hẳn không phải là ở chợ bán ngựa sao? Như thế nào trực tiếp đem đến bên đường bán. Cung Trác Lương có điểm khó hiểu nhìn xung quanh, đã thấy người bên ngoài giống như thấy mà không thể trách, cũng có người đang đi bên đường tùy tiện chiếm một chỗ bày bán một hai món

đồ khác nhau, có thể cảm thấy được người đến Mãn Phú lâu đều là có tiền đi.

“Đây là ngựa của con trai lão nhân, nó té gãy chân nên không thể cưỡi ngựa, vị công tử này người thật biết xem ngựa a....”

Lão già thôn thức vài tiếng, liền cười hướng hai người Cung Trác Lương giới thiệu, Kiều Ứng Trạch đối với ngựa không có hứng thú gì, chỉ là nghiêng người nhìn biểu tình của Cung Trác Lương, nghĩ này mua về thật sẽ không vô dụng.

“Ân.....”

Cung Trác Lương ấn theo tri thức mình biết thảo luận cùng lão già, cũng giả bộ như là rất thạo nghề, lúc này hắn có cảm giác phía sau mình có người tiến gần lại đi qua, hắn theo bản năng đi lên phía trước, dư quang lại liếc mắt thấy người nọ đứng phải Kiều Ứng Trạch một chút, lại không rên một tiếng đi về phía trước, Cung Trác Lương đầu óc linh quang chợt lóe, mắt nhìn về phía bên hông Kiều Ứng Trạch, sau đó một phen đoạt lấy cây roi trong tay lão già, hung hăng quát về phía thân ảnh đang chạy trốn, chỉ nghe một tiếng hét thảm, người nọ bất ngờ không kịp đề phòng hai chân mềm nhũn ngã trên mặt đất.

“Lương nhi?”

Kiều Ứng Trạch bị sức lực hung ác của Cung Trác Lương làm hoảng sợ, người chung quanh cũng lập tức tản ra vây thành vòng tròn đứng xem, đều có chút kinh ngạc nhìn một mỹ thiếu niên đột nhiên ra tay đã thương người, khó có thể tưởng tượng một roi kia như thế nào lại do một tiểu công tử tuấn tú xuất ra, mà nguyên bản hộ vệ ở chung quanh cũng chạy nhanh chen vào bảo hộ bên cạnh hai người.

“Kẻ trộm!”

Cung Trác Lương khẽ nhếch cằm kéo kéo roi trong tay, bày ra một bộ dáng khốc khốc, kỳ thật trong lòng cũng 囧, không nghĩ tới gia hỏa này đánh người lại ác như vậy a..... Hắn trước kia đánh nhau nhiều nhất là đập bẻ chai rượu, roi như vậy phần lớn là dùng để S này nọ chưa bao giờ chạm qua.

“Túi tiền của ta....?”

Kiều Ứng Trạch nghe vậy theo bản năng nhìn nhìn bên hông của mình, quả nhiên đã không nhìn thấy túi tiền, chỉ nhìn thấy dây cột túi tiền bị cắt đứt từ xuống một bên, lại vừa thấy người trung niên đáng khinh kia từ trên mặt đất đứng dậy muốn trốn đi, đã muốn bị hộ vệ nhà mình đè xuống, mà từ trên người gã rơi ra vài cái túi tiền, vừa lúc có túi tiền của mình.

“Đưa đi quan phủ, còn có lão nhân gia, ngựa này ta mua.”

Cung Trác Lương theo thói quen sai sử hộ vệ làm việc, thấy ánh mắt bọn họ đều chuyển đến trên người Kiều Ứng Trạch, ý thức chậm nửa nhịp mới phát hiện thân phận hiện tại của mình không phải ‘đương gia chủ mẫu’ của bọn họ, là chỉ là tiểu cửu gia, vì thế cũng đưa ánh mắt chuyển về phía Kiều Ứng Trạch, đã thấy trong mắt người nọ ẩn ẩn lộ ra ý cười nhìn mình liếc mắt một cái, liền đạm thanh để cho bọn họ làm theo ý của mình nói.

Phái hai hộ vệ đem tên trộm đến quan phủ, một người đưa ngựa về, Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch cũng không để ý tới người bên ngoài nghị luận cùng chú ý, mang theo hai hộ vệ còn lại muốn vào trong tửu lầu nghỉ ngơi, lại đột nhiên bị một thiếu niên từ cửa sổ lầu hai thò đầu ra gọi lại.

“Tiểu huynh đệ một roi này đánh thật thống khoái, không biết có hứng thú hay không cùng ta uống một chén?”

Lư Từ Kiện đang ngồi ở cửa sổ lầu hai an nhàn xem, nhưng thật ra vừa vặn đem một màn kia thu hết vào mắt, chỉ bất quá vị trí của hắn không thể thấy rõ bộ dáng hai người, mở miệng mời gọi bất quá là cảm thấy thiếu niên thú vị, nhưng sau khi hai người nghe tiếng của mình quay đầu nhìn lên, Lư Từ Kiện cũng là lập tức nhìn đến ngây người, không thể tưởng tượng được chính mình có thể gặp được một mỹ nam như ngọc như lan như vậy, vẻ phần mỹ thiếu niên tuấn tú bên cạnh..... Nga, quá nhỏ không phải loại hình hắn yêu thích.

“Không.....”

Cung Trác Lương híp mắt nhìn nhìn người kia rõ ràng là một tên công tử không cho mình cảm giác tốt đẹp gì, lời cự tuyệt vừa định thốt ra khỏi miệng, lại bởi vì từ trong cửa sổ lại thò ra vài người mà dừng lại.

Cung Trác Lương nhìn không được ở trong lòng cảm thán, đây rốt cuộc là nghiệt duyên như thế nào a, như thế nào hai lần đổi nam trang ra ngoài đều đụng phải tên gia hỏa Kiều Ứng Hiền!

“Người nào a..... Ca? Trác Lương đệ đệ!”

Kiều Ứng Hiền ngồi bên trong nhìn phản ứng của bạn tốt, không khỏi tò mò cũng tiến đến bên cửa sổ nhìn xuống, lúc nhìn thấy Kiều Ứng Trạch trước tiên có hơi kinh ngạc, đợi sau khi nhìn rõ bộ dáng của Cung Trác Lương, liền biến thành kinh hi.

Này Mãn Phúc lâu là tửu lầu nổi danh Bạc thành, hoàn cảnh tốt giá cả vị trí cũng hợp lý, bình thường chính là một trong những điểm Kiều Ứng Hiền gọi bằng hữu đến chơi, chỉ là Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch không biết mà thôi.

“Ứng Hiền ca.....”

Cung Trác Lương khước mắt co rút, khước miệng hướng hai bên kéo lên xem như nở nụ cười, sau đó cùng Kiều Ứng Trạch liếc nhau, có điểm bất đắc dĩ đi lên lầu hai.

Nếu đừng phải Kiều Ưng Hiền, hai người bọn họ sẽ không thể ngay cả một chút mặt mũi cũng không cho hấn, như thế nào cũng phải cùng bằng hữu của hấn chào hỏi một cái mới hợp lễ phép.

Cung Trác Lương cùng Kiều Ưng Trạch lên lầu, vừa vặn Kiều Ưng Hiền giới thiệu cùng bằng hữu xong cùng bằng hữu của hấn hàn huyên hai câu, đã bị Kiều Ưng Hiền cùng cái người ban đầu gọi bọn họ hai thành niên mới vào trong ngồi.

Kiều Ưng Trạch bị thanh niên kia nhiệt tình an bài ngồi bên cạnh hấn, mà Cung Trác Lương bị Kiều Ưng Hiền hưng phấn giữ chặt lấy hỏi không ngừng, vì thế vốn hai người vào cùng nhau, không hiểu ra sao bị tách ra hai bên của cái bàn, phải ở đối diện nhìn nhau.

“Ta vẫn rất tốt..... Đi theo gia sư học rất nhiều thứ...”

Cung Trác Lương lộ vẻ khách sáo cười cười, cùng Kiều Ưng Hiền nhỏ giọng tán gẫu, dư quang cũng là ngẫu nhiên hướng nhìn qua Kiều Ưng Trạch, chỉ là hấn che dấu tốt lắm, không để cho người khác phát hiện mà thôi.

“Lần này trở lại Bạc thành, có thể là sẽ không đi nữa?”

Nhìn tuần nhan Cung Trác Lương thêm vài phần anh khí, Kiều Ưng Hiền không tự giác bắt đầu đem hấn cùng tiểu tử so sánh sự khác biệt, cảm thấy được không giống như lúc nhỏ có chín phần giống nhau, nhưng là còn lại bảy phần.....

Kiều Ưng Hiền không có hỏi Cung Trác Lương vì cái gì vẫn không trả lời thư của hấn, trên thực tế từ ngày ca ra ở riêng, tâm tính Kiều Ưng Hiền liền lập tức thành thực hơn, trước kia luôn theo bản năng trốn tránh vấn đề bây giờ hấn bắt bắt đầu cẩn thận đối mặt, nói ví dụ như..... Chính mình đối đầu từ cùng Trác Lương đệ đệ giữ lại ý niệm mong lung gì.

Vì thế Kiều Ưng Hiền cũng hiểu được, hành động của Cung Trác Lương đại biểu chính là một loại cự tuyệt rõ ràng, mà theo năm tháng lớn lên, này cũng thật sự là loại ảo tưởng đơn thuần, hơn nữa hấn bây giờ còn có hôn ước..... Cho nên hiện tại gặp lại Cung Trác Lương, Kiều Ưng Hiền tuy rằng vẫn muốn cùng hấn giao hảo, cũng không còn tâm tư nào khác.

“Sẽ tạm thời ở lại một thời gian, về sau cũng khó nói.....”

Cung Trác Lương vẫn là cười yếu ớt cùng Kiều Ưng Hiền nói chuyện phiếm, ánh mắt lại liếc đến cái tên đang kê bên người Kiều Ưng Trạch, ánh mắt có điểm nguy hiểm hơi hơi híp lại.

“Ta luôn nghe Tiểu Hiền nhắc đến ca ca của hấn tài giỏi cỡ nào, hấn chính là phi thường sùng bái người...”

Lư Từ Kiện cũng là có công danh, bất quá hấn võ cử nhân, địa vị cùng Kiều Ưng Trạch không khác mấy, nhưng ít ra không cần người bên ngoài đối hấn cung kính, hơn nữa hấn rất có hứng thú với Kiều Ưng Trạch, cho nên lập tức sẽ không cố kỵ áp suất thấp của Kiều Ưng Trạch mà trực tiếp tiếp cận hấn, như có như không có nói chuyện phiếm.

“Phải không... Quá khen.....”

Kiều Ưng Trạch trong lòng hơi hơi có điểm không kiên nhẫn với trường hợp này, nhưng là bận tâm mặt mũi của đệ đệ, nên vẫn chịu đựng ngồi một hồi, mắt thấy những người khác đối với mình cung kính hữu lễ cũng không dám tới quấy rầy y, lại chỉ có nam nhân bên người này không có nhân lực cứ luôn theo nói chuyện, ấn tượng đối với hấn kém đi rất nhiều.

“Tại hạ nghĩ muốn cùng Trạch huynh kết giao bằng hữu, Trạch huynh có bằng lòng không?”

Theo mục đích của mình đem khoảng cách kéo đến gần nhất, Lư Từ Kiện càng thấy bộ dáng Kiều Ưng Trạch trong treo nhưng lạnh lùng tâm càng ngứa, thử nửa ngày thấy y vẫn chưa để ý, liền đơn giản đánh bạo kê sát vào bên tai y, tính ám chỉ cười nhẹ lên.

“?”

Kiều Ưng Trạch đang trộm nhìn nương tử cùng đệ đệ nhà mình ‘trò chuyện với nhau thật thân mật’, làm sao chú ý tới Lư Từ Kiện nói cái gì, thẳng đến khi bị hấn phun nhiệt khí bên tai mới không hiểu nghiêng đầu nhìn hấn, mà sau khi kịp phản ứng ý tứ trong lời nói, trên mặt không khỏi đỏ lên, lại lập tức nhú lại mi kéo xa khoảng cách với Lư Từ Kiện bên cạnh một chút.

Kiều Ưng Trạch lại không biết, bộ dáng y đỏ mặt vừa vặn vặn bị Cung Trác Lương quay đầu nhìn chú ý tới, lập tức mày của tiểu Cung nào đó cũng nhăn lại.

“Người thành thân sao?”

Kiều Ưng Trạch rốt cục trọn mắt nhìn về phía Lư Từ Kiện, nhớ lại vừa rồi khi Kiều Ưng Hiền giới thiệu có nói hai người cũng là mười chín tuổi, còn có điểm nghiêm túc hỏi hấn một câu.

“Ba năm rồi...”

Lư Từ Kiện có điểm không hiểu vấn đề của Kiều Ưng Trạch, nhưng vẫn là thành thật trả lời, lại một khắc nhận được ánh mắt ghét bỏ của Kiều Ưng Trạch... Đúng vậy, Lư Từ Kiện thực xác định ánh mắt kia của Kiều Ưng Trạch là ghét bỏ, vì thế từ trước đến nay Lư vũ cử nhân tự cho là là mình tốt đẹp cảm thấy mơ hồ.

“Ta cũng thành hôn, ta không hứng thú cùng người khác ‘kết giao bằng hữu’.”

Kiều Ưng Trạch vừa nghe đối phương đã thành thân còn ở bên ngoài ‘câu tam đáp tứ’, hảo cảm lập tức rơi xuống dưới đáy cốc, dứt khoát không muốn nhiều lời cùng người như vậy, đứng dậy hướng bên người Cung Trác Lương đi tới.

“Tỷ phụ?”

Cung Trác Lương đang chú ý động tĩnh bên đối diện, thấy Kiêu Ưng Trạch lãnh nghiêm mặt rời khỏi bàn ăn, chính mình cũng vội vàng đứng lên hướng về phía y, về phần người kia cũng đứng dậy đuổi theo tới. Cung Trác Lương trộm bắn xuyên qua một ánh mắt cảnh cáo, quyết định trước hết đem y về nhà rồi thăm dò ngọn ngành sau.

“Ưng Hiên, ta có chút mệt, trước hết mang Lương nhi trở về, ngươi chừng nào mang Tử nhi lại đây chơi, nhớ rõ trước tiên cho người đến báo với ta một tiếng.”

Kiều Ưng Trạch thân nhiên phân phó Kiêu Ưng Trạch một tiếng, hướng các công tử trong phần gật gật đầu xem như tạm biệt, liền xoay người ra ngoài, mà Lư Tử Kiện theo đuôi tiến bọn họ ra ngoài, liền bị Cung Trác Lương nghiêng người cản lại.

“Tiện huynh xin dừng bước, hôm nay tạ ơn tiện huynh chiều đãi, sau này còn gặp lại.”

Cung Trác Lương cười lên về mặt đơn thuần nhìn về phía Lư Tử Kiện, đợi Kiêu Ưng Trạch đã đi xuống lầu, lúc này mới hướng mọi người ôm quyền vái chào, xoay người đi xuống lầu.

“Tiểu Trạch a, ngươi vị ca ca này. Thật là đáng yêu a.”

Nhớ tới bộ dáng Kiêu Ưng Trạch nghiêm trang nói mình đã thành thân không kết giao bằng hữu, Lư Tử Kiện nhin không được lộ ra tươi cười, thầm nghĩ trên đời này vẫn còn tiểu mỹ nhân đơn thuần như vậy, nhưng lại càng đáng kết giao.

“Uy! Lư tiện nhân, ta cho ngươi biết đừng đánh chủ ý lên ca ca ta, bị tẩu tử của ta đánh không ai cứu được ngươi!”

Kiều Ưng Hiên vừa nghe lời này lập tức cảnh giác nhìn về phía Lư Tử Kiện, hẳn là biết vị sư huynh này của mình, đối bằng hữu huynh đệ là tuyệt đối không nói gì, nhưng chỉ có miệng tiện người cũng tiện chút, hơn nữa thích mỹ nam miệng ba hoa, vì cái này không biết đã cùng người đánh bao nhiêu trận. Thực hoài nghi hẳn học võ chính là vì đùa giỡn mỹ nam.

“Yên tâm đi tiểu Hiên đệ đệ, sư huynh vĩnh viễn yêu ngươi nhất.”

Khoa trương đánh một cái mị nhãn cho Kiêu Ưng Hiên, sau đó cười lớn lui về phía sau tránh được nắm tay của sư đệ nhà mình, trong phòng một đám bằng hữu đều cười đùa ầm lên, không khí khôi phục lại sự vui vẻ trước thời điểm hai người Kiêu Ưng Trạch đến.

Mà cùng lúc đó, phu phu nào đó đã ngồi vào cỗ kiệu hộ vệ thuê, không khí vẫn có điểm không hài hòa.

==^==^==^==

Tác giả: vị tiện sư huynh này, mọi người muốn hẳn làm vật hy sinh, hay là thắng làm áo rồng (đào kép, diễn viên phụ????), thậm chí là CP nào đó?

Đã định CP, Bình Tích- Thạch Khang.

Đội phân phối: Cung Trác Tường, Kiêu Ưng Hiên, Kiêu Ưng Tử, Kiêu mẫn Ngôn (mọi người: Uy uy! Hai người sau quá nhỏ đi, ngươi góp đủ số a!)

PH: Do tuần rồi không ra chương nào nên tuần này sẽ đẩy nhanh tốc độ

~*Cái này là Đại Kiêu đầu cử nhân cũng được xem là quan hay sao ý nên bạn ấy có cái mũ quan. Theo PH biết thì là vậy. Còn ngọc quan là cái mũ mà mấy anh trai cổ đại mang ấy. Tương tự vậy nè:

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Đường Huynh Đột Kích

“Tướng công, vừa rồi tên tiện kia nói với ngươi cái gì, làm cho ngươi mất hứng như vậy?”

Hai tay phân biệt chống lên vách kiệu, Cung Trác Lương nghiêng người mặt hướng tới Kiêu Ưng Trạch, đem y trói buộc trong một phạm vi nho nhỏ, mà

thuận theo sự lắc lư của cổ kiệu, thời điểm Cung Trác Lương nói chuyện, mỗi vài lần thiếu chút nữa đã chạm vào môi Kiều Ưng Trạch.

Nếu không không bảo trì cân bằng của cổ kiệu, cả người Cung Trác Lương đều đã đè lên.

“Lư võ cử nhân? Một số lời nông cạn, không cần để ý tới.”

Vì Cung Trác Lương gần sát mà buộc lòng phải dựa sát vào vách kiệu phía sau, tầm mắt Kiều Ưng Trạch ở trên mặt Kiều Ưng Trạch vòng vo chuyển, trong mắt hiện lên một mặt ý cười. Tiểu tức phụ đây là ghen sao?

Người nọ đứng là nhìn có chút tâm thuật bất chính, về sau vẫn là ít lui tới thì tốt hơn.”

Kỳ thật cử chỉ Lư Từ Kiện tuy rằng lỗ mãng chút, nhưng vẫn tuân thủ lễ nghi vẫn chưa thật sự làm chuyện gì quá phận, đổi góc độ để nói, loại hình như vậy mang theo chút hương vị lưu manh mà không thô tục, ngược lại so với Cung Trác Lương trước kia có thể là cùng chơi với nhau được.

Nhưng đối phương bây giờ là đánh chủ ý lên trên người lão bà của hắn, kia Cung Trác Lương tuyệt đối không có khả năng mặc kệ, phải đem hắn ngăn cách hoàn toàn với cuộc sống của Kiều Ưng Trạch mới được.

“Kia cũng không đến mức, Ưng Hiền ghét nhất là người phong lưu phóng đãng, lại có thể cùng Lư võ cử nhân giao hảo như vậy, có lẽ bản tính người nọ cũng không xấu lắm, hắn là võ cử nhân, lại là sư huynh của Ưng Hiền, về sau chúng ta không thiếu được còn muốn hắn chiếu cố Ưng Hiền, há có thể không qua lại chứ?”

Kiều Ưng Trạch nghiêm trang nói, lời nói còn có chút che chở cho Lư Từ Kiện, giọng nói như hoàn toàn không nhìn ra Cung Trác Lương đang ghen.

Chẳng qua, ý cười ẩn dưới đáy mắt của Kiều Ưng Trạch cũng là càng phát ra dày đặc.

“A? Có lẽ là nhị thúc biết người không rõ.”

Thói quen Kiều Ưng Trạch ‘nghe lời’, đột nhiên bị y phản bác đương nhiên như vậy, Cung Trác Lương thật đúng là lập tức không tìm thấy cơ để phản đối, chỉ có thể mở to hai mắt cùng đối diện với y, thuận miệng nói lý do.

“Ta đây làm ca ca, liền càng nên thay hắn đem tốt xấu giải thích rõ ràng, không thể để hắn bị người khác làm hư.”

Kiều Ưng Trạch càng phát ra vô tội nhìn Cung Trác Lương, đột nhiên có chút hiểu được vì cái gì hắn lại thích xem mình lúng túng, thật giống như hiện tại, chính mình nhìn bộ dáng hắn ngơ ngác, cũng hiểu được rất có ý nghĩa thực đáng yêu a.

“Không phải. Nga, người có ý hừ!”

Chú ý thấy trên mặt Kiều Ưng Trạch không giấu được ý cười, Cung Trác Lương kịp phản ứng mình là bị trêu chọc, lập tức nheo mắt lại càng thêm đáng ghét vào Kiều Ưng Trạch, bàn tay chống trên vách kiệu cũng sửa thành nắm lấy cằm y.

“A.”

Kiều Ưng Trạch nhẹ nhàng cười, cũng là giành trước tiến lên ngậm lấy môi cánh hoa của Cung Trác Lương, tìm hiểu đầu lưỡi của hắn cạy mở khớp hàm ra, chẳng qua sau đó đã bị Cung Trác Lương đảo khách thành chủ, đặt trên vách kiệu hôn thật sâu.

“Trác. Dừng. Còn đang trên đường.”

Cảm giác động tác của Cung Trác Lương càng ngày càng làm cản, Kiều Ưng Trạch không khỏi đỏ mặt bắt lấy tay hắn đã tiến vào trong áo của mình, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hắn ngăn lại.

Lúc này bọn họ đang ngồi kiệu, động tác lớn một chút đều bị phát hiện dị thường, huống chi một hồi còn hạ kiệu vào nhà, sẽ bị nhìn ra.

“Ta không hôn ở trên mặt mà, tương công người đừng kêu ra tiếng, đừng lộn xộn là được.”

Cung Trác Lương liếm liếm môi của Kiều Ưng Trạch đã bị hôn đến hồng nhuận, từ cằm của y hôn một đường xuống hầu kết, cuối cùng thăm dò đến trong cổ áo đã mở rộng, tại gáy cùng xương quai xanh để lại dấu hôn loan lổ, mà tay bị Kiều Ưng Trạch cầm lại cũng một lần nữa vỗ về chơi đùa trước ngực y, cách một lớp quần áo vuốt ve một viên quả lap.

“Trác. Ân. Dừng làm rộn. Trở về. Buổi tối.”

Cả người căng cứng bị Cung Trác Lương khiêu khích, Kiều Ưng Trạch không dám lộn xộn không dám lên tiếng, lại không như Cung Trác Lương mặt dày tán tỉnh ở bên ngoài như vậy, Kiều Ưng Trạch mím chặt môi cổ gấn chịu đựng dục vọng, còn phải chống lấy vách kiệu miễn cho hai người mất cân bằng, cuối cùng thật sự chịu không nổi, chỉ có thể thấp giọng xin tha.

“Buổi tối? Kia tương công người chính là tùy ta làm như thế nào đều được?”

Cung Trác Lương nghe vậy nhãn tình sáng lên, rốt cục đình chỉ làm việc ác, cười xấu xa nhìn về phía Kiều Ưng Trạch một hơi thở phào nhẹ nhõm.

Cách lần trước bọn họ làm đã qua hơn nửa tháng, trong lúc này Kiều Ưng Trạch vẫn lấy lý do niên thiếu tránh nóng nhiệt quá mức, mà Cung Trác Lương cũng có ý dưỡng thân, cho nên liền tùy ý, nhưng hôm nay nhưng là nhìn không muốn nhìn, hơn nữa nửa tháng làm một lần cũng không gây thương tổn gì.

“Ân. Vậy bây giờ người không được trêu ghẹo ta.”

Thừa dịp Cung Trác Lương dừng lại bình ổn hơi thở, Kiều Ưng Trạch hạ mắt thấy bộ dáng hẩn một bộ thực chờ mong, trên mặt không khỏi lộ ra một mặt nụ cười dung túng.

Kiều Ưng Trạch đã sớm nghĩ thông suốt, bọn họ đã là vợ chồng, kia ở tình sự tư mật, cũng không có cái gì không được, hai người đều thích là được.

“Được!”

Cung Trác Lương cười vô lại, rốt cục buông Kiều Ưng Trạch ra ngồi thẳng thân thể, một bên thay y sửa sang lại quần áo bị mình làm loạn, vừa nghĩ buổi tối lại như thế nào cỡi từng cái từng cái ra.

Cổ kiểu lão đảo được hơn nửa canh giờ, đợi đến khi trở về Tây phủ của bọn họ, hai người trừ bỏ màu môi so với bình thường đỏ hơn, cũng không nhìn ra dị thường ở điểm nào khác.

Bởi vì liên quan đến chuyện sinh ý Kiều Ưng Trạch không tham dự đến, hết thảy công việc Cung Trác Lương đều giao cho Thạch Khang cùng vị Chu quản sự mà hẩn đề cử, cho nên sau vài ngày, Cung Trác Lương liền lấy thân phận của mình chính thức làm cuộc thị sát tại cửa hàng.

Vì nghe nói vị Chu quản sự này có ý với Nhượng Lam, Cung Trác Lương liền thừa dịp lần này có cơ hội hảo hảo quan sát hẩn một phen, phát hiện vị thư sinh mặt trắng này đúng thật là một thanh niên giỏi về buôn bán kinh thương, càng khó chính là thái độ làm người của hẩn thông minh lại không mất nhân nghĩa, còn có chút giữ mình trong sạch.

Chu quản sự vốn kinh doanh hiệu sách, gia cảnh cũng coi như giàu có, vốn là vì báo ân cứu mạng của Thạch Khang mới giúp công việc ở hiệu sách, sau này lại là thật sự có hứng thú, đơn giản đem hiệu sách nhà mình cũng sáp nhập lại, chiếm nửa phần tiền lãi, hơn nữa hẩn là tổng quản sự ‘lương cao’, ngày trôi qua càng thêm tốt hơn.

Chỉ tiếc bởi vì phụ mẫu hẩn đều mất cho nên bị loan truyền là khắc thê, nữ nhân trong sạch không dám gả cho hẩn, chính hẩn lại muốn lấy hiền thê không thể chịu thiệt, thế cho nên đến hai mươi tuổi rồi mà chưa đính hôn, bất quá số mệnh linh tinh gì đó Cung Trác Lương không tin, cho nên khuyết điểm lớn này của hẩn có thể lướt qua, tóm lại Cung Trác Lương cảm thấy người này phối cùng Nhượng Lam cô nương nhà mình cũng không tệ lắm, chỉ bất quá hẩn thấy Nhượng Lam bên kia còn có chút cổ ky, liền cũng không vội vàng tác hợp, chỉ là trước giúp đỡ coi như đề ý một chỗ tốt, đợi suy nghĩ của Nhượng Lam rồi định sau.

Thời gian thoáng một cái tới đầu tháng năm, không cần dùng danh nghĩa Cung Trác Nghiêng làm việc, Cung Trác Lương rốt cục có thể thả lỏng tay chân, đem kế hoạch đã sớm chuẩn bị tốt của mình phát triển trình tự thực hiện từng cái, còn tự mình giám sát hiệu sách này tròn một năm đến ngày khai trương hoạt động.

Dựa vào tiền riêng của Kiều Ưng Trạch cung cấp, Cung Trác Lương đem hiệu sách tiến hành trang hoàng lịch sự tao nhã hơn, cũng chính thức mở ra phòng đọc sách cung cấp trà nước miễn phí—— Vì lúc đầu hiệu sách Lương Trạch thống nhất mua mặt tiền của hàng lâu hai.

Còn có mở ra chiết khấu chế độ hội viên, tỷ như mua bao nhiêu bạc có thể chiết khấu được bao nhiêu, mặc khác tạp chí sách báo còn ấn theo phiếu của đọc giả mà chọn ra bảng xếp hạng—— “Truyện thuyết giang hồ” của hẩn thế nhưng lại đứng đầu bảng, còn có chính là như thường lệ lễ mừng năm mới chọn ra những bản ưu tú hợp lại thành một tập văn vân.

Vì thể hiện tại Cung Trác Lương bận rộn một chút, cũng làm cho hẩn giành được sự tâm phục khẩu phục của Tây phủ lẫn hiệu sách, không hề nghĩ đến thành tích của vị tiểu chủ gia trẻ tuổi này là dựa vào tỷ tỷ, hơn nữa thoại bản truyền kỳ được lưu truyền rộng rãi ở tầng lớp trung hạ, cho nên trong những gia nhân này có hơn phân nửa đã trở thành ‘fan’ của Cung Trác Lương, cung kính đối với hẩn không thua gì vị cử nhân đoàn chính Kiều Ưng Trạch.

Đối với việc này Cung Trác Lương tỏ ra thực vừa lòng, cho nên nhiệt tình cũng càng phát càng dồi dào, mỗi ngày không cần Kiều Ưng Trạch cũng có thể tự mình đứng lên, buổi tối cũng thường thường là khi Kiều Ưng Trạch ngủ rồi hẩn mới vội vàng bò lên giường, nhưng càng bận như vậy, tinh thần của Cung Trác Lương ngược lại càng cao hơn, kèm thêm khí chất cũng trầm ổn có chừng mực hơn rất nhiều. Hoặc là nên nói, hẩn càng ngày càng có thể tìm về cảm giác người đã trưởng thành.

“Thiếu gia, hiệu sách bên kia thật vất vả mới rảnh rồi một chút, ngài tốt hơn nên nghỉ ngơi hai ngày đi, ngài xem ngài lại gầy.”

Nhượng Lam mang một chén canh ngọt vào phòng ngủ, thấy Cung Trác Lương lại xếp một bàn sổ sách từ nơi nào ra tính toán, có chút đau lòng đi qua thay hẩn bóp bả vai.

“Ta đây là cao lên, dài thịt không bằng dài vóc dáng, cho nên mới cảm thấy gầy.”

Cung Trác Lương buông sổ sách cúi đầu thất vọng, sau đó nhắm ánh mắt có chút chua xót lại dựa lưng vào ghế cho Nhượng Lam mát xa, cân nhắc một hồi ăn xong cơm chiều tranh thủ đi tẩy trang.

Mấy hôm trước bởi vì bận chuyện của hiệu sách cả ngày chạy ở bên ngoài, hẩn liền đơn giản làm cho thiếu phu nhân ‘bệnh nhẹ cần tịnh dưỡng’, hai ngày này mới rảnh rồi, vì thế liền hóa trang thành thiếu phu nhân đi lại trong phủ, để cho tiểu chủ gia ‘xuất môn đi thăm bạn’.

“Thiếu gia, cuối tháng là sinh nhật Cung lão gia, Cung phu nhân phải mời rượu, mới vừa đưa thiệp mời tới, ngài xem?”

Nhược Lam nhớ tới người cùng đến đưa thiệp mời, nhin không được phù một tiếng nở nụ cười, sau khi nhận được ánh mắt nghi hoặc của Cung Trác Lương, nàng mới nhẹ giọng nói bên tai của Cung Trác Lương

Nguyên lai là đại ca của Cung Trác Lương —— Cung đại thiếu gia Cung Trác Ngọc vừa có thêm một đứa con gái, mà đây đã là con gái thứ mười hai của hắn, con trai một đứa cũng chưa có.

“Mười hai trăm đây là..... Cũng không phải là chính thọ, vẫn chuẩn bị lễ theo năm trước đi, sau đó đưa mười hai trăm cái, xem như là lễ vật tạ cho mười hai chất nữ (cháu gái).”

Cung Trác Lương nghe vậy cũng cười nhạo một tiếng, trong lòng có một ý nghĩ xấu xa, chính là đại ca sắc phôi kia làm nhiều điều ác kia, đời này tám phần là không thể sinh con trai, chính mình lại không cần trông cậy vào, như vậy Cung gia cho dù tuyệt hậu..... Ra về không có gì so với cái này có thể đã kích Cung gia.

Từ sau năm ở riêng, Cung Trác Lương để cho Kiều Ứng Trạch đóng vai đại ác nhân, lấy Cung gia lấy việc nam giả nữ hung hãn Cung phu nhân một phen, hơn nữa Cung Trác Lương đưa ra cái gọi là chân tướng, làm cho Cung phu nhân tin Kiều Ứng Trạch là bởi vì bị gia tộc vứt bỏ, trên người không có tiền mới nhẫn nhịn việc này, cuối cùng hai phu phu bọn họ mượn việc này bắt chẹt một số lớn trúc giang* không nói, còn làm cho Cung phu nhân không dám đến bám víu giao tình, thậm chí ước gì cùng hai phu phu bọn họ phân rõ ranh giới. Hiện tại lại đột nhiên chính thức đưa thiệp mời tới như vậy, nghĩ là lão hồ đã kịp thời phản ứng mình bị lừa, muốn tìm chính mình tính sổ đây.

*Trúc giang 竹杠 có nghĩa là thanh tre mà không biết phải ghép vào câu như thế nào nên để như vậy luôn.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Cung Trác Lương lóe lóe, khóe miệng hơi hơi cong lên một bên..... Đáng tiếc, hiểu được đã quá muộn.

“Thiếu gia, ngài muốn làm như thế nào?”

Vừa thấy Cung Trác Lương lộ ra nụ cười xấu xa như vậy, Nhược Lam chỉ biết hắn có chủ ý, không khỏi có chút tò mò hỏi một câu.

“Còn chưa xác định, chuyện Cung gia trước không cần đề ý tới, người cùng Diệp Nhi trước lặng lẽ đi ra ngoài chuẩn bị, ngày kia chúng ta liền đi điện trang nghỉ hè vui chơi vài ngày, đúng rồi, tướng công còn ở thư phòng sao?”

Bưng lên chén canh ngọt uống vài hớp, Cung Trác Lương trầm nghĩ đoạn thời gian này bận quá, đã vắng vẻ tiểu tướng công, phải tranh thủ hai ngày này đem sổ sách giải quyết hết, sau đó cùng đi điện trang nghỉ phép, hảo hảo bồi tiểu tướng công chơi vài ngày.

Từ sau khi ở riêng tốn một chút bạc, Cung Trác Lương còn tốn một số bạc đáng kể rót vào hiệu sách, làm cho tốc độ phát triển so với kế hoạch tiết kiệm rất nhiều thời gian, về sau trên cơ bản không cần tốn nhiều tâm tư, ổn định kinh doanh an vị chờ kiếm tiền.

Dù sao sự nghiệp trọng điểm của Cung Trác Lương cũng là sáng tác mà không phải thật sự là kinh thương, khai trương hiệu sách cũng là vì trải đường cho tiểu thuyết của mình, cũng là bởi vì vậy mà sẽ không bị coi là thương nhân đầy mùi tiền. Cho nên số bạc còn lại, trừ để lại làm chi phí là sinh hoạt hằng ngày, còn lại Cung Trác Lương liền làm chủ mua ruộng đất nông trại, sau đó cũng giống như các địa chủ khác trừ bỏ lấy đất trồng một chút ru để nhà mình ăn dùng còn lại đều cho thuê, hàng năm chỉ cần thu địa tô cũng đủ cho cuộc sống của hai phu phu bọn họ cảm y ngọc thực qua vài năm.

Cho nên Cung Trác Lương thật sâu cảm giác được, chính mình một lòng một dạ ở nhà là tốt rồi, thời gian nhàn rỗi cùng tiểu tướng công du sơn ngoạn thủy, nhiều hơn nữa làm chút tình sự, kia mới gọi là cuộc sống a.

“Đã biết, cô gia còn ở trong thư phòng đọc bản thảo ấy.”

Nhược Lam đem phân phó của Cung Trác Lương đều nhớ kỹ, sau đó dọn chén canh cáo lui rồi đi, mà Cung Trác Lương nhìn sắc trời cũng dứt khoát đem sổ sách đóng lại, quẹo qua hướng thư phòng xem tướng công nhà mình.

Từ lần Kiều Ứng Trạch tặng tranh nhân vật cho Cung Trác Lương, Cung Trác Lương sẽ đem bản thảo mình viết đều giao cho y, mà Kiều Ứng Trạch quả nhiên còn tận tâm sửa chữa, mỗi chương đều cân nhắc nhiều lần, so với tác giả là Cung Trác Lương còn cẩn thận hơn rất nhiều.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Nhược Lam ra sân chuẩn bị đi phòng bếp tìm Hàm Thư, đã có nha hoàn canh giữ ở ngoài nói với nàng Chu quản sự đến đây, nói là có việc cần nói, Nhược Lam đem khay cho nha hoàn mang vào phòng bếp, sau đó theo bản năng sửa sang lại quần áo một chút, lúc này mới đi đến cửa hông bên tiểu trạch của Cung Trác Lương, ở ngoài cửa cùng hắn nói chuyện.

“Nhược Lam cô nương, quấy rầy.”

Thanh niên văn nhã trắng nõn hơi hơi xoay người hướng về phía Nhược Lam chấp tay thi lễ, tuy rằng thủ lễ không nhìn thẳng gương mặt của Nhược Lam, nhưng vẫn là nhị không được sẽ mượn cơ hội nói chuyện nhìn vào hai mắt.

Chu quản sự bình thường đến bẩm báo đều là chờ ở ngoài cửa hông, mà từ lúc ông chủ Cung Trác Lương trở về, hắn vẫn không có cơ hội tìm Nhược Lam, mà lần này Cung Trác Lương ra ngoài thăm bằng hữu, bảo bọn họ có việc trước cứ bẩm báo cùng phu nhân, hắn liền lập tức tìm lý do tới gặp người.

“Không dám, Chu quản sự đây là có chuyện gì muốn bẩm báo phu nhân?”

Nhược Lam cụp mắt quan sát cúi chào, sau đó đối diện ánh mắt Chu quản sự ngẫu nhiên nhìn qua, hơi hơi có chút ngượng ngùng nghiêng người tránh đối diện trực tiếp.

Nhược Lam biết người trước mắt này đối với mình có chút bất đồng, nhưng mỗi khi nàng trong lòng nàng có chút dao động, thân ảnh của người anh tuấn bất phàm kia sẽ hiện lên trong đầu, khiến nàng không dám lại suy nghĩ sâu hơn, hơn nữa người trước mắt vẫn thản nhiên như có tình lại giống như vô tình, Nhược Lam sợ là tự mình đa tình, cho nên cứ chậm rãi kéo dài như vậy, đến bây giờ đều không phát triển gì.

“Là bộ phận bản thảo sách tạp chí bị tiết lộ ra ngoài sự tình được điều tra rõ, phạm tội chính là người học nghề, ta muốn ẩn theo ý tứ của thiếu gia lúc trước đem người đến nha môn....”

Chu quản sự đem chuyện trong hiệu sách chọn lựa lấy ra nói, càng về sau càng giống như là nói chuyện phiếm, hai người tuy rằng đều ăn ý không nói đến việc tư, nhưng không khí gọi tình âm áp như vậy nhưng dần dần có chút hương vị mập mờ, mà lúc Chu quản sự phải cáo từ rời đi, trong ngõ tắt lại truyền đến tiếng vỗ ngựa, hân theo bản năng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vài thanh niên cao lớn đang cười ngựa chậm rãi đến gần, đầu lĩnh kia toàn thân khí phái, tướng mạo cũng là tuấn lãng bất phàm.

“Cung..... Đại nhân!”

Nhược Lam thấy chu quản sự thất thần, trong lòng nghi hoặc cũng thoáng hướng ngoài cửa nhìn nhìn, lại tại một khắc kinh ngạc thân thể cứng đờ, thanh niên ngồi trên ngựa kia, không phải là chính là đường huynh của thiếu gia nhà mình Cung Trác Tường sao!

“Người nào ở đây?”

Ở rất xa chỉ nhìn thấy một người đứng tron ngõ hẻm, Cung Trác Tường một bên phát tay để cho hộ vệ đi gõ cửa tiểu trạch, một bên giục ngựa chậm rãi đi hướng về người nọ.

“?”

Chu quản sự nghiêng người hướng về phía Cung Trác Tường chậm rãi làm thủ thế, Nhược Lam bình ổn hô hấp lắc mình tránh ở cửa, để tránh không bị Cung Trác Tường phát hiện, trong lòng vẫn kinh nghi bất định (ngạc nhiên nghi ngờ), không biết người vốn đang ở kinh thành nhậm chức như thế nào lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này, xem bộ dáng phong trần mặt mày kia, hình như là trực tiếp chạy đến nơi này, hân lại là làm thế nào biết tiểu trạch bên ngoài này?

“Tiểu nhân là người làm trong phủ này, không biết vị đại nhân này.....”

Dư quang lướt qua thấy thần sắc kinh hoàng của Nhược Lam, về mặt Chu quản sự không thay đổi, bộ dáng một bộ khiêm tốn hữu lễ hướng Cung Trác Tường hành lễ, chỉ là hân chỉ nói mình là người làm trong phủ, lại chưa nói mình rõ mình là người làm trong Kiêu phủ, vẫn là bên nhà Cung Trác Lương.

“Vậy người cũng biết cửu gia của Kiêu gia đang ở nơi nào?”

Cung Trác Tường không chú ý tới có người trong viện, chỉ đem Chu quản sự như là muốn từ cánh cửa kia đi vào, thấy mình gõ cửa không ai trả lời, liền hỏi hân một tiếng.

“Cung thiếu gia hai ngày trước ra ngoài đi thăm bằng hữu, nói là còn phải vài ngày nữa mới trở về, vị gia này có phải bằng hữu của Cung thiếu gia? Có cần tiểu nhân đi thông báo một tiếng.”

Chu quản sự khéo đưa đẩy ứng phó trả lời, cúi đầu một bộ dáng ‘ta chỉ là người qua đường, ta biết cũng không nhiều’.

“Không cần, muộn chút chúng ta sẽ vào chào hỏi.”

Cung Trác Tường không gặp được người buồn bã trong lòng, cũng sẽ không nghĩ muốn ở trong này ngày người, bọn họ chạy vài ngày đường, vẫn là trước tiên tìm một khách điểm hảo hảo nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại đến Kiêu gia hỏi rõ ràng đi, không thể mất cấp bậc lễ nghĩa.

“Hô.....”

Nghe được tiếng vỗ ngựa bên ngoài dần dần đi xa, Nhược Lam lúc này mới thở dài một hơi, vừa chuyển đầu đã nhìn thấy Chu quản sự ở bên cạnh nhìn mình, trong ánh mắt ôn nhu nhu tràn đầy quan tâm, Nhược Lam tâm khỏi đập nhanh một chút.

“Vừa rồi chính là đường huynh của tiểu thư và thiếu gia nhà chúng ta..... Ta phải nhanh chóng trở về bẩm báo tiểu thư, Chu quản sự đi thông thả.”

Vội mượn lấy động tác cúi chào dấu đi bối rối của mình, Nhược Lam không dám cùng đối mặt cùng Chu quản sự, vội vã chạy vào trong nhà, chỉ chừa lại vị thanh niên trắng nõn kia nhìn theo bóng dáng của nàng, thật lâu không có thu hồi ánh mắt.

==^==^==^==

Tác giả: Khụ khụ ~ Tường ca đến chơi, vì thế Tiểu Cung cùng Đại Kiêu sợ là phải phân ra ở riêng một chút, lúc này khổ rách áo ôm o(´ □ `)

Chương 51: Kể Lâu Dài

Trong thư phòng, Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch đang thảo luận cảnh tượng mưu sát, kỳ thật phải nói là lão gia* cử nhân Kiều Ứng Trạch tinh thông luật pháp tìm được mấy chỗ hỏng trong truyện, đang giúp đỡ Cung Trác Lương bổ sung khuyết điểm.

*Lão gia ở đây là chỉ một người làm quan như là thanh thiên đại lão gia í.

Tư tưởng của Cung Trác Lương chịu ảnh hưởng của hậu thế tương đối sâu, mà thân thể của thời đại này vẫn luôn được nuôi sâu ở trong nhà, trí nhớ về thường thức của thế giới bên ngoài biết đến rất ít, cho nên mặc dù Cung Trác Lương đã tận lực buộc mình phòng tránh, nhưng trong văn chương vẫn như cũ có rất nhiều thứ bị hạn chế. Kiều Ứng Trạch lúc đầu đọc chỉ cảm thấy là buồn cười lại quá mức lý tưởng, nhưng dần dần hiểu biết hơn, lại phát hiện trong đó rất nhiều thứ này nọ sau khi trải qua sửa chữa, nhưng lại có thể áp dụng thành trì thế chi đạo* cho hiện nay, không khỏi càng coi trọng hẳn.

*Tri thế chi đạo: theo PH thì là đạo lý thời đại thái bình ấy.

Kiều Ứng Trạch một bên thay Cung Trác Lương sửa bản thảo một bên sửa sang lại nội dung mình tâm đắc, mỗi ngày suy tư ngẫm nghĩ, tự giác được lợi ích không nhỏ, cuối cùng so với việc thi đỗ khoa cử năm đó càng dễ bụng hơn, nhưng cũng càng có tinh thần hơn, lúc trước Cung Trác Lương ở trong nhà còn có thể theo dõi y nuôi ra chút thịt, nhưng từ lúc Cung Trác Lương bắt đầu bận rộn, chính hắn lúc đầu không chú ý thế nào, đến bây giờ trên cơ bản lại là không có miếng thịt nào.

Kiều Ứng Trạch tuy rằng không lùn nhưng là khung xương tinh tế, hai bên cân đối một thước bảy sáu, thất lưng lại gầy thật giống như là bóp một cái liền gãy, làm cho Cung Trác Lương đau lòng không thôi.

“Tướng công, người giúp ta sửa tốt phần bản thảo còn lại đều đủ phát hành đến cuối năm, cần gì phải cố sức như vậy chứ? Người xem người lại gầy, hiện tại đang là lúc dễ nhiễm bệnh a, hôm nay bắt đầu, người không dưỡng được hai mươi cân thịt trở về, không được xem bản thảo.”

Thấy Kiều Ứng Trạch nói xong một chỗ còn muốn tiếp tục nói, Cung Trác Lương vội đem bản thảo thu lại không cho y xem, xuân hạ đúng là mùa vi khuẩn sinh sôi nảy nở, hơn nữa phía nam không giống phương bắc ngày lạnh có thể giết chết rất nhiều, tuy nói Cung Trác Lương đã áp dụng rất nhiều phương thức phòng bị, Kiều Ứng Trạch hiện tại cả ngày không ra khỏi cửa cũng tránh chút cơ hội lây bệnh, nhưng dù sao nguyên nhân căn bản nhất vẫn là thân thể y rất yếu, vẫn là phải từ miễn dịch của bản thân càng thêm mạnh mới được.

“Hai mươi cân. Trác Trác, người chính là đem ta thành heo mà nuôi, ta một năm cũng không lớn được như này a.”

Kiều Ứng Trạch nghe vậy cười khẽ một tiếng, ánh mắt ôn nhu dừng trên người Cung Trác Lương đang đem bản thảo nhét vào trong rương. Thể chất của y vốn là ăn như thế nào cũng sẽ không béo, lúc trước cũng là Cung Trác Lương mỗi ngày hồng y ăn nhiều ngũ nhiều mới dưỡng ra được mấy cân thịt. Được rồi, Kiều Ứng Trạch thừa nhận, y sở dĩ lại gầy đi, dụng công đọc sách đúng là chiếm nguyên nhân chính, nhưng cũng không hẳn là Cung Trác Lương không chú ý tới những điểm khác.

“Một năm không được thì hai năm, dù sao hết thấy trong nhà cùng hiệu sách đều đã đi vào quỹ đạo, những chuyện khác chúng ta làm từng bước là tốt rồi, ta cũng không có bận việc gì, về sau mỗi ngày nhìn người tăng thịt.”

‘Cạch’ một tiếng đem rương khóa lại, Cung Trác Lương lấy chìa khóa quơ quơ trước mặt Kiều Ứng Trạch, sau đó đi đến bên cạnh y hai tay chống vào tay vịn ghế, chính mình cúi đầu nhìn hắn.

“Trác Trác, vất vả người, ta đều không thể giúp người được cái gì.”

Nghe được Kiều Ứng Trạch nhắc tới chuyện khác, Kiều Ứng Trạch có điểm tự trách nho nhỏ, Trác Trác của y luôn luôn vì tương lai của hai người bọn họ cẩn thận an bài, mình không thể giúp cái gì thì không nói, cũng bởi vì hắn vắng vẻ một chút liền giận dỗi, không khỏi có chút tức giận nho nhỏ, còn có. Quên đi, chuyện kia trước hết dừng cùng Cung Trác Lương nói ra, lại bỗng dưng làm hắn quan tâm khó xử, chờ đem chuyện trước mắt đều giải quyết rồi nói sau.

“Có cái gì vất vả, cạp mẹ Cung gia là một người thông minh, biết nên lựa chọn như thế nào, sự kiện kia dù sao cũng phải kéo dài tới lúc nhị thúc thành thân quan lễ* của người được tổ chức mới được, bằng không ta đem vị trí vợ cả này nhường lại, người cùng các tiểu thư nhà khác kết đôi đi, ta đây không làm trở ngại a.”

*Quan lễ: lễ đội mũ cho người trưởng thành. Về độ tuổi làm quan lễ hình như là 18, 19 tuổi gì đó.

Cung Trác Lương nói xong dựa người ngồi trên bàn, trên mặt lộ ra dạng cười xấu xa điển hình.

Hiện tại đã ra ở riêng, như vậy muốn nguy trang chết ngoài ý muốn dễ dàng rất nhiều, đơn giản nhất chính là Cung Trác Lương trước giả bệnh tìm một nơi

trốn tránh, sau đó đi ngoại thành tìm thân thể tương tự giả làm thi thể, bố trí thành chái ngoài ý muốn sau đó đốt người thành than liền thành công. Cung Trác Lương còn có thể quang minh chính đại giúp đỡ cùng nhau chuẩn bị tang lễ cho ‘tỷ tỷ’. Cho nên trước mặt hẳn muốn thoát thân thật dễ dàng, nhưng muốn cùng Kiều Ưng Trạch quang minh chính đại ở cùng nhau rất khó khăn.

Tuy nói thời đại này làm vợ kế không phải không có, nhưng dù sao vẫn chỉ là số ít người thường bình dân, người phú quý chân chính làm sao có thể để nam tử quản việc nhà, cho nên nếu là khi Kiều Ưng Trạch còn ở Kiều phủ, con đường này bọn họ căn bản là nghĩ cũng không cần nghĩ, mặc dù hiện tại phân nhà đến đây, trong nhà chính một người thành thân có con cháu cũng không có, bọn họ cũng là không có khả năng để Kiều Ưng Trạch lấy nam thê.

Cho nên trước mặt bọn họ cũng chỉ có thể kiên nhẫn chờ một chút, thời đại này rất coi trọng quan lễ của nam tử, không giống nữ tử xuất môn (ở đây chỉ giả ra ngoài) liền trực tiếp thành lễ, nam tử là thành thân cũng cần chính thức đi quan lễ, bình thường là cử hành vào tháng hai hằng năm, mà Kiều Ưng Trạch sang năm liền hai mươi một tuổi, sau quan lễ có rất nhiều chuyện có thể tự thân làm chủ, không cần lại vâng lời mệnh lệnh của trưởng bối, cho nên đợi cho quan lễ qua đi lại vạch thêm kế hoạch, nhà chính bên kia sẽ không thể tùy tiện thay Kiều Ưng Trạch làm chủ hôn sự cùng con nối dòng.

Hơn nữa ẩn theo tốc độ trưởng thành của Cung Trác Lương, hẳn đoán chừng có thể giấu diếm được đến sang năm, đến tháng năm, trời nóng lên đồ nữ trang của hắn liền không thể mặc được, Kiều Ưng Hiền nếu có thể có con nối dòng trước là tốt nhất, trưởng bối nhà chính sẽ không có tâm tư nhìn chăm chăm bọn hắn bên này, bằng không cũng chỉ có thể dùng kim thiền thoát xác trước khi không giấu diếm được nữa, sau đó tùy cơ ứng biến.

Hơn nữa, trong lòng Cung Trác Lương cũng có chút tính toán nhỏ nhặt, nghĩ tiếp qua một năm nữa mình có thể ‘công thành danh toại’, nói không chừng còn có thể hồng Kiều Ưng Trạch làm cái kia cái kia nữa.... Được rồi, Cung Trác Lương cũng phải thừa nhận, chính mình trước có thể mơ một chút, trước không nói để cử nhân lão gia lấy chồng, chuyện này sợ là sẽ khiến cho mọi người trong thiên hạ chú ý, riêng nữa là tiểu tướng công của hắn bên này sẽ là người đầu tiên tạc mao, cho nên nói ý tưởng này tính mạo hiểm rất cao mà tính khả thi lại rất nhỏ.....

“Trừ người ra, là ai ta cũng không muốn.”

Kiều Ưng Trạch thân thủ nắm lấy hai tay Cung Trác Lương, ngửa đầu nghiêm túc mở miệng.

Tuy rằng biết Cung Trác Lương chỉ là hay nói giỡn, nhưng Kiều Ưng Trạch lại muốn hẳn hiểu được, mình không phải hắn thì không thể.

“Ta cũng.... Tiến vào.”

Cung Trác Lương đang muốn đáp lại, bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, nghe được thanh âm vội vàng của Nhượng Lam, Cung Trác Lương thu lại nụ cười mở miệng cho nàng đi vào.

“Thiếu gia, cô gia, Cung gia đường thiếu gia đến đây, vừa rồi trực tiếp đến cửa nhà bên kia tìm thiếu gia, lúc ấy nô tỳ đang cùng Chu quản sự nói chuyện....”

Nhượng Lam đóng cửa bước nhanh vào buồng trong, sau khi hành lễ với hai người, liền đem chuyện vừa rồi một năm một mười đều nói ra, chi tiết nhỏ cũng không bỏ sót.

“Đường huynh như thế nào lại đột ngột chạy đến Bạc thành? Quan trọng kinh không phải không cho phép tự ý rời khỏi kinh thành sao?”

Nghe Nhượng Lam nói xong, Cung Trác Lương là ngoài ý muốn, từ lúc năm trước bắt đầu cùng Cung Trác Tường thư từ qua lại, đến nay đã lui tới gần mười phong thư, đề tài đều là gia trưởng có chút đui lý, chưa từng thấy qua vị đường huynh kia lộ ra nửa điểm ý tứ muốn đến Bạc thành, hôm nay như thế nào liền trực tiếp tới cửa?

“Người không nhớ rõ? Cung đại nhân là vào Hàn lâm, ẩn theo quy củ ở kinh thành nhậm chức một năm sao đó đều thả ra ngoài đi khảo sát một năm, sau đó lại chính thức bổ nhiệm, trong thư người nói với hắn tạm cư ở Bạc thành, hẳn tám phần là muốn cho người kinh hỷ.”

Kiều Ưng Trạch đối với triều chính biết tương đối nhiều, nghe vậy đậm nhạt nghiêm mặt thay Cung Trác Lương giải thích nghi hoặc, trong lòng lại khó tránh khỏi có điểm không thoải mái, phải biết rằng nhóm người Hàn lâm phần lớn là cuối tháng tư xuất hành, xem ra Cung Trác Tường kia là rời kinh liền chạy thẳng đến Bạc thành.

“Tướng công, thỉnh tin tưởng đây là kinh khách a.”

Cung Trác Lương nghe vậy bật người tội nghiệp ôm thắt lưng Kiều Ưng Trạch không buông, thầm nghĩ tướng công lời này của người chưa a chưa a.

Thư của Cung Trác Tường Cung Trác Lương cũng chưa để ý như thế nào, hẳn làm quan gì cũng sớm quên luôn rồi, Cung Trác Lương chỉ là một phong so với một phong bình thân hồi âm, ý tứ ‘chia tay’ chỉ sợ là có điểm rõ ràng, lại không biết vị trạng nguyên gia này như thế nào lại chấp nhất như vậy, chẳng lẽ thế nào cũng phải gặp mặt nói rõ ràng huyền nào để mọi người xấu hổ mới được sao?

“Hắn cũng là quan tâm người.... Đừng quá không lương tâm.”

Bị Cung Trác Lương đùa giỡn lấy lòng, khóe miệng Kiều Ưng Trạch kéo theo một mặt ý cười, nghĩ nghĩ vẫn là nói câu công đạo, hẳn tin tưởng vị đường huynh kia đối với Cung Trác Lương là xuất phát từ một mảnh nhiệt tình, nếu không lấy tiền tài quyền thế của người ta, rõ ràng chừng mất thân thích thương nhân ở Bạc thành, cần gì phải ba ba che chở Cung Trác Lương như vậy.

“Ta thật tình nguyện hẳn đối ta không đối đãi ta khác với những người khác.”

Cung Trác Lương trên mặt làm bộ dạng phiền não bất đắc dĩ, kì thật đối tượng công nhà mình oán thâm không thôi, tâm nói người nói cách khác đi, ta muốn đối hán thật có lương tâm, người liền lại đem thuốc hạ hỏa làm nước uống.

Cung Trác Lương không có tự kỷ đến mức nghĩ là vị đường huynh kia có bao nhiêu ‘yêu’ mình, dù sao đứa con cả chi trưởng của người nọ đều có thể đánh tương du, lúc trước cũng là đáp ứng bản tôn muốn thay hán tìm việc làm rồi kết hôn, cho nên Cung Trác Lương đối với xác định vị trí quan hệ của hai người, chính là giống như là đại đa số nam tử của thời đại này, trong nhà cò đồ không ngã*, bên ngoài ca ca đệ đệ tùy tiện kết giao.

*Cò đồ (hồng kì) cái này cũng không biết là gì theo chú thích trong QT thì là dùng để thưởng cho những người ưu tú)

Nhưng trước mắt Cung đại quan nhân muốn phạm quy, Cung Trác Lương nhất định không kiên nhẫn y cũng không thể công khai đắc tội, dù sao người ta là người giàu có trong kinh, muốn chinh hai phu phụ bọn họ không phải rất dễ dàng sao..... Tuy rằng Cung Trác Lương không cảm thấy Cung Trác Tường là tiểu nhân, nhưng là sẽ không khờ dại nghĩ đến có thể tùy tiện đùa giỡn người ta, cho nên kẻ sách duy nhất hiện nay cũng chỉ có thể ứng phó trước, gặp chiều phá chiều.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Lúc muộn một chút, Cung Trác Tường quả nhiên như những gì Nhữc Lam nói, cho người mang bái thiếp* tới, Kiều Ứng Trạch phái người đến khách điểm hán ở mời hán, mời bọn họ đến nhà mình ở tạm, hoặc là ở lại biệt viện, lại đều bị Cung Trác Tường uyển chuyển từ chối, hai phu phụ Kiều Ứng Trạch đều đành phải thôi, ngày hôm sau ở trong nhà chuẩn bị một bữa tiệc rượu gia đình, mời Kiều Ứng Hiền lại đây làm người tiếp khách.

* (giống kiếu thiếp chào hỏi áy)

Mà không biết Kiều Ứng Hiền như thế nào lại để lộ tin tức, ngày hôm sau lại đem cái tên sư huynh Lư Từ Kiện của hán lại đây, làm cho Cung Trác Lương mặc nữ trang ở bên trong nóng nảy không thôi, phân phó Nhữc Lam các nàng đem người coi chừng, không được để hán chiếm một chút tiện nghi nào của cô gia nhà các nàng.

Cung Trác Tường tuy nói là họ hàng bên nhà mẹ đẻ, nhưng dù sao cũng là nam tử trưởng thành, không có tiện cùng nương tử trực tiếp gặp mặt, hán vừa rồi không có mang nữ quyến tới thăm, cho nên cuối cùng chính là cách bình phong cùng Cung Trác Lương khách khí hai câu, liền cùng một đám nam tử bên ngoài phòng dùng tiệc.

Lúc trước hán gặp Cung Trác Nghiên khi vẫn còn là tiểu nha đầu chưa thay đổi thanh âm cũng nghe không ra có cái gì đúng hay không, nói sau hán cũng không tính toán cùng Cung Trác Nghiên bên này tìm hiểu cái gì, liền không đề ý đến.

“Một năm không thấy, trong nhà hiền đệ cũng là xảy ra nhiều biến cố như vậy, ngu huynh ở kinh thành cũng rất là quao niệm hai vợ chồng các người, hôm nay nhìn thấy hiền đệ đứng là so với trước kia càng có tinh thần, ngu huynh cũng không khỏi không bội phục lòng dạ khí phách của người.”

Đánh giá cẩn thận Kiều Ứng Trạch trước mắt, hoài nghi trong lòng Cung Trác Tường không khỏi phai nhạt vài phần, hán xưa nay tín nhiệm mắt nhìn người của chính mình, lúc mới gặp đã cảm thấy Kiều Ứng Trạch thật là một quân tử, hiện tại lại nhìn thấy trong mắt y càng phát ra trong veo, nếu nói người như vậy sẽ ở sau lưng thế tử cùng em vợ cấu kết.....

“Cung huynh khen sai rồi, Trạch đệ thật sự không dám nhận.....”

Kiều Ứng Trạch khiêm tốn khách khí vài câu, dư quan quét qua đệ đệ bên người liếc mắt một cái, Kiều Ứng Hiền hiểu ý liền tiếp nhận câu chuyện cùng Cung Trác Tường nói chuyện phiếm, mà Lư Từ Kiện làm người tiếp đón khách, thái độ hôm nay lại đứng đắn khác thường, sau khi không kiêu ngạo không siểm nịnh biểu đạt loại tình cảm kính nể của mình đối với trạng nguyên gia, liền thành thành thật thật uống rượu của hán coong65 thêm kiêm chức bồi cười, ngay cả dựa vào người Kiều Ứng Trạch cũng chưa dám, làm cho Kiều Ứng Hiền biết rõ bản tính của hán thập phần kính nghi a.

“Ta nói sư huynh, hôm nay thật sự không giống tác phong của người a, Cung đại ca chính là nhân vật bất phàm như vậy, người như thế nào một chút ý tứ thân cận đều không có chứ?”

Mượn cơ hội ra ngoài đi tiểu, Kiều Ứng Hiền vịn vào tường thờ dài nhìn Lư Từ Kiện bên cạnh, không chút nào che dấu ngạc nhiên của mình.

“Người không hiểu, khí tràng quá mạnh mẽ, này ta áp không được..... Không phải, có phải là đồ ăn của ta hay không a, ta quả nhiên vẫn là yêu nhất ca ca người.”

Lư Từ Kiện hôm nay vừa thấy Cung Trác Tường chỉ biết người này chính mình không thể trêu vào, có điểm hối hận vì muốn nhìn Trạch mỹ nhân mà quần quýt cùng tới, mỹ nam trạng nguyên lang trước mắt này không thể đùa giỡn, thật sự là làm cho hán rất thất vọng a.

“Thôi đi, yêu nhất của người đi đi, nhưng ta cảnh cáo người, đừng đánh chủ ý lên người ca ca của ta, bằng không tàu từ ta nhất định làm thịt người.”

Kiều Ứng Hiền khinh thường liếc mắt nhìn Lư Từ Kiện một cái, giúp hán đi vào trong phòng khách, hán hôm nay bị ca ca gọi tới cứu trợ, đương nhiên không thể thất trách a.

“Tàu từ người thực lợi hại như vậy a?”

Lư Từ Kiện lười biếng bị Kiều Ứng Hiền từ phía sau giúp đỡ kéo đi, nhỏ giọng không cho người khác nghe hỏi hán, trong lòng thực sự có điểm tò mò vị tàu từ có thể làm cho Kiều Ứng Hiền ‘nhớ không thôi’ như vậy, tiểu tử kia chính mình cũng không phát hiện ra, hán đánh giá nữ nhân luôn lấy tàu từ của hán làm tiêu chuẩn.

“Đại ca ta thành thân đã hai năm, trừ bỏ tẩu tử ta sẽ không nhìn qua người khác, nam nữ đều không có, người nói tẩu tử ta có lợi hại không?”

Kiều Ưng Hiên tuy rằng không thực nhìn qua tẩu tử mình phát hỏa, nhưng hắn có thể cảm giác được, tẩu tử người nọ không được trâu ghẹo, hơn nữa đại ca hắn xưa nay cao ngạo đều nơi chốn nghe theo đại tẩu, có thể thấy được tẩu tử đúng là có bản lĩnh!

“Được được, tẩu tử người lợi hại!”

Mất thấy tới cửa rồi, hai người đành chỉ lặng lẽ nói, sửa sang lại biểu tình một chút mới đi vào, tiếp tục sự nghiệp tiếp khách lớn lao của bọn họ.

Cung Trác Tường ở Kiều gia hết buổi chiều, đáp ứng Kiều Ưng Hiên cùng Lư Tử Kiện mấy ngày nữa đi săn thú, Kiều Ưng Trạch lại nhẹ nhàng từ chối ở lại, hỏi rõ Cung Trác Lương ngày nào thì trở về sau đó liền cáo từ rồi đi.

Sau khi Cung Trác Lương dùng hai ngày thời gian chuẩn bị tốt sổ sách trong nhà, liền giả làm gia nhân trong nhà chuẩn em ra Kiều phủ, ở ngoài thành tìm một chỗ thay đổi quần áo, liền một người một ngựa từ cửa thành đi vào, quang minh chính đại về tới nhà, sau đó làm bộ mới biết được tin tức từ Kiều gia, tự mình đi đến khách điểm xem đường huyênh của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Bị Bắt Ở Riêng

Nhóm người Cung Trác Tường ở tại khách điểm tốt nhất trong Bạc thành, Cung Trác Lương được Kiều Minh dẫn tới nơi đó rồi, còn chưa vào cửa lớn, đã bị hậu vệ ở cửa phát hiện, cung kính dẫn đi vào một tiểu viện độc lập trang nhã bên trong, sau đó Cung Trác Lương thấy được tuần lã thanh niên đang luyện kiếm trong viện.

Không phải thần công có thể bay lên trời chui xuống đất như trong tiểu thuyết, nhưng có thể so với biểu hiện của mình tinh Lý Liên Kiệt đánh võ trong phim điện ảnh, ít nhất Cung Trác Lương nhìn thấy rất là tán thưởng, thầm nghĩ người trước mắt này đã đề tên bằng vàng văn trạng nguyên, rồi lại cùng một vị võ trạng nguyên đánh ngang tay, thật là văn võ song toàn.

“Lương nhi, lại xem ngây người sao?”

Đã sớm phát hiện thân ảnh Cung Trác Lương, Cung Trác Tường nhưng không có dừng tay, ngược lại là sau khi luyện xong một bộ kiếm pháp, mới nhanh nhẹn xoay người rồi xuống trước mặt Cung Trác Lương, tay trái cầm chuôi kiếm hướng về phía sau, tay phải thì không nặng không nhẹ gõ lên chóp mũi Cung Trác Lương.

Một cái cười kia, ấm đến tận tim gan người.

“Đường ca.....”

Cảnh tượng trước mắt như trùng hợp một ngày nào đó trong trí nhớ, ánh mắt Cung Trác Lương có chút thất thần nhìn đối phương, trong một tiếng đường ca kia như ẩn chứa tình cảm vượt khỏi trong tưởng tượng của hắn..... Trong lòng Cung Trác Lương run lên nhanh chóng hoàn hồn, thầm nghĩ tiểu hài tử người đã ra đi rồi thì cam tâm tình nguyện một chút, không cần dùng..... trí nhớ này ảnh hưởng ta a.

“Đừng đứng ở bên ngoài, chúng ta vào nhà nói chuyện.”

Đem khoảnh khắc Cung Trác Lương thất thần cùng biểu hiện tránh né sau đó xem ở trong mắt, trong lòng Cung Trác Tường khe khẽ thở dài, trên mặt cũng đã tươi cười ấm áp nắm lấy bờ vai của hắn, mang theo hắn cùng nhau hướng vào trong phòng. Mà Kiều Minh đi theo sau Cung Trác Lương, tất nhiên bị hộ vệ của Cung Trác Tường ngăn ở ngoài phòng.

“Đường ca, người như thế nào đột ngột đến Bạc thành?”

Cùng Cung Trác Tường ngồi ở đại sảnh, Cung Trác Lương áp chế lo lắng ở đáy lòng, ra vẻ ngượng ngùng hỏi Cung Trác Tường một tiếng.

Người trước mắt này dù sao cũng cùng thân thể này rất quen thuộc, Cung Trác Lương cũng chỉ phải tận lực nhớ lại ngôn ngữ cử chỉ của thân thể này, biểu hiện một chút giống như là lớn dần lên đừng cảm một chút.

“Từ biệt đã ba năm, người phát sinh nhiều chuyện như vậy ta cũng không biết, tuy rằng trong thư người nói không sao, nhưng không thấy mặt ta không thể yên tâm được, liền thừa dịp cơ hội ra ngoài tới đây, thực kính ngạc sao?”

Cung Trác Tường nhìn thiếu niên tuần tú trước mặt hơi có vẻ không yên lành, trong đầu không khỏi hiện ra bộ dáng của hắn không lâu trước đây, cảm giác thật sự là trưởng thành không ít, tuy rằng mất đi một chút mềm mại đáng yêu, lại hơn một phần tự tin cùng kiêu ngạo khó che giấu, nhưng thật ra càng phát ra vẻ động lòng người.

“Ân, đường ca bận rộn như vậy, còn vì tiểu đệ mà đặc biệt chạy tới Bạc thành, tiểu đệ thật là cảm kích....”

Lời nói phía sau vì tay của Cung Trác Tường chụp lên mu bàn tay của mình mà dừng lại, tóc gáy Cung Trác Lương rào rào dựng thẳng lên, đôi mắt cúi xuống vòng vo chuyển, hơi có vẻ chần chừ nghiêng mặt đón nhận tầm mắt của Cung Trác Tường.

“Lương nhi, người chính là luôn luôn oán giận ta?”

Cung Trác Tường khẽ thở dài một tiếng, trong cười nhiễm chút hương vị yêu thương luyến tiếc, còn có một chút bất đắc dĩ sâu nào.

Những lời này, hẳn nếu là không chính miệng nói cùng Cung Trác Lương cho thỏa đáng, tóm lại là khó có thể thoải mái.

“Không có, đường ca yêu thương Lương nhi, là thực tâm thực lòng, Lương nhi sao lại không biết phân biệt thị phi chứ? Hơn nữa, rời nhà đi như vậy, đối Lương nhi mà nói ngược lại là may mắn, bằng không cũng vô pháp giống hôm nay vậy, đường đường chính chính đứng ở trước mặt đường ca, Lương nhi đối đường ca thật là chỉ có cảm kích.”

Cung Trác Lương tỏ vẻ không ngại lắc lắc đầu, ánh mắt nhìn lại Cung Trác Tường trong suốt không thấy một tia lo lắng.... Thiếu niên thân thể này thật là không có oán trách Cung Trác Tường, ngược lại đem hân xem như ánh sáng duy nhất trong sinh mệnh, có cũng chỉ là hồi tiếc tự thương hại, Cung Trác Lương học theo lối suy nghĩ của thân thể này trả lời, mặc dù những lời này hẳn thấy thập phần buồn nôn. (PH: tui cũng vậy, cơ mà tội ẻm quá)

“Kia vì sao rời nhà đi mà không nói cho ta biết, nếu không phải ta đến Bạc thành đón người, người là sẽ không liên lạc lại với ta?”

Lấy được đáp án phủ định từ Cung Trác Lương, Cung Trác Tường không khỏi nhẹ nhàng thở ra, cười ngược lại càng phát ra bất đắc dĩ.

Không oán, một là yêu đến sâu đậm không oán trách, hai chính là chưa từng bỏ vào lòng, mà xem đủ loại biểu hiện của Cung Trác Lương, hiển nhiên không phải là loại thứ nhất.....

“Đường ca, trước kia Lương nhi tuổi còn nhỏ, cũng không biết tình là vật gì, hiện giờ lớn dần.... Thật sự cô phụ một mảnh tình ý của đường ca, Lương nhi lại nào có mặt mũi đi làm phiền người.”

Nếu nói là Cung Trác Lương ở trong thư đều là mờ mịt xa cách, như vậy hiện tại chính là trực tiếp cự tuyệt, dựa vào hiểu biết trong trí nhớ đối với Cung Trác Tường, Cung Trác Lương cho rằng hẳn thật là một chính nhân quân tử, như vậy chỉ cần làm cho hắn hiểu được, chính mình không đùa bỡn tình cảm của hắn, lừa gạt hắn là được, dự đoán trước hẳn cũng là có thể lý giải.

Mà nếu là nói đến cái nông nổi này hẳn vẫn không buông tay, như vậy Cung Trác Lương cũng chỉ có thể tiếp tục nhẫn nại tính khí cùng hắn dây dưa, ai bảo hiện tại mình không bằng người ta chứ.

“..... Trước kia không hiểu chuyện, hiện tại thì đã hiểu sao? Không phải bị người lừa.”

Nhìn thiếu niên tuấn tú vô tư hồn nhiên trước mắt, Cung Trác Tường hơi hơi nhíu mi, trong lòng đối với hoài nghi giữa hắn cùng Kiều Ứng Trạch ngày càng sâu.

Cung Trác Tường vốn không phải người buông không được, cùng với bằng hữu của hắn hoặc người yêu hắn cũng chiều đều hào tộ hào tán, nếu là quan hệ tốt có thể thành thân hoặc là có yêu thương, hẳn bình thường còn có thể chuẩn bị một phần hạ lễ thật dày. Nhưng Cung Trác Lương dù sao cũng là một đoạn kí ức thuần mỹ ám áp nhất, liên bình bình đạm đạm đoạn tuyệt thật sự rất đáng tiếc.

Cung Trác Tường biết hiện tại Kiều gia tây phủ đều là đường muội xử lý chống đỡ, mà đường đệ cũng là xưa không bằng nay, có nhiều tài sản không nói, người lại là đa tình tuấn tú như vậy, lại chỉ biết vây quanh vị tỷ phu thân yêu nhiều bệnh của hắn..... Không nói đến bại bởi người khác Cung Trác Tường cam tâm hay không cam tâm, hẳn cũng là lo lắng tiểu đường đệ này bị người lừa gạt.

“Đường ca, không thể nào đâu, chúng ta trước không nói cái này, đường ca sao không ở trong biệt viện của tỷ tỷ, đã nhiều ngày ăn ở có quen không? Đã tới Bạc thành rồi, đệ đệ nên làm ông chủ chiêu đãi người, đường ca có cái gì muốn ăn muốn chơi, có gì cứ nói.”

Cung Trác Lương cười ha ha rút ra bàn tay của mình còn bị nắm, mượn động tác uống trà chuyển tầm mắt, quyết định không tiếp tục dây dưa vào chuyện này nữa, dù sao thái độ của chính hắn đã bày tỏ, liền xem tiếp theo Cung Trác Tường có tính toán gì không.

“Ta vốn là tới tìm người, há lại không biết xấu hổ quấy rầy người ngoài, hiện giờ người nếu đã trở lại, đường ca liền không cần khách khí làm phiền, cũng không phải quý phủ Lương nhi có tiện hay không?”

Cung Trác Tường thấy thế cũng không tiếp tục dòn ép, đồng dạng cười yếu ớt nâng chung trà lên nhấp một ngụm, tăng thêm âm lượng hai chữ người ngoài, cũng thuận theo nói ra quyết định làm cho Cung Trác Lương cơ hồ muốn phun trà ra ngoài.

Dù sao hắn có thể ở Bạc thành ngày ngốc hơn nửa tháng, có khi là thời gian đến chậm chậm kéo dài ra.

“Tiện! Đường ca có thể tới Lương nhi vinh hạnh vô cùng, chỉ là tiểu trạch của Lương nhi cũng chỉ là để ở tạm, tất cả đồ vật cũng không mua sắm đầy đủ, nhưng thật ra sợ đường ca ủy khuất, hơn nữa tòa nhà kia chỉ là tiểu viện, những người đi theo đường ca sợ là ở không đủ, còn phải an bài lại, không bằng ở lại viện của Lương nhi cùng tỷ tỷ.....”

Cung Trác Lương nghe vậy vội cười đồng ý, trong lòng lại là kêu khổ, tòa nhà kia vốn là hắc giả vờ bài trí, hiện tại Cung Trác Tường muốn vào đó ở tạm, chính là ngăn chặn đường hắc về nhà.

“Nói không cần phiền toái người khác, chỉ một mình ta đi theo người ở, bọn họ ở lại khách điểm, nơi này không có gì nguy hiểm, không cần bọn họ phải che chở.”

Không để cho Cung Trác Lương có cơ hội nói gì thêm, Cung Trác Tường một lời đã định rồi, cũng trực tiếp phân phó gia nhân đi chuẩn bị.

“Tốt lắm.....”

Cung Trác Lương không có cách nào khác, chỉ có thể cười đáp ứng, sao đó kêu Kiều Minh tiến vào, đơn giản nói việc Cung Trác Tường đến ở tạm, đề cho hắc trở về phái người đi dọn dẹp phòng ở, Kiều Minh thông minh hiểu ý ánh mắt của Cung Trác Lương, đi trước trở về Kiều phủ thông báo.

Đội Cung Trác Tường thu thập thỏa đáng, Cung Trác Lương kéo hắc đi dạo một hồi, vốn định trực tiếp kéo hắc đi Kiều phủ dùng bữa tối, lại bị Cung Trác Tường lấy cớ không muốn quấy rầy người khác từ chối, Cung Trác Lương đành phải mời hắc ăn ở bên ngoài, hai người lúc này mới cười ngửa một đường đi dạo về nhà.

Tiểu trạch của Cung Trác Lương được thiết kế theo kiểu tứ hợp viện, tổng cộng bốn gian phòng ở một lớn ba nhỏ, phòng lớn đương nhiên là của chủ nhà, trái phải sương phòng là phòng bếp phòng củi, một cái vốn là phòng cho trẻ con, lại bị Cung Trác Lương đổi thành phòng của gia nhân, còn lại phòng phòng thì làm kho phòng.

Cung Trác Lương trở lại tiểu trạch, liền phát hiện tòa nhà vốn vắng vẻ đại biến dạng, ngay cả phòng bếp đều để đầy rau dưa và trái cây mới mẻ, trong phòng đồ dùng mọi thứ đều đầy đủ, bộ dáng giống như là thật sự có người sống, mà nguyên bản cửa sắt của mật đạo nằm ở góc tường bị hắc mở ra, trên mặt chỉ che một tấm vải lam dầu, hiện tại cũng đã để lên một cái tủ quần áo thật lớn, bố trí thập phần tự nhiên thuận mắt, một chút dấu vết đều không có lưu lại, Cung Trác Lương lúc này mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

“Thiếu gia, tiểu thư lệnh nô tỳ mang theo Hàm Lộ, Hàm Tuyết đến đây hầu hạ, nước ấm đã chuẩn bị tốt lắm, thiếu gia cùng Cung đại nhân có cần tắm rửa nghỉ ngơi?”

Đội Cung Trác Tường đem mọi thứ đều an trí xong, Nhược Lam mang theo hai nha đầu hướng hai người hành lễ, tầm mắt cụp xuống theo bản năng tránh phương hướng của Cung Trác Tường.

“Đường ca mời nghỉ ngơi trước, để để rồi khỏi vài ngày, nên đi qua chào hỏi tỷ tỷ, tỷ phu mới đúng.”

Cung Trác Lương hướng Cung Trác Tường cung kính khom người, không đợi hắc trả lời liền xoay người ra khỏi nhà.

Từ lúc rời khỏi đến khách điểm, Cung Trác Lương vẫn dùng danh xưng đệ đệ với Cung Trác Tường, xem như kéo ra chút khoảng cách giữa hai người, cũng là một loại tỏ thái độ.

“Đại nhân còn gì phân phó?”

Để cho hai nha hoàn một đi trải giường một đi chuẩn bị nước tắm rửa, Nhược Lam châm trà thay cho Cung Trác Tường, cung kính hỏi thêm một câu.

“Không có việc gì, đêm chán như thế ôm ra ngoài?”

Cung Trác Tường mỉm cười hướng Nhược Lam gật gật đầu, lúc này thấy tiểu nha hoàn lấy chén chuyển ra gian phòng, động tác uống trà dừng lại một chút, ánh mắt hơi hơi chớp động một chút.

“Là thiếu gia lúc ở bên ngoài, sợ chính mình ngủ không có nề nếp quấy rầy ngài nghỉ ngơi.”

Nhược Lam nhìn nhìn Cung Trác Tường nhìn nhìn tiếp gương mặt nghiêm trang hồng hào nói muốn đuổi Hàm Tuyết, cười yếu ớt khéo léo trả lời hắc, trong lòng đối nha đầu kia đánh giá một phen, quyết định sau khi trở về sẽ đem năng đối ra khỏi phòng thiếu gia, hoặc là trực tiếp bán đi.

Trong ngày thường cảm thấy nàng đối với khách quý của nhị thiếu gia có tâm tư riêng, lại quen làm nũng làm ra vẻ ta đây, tuổi còn nhỏ liền sinh ra được tâm tính trêu cao làm di nương, bên người thiếu gia cùng cô gia không thể lưu lại một mầm tai họa như vậy.

“Khách khí với ta làm gì, cũng không phải chưa thấy qua tướng ngũ như khí của hắc, đều là người trong nhà.”

Nhớ tới bộ dáng dính người của Cung Trác Lương khi ngủ, tươi cười của Cung Trác Tường trở nên phá lệ ôn nhu, nhưng ngữ khí cũng là cường thế không cho người cự tuyệt.

“Vâng, Hàm Lộ, hầu hạ đại nhân tắm rửa.”

Áp chế khẩn trương kinh hoảng trong lòng, sắc mặt Nhược Lam như thường phân phó một tiểu nha hoàn khác quy củ hơn, sau đó để Hàm Tuyết đi nấu nước, chính mình thối lui đến buồng trong trải giường chiếu.

Đội khi Cung Trác Tường vào phòng tắm cách vách, Nhược Lam mới ôm ngực thở dài một hơi, nhưng lập tức nghiêm mặt lo lắng, nghĩ thầm cái này phải như thế nào cho phải, thiếu gia cùng cô gia chính là vợ chồng thực sự, hiện giờ thiếu gia lại cùng với Cung đại nhân ngủ chung một giường, công đạo của

cô gia nơi đó đâu?

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

“Tướng công.”

Cung Trác Lương vừa thấy mặt Kiều Ứng Trạch, không đợi người ta lên tiếng, chính mình trước tiên đi qua ôm một cái rồi tổ khổ một chút, thật sâu biểu đạt bất mãn đối với hiện trạng của mình, cũng xác định rõ lập trường cũng nói phải đuổi Cung Trác Tường đi thật nhanh, còn muốn Kiều Ứng Trạch thuận mao cho mình, cho một miếng ‘thịt’ to để thưởng.

“Thật ủy khuất như vậy?”

Kiều Ứng Trạch vốn đã ngồi buồn một ngày, nhất là lúc Kiều Minh đem tin tức Cung Trác Tường muốn ở tạm tiểu trạch truyền về, sắc mặt y cũng không có chuyển biến gì quá mức, nhưng hiện tại bị Cung Trác Lương ôm lấy chơi xấu không ngừng, mặt y cũng là không lạnh được nữa, chỉ là sau khi cười xong, tâm tình Kiều Ứng Trạch vẫn thực nặng nề, cũng không phải hoài nghi Cung Trác Lương sẽ làm ra chuyện gì có lỗi với mình, chính là vô luận thay đổi nam nhân nào, vợ của mình phải cùng người khác ngủ trong một căn phòng, đều là không thể chịu đựng được đi.

“Đương nhiên a, không thể ôm tướng công ta nhất định sẽ mất ngủ, lại nói giường ở gian ngoài của tiểu trạch kia vừa cứng vừa nhỏ, rất tra tấn người, tướng công trước bồi bổ cho ta.”

Cung Trác Lương ôm Kiều Ứng Trạch ngã xuống trên tháp, chính mình tiếp tục dính ở trên người y chơi xấu, hôn nhẹ này sờ sờ kia không muốn dừng lại.

“Đừng làm rộn, hảo hảo nói chuyện, người coi ta không tin tưởng được người như vậy sao?”

Kiều Ứng Trạch cũng hiểu được Cung Trác Lương đây là đang cùng mình tỏ thái độ, trong lòng trong lúc nhất thời thật sự là ngũ vị tạp trần, chính là có nhiều hơn nữa sự không tình nguyện, y cũng không thể không để ý đại cục, lại nói Cung Trác Lương dù sao cũng là nam tử, về sau cũng sẽ có bằng hữu giao tế, cũng không thể dùng quy củ của nữ tử trói buộc hắn.

“Ta biết người tin ta, ta cũng giống vậy tin người, nhưng trong lòng nên khó chịu vẫn là khó chịu, nên nhớ thương vẫn là sẽ nhớ thương, này nếu thay đổi người cùng người khác ngủ trong một phòng, ta sợ là sẽ trực tiếp để cho người lấy bao tải bao tên kia lại, đánh cho một trận sau đó trực tiếp ném ra ngoại thành.”

Cung Trác Lương thấy Kiều Ứng Trạch nói như vậy, cũng không lại lẩn lộn kêu la, một tay chống đầu nghiêng người đặt trên người y, một tay nắm tay y đặt ở trước ngực thưởng thức.

“A. Được rồi, ý tứ của người ta hiểu được, bất quá chỉ là chuyện vài ngày, ta coi như người về nhà mẹ đẻ, dù sao kia cũng coi như là ca ca người.”

Mở ra năm ngón tay cùng ngón tay của Cung Trác Lương đan vào nhau, Kiều Ứng Trạch hàm chứa ý cười nhìn hắn, nói xong còn chủ động hôn lên khóe môi hắn.

“Tướng công, lời này vẫn là có chút chua.”

Nửa câu sau bị Kiều Ứng Trạch dùng môi ngăn ở trong miệng, Cung Trác Lương câu lên khóe miệng, đè cả người lên trên người Kiều Ứng Trạch, hai tay ôm mặt của y hôn thật sâu, thẳng đến khi hai người đều có chút thở hồng hộc, Cung Trác Lương lại lưu lại ở bên sườn cổ của y vài dấu hôn, lúc này mới vẫn chưa hết ý mà lôi kéo y cùng ngồi dậy.

Hai người lại ngồi cùng một chỗ nói chuyện, đợi môi Cung Trác Lương khôi phục màu hồng bình thường, hắn mới chậm rì rì đi về tiểu trạch bên kia, trong lòng hy vọng Cung Trác Tường đã chờ không kiên nhẫn mà đi ngủ trước.

Bất quá hiển nhiên, Cung Trác Lương này một cái hy vọng không thành sự thật, trên thực tế khi hắn vào chủ ốc, liền phát hiện Cung Trác Tường đang mặc áo ngủ thanh thân dựa vào tháp xem tạp chí, mà trên tháp tự nhiên không có đệm giường mà hắn đã phân phó.

Khóe mắt Cung Trác Lương giật giật, tình huống. Có chút không ổn a.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Đối Kháng

“Đã trở lại a.”

Cung Trác Tường khép tạp chí lại để lên bàn, sau đó ngồi dậy nhìn thẳng Cung Trác Lương, tươi cười ôn nhu lại thân thiết.

“Đường ca.”

Cung Trác Lương dừng bước trước gian nhà, nét mặt ngoan ngoãn gật đầu gọi người, kì thật nhin không được âm thầm oán giận, thầm nghĩ nơi này là nhà của Cung Trác Lương ta chứ không phải của Cung Trác Tường người, đừng có không xem mình là người ngoài như vậy được không!

“Thiếu gia, nước ầm đã chuẩn bị tốt, thiếu gia có muốn tắm rửa trước?”

Cùng theo Cung Trác Lương đi vào Nhực Lam thấy hai người trong lúc nhất thời ‘nhìn nhau không nói gì’, cần cần môi đứng ra làm dịu không khí giữa hai người, cúi đầu xin chỉ thị một tiếng.

“Ấn, người cũng mệt mỗi một ngày rồi, trước đi tắm rửa đi.”

Thu được ánh mắt thăm dò của Cung Trác Lương, Cung Trác Tường gật gật đầu, sau khi thiếu niên không quay đầu lại quẹo vào phòng tắm, hần ngồi khoanh chân lại hơi hơi neho lại ánh mắt, thầm nghĩ ba năm không thấy, đứa nhỏ này thật sự là biến hóa rất lớn, lúc trước thiếu niên luôn lưu luyến đi theo sau mình, hiện tại lại giống như đối với mình e sợ tránh không kịp..... Hoặc nên nói là cổ kị cái gì?

“Thiếu gia, Cung đại nhân không cho trải giường chiếu bên ngoài.”

Nhực Lam hầu hạ Cung Trác Lương vào bồn tắm, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hần nói, vì phòng tắm cách phòng nhỏ một vách ngăn, cho nên cũng không sợ Cung Trác Tường có thể nghe được.

“Ấn....”

Cung Trác Lương nhắm mắt lại dựa vào bồn tắm, trong lòng suy tư nên ứng đối tình huống trước mắt như thế nào.

Kỳ thật Cung Trác Lương hiện tại mà nói, người nằm bên cạnh chỉ cần không phải Kiều Ứng Trạch, thì cũng giống như vật chết dùng để trang trí, nhưng hần phải nghĩ đến lập trường của Kiều Ứng Trạch, suy bụng ta ra bụng người, có một số ranh giới là không thể vượt qua.

“Bằng không, để cho nô tỳ trực đêm bên ngoài đi, cũng không thể để thanh danh mất trong sạch như vậy....”

Dùng lực đạo vừa phải bóp vai cho Cung Trác Lương, Nhực Lam nhẹ giọng ghé vào lỗ tai hần đề nghị, tuy rằng trong lòng tin tưởng vị đại nhân kia thực là quân tử, nhưng thiếu gia nhà mình dù sao cũng là có phu quân, cô gia cho dù nhân ái ôn hòa, cũng không thể nhẫn được chuyện như vậy đi?

“Nhực Lam tỷ..... Ta cũng là nam nhân a.”

Cung Trác Lương bị Nhực Lam nói một câu làm cho 囧, bất quá nghĩ lại, thật đúng là không tìm ra từ ngữ để phản bác, hần chỉ nhớ ở cổ đại nam nữ phải phân phòng, lại đã quên tại đây cũng là thời đại thịnh hành nam phong, cô nam quả nam ngủ trên một chiếc giường cũng là không ‘trong sạch’, hơn nữa theo như hần cùng Cung Trác Tường giai cấp chênh lệch —— Con trai thương nhân thấp kém cùng mệnh quan triều đình cao quý, cho dù Cung Trác Lương hiện tại cũng coi như là nửa người đọc sách, nhưng là rất khó bị xem thành ‘huynh đệ tình thâm’ hoặc là quân tử chỉ giao cùng chung chí hướng.

“Thiếu gia, chúng ta là con nhà đứng đắn như vậy, thái độ làm người xử thế trong ngày thường đều là để người ta không tìm thấy điểm sai, cho nên loại chuyện này ngược lại rất dễ bị người ta bàn tán khua môi múa mép, chung quy là cẩn thận chút vẫn tốt hơn.....”

Nhực Lam biết kế hoạch của phu phu Cung Trác Lương, cho nên hiện tại càng thêm coi trọng thanh danh của Cung Trác Lương, Bạc thành lớn như vậy, nếu là truyền ra ngoài thiếu gia cùng nam nhân khác cấu kết, như vậy về sau muốn lấy danh nghĩa làm vợ kế tiến vào gia môn của cô gia, sợ là sẽ không dễ dàng như vậy, miệng người đáng sợ a.

Nhực Lam tỷ, ta hiểu được, chỉ là chúng ta cũng không thuận theo hần như vậy, nơi này là nhà của ta, đem chủ phòng tặng cho hần là xuất phát từ lễ phép cùng tôn trọng đối với hần, hần lại có lập trường gì thay ta làm chủ chứ? Ta nói muốn ngủ ở gian ngoài, liền ngủ ở gian ngoài.”

Cung Trác Lương có điểm dở khóc dở cười đánh gãy lời của Nhực Lam, cảm giác lời này hần càng nghe càng không được tự nhiên, hơn nữa Cung Trác Lương chính là ngại thân phận địa vị mới đối với Cung Trác Tường bảo trì thái độ khiêm tốn, cũng không cảm thấy được chính mình cái gì cũng đều phải nghe theo hần.

Có lẽ thái độ của Cung Trác Tường là do tính đại thiếu gia làm chủ tử, nhưng Cung Trác Lương cũng không nguyện ý tự hạ thân phận của mình chiều theo.

“Thiếu gia, Cung đại nhân đối ngài cũng là xuất phát từ hảo ý, bằng không hần làm sao chịu khổ tự mình chạy xa tới tìm ngài.”

Thấy sắc mặt của Cung Trác Lương lạnh xuống, Nhực Lam không muốn hần cùng Cung Trác Tường thực sự sinh hiềm khích, liền ôn nhu trấn an vài câu, năng biết vô luận là lúc trước ở Cung gia, hay là hiện tại đến nơi này, vị đại nhân kia đối Cung Trác Lương đều là thật tình quan tâm bảo hộ.

“Càng như vậy, càng không nên cùng hần dây dưa nhiều, bằng không chỉ biết chịu đựng, trái phải cùng hần đều là không có kết quả, tóm lại ta biết đúng mực, Nhực Lam tỷ cứ yên tâm”

Cung Trác Lương nói xong liền không muốn nghĩ nhiều thêm, nhắm mắt lại tùy Nhực Lam gội tóc cho mình, cho nên cũng không chú ý tới, Nhực Lam sau khi nghe lời của hần bộ dáng thất thần như có điều suy nghĩ.

Sau khi tắm rửa xong Cung Trác Lương quy củ mặc áo lót dài tay dài chân, bên ngoài lại khoác thêm áo ngủ, tóc cũng lau khô buộc một nửa ra sau đầu, lúc này mới đi ra phòng tắm, chỉ thấy Cung Trác Tường còn đang dựa trên trên tháp ở gian ngoài đọc sách.

“Còn tưởng rằng người ngủ ở bên trong rồi, người chạy cả ngày cũng mệt mỏi rồi, hôm nay đi ngủ sớm đi, có lời gì ngày mai chúng ta nói sau.”

Cung Trác Tường thấy Cung Trác Lương đi ra, liền cười đến ôn hòa đứng dậy, làm bộ phải đợi Cung Trác Lương cùng nhau đi vào buồng trong, lại thấy Cung Trác Lương đứng ở trong sảnh không hề động đậy, chỉ một đôi con người linh động hữu thần đối diện cùng mình.

“Đường ca, đệ đệ hiện giờ cũng lớn, chính là ngưng ngừng lại cùng đường ca ngủ chung, để cho đại ca biết tật xấu nói bậy của đệ đệ, cũng không tốt cho thanh danh của đường ca.”

Bảy phần thật ba phần tức giận nói ra những lời này, Cung Trác Lương cố gắng làm cho mình biểu hiện như là ủy khuất, hẳn là dùng lời nói mát nhắc nhở Cung Trác Tường ảnh hưởng đối với chính mình.

Phải biết rằng việc này nếu thực bị người ta lấy ra xuyên tạc, cũng là đem Cung Trác Lương hẳn nói thành luyến đồng nam sủng bị thu nuôi, mà sẽ không có ảnh hưởng cái gì đối với Cung Trác Tường, dù sao thời đại này phương hướng dư luận bao giờ cũng nhìn trên bất nạt kẻ dưới.

“Này..... Thật là đường ca lo lắng không chu toàn, thậm chí ta và người là huynh đệ không nên xa lạ như vậy, đường ca ở trong này hướng Lương nhi người xin lỗi, chớ để sinh khí với đường ca mới tốt.”

Cung Trác Tường thật sự là không nghĩ tới phương diện này, hoặc là nên nói hẳn không xem này là vấn đề, dù sao hẳn kết giao qua vài bằng hữu thân phận đều là tương đương con dòng cháu giống, tình nhân cũng đều lấy việc hầu hạ hẳn là vinh quang, cho nên Cung Trác Lương hiện tại nhắc tới như vậy, hẳn mới ý thức được cử chỉ này của mình thật cần rở.

Cung Trác Tường không phải người chết vì sĩ diện, biết mình làm tổn thương lòng tự tôn của thiếu niên, liền cười thờ dài giải thích với Cung Trác Lương, bộ dáng không có nửa điểm mất hứng.

“Đường ca muốn giết tiểu đệ a.”

Cung Trác Lương vội lắc mình né cái lễ của Cung Trác Tường, cúi đầu đứng đó có chút ngưng ngừng, kì thật là che dấu vẻ thoải mái ở dưới đáy mắt của mình.

“Đã như thế, vậy ủy khuất Lương nhi tạm thời nghỉ ngơi ở bên ngoài.”

Biết Cung Trác Lương sẽ không để mình ngủ ở bên ngoài, Cung Trác Tường đơn giản lại không làm khó hẳn, phân phó nha hoàn thay Cung Trác Lương trải đệm chăn trên tháp, hai người lại nói chuyện phiếm vài câu, đợi Nhượng Lam cùng Hàm Lộ thu thập thỏa đáng, Cung Trác Tường liền cùng hẳn nói ngủ ngon, sau đó liền đi vào buồng trong nghỉ ngơi.

“Nhượng Lam, các người cũng đi xuống nghỉ ngơi đi, ngày mai bữa sáng ngày mai để đầu bếp tại đây, không cần đi quấy rầy tỷ tỷ, tỷ phu.”

Để cho Hàm Lộ lui xuống trước, Cung Trác Lương lúc này mới gọi lên một bên khước miệng, dùng thanh âm có thể để buồng trong nghe được phân phó Nhượng Lam, thậm chí không uống công hẳn giả trang mềm mại đáng yêu như vậy, có thể đem cảnh báo giải trừ thật tốt.

“Vâng, thiếu gia, nô tỳ đã biết.”

Nhượng Lam bị bộ dạng của Cung Trác Lương chọc cho thiếu chút nữa cười ra tiếng, vội lấy khăn ra che khước môi, cung kính đáp lời rồi lui nhanh ra ngoài, cân nhắc ngày mai để cho nha hoàn bên Tây phủ thay phiên nhau sang đây hầu hạ, cũng muốn mượn lời các nàng chứng minh thiếu gia cùng Cung đại nhân trong lúc đó trong sạch không có gian dũ gì.

Không nói đến Cung Trác Tường ở buồng trong như thế nào cảm thấy được tiểu đường đệ này chọc người yêu thương, chỉ nói Cung Trác Lương nằm ở gian ngoài như bánh nướng mà lăn qua lộn lại, chỉ cảm thấy quần áo trên người quấn chặt nằm như thế nào đều khó chịu, trong lòng ôm cái gối rất mềm không có độ dẻo dai, cười nằm úp sấp cũng không thoải mái, vì thế Cung Trác Lương cứ nhiên phá lệ mất ngủ, tràn đầy trong đầu óc đều là thân thể tiểu tướng công nhà hẳn dẻo dai non mịn..... Nuốt nước miếng, Cung Trác Lương không tiếng động thờ dài một hơi, ôm lấy gối cô linh linh (lẽ loi, trơ trọi) trong đêm khuya tiếp tục nướng bánh áp chảo.....

Cùng lúc đó, ở trong phòng ngủ của Tây phủ không một tia sáng, Kiều Úng Trạch mặt hướng về vị trí Cung Trác Lương thường nằm, giống như đã ngủ thật sâu, chỉ là ở phía dưới chân ngẫu nhiên có bàn tay vuốt ve vị trí của Cung Trác Lương có thể chứng minh, y kì thật vẫn tỉnh....

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Sáng sớm hôm sau, Cung Trác Lương mơ mơ màng màng không biết mình đã ngủ được bao lâu có chút đau đầu, nhẹ tay nhẹ chân ra khỏi phòng, chỉ thấy Hàm Lộ đã ở trong hậu viện, Cung Trác Lương bảo nàng đến phòng bếp gọi Nhượng Lam, mà hẳn mới thay đồ rửa mặt xong, Cung Trác Tường bên kia cũng đã thức dậy, nhìn thấy bộ dáng hẳn ỉu xìu buồn bã hơi hơi nhúm mũi, cuối cùng vẫn là không nói gì thêm.

Hai người đơn giản dùng qua điểm tâm, Chu quản sự liền tới tìm Cung Trác Lương nói chuyện của hiệu sách, Cung Trác Tường thấy thế liền để cho hẳn đi trước, nói mình có chỗ đi, buổi tối thì đãi tiệc ở tửu lâu, lấy lập trường thân thích nhà mẹ đẻ mới Kiều gia huynh đệ cùng đến, cũng vì cảm tạ bọn họ hạn năm nay chiếu cố cho Cung Trác Lương.

“Ta biết vì quan hệ của đường thúc đường thăm, tỷ đệ các người hai năm nay chắc có nhiều bất tiện, nguyên bản muốn đón người đến kinh thành ở, đường ca sẽ hết sức bảo hộ cho người bình an như ý, hiện giờ người vừa lại không nguyện ý đi, năng lực đường ca có thể làm vì người, cũng chỉ là chống đỡ thể diện, làm cho bọn người ninh bợ bị ổi kia có chút cố kỵ, biết người có thân tộc che chở, không dám tùy tiện khi dễ người.”

Ngôn ngữ hơi có vẻ cuồng vọng từ trong miệng Cung Trác Tường nói ra, lại là đương nhiên như vậy, sẽ chỉ làm người cảm thấy có thể tin cậy, mà sẽ không gây nên chút phản ứng gì.

Gốc gác của Cung gia trong kinh thành hiện giờ nương theo thể lực của mẫu tộc Cung Trác Tường, cũng quả thật được xem là danh môn vọng tộc, ngoại tổ phụ của Cung Trác Tường đứng hàng nhất phẩm tam tư thiếu phó* của thái tử, tuy nói đã không còn nhậm chức, nhưng mức độ ảnh hưởng và được hoàng đế coi trọng là sự thật, mà phụ thân Cung Trác Tường hiện giờ là quan hộ bộ tả thị lang chính tam phẩm, sắp tới được thăng làm nhất bộ thượng thư, mà Cung Trác Tường từng là thư đồng của thái tử, hiện giờ lại vào Hàn lâm viện, tiền đồ lại không giới hạn, hiện tại hẳn bỏ qua lập trường như vậy để bảo vệ một người, chỉ sợ đối thành người thường sớm đã cảm động đến không thể tự kìm chế, nhưng hiện tại Cung Trác Lương đứng ở đối diện chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu của chính mình có một con vệt lè rất lớn (?)......

*Tam tư thiếu phó: chức quan dạy học gì đó PH cũng không rõ.

“Cảm ơn đường ca.”

Miền cưỡng không chế xúc động chính mình hóa thân rít gào, Cung Trác Lương giả bộ hé ra nụ cười mang theo Chu quân sự ra cửa, không cười ngượng mà để Kiều phủ mang kiệu đến đây, sau khi buông xuống màn kiệu liền lập tức lạnh mặt xuống, khí tràn quanh thân dâng lên từng đợt sấm chớp u ám.

Cung Trác Lương thật hận không thể đem cái quy mao (?) đường ca kia đánh thành ngôi sao băng đi thật xa, thầm nghĩ người muốn đối tốt với người muốn chiếu cố người cũng mời nhìn xem đối phương có nguyện ý hay không a, còn muốn thay ta cảm ơn Kiều Ứng Trạch đã chiếu cố, đó là lão bà của ta, chiếu cố ta là việc thiên kinh địa nghĩa, người nói người này lấy cái gì mà đột nhiên chen vào a!

“Ok, người không biết không có tội, hẳn là ý tốt, là ý tốt.....”

Sau khi cảm lấy tạp chí vắt thành bánh quai chèo, Cung Trác Lương cuối cùng cũng đem con tức sắp bạo phát đè ép xuống, sau đó khôi phục vẻ mặt thoải mái cười đi vào hiệu sách, tùy tiện tuần tra một chút liền ngồi kiệu trở về Kiều gia Tây phủ, dù sao vốn cũng không có chuyện gì, Chu quân sự trở lại tìm hẳn cũng là ngày hôm qua an bài tốt.

Không nói trước Cung Trác Lương bên kia là nén giận như thế nào, chỉ nói Cung Trác Tường bên này sau khi hẳn rồi đi, ý cười ôn nhu trên mặt đại ca nhà bên rất nhanh ảm đạm, hẳn một người cười ngượng đi tới trước của khách điểm, không giận tự uy ngồi ở trong viện ngắm phong cảnh, liền có thuộc hạ lại đây thông báo với hẳn.

“Cái kia Cung Trác Ngọc nói thế nào?”

Cung Trác Tường hạ mắt bừng chén rượu tự rót uống một mình, ngữ khí đậm đặc không thấy một tia ôn nhu lo lắng như khi ở cùng Cung Trác Lương.

“Khanh Thư Nhi nhân lúc hẳn say rượu thật là có nói qua một chút, chỉ là bại..... Công tử chỉ than thở là có đại bí mật, nhưng Khanh Thư Nhi hỏi thế nào cũng đều cảm miệng không nói, nghĩ đây nhất định là sự tình trọng đại.”

Hộ vệ khoanh tay mà đứng thiếu chút nữa đem ba chữ bại gia tử nói ra miệng, tưởng tượng người nợ cũng là thân thích của chủ tử nhà mình, liền nhanh chóng đổi xưng hô, chỉ là trong lòng lại nhin không được cảm khái, đây vẫn là chưa xuất ra được năm phần đứng đắn của đường huynh đệ, một người là trạng nguyên lang văn võ song toàn, người lại là bần lương chỉ được cái quần áo lụa là bọc ngoài vẻ lưu manh.... Nhưng thật ra vị Cung thiếu gia kia, cũng là nhân vật tuần tú khó có được, sinh ra trong cái nhà kia thật là đáng tiếc.

“Đại bí mật..... Cho người vào Cung gia thám thính chưa?”

Cung Trác Tường nhìn chén rượu trong tay tự hỏi, lấy cá tính khẩu vô cấm kỵ của Cung Trác Ngọc, cái dạng bí mật gì gì có thể khiến cho hẳn say mèm nằm trong lòng mỹ nhân mà còn có thể im miệng..... Sợ là liên quan đến tính mạng đi?

“Phương diện này nhưng thật ra chưa nghe nói qua cái gì, chẳng qua có chút đồn đãi khua môi múa mép, nói vị tiểu thư Cung gia kia trước khi lấy chồng từng cùng nam phó (hầu nam:D) có mờ ám, sau đó nam nhân kia liền biến mất, lúc sau Lương thiếu gia vẫn bị giam ở trong phòng không có ra ngoài, còn có trước mấy ngày tiểu thư lấy chồng từng rót xuống hồ nước, mà trong ngày đại tiểu thư về lại mặt*, Lương thiếu gia đã bị trục xuất khỏi nhà.....”

*Lại mặt: vợ chồng về nhà ra mắt cha mẹ vợ sau ngày cưới. Ở chương 14 áy

Hộ vệ lựa chọn tin tức từ thị nữ trà trộn vào Cung gia nói ra, đột nhiên nghe được thanh âm thanh thúy của đồ sứ bị vỡ, hẳn vội vàng cúi người xuống không lên tiếng, ngay cả sắc mặt của Cung Trác Tường cũng không dám nhìn, chỉ là dùng dư quang quét mắt nhìn chén rượu bị Cung Trác Tường đập nát.

“Đi xuống đi, ba ngày sau mang Cung lão gia đến nơi này gặp ta, không được để người khác phát hiện.”

Dùng khăn tay lau sạch rượu dính trên tay, Cung Trác Tường dùng thanh âm không rõ hỷ nộ vẫy tay cho hẳn đi, mặc khác người hầu lại một lần nữa đổi rượu, Cung Trác Tường hạ mắt chậm rãi uống rượu trong chén.

Có thể sao? Chuyện như vậy.....

Mà cùng lúc đó, Cung Trác Lương cũng ngồi kiệu về tới Kiều phủ, tâm tình buồn phiền sau khi thấy Kiều Ưng Trạch cuối cùng cũng thả lỏng được, nhưng vẫn là nắm tay người chậm rãi kéo vào thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Săn Bắn

“Sắc mặt kém như vậy, tối hôm qua ngủ không ngon?”

Đội Cung Trác Lương đóng kỹ cửa, không đợi hần mở miệng, Kiều Ưng Trạch thân thủ xoa vành mắt của hần, nơi đó ẩn ẩn lộ ra dấu vết thâm đen.

“Phải, không ôm người ngủ không được, lại bị người kia làm tức giận một bụng hỏa, bây giờ đầu còn đau.”

Cung Trác Lương thuận thế ôm Kiều Ưng Trạch ngồi trên tháp, cảm nhận được trên người y phát ra hơi thở ôn nhuận bình thản, Cung Trác Lương bỗng nhiên cảm thấy được dự tính bị cản trở, mí mắt có chút trầm xuống.

“Một nhọc? Vậy trước ngủ một hồi, sắc trời còn sớm.”

Nhìn ra trạng thái mệt nhọc của Cung Trác Lương, Kiều Ưng Trạch cời giầy hướng vào bên tong tháp ngồi xuống, dựa đệm đặt lên chân trái, sau đó để cho Cung Trác Lương nằm úp sấp gồi lên bụng mình, chính mình thì lấy tay mát xa đầu cho hần.

“Ân...”

Cung Trác Lương ôm lấy thân thể dẻo dai của tướng công nhà mình toái mái hừ hừ một tiếng, nhắm mắt lại đem đem chuyện đã trải qua một năm một mười nói ra, cũng chính là chuyện tối nay Cung Trác Tường mời tiệc rượu khoản đãi bọn hần, cuối cùng còn không quên biểu đạt sự bất mãn thật sâu đối với Cung Trác Tường tự đại bá đạo.

“Ý của hần là luôn muốn người được tốt..... Không cần lo lắng đêm nay ta sẽ mất hứng, người của người tâm của người đều là của ta, ta cần gì phải cùng hần sinh khí chứ?”

Cố ý dùng giọng điệu vui đùa nhẹ hừ một tiếng nói xong, kỳ thật đó cũng là chuyện mà Kiều Ưng Trạch tối hôm qua thức tự hỏi đến nửa đêm mới kết luận, lấy gia thế địa vị của Cung Trác Tường, thì cha của mình còn phải vội vàng đi nịnh bợ lấy lòng, hần muốn che chở Cung Trác Lương là chuyện dễ dàng, mà Cung Trác Lương hiện giờ ở lại bên cạnh mình, vậy đủ để chứng minh Cung Trác Lương đối với mình là thực tâm thực lòng, chính mình cần gì phải vì quan hệ của người khác mà làm cho tiểu tức phụ phải hao tâm tổn sức lo lắng chứ?

“Tướng công, ta rất yêu người!”

Cung Trác Lương thật sự cảm động a, lão bà thông tình đạt lý như vậy biết đi đâu tìm a, so sánh cùng Cung đại gia mặt ngoài ôn hòa kì thật là người chuyên gây sự, lão bà nhà mình mới là thật ôn nhu thật sẵn sàng, cao thấp lập tức rõ ràng a!

“Người..... Thành thật ngủ đi.”

Bị ánh mắt nóng bỏng của Cung Trác Lương nhìn đỏ mặt, thời điểm ban ngày Kiều Ưng Trạch cũng không không biết xấu hổ mà nói những lời tâm tình này, vội vàng đem đầu của hần áp trở về trên bụng của mình, nhưng không ngờ Cung Trác Lương làm xấu đem mặt đến gần khó thương của mình, Kiều Ưng Trạch bị kích thích run lên vội kéo hần lại, cuối cùng đơn giản chính mình cũng cùng nằm xuống, cùng nhau ngủ.

Tiệc tối hôm ấy, thái độ của Cung Trác Tường đối với Kiều Ưng Trạch nhưng lại ôn hòa ngoài dự đoán của mọi người, ngược lại là ánh mắt nhìn Cung Trác Lương hơn vài phần nghiêm túc, Cung Trác Lương không sờ được chính xác là người nọ đang định đánh cái chủ ý gì, nhưng là mừng rỡ hần không hề tự cho là gia trưởng của chính mình, trên mặt vô cùng cao hứng uống rượu ăn tiệc, trong lòng cân nhắc như thế nào gặp chiêu hóa chiêu.

Vốn lúc Kiều Ưng Trạch mới gặp Cung Trác Tường cũng rất bội phục tài hoa học vấn của hần, chỉ là sau lại vì quan hệ của Cung Trác Lương mà trong lòng có vướng mắc, nên mới đối hần có chút không khách khí, mà hiện giờ đã biết Cung Trác Lương đối với hần không có tâm tư khác, lại thấy hần chủ động thân cận kết giao, thái độ của Kiều Ưng Trạch cũng hoa hoãn hơn, thêm nữa hai người đều là tri thức uyên bác, rồi cùng nhận xét về việc quản lý nhà nước, càng xem đối phương là bằng hữu tốt, ngược lại đem Cung Trác Lương Kiều Ưng Hiền cùng bữa tiệc gạt qua một bên.

“Ta thật không có kiên nhẫn nghe những học vấn tri thức này, đau đầu.”

Kiều Ưng Hiền chỉ vào đầu mình quay về phía Cung Trác Lương làm mặt quỷ, tiến đến bên tai hần nhỏ giọng oán giận, ban đầu hần muốn giống như Lư sư huynh của hần làm một võ trạng nguyên, về sau làm một võ tướng, đáng tiếc cha mẹ của hần không đồng ý, buộc hần đọc sách mưu cầu một chức quan, bất quá hần thật sự không kiên nhẫn cả ngày phải gặm sách vở, đến nay còn là một học trò nhỏ, so với huynh trưởng mười bốn tuổi đã đậu cử

nhân mà nói, kém không biết bao nhiêu tầng đâu, nhưng trong nhà chính là không chịu buông tha, chính là đi thi triều đình cũng không thừa nhận tư cách của hắn.

“Ta cũng không kiên nhẫn.”

Cung Trác Lương nghe vậy cười khẽ một tiếng, cũng kè sát vào tay Kiều Ứng Hiền nói thầm một câu, dư quang lại nhìn thấy được tầm mắt Kiều Ứng Trạch lườm tới, vội vàng ngồi thẳng thân thể cúi đầu làm bộ dạng thành thật, nhưng thật ra Kiều Ứng Hiền phản xạ hình cung không miễn tuệ sâu sắc như hắn, vẫn ở đó cười ngốc đầu.

“Đúng rồi, Lư huynh còn nói ngày mai đi săn bắn hẳn phải làm chủ nhà, khu vực săn bắn là phụ cận nhà của hắn, chúng ta còn có thể ở đó nhóm lửa nướng thịt, có một loại tư vị khác.”

Bị Cung Trác Lương lạnh mặt giẫm một cái lên chân Kiều Ứng Hiền mới hồi thần trở về, thấy Cung Trác Tường đang nhìn nhìn mình mỉm cười, mà huynh trưởng nhà mình đã hip mắt trừng tới, Kiều Ứng Hiền ý thức được mình vừa mới làm hành động mờ ám thất lễ bị phát hiện, vội thay đổi đề tài đến việc hẹn đi săn bắn vào ngày mai, trên mặt cũng không có chút hồng, có thể thấy được da mặt hắn so với ca ca của hắn phải dày hơn nhiều lắm.

“Kia nhưng phải phiền toái Lư huynh, ngược lại Kiều hiền đệ, sao không cùng đi du ngoạn một phen đi.”

Cung Trác Tường đón lời của Kiều Ứng Hiền, ánh mắt lập tức chuyển hướng về phía Kiều Ứng Trạch, mỉm cười mời hắn một lần nữa.

“Này.... Tiểu đệ không biết cười ngựa bắn cung, thật là sợ làm mất hứng mọi người.”

Kiều Ứng Trạch nghe vậy cười khỏ, hắn như vậy không có thể lực cười ngựa bắn cung, đi theo sẽ chỉ làm tất cả mọi người không thể đi chơi tận hứng, chỉ làm liên lụy mà thôi.

“Không thể nói như vậy, đi ra ngoài chơi một chút, cho dù không phải tự mình đi săn thú, tâm tình cũng sẽ khoan khoái vui vẻ, tuy nói người đọc sách nhả nhận có lẽ là tốt, nhưng ngẫu nhiên cùng quân nhân uống rượu ăn thịt, đó cũng là chuyện vô cùng thoải mái, hiền đệ không ngại thử một lần.”

Cung Trác Tường tất nhiên tra qua tình hình thân thể của Kiều Ứng Trạch mới dám đưa ra yêu cầu, ở hắn xem ra, Kiều Ứng Trạch chính là thể yếu bẩm sinh, nhưng bệnh nặng kéo dài không dứt cũng là không có, trước kia nhiều bệnh nhiều tai phần lớn giống như là bị nghẹn khuất mới sinh ra, không phải nói từ lúc y thành thân chưa từng thấy bệnh nặng sao, lại nói hiện tại nhìn tuy rằng gầy chút, nhưng là không có một chút bộ dáng không khỏe a.

“Này....”

Kiều Ứng Trạch bị noi tâm có chút dao động, nhưng lại lo lắng cho thân thể của mình không chịu nổi, theo bản năng sẽ đem ánh mắt hướng về phía Cung Trác Lương, muốn nghe xem ý kiến của hắn, mà ánh mắt của Cung Trác Tường nhìn y cùng Cung Trác Lương trong lúc đó giắt giắt, bình tĩnh nhìn không ra một chút gợn sóng.

“Đường ca nói rất đúng, tỷ phu đi theo giải sầu cũng tốt, có lẽ là bọn họ sẽ trực tiếp cười ngựa đi qua, không bằng chúng ta cùng Lư huynh hẹn tập hợp tại điền trang được rồi, chúng ta xuất phát đi sớm, ở trên đường chậm rãi đi là được.”

Cung Trác Lương nhớ rõ đường đi đến khu săn bắn rất bằng phẳng, ngồi xe ngựa cũng sẽ không quá cực khổ, thêm nữa hắn sớm có ý cùng Kiều Ứng Trạch đi dạo chơi ngoại thành, iện giờ có rất nhiều bạn cùng trang lứa, náo nhiệt chút cũng thú vị, liền gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Bất quá Cung Trác Lương đôi với thái độ của Cung Trác Tường có chút khó hiểu, vì thế trên đầu của hắn lóe sáng cái sừng cảnh giác mà dò xét, chú ý cảnh giác hành động của Cung Trác Tường.

“Như thế, vậy làm phiền.”

Thấy Cung Trác Lương cũng đồng ý việc này, Kiều Ứng Trạch liền sáng khoái đáp ứng, trong lòng đối với chuyện ngày mai đi chơi thật đúng là hơn phân nửa chờ mong, hắn trừ bỏ ở lúc điền trang bởi Cung Trác Lương cười ngựa bắt thỏ nhỏ ra, thật đúng là không có tham gia qua hoạt động như vậy.

“Ca ca cũng đi thật sự là quá tốt, ca ca ta nói với người a, chúng ta đi săn bắn có nhiều thú vị....”

Nghe được Kiều Ứng Trạch cũng muốn cùng đi chơi, Kiều Ứng Hiền thật đúng là rất cao hứng, hưng phấn nói rất nhiều chuyện lí thú mà trước kia bọn họ đi săn bắn, mặt khác ba người cũng vui vẻ nghe, tiệc tối lần này thật sự là khách lẫn chủ đều ăn đến hết sức vui vẻ.

Sau khi giải tán bữa tiệc, Kiều Ứng Hiền muốn đi một chuyến đến Lư phủ thông báo chuyện này nên rời khỏi trước, mà Cung Trác Lương ba người còn lại thì tới trước Kiều phủ rồi tự rời đi, Kiều Ứng Trạch một mình vào Kiều phủ, Cung Trác Lương cùng Cung Trác Tường trở về tiểu trạch.

Mà lúc này đây, Cung Trác Tường không có dây dưa thêm cái gì, tắm rửa xong liền tiến vào buồng trong nghỉ ngơi, điều này làm cho Cung Trác Lương mơ hồ rất nhiều cũng thoải mái không ít, lập tức cũng không mặc đồ ngủ bó tay bó chân nữa, chỉ mặc một cái áo lót liền chui vào ổ chăn, mượn cảm giác say, đêm nay có thể ngủ ngon.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Ngày hôm sau, bốn người chuẩn bị thỏa đáng cùng gặp mặt ở Kiều phủ, sau khi cùng nhau dùng đồ ăn sáng, liền cùng hai hộ vệ ra khỏi nhà, ba người cười ngựa một người ngồi xe ngựa xuất phát đi khu vực săn bắn ở phía Tây ngoại thành, dọc theo đường đi mọi người đi thong thả chậm rãi, khi thấy

phong cảnh đẹp, Kiều Ứng Trạch cũng có thể cười ngửa chậm rãi xem một chút, chính ý hưng trí khá cao, nhưng hai hộ vệ của Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch rất nhanh nhẹn, một trái một phải cẩn thận chăm sóc.

Đội cho bốn người tới điền trang của Lư Tử Kiện, nhóm công tử thiếu gia bọn họ đã sớm vui vẻ cười ngửa chạy mấy vòng trở về, lập tức mọi người vô cùng cao hứng cùng nhau dùng cơm trưa, sau khi nghỉ trưa liền chạy vào khu vực săn bắn.

Mọi người nói xong phần thưởng liền lập đội tản ra, chỉ còn lại Lư Tử Kiện này chủ nhà cùng huynh đệ Kiều gia, bọn họ cũng không đi quá sâu vào, chỉ là cười ngửa đi dạo ở nơi tương đối an toàn.

Cung Trác Lương là một tên gà mờ về cười ngửa bắn cun, cùng Lư Tử Kiện bọn họ toàn cao thủ tất nhiên là không so được, nhưng dùng để chỉ Kiều Ứng Trạch thì vẫn là có thể, lập tức cũng không chú ý Lư Tử Kiện cùng Kiều Ứng Hiền vui đùa, vẫn như trước hưng trí bùng bùng tự tay dạy Kiều Ứng Trạch bắn tên, còn không cho người ngoài nhúng tay vào, mà Kiều Ứng Trạch cũng thủy chung hàm chứa ý cười tùy hỷ chơi đùa, đó là biết rõ trừ mình ra hẳn là người có trình độ cười ngửa bắn cung kém nhất, nhưng cũng không có bộ dáng ghét bỏ dù chỉ một chút.

Cung Trác Tường có tâm quan sát đến hai người, tự nhiên đem hành động lời nói ẩn ý của hai người trong lúc đó xem đến rành mạch, tùy rằng trong lòng có chút cảm khái phức tạp, nhưng trên mặt lại không hiện lên nửa phần, chỉ chú ý an toàn chung quanh, thấy được khả năng kinh sợ của hai người khi đã thú bị bắn chết trước một bước, tiền tiến đều là hăng vào chỗ yếu hại một kích là mất mạng, thật sự là tiêu sái bất phàm nói không nên lời.

Kiều Ứng Hiền ngay thẳng như vậy nhìn không ra ở phương diện này lại ba phải, còn phe phẩy cái đuôi sùng bái vây quanh Cung Trác Tường, mà Lư Tử Kiện ra vẻ đứng đắn mí mắt nháy nháy gấp bội cảm giác thật quý dị, hẳn cảm thấy được chính mình giống như thấy được JQ bí mật vô cùng, mà nhìn bọn người hầu kéo đã thú chết không nhắm mắt này, cũng càng đưa ra quyết định quyết tâm không tiếp cận bên người Cung Trác Tường.

Mặc kệ trong lòng đánh cái chủ ý gì, tóm lại bề ngoài của Cung Trác Tường cùng Kiều Ứng Trạch, quan hệ của Cung Trác Lương càng phát ra hài hòa, đem đó mọi người vô cùng náo nhiệt ăn thịt nướng do chính mình săn được, lúc này mới tự giải tán đi nghỉ ngơi, mà bởi vì khách phòng nhà Lư Tử Kiện không đủ, trừ bỏ Cung Trác Tường thân phận cao nhất được phân một mình một gian, còn lại đều là hai, ba người một gian, mà đối với yêu cầu Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch ở một gian, Lư Tử Kiện cũng cười ha hả bùm miệng Kiều Ứng Hiền đáp ứng luôn, sau đó đem người nào đó kháng nghị muốn cùng ca ca và Lương đệ cùng nhau ngủ kéo vào phòng của mình tiến hành chỉ đạo giáo dục.

Đối xử với sư huynh, Lư Tử Kiện thật sự cảm thấy là chính mình dù quan trọng mà nói xa a. (?)

Mà lúc này đây, Cung Trác Tường cũng là không có dị nghị tự mình đi ngủ, nhưng thật ra là để cho hai phụ phụ Cung Trác Lương không biết được trong hồ lô của hắn rốt cuộc muốn làm cái gì, cho nên hai người cũng không có ý muốn thân thiết, hơn nữa Kiều Ứng Trạch mệt mỏi một ngày quá mệt, tắm rửa xong nằm xuống liền mệt rũ rồi, mà Cung Trác Lương sợ ý ngày mai cơ thể sẽ bị đau nhức, liền kiên nhẫn thay y cẩn thận mát xa một lần, lúc này mới ôm người ngủ thật say.

Ngày hôm sau, cơ thể Kiều Ứng Trạch đau nhức mệt mỏi không có sức để đùa, Cung Trác Lương liền lưu lại cùng y tiếp tục nghỉ ngơi, những người còn lại thì vui vẻ chơi đùa nửa ngày, buổi chiều mới cùng nhau trở về thành, mà Cung Trác Lương bọn họ đương nhiên là đơn hành, bốn người cùng nhau ở Tây phủ dùng bữa tối xong mới giải tán.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Trong tiểu viện khách điểm, Cung lão gia đứng hèn mà đến có chút khản trương ngồi ở trong sảnh, nhớ tới ánh mắt lạnh như băng của hộ vệ, lão không nhìn được dùng cổ tay áo xoa xoa mồ hôi trên trán của mình, trên gương mặt có sáu phần giống Cung Trác Lương tràn đầy vẻ không yên, mà trong lòng của lão từ lâu đã sợ hãi loạn thành một đoàn.

Từ ngày ấu tử Trác Lương cùng lão đoạn tuyệt quan hệ phụ tử, Cung lão gia chưa từng ngủ được một giấc an ổn, có lòng muốn giải thích cùng hai mẹ con họ, sự kiện kia lão thật không mong muốn, lại ngại uy phong của cộc mẹ mà không dám thể hiện rõ, mà năm trước lão vừa gặp vị Cung đại thiếu gia này, chỉ biết người nọ có tâm đối với con trai mình, khi đó lão do dự có nên hay không nhờ người này giúp đỡ.

Ông nội của Cung lão gia là con vợ kế tại nhà chính phân ra, thuộc loại ở riêng nhỏ. Phụ thân của lão cùng ông nội Cung Trác Tường cũng chính là hân đường huynh đệ, quan hệ tuy rằng không thân cận, nhưng rất cục cựa cũng là thân thích cùng dòng họ, nhà chính lại so với Kiều gia thế lớn, nếu mà Lương nhi được đại thiếu gia che chở, tốt xấu gì cũng có thể thoát khỏi thân phận ủy khuất đáng xấu hổ như bây giờ, sau này rồi khỏi đây còn có thể cưới vợ sinh con sống thật an ổn, hơn nữa đại thiếu gia cũng sẽ không đối với nhà mình thấy chết mà không cứu..... Tim Cung lão gia đập thình thịch, mồ hôi trên trán tiết ra càng nhiều.

Cung Trác Tường vừa đi vào phòng khách, nhìn thấy chính là bộ dáng nhút nhát của Cung lão gia lui thân thể ngồi trên ghế, ngay cả mình đi vào cũng không hay biết, mà gương mặt có sáu phần giống Lương nhi đang trắng bệch đầy vẻ khản trương, không nhìn thấy một tia thần thái của người nọ.

Trong mắt Cung Trác Tường hiện lên một tia chán ghét, nhưng rất nhanh liền bị lãnh khốc thay thế, hắn khẽ nhấc tay một cái, hộ vệ phía sau nhanh nhẹn lui ra ngoài, đóng cửa phòng thật mạnh cài then lại, Cung lão gia trong phòng sợ tới mức ‘bùm’ một tiếng ngã quỵ trên mặt đất.

“Đường thúc làm cái gì vậy? Tiểu chất làm sao nhận nổi cái lễ lớn như thế?”

Cung Trác Tường lạnh lùng nói xong chậm rãi đi qua bên người Cung lão gia, sau đó phát vạt áo ngồi ngay ngắn trên chủ vị, làm sao có nửa điểm ý tứ không nhận nổi.

“Đường chất.... Đại thiếu gia, đại thiếu gia giết tiểu nhân đi.”

Thanh âm Cung lão gia run rẩy mới ngẩng đầu lên, vừa tiếp xúc với ánh mắt lạnh như băng của Cung Trác Tường lập tức bị dọa cúi đầu xuống, trong lòng càng thêm bối rối, không biết mình làm sao chọc phải vị đại thiếu gia này, lại nghĩ đến hần những ngày gần đây đều ở lại trong nhà ấu tử của mình, phản ứng đầu tiên của Cung lão gia chính là Cung Trác Lương đã nói với hần cái gì!

“Hừ, các người thật to gan, cư nhiên dám làm ra chuyện đáng xấu hổ như vậy, không muốn đầu trên cổ sao? Còn không thành thành thật thật đem sự tình nói rõ cho bản quan!”

Cung Trác Tường thấy sắc mặt Cung lão gia hoàn toàn thay đổi, lập tức hung hãn vỗ cái bàn, chén trà đưa đến bên tay bị hần quăng ngã đập nát, phát ra tiếng vang thật lớn.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Cái Gọi Là Trang 13 (Giả Vờ Ngây Thơ)

“Đại thiếu gia! Đại thiếu gia bớt giận.”

Cung lão gia chưa từng trải qua trận chiến nào như vậy, lập tức liền một năm mười khai tất cả, từ việc nữ nhi bọn họ đào hôn chạy trốn, đến Cung phu nhân bày kế độc, lại cùng Cung Trác Lương đoạn tuyệt quan hệ, mãi cho đến khi gần đây Cung phu nhân biết tình hình thực tế, muốn mượn cơ hội sinh nhật này tổng một số tiền lớn từ hai phu của Cung Trác Lương.

Cung lão gia nói năng lộn xộn, nhưng Cung Trác Tường kết hợp lại những điều mình đã điều tra được, cũng là không khó suy đoán ra tình hình thực tế, như vậy phỏng đoán theo lẽ thường, đó là ngay đem tâm hồn Cung Trác Lương liền nói chân tướng cho Kiều Ứng Trạch, mà vị thiếu niên cử nhân này cố gắng bảo hộ Cung Trác Lương, còn giúp hần rời khỏi Cung gia, thậm chí còn vì hần mà buông tha quyền thừa kế gia tộc, ra riêng sống một mình.

Đương nhiên, kết hợp với tình huống thực tế của Kiều Ứng Trạch ở Kiều gia, cũng có thể nói Kiều Ứng Trạch làm tất cả đều vì chính y. Nhưng dù sao đây không phải là lựa chọn duy nhất của y, cho nên vô luận như thế nào, Kiều Ứng Trạch có thể vì Cung Trác Lương làm đến bước này, Cung Trác Tường đối với phẩm hạnh tâm trí của y đều là thập phần kính nể.

Cũng không kỳ lạ khi Cung Trác Tường đem tất cả sự tình đều gắn trên người Kiều Ứng Trạch, dù sao hần đối với Cung Trác Lương khi bé có chút hiểu rõ, tuyệt đối sẽ không cho rằng kế hoạch này một đứa trẻ mười hai tuổi như Cung Trác Lương có thể nghĩ ra được, hơn nữa Cung Trác Lương hiện tại ở trước mặt hần dù biểu hiện thật thông minh mạnh mẽ nhưng tính trẻ con còn chưa coi hết, cho nên Cung Trác Tường lần này thật đúng là nhìn nhầm.

“Hừ, độc phụ như vậy, đã sớm nên hưu bỏ đi, há có thể để nàng tùy ý làm hại con nối dòng của Cung gia! Thế nhưng còn dám độc hại cử nhân đương triều, là muốn một nhà các người chôn cùng sao?”

Nghe xong Cung lão gia khóc lóc kể lể, Cung Trác Tường nhìn bộ dạng lão chật vật nhú nhú mày, gọi thị vệ tiến vào đưa lão đi rửa mặt chảy đầu một phen, lại để chủ khách điểm bày một bàn ăn trong đại sảnh, mà lúc này, phụ tá tránh ở trong bình phong ghi chép đi ra, đem bản ghi lời khai của Cung lão gia sắp xếp gọn gàng lại rồi đưa cho Cung Trác Tường.

“Đường thúc, tiểu chất tự biết vốn không nên hỏi đến chuyện của trưởng bối, nhưng chúng ta là thân thích cùng gia tộc, tiểu chất liền không đành lòng nhìn đường thúc rơi xuống tình cảnh như hôm nay, nếu là đường thúc tin tưởng tiểu chất, lúc này liền giao cho tiểu chất xử lý được không?”

Đội Cung lão gia rửa mặt chảy đầu sạch sẽ đi ra, Cung Trác Tường liền thay đổi ngữ điệu bình thản nói chuyện, còn chủ động bắt chuyện với lão cùng ngồi chung với mình, nhưng lá gan của lão đã muốn bị Cung Trác Tường hù dọa cho sắp vỡ, nào dám sung sướng bối trước mặt hần, chỉ sợ hãi ngồi lên cái ghế dựa còn trống ở bên.

“Toàn bộ đều để đại thiếu gia làm chủ, tiểu nhân hiện giờ không còn muốn cầu xin gì, chỉ hy vọng Lương nhi nhà ta có thể nhận tổ quy tông, ngày trôi qua sống thật yên ổn.”

Có chút run run tiếp nhận chén rượu của Cung Trác Tường sau đó cạn sạch, Cung lão gia tuy rằng không thông minh, nhưng biết những lời mình nói ra hôm nay, tính mệnh toàn gia cũng đã nằm trong tay Cung Trác Tường, trong lòng chỉ cầu Cung Trác Tường cùng Cung Trác Lương có thể niệm tình một phân tình cảm của thân thích, giúp bọn hần vượt qua một kiếp này là tốt rồi.

“Tâm lòng yêu còn của đường thúc, tiểu chất chắc chắn nghĩ biện pháp thành toàn, hơn nữa cho dù là vì tương lai của Lương nhi, tiểu chất cũng chắc chắn bảo gia tộc chu toàn cho hần.”

Trong lòng Cung Trác Tường khinh thường tình thương yếu đuối vô dụng này của lão, trên mặt nhưng vẫn là thân nhiên trấn an, sau đó đem lời khai phụ tá viết đề lên trước mặt lão, mà thị vệ phía sau hần bụng lên khay mực đồ đóng dấu cùng bút mực.

“.....Tạ ơn đại thiếu gia.”

Cung lão gia tiếp nhận lời khai vừa nhìn, chỉ thấy trên mặt là xác nhận mưu kế của phu nhân mình, nhưng thật ra là đem tội của hần cùng đứa con cả Trác

Ngọc giảm bớt, chỉ là tội chết có thể miễn nhưng cũng khó thoát khỏi tai vạ.....

Cả người Cung lão gia lạnh băng cứng ngắt xem xong lời khai, cắn răng ở trên giấy kí tên mình lên, lại ấn dấu tay.

“Đã như thế, đường thúc liền yên tâm trở về đi, độc phụ kia chắc nhẽ sẽ xử lí, chỉ là nếu muốn gia tộc hưng thịnh, đường thúc còn phải xuất ra uy nghiêm chủ nhà của mình mới đúng.”

Thu lại bằng chứng của Cung lão gia, Cung Trác Tường trấn an lão vài câu, liền để cho thị vệ đưa lão hồi phủ.

Kỳ thật đối Cung Trác Tường mà nói, thân là trưởng tử cháu ruột trong lòng hẳn vẫn hướng về chính thể, cũng biết trong nhà cao cửa rộng các nàng không có chút thủ đoạn tranh đua thì khó mà có kết cục tốt, cho nên lúc trước mặc dù biết thúc thẩm này không cần con của vợ lẽ là Cung Trác Lương, hẳn cũng chỉ là tính toán đem người đón đi để chính mình chiếu cố, mà không nghĩ tới áp chế uy phong của thúc thẩm, nhưng nữ nhân này thật sự quá ác độc lại ngu xuẩn, nếu không cho nàng chút giá huân, về sau sẽ là một mầm tai họa, chỉ là Cung gia đều là hạng người vô năng, ít nhất tự do của Lương nhi lúc trước, gia nghiệp này còn phải để nàng chống.....

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

“Cái gì? Cọp mẹ bị bệnh?”

Cung Trác Lương đang ở trong tiểu trạch xem sổ sách, đột nhiên nghe Nhượng Lam nói yến tiệc sinh thần bị Cung lão gia hủy bỏ, mà nguyên nhân là bệnh tình Cung phu nhân bộc phát nặng, hiện giờ đang nằm trên giường không dậy nổi.

“Ân, nghe đại phu nói là bị dọa, sốt cao không lùi còn cả ngày khóc nháo, đều truyền là nàng làm chuyện xấu nhiều, bị báo ứng, hiện giờ đại thiếu gia đang đi cả thành mời người an ủi a.”

Nhượng Lam nói xong bản thân cũng ngạc nhiên, ca tính Cung phu nhân nóng nảy như vậy, chuyện gì có thể đem nàng dọa thành như vậy a?

“Loại chuyện này bên ngoài đều giống trống khua chiêng đâm chọc, cũng thật không ngại mất mặt.”

Cung Trác Lương cơ hồ có thể tưởng tượng hiện tại Cung gia loạn thành cái dạng gì, Cung phu nhân xưa nay ôm đồm chuyện nhà, hiện tại nàng đột nhiên ngã bệnh, trong nhà chỉ sợ ngay cả người chủ sự cũng không có, mà tên phế vật Cung Trác Ngọc kia, không gây chuyện đã là cảm tạ trời đất.

“Còn có chính là..... Ngô di nương thông minh được lòng người, cũng bị lão gia chính thức lấy làm nhị phu nhân.”

Nhượng Lam có điểm chần chờ nhìn Cung Trác Lương, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hắn nói ra tin tức càng dọa người.

“Ân? Mẹ ta!?”

Nếu nói tin tức thứ nhất Cung Trác Lương còn có thể chế cười, thì cái tin thứ hai thật sự dọa đến hắn, luận về mưu mô đầu tiên Cung Trác Lương nghĩ đến là sủng thiếp diệt thế, hại người lại là mẹ ruột của chính mình, nhưng lập tức hắn liền phủ định ý tưởng này, tuy rằng thời gian ở cùng Ngô di nương không nhiều lắm, nhưng Cung Trác Lương đối với người mẫu thân này tương đối hiểu biết, lẽ ra lấy bản lĩnh đó của nàng, nếu là thật sự có tâm tư đoạt vị trí chính thể, cũng sẽ không bị cọp mẹ chèn ép chặt chẽ nhiều năm như vậy.

Kỳ thật lúc trước Ngô di nương ở trong một đám người theo đuổi mình lại chọn trúng Cung lão gia, coi trọng lão chính là thành thật ngại ngùng, người muốn một công tử trẻ tuổi tuấn tú đứng ở trước mặt người, thoáng đùa hai câu liền đỏ mặt khấn trương, gia cảnh lại là bình thường, ai cũng cho rằng hắn vô hại.

Mà Ngô di nương thật sự là nhìn nhầm, người này thật sự là vô hại đến mức vô năng, đem thân thể trong sạch cho lão, mới biết được trong nhà lão đã có vợ cùng con trai, muốn rời khỏi lại phát hiện đã mang thai, lão lại thề đối với Ngô di nương là thật tâm thật lòng, vì thế Ngô di nương đành bước vào cửa Cung gia, lại căn bản không muốn tranh đoạt cái gì, còn có chút ỷ nại với Cung phu nhân, liền an phận làm tròn bổn phận thiếp thất, nhưng không ngờ đứa nhỏ sinh ra mới ôm một chút, đã bị Cung phu nhân trực tiếp mang đi, Ngô di nương đau lòng khóc đến sưng mắt, trong nhà ại không ai có thể giúp nàng, trượng phu lại trong cật được.

Nhưng cho dù là như thế, nàng cũng không sinh ra tâm tư muốn hại Cung phu nhân, chỉ là muốn tự mình chịu đựng cho qua, có thể nhìn thấy đứa con khỏe mạnh an khang lớn lên, chia ra hào hào sống qua là được, thẳng đến khi Cung Trác Lương bị buộc phải xuất giá, nàng mới chậm rãi khôi phục và phần cứng rắn, nhưng cũng tuyệt đối không hại đến mạng người.

“Ân, Ngô di nương phái người tới hỏi ý ngài, thiếu gia, ngài có muốn tự mình qua bên kia xem một chút hay không?”

Nhượng Lam nghĩ thầm mượn danh nghĩa thăm bệnh đi Cung gia cũng hợp tình lý, nếu là Ngô di nương tại thời điểm đầu sóng ngọn gió này mà thẳng lên làm nhị phu nhân, sợ là sẽ có không ít người ở sau lưng nói này nói nọ.

“Cũng may nàng còn biết hỏi ta một chút, nói nàng đừng hành động thiếu suy nghĩ, chuẩn bị quà tặng, ngày mai đi Cung gia một chuyến.”

Cung Trác Lương nhìn nhìn thời gian, để cho Nhượng Lam đi qua bên kia chuẩn bị, chính hắn thì bình tĩnh dựa vào ghế suy tư, làm cho cái ghế nghiêng đi chỉ còn hai chân chạm đất.

Không biết là người nào ngu xuẩn đưa ra chủ ý, để cho Ngô di nương thẳng lên làm nhị phu nhân, cứ như vậy nếu cọp mẹ hết bệnh rồi, người không hay

ho chính là nàng, nếu là cộc mẹ thực sự nguy hiểm đến tính mạng, thanh danh của nàng nhất định là không tốt, cho dù về sao có đình chính lại, cũng sẽ bị người ta đàm tiếu.....

“Lương nhi, ngươi đang suy nghĩ cái gì?”

Đứng ở cửa nhìn thiếu niên tuấn tú bị mình dọa sợ thiếu chút nữa ngã xuống đất, khóe miệng Cung Trác Tường không khỏi nổi lên một nụ cười khê, nhưng lập tức bị hấn giấu đi, biến thành bộ dáng nghiêm túc.

“Đường ca..... Ta bị té choáng váng làm sao bây giờ?”

Cung Trác Lương vịn cái bàn thờ hồn hên, có điểm khoa trương vỗ vỗ ngực trừng Cung Trác Tường, lấy đó che dấu thần sắc thâm trầm vừa rồi của mình.

Mấy ngày nay ở chung, Cung Trác Tường không hề loạn thổ lộ, ngược lại bộ dáng thật như huynh trưởng mà đối đãi với chính mình, lại cùng với Kiều Ứng Trạch ở chung thập phần hòa hợp, cho nên Cung Trác Lương đối với hấn coi như yên tâm không ít, lời nói cử chỉ cũng tùy ý hơn.

“Ngươi vốn cũng không có bao nhiêu thông minh, kinh thương dù sao cũng là loại kém, nếu có thời gian, không bằng đọc nhiều sách, chung quy cũng thu được cái xuất thân đứng đắn.”

Cung Trác Tường khê hừ một tiếng, đi đến ngồi xuống bên cạnh hấn, tùy tay lật lật sổ sách của hiệu sách.

“Ta cũng không phải là người đọc sách, đường ca như thế nào bỗng nhiên lại nói vậy?”

Cung Trác Lương bĩu môi, thầm nghĩ nhà hấn có một cừ nhân Kiều Ứng Trạch là đủ rồi, chính mình nếu cũng có công danh, thân phận của hai bọn họ tương đương nhau, muốn thành thân trở ngại ngược lại sẽ nhiều lắm..... Giai cấp thượng lưu của thời đại này có nam nam cùng ‘làm’ với nhau, cũng không thể thực yêu nhau, như vậy rất không có phẩm chất, sẽ bị người chỉ trích.

“Lương nhi..... Ta muốn rời đi, tiếp tục đi du ngoạn.”

Ánh mắt Cung Trác Tường thật sâu nhìn Cung Trác Lương, lời đến bên miệng nhưng vẫn là nuốt xuống.

Muốn hỏi hấn vì cái gì gạt ta, vì cái gì không hướng ta xin giúp đỡ?

Vốn là lo lắng hấn mới luôn điều tra đến hiện tại, mà hiện giờ kết quả đã như thế, ta cho dù truy vấn nhiều hơn nữa, lại có tác dụng gì nữa chứ?

Không bằng.....

“A? Đường ca ngươi phải đi?”

Cung Trác Lương lại bị dọa rồi, thầm nghĩ hôm nay rốt cuộc là ngày gì a, như thế nào đều ném địa lôi cho ta chứ?

Cung Trác Tường lúc trước hùng hổ xong tới như vậy, hiện giờ lại vân đạm phong khinh nói phải rời khỏi, mấy ngày nay rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

“Ân, Lương nhi, đường ca vẫn là câu nói kia, tùy thời hoan nghênh ngươi tới kinh thành tìm ta.... Làm khách.”

Cung Trác Tường nhìn Cung Trác Lương trừng lớn mắt chăm chú nhìn mình, khóe miệng cuối cùng không thể nhịn được hơi hơi giơ lên, thân thủ nhéo nhéo chóp mũi hấn, giống như trước đây vậy.

Cung Trác Tường nói được thì làm được, đêm đó cư nhiên mời huynh đệ Kiều gia cùng Lư Tử Kiện đi ăn cơm, nói rõ chuyện chính mình sắp sửa rời đi, mà thẳng đến khi yến hội chấm dứt Cung Trác Tường quay về khách điểm ở, Cung Trác Lương cũng còn vụng hồ hồ bất không được trọng điểm, như vậy cảm giác giống như bị đùa giỡn làm cho hấn có chút phát điên, vì thế hấn cũng nổi giận dưng dưng trở về tiểu trạch thu dọn đồ đạc, chuẩn bị trở về Tây phủ sống như bình thường, đã thấy Nhược Lam cầm phong thư đưa cho mình, nói là Cung Trác Tường lưu lại.

Ở trên mặt, chỉ có hai tờ lời khai, một cái là của Cung lão gia, một cái khác là của Cung phu nhân.

“Cung huynh, thật là quân tử.....”

Kiều Ứng Trạch sau khi cẩn thận xem qua hai tờ lời khai. Trên mặt hàm chứa vẻ khâm phục cảm khái một câu, hoàn toàn không nhìn ra Tiểu Cung nào đó ở bên cạnh đã muốn tạc mao.

“Hấn làm sao quân tử! Này thuần túy chính là.....”

Cung Trác Lương rất muốn rống một câu người này rất 13, nhưng nghĩ Kiều Ứng Trạch không thích loại ‘thô khẩu’ này, hấn lại vừa nói ra bên miệng lại nghẹn trở về, nhưng chỉ cần nghĩ tới chính mình ở trước mặt Cung Trác Tường giả bộ tiểu bạch nhiều ngày không công như vậy, người ta lại vô thanh vô tức đem tất cả điều tra rõ ràng như vậy, còn đem cộc mẹ trước mắt mình chỉ có thể dùng trí trực tiếp miếu sát (giết trong nháy mắt), trái tim thủy tinh của Cung Trác Lương liền vỡ rầm rầm, hấn cừu quan khác biệt! Nhất là Cung Trác Tường đây người là khí tràng bá vương tinh anh quan nhị đại như vậy!

“Quân tử giúp đỡ người khác, Trác Trác, chúng ta ngày mai nhất định phải hảo hảo cảm ơn Cung huynh mới được.”

Kiều Ưng Trạch đem hai tờ lời khai cắt kỷ đưa cho Cung Trác Lương, trên mặt chính là nụ cười vân đạm phong khinh, chỉ là đồng thời khâm phục Cung Trác Tường, trong lòng y không khỏi cũng có chút tiếc nuối, nếu mình có thể đề tên bằng vàng, làm sao cần phải để tiểu tử phụ chịu nhiều áp lực như vậy.... Nhưng y cùng Cung Trác Lương một ngày không thể quang minh chính đại, y liền một ngày không thể tham gia kì thi mùa xuân, nếu không thật thành quan viên, đó là phải chịu tội khi quân sẽ phải rơi đầu.

“Ưng Trạch..... Tướng công, người cố ý!”

Thái độ của Kiêu Ưng Trạch càng thêm kích thích Cung Trác Lương, bị lão bà làm trò khích lệ nam nhân khác ở trước mặt mình, Cung Trác Lương cảm thấy tôn nghiêm của người lão công bị khiêu chiến, vì thế Cung Trác Lương hóa lửa giận thành dục hỏa trực tiếp phi một phát, đề tiểu tướng công nhà hắn lên giường.

“Trác Trác, từ từ, ngày mai phải đi tiễn Cung huynh, đến lúc đó người có thể dùng xăng bậy.”

Kiều Ưng Trạch lấy tay của Cung Trác Lương đang đặt trên bả vai của mình, chịu đựng nở nụ cười nhìn bộ dáng đáng yêu khi ghen của hắn.

“Hừ, yên tâm đi, ta biết làm như thế nào.”

Cung Trác Lương không kiên nhẫn cầm lấy cổ tay Kiêu Ưng Trạch đặt lên đỉnh đầu y, sau đó cúi đầu hôn lên cổ y, càng đi xuống khí lực hôn càng lớn, đi tới ngực thì có thể gọi là gặm cắn.

“Trác Trác.... Ha ha.... Ta sai rồi..... Đừng cắn..... A..... Nơi đó không được..... Đừng.....”

Ba!

Tắt đèn.....

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Phiên Ngoại: Một Ngày Nào Đó Của Năm Năm Sau....

Mùa hạ Kiền Võ năm thứ tư, Cung Trác Lương hai mươi tuổi, Kiêu Ưng Trạch hai mươi lăm tuổi.

Đế đô, trong thư phòng Kiêu phủ, một người đầu đội lưu vân hàn ngọc quan, thanh niên anh tuấn mặc cẩm bào tơ tằm màu trắng cổ tròn hoa văn tre trúc đang ngồi ngay ngắn sau bàn học, ra vẻ nghiêm túc lật xem sách, kì thật từ ánh mắt ẩn ẩn hàm chứa không kiên nhẫn có thể thấy được, tâm tư hắn lúc này không đặt trên văn tự.

Cửa phòng bị nhẹ nhàng gõ hai tiếng, dừng lại một chút lại gõ thêm ba tiếng, biết đây là thói quen gõ cửa của người nào đó, ánh mắt Cung Trác Lương vừa động, mở miệng gọi người tiến vào.

“Trà lạnh thanh nhiệt trừ hỏa, ta nghĩ hiện tại phu nhân đang cần.”

Một thân trường bào gấm màu xám mặc ở trên người Bình Tích, thân hình duyên dáng của hắn có vẻ rất thẳng thớm, tuấn nhan phản phát tính đậm mực xưa nay, nhìn cũng là mười phần khí thế, sẽ không bởi vì dung mạo quá mức tuấn mỹ mà bị khinh thị.

Chỉ là phụ tá kiêm nội tổng quản tiên sinh của Kiêu phủ lúc này, trên mặt không có nghiêm túc như ngày thường, ngược lại phiếm chút ý cười trên choker.

“Người khi nào trở lại?”

Không để ý tới chế cười của Bình Tích, Cung Trác Lương đem danh mục quà tặng xem qua, để cho Bình Tích này ‘trợ li toàn năng đặc biệt’ đi mua sắm.

“Ân, mặt khác Lư đại nhân đưa tới thiệp mời, nói ngày mai thiết yến trong nhà mời mọi người, thay hai phụ phu các người đưa tiễn, chỉ mời chút người thân cận, nhị gia ngày mai vừa lúc không làm nhiệm vụ, bất quá đại cữu gia có tang trong người, không thể tham gia được.”

Nhị gia trong lời Bình Tích tất nhiên là Kiêu Ưng Hiền, mà đại cữu gia chính là Cung Trác Tường, từ lúc Cung Trác Lương được phu nhân bốn gia trong kinh, cũng chính là mẫu thân của Cung Trác Tường thu làm con nuôi, quan hệ của hắn cùng Cung Trác Tường càng thêm thân cận, lần này ngoại tử mẫu của Cung Trác Tường bệnh mất, hắn hiện tại vẫn còn mặc tang phục, bất quá dù sao cũng không phải thân sinh, cho nên không cần giống Cung Trác Tường phải chịu tang lâu như vậy.

“Ân, cũng không kém lúc này đây, dù sao trước khi đi chúng ta cũng phải bái biệt trưởng bối.”

Cung Trác Lương nghe vậy gật gù đầu, lúc này chợt nghe ngoài cửa truyền đến bẩm báo của gã sai vặt, nói lão gia đã hồi phủ, vì thế Cung Trác Lương

đem đem sách luôn nắm trong tay đặt úp xuống bàn, phụng phịu đứng lên, mà Bình Tích cũng nhún cười cầm danh mục quà tặng theo hần ra khỏi thư phòng.

“Phu nhân.”

Thạch Khang tiến lên phụng mệnh hướng Cung Trác Lương khom người, sau đó nhìn thấy Bình Tích phía sau hần, tuần nhan lãnh khốc lập tức nhu hòa xuống.

“Uống bao nhiêu?”

Cung Trác Lương hơi hơi nhìn Thạch Khang chỉ cao hơn mình một chút, lời nói ra khỏi miệng có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chỉ không đến một lọ, những thứ khác thuộc hạ đều đổi thành nước.”

Ở Hàn lâm viện một đám quan văn trình diễn thủ pháp treo đầu dê bán thịt chó, đối với Thạch Khang mà nói không có tính khiêu chiến gì, kỳ thật trong ngày thường đồng sự của Kiều Ứng Trạch cũng biết từ lượng của y, nhưng gần nhất mấy ngày nay thay y mở tiệc tiễn đưa đi ra ngoài du ngoạn học hỏi chuẩn bị tiến vào Hàn lâm viện, tự nhiên cũng phóng túng một chút.

“Àn, người cũng mệt mỏi một ngày, đi nghỉ ngơi đi.”

Cung Trác Lương gật gật đầu, tuy rằng trên mặt vẫn là nghiêm khắc, nhưng con tức cũng đã lắng xuống một chút, Bình Tích cùng Thạch Khang nhìn nhau cười, cũng một đường ly khai.

“Phu nhân, lão gia hôm nay giống như uống tốt hơn một chút, không cho bọn nô tỳ lại gần hầu hạ, thẳng kêu đích tên phu nhân a.”

Thấy Cung Trác Lương đã phụng phịu đi tới, đại a đầu Hàm Lộ là nha hoàn thế hệ chữ Hàm duy nhất còn lại ở Kiều phủ hướng hần làm lễ, nhin không được dùng khăn che miệng cười trộm, thầm nghĩ cảm tình của lão gia cùng phu nhân thật đúng là nhiều năm như một ngày thật là tốt a.

Mặc dù ở trong phủ của bọn họ, phu nhân anh tuấn sáng sủa bất phàm so với lão gia tuấn tú đơn bạc càng giống chủ của một nhà hơn, nhưng cho dù là Hàm Sương đại a đầu hầu hạ bên người nhiều năm, cũng không dám ở trước uy nghiêm của Kiều Ứng Trạch mà có nửa phần không cung kính, nhưng thật ra Cung Trác Lương nhìn như nghiêm khắc, kì thực đối đãi gia nhân an phận lại khoan dung nhiều lắm, ngẫu nhiên cũng sẽ cùng các nàng đùa giỡn hai câu.

“Được rồi, các người chuẩn bị canh giải rượu cùng nước ấm, trong phòng không cần gia nhân tiến vào hầu hạ.”

Khó chịu trong lòng vì lời nói của Hàm Lộ mà thoáng phai nhạt chút, Cung Trác Lương cách cửa phòng trừng mắt nhìn người nào đó say bí tỉ ở trong phòng liếc mắt một cái, sau đó khòe miệng ả ả lộ ra một mặt nụ cười tà ác đẩy cửa đi vào.

“Nô tỳ đã chuẩn bị tốt, đặt ở trong phòng.”

Hàm Lộ làm việc luôn thật ôn hòa, nhìn thấy Cung Trác Lương đưa lưng về phía mình gật gật đầu, nàng cười thay bọn họ trong chùng cửa phòng, để lại nha hoàn làm nhiệm vụ ở cửa sau, để cho những người khác tiếp tục thu thập đồ vật ở xa.

“Tướng công.”

Bình thường theo thói quen kêu đến hai chữ này sẽ lộ ra hương vị nguy hiểm nhẹ nhàng, Cung Trác Lương vòng qua bình phong quẹo đến buồng trong, liền nhìn thấy Kiều Ứng Trạch về mặt đỏ ửng nhắm mắt dựa trên gối ngủ gà ngủ gật, bộ dáng híp mắt gật gù đáng yêu đến nói không nên lời.

Rõ ràng đã là người trưởng thành hai mươi lăm tuổi rồi, thời gian của Kiều Ứng Trạch giống như dừng lại khi y mười tám, bộ dáng chín giò(?), không chỉ thân mình không thay đổi, mà ngay cả làn da đều giống như khi đó trắng nõn hoàn hảo mịn màng vô cùng.

Nhưng thật ra Cung Trác Lương, trừ bỏ trên mặt ngủ quan có thể tìm ra năm cái kia l thay thế cho bóng dáng của ngựa la ra, bề ngoài thoát nhìn đã hoàn toàn là một mỹ thanh niên cao đại soái.

“Trác Trác.....”

Vì thanh âm của Cung Trác Lương mà mạnh mẽ mở to mắt, trên mặt Kiều Ứng Trạch đều lộ ra ý cười ôn nhu, sau đó từ từ ngồi ở bên giường đem Cung Trác Lương kéo vào lòng ngực của mình Kiều Ứng Trạch yên tâm đem sức nặng của mình đều đặt ở trên người hần.

Từ khi chiều cao của Kiều Ứng Trạch bị Cung Trác Lương vượt qua, cũng dễ dàng bị hần ôm ngang, Kiều Ứng Trạch sẽ không lại quật cường đem gánh nặng đều đè lên vai mình, mà là chậm rãi có thói quen dựa vào Cung Trác Lương, nhất là khi ở bên ngoài bị chen ép bất bình, về đến nhà có thể có bờ vai gánh vác toàn bộ sức nặng của mình, đối với Kiều Ứng Trạch xem ra, thật sự là một chuyện thập phần hạnh phúc.

“Biết rõ uống rượu nhiều sẽ hại thân, như thế nào còn đi theo hồ nháo cùng bọn họ?”

Giúp Kiều Ứng Trạch uống hết canh giải rượu, tay Cung Trác Lương vòng qua thắt lưng của y đặt trước người hần, lưu loát cởi vạt áo cho y, không nhanh không chậm chỉ còn lại áo lót, cuối cùng ôm ngang người tiến vào bồn tắm.

Hiện giờ chiều cao của Cung Trác Lương theo chính hần phỏng chừng đại khái là một mét tám, hơn nữa hàng năm kiên trì rèn luyện, tuy rằng bề ngoài nhìn không thấy, nhưng quần áo dáng người phía dưới chính là thập phần có dự đoán được, bất quá bởi vì Kiều Ứng Trạch ngăn cản không thể đem làn da phơi nắng thành màu lúa mạch khỏe mạnh, điều này làm cho Cung Trác Lương có chút tiếc nuối nhỏ nhỏ.

“Không uống bao nhiêu, có Thạch Khang ở đây, nói sau đồng sự thay ta đưa tiền, chung quy không tốt để từ chối quá nhiều.”

Không có ngưng ngưng cự tuyệt cái ôm của mình như thường ngày, Kiều Ứng Trạch cười nhìn Cung Trác Lương, hiện tại tuy rằng y uống có chút say, nhưng thần trí vẫn thập phần rõ ràng, cũng biết mấy ngày nay uống rượu nhiều lần làm Cung Trác Lương mất hứng, cho nên biểu hiện lúc sau đặc biệt nghe lời, bỏ qua mặc quần bài bỏ.

“Hừ.”

Cung Trác Lương hừ lạnh một tiếng tỏ vẻ không tiếp nhận lời giải thích, sắc mặt cũng không thấy một chút chuyển biến gì, chỉ là động tác đem Kiều Ứng Trạch đặt vào trong bồn tắm lại ôn nhu như trước, sau đó hần đứng ở bên cạnh bồn tắm nhìn Kiều Ứng Trạch ngoan ngoãn cời xuống áo lót của chính mình, ánh mắt ám chỉ nhìn nhìn đại lưng của chính mình.

“Mặt khác có thể từ chối ta đều từ chối, hôm nay xác thực là lần cuối cùng, mấy ngày sau sẽ không uống rượu nữa.”

Kiều Ứng Trạch ngâm mình trong bể tắm nhìn nhìn mình, lại nhìn nhìn Cung Trác Lương áo mũ chỉnh tề, thấy hần đứng bên cạnh bồn tắm không có ý muốn động dậy, Kiều Ứng Trạch mím môi chậm rãi đứng dậy đi qua, động thủ thay Cung Trác Lương cời quần áo, độ nóng trên mặt cũng càng thêm cao.

“Đây chính là người nói, nếu như trước khi rời kinh người lại uống rượu thì tính như thế nào? Quy tắc cũ?”

Khi cời chỉ còn lại quần lót, khuôn ngực của Cung Trác Lương liền hiện ra, dĩ nhiên làm cho nơi nào đó sức sống bùng bùng chạm vào cảm của Kiều Ứng Trạch.

Theo như quy tắc cũ mà Cung Trác Lương nói, chính là lúc Kiều Ứng Trạch nuốt lời, phải cùng hần cao hứng làm một lần, mà nuốt lời này cho dù là chủ quan mong muốn hay là khách quan bức bách đều có hiệu lực, mà nếu Cung Trác Lương nuốt lời, thì phải bị Kiều Ứng Trạch gọi nưong từ một ngày.

“Được!”

Kiều Ứng Trạch nghĩ nghĩ mình quả thật là không còn yển hội, cũng là rất thống khoái đáp ứng một tiếng, đồng thời một tiếng trống làm tinh thần hăng hái túm lấy quần lót của Cung Trác Lương, sau đó lui ngó vào trong bồn tắm không hề nhìn hần.

“Ngày mai Lư huynh mời khách thay chúng ta đưa tiền, cho nên tướng công a, người hiện tại liền ngoan ngoãn theo ta đi.”

Cung Trác Lương khẽ cười ngồi vào trong bồn tắm, dễ dàng bắt được Kiều Ứng Trạch yên lặng không nói gì, ngồi chồm hổm ở hai chân y đem người kìm lại trên vách bồn tắm, sau đó thân mật kháng khí kè sát lại.

“Người gian xảo trên chợ ta..... Ân.....”

Lời kháng nghị còn chưa nói xong, môi Kiều Ứng Trạch đã bị Cung Trác Lương chặt chẽ che lại, chỉ còn lại tiếng thở dốc.....

..... Dưới đây là bộ phận thịt chung 【bồi bổ】.....

“Ứng Trạch, người hôm nay thật sự đặc biệt miễn cảm a.”

Bộ vị cùng ma sát cảm nhận được Kiều Ứng Trạch thay đổi, Cung Trác Lương một tay đặt trên lưng áo, một tay vuốt ve lồng ngực y, sau đó nắm tiểu nhũ bên phải xoa nắn.

“Đừng....”

Thân thể miễn cảm kịch liệt run rẩy, Kiều Ứng Trạch đã bị ôm bán ngồi ở trên đùi của Cung Trác Lương, căn bản là trốn không thoát kiểm chế của Cung Trác Lương, chỉ có thể cắn chặt môi cố gắng nhịn xuống tiếng rên rỉ muốn tràn ra, hai tay nắm chặt vai Cung Trác Lương.

“Một thân mùi rượu, cũng thật là nên hảo hảo rửa sạch mới được.”

Ngâm lấy vành tay Kiều Ứng Trạch liếm cắn, Cung Trác Lương vươn tay ôm eo y gian xảo xoa nắn tính khí miễn cảm, sau đó dùng ngón trỏ cùng ngón giữa ấn vào nhu lộng huyết khẩu đóng chặt.

“Cảm miệng!”

Kiều Ứng Trạch không chịu nổi Cung Trác Lương nói lời sắc tình, nâng mặt hần lên liền hung hăng hôn lên, cảm giác được kích thích ở ngực mình biến mất, sau đó phân thân liền truyền đến khoái cảm, khớp hàm Kiều Ứng Trạch căng thẳng, không cần thận cần phải đầu lưỡi Cung Trác Lương, sau đó cũng cảm giác được sau hậu huyết căng ra, người nọ đứng là trực tiếp đưa hai ngón tay tiến vào.

“Tướng công, người cắn ta rất đau a.”

Liêm liêm khoe miệng của Kiều Ứng Trạch, Cung Trác Lương một lời hai ý cười xấu xa, sau đó thời điểm Kiều Ứng Trạch muốn phản kháng gãy giữa, tay nắm chặt lấy phần thân, lập tức khiến cho Kiều Ứng Trạch trút ra tức giận như bóng cao su xẹp xuống, chỉ thừa lại chút sức ôm lấy bả vai mình thờ.

“Ngoan, tiết ra quá sớm cũng không tốt.”

Ngay tại lúc Kiều Ứng Trạch nâng thất lưng chờ đợi mình phục vụ, Cung Trác Lương xấu xa buông dục vọng đang trưởng lớn của y ra, sửa lại ôm lấy thất lưng y vuốt ve da thịt non mềm, sau đó đồng thời cúi đầu cắn lên quả phần nộn của y, ba ngón tay cũng chen vào trong dừng đạo, dùng nước ẩm làm bôi trơn chuyển động tròn sấp.

“Trác Lương.... Ân.... Đùng... Ân...”

Kiều Ứng Trạch phản xạ ngửa ra sau thân thể căng cứng, tại thể công của Cung Trác Lương hoàn toàn không có năng lực phòng thủ, chỉ có thể dòn dập thờ hào hên đắm chìm trong cảm giác kích thích, từng trận choáng váng trước mắt.

“Tốt lắm, cũng sắp có thể.”

Cảm giác bàn tay nắm bả vai trở nên có chút vô lực, Cung Trác Lương ngẩng đầu nhìn Kiều Ứng Trạch đã sắp đạt cao trào, thấy bộ dáng y mê ly hô hấp dồn dập, biết đây là còn cùng nước ẩm cùng kích thích có chút không tốt, vội thu liễm không kích thích quá nhiều đến y, đơn giản giúp hai người tắm rửa thân thể, sau đó dùng áo tắm bọc Kiều Ứng Trạch lại, đem hân ôm trở về phòng ngủ.

“Ta.... Thật vô dụng...”

Rời khỏi bồn tắm có chút ngọt ngào, Kiều Ứng Trạch được đặt trên giường hô hấp vài ngụm không khí trong lành, thần trí rốt cục thanh tỉnh lại, nghĩ đến Cung Trác Lương vẫn chưa làm mà mình thiếu chút nữa đã bất tỉnh, đỏ ửng trên mặt vừa mới tán đi lại lập tức hiện lên.

“Là ta đùa quá trớn, nơi đó lại oi bức, người lại uống rượu, ngâm nước lâu sao có thể không choáng váng?”

Cung Trác Lương ngâm nước ẩm uy cho Kiều Ứng Trạch hai ngụm, cảm thấy y có chút tiêu nhiệt, lúc này mới cời cời áo tắm trên người y xuống, đem gối đầu kê dưới thất lưng y, chính mình ngồi chồm hổm tách hai chân y ra.

“Trác Lương.... Ân.... Cái kia..... Mặt sau.... Từ phía sau.... Cũng có thể mà.”

Cảm thấy hai ngón tay Cung Trác Lương nương theo đầu bôi trơn tiến vào trong cơ thể mình, Kiều Ứng Trạch hơi hơi ngửa đầu đem cánh tay che mắt mình lại, lại cảm thấy thính lực bởi vì vậy mà càng nhạy bén hơn, đầu bôi trơn kia bị đè ép ma sát ra tiếng ồm ồm, nghe đậm mỹ như vậy, Kiều Ứng Trạch do dự nửa ngày, nghĩ đến mình gần đây xác thực là vắng vẻ Cung Trác Lương, cuối cùng vẫn là khê cần mỗi nói ra lời nói làm cho y cảm thấy ngượng ngùng.

“Thật sự? Tướng công, người thật sự là rất quan tâm ta.”

Cung Trác Lương đang cố gắng vì tính phúc của mình mà cố gắng mở rộng nghe vậy nhãn tình sáng lên, cúi người tiến đến bên tai Kiều Ứng Trạch thổi thổi khí, sau đó đem Kiều Ứng Trạch đang giống như đã điều chôn đầu dưới chân lật lại đây, biến thành nửa người trên cúi thấp xuống, bộ dáng ngượng ngùng nửa người dưới nhếch cao lên quý gối dưới thân của Cung Trác Lương.

“Tướng công, đừng kẹp chặt như vậy, ta không vào được, thả lỏng chút.”

Hai tay đem móng cánh hoa trắng nõn tách ra hai bên, nhìn tiểu huyết bị chính mình làm cho hồng nhuận đang khản trương co rút lại, Cung Trác Lương đem dục vọng lại trưởng lớn đề lên, trên đỉnh trần ra dịch trong suốt đem nếp uốn bôi trơn càng thêm bóng loán trơn nhẵn.

“Ân... Chậm.... Chậm một chút.... Quá lớn.... Trác Trác...”

Cảm thấy mặt sau của mình giống như bị cắn tràn nứt ra, Kiều Ứng Trạch gắt gao nắm chặt chắn ở trước mặt mình, há miệng hung hăng cắn góc chắn, nhưng xuất phát từ tín nhiệm đối với Cung Trác Lương, y vẫn là chống cự lại bản năng tự vệ của thân thể, cố gắng thả lỏng làm cho hân có thể đi vào càng nhiều.

“Tốt lắm, Ứng Trạch của người cũng trưởng lớn, thì tốt rồi.”

Vì tránh làm bị thương Kiều Ứng Trạch, Cung Trác Lương chậm rãi thử thăm dò cực đại của mình ở bên trong, thành công đem đầu lớn nhất đột phá cơ vòng phòng tuyến, Cung Trác Lương hưng phấn liêm liêm môi dưới, thẳng thất lưng chạm vào nơi sâu nhất trong cơ thể Kiều Ứng Trạch, ma sát thẳng đến vị trí tuyến tiền liệt.

“Ngô.....”

Thân thể Kiều Ứng Trạch run lên mãnh liệt, ngay cả khí lực quý cũng không có, nếu không phải Cung Trác Lương sớm có phòng bị ôm lấy thất lưng y, chỉ sợ Kiều Ứng Trạch đã trực tiếp nằm úp sấp xuống.

“Tướng công, thực thích đi, người cũng đã hưng phấn như vậy sao?”

Cung Trác Lương nắm chặt thất lung mạnh khảnh của Kiều Ứng Trạch, dục vọng chôn trong cơ thể y thì chậm rãi ma sát, mà ngọc trụ phản hồng của Kiều Ứng Trạch vốn bởi vì trường đau mà xẹp xuống, lúc này đã càng thêm hưng phấn mà đứng lên, còn khó nhìn chảy xuống rất nhiều nước mắt.

“Đừng... Đừng nói nữa... Trác Trác.... Giúp ta....”

Kiều Ứng Trạch bị khoái cảm tùy ý va chạm đã không còn cách nào nhẫn nại được nữa, muốn phóng thích dục vọng để cho y vô pháp rứt rờ xuống, thân thủ chính mình run rẩy muốn an ủi dục vọng của mình.

“Không được nga, tướng công, nơi này hôm nay chỉ có ta có thể chạm vào, ngươi nếu muốn ta giúp ngươi, vậy tự mình đùa bỡn đầu vú cho ta xem.”

Cung Trác Lương ác liệt ngăn tay của Kiều Ứng Trạch lại, sau đó tự mình cầm lấy phân thân run động của y xoa nắn, ngược lại công kích ở trong cơ thể của y càng thêm nhanh.

“Trác Trác.... Ngươi... Ân... Ta....”

Kiều Ứng Trạch bị buộc không còn cách nào khác, nhưng vô luận cố gắng như thế nào, hai tay vô lực của mình đều không phá được phòng tuyến mà Cung Trác Lương bày ra, dục vọng bị nghiền ở điểm giới hạn làm cho y thật sự không nhìn nổi nữa, chỉ có thể đem tay phải đè xuống thân thể của mình, ở góc độ Cung Trác Lương có thể nhìn được, dùng tay trái nắm lấy khóa lạp của mình sớm bị Cung Trác Lương ngoạn đến sung đỏ tiếp tục xoa nắn.

“Ngao!”

Bị tư thái dâm loạn khó có được của Kiều Ứng Trạch kích thích đến, Cung Trác Lương rốt cục không khác chế được dục vọng của mình, ôm chặt lấy thất lung y lướt động càng nhanh thêm, thẳng đến khi chính mình đạt đến điểm giới hạn, mới cầm lấy phân thân không ngừng rơi lệ của Kiều Ứng Trạch mà nhu lỏng, rốt cục, lại lúc Kiều Ứng Trạch nhìn không được mà bắn ra, Cung Trác Lương cũng bắn vào trong cơ thể y....

“Trác Trác, ta không có khí lực...”

Kiều Ứng Trạch sức cùng lực kiệt được Cung Trác Lương ôm vào trong ngực, rất nhanh đã buồn ngủ, nhưng hô hấp của y mới vừa vững vàng không bao lâu, lại cảm giác được thứ đó của người nọ lại phần chấn tinh thần tiến vào.

“Không quan hệ, tư thế này ngươi không cần phí một chút khí lực, thả lỏng thoải mái hưởng thụ là được, ngoan, buổi tối làm toàn bộ đồ ăn ngươi thích.”

Cung Trác Lương buồn cười hôn lên môi Kiều Ứng Trạch, bắt đầu hành trình thứ hai trong ngày hôm nay.

==^==^==

PH: H này chỉ edit theo kinh nghiệm reader không chắc chắn sát nghĩa, mọi người đừng chê.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Tự Làm Bậy

Sáng sớm ngày hôm sau, Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch đi tặng quà cho Cung Trác Tường, hai bên đều không nói một chữ đối với chuyện đã xảy ra lúc trước, chỉ là lúc sắp chia tay, Kiều Ứng Trạch hướng Cung Trác Tường khom người thật sâu vái chào, mà Cung Trác Lương cũng thật tình thực lòng kêu hân một tiếng ca, Cung Trác Tường cười cười coi mở, quay đầu ngựa tiêu sái rồi đi.

Hai người Cung Trác Lương trở về Tây phủ, nhớ tới chuyện muốn đi Cung gia thăm hỏi, nhưng Cung Trác Lương thật sự không muốn giả nữ trang, liền lấy danh nghĩa ‘phu nhân thân thể bệnh nhẹ, tiểu cữu được ủy thác đến thăm’, mang theo Nhược Lam cùng Diệp Nhi ra ngoài.

“Người nóng như vậy các ngươi không biết hạ nhiệt sao?”

Cung Trác Lương nhìn Cung phu nhân thân tính nóng đỏ bừng lui ở trong chăn phát run, ngay cả khăn hạ nhiệt trên trán cũng không có, trong phòng cũng không ngửi thấy một chút mùi thuốc đông y, cũng không biết đốt cái hương gì xông người, vì thế mất lạnh quét nha hoàn trong phòng một vòng, thấy bộ dáng các nàng khó nên sự sợ hãi, trong lòng biết chuyện này có chút vấn đề.

“Còn thất thần cái gì! Còn không mang khăn đến đây đắp lên trán cho Cung phu nhân, thêm chăn, đem hương đều tắt, mở cửa sổ thông gió, còn có thuốc hạ sốt đâu, đi nấu a.”

Cung Trác Lương những ngày gần đây khôi phục thói quen nam nhân, tuy rằng bộ dáng còn là thiếu niên choai choai, nhưng khi nói chuyện tự nhiên liền mang theo khí thế nghiêm khắc, đừng nói bọn nha hoàn trong phòng bị hân trấn áp, vội vàng ra ngoài thu xếp mọi chuyện, mà ngay cả Cung lão gia đứng phía sau cũng rụt cổ, nói cũng không dám nói một câu. Ngồi di nương còn lại là si ngốc nhìn bộ dáng anh lãnh của con mình, căn bản không chú ý sự tình xung quanh.

“Phụ thân, mẫu thân đang bệnh, như thế nào không mời đại phu đến xem, tìm một bà đồng về đây có lợi ích gì?”

Cung Trác Lương chán ghét nhìn phòng ở dãn đầy phù chú, cũng không nguyện ý ngồi ngốc trong này, nói xong liền xoay người ra khỏi phòng, mà Cung lão gia cùng Ngô di nương thì vội vàng đi phía sau hắn.

“Nàng đây không phải là.... Tự mình làm bậy thôi.”

Theo Cung Trác Lương tới thiên đình (?) rồi, Cung lão gia cho gia nhân lui xuống, lá gan tăng thêm một chút tiến sát đến bên người hắn vài bước nhếch miệng cười cười.

“Hồ nháo! Ngươi.....”

Hiểu được lời của Cung lão gia, Cung Trác Lương vỗ mạnh lên bàn, không đợi lời trách mắng của hắn ra khỏi miệng, Cung lão gia thể nhưng dưới con kinh sợ thiếu chút nữa là quỵ xuống, vẫn là Ngô di nương phản ứng nhanh đến đỡ lão, bằng không làm cha lại quỵ trước mặt con trai, lão liền thật sự nửa điểm thể diện cũng không có.

Mà nhìn thấy Cung lão gia bộ dáng khiếp nhược, lời trách cứ của Cung Trác Lương cũng không nói ra được, dù sao cũng là sinh phụ của thân thể này, tuy rằng Cung Trác Lương khinh thường, nhưng mặt ngoài cũng phải tôn trọng phụ tử tam cương ngũ thường*.

“Này..... Này.....”

Trên mặt Cung lão gia lúc trắng lúc xanh, nhưng là biết đứa con trai này hiện tại chính mình quản giáo không nổi, cuối cùng vẫn là miễn cưỡng xấu hổ cười cười, trong lòng thập phần nghi hoặc, lẽ ra trên đời này hận cộp mẹ nhất, Cung Trác Lương hẳn là người đầu tiên, hiện giờ cơ hội tốt như vậy để trừ bỏ nữ nhân này, hắn như thế nào ngược lại phát hỏa lớn như vậy?

“Lão gia vạn lần đừng động khí, đại thiếu gia không phải đang kêu ngày qua sao, chuyện bên này liền giao cho thiếp thân đi.”

Ngô di nương cười thay Cung lão gia thuận khí, đưa lão hồng ra ngoài, mới thu liễm ý cười quay lại bên người Cung Trác Lương, đánh cái ánh mắt đầy ẩn ý qua cho hắn.

“.....”

Cung Trác Lương thấy bộ dáng Ngô di nương lấy lòng Cung lão gia liền thập phần tức giận, nhưng thấy vẻ mặt của nàng tâm sự nặng nề, vẫn là thu lại tức giận theo nàng trở về phòng ở, chỉ là dọc theo đường đi sắc mặt đều là lạnh lùng.

“Lương nhi, ngươi thực cho rằng vi nương là cái loại nữ nhân độc ác ham mê thế vị, mưu hại chủ mẫu sao?”

Dẫn Cung Trác Lương vào ngồi xuống bàn trong phòng, Ngô di nương nhìn một vòng xác định trong phòng không có ai, mới cười khổ ngồi đối mặt với Cung Trác Lương, trong mắt đã lờ lờ lệ quang.

“Con tại sao có thể nghĩ mẫu thân như vậy, con chỉ là khí không qua, mẫu thân hà tất một lòng đặt trên người nam nhân ích kỷ vô năng kia, ta là oán hận Cung phu nhân, cũng ước gì nàng bị báo ứng, nhưng ta cũng thừa nhận Cung gia có thể phú quý như ngày hôm nay, đều là một tay nàng lo liệu, nam nhân kia nhưng vì cái nhà này bỏ ra nửa phần tâm lực sao? Mà chuyện cho tới bây giờ, hẳn cho là mẫu tử chúng ta có thể áp chế Cung phu nhân, còn muốn làm cho vợ cả bệnh chết, lão còn là con người sao!”

Cung Trác Lương quả thật tin tưởng Ngô di nương không phải cái loại nữ nhân ngoan độc, cũng tin tưởng nàng chỉ hướng về một đứa con là hắn, cho nên ở trước mặt nàng, Cung Trác Lương cũng không che dấu tính tình của mình, vì không có che dấu thanh âm, cho nên vẫn chưa hoàn toàn qua thời kì vỡ giọng nên giọng nói hơi có vẻ khàn khàn, mấy câu đó nói ra, Cung Trác Lương đúng là cảm giác rất sáng khoái, hẳn chính là có thể thống khoái phát giận.

“Ta lại nào dám có hi vọng gì đối với hắn, hảo hài tử, ngươi có thể tin tưởng vi nương, vậy so với cái gì đều quan trọng hơn.”

Thái độ của Ngô di nương đối với Cung Trác Lương không thấy tức giận, ngược lại nhìn không được tiến lên sờ sờ mặt của hắn, đây là lần đầu tiên sau hơn hai năm nàng mới nhìn thấy bộ dáng nam trang của hắn, quả nhiên nhi tử nhà mình là tốt nhất, trong mắt của Ngô di nương, Lương nhi hẳn là nam nhân tuấn tú nhất trên đời này, ai so ra đều kém.

“Nương... Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Cung Trác Lương bị sờ có chút ngượng ngùng, con tức cũng bị nước mắt của Ngô di nương dập tắt, ngấm lại trong lòng cũng có chút áy náy, liền lấy khăn tay trong ngực mình lau nước mắt cho nàng.

Từ sau khi ở riêng, chính mình vội vàng chuyện trong nhà, lại không không nhớ ra được cho Ngô di nương thấy bộ dáng nam trang của mình, chỉ là theo thường lệ mỗi tháng để Diệp nhi đến thăm nàng một lần, nghĩ đến nàng cũng chưa từng cùng mình yêu cầu qua cái gì, tâm Cung Trác Lương lại mềm nhũn một ít, lại nghĩ nàng năm nay cũng bất quá là ba mươi tuổi, không nói đến bộ dáng tính tình tốt như thế nào mà ngay cả lão công tốt cũng tìm không thấy, nàng hiện tại lại chỉ có thể buộc mình cả đời bên Cung lão gia phế vật kia, như thế nào không tiếc cho người.

“Ai... Làm bậy a, ngươi còn nhớ nha đầu Nhục Tử kia?”

Ngô di nương tiếp nhận khăn tay của con trai lau nước mắt, sau đó xem như bảo bối cất vào trong ngực mình, lại dùng khăn tay khác của mình lau lau mặt, lúc này mới sầm nãi tiếp tục nói.

“Đương nhiên, việc này cùng nàng có liên quan?”

Cung Trác Lương thế nào lại không nhớ rõ nha hoàn độc ác kia, nghe Nhượng Tử cùng Diệp Nhi các nàng nói, Nhượng Tử gả cho Cung Trác Ngọc làm thiếp, vốn là có được chút sủng ái, nhưng sau lại bất kính với vợ cả của Cung Trác Ngọc, bị Cung phu nhân hung hăng giáo huấn một hồi, thiếu chút nữa mất nửa cái mạng, bị quân giáo có chút ngoan ngoãn, thẳng đến khi năm rồi tra được có thai, lúc này mới lại hoạt náo.

“Lại nói tiếp thật sự cũng là báo ứng. Kỳ thật phu nhân không phải bị bệnh, là Nhượng Tử cùng lão gia hạ dược, chính là loại dược lúc trước muốn dùng trên người cô gia.”

Ngô di nương nắm tay Cung Trác Lương nhẹ nhàng vuốt, vẻ mặt có chút phức tạp cảm thán một tiếng, nói ra một tin tức kinh người.

“Cọp mẹ không phải bị đường ca dọa bệnh? Tại sao lại kéo theo Nhượng Tử?”

Cung Trác Lương nhường nhường mày, thăm nghĩ điều này cũng thật sự là châm chọc, cọp mẹ lúc trước chuẩn bị thuốc độc dùng để giết Kiều Ứng Trạch, hiện giờ đúng là chính nàng được hưởng dụng, mà Nhượng Tử kia, cũng xem như trò giỏi hơn thầy.

Nói đến độc dược kia, nó hiếm lạ ở chỗ là không tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với thân thể người, cho nên không đem khám nghiệm tử thi có phương pháp kiểm tra linh tinh gì đó, nó giống như là một loại bệnh xâm hại đến thân thể, khiến cho có bệnh trạng sốt cao như là những bệnh thông thường, Cung phu nhân là ý vào thân thể tốt mới cứng rắn không khám đại phu như vậy, mà giống như thể chất cả Kiều Ứng Trạch, này một lần sốt cao như vậy có thể chống đỡ được vài ngày chứ?

“Ta cũng vậy sau khi phu nhân bị bệnh ta mới biết được, Nhượng Tử kia đã sớm câu dẫn lão gia, nghe ý tứ trong lời nói của bọn họ, đưa nhũ trong bụng Nhượng Tử cũng là của Cung lão gia, cha chồng cùng con dâu thông gian, đã bị thiên hạ gièm pha, hiện giờ muốn độc hại vợ cả chủ mẫu.”

Ngô di nương nhắm mắt lại rồi hạ quyết tâm, đem chuyện xảy ra đều giải thích từ đầu tới cuối cho Cung Trác Lương rõ.

Nguyên lai năm trước phu nhân dạy dỗ Nhượng Tử, Nhượng Tử ghi hận trong lòng, lại cảm thấy đi theo Cung Trác Ngọc thật sự vô vọng, liền đem chủ ý đánh tới trên người Cung lão gia suốt ngày mượn rượu giải sầu, dụ dỗ lão ‘cưỡng bức’ mình, sau đó ốm ở thông gian, gió bên tay tại vù vù thổi qua bên tai, dấm bức ra vài phần tính nết của Cung lão gia, mà ngay tại lúc Cung lão gia muốn tìm Cung Trác Tường xin giúp đỡ, nhưng thật ra lúc trước bị Cung Trác Tường dọa cho là gan muốn vỡ.

Sau Cung phu nhân cũng bị Cung Trác Tường tự mình giáo huấn một chút, thật sự là bị dọa một chút, nhưng ngày hôm sau cũng đã chuyển biến tốt, cũng là Nhượng Tử đem đôi chén thuốc của nàng, thừa dịp lúc Cung phu nhân bị sốt đến mơ hồ, cùng Cung lão gia khóc nháo cầu lão làm chủ cho đứa con của mình, Cung lão gia liền thật sự đồng ý, mà Ngô di nương trong lúc vợ tình nghe được bọn họ nói chuyện, Nhượng Tử muốn Cung lão gia cân nhắc cho nàng lên làm tiểu thiếp, nghĩ là nàng cũng biết thân phận của mình không thể lên làm chính thê, lại kiêng kỵ Cung Trác Lương, vừa muốn đem Ngô di nương đẩy lên trên, vừa thay chính mình chấn gió vừa nịnh bợ mẫu tử Cung Trác Lương.

Mà Cung lão gia tuy rằng e ngại cọp mẹ, nhưng không sợ Ngô di nương, lại cảm thấy mình coi trọng nàng rồi, cho nên cũng theo sắp xếp của Cung lão gia, đem việc này định ra, nếu không phải Ngô di nương giả bộ yếu đuối, toàn bộ đều phải nghe theo con trai, việc này phải có con trai làm chủ mới được, lúc này mới khiến cho hai người hoãn lại việc này, bằng không nàng sợ là đã bị hai người họ đẩy đến trước miệng sóng gió, ngày sau nếu mẫu tử bọn họ có cái gì vạn nhất, chỉ sợ oan ức độc hại chủ mẫu này, nàng phải công trên người.

“Hai người này. Thật sự là cầm thú còn không bằng!”

Cung Trác Lương nghe Ngô di nương nói xong những lời này, ngay cả khí lực mắng hai người vài câu đều lười, hẳn vốn tưởng rằng Cung lão gia là bởi vì bị cọp mẹ ức hiếp, lúc này mới trong áp lực sinh ra tâm tư hại người, lại không nghĩ rằng căn nguyên vẫn là sủng thiếp diệt thê, hay là sủng con của thiếp thất, Cung Trác Lương đã cảm thấy những người Cung gia này đều phải đem ra ngoài bắn chết hết!

“Lương nhi. Nương vốn dĩ không muốn liên lụy ngươi, nhưng nếu vì nương mà ngươi bị người bôi nhọ, này ngươi mới thật là tai hại vô ích, nay chỉ có kể này, đó là nương tìm một am ni yên tĩnh tu hành, cũng có thể bảo toàn thanh danh của ngươi, cũng có thể để cho nương sạch sẽ sống qua nửa đời còn lại.”

Ngô di nương chán nản lắc đầu, trong lòng đối tượng phu như vậy nửa điểm hy vọng xa vời đều không có, vốn nàng còn nhớ rõ trọng phu đối đãi với mình thật ôn nhu, cũng thương xót lão một nam nhân bị thê tử ức hiếp quá đáng, nhưng sự tình đi đến bước đường hôm nay, nàng mới phát hiện chính mình có bao nhiêu sai lầm.

Hiện giờ, nàng coi như là phu tử tông tử, mà nàng cũng biết Cung Trác Lương có tiền đồ sáng lạng, đương nhiên không đành lòng vì chính mình trốn khỏi nhà chồng mà phá hủy thanh danh của hắn, nàng vốn định thật sự xuất gia, nhưng chỉ biết dạng này càng hạ thấp xuất thân của Cung Trác Lương, cho nên liền lấy biện pháp tu hành cầu phúc cho cả nhà, vì bảo vệ thanh danh trong sạch của chính mình, cũng tránh khỏi Cung Trác Lương bị người nói là được ni cô sinh đường.

“Nương, ngươi cần gì phải vì ta, chính mình như vậy?”

Cung Trác Lương nghe vậy trong lòng hung hăng chấn động, có chút ngốc lăng nhìn nữ nhân từ ái trước mặt này, lại một lần nữa, hẳn từ trên người nữ

nhân này cảm nhận được tình thương không vụ lợi của mẹ, cái mà ở đời trước hẳn chỉ có thể nhìn người khác hưởng thụ, chính mình lại là tình cảm chân thành tha thiết thiên kim khó cầu.

“Vi người, nương có cái gì ừy khuất, nương về sau có thể ở trước mặt Phật Tổ, thay người cùng cô gia, còn có con của các người mà cầu phúc, cũng đã thập phần hạnh phúc.”

Nhìn thấy Cung Trác Lương cảm động, Ngô di nương nín khóc mỉm cười đem hân ôm vào trong lòng, chỉ cảm thấy có thể cùng con trai cùng một chỗ như vậy, đời này của nàng đã viên mãn, cũng không còn gì sở cầu.

“Nương, ta hôm nay liền mang người cùng đi, chúng ta không đi cái gì am ni cô, con trai thay người mua một căn nhà tốt, chúng ta thư thư phục phục sống hưởng phúc, Mãn Ngôn người còn chưa gặp qua, chính là ngoại tôn của người, hiện giờ đã bốn tháng tuổi, cả ngày không khóc không nháo chỉ cười, rất thú vị, bà vú ta không yên tâm, vẫn là để cho ngoại tổ mẫu người giúp đỡ chiếu cố mới được.”

Cung Trác Lương cảm thấy cảm động, cũng không cảm thấy được cùng nữ nhân so với kiếp trước của mình không lớn hơn mình mấy tuổi mà làm nũng có gì khó coi, chỉ cảm thấy đời này khó có được một mẫu thân thật tình yêu mình như vậy, vậy nên đối với nàng tốt một chút mới được!

“Tốt lắm, không nói trước.... Nay, chuyện trước mắt, nên giải quyết như thế nào?”

Ngô di nương bị lời Cung Trác Lương làm cho tâm động không thôi, nhưng nghĩ đến cố kỵ của mình, vẫn là có khuynh hướng tiến vào am ni cô, liền cười đôi chủ đề, trở lại chính sự hôm nay.

“Việc bọn họ hạ độc, cạp mẹ đã biết chưa?”

Cung Trác Lương nghe vậy lạnh lùng cười, thầm nghĩ giữa đồng đội giống hỏ cùng đồng đội ngay cả heo cũng không bằng, hẳn đương nhiên sẽ không chọn về sau, hiện giờ Cung gia hay là nhà mẹ đẻ trên danh nghĩa của hắn, có Cung phu nhân ở đây tốt xấu gì cũng chống đỡ được mặt ngoài, nếu là rơi xuống tay của phụ tử Cung gia cùng Nhượng Tử, chính mình chỉ có bị liên lụy một phần.

“Xem ý tứ của Nhượng Tử nàng thì biết được, hình như là sau khi Nhượng Tử hạ độc thì tức giận trở về, Cung phu nhân giận dữ cùng hận ý đan xen nên độc mới phát nhanh như vậy, lão gia cũng là bởi vì này mới từ bỏ quyết tâm của nàng, lại cãi nhau nói là vì người cùng đứa con trong bụng Nhượng Tử.”

Ngô di nương cẩn thận nghĩ đến lúc sau, cười khổ cho Cung Trác Lương câu trả lời khẳng định đầy thuyết phục, nếu là Cung phu nhân tốt lên, Nhượng Tử khẳng định sống không được, lão gia sợ là cũng sống không bằng chết.....

“Bọn họ nếu nói là tự làm bậy, như vậy hết thấy đều dựa vào thiên ý à được.”

Cung Trác Lương lạnh lùng cong khóe miệng, thầm nghĩ một nhà này đều là cảm thú chết chưa hết tội, vậy tùy vào chính họ chó cắn chó thôi!

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Không Thể Sống

Cung Trác Lương để cho Nhượng Lam cùng Diệp Nhi giúp Ngô di nương thu dọn đồ đạc, vật ngoài thân quần áo linh tinh kết thầy đều bỏ, chỉ mang theo chút đồ vật quý trọng, trang sức cùng tiền riêng vân vân, nhưng nhìn chung phòng ngủ của Ngô di nương, nhìn mọc mạc không thấy vật gì trân quý.

Ngô di nương đối với đồ vật trong phòng một cái cũng chưa đụng tới, chỉ là lấy hộp trang sức cùng vốn luyện riêng của mình, mà Cung Trác Lương nhìn thấy chỉ có một bao hành lí nhỏ, không khỏi có chút đau lòng đối với Ngô di nương, nghĩ nàng từng là thanh quan hoa khôi nổi danh giang nam, làm thiếp trong Cung gia đại phú thương nhân mười mấy năm, nhưng lại chỉ có một chút vốn luyện riêng như vậy.

“Vi nương cũng không phải vô dụng như vậy, năm đó sau khi biết lão gia đã có vợ con, vì nương đã đem toàn bộ tiền và vật có giá trị gửi hơn phân nửa ở tiền trang, vốn nghĩ chờ sau khi người ra riêng trộm lấy ra ngoài chi tiêu, nhưng sau lại xảy ra biến cố như vậy, người lại không thiếu những thứ này, liền vẫn không nhắc tới, lại nói tiếp, cũng đáng mấy ngàn lượng bạc.”

Xem hiểu suy nghĩ của Cung Trác Lương, Ngô di nương.... Hiện tại nên xưng là Ngô thị, dùng khăn tay che miệng cười, cộng thêm hốc mắt nàng vì khóc mà hơi hơi phồng hồng, lại có dáng vẻ chọc người yêu thương.

“Thì ra là thế, chúng ta rời đi đi, Nhượng Lam, kêu Thạch Khang đem mọi người tiến vào, Diệp Nhi, trước tiên đưa phu nhân lên kiệu nghỉ ngơi.”

Cung Trác Lương lấy một cái ánh mắt nam nhân trưởng thành nhìn đến, Ngô thị thành thực quyến rũ như vậy ngự tử kia thật sự là cực phẩm trong cực phẩm, lại cảm thán mệnh nàng sinh không đúng lúc, Cung Trác Lương để cho Nhượng Lam truyền lời với Thạch Khang đang ở ngoài hậu viện sau đó toàn bộ hộ vệ Kiều phủ xông vào đại môn Cung gia, đem gia nhân Cung gia đều sợ tới mức không biết làm như thế nào cho phải.

Ngô thị tự mình ngồi ở trên cao, Nhượng Lam cùng Diệp Nhi tạm thời chen chúc ngồi ở bên cạnh, đội nhóm nữ quyến đều lên kiệu, Cung lão gia cùng

Cung Trác Ngọc bên kia nghe thấy cũng chạy tới rồi, nghe xong bọn nha hoàn bẩm báo lại hai cha con đều thay đổi sắc mặt, không biết Cung Trác Lương đón Ngô thị đi lúc này là vì cái gì.

Cung Trác Lương cũng không cùng bọn họ nói lời vô nghĩa, trực tiếp sai người đề Cung lão gia và Cung Trác Ngọc vào nhà, lại bảo Thạch Khang dẫn người đi bắt Nhượng Tử, cũng đem người mang vào trong viện.

Toàn bộ gia nhân của Cung gia cũng bị mất chủ ý, không biết ứng đối như thế nào với tình hình trước mắt, trong ngày thường bọn họ đi theo chủ tử hoành hành ngang ngược đều là ý đông hiệp yếu, hiện giờ thấy Cung Trác Lương mạnh mẽ như vậy, bọn họ ngược lại không dám trêu chọc, hơn nữa Cung lão gia cùng đại thiếu gia bên kia cũng chưa dám nói gì, bọn họ càng thêm sẽ không tự mình đi tìm phiền phức.

Hiện tại trong nhà họ Cung người nào không biết a, lúc trước con thiếp thất gặp khốn cảnh bị đuổi đi, hiện tại lại là được đại thiếu gia trong kinh thành che chở!

Cung Trác Lương dẫn đầu vào phòng hướng trên chủ vị ngồi xuống, mắt lạnh nhìn phụ tử Cung gia bị kìm giữ ở phía dưới, phát phát tay để bọn họ buông Cung Trác Ngọc ra.

“Cung, Cung Trác Lương, ngươi đừng khinh người quá đáng!”

Nghĩ đến Cung Trác Lương là thừa dịp Cung phu nhân ngã bệnh lại đến nhà bọn họ tính sổ, Cung Trác Ngọc mới vừa lấy lại được tự do, liền kinh hoàng rụt về sau vài bước, thẳng đến đụng phải hộ vệ cao lớn chắn ở phía sau, hắn mới giật mình tỉnh táo lại hét lên một tiếng, thân mình bị tửu sắc đục khoét run rẩy.

“Hừ!”

Cung Trác Lương lười cùng phế vật Cung Trác Ngọc nhiều lời, chỉ là bắn qua một ánh mắt, tên kia liền giống như bị người bóp cổ, một chút âm thanh đều không dám phát ra.

“Nói thật cho người biết Cung Trác Ngọc, cạp mẹ căn bản là không phải bệnh, nàng là trúng độc, bị người hạ độc, chính là cha của ngươi, cùng nữ nhân này bên cạnh ngươi.”

Đợi cho Nhượng Tử đang mang thai được dẫn vào, Cung Trác Lương để cho hộ vệ đem cửa phòng đóng lại, sau đó lạnh lùng nói ra chân tướng sự thật.

Đối với Cung Trác Ngọc, Cung Trác Lương biết nam nhân tuy rằng là phế vật, nhưng so với cha hắn thì ít nhiều cũng có đầu óc hơn, hơn nữa hắn toàn bộ đều dựa vào cạp mẹ mà sống, biết trong nhà này sẽ không có ai cho hắn tiền tùy ý tiêu xài, cho nên lúc này tất nhiên sẽ hết sức cứu nàng.

Về phần nói tình phụ tử của Cung Trác Ngọc cùng Cung lão gia..... Hừ, phải biết rằng, tại cái nhà này, Cung Trác Ngọc chính là người đứng sau cạp mẹ dám chửi cha hắn như là cháu trai của mình.

“Cái gì! Đây..... Các người..... Làm sao có thể!”

Khiếp sợ nhìn sắc mặt trắng bệch của Cung lão gia cùng Nhượng Tử, Cung Trác Ngọc thật không dám tin tưởng bọn họ lại có can đảm làm ra loại chuyện này, lại nhìn về mặt tuyệt vọng của Cung lão gia khi mọi chuyện bại lộ, hắn lại không thể không tin lời của Cung Trác Lương.

“Đại gia! Nô tỳ oan uổng, nô tỳ oan uổng a, đây đều là lão gia biết trong tay nô tỳ có thuốc độc, bức nô tỳ làm, nô tỳ không dám không nghe theo a, đại gia tha mạng, ngài cho dù không nhìn phân tình cảm vợ chồng chúng ta, cũng nên xem phân thượng của đứa nhỏ trong bụng a, đại thiếu gia ngài tha nô tỳ đi!”

Nhượng Tử ý vào đang có thai hết sức gầy giữa khối trời buộc của hộ vệ, ôm bụng khóc quý xuống trước mặt Cung Trác Ngọc, ôm chân của hắn thì lương kẻ lễ cầu xin, để cho hắn tha cho mình một mạng.

“Ngươi, ngươi tiện nhân kia, ngươi.....”

Không nghĩ tới Nhượng Tử nhưng lại trở mặt vô tình như vậy, Cung lão gia nguyên bản sắc mặt tái nhợt lập tức đỏ lên, nếu không phải hộ vệ còn đang kiềm chế hai tay của lão, sợ là sớm đã đề Nhượng tử ra mà đánh.

“Lão gia! Ngài bỏ qua cho nô tỳ đi, trong bụng nô tỳ còn đang hoài thai cốt nhục của Cung gia a, ngài muốn cho nô tỳ mang theo đứa nhỏ này cùng chết sao!”

Nhượng Tử ôm chân của Cung Trác Ngọc, hét chói tai đánh gãy lời nói của Cung lão gia, bộ dáng thờ hờn hờn tức giận trừng Cung lão gia, hai tròng mắt giống như muốn rớt ra, bộ dáng gần như điên cuồng thật là dọa người.

“Ngươi..... Ngươi tiện nhân kia..... Tiện nhân.....”

Nghĩ là bị mấy chữ cốt nhục Cung gia kích động tới rồi, Cung lão gia một hơi nghẹn lại trong cổ họng, cuối cùng toàn bộ hóa thành gào thét hồi hận, lại thật không nói thêm gì nữa, chỉ là cả người vô lực xụi lơ ngã ngồi trên mặt đất, vốn là thói quen thân thể cúi xuống sắp co lại thành một đoàn.

“Cốt nhục Cung gia? Thật không biết ta là nên gọi chất nhĩ, hay là nên kêu đệ đệ đây.”

Nhìn thấy thần sắc của Cung Trắc Ngọc nhìn Nhược Từ có chút buồn lòng, còn có bộ dáng kích động của Nhược Từ như là thở nhẹ ra một hơi, Cung Trắc Lương trào phúng câu lên khóe miệng, lại ném ra một tiếng sấm, làm ba người oanh một cái đều thay đổi sắc mặt, Cung Trắc Ngọc lại không biết lấy sức lực từ đâu, hung hăng kéo hay tay Nhược Từ đang ôm chân mình, một bạt tay đem nàng đánh ngã xuống mặt đất.

“Ngăn hẳn lại, đều bắt lại cho ta!”

Tại lúc Cung Trắc Ngọc dùng chân đá Nhược Từ, Cung Trắc Lương hơi hơi nhíu mi để cho họ vệ tách bọn họ ra, thật sự là chán ngấy đối với trò hề chán ngấy của mấy người này.

Chẳng qua vừa nghĩ Cung Trắc Ngọc phế vật quần áo lụa là này dù sao cũng bị người khác cho đội nón xanh (cắm sừng!), hiện tại lại bị cha mình cho đội nón xanh, liền từ trong đáy lòng muốn cảm khái một câu —— thực MTD là báo ứng a.

Lúc này, người lúc trước bị phái ra đi tìm đại phu đã trở lại, dùng một số tiền lớn mời thần y nổi danh Bạc thành đến, Cung Trắc Lương thấy thế cũng lại không vô nghĩa cùng bọn họ nữa, hẳn tin tưởng sau khi cạp mẹ tính lại tự nhiên sẽ đem sự tình xử lý thỏa đáng.

Nói cho Cung Trắc Ngọc một tiếng tạm thời không không thể động đến Cung lão gia cùng Nhược Từ, hết thảy tùy theo cạp mẹ làm chủ, Cung Trắc Lương liền mang theo mọi người cùng nhau rời khỏi Cung gia.

XXXXXXXXXXXXX

Cung Trắc Lương bên này đón Ngô thị trở về, liền tạm thời an trí trong nhà nhỏ của hắn, dù sao lấy thân phận của Ngô thị, ở tại Tây phủ có chút danh không chính ngôn không thuận, lại phái Diệp Nhi tạm thời ở lại đây hầu hạ Ngô thị, Cung Trắc Lương theo mật đạo trở về nhà, chỉ thấy Kiều Ứng Trạch đã nghe thấy tin tức đang ở thư phòng chờ hắn.

“Tướng công.”

Vừa thấy Kiều Ứng Trạch cả người lộ ra hơi thở sạch sẽ, Cung Trắc Lương chỉ cảm thấy trong lòng xoát một cái tỏa sáng, cái gì bát nháo gì đó đều bị ngăn cách ở ngoài, còn có hắn bị chuyện bại hoại của Cung gia làm ô nhiễm cũng nháy mắt bị tinh lọc, vì thế Cung Trắc Lương hóa thành sói nhào qua ôm lấy Kiều Ứng Trạch, ôm lấy thất lung hắn xoay một vòng lớn.

“Đây là làm sao vậy? Nghe nói người đem nhạc mẫu đón ra, tình huống Cung gia bên kia như thế nào?”

Bị động tác bất ngờ của Cung Trắc Lương biến thành kinh ngạc thờ hồn hèn, Kiều Ứng Trạch sau khi ổn định thân mình Cung Trắc Lương ôm lấy thất lung của mình không chịu buông, một tay vòng qua sau lưng ôm lấy hắn, một tay trấn an sờ đầu của hắn giúp hắn thuận mao.

Tuy rằng vẫn không có cơ hội tự mình đi gặp Ngô thị mẹ đẻ của Cung Trắc Lương một lần, vì nàng giúp đỡ luôn đối với phu phu hai người, Kiều Ứng Trạch đôi nàng vẫn là thật kính trọng, trong lòng cũng đem nàng trở thành nhạc mẫu đại nhân chân chính, cũng không có bởi vì xuất thân của nàng mà xem thường.

“Ta không có gì, Cung gia a, thì có chuyện như vậy.”

Ôm thất lung Kiều Ứng Trạch không buông, Cung Trắc Lương chính mình ngồi xuống thấp, đem mặt dán lên bụng Kiều Ứng Trạch, chậm rãi đem chuyện của Cung gia đều nói cho y nghe.

“Ai. Đều nói trong gia đình nhà giàu thường ẩn chứa dơ bẩn, trong sạch thì ít, thật là không phải giả a, cho tới này, đều khổ người.”

Kiều Ứng Trạch nghe Cung Trắc Lương thuật lại, cũng là một trận thổn thức, nghĩ Cung gia này so sánh cùng nhà mình, kia đều là chỉ có hơn chứ không kém. Mà đối với chuyện này, Kiều Ứng Trạch không có cảm giác gì khác, chỉ là càng thêm đau lòng Cung Trắc Lương, vì thế săn sóc an ủi một hồi lâu, làm cho hắn không cần bởi vì sinh phụ như vậy mà tự coi nhẹ mình, nhưng thật ra Cung Trắc Lương bị chọc cho cười thầm không ngừng.

“Tướng công, trong lòng ta khó chịu, cầu an ủi!”

Cung Trắc Lương chịu đựng ý cười trên khóe miệng, đem mặt chôn trong lòng ngực của Kiều Ứng Trạch cọ cọ một chút, sau đó nháy mắt khát vọng nhìn y, đem người da mặt mỏng kia rất nhanh liền lúng túng đỏ mặt.

“Ngày còn sớm. Chúng ta dù sao cũng nên chính thức đi bái chào nhạc mẫu trước, buổi tối có được hay không?”

Kiều Ứng Trạch nhìn nhìn sắc trời, thật là ngượng ngùng cùng Cung Trắc Lương thân mật vào ban ngày, hơn nữa Ngô thị bên kia vừa mới đến, làm vân bối nên đi bái kiến trước mới đúng, bằng không chậm trễ thì có vẻ không tốt, nhưng y lại không đành lòng làm cho Cung Trắc Lương thất vọng, chỉ có thể tiếp tục thuận mao vuốt tóc mà hồng.

“Kia. Trước phải dứt chút thức ăn!”

Cung Trắc Lương vốn là đùa với Kiều Ứng Trạch, thấy bộ dáng y ngượng ngùng như vậy lại không nỡ cự tuyệt chính mình, ngược lại chọc phải điểm ngứa trong lòng, trước hết đem người đẩy ngã trên tháp hôn một hồi lâu, đến khi tới thời điểm dùng cơm tối, lúc này mới lưu luyến kêu Nhược Lam nguy trang hai người dùng cơm trong phòng, sau đó thay trang phục, ôm tiểu oa nhi Kiều Mẫn Ngôn trắng trắng mềm mềm, cùng nhau từ mật đạo đi đến tiểu trạch.

Bởi vì đã sớm phân phó cho Diệp Nhi, cho nên lúc hai người đến đó trong nhà đã chỉ còn lại Ngô thị cùng Diệp Nhi, cùng một bàn tiệc rượu phong phú, hai phu phu theo quy củ hướng Ngô thị hành lễ, nhưng lại đem Ngô thị vui quá mà mất ứa lệ, sau đó ôm lấy ngoại tôn yêu thích không buông tay.

Tuy nói không phải thân sinh, nhưng Ngô thị nghĩ Lương nhi của mình đời sau sợ là sẽ không có con nối dòng, như vậy oa nhi này chính là con cả của hần, trong lòng đã đem nó trở thành tôn tử mà yêu thương.

Vì thế một nhà ba người Cung Trác Lương vô cùng tốt đẹp cùng nhau ăn cơm tối, để cho Diệp Nhi được an trí bồi nàng ở phòng nhỏ này, đợi hai phu phu theo mật đạo trở về Tây phủ, tự nhiên là một đêm ngủ ngon.

Tạm không đề cập đến Cung Trác Lương trực tiếp mua nhà lớn cho mình, để cho Ngô thị vào ở thẳng lên làm lão phu nhân, chỉ nói Cung gia bên này, không qua vài ngày, liền truyền ra Cung phu nhân khôi phục hần, sau đó phát hiện một thị thiếp của đứa con cả cùng nam nhân tư thông, tức giận đem người đánh tới sinh non mất máu mà chết, phát hiện thai nhi đã hình thành là một nam anh, mà Cung lão gia bị hải nhi đã chết làm cho tâm thần bất ổn, bệnh nặng một lúc, lại không thấy lão ra khỏi đại môn Cung gia nữa.....

“Nàng nhưng thật ra biết cách đối nhân xử thế.”

Cung Trác Lương cầm trên tay hưu thư cùng hôn khế với Ngô thị mà Cung lão gia tự tay viết, đem đồ vật cùng ngân phiếu năm nghìn hai mà Cung phu nhân đưa tới, phái người đem mấy cái đồ đưa ra nhà mới ở ngoài chợ.

Nơi đó chính là ngôi nhà mà Cung Trác Lương lấy danh nghĩa của chính mình đặt mua, không giống tiểu trạch đối diện Tây phủ, nơi đó là Cung Trác Lương chuẩn bị sau khi ‘chết bệnh’, chính mình chân chính dùng làm nơi để ở, tuy rằng chỉ bằng hai phần Tây phủ bên này, nhưng đúng là kiểu nhà có sân vườn cực kì tinh xảo thanh lịch, Ngô thị..... Cũng có thể nói là lão phu nhân trong nhà, trước mắt cũng đã vào ở, lo liệu toàn bộ chuyện trong nhà.

“Tự làm bậy..... Không thể sống.”

Kiều Ứng Trạch tuy rằng bản tính lương thiện, nhưng đối những người Cung gia này lại nửa điểm cũng không cảm thấy họ đáng thương.

Vận mệnh bất công không phải là một cái cớ để một người mất đi nhân tính, mọi chuyện hôm nay, thật sự đều là bọn họ chịu trừng phạt đúng tội.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Hơn một tháng sau, đầu tháng bảy Kiều gia Tây phủ ở Bạc thành.

“Trác Trác, nhạc mẫu phái người đưa tới canh đậu xanh ướp lạnh, buổi tối chúng ta có phải hay không nên ôm Mẫn Ngôn qua cho nàng xem?”

Đem canh còn ướp nước đá lấy ra, Kiều Ứng Trạch đưa cho Cung Trác Lương cùng mình mỗi người hơn nửa bát, sau khi Cung Trác Lương sáng khoái uống một hơi cạn sạch, chính mình cũng chậm rãi hớp vài hớp.

Theo khẩu vị có thể biết, đây cũng là tự tay nhạc mẫu đại nhân nấu.

“Được.”

Cung Trác Lương viết bản thảo có chút mệt mỏi vươn thắt lưng thật lớn, nghĩ thầm cảm giác có thân nhân thật là tốt, lại nghĩ đến Ngô thị đối với mình quan tâm đầy đủ, tâm tình của hần liền đặc biệt vui sướng.

Tuy rằng... Cung Trác Lương vẫn khó có thể đem Ngô thị tuổi còn trẻ dung mạo xinh đẹp xem như mẫu thân mình, nghe người khác kêu nàng là lão phu nhân dù sao cũng cảm thấy có chút ngượng, nhưng cảm giác giống như thân tỷ tỷ thì vẫn là có.

Hai người đang cười nói, chợt nghe nha hoàn bẩm báo, nhị gia đến phủ chơi, Cung Trác Lương vội kêu Nhượng Lam các nàng tiến vào thay đổi y phục cho mình, sau đó để Kiều Ứng Trạch ra ngoài tiếp đón trước.

Đợi cho Cung Trác Lương vào thiên thính, liền thấy sắc mặt hai huynh đệ bọn họ đều là vui mừng, Cung Trác Lương trước khi tiến vào liền nghe được hai chữ hôn sự, tính tình thời gian, thăm nghĩ chẳng lẽ Kiều Ứng Hiền bắt đầu chuẩn bị việc hôn sự?

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Hôn Sự

“Chào tàu tử.”

Kiều Ứng Hiền thấy Cung Trác Lương đi đến, vội đứng dậy cùng hần chào hỏi, đợi ba người theo thứ tự ngồi xuống, sau khi bọn nha hoàn dâng trà lên rồi lui ra ngoài, bọn họ mới tiếp tục hàn huyên đề tài vừa mới nói, nguyên lai lần này Kiều Ứng Hiền đến nói không phải là hôn sự của mình, mà là đại

muội muội của bọn họ, hôn sự của nữ nhi tiểu thiếp Kiều phủ Kiều Viện Âm

Kiều phủ hiện tại có ba nam một nữ, Kiều Viện Âm tuy nói không phải con vợ cả, nhưng cũng là tiểu thư duy nhất trong phủ, mẹ đẻ nàng là của hồi môn của Kiều phu nhân, nàng lại được nuôi từ nhỏ trước mặt Kiều phu nhân, cho nên cuộc sống trong phủ cũng không tồi, chỉ là hôn sự có chút khó khăn, muốn gả đến nhà lớn làm vợ cả, thân phận của nàng không đủ, vào làm vợ nhà nghèo lại hạ thấp mặt mũi Kiều gia, cho nên vẫn kéo dài đến hiện tại cũng chưa định ra được hôn sự, năm nay đã tròn mười sáu tuổi, lại kéo dài xác thực là có chút chậm.

“Lúc trước cũng không có một chút tin tức truyền tới, nhanh như vậy liền định rồi?”

Cung Trác Lương nghĩ hai phu phu bọn họ nửa tháng trước mới đi thăm lão phu nhân, khi đó còn không có một chút tin tức mà, hiện tại lại trực tiếp định rồi, chính là có chút quá nhanh.

Tuy nói từ lúc ra ở riêng, Cung Trác Lương vì vội vàng sự nghiệp của mình, sự chú ý đối Kiều gia Đông phủ bên kia có chút ít đi, nhưng vẫn ngấm ngấm để người chủ ý chuyện lớn chuyện nhỏ bên đó, nói ví dụ như Kiều phu nhân gần nhất trôi qua rất buồn bực, vì thế toàn bộ trong phủ đều vây quanh một tần áp xuất thấp, nguyên nhân chính là lúc trước lão phu nhân ngừng thuốc phá thai cho hai chính thiếp.

Nguyên lai từ sau khi ra ở riêng, trong đó có một thiếp đang mang thai được truyền ra, nhưng làm Kiều phu nhân tức giận quá, nhưng lão phu nhân đâu còn che chở nàng, nàng cũng chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn xuống, chỉ là càng quan sát kỹ các thiếp ti thông phòng, không được để ra một chút sai lầm nào.

Nhưng núi cao còn có núi cao hơn, hiện giờ không chỉ một người sắp lâm bồn, một người thì tháng trước đã tra ra hi mạch, Kiều phu nhân lúc ấy liền quăng ngã chén trà, lại vừa thấy người được lão phu nhân bảo hộ, chỉ biết đây là lão phu nhân bảo hộ, nàng tất nhiên là không dám nháo cùng lão phu nhân, lại đem lửa giận hạ xuống trên người gia nhân, không thể công khai động đến người của lão phu nhân, tìm lý do phạt đuổi đi, tóm lại nửa năm qua mẹ chồng nàng đầu lấy việc đầu đá làm thú vui a, để Cung Trác Lương không chỉ một lần cảm thấy may mắn, hai phu phu bọn họ rời khỏi cái nhà đó đủ nhanh.

Cho nên Cung Trác Lương không khỏi có chút vô lương đoán rằng, hôn sự của Kiều Viện Âm định ra vội vàng như vậy, có phải hay không bởi vì mẹ chồng nàng đầu đầu đá quá chuyển tâm, cũng không bận tâm chuyện của nàng bên này, cho nên liền cho phép tự định đoạt.

“Hôn sự này của đại muội muội là ta thay nàng tìm, người nọ là thân thích bên mẫu tộc của Lư sư huynh, họ Trương, năm nay hai mươi, nhà ở kinh thành, vốn là vì giữ đạo hiếu cho mẫu thân mà chậm trễ việc hôn sự, mùa xuân năm nay hết hiếu kị, trong nhà tìm một chức quan nhỏ, tuy nói chỉ là thất phẩm, nhưng gia cảnh quy củ đều rất tốt, trong nhà lại ít người, quản gia chính là muội muội ruột thịt, cũng không có thiếp thị, tính tình đại muội muội im lặng ngại người như vậy, gả qua đó cũng có thể chống đỡ, ngược lại là nhà cao cửa rộng giàu có, đi vào nhất định sẽ bị khi dễ, kia mới làm người không yên lòng.”

Kiều Ứng Hiền lúc nói mặt mày có chút hớn hờ, tuy rằng đã tận lực làm mình ổn trọng, nhưng trong khẩu khí cũng khó dấu hương vị tranh công trước mặt ca ca cùng tẩu tẩu. phải biết rằng người này đã quân quýt lấy Lư sư huynh hỏi thật lâu, để cho Lư Từ Kiện phát thê là một người tài đức vẹn toàn tốt nhất thiên hạ, hẳn lại phải người tự mình lên kinh thăm dò qua, lúc này mới dám định cho muội muội.

Kiều Ứng Hiền trước kia đối với đệ đệ muội muội của thiếp thất đều thực chán ghét, sau lại vì Kiều Ứng Trạch giáo huấn mới sửa lại tính tình, đối bọn họ dần dần tốt lên, Kiều Ứng Từ tự nhiên không cần phải nói, từ lần đó nó khóc được hẳn hồng tốt lên, ở nhà lại thành cái đuôi nhỏ của hắn, mà Kiều Viện Âm vốn là hầu hạ trước mặt Kiều phu nhân, cùng hắn thân cận cũng sẽ dè dặt hơn.

Kiều Ứng Hiền từ lúc thành người thừa kế Kiều gia Đông phủ, tính thần trách nhiệm cũng ngày càng tăng lên, lúc này dốc hết sức thúc đẩy hôn nhân của Kiều Viện Âm, thật đúng là làm hắn thật hưng phấn, hôm qua vừa được mẫu thân cùng tổ mẫu đồng ý, hôm nay liền khẩn cấp chạy đến trước mặt ca ca cùng tẩu tẩu tranh công cầu khích lệ.

“Ứng Hiền lần này tuy nói bỏ qua trường bối tìm hôn sự cho đại muội muội, thật là không quy củ, nhưng việc này làm thực không tồi, hẳn là trước phải người vào kinh đem tình huống nhà người ta tra thật rõ ràng thỏa đáng, lúc này mới lấy Lư sư huynh làm mai mối, cũng may Lư sư huynh trọng nghĩa, tự mình lên kinh một chuyến để nói cùng bên kia cũng tín nhiệm Lư sư huynh, liền đáp ứng việc hôn sự này, đều là vắn đã đóng thuyền, tiểu tử này mới tự mình đến trước mặt mẫu thân làm nũng uy hiếp, trực tiếp đem việc này định đoạt.....”

Kiều Ứng Trạch vừa mới nghe Kiều Ứng Hiền giải thích sự tình đã trải qua, lập tức cũng có chút vì hắn mà kiêu ngạo khoa trương ở trước mặt Cung Trác Lương vài câu, đem đã trải qua cẩn thận nói cùng Cung Trác Lương.

Nguyên lai Kiều phu nhân vẫn muốn dùng Kiều Viện Âm để chấp nối quan hệ với quan to, cho dù không thể làm chính thê, làm vợ kế hoặc là gả cho con của vợ kế cũng được, chỉ là Tôn di nương mẹ của Kiều Viện Âm đau khổ khuyên cầu, nói đứa nhỏ tính tình yếu đuối như vậy, nếu thực gả vào nhà giàu, chính mình bị khi dễ cũng không tính cái gì, nhưng làm mất mặt Kiều gia là tội lớn a, không biết còn tưởng rằng phu nhân không biết giáo dưỡng nữ nhi.....

Kiều phu nhân bị nàng nói trong lòng có chút động tâm, lại nhìn Kiều Viện Âm quả nhiên sợ hãi liên tục không có một chút uy nghiêm, tâm tư không ngừng lay động bất định, hơn nữa lão phu nhân bên kia lại chen ép không cho.

Mà Kiều Ứng Hiền hiểu rõ tâm tính mẫu thân, trong lòng biết nếu đem gia thế đối phương nói trước cho mẫu thân, theo tính cách của nàng khó tránh khỏi sẽ tính kế nhiều, mười có ** (Cái này là trong nguyên tác luôn á) thì không biết Kiều Viện Âm phải kéo dài đến bao giờ, dù sao theo một thất phẩm nhỏ ở kinh thành, ở trong đế đô không có thế lực, đối Kiều gia cũng không giúp ích được gì, cho nên sau khi lên lúc thúc đẩy việc này, mới ở trước mặt Kiều phu nhân náo loạn một trận, nói là mình đã đáp ứng rồi, nàng nếu không đồng ý chính là đánh vào mặt mình.

Kiều phu nhân bị hắn làm cho không còn cách nào khác, lại sợ Kiều lão gia vì hắn hồ nháo mà trách phạt, chỉ có thể bắt đắc dĩ đem mọi chuyện ôm vào

người mình, cùng mẹ chồng và trượng phu nói là có quan hệ với mình, mà Kiều Ứng Hiền lại ở trước mặt lão phu nhân đem Trương công tử khoe khoang thật tốt, hồng được lão phu nhân gật đầu, việc này liền định ra như vậy.

“Nhị thúc càng ngày càng có bộ dáng chủ nhà, muội muội có thể như ý được như vậy, trong lòng nhất định thập phần cảm kích người, chỉ là mẹ chồng bên kia còn phải nhờ nhị thúc hồng nhiều thêm, miễn cho mẫu tử đang tốt đẹp lại sinh hiềm khích.”

Cung Trác Lương nhìn hai huynh đệ kia, thực nể tình khẳng định thành tích của Kiều Ứng Hiền, bất quá xuất phát từ sự quan tâm đối với hắn, vẫn là chỉ ra tác hại trong đó.

Giống như Kiều Ứng Hiền hiểu rõ mẫu thân mình, Kiều phu nhân làm sao không hiểu biết con của mình, chỉ là không vạch trần hắn thôi, hơn nữa lần này bị đưa con khuyển tay đuôi ra ngoài ‘tính kế’ như vậy, tâm tình cũng có thể hiểu được, về sau sợ là sẽ đem Kiều Ứng Hiền canh giữ nghiêm khắc.

“Quả thật là từ một nhà đi ra, ca ca vừa rồi cũng nói với ta như vậy, đệ đệ đã biết, chắc chắn cùng mẫu thân hảo hảo nói rõ ràng.”

Kiều Ứng Hiền giấu cợt hai người một câu, trong lòng mặc dù cảm thấy hai người có chút quá lo lắng, nhưng trên mặt vẫn là lĩnh hội thụ giáo.

Xem ra đối Kiều Ứng Hiền, mẫu tử nào có thù hận qua đêm chứ, mẫu thân mặc dù mất hứng chính mình làm loạn, nhưng nghĩ đến cũng thật không dễ trong lòng, chính mình bởi một chút không phải cũng liền qua đi sau.

“Kia hôn kỳ định rồi sao? Chọn thời gian khi nào?”

Cung Trác Lương thấy bộ dáng Kiều Ứng Hiền không quá để ý, liền cũng cười cười chuyển đổi đề tài, từ xưa đến nay khi bất hòa cùng người thân, có một số việc dù sao cũng phải do tự Kiều Ứng Hiền nhìn thấu suy nghĩ cần thận mới được.

“Việc này vừa định hôm qua, ta để cho người cầm ngày sinh của hai người bọn họ đi xem, qua năm thì có ngày mười sáu tháng chín cùng hai mươi tháng mười là thích hợp, vì hôn sự của ta định ở tháng mười hai, đầu tháng mười đưa muội muội xuất gia lên kinh không thích hợp, cho nên liền chọn mười sáu tháng chín.”

Kiều Ứng Hiền nói tới hôn sự của chính mình, khó có được có chút âm thanh nhỏ nhỏ không có ý tốt, vị hôn thê này của hắn là Dương thị trưởng nữ của đường huynh, tháng mười hai năm nay hoàn thành hiếu kị, hôn sự của bọn họ định ngày mười tám tháng chạp, Kiều Ứng Hiền lần này vào kinh vừa lúc có thể đi bài kiến nhạc phụ nhạc mẫu trước, đem cấp bậc lễ nghĩa bổ sung toàn bộ.

“Này phải đợi đến trước một tháng gả lên kinh, trước mắt còn lại hơn một tháng để chuẩn bị, có phải quá vội hay không?”

Kiều Ứng Trạch tính toán ngày cảm thấy có chút vội vàng, tuy nói đối phương không phải là nhà giàu nhà cao cửa rộng gì, nhưng kết hôn là đại sự đời người, chung quy nên làm theo quy củ mới tốt, vội và đem nữ nhân gả qua như vậy, e rằng sẽ bị đối phương xem nhẹ.

“Là nhà chồng bên kia sốt ruột, nữ nhân nhà bọn họ sang năm đã tới hôn kỳ, muốn để cho huynh trưởng thành thân trước năm, để cho đại muội muội có thể qua đó quản gia, mà vì hôn kỳ của ta, chỉ có thể vội vàng hoặc là cuối mùa xuân năm sau mới đưa đại muội muội qua đó, cho nên liền định ngày này.....”

Kiều Ứng Hiền có chút ngượng ngùng cúi đầu, nhìn Cung Trác Lương muốn nói lại thôi, hôm nay vội và chạy tới đây như vậy, trừ bỏ muốn được huynh trưởng cẩn thận khích lệ ra, vẫn còn có chuyện muốn nhờ bọn họ hỗ trợ.

“Làm sao vậy? Đang có chuyện khó xử?”

Kiều Ứng Trạch thấy hắn có chút khó xử nhìn Cung Trác Lương, biết tiểu tử này còn có chuyện muốn nói, liền chủ động mở miệng hỏi hắn một câu. Trong lòng cũng cân nhắc, tuy nói chính mình ra ở riêng, hôn sự của bọn họ không tới phiên chính mình lo liệu, nhưng chung quy cũng là đại hỷ sự của đệ đệ cùng muội muội, chính y làm huynh trưởng đương nhiên nên hiến một chút tâm lực.

“Đệ đệ cũng không gạt ca ca cùng tẩu tẩu, tinh thần mẫu thân không được tốt đã một khoảng thời gian, lại một lòng lo liệu hôn sự của đệ đệ, quản chuyện trong nhà đã có chút miễn cưỡng, đại muội muội bên này, sợ là sẽ có chỗ không chu toàn, cho nên muốn làm phiền tẩu tử trong khoảng thời gian này đi đi lại lại Đông phủ nhiều một chút, một là có thể giúp đỡ đệ đệ nhìn xem có cần mua cái gì, hai chính là dạy đại muội muội đạo làm vợ.”

Vì hôn sự này là do chính mình thu xếp, Kiều Ứng Hiền đương nhiên là muốn chu toàn mỹ mãn, vốn nữ nhân xuất giá đều là được mẫu thân dạy những chuyện này, nhưng Kiều Ứng Hiền biết mẫu thân của mình chưa chắc kiên nhẫn dạy dỗ, mà Tôn di nương chỉ là nha hoàn thiếp thất, nhân giới có hạn, làm sao biết phải làm chủ mẫu như thế nào, cho nên Kiều Ứng Hiền nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là đại tẩu ‘từng trải’ của chính mình là thích hợp nhất, đại muội muội nếu có thể học được ba phần thủ đoạn của đại tẩu, ở nhà chồng coi như có thể chống đỡ được.

“.....”

Cung Trác Lương đang nhàn rỗi xem huynh đệ bọn họ nói chuyện, nghe vậy khóe miệng co rút, nhất thời đầu đầy hắc tuyến, nghĩ thầm tiểu tử thú này cho mình là cái gì, mình thật là chao con a, như thế nào đi theo tiểu nha đầu giáng trị thức sinh lí XXOO!

“Khụ... Ứng Hiền, cái loại này nên để mẫu thân đại muội muội làm mới đúng, tẩu tử người cũng còn nhỏ mà, làm sao có thể đi nói những chuyện này.”

Kiều Ứng Trạch sau khi nghe xong cũng rất là vô ngôn (không còn từ ngữ), thầm nghĩ vừa nói tiểu tử người thông minh chút, hắn liền bắt đầu hồ đồ, vì thế Kiều Ứng Trạch không đợi Cung Trác Lương mở miệng, liền vội vàng mở miệng cự tuyệt.

Nói đùa a, sao có thể để tiểu tức phụ của y đi theo muội muội mình một mình ở chung, nói về chuyện sinh hoạt vợ chồng chứ!

“A? Nga..... Không, không phải, đệ đệ ý là, để cho tiểu tử đi dạy đại muội muội quản gia như thế nào, không phải cái này.....”

Kịp phản ứng lời mình nói có nghĩa khác, Kiều Ứng Hiền nhất thời hiện ra cái mặt đỏ thắm, không khỏi lại quần bách xấu hổ, cũng không thể không biết xấu hổ mà giương mắt nhìn Cung Trác Lương, trong lòng nhin không được rơi lệ, chính mình mới vừa ở trước mặt ca ca tiểu biểu hiện có tiến bộ một chút, lại lập tức xấu mặt.

“.....”

Cung Trác Lương bên này nghe vậy có chút không hình tượng hướng về phía trước trở mình xem thường, bên kia Kiều Ứng Trạch cũng không tiếng động nhẹ nhàng thở ra, mà khi Kiều Ứng Hiền ngẩng đầu xin lỗi, hai người lập tức khôi phục thần thái bình tĩnh, không làm cho hán nhìn ra một chút khác thường.

“Đã như thế, điểm ấy không có gì phiền hà, vốn ta đây làm tiểu tử cũng nên tận tâm, nhị thúc cứ việc yên tâm.”

Nếu nói dạy cho tiểu cô nương một khóa, Cung Trác Lương không có gì khó xử, trước mặt Cung gia nháo loạn, lại vì một phần hiếu tâm của Kiều Ứng Trạch đối lão phu nhân, Cung Trác Lương cũng nên qua giúp lão phu nhân sang sẽ một chút, hơn nữa, đối với nữ nhân của thời đại này thành thân chính là chuyện cả đời, Cung Trác Lương cũng muốn tiểu muội muội ngoan hiền kia về sao có thể trôi qua tốt một chút.

Đáp ứng thỉnh cầu của Kiều Ứng Hiền, Cung Trác Lương để cho bà vú ôm Kiều Mẫn Ngôn đi ra cho hán chơi đùa nửa ngày, lại giữ người lại dùng cơm trưa, thẳng đến Đông phủ bên kia phái người tới tìm, Kiều Ứng Hiền mới lưu luyến rời khỏi.

“Mẫn Ngôn của chúng ta cũng đã sáu tháng, thời gian trôi qua thật nhanh, còn nhớ rõ khi mới ôm đến trong phòng của chúng ta, chỉ lớn có một chút, hiện tại đã muốn mọc răng nhỏ, cũng càng hoạt bát hiếu động hẳn lên.”

“Cả ngày chỉ biết cười ngây ngô.....”

Cung Trác Lương thân thủ nheo nheo khuôn mặt thịt trắng noãn của tiểu tử kia, đương nhiên không thực dùng sức, cho nên tiểu tử kia cũng chỉ dùng ngôn ngữ trẻ con ừ a a mà nói cũng không giận hán, chỉ là trái phải quơ khuôn mặt nhỏ né tránh tay của hán, thân mình nhỏ nhắn trong lòng Kiều Ứng Trạch lùi đến lùi đi, phun bọt nước tỏ vẻ không thoải mái!

“Được rồi, nó chơi lâu như vậy cũng mệt, để bà vú ôm đi ngủ đi, tối nay chúng ta còn muốn đi qua bên nhạc mẫu.”

Mất thấy tiểu tử kia bị Cung Trác Lương nháo đến nhăn lại khuôn mặt nhỏ nhắn, Kiều Ứng Trạch vội đem nó đưa cho bà vú đứng ở một bên, sau đó liền kéo Cung Trác Lương trở về phòng ngủ, không để cho hán lại có cơ hội khi dễ tiểu hài tử.

Cuối giờ mùi (3h chiều), Kiều Ứng Trạch ngồi kiệu ra phủ, phía sau kiệu là bà vú ngồi ôm Kiều Mẫn Ngôn, không quá một hồi, Cung Trác Lương cười ngửa từ trong ngõ hẻm thành thoi tiêu sái đi ra, sau khi cùng tỷ phụ Kiều Ứng Trạch làm lễ gặp mặt, liền vừa nói vừa cười hướng nhà mới cách đó không xa bước vào.

Mà ở cửa Kiều gia Tây phủ, Thạch Khang không có đi cùng tiến lên trước một bước lãnh nghiêm mặt đứng ở đó, ánh mắt phức tạp nhìn bóng dáng Cung Trác Lương..... Hán vốn là kính nể nhân cách cùng sự chung tình của Kiều Ứng Trạch, mới cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh y, đối với Cung Trác Lương vị công tử này tài mạo song toàn cũng rất có hảo cảm, nhưng từ lúc nhìn ra hai người bọn họ có chuyện mờ ám với nhau, tâm của Thạch Khang liền bị một tảng đá lớn đè nặng làm bức bối khó chịu.

Quay đầu nhìn nhìn hướng trong phủ, trong đầu Thạch Khang hiện ra bộ dáng của phu nhân vẫn chỉ gặp qua vài lần, trong lòng không khỏi thay nàng cảm thấy không đáng giá, nàng đối tượng phu cùng đệ đệ toàn tâm toàn ý chiều cô trân trọng, hiện tại không ngờ bọn họ lại phản bội nàng như thế..... Thạch Khang đột nhiên cảm thấy được, cái chỗ này hán rốt cuộc không chốn dựa!

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 60: Fan

Vì có Kiều Ứng Hiền qua mời, Kiều Ứng Trạch cùng Cung Trác Lương sau khi chờ tin tức truyền ra từ Đông phủ, liền đi bái kiến lão phu nhân, xin ý kiến là có giúp đỡ được chút gì hay không, cũng chủ động đưa ra dạy Kiều Viện Âm chuyện nhà, Kiều phu nhân rất vui vẻ đồng ý.

Có lão phu nhân cùng Kiều phu nhân các trưởng bối lo liệu, ở phương diện hôn nhân đại sự của Kiều Ứng Hiền cùng Kiều Viện Âm đều an bài thực thỏa đáng, các khâu tỉ mỉ hơn thì có Kiều Ứng Hiền cùng Kiều phu nhân chú tâm chuẩn bị, Kiều Viện Âm bên này nhưng là có vẻ lãnh đạm, mẹ ruột của nàng thói quen cẩn thận, không dám nói ra một chút oán giận đối với Kiều phu nhân, Kiều Viện Âm một cô nương cũng không sống khá giả gì hồi như thế nào mua sắm đồ cưới, cho nên bà mai nhà hoàn mặc dù không dám trực tiếp tham ô đồ cưới của nàng, nhưng vụn vặt nói dối chút tiêu phí hoặc là làm giả

vài thứ cũng có một hai người.

Phải biết rằng đồ cưới của Kiều Viên Âm đều là nằm trong tay Kiều phu nhân, có thể được loại công việc báo bỏ mua sắm đồ cưới này, tự nhiên cũng là nha hoàn hầu hạ được Kiều phu nhân sủng ái, mắt thấy sẽ xuất giá, hai mẹ con Kiều Viên Âm tất nhiên là không muốn sinh thêm thị phi, cũng chỉ có thể chịu đựng không nói mà kàu nước mắt, trên mặt vẫn phải giả trang vui mừng ngượng ngùng.

Vẫn là Cung Trác Lương tới tìm Kiều Viên Âm nói chuyện vài lần mới phát hiện có đồ vật này nọ không đúng, hỏi qua Kiều Viên Âm mới biết được tình hình thực tế.

“Nhược Lam, nhìn xem bộ này.”

Lấy tay cầm trâm cài tóc cùng một đôi vòng tay trong hòm, Cung Trác Lương đem một bộ trang sức này đưa cho Nhược Lam đứng bên cạnh, chính mình dùng động tác uống trà dấu đi một tia không kiên nhẫn. ... Thói quen sống tự do bên ngoài mấy ngày, mấy ngày này bắt quá qua Đông phủ mấy lần, liền thật sự không kiên nhẫn chuyện bên trong cái nhà này, hận không thể đem một bộ nữ trang trên người này lột xuống đem hóa thiêu, thật không biết hai năm trước chính mình sống qua như thế nào.

“Sức nặng có chút không đủ, tỉ lệ cùng thủ công cũng kém, bộ đáng tuy rằng nhìn tốt lắm, nhưng là kiểu dáng của hai năm trước.”

Thuở nhỏ Nhược Lam đi theo bên người Cung phu nhân, đối với giám định cùng thưởng thức vàng ngọc này có chút trình độ, cho nên nàng chỉ là đơn giản ước lượng nhìn nhìn bộ trang sức này, chỉ biết là có người cầm hàng cũ đến để làm giả.

“Cả đời người chỉ có một lần đại sự, người như thế nào còn chịu đựng ủy khuất chính mình, cô nương nhà nghèo thì cũng thôi, người đường đường là đại tiểu thư nhà tri phủ, đeo lên đồ vật này ra khỏi cửa, người nhà bên chồng nhìn người như thế nào? Cho dù bọn họ đều là lương thiện, nhưng thân thích cùng gia nhân trong nhà làm sao có thể coi trọng người? Người sau này phải quản gia như thế nào chứ?”

Nhìn Kiều Viên Âm đầu đã cúi thấp đến muốn chui vào cổ, Cung Trác Lương đau đầu khẽ thở dài một tiếng, cũng thật sự bị tiểu nha đầu này tra tấn đến không còn cách nào khác, hắn bây giờ là đội lên thân phận ‘tẩu tử’ mà tới, phải tiếp tục ngụy trang giọng điệu nữ tử mà khuyên bảo, lại chịu đựng tính tình của nàng mà đem đạo lý phân tích.

Nói đến Kiều gia đại tiểu thư này, thật không phải là cái loại ngu xuẩn thánh mẫu tiểu bạch nữ, ngược lại nên nói là nàng am hiểu đạo lý ‘lui một bước trời cao biển rộng’, nhưng vấn đề là nàng xem rất thông thấu, gặp chuyện trầm nghĩ tránh né không đếm xỉa đến mà không biết ứng đối, ứng với một câu là tốt quá hóa dở, thành một người yếu đuối chân chính.

“Tẩu tử chớ giận, hiện tại trong nhà đang vì hôn sự của Viên Âm cùng nhị ca mà bận tới mảy mảy心头, Viên Âm lại còn nửa tháng nữa là theo người lên kinh, chỉ còn một thời gian thôi mà còn làm cho tổ mẫu cùng mẫu thân không thoải mái, kia thật là bất hiếu. ... Lại nói cũng không hoàn toàn là vậy, tẩu tử xem bộ này, không phải là rất tốt. ... sao?”

Kiều Viên Âm là thật lòng hâm mộ kính trọng vị đại tẩu này, cho nên nhiều ngày bị hấn giáo huấn giống như mèo thấy chuột, nhưng vẫn là nhịn không được muốn cùng hấn thân cận nhiều một chút.

Trước kia là ngại lập trường của mẫu thân, Kiều Viên Âm ngay cả nói cũng không dám cùng đại tẩu nói nhiều một câu, sợ chọc giận mẹ cả liên lụy mẫu thân chịu tội, hiện giờ cũng là được tổ mẫu yêu quý mới có thể cùng đại tẩu học quy củ, trong lòng nàng miễn bàn là cao hứng bao nhiêu, cho nên cũng hiếm có giải thích hai câu, chính là câu nói kế tiếp bị khí thế của Cung Trác Lương áp chế xuống, thanh âm càng ngày càng nhỏ.

“Đây là tổ mẫu tự mình để cho ta đến xem tình huống của người, chính là sợ đồ cưới của người quá nhẹ đến nhà chồng không có thể diện, người nếu thực hiếu thuận, nên xuất ra khí phách của đại tiểu thư Kiều phủ, để cho tổ mẫu có thể thanh thản ổn định đem người gả ra ngoài, không cần về sau phải luôn nhớ thương người, có bị nhà chồng khi dễ hay không?”

Cung Trác Lương bên này cảm thấy chính mình nói đã đủ ôn nhu uyển chuyển, bên kia Kiều Viên Âm cũng đã đỏ hốc mắt, cái miệng nhỏ khẽ mím về mặt khinh lo vì thương mà rơi nước mắt, Cung Trác Lương nhìn thấy gân xanh cũng nổi lên.

*Khinh lo vì thương: lo lắng ưu thương

Kiều Viên Âm là mỹ nữ Giang Nam chính gốc, mặc dù không phải mỹ mạo tuyệt nhất, nhưng thanh tú động lòng người, mềm mại dịu dàng, đôi lại là gặp ở kiếp trước theo bản năng giống được Cung Trác Lương sẽ tâm sinh thương tiếc một phen, hiện tại nhìn thấy chỉ thấy não càng đau lợi hại hơn.

“Viên Âm cũng biết, nhưng Viên Âm thật sự là không dám. Kỳ thật trong lòng Viên Âm cũng có quyết định, sau khi gả cho người ta, theo tẩu tử đi học việc quản gia như vậy, nhất định sẽ không giống như bây giờ.”

Kiều Viên Âm thấy sắc mặt Cung Trác Lương càng ngày càng không tốt, không muốn để cho hấn nhìn mình không thuận mắt, liền ừ ừ đem ý tưởng của mình nói cho hấn nghe.

Nhớ tới mình chịu ủy khuất cầu toàn trong phủ mấy năm nay, ngôn ngữ lời nói không e lệ, nàng thật muốn sớm rời khỏi càng tốt, cho nên từ đó đến giờ, nàng cũng chỉ là lấy việc về nhà chồng rồi lại bắt đầu lại từ đầu an ủi mình, sau đó tiếp tục nén giận, không dám làm cho mẹ cả mất hứng, sợ xảy ra biến cố gì, trong lòng mong mỏi của mình hết thảy đều thành một hồi mộng tưởng hão huyền.

“Người có thể nghĩ như vậy, khổ tâm của tổ mẫu cùng nhị ca cũng không uổng phí, chuyện đồ cưới người không cần lo lắng, cứ vui vẻ làm tân nương tử của người có thời gian thì nghĩ sau này nên sống như thế nào đi.”

Để cho Nhực Lam cảm lấy bộ trang sức cùng những thứ khác có vấn đề, Cung Trắc Lương nói xong liền đứng dậy chuẩn bị rời khỏi.

Phải biết rằng đường là phải dựa vào chính mình mà đi, giúp đỡ được nhất thời không giúp được cả đời, Cung Trắc Lương cũng coi như có thể thông cảm tâm tình nén giận của Kiều Viên Âm, trước mặt hắn sẽ giúp nha đầu này một phen, để cho nàng nở mày nở mặt gả ra ngoài, về phần sau này nàng sống ở nhà chồng như thế nào, liền xem tạo hóa của chính nàng.

“Tẩu tử chậm đã.”

Kiều Viên Âm thấy Cung Trắc Lương phải đi, vội dùng khăn xoa xoa nước mắt trên mặt, đứng dậy đuổi theo hai bước đi đến bên cạnh hắn, về mặt có chút ngượng ngùng khó xử, tầm mắt nhìn nhìn Nhực Lam đang đứng một bên.

“Nhực Lam, đi ra bên ngoài tìm người nói cho tướng công một tiếng, mời nhị thúc cùng nhau đến trong vườn nói chuyện.”

Cung Trắc Lương thấy Kiều Viên Âm hình như có chuyện riêng tư muốn nói, tuy rằng trong lòng có chút xấu hổ, nhưng vẫn là để cho Nhực Lam đi ra ngoài trước.... Trong khoảng thời gian này vội tới dạy học cho Kiều Viên Âm, trong phòng luôn lưu lại hai nha hoàn hầu hạ, hôm nay bởi vì chuyện đồ cưới nên mới giữ Nhực Lam lại.

Cung Trắc Lương làm vậy cũng là để phòng bất trắc, miễn cho lão bà ăn dấm chua lung tung a.

“Tẩu tẩu.....Nghe nói đại ca cùng tẩu tẩu có quen biết Bình lão bản, Viên Âm từng học đàn cùng Bình lão bản mấy ngày, tuy rằng chưa từng bái sư, nhưng trong lòng Viên Âm thực kính trọng Bình lão bản, bây giờ Viên Âm sắp gả đi xa, về sau sợ là khó có cơ hội gặp lại, cô tình viết một quyển cảm phổ, muốn nhờ tẩu tẩu chuyển giao giúp, cũng coi như hoàn thành phần tình cảm thầy trò của Viên Âm cùng Bình lão bản.”

*Lão bản ở đây chỉ người trong rạp hát á, chứ không phải ông chủ.

Kiều Viên Âm yên lặng hít một hơi thật sâu, trên mặt cố gắng bày ra tươi cười tự nhiên, khăn trong tay bị xoắn gắt gao tiết lộ hoảng sợ trong lòng nàng, thấy thần sắc Cung Trắc Lương trở nên nghiêm túc, trong lòng Kiều Viên Âm run lên, vội nương theo động tác đưa cảm phổ tránh né ánh mắt của hắn, cúi đầu nâng hai tay lên đem cảm phổ đưa tới.

“Nhị thúc thay muội muội tìm cuộc hôn nhân này, thật là lương duyên tốt, muội muội nên trân trọng mới phải.”

Cung Trắc Lương vừa nghe tới danh xưng lão bản này cũng là sửng sốt, lập tức kịp phản ứng ở cổ đại từ này là chỉ kép hát, tôn xưng của người hát, mà Bình lão bản trong lời của Kiều Viên Âm, hẳn là chỉ Bình Tích. Cung Trắc Lương không khỏi có điểm buồn cười, nguyên lai đại tiểu thư Kiều gia này ngày thường không hay bước chân ra ngoài, nhưng lại là fan của Bình Tích, nhìn dáng vẻ khăn trương tám phần là đã đắm mền lâu rồi, đáng tiếc đây không phải là thời đại tự do yêu đương.... Cho dù phải, vị này cũng sợ là không tranh lại soái ca Thạch Khang đi.

Tuy rằng bản thân Cung Trắc Lương đối với những người này không có khinh thường cái gì, nhưng đứng ở trên lập trường ‘tẩu tử’, có một số lời nhất định phải nói, hơn nữa hẳn quả thật không hy vọng Kiều Viên Âm sẽ thực mang Bình Tích để trong lòng, nếu không ở thời đại này đối với nữ tử nghiêm khắc như vậy, chín chín phần là bị kịch.

“Ý của tẩu tẩu Viên Âm hiểu được, về sau Viên Âm sẽ an ổn toàn tâm toàn ý hầu hạ tướng công, cảm phổ này, chỉ là một chút kỷ niệm thôi.”

Kiều Viên Âm thấy Cung Trắc Lương không nhận, chỉ có thể chịu đựng xấu hổ nói rõ ràng ra một chút, nàng vốn không phải người xúc động lỗ mãng như vậy, chỉ là nghĩ sau này gả đi xa rồi sẽ không còn cơ hội nhìn thấy Bình Tích nữa, lúc này mới muốn nhờ Cung Trắc Lương vị tẩu tử mình tín nhiệm chuyển giúp.

“Ta sẽ thay chuyển đạt.”

Cung Trắc Lương thấy bộ dáng tiểu cô nương này quả thật không giống tình cảm sâu nặng, liền tiếp nhận cảm phổ trong tay nàng, đi hoa viên tìm huynh đệ Kiều Ứng Trạch.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

“Đám điều nô này, ngay cả đồ cưới của đại muội muội mà cũng tham, thật sự là buồn cười.”

Cánh đánh rớt hòm trang sức trên bàn, Kiều Ứng Hiền hiếm khi làm trò nóng nảy trước mặt phu phu Kiều Ứng Trạch, vốn dĩ tuấn nhan luôn như ánh mặt trời khoan khoái, lúc này nhưng lại tràn ngập tức giận.

Cũng khó trách Kiều Ứng Hiền tức giận như vậy, đầu tháng trước khi định tin tức, hắn liền phái gia phó đem trang sức bày trí trong căn hộ ở kinh thành, chính mình bên này thì vô cùng cao hứng chuẩn bị đưa Kiều Viên Âm vào kinh đợi làm thủ tục, vì lần đầu tiên đưa đưa dâu, thái độ của Kiều Ứng Hiền cẩn thận chú ý còn hơn đối với hôn sự của hắn, nhưng hiện tại đồ cưới của đại muội muội ở bên ngoài thì nhiều mà bên trong cũng không ít này thật giả lẫn lộn, nếu không phải tẩu tử phát hiện, hẳn lại cho người đưa đi những thứ này mà vào kinh, còn có thể diện gì để nói nữa, còn không nói Kiều phủ bọn họ phế vật tốt mã dễ cưỡi!

“Nhị thúc không đáng vì những người này mà tức giận, may mà phát hiện còn chưa muộn, hiện tại bổ sung một phần nữa đều kịp, chỉ là liên quan đến gia nhân, đều là người đắc lực bên cạnh bà bà, nhị thúc muốn xử lý bọn họ như thế nào, cũng là cần phải cẩn thận, phải chú ý tới uy nghiêm của bà bà.”

Đề cho Nhượng Lam đem đồ rơi trên mặt đất thu thập lại xong, Cung Trắc Lương trấn an nhìn về phía Kiều Ứng Hiền.

Vì người phạm tội đầu là người Kiều phu nhân thương dùng, nếu là Cung Trắc Lương cáo trạng bẩm báo trước mặt lão phu nhân, thì chính là đem cái đuôi của Kiều phu nhân nhét vào tay lão phu nhân, vì việc mẹ chồng nàng dâu đang ngấm đầu đá, lão phu nhân thập phần có thể đem những gia nhân này đều đuổi ra ngoài.

Cung Trắc Lương vốn không cần đánh vào thể diện của Kiều phu nhân, nhưng nghĩ Kiều Ứng Hiền là vì thân cận hai phu phu bọn họ mới kêu chính mình đến hỗ trợ, mình nếu là cầm thứ này đến cho lão phu nhân xem, vậy đơn giản chính là châm ngòi ly gián, Cung Trắc Lương không hạ tiện đến như vậy một bên cùng Kiều Ứng Hiền xưng huynh gọi đệ, một bên lợi dụng tín nhiệm của hắn đi tính kế mẹ ruột hắn.

Cho nên Cung Trắc Lương chính là đem đồ vật này đưa cho Kiều Ứng Hiền, nghĩ để cho hắn đi nói chuyện với Kiều phu nhân, vẫn mình giải quyết việc này.

“Đương nhiên là đuổi, không thể chấp nhận loại chuyện nô tài xem thường chủ tử, ngay cả đồ cưới của hồi môn của chủ tử cũng dám tham, tại sao có thể tin tưởng người như vậy có lòng trung thành, lại làm sao dám đem loại người như vậy nuôi bên người?”

Kiều Ứng Hiền cầm giận lại xoay người ngồi xuống, ánh mắt nhìn về phía Kiều Ứng Trạch cùng Cung Trắc Lương không ỏi mang chút tình tự uể oải, chỉ cảm thấy toàn bộ nhiệt tình đều bị dập tắt, chính mình quả nhiên còn là một gà mờ, sự tình gì đều làm không xong.

“Trước mắt đúng là thời điểm việc vui liên tục, vô luận là đuổi người đi hay là xử phạt mọi người, cuối tháng đại muối muối sẽ thành thân, sau đó một trong hai vị ở trong viện của tổ mẫu sẽ lâm bồn, lúc sau nữa là người thành thân, ngay sau đó là lễ mừng năm mới, tiểu hài tử trăm ngày, nếu không quá lâu một vị khác lâm bồn, như vậy tính đến mùa hè năm sau trong phủ không được đuổi người cũng không xử phạt người, ngược lại là cần thưởng thật to cho bọn họ.”

Kiều Ứng Trạch thấy tính tình đệ đệ, không khỏi lắc đầu cười khê trấn an hắn, chính là lời tuy nói là đã kích người, về mặt lúc nói cũng không thấy một chút khó xử, ngược lại cảm giác như là đã tính trước kỹ càng.

“Kia cũng không thể coi như không có việc gì mà tha cho bọn họ a.... Ca ca, hảo ca ca của ta người cũng đừng thừa nước đục thả câu, nói cho đệ đệ nên làm thế nào mới được.”

Kiều Ứng Hiền tức giận nói còn chưa xong, nhìn thấy bộ dáng Kiều Ứng Trạch mỉm cười không nói, linh quang chợt lóe biết ca ca đang đùa giỡn mình, vội giả bộ mềm mại đi qua ngồi bên cạnh Kiều Ứng Trạch, làm nũng khoe mẽ ôm lấy người y.

“Khụ... Nói trắng ra đuổi người là không được, vì ông chủ có hy khai ân thả người trở về, đem khế ước bán thân của bọn họ trả lại, phải người giám sát bọn họ thu dọn đồ rời đi, ai còn có thể lấy sai đồ của người?”

Mất thấy so với Kiều Ứng Trạch thì Kiều Ứng Hiền mạnh mẽ anh tuấn hơn rất nhiều lại dựa vào người y, Cung Trắc Lương bên này xem hết vào mắt, dựa vào thời gian nói chuyện bung trà để trước mặt Kiều Ứng Trạch, thấy Kiều Ứng Hiền quả nhiên ngượng ngùng ở trước mặt mình quần quýt lấy ca ca hắn.

Ngay lúc Kiều Ứng Hiền quy củ mở ra khoảng cách ngồi xuống, Cung Trắc Lương liền ngồi xuống bên cạnh Kiều Ứng Trạch, không để cho Kiều Ứng Hiền có cơ hội lại gần.

Kiều Ứng Hiền:

Kiều Ứng Trạch: ^_^

“Đúng vậy, ta thật sự là dốt nát, không nghĩ đến chuyện này, vẫn là ca ca cùng tẩu tử thông minh!”

Kiều Ứng Hiền nghe vậy trên đầu có ngọn nến sáng ngời, liền hận không thể lập tức đi tìm Kiều phu nhân chứng thực chuyện này, vừa nghĩ có thể mượn cơ hội đuổi bọn điều nô bị các trưởng bối nuông chiều không quy củ, Kiều Ứng Hiền liền nhiệt tình lại mười phần, lại cùng phu phu Kiều Ứng Trạch hàn huyên một hồi, hứng thú vội vàng cầm hòm trang sức đi vào viện của Kiều phu nhân.

“Trưởng công, người xem hình như không quá cao hứng, làm sao vậy?”

Nhìn theo thân ảnh đi xa của Kiều Ứng Hiền, Cung Trắc Lương cười cười nhìn về phía bên người Kiều Ứng Trạch, phát hiện mày y hơi nhíu lại, cảm xúc giống như đột nhiên tuột xuống.

“Không có gì, chính là mọi người đều vội vàng cùng ở Đông phủ chuẩn bị việc vui, đột nhiên có loại cảm giác cảm khái lúc nở tất nhiên là màu sắc rực rỡ, khi tàn cũng đem cả vườn hui quạnh.... Thật sự là cảm ơn người vì Ứng Hiền mà lo lắng như vậy, không làm tổn thương tình cảm mẹ con của họ.”

Kiều Ứng Trạch nói xong trong lòng mình run lên, không hiểu nhưng giống như có loại dự cảm không tốt, vội vàng áp chế vẻ u sầu thỉnh linh của mình, đem đề tài chuyển đi chỗ khác.

Lúc Cung Trắc Lương lựa chọn đem sự tình giao cho Kiều Ứng Hiền xử lý, mà không phải trực tiếp đem đến chỗ của lão phu nhân, trong lòng Kiều Ứng Trạch thật sự là rất cao hứng, dù sao lấy tính không ăn một của Cung Trắc Lương, buông tha cơ hội tốt như vậy để đã kích Kiều phu nhân thành toàn cho nhị đệ, xét đến cùng vẫn là vì Kiều Ứng Trạch y.

“Cảm ơn này nọ, nói ngoài miệng thôi sao?”

Cung Trác Lương lẻ mắt nhìn nhìn Kiều Ứng Trạch, nâng cằm y y lên, mười phần ý tứ hàm xúc tranh công, nếu không phải ở Đông phủ có mắt theo dõi, Cung Trác Lương đã muốn trực tiếp tự mình nhào đến đòi lợi tức.

“.....Trác Trác.”

Kiều Ứng Trạch đối với tính lưu manh của Cung Trác Lương không biết phải nói gì, thầm nghĩ người hiện tại đang mặc nữ trang, phải chú ý chút hình tượng a!

“Nga, đúng rồi, chúng ta còn phải đi một chuyến đến chỗ của Bình Tích.”

Trước mắt xem như ăn không đến, Cung Trác Lương cũng sẽ không hưng trí đùa giỡn Kiều Ứng Trạch, nhớ tới uy thác của Kiều Viện Âm, hẳn liền cùng Kiều Ứng Trạch đi đến chỗ của Bình Tích, đem cảm phổ chuyển giao thay, chỉ thấy Bình Tích lật lật xem một lúc, liền đến bên bồn hỏa thiêu không còn một mảnh, xem ra đúng là đã xem qua là không quên.

Biết việc Bình Tích làm là giữ danh tiếng cho Kiều Viện Âm, Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch đối với hành động này của hắn có chút kính nể, trong lòng đối với hắn cũng thân thiết hơn, bất quá tâm tình tốt của hai người không duy trì tốt được bao lâu, mới vừa hồi phủ liền đã bị một đả kích chẳng biết tại sao, nguyên lai là Thạch Khang Thạch hộ vệ của bọn họ, để lại thư rồi bỏ đi....

==^==^==^==

****Tác giả:** (Cào tường) Khang oa nãi bao nhiêu tuổi rồi a còn chơi bỏ nhà ra đi ~~~

Thạch khang: ~~~~~(>_

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Hiểu Lắm

“Nguyên lai hắn. Không biết?”

Cung Trác Lương cẩn thận xem thư từ biệt của Thạch Khang, 囧囧 nhìn về phía Kiều Ứng Trạch đồng dạng không nói gì, bọn họ vẫn nghĩ Thạch Khang biết tình huống của hai người bọn họ, giống như bọn họ biết quan hệ của hắn cùng Bình Tích, chỉ là hai bên điều ẩn ý không nói gì đến phương diện này mà thôi.

Lại vì Thạch Khang luôn mộ bộ dáng bình tĩnh, đối hai người bọn họ vừa che chở vừa chiều chuộng. Cho nên trong ngày thường bọn họ đối Thạch Khang cũng phá lệ thân cận, cho dù là ở bên ở trước mặt người ngoài có lẽ sẽ chú trọng rất nhiều, nhưng vẫn không xem Thạch Khang là người ngoài, hiện tại mới biết được, nguyên lai tiểu tử kia căn bản là không chút nào cảm kích, tự mình buồn bực đau thương lâu như vậy.

“Nguyên lai Thạch đại ca nhưng lại hiểu lắm ta lâu vậy.....”

Kiều Ứng Trạch cười khở đem thư đưa cho Cung Trác Lương, trên nét mặt khó nén suy sụp, tuy rằng y để tay lên ngực tự hỏi chưa làm qua chuyện gì đui l, nhưng đối với lời trong thư của Thạch Khang khó nén thất vọng khuyên bảo như vậy, vẫn là cảm thấy xấu hổ, nguyên lai ở trong mắt Thạch Khang, chính mình đúng là dựa vào thể tử chống đỡ gia đình, còn không biết xấu hổ nhúng chàm em vợ.

“Cũng là chúng ta sơ sót, không chú ý tới tâm tình của Thạch đại ca, cũng không biết hiện tại người đang ở nơi nào, sớm đi tìm người trở về giải thích rõ ràng mới là đúng đắn.”

Vì thân cận cùng Thạch Khang nên Kiều Ứng Trạch và Cung Trác Lương đều gọi hắn là Thạch đại ca, chính là Thạch Khang rất giữ bốn phận, còn nhiều lần tự xưng tôi tớ. Nhớ tới Thạch Khang cho tới bây giờ đều kính trọng trung thành với mình, Kiều Ứng Trạch cảm thấy trong lòng rất buồn bực, tư vị bị người thân cận hiểu lắm thật sự khó chịu.

“Đừng vội đi tìm, dù sao cũng sẽ không rời khỏi phạm vi mười dặm xung quanh Bình Tích, để yên tĩnh vài ngày, người này cũng quá không trọng nghĩa, chỉ bằng tình nghĩa hơn một năm nay của chúng ta, có hoài nghi cũng không biết giáp mặt hỏi cho rõ ràng sao? Nếu cảm thấy chúng ta làm sai, làm huynh đệ nên hảo hảo khuyên nhủ mới đúng, nháo như vậy là thành ý của hắn sao?”

Cung Trác Lương vốn không tức giận, còn cảm thấy Thạch Khang lúc ngốc ngốc đùa rất vui, nhưng vừa thấy bộ dáng Kiều Ứng Trạch mặt mày ủ rũ, trong lòng hắn không biết là tư vị gì, thầm nghĩ Thạch Khang biết rõ Kiều Ứng Trạch là người đọc sách quý trọng thanh danh, còn đâm một dao vào tim y, cho dù bản thân không ác ý, này EQ cũng quá thấp!

“Thạch đại ca không phải ác ý, chúng ta nếu xem hắn là bằng hữu, nên chủ động cởi bỏ hiểu lầm, mới là thành tâm.”

Kiều Ưng Trạch thấy Cung Trác Lương nổi giận, ngược lại không có tâm tư tự mình liếm miệng vết thương, kéo hắn ngồi xuống bên cạnh mình, cười trăn an hắn.

Lại nói tiếp Thạch Khang thật là người nặng tình nghĩa khinh quyền lợi, Kiều Ưng Trạch cùng Cung Trác Lương hơn một năm đều thực nể trọng hắn, Thạch Khang cũng là nửa điểm quyền lực cũng không cần, sinh ý hiệu sách có Chu quân sự làm tổng quản, quý phủ có Nhượng Lam, Kiều Minh nhìn bộ dáng lão luyện, điển trang sản nghiệp các nơi cũng là do hắn phụ trách, mà ngay cả gia phó hộ viện sản nghiệp trong phủ, hắn cũng tìm vài người đứng đầu viện có bản lĩnh phân công quản lý, chính mình chỉ làm người điều hòa truyền việc ở giữa, nửa điểm không dính lợi ích, toàn bộ trong phủ sẽ không bất kính với hắn.

“Hắn là không ác ý, chỉ là vẫn không đem chúng ta trở thành người một nhà, nếu không sao lại bỏ đi thoải mái như vậy?”

Cung Trác Lương nhớ tới trong thư Thạch Khang an bài thỏa đáng, phát hiện trong phủ thiếu hắn đúng là nửa điểm ảnh hưởng đến hoạt động cũng không có, cảm giác giống như là xí nghiệp lớn ở hiện đại thiếu trợ lý giám đốc mà thôi. Có thể thấy được, Thạch Khang ngay từ đầu đối với cái nhà này cũng không có bao nhiêu lòng trung thành, chỉ giống như làm công cho mình cùng Kiều Ưng Trạch.

Giống như Kiều Viện Âm là fan của Bình Tích, Thạch Khang cũng là đem Kiều Ưng Trạch làm thần tượng, cho nên sau khi phát hiện Kiều Ưng Trạch không ‘hoàn mỹ cao thượng’ như hắn tưởng tượng, liền không ôm mà rên sàu sàu não não, sau đó tiếp tục thí G* tiếp tục đi con đường của mình.

*Thí G: PH nghĩ là đánh rắm á.

Tuy rằng biết ý tưởng của mình cực đoan, nhưng trong lòng Cung Trác Lương đang khó chịu, hắn cũng lười nói tốt cho Thạch Khang.

“Trác Trác, Thạch đại ca cũng không phải người bạc tình, điểm ấy chúng ta đều rõ ràng, nếu không có Thạch đại ca hơn một năm nay vất vả làm lưng cực khổ, nào có ngày cho chúng ta an ổn tự tại như hôm nay, hiện tại trong lòng hắn nhất định là đang khổ sở, nếu biết rõ là hiểu lầm, mọi người tự lại một chỗ nói rõ là được, không làm nên để vì một chuyện nhỏ mà làm tổn thương tình cảm của mọi người.”

Kiều Ưng Trạch thấy càng khuyên mặt Cung Trác Lương càng đen, biết là hắn đang nổi nóng, dù sao Cung Trác Lương là thật tâm đem Thạch Khang cùng Bình Tích làm bằng hữu mà đối đãi, này khó chịu so với mình nhiều hơn chứ không ít.

“Kia cũng không thể tùy tiện như vậy.”

Cung Trác Lương xưa nay là một người không ăn thiệt thòi, trước mắt trong lòng không thoải mái, phải làm cho cái tên đầu sỏ trở về sau đó trả lại gấp đôi.

“Trác Trác, ngươi muốn làm gì?”

Vừa thấy Cung Trác Lương lại gọi lên một bên khoe miệng cười xấu xa, Kiều Ưng Trạch chỉ biết hắn không có ý kiến hay, bất quá xuất phát từ buồn bực đối với Thạch Khang, Kiều Ưng Trạch lúc này có thể bằng quan.

“Ngày mai chúng ta đi Đông phủ gặp tổ mẫu, nói ta muốn học đàn, mời Bình Tích qua phủ ở một lúc, thêm nữa bên kia nhiều việc vui, chỗ của hắn lại ở trong vườn, sợ cũng không được an bình, không bằng chờ năm sau bên kia thanh tĩnh thì quay trở về, về phần đến lúc đó đưa không tiễn, thì nói sau.”

Cung Trác Lương dựa ở trên tháp lấy ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, trong lòng lại lại tổng hợp lại các phương diện lo lắng, từ lúc ra ở riêng, hắn còn có tính toán đón Bình Tích rời khỏi Đông phủ, chỉ là ngại danh nghĩa thiếp thất của Kiều lão gia của Bình Tích, lại là người do quận vương đưa tới, cho nên không có phương tiện trực tiếp mở miệng yêu cầu người, nhưng bọn họ cũng ám chỉ thử qua thái độ của lão phu nhân, nàng chỉ nhìn Bình Tích không hơn một ‘con hát’, cũng cảnh giác hắn là một mầm tai họa, đồng dạng là ngại quận vương phủ bên kia mà không đuổi người đi mà thôi, nhưng mỗi lần có người ngoài vào Kiều gia, đều có tới tở chuyện môn đi tới khóa cửa viện của Bình Tích lại.

Cho nên Cung Trác Lương cảm thấy được thỉnh cầu của mình, lão phu nhân nhất định sẽ vui vẻ đón nhận, chính là đoạn thời gian trước không có lý do nói cái này, Cung Trác Lương mới không đến hỏi ý tứ của Bình Tích, trước mắt cũng là vừa lúc có thể nương vào lý do hôn sự của đệ đệ muội muội mà nói, dù sao dựa vào bộ dáng Bình Tích, nếu thật sự bị người nào nhớ thương, gặp họa vẫn là Kiều gia.

Tuy rằng nói Cung Trác Lương không thể mạo hiểm đắc tội quận vương liên lụy người nhà mà thả tự do cho Bình Tích, nhưng vẫn có khả năng để cho hắn sống tự tại một chút.

“Cũng đừng khi dễ Thạch đại ca, hắn là một người thành thật.”

Kiều Ưng Trạch vừa nghe đã biết tính toán của Cung Trác Lương, về điểm có chút tức giận cũng biến mất, ngược lại có chút đồng tình với Thạch Khang.

Tuy rằng bọn họ không rõ ràng lắm Thạch Khang và Bình Tích rốt cục là ở chung như thế nào, nhưng nghĩ đến vẫn là Thạch Khang nhiệt tình quán lấy Bình Tích, hiện tại Cung Trác Lương đem Bình Tích về giấu bên này, Thạch Khang muốn gặp lại người có thể không dễ dàng.

“Hắn không phải nói từ nay về sau quên cùng giang hồ sao? Vậy đừng nghĩ có thể dễ dàng tiến vào đại môn của Tây phủ.”

Cần nhắc xem có cần nuôi chó dữ trong nhà để phòng Thạch đầu hay không, dù sao hiện tại nuôi mấy con đều cùng Thạch Khang quần áo, Cung Trác Lương sờ sờ cằm vẫn là từ bỏ, thời đại này cũng không có vắt xin phòng chó dại, vạn nhất cắn nhầm ai thì quá nguy hiểm.

“Người muốn được như ý, nhưng Bình Tích chưa chắc tự nguyện đến đâu, chúng quy cảm thấy hấn ở lại Đông phủ, không chỉ đơn giản là vì nhận mệnh.”

Tuy rằng không muốn đã kích thích tích cực của Cung Trắc Lương, nhưng Kiều Ứng Trạch vẫn là khách quan đánh giá một câu, điểm xuất phát của Cung Trắc Lương là tốt, nhưng nên hỏi qua ý nguyện của Bình Tích, không thì hảo tâm lại thành chuyện xấu.

“Ta biết, chắc chắn hỏi qua ý tứ của hấn.”

Cung Trắc Lương có cảm giác, Bình Tích sẽ bằng lòng rồi đi cùng mình.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Hiện tại, Kiều gia Đông phủ.

Bởi vì hôm nay được Kiều Viên Âm tặng sách đánh cờ, từ lúc sau khi Cung Trắc Lương rời đi, Bình Tích đem chính mình nhốt lại trong phòng dựa theo trí nhớ sao chép lại, ngay cả Tuyết Họa gọi hấn dùng com chiều đều không để ý đến, mãi cho đến khi đem mấy thủ khúc yêu thích viết hoàn chỉnh, lúc này mới cảm giác được đã đói bụng, vừa định kêu Tuyết Họa dọn com, chỉ thấy cửa sổ nhẹ nhàng mở ra, một thân ảnh quen thuộc đã trở mình đến bên cạnh bàn ngồi xuống. Mang theo một thân mùi rượu nồng đậm.

“.....”

Bút vẫn chưa buông lại bị Bình Tích nắm chặt một lần nữa, hấn nhìn bóng dáng người nọ hơi hơi nhũn mảy, sau đó sẽ giống như những lần trước xem hấn như không tồn tại, lại tập trung tinh thần viết một thủ khúc không thích lắm.

Thạch Khang quay lưng về phía Bình Tích thường chỉ có hai loại, một là tư thái bảo hộ lúc đối địch, hai chính là tâm tình hấn không tốt, mà sợ Bình Tích không kiên nhẫn nhìn sắc mặt hấn, cho nên mới đưa lưng về phía Bình Tích tránh làm phiền hấn.

Chỉ chốc lát, Tuyết Họa cố sức mang một thực hạp cùng một vò rượu trái cây lên lầu, nhìn nhìn Thạch Khang gục đầu xuống bàn, lại nhìn nhìn Bình Tích viết ca khúc, tiểu nha đầu nhẹ chân nhẹ tay đem đồ ăn trong hạp ra cùng với hai phần bát đĩa xong, lại nhẹ chân nhẹ tay đóng cửa kỹ lại, xuống lầu nấu nước.

Bình Tích viết ca khúc được một nửa, lúc này dừng lại sẽ rất khó viết tiếp nội dung phía sau, cho nên hấn muốn đợi đến khi mình viết hoàn chỉnh ca khúc mới dùng com, nhưng vừa mới viết được hai bút, bên kia Thạch Khang ‘ba’ tháo giấy dán rót rượu, mảy Bình Tích nhảy lên, khúc âm bị chặt đứt, Bình Tích chỉ đành nhớ lại xem qua nội dung một lần nữa, cử động bút tiếp tục viết.

Nhưng ca khúc của Bình Tích còn chưa viết xong tiểu tiết, Thạch Khang bên kia lại truyền đến một tiếng ‘leng keng’, nguyên lai là chiếc đĩa không được cầm lấy đập vào trên chén đĩa, ý nghĩ của Bình Tích lại bị gián đoạn, hấn nắm bút thật chặt, vẫn là không để ý đến Thạch Khang, lại lần nữa sửa sang lại ca khúc một chút, muốn từ đoạn vừa rồi viết tiếp tục, đã có hai âm tìm không chính xác, đang muốn dùng đàn bên cạnh tìm một chút âm, Thạch Khang bên kia lại giống như thoát lực ghé vào trên bàn, chén rượu trong tay cũng rót xuống, bị mặt bàn cản lại một chút, nhưng cuối cùng vẫn rót xuống đất thành mấy mảnh.

“.....”

Ý nghĩ rốt cục đều bị chặt đứt, điệu hát phía sau nghĩ không ra, Bình Tích nheo mắt nhìn Thạch Khang đưa lưng về phía mình, nghĩ thầm hôm nay thật có tiền đồ a.....

“Bình Tích, ta rời đi Tây phủ, về sau không thể lấy bản thảo cho người xem trước.”

Đưa lưng về phía Bình Tích, Thạch Khang một tay khoát lên trên vò rượu, một tay chèn lên sườn mặt của mình nằm úp sấp trên bàn, đôi mắt xưa nay thanh thuần đã muốn mê ly, bộ dáng mím môi khó có được hiện ra vài phần tính trẻ con ủy khuất, chỉ là Bình Tích ngồi ở phía sau hấn không nhìn thấy được biểu tình này.

“Vì cái gì?”

Nguyên bản Bình Tích còn có chút không kiên nhẫn nghe vậy sắc mặt lập tức thay đổi, rốt cục mở miệng nói, không để cho Thạch Khang một mình đóng một vai.

“Ta thật kính ngưỡng Kiều đại nhân, vô luận là học vấn hay là đức hạnh, hấn là quân tử chân chính, ta cũng rất bội phục Cung thiếu gia, tuổi còn nhỏ đã có ánh mắt cùng quyết đoán như vậy, còn có bọn họ đối với ta tốt lắm, một chút cũng chưa từng xem ta là hạ nhân, ta muốn kính bọn họ một ly, cạn!”

Ghé vào trên bàn lười biếng nói làm bầm, Thạch Khang đã say bảy tám phần, lẽ ra rượu trái cây không phải rượu mạnh gì, nhưng là không biết vài loại trái cây này trộn lẫn cùng nhau sinh ra cái gì, hiệu quả nhưng có thể so với mê được, mấy chén có thể làm người say thật, may là lấy từ lượng của Thạch Khang, trước mắt cũng đã buồn ngủ, vì thế hấn mạnh mẽ giữ vững tinh thần ngồi ngay ngắn, có chút hảo khí giờ vò rượu gầm nhẹ một tiếng.

“Buông vò rượu, nói trọng điểm.”

Bình Tích nhìn hấn muốn đánh đàn, vội lạnh giọng ngăn lại, hấn uống theo kiểu này, say hai ngày cũng có thể.

“Ngạ.... Ta cũng kính trọng Kiều phu nhân, ta là nói tỷ tỷ của Cung thiếu gia, tuy rằng ta chưa thấy nàng mấy lần, nhưng biết nàng là một người phi

thường tốt, nàng cùng Kiều đại nhân ân ái như vậy, nhưng hôm nay, hiện giờ Kiều đại nhân lại cùng Cung thiếu gia..... Bọn họ làm như vậy, như thế nào không làm..... phu nhân thất vọng? Ta thấy đại nhân cùng Cung thiếu gia cũng là chân tình, nhưng thật sự không thể chấp nhận bọn họ làm như vậy, ta biết chính ta không có tư cách để nói cái gì.....”

Mặc dù ý thức của Thạch Khang đã có chút mơ hồ, nhưng nghe lời Bình Tích đã muốn trở thành bản năng, cho nên Bình Tích mệnh lệnh một chút, hần liền ngoan ngoãn buông vò rượu xuống, thân thể ngồi thẳng cũng có chút lảo đảo, lại dựa vào một tia ý thức cuối cùng chống đỡ không hoàn toàn gục xuống.

“Cho nên?”

Nghe Thạch Khang nói cà lăm giải thích, Bình Tích hiểu được điểm mấu chốt, vì thế ngón tay có chút ngứa đụng đến cái chặn giấy bằng ngọc trên bàn, nhưng do dự một chút vẫn là đổi thành một quyển sách trong đồng thoại bản.

“Cho nên? Cho nên a..... Ta sẽ đem mọi chuyện đều xử lý tốt, sau đó để lại một phong thư, nói ta đi..... Ân.....”

Ý thức đã muốn sắp tan hết, Thạch Khang mới vừa chống mí mắt muốn ngẩng đầu lấy lại tinh thần, đột nhiên sau đầu bị cái gì mạnh mẽ đánh trúng, Thạch Khang không hề phòng bị đánh cái trán đánh vào trên bàn, chỉ thấy trước mắt tối sầm, hoàn toàn bị mê mang.....

“Ngươi cái đồ gỗ, trong óc toàn là đá tảng sao?”

Thu hồi tay và vạt áo đứng lên, Bình Tích đề thái dương của mình bị co rút đau đớn, đi đến ngồi đối mặt với Thạch Khang, sau khi tự bản thân ăn com chiều, đem Thạch Khang ném tới trên tháp, đập chấn qua thất lưng, sau đó kéo chuông để cho Tuyết Họa ở ngoài đi vào dọn dẹp, chính mình chuyển sang phòng trong tắm rửa đi ngủ.

“Ai.....”

Tuyết Họa vừa rồi đi nấu nước tắm, cũng không biết tình huống trong phòng, nhưng sau khi tiến vào vẫn là theo thói quen nhìn nhìn qua trên tháp, thấy Thạch Khang quả nhiên ngủ ở đó, liền giống như tiểu đại nhân lắc đầu thở dài một tiếng, thầm nghĩ Thạch đại ca chơi xấu giả say ở trong phòng công tử cũng đã mấy trăm lần? Lại không biết thay đổi chiêu số sao?

Tuyết Họa một bên oán thầm thương xót không tranh giành, một bên thay Thạch Khang cời giày đập chấn thật tốt, sau đó chính mình dọn sạch bàn, mang theo thực hạp lui ra ngoài, thầm nghĩ sáng mai lại làm thức ăn chay toàn bộ..... Mỗi lần Thạch đại ca mượn cơ hội say rượu lưu lại, Bình Tích đều phân phó làm thức ăn chay toàn bộ, như vậy không có thịt Thạch đại ca không vui sẽ tự động thôi lui.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Còn Đây Là Trung Khuyển...

Sáng sớm hôm sau, Bình Tích từ trong lúc ngủ mơ tỉnh lại, Thạch Khang ngủ một đêm ở bên ngoài đã sớm thu thập gọn gàng, thay đổi một thân quần áo của người luyện võ màu xanh đậm chờ đợi bên ngoài.

Trừ bỏ cảm xúc còn rất suy sụp, Thạch Khang không thấy nửa bộ dáng chật vật say rượu..... Tiểu lâu của Bình Tích là ẩn theo kiến trúc chỗ ở của hần tại Quận vương phủ mà xây, về ngoài nhìn không có gì đặc biệt, trên thực tế trong phòng ngủ thập phần xảo diệu, sau khi Bình Tích vào ở chính mình chỉ xây thêm một bức tường, liền ngăn cách ra một khoảng không bị người ngoài phát hiện, tuy rằng không lớn, nhưng là giấu một người trưởng thành cùng một số quần áo đồ dùng vẫn là có thể, cho nên Thạch Khang mới dám tự tiện đi lại như vậy.

Bình Tích làm việc và nghỉ ngơi rất quy luật, cho nên Tuyết Họa bên kia đã chuẩn bị nước ấm và khăn mặt thật tốt, thấy Bình Tích đi ra, sau khi hầu hạ hần rửa mặt xong, Tuyết Họa vừa định giúp hần chải đầu, lại thấy Thạch Khang nháy mắt với mình, Tuyết Họa bật cười, hướng Bình Tích xin lỗi một tiếng rồi thu thập đồ vật này nọ đi xuống chuẩn bị điểm tâm.

“Bình Tích, ta giúp ngươi chải đầu.”

Thấy Bình Tích ngồi trước gương, tâm tình Thạch Khang vẫn không tốt như cũ nhưng đôi môi vẫn miễn cưỡng mỉm cười, tay phải cầm lấy lược, tay trái cầm lấy vài sợi tóc rơi rụng sau lưng hần.

Buổi tối Thạch Khang có thể thừa dịp không có người treo tường ra vào, ban ngày như vậy thì quá nguy hiểm, cho nên nhiều nhất là chờ đến tối ngày hôm sau, lại treo tường rồi đi, trước kia khi chưa tách ra ở riêng ban ngày hần đi ra ngoài đụng phải người khác có thể lấy cớ đi dạo trong vườn, nhưng hiện tại lại không thể, đương nhiên, Thạch Khang đối với sự thay đổi này chỉ có cao hứng.

“Hiện giờ ngươi rời khỏi Tây phủ như vậy, sợ là không thể ngủ ở Bạc thành này nữa, nên trở về nhà đi?”

Biết ngăn cản cũng vô dụng, Bình Tích chính là ngồi thẳng nhìn biểu tình Thạch Khang qua kính, tùy ý hần đùa nghịch tóc của mình.

“Không! Ta không đi, này đã hơn một năm từ khi hầu hạ ở bên người đại nhân, ta cũng gom góp được mấy trăm lượng bạc, hơn nữa tiền tích góp trước đây, cho dù tạm thời không có việc làm, cũng đủ chi tiêu vài năm, trước mắt Quận vương phủ bên kia sẽ miễn hiếu kì.... Bình Tích, người liền theo ta đi đi, ta đi đến chỗ Kiều lão gia lên lấy khế ước bán thân của người được không?”

Thạch Khang nghe vậy trên tay căng thẳng, lập tức ý thức được chính mình còn cầm lấy tóc Bình Tích, vội vàng buông ra, nắm lấy bả vai Bình Tích khẩn trương truy hỏi.

“Thạch Khang, đừng khờ dại.....”

Bình Tích định nói hai nam nhân là không có khả năng bên nhau cả đời, đột nhiên trong đầu hần hiện lên thân ảnh của Cung Trắc Lương cùng Kiều Ứng Trạch, nghĩ đến hai người họ thật chân thành cùng kiên trì, Bình Tích không khỏi có chút dao động, lập tức bị Thạch Khang lôi kéo xoay người, cũng ôm thật chặt thắt lưng.

“Ta sẽ khờ dại, cả đời này ta sẽ quán quít lấy người, người đừng nghĩ muốn ta buông tay, chết ta cũng không buông!”

Thạch Khang dùng sức ôm lấy Bình Tích như là hận không thể làm cho hai người biến thành một, khi nói chuyện hốc mắt đã đỏ lên, hần thống hận chính mình vô năng nhỏ bé, chỉ có một thân võ nghệ, lại căn bản không thể chống lại Quận vương phủ cùng Kiều tri phủ, mà ngay cả muốn hoàn toàn thoát khỏi gông cùm xiềng xích của gia tộc cũng không thể, Bình Tích vì mình mà buông tha Thạch gia, phụ mẫu của mình nhưng vẫn không tha cho Bình Tích, hần có thể làm, chỉ là lấy tính mạng của mình ra uy hiếp cha mẹ, còn muốn nương nhờ vào uy thế tri phủ mới có thể làm họ kinh sợ không dám hạ độc thủ....

Nếu không phải tự mình hiểu rõ không có biện pháp bảo hộ chu toàn cho Bình Tích, Thạch Khang làm sao sẽ để hần giống như cá trong chậu chim trong lồng nhiều năm như vậy, chỉ biết khóc lóc chơi xấu quán lấy hần.

Hần không cho phép Bình Tích theo mình sống qua những tháng ngày khổ sở trốn đông trốn tây, hần muốn cho Bình Tích những gì tốt nhất.

“Cảm tình cái gì, đã làm cho người đều đem cả đời lên? Bất quá là còn trẻ.....”

Bình Tích cảm thấy chính mình cũng sắp không thể hô hấp, nhưng hần vẫn là không nhúc nhích thừa nhận cái ôm của Thạch Khang, sự trào phúng trong lời nói còn chưa ra khỏi miệng, liền bị âm ướt sau gáy đánh gãy, đồng tử Bình Tích co rút lại, bức tường vẫn vững vàng chắn trong tâm sớm che kín vết rách, hiện giờ, rốt cục thì bị phá vỡ rồi.....

Cũng có thể đi? Nếu có thể hy vọng được giống như hai người kia, cũng có thể kiên trì được đi?

Thạch Khang không buông tay cũng không trả lời, mà Bình Tích thì không ôm lại cũng không gãy giữa, đã nhiều năm không có thân mật tiếp xúc như vậy hai người cứ đứng bất động như vậy, thẳng đến khi bên ngoài truyền đến tiếng bước chân của Tuyết Họa, vẫn là Bình Tích đẩy Thạch Khang ra trước, mà Thạch Khang lúc này cũng không tái quán quít, lui về phía sau vài bước cúi đầu ngồi ở trên thềm.

Bình Tích ngồi vào trước kính tự mình chải đầu buộc tóc, sau khi Tuyết Họa dọn bữa sáng xong lui ra ngoài, hần đứng dậy đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống, thấy Thạch Khang còn cúi đầu về mặt mắt nhắm nghiền bất động, cũng không ngừng lấy dư quang khóe mắt nhìn mình, Bình Tích nhin xuống thái dương xúc động, than nhẹ một tiếng hướng về phía hần vẫy vẫy tay, Thạch Khang ép xuống khóe miệng đang cong lên, ngoan ngoãn tiêu sái đi lại ngồi xuống cạnh hần.

Khi hai người ăn cơm không có phát ra tiếng động, tuy rằng Thạch Khang đối với một bàn đồ ăn toàn rau xanh thực ghét bỏ, nhưng vẫn cứng rắn ép xuống không ít, nhìn thấy khẩu vị nhạt xưa nay của Bình Tích đều cảm thấy mấy thứ này nhạt nhẽo vô vị.... Tâm của hần lắng lại.

Nếu như là trước kia, Bình Tích nhất định sẽ giấu diếm chuyện này đến cùng, để cho Thạch Khang tiếp tục hiểu lầm, để cho hần mất đi chỗ dựa phụ phụ Kiều Ứng Trạch, tiếp theo buộc hần buông tha cho mình, nhưng hiện tại, Bình Tích phát hiện mình nhưng lại thập phần mâu thuẫn loại ý tưởng này, ngược lại càng hy vọng hần có thể tiếp tục kiên trì.....

“Nếu chán ghét, vì cái gì còn muốn bắt buộc mình ăn cái này?”

Đội Tuyết Họa dọn dẹp bàn ăn thay nước trà, Bình Tích khoanh chân ngồi trên bồ đoàn*, áp chế suy nghĩ bốc lên trên đầu, cầm lấy nhạc phổ mới sao chép hôm qua lật xem, giống như vô tình hỏi một câu.

*Bồ đoàn: cái đệm ngồi thiền của hòa thượng á

“Người từ nhỏ hứa với ta không kiêng ăn, hơn nữa, người là sợ ta sau khi say rượu ăn thức ăn mặn sẽ làm tổn thương dạ dày, mới cùng ta ăn chay, ta biết mà.”

Thạch Khang sau khi say rượu vẫn là có chút mệt mỏi, liền kéo chiếc chiếu ngồi đối diện bàn để đàn của Bình Tích, chính mình nghiêng người dựa vào đệm lên lút nhìn hần.

“Người tự mình cho rằng quá tốt đi..... Ngày mai quay trở về Tây phủ đi thôi.”

Bình Tích nghe vậy cuối cùng nhin không được tròng mắt liếc hần một cái, lập tức có chút vô lực khẽ cười một tiếng, trong lòng đã đưa ra chủ ý.

“.....”

Thạch Khang đầu tiên là ngậy người đối với tươi cười của Bình Tích, lập tức kịp phản ứng ý tứ của hắn, tươi cười trên mặt cứng đờ, lập tức cúi đầu nhẹ nhàng lắc lắc, lấy hành động chứng tỏ kháng cự của chính mình.

Tuy rằng tối hôm qua say rượu mơ hồ, nhưng những lời Thạch Khang tự mình nói ra vẫn nhớ rõ, hắn không ghét Kiều Ứng Trạch cùng Cung Trác Lương, ngược lại là thật tâm kính ngưỡng, nhưng cũng chính là bởi vì một phân thật tình này, hắn mới không thể làm bộ như đối với chuyện của họ không thèm để ý chút nào, như vậy quá dối trá.

“..... Ngốc tử, hai người bọn họ vốn chính là vợ chồng, Cung Trác Lương luôn là thân nam cải nữ trang.”

Bình Tích nghe vậy chỉ là không nói tiếp tục gảy đàn, đợi Thạch Khang hơi có vẻ tụt khuất gương mặt nhìn lên mình, hai tay mới ngừng đánh đàn, ánh mắt mỉm cười đón nhận tầm mắt của hắn.

“Đa?”

Thạch Khang bình bịch khoanh chân ngồi dậy, cách bàn cầm ba ba nhìn Bình Tích, thật sự là bị tin tức này làm cho muốn hôn mê, tuần nhan xưa nay đoan chính lúc này nhìn thế nào cũng thấy ngốc.

“Đi theo bên người bọn họ một thời gian dài như vậy cũng không phát hiện, nguoi rõ ràng là một tên ngốc ngếch.”

Giống như lại thấy được tiểu mập mập khi còn bé luôn ngơ ngác quần lấy mình, hai tay Bình Tích nắm lấy mặt Thạch Khang, cười tùm tùm kéo ra hai bên, đồng thời nói thâm trong lòng, da thịt cứng rắn này xúc cảm không tốt bằng trước đây.

“Đau! Bình ca.....”

Sức lực của Bình Tích kì thật không lớn, nhưng Thạch Khang vẫn là khoa trương kêu đau, trong mắt ngoại trừ tươi cười của Bình Tích thì không thấy cái gì khác nữa.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch dùng qua điểm tâm liền đi qua Đông phủ thỉnh an lão phu nhân, sau đó cùng đi tìm Kiều Ứng Hiên, trước tiên muốn giải quyết chuyện đồ cưới của Kiều Viện Âm.

“Ta liền trực tiếp đi tìm mẫu thân nói, ‘ta là muốn làm tốt việc hôn sự này để lập uy tăng thể diện, những người khác đều lấy nó ra trục lợi, cũng là người của mẫu thân hủy đi danh dự của ta, bọn họ giẫm lên mặt của ta mà vợ vết của cái, là cái đạo lý gì!’ sau đó ta thấy nương cũng phát hỏa, liền nương theo việc hôn sự này mà đuổi đi vài người không trung tâm, nương vốn niệm tình bọn họ hầu hạ bên người nhiều năm, nếu không ta..... Hắc hắc, dù sao cuối cùng vẫn là theo ý của ta.”

Kiều Ứng Hiên hưng trí bùng bùng nói chiến quả cho ca ca cùng tẩu tử, không làm mất đi tình cảm mẫu tử nhưng vẫn bắt mẫu thân không có ý kiến trong chuyện này, quả nhiên giống như ca ca nói, trước kia cung kính thuận theo chỉ làm mẫu thân sai càng thêm sai, dùng sức của mình giúp nâng hướng thiện mới là đạo hiếu.

“Làm rất tốt, trước mắt sắp đến ngày lên kinh, đừng mãi xen vào hôn nhân của đại muội muội, mà sơ suất chuyện của nguoi bên này.”

Đón nhận ánh mắt trong mong của Kiều Ứng Hiên, Kiều Ứng Trạch cười khề vồ vồ vai hắn, thực cảm thấy được hắn đã là người lớn.

“Nương bên kia đều chuẩn bị tốt, trong nhà cũng có người lớn đi theo, yên tâm đi.”

Bị ca ca hỏi hôn sự của mình, Kiều Ứng Hiên lại không có phản kích như vừa rồi, có chút ngượng ngùng lấy tay cọ xát chóp mũi.

“Đừng rồi, nhị thúc lần này vào kinh cũng phải đi bá kiến nhạc phụ tương lai, trong lòng là đang khẩn trương?”

Cung Trác Lương thấy Kiều Ứng Hiên then thùng, cũng cười khề trên ghẹo hắn một câu, trong lòng có chút cảm khái thời đại này mù cưới cầm gả*, đối nữ tử, thành thân là chuyện cả đời một lần của các nàng, đối nam tử, cũng không phải chuyện thoải mái a.

*Mù cưới cầm gả: chắc là chỉ việc cưới hỏi thông qua cha mẹ mà tân nương tân lang đều chưa từng gặp nhau á.

“Mới không phải. Ha hã, người mẫu thân chọn, nhất định là rất tốt.”

Kiều Ứng Hiên hô hấp cứng lại cười gượng hai tiếng, vội đem đề tài chuyển đến việc an bài hôn nhân, trong lòng âm thầm hờ dãi.

Nói Kiều Ứng Hiên không lo lắng kia thật sự là gạt nguoi, dù sao cũng là vị hôn thê chưa từng gặp mặt, lại là đại tiểu thư con nhà giàu, Kiều Ứng Hiên thật sợ tính cách đối phương không tốt. Tựa như nương tử của Lư sư huynh, là phụ thân hắn chọn nữ nhi nhà thượng quan, ý vào nhà mẹ đẻ quyền thế cao, ngang ngược không nói, đối cha mẹ chồng cùng trượng phu là bất hiếu bất kính, đối đãi gia nhân tùy ý đánh chửi ngược đãi, trong nhà bọn họ lại chỉ có thể cứng rắn nhịn xuống không thể hừ thê, thật sự đáng tiếc cho Lư sư huynh tuần kiệt như vậy.

“Lư đại ca lần này cũng theo nguoi vào kinh? Tuy nói quan hệ của các nguoi thân thiết, nhưng rốt cuộc cũng không nên phiền đến nguoi ta.”

Nghe thấy Kiều Ứng Hiền nói Lư Từ Kiện cũng đi theo, Kiều Ứng Trạch nhớ tới lần trước hắn chạy vào kinh hồ trợ làm mai, cảm thấy thật là quá khổ cực người ta.

Từ lúc quen thuộc với Lư Từ Kiện vị võ trạng nguyên này, Kiều Ứng Trạch bọn họ cũng phát hiện người này trừ bỏ miệng ba hoa một chút, nhưng thật là một nam tử trọng tình trọng nghĩa, cho nên cũng thân cận với hắn hơn.

“Sang năm là hội thi võ, sư huynh muốn vào kinh ứng thí, đơn giản sẽ cùng ta xuất phát một đường, sư huynh là muốn thi đỗ võ trạng nguyên.”

Nói đến việc thi võ, Kiều Ứng Hiền cũng là lòng tràn đầy hâm mộ, nếu không phải trong nhà ngăn cản, chính mình nói không chừng cũng có thể thi đỗ công danh võ trạng nguyên, không giống kẻ vô dụng như bây giờ, nơi chốn đều phải dựa vào người trong nhà.

“Lời tuy nói như vậy, hẳn phần nhiều cũng là muốn giúp đỡ người, tình cảm này người phải nhớ rõ.”

Nghe Kiều Ứng Hiền nhắc tới hội thi võ, Kiều Ứng Trạch không khỏi muốn đi hội thi văn, y cũng là có thể trực tiếp vào kinh tham gia hội thi văn vào năm sau. Nhẹ nhàng lắc lắc đầu, Kiều Ứng Trạch muốn đem ý niệm xa vời trong đầu áp trở về đáy lòng.

“Đúng vậy, lại nói tiếp thân thích nhà mẹ đẻ của tổ mẫu cùng bà bà đa phần đều ở trong kinh thành, nhị thúc lần này đi cũng có không ít các nơi cần đến, lễ vật này nọ đã chuẩn bị thỏa đáng chưa?”

Cung Trác Lương thấy tâm tình của hai huynh đệ này đều chùn xuống, ước chừng cũng đoán được tâm sự của bọn họ, liền mở miệng đem đề tài chuyển đi, ba người lại thảo luận một hồi, Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch rời khỏi viện của hắn, lại đi qua chỗ Kiều Viện Âm nói vài câu, liền cùng đi tới viện của Bình Tích.

Đối với chuyện hai phu phu Cung Trác Lương đến, Tuyết Họa ngênh đón biểu hiện có chút xấu hổ quẩn bách, vội vàng chạy vào điều lung (lồng chim) lầu hai bẩm báo, khiến cho hai phu phu chậm rãi theo sau không hiểu gì, thăm nghĩ còn chưa tới giờ cơm, đáng lẽ không quấy rầy Bình Tích nghỉ ngơi mới đúng, hay là.....

Đội Bình Tích đi xuống lầu, hai người gặp nhau quả nhiên trên mặt lộ chút ửng đỏ, không khỏi theo bản năng liếc mắt một cái, lại ần ần nhìn về phía thang lầu.

“Đại nhân cùng phu nhân đã tới, mời ngồi.”

Đối với chuyện hai phu phu Cung Trác Lương đến không có chút nào ngoài ý muốn, Bình Tích phân phó Tuyết Họa đem màn chắn gió tám mặt đều kéo xuống, sau đó ba người ngồi xuống bàn uống trà.

Sau khi biết bí mật của Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch, Bình Tích cũng hiểu được bọn họ biết chuyện của mình cùng Thạch Khang, chỉ là bọn họ trong lúc đó đều không có truy vấn lẫn nhau quá sâu mà thôi, cho nên hiện tại Thạch Khang vừa náo loạn như vậy, bọn họ sẽ đến hỏi tin tức cũng là chuyện bình thường.

“Bình Tích, chúng ta muốn mời người đến Tây phủ ở, người có bằng lòng hay không?”

Từ thái độ của Bình Tích có thể đoán được một chút, Cung Trác Lương cười khẽ hạ giọng hỏi hắn một câu.

“Cái gì?”

Bình Tích vốn tưởng rằng bọn họ là tới hỏi tin tức của Thạch Khang, lại không đoán được bọn họ đột nhiên lại đưa ra chuyện như vậy, Bình Tích không khỏi sững sốt, kinh ngạc nhìn về phía Cung Trác Lương.

“Bình Tích, tuy nói chuyện quá khứ của các người chúng ta không hiểu nhiều lắm, tái sinh vì bằng hữu, chúng ta thật sự không muốn nhìn người bị vây trong tiểu viện này, cái khác có lẽ chúng ta không giúp được nhiều lắm, nhưng ở cùng một chỗ với bọn ta, chung quy vẫn là tự do hơn rất nhiều.”

Kiều Ứng Trạch thấy Cung Trác Lương tự tiểu phi tiểu xem về hướng cầu thang, liền mở miệng đáp lại lời của Bình Tích, làm sáng tỏ ý đồ đến đây.

“Đại nhân. Phu nhân. ... Bình Tích tạ ơn tình nghĩa của hai vị.”

Bình Tích nhìn về mặt chân thành của Kiều Ứng Hiền cùng Cung Trác Lương cười gât đầu, có chút cảm động đứng dậy ôm quyền vái chào hai người, hai tay được hai người đỡ lấy ở hai bên, Bình Tích ngẩn đầu hướng hai người cười rạng rỡ.

“Bình Tích có thể đáp ứng thì thật tốt quá, nói đến chúng ta cũng thật hổ thẹn, hiện tại chúng ta chỉ có thể đưa ra biện pháp trị phần ngọn mà không trị được phần gốc, không biết đối với việc qua lại Bình Tích có thuận tiện nói ra hay không, chúng ta có thể nghĩ đối sách tốt hơn một chút.”

Nhìn thấy Bình Tích tươi cười, trong lòng Cung Trác Lương rất cao hứng nhưng cũng có chút chua xót, xem bộ dáng Bình Tích cảm động như vậy, chỉ sợ cũng sớm muốn thoát khỏi cuộc sống như thế này đi.

“Kỳ thật, cũng không có gì không thể nói, ta vốn họ Khang danh Bình, cùng Thạch Khang là thân anh em bà con, ta so với hắn lớn hơn ba tháng.”

Bình Tích ba người một lần nữa ngồi xuống, hắn nhìn hai người bộ dáng chân thành tha thiết, đột nhiên có dự cảm muốn nói hết, bí mật này động lại trên

người hẳn thật nhiều năm.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Sơ Phong Khởi...

Bình Tích vốn họ Khang tên Bình, đời tổ phụ từng là phú thương, phụ thân Bình Tích kế thừa gia nghiệp, đem thân muội duy nhất gả cho Thạch tú tài ở trong thành, cũng chiếu cố nhiều cho muội muội cùng muội phu, cho nên nói mẹ của Thạch Khang là thân bác của Bình Tích.

Bình Tích so với Thạch Khang lớn hơn ba tháng, năm nay đều là 23 tuổi, bọn họ khi còn bé là ngựa tre thành đôi, quan hệ so với thân huynh đệ còn tốt hơn, khi Bình Tích tám tuổi, phụ thân ra ngoài làm việc buôn bán gặp nạn trộm cướp trọng thương, về nhà không lâu liền qua đời, mẫu thân Bình Tích thể yếu nhiều bệnh, tự biết thời gian không còn nhiều, trước khi lâm chung đem gia sản cùng Bình Tích phó thác cho cho bác gái Khang thị, nhưng không ngờ Khang thị cùng trượng phu nổi lên lòng tham, để cho người hầu hồng Bình Tích đi ngủ, sau đó đem cháu ruột còn đang mê mang, giao cho bọn người đem về phía nam bán vào gánh hát, nói với người ngoài là mình bị lạc đường, đợi quan phủ kiểm chứng đúng là bị người què bắt cóc, bọn họ ở bên ngoài phái người đi chung quanh tìm kiếm, kì thực là quang minh chính đại chiếm lấy gia sản của Bình Tích, cũng lấy đi hồi lộ quan phủ, hiện giờ đã làm địa chủ của phương Bắc.

Năm đó có gia nhân trung tâm không tin chủ tử nhà mình đi lạc, từ miệng gia nhân phản bội Bình Tích biết được chân tướng, thân phận của hắn hèn mọn đương nhiên không đấu lại vợ chồng Khang thị, liền ôm mối hận bắt Thạch Khang đi, mà Thạch Khang sau khi đã biết chân tướng, cũng không trở về nhà, một lòng cùng người hầu kia tìm kiếm Bình Tích.

Hai người ẩn theo manh mối một đường đuổi đến Giang Nam, khi tìm được gánh hát nơi Bình Tích ở, đã là một năm sau, một gia nhân một đứa trẻ căn bản cứu không được người, gia nhân kia vì bảo hộ Thạch Khang mà bị người của gánh hát đánh chết, sau đó Thạch Khang năm ấy chín tuổi giả thành ăn mày âm thầm đi theo gánh hát, thẳng đến khi Bình Tích tiến vào Quận vương phủ, Thạch Khang may mắn được một lão có tay nghề cùng thân phận tốt thu nhận làm đồ đệ, ngày hẳn trôi qua mới tốt một chút.

Bình Tích từ miệng bọn buôn người biết được sự thật chính mình bị lừa gạt, liền hận bác cùng dượng của mình, thề nhất định phải báo thù, nhưng việc năm đó không có bằng chứng, cừu nhân lại đã là viên chức, việc báo thù của Bình Tích càng thêm vô vọng, hơn nữa người hầu trung tâm đã chết, hoàn toàn làm cho Bình Tích hiểu được sự tàn khốc của thế giới này, vì thế sau khi hấn vào vương phủ liền vẫn cố gắng tự bảo vệ mình, nhìn Thạch Khang như người xa lạ, mà Thạch Khang cũng là bất khuất, cũng không chịu rời khỏi hắn, hơn nữa ngoại trừ ngẫu nhiên liên lạc cùng tổ mẫu, thì đã hoàn toàn thoát ly khỏi gia tộc, cha mẹ hẳn tự nhiên không bỏ qua đứa con cả này, còn nói là Bình Tích lợi dụng hắn để trả thù, Thạch Khang chính là không để ý tới, tiếp tục quán quýt lấy Bình Tích, thẳng đến khi Quận vương gia phải giữ đạo hiếu đem Bình Tích tới Kiều phủ, Thạch Khang liền rời khỏi vương phủ đuổi tới Kiều phủ làm thị vệ.....

“Kia khế ước bán thân của Bình Tích hiện tại đang ở đâu? Nếu là ở bên cạnh, chúng ta mở miệng nhờ tổ mẫu, nhưng thật ra có vài phần nắm chắc được. Nếu là ở bên Vương phủ, không biết chúng ta có thể bàn giá cả chuộc thân không?”

Thấy Bình Tích không muốn nói đến những ngày sống ở Quận vương phủ, Cung Trác Lương liền hỏi một tiếng, thăm nghĩ Bình Tích hiện tại đã trưởng thành, tuy nói dung mạo thật sự là tốt, nhưng thân thể rất yếu không thể so với ngày bé..... Cách nhiều năm như vậy, chắc chắn Vương gia hạ lưu kia cũng đã quên Bình Tích, nếu không sẽ không phải nhiều năm như vậy cũng không nghe gã hỏi tới, nếu là lấy danh nghĩa Kiều phủ đi chuộc thân, không biết có làm được hay không.

Tuy rằng Bình Tích chỉ dùng vài tờ đơn giản để khai quát thân thể của mình, nhưng hai phụ phu Cung Trác Lương cũng có thể tưởng tượng được gian khổ trong đó, nhất là cái Quận vương phủ danh tiếng cực kì kém kia.

“Kỳ thật, ta ở trong Vương phủ chưa từng trải qua cái gì mệt mỏi, hơn nữa khế ước bán thân khi rời đi Quận vương phủ cũng đã bị hủy, chỉ là vì tự bảo vệ mình, mới nói với Kiều lão gia là còn ở trong tay vương gia, vốn tưởng rằng kéo dài bất quá là ba năm, nhưng không ngờ quận vương gia thủ hiếu suốt hai năm, ngược lại bao dung ta được hai năm, vốn đang nghĩ thời gian tới làm sao thoát thân khỏi Kiều phủ, hiện giờ cũng là cảm tạ đại nhân cùng phu nhân.”

Bình Tích thấy ánh mắt Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch nhìn mình mang theo thương tiếc, nghĩ sơ qua cũng biết họ muốn gì, không khỏi cười khề lắc lắc đầu, tuy nói Bình Tích xuất thân là thương nhân, nhưng hẳn dù sao cũng là đại thiếu gia trong gia tộc, nếu không phải bị thân bác làm hại, hẳn từ nhỏ thông minh không hẳn là không thể đi học thi đỗ một cái công danh, nếu không có thể dùng sinh ý đặt mua chút điền trang, bao nhiêu gia sản đó cũng đủ để hắn làm một đại lão gia nhà giàu cả đời không lo áo cơm, tuyệt không giống như hiện tại làm con hát tiện tịch!

Nghĩ đến đây, đáy mắt Bình Tích không khỏi lướt qua một mặt thù hận..... Dựa theo luật đương triều, nam tử xếp vào tiện tịch làm con hát, tiểu quan, cả đời không được khoa cử, cả đời này của hắn đã hoàn toàn bị hủy.

“Vậy thì thật tốt! Chỉ là nếu đã sớm không còn bận tâm Quận vương phủ bên kia, kia Thạch đại ca như thế nào lại để người.....”

Đối với đáp án của Bình Tích, Cung Trác Lương thật sự kinh ngạc, dù sao lấy hiểu biết của hắn về Thạch Khang, đó là muốn bảo hộ Bình Tích an toàn, hẳn là cũng sẽ không để cho Bình Tích làm nam thiếp suốt năm năm trong Kiều phủ, bằng không cũng không đáng mặt làm nam nhân, cũng là vì thế, hai

phu phu Cung Trác Lương mới nghĩ là hoàn cảnh của Bình Tích rất gian nan, thoát không được quận vương phủ.

“Hắn cũng không biết, ta vẫn lừa hắn nói Vương gia đem khế ước bán thân giao cho Kiều lão gia, sau khi xong hiếu kì bên vương phủ sẽ qua đón ta, nếu không phải sợ ta gặp nguy hiểm, hắn đã sớm mạnh mẽ mang ta rời khỏi. Hai vị cũng biết quan hệ của chúng ta phức tạp, cho nên về chuyện khế ước bán thân, xin hãy giữ bí mật trước.”

Tuy rằng Bình Tích cả ngày không cho Thạch Khang một cái sắc mặt tốt, cũng không muốn người khác hiểu lầm hắn, hơn nữa Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch đều là người Thạch Khang coi trọng, chỉ là tuy rằng hắn hiện ại đối Thạch Khang có mềm lòng, nhưng là không thể buông ra hận ý đối với vợ chồng Khang thị, cho nên bây giờ không phải thời điểm nói ra tất cả.

“Bình Tích, ta và ngươi mặc dù tương giao không lâu, nhưng làm bằng hữu, có một số lời muốn nói cùng nhau, cha mẹ Thạch Khang hại ngươi như thế, ngươi hận bọn họ là chuyện đương nhiên, nhưng Thạch Khang không nợ ngươi cái gì, hắn trải qua nhiều đau khổ vẫn muốn bảo hộ chu toàn cho ngươi, là xuất phát từ một mảnh chân tình, mà không phải hắn xứng đáng như thế, hắn nhận cái khổ sợ là so với ngươi cũng không ít hơn bao nhiêu, ngươi đối với hắn không phải là vô tình, thì quý trọng nhiều một chút đi.”

Nhìn bộ dáng Bình Tích bình tĩnh tự nhiên, Kiều Ứng Trạch không khỏi nhớ tới Thạch Khang gần nhiên biểu hiện ra mờ mịt cô độc, nói là xuất phát từ đạo nghĩa bằng hữu cũng tốt, xuất phát từ quen biết đồng cảm với hai người bọn họ cũng tốt, Kiều Ứng Trạch khó có được chủ động mở miệng khuyên nhủ Bình Tích hai câu, không hy vọng hắn làm ra chuyện gì làm chính mình hối hận.

“Bình Tích hiểu được, tạ ơn đại nhân.”

Lời của Kiều Ứng Trạch làm cho trong lòng Bình Tích chấn động, lập tức đứng dậy cười khổ hướng hai người cúi người vái chào.

Đạo lí này hắn làm sao không hiểu? Chỉ là chung quy không cam lòng cùng sợ hãi thôi, không cam lòng vì hắn buông bỏ cừu hận của chính mình, còn sợ là vì sau khi hắn buông tha hết thảy, hắn lại có một mối chán ghét phân cảm tình ngày đó.

“Được rồi được rồi, cũng đừng nói cái gì cảm tạ với không cảm tạ, sự tình nếu đã định95 như vậy rồi, chúng ta trước hãy đi bẩm báo với tổ mẫu, Bình Tích cũng dọn dẹp một chút, nếu chuyện thành công, chúng ta hôm nay liền dọn đến bên kia đi, để tránh buổi tối lão gia trở về lại có biến cố.”

Vội vàng giữ lại cánh tay Bình Tích ngăn hắn làm lễ, Cung Trác Lương sợ lời của Kiều Ứng Trạch làm trong lòng Bình Tích không thoải mái, dù sao đó cũng là việc riêng của hai người, cho nên liền nhân cơ hội cáo từ trước, hướng về chỗ của lão phu nhân bàn chính sự.

Nhìn theo cho đến khi hai người ra khỏi viện, Bình Tích thu hồi suy nghĩ lung tung của mình, xoay người chạy lên lầu, vừa mới tiến vào phòng, chỉ thấy Thạch Khang đã ăn mặc chỉnh tề ngồi cạnh bàn, chỉ là ửng đỏ trên mặt vẫn chưa tán đi, vừa thấy mình, ánh mắt đều giống như sáng lên toàn bộ.

“Để cho Tuyết Họa đi thu thập một chút, chúng ta cùng nhau đến Tây phủ bên kia.”

Trong lòng Bình Tích âm áp, đi đến bên cạnh sờ sờ đầu Thạch Khang, cúi người hôn lên môi hắn.

Kiều Ứng Trạch cùng Cung Trác Lương đến trong viện lão phu nhân ngay giờ cơm, lão phu nhân cao hứng giữ hai người ở lại dùng cơm, sau khi ăn xong Cung Trác Lương thấy tâm tình lão phu nhân rất tốt, liền đưa ra ý muốn mời Bình Tích qua bên kia dạy đàn, mà không ngoài dự liệu của hắn, lão phu nhân rất là sáng khoái đáp ứng, còn cẩn thận dặn dò bọn họ đừng để người ngoài nhìn thấy Bình Tích, chính là đối người ở trong phủ, cũng chỉ cần hắn học được tài đánh đàn là được.

Lão phu nhân ngược lại cũng cùng ý tưởng với hai người bọn họ, việc bày liền được định như vậy, Cung Trác Lương bọn họ trực tiếp tới đón Bình Tích cùng nhau rời đi, đương nhiên, đi theo trừ bỏ Tuyết Họa, còn có Thạch đại hiệp vừa mới ‘rời nhà trốn đi’.

Thạch Khang nhưng thật ra nhận sai vô cùng thoải mái, hơn nữa có Bình Tích giúp đỡ cầu xin tha thứ, Cung Trác Lương cũng không thật sự muốn làm khó hắn, để cho Bình Tích lấy thân phận Khang Bình biểu ca của Thạch Khang, vào Tây phủ làm ‘thầy dạy đàn’ cho Cung Trác Lương.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Tám tháng mười hai, Kiều Ứng Hiền đưa muội muội Kiều Viện Âm vào kinh, vì có nữ quyến cùng nhiều đồ cưới, cho nên đi chậm đến mười hai ngày, đến hai mươi bốn tháng tám mới đến kinh.

Kiều phu nhân đã sớm mời ca ca cùng tẩu tẩu nhà mẹ đẻ của mình đến lo liệu việc kết hôn, trái lại khiến Kiều Ứng Hiền thoải mái hơn, hắn ẩn theo danh sách thân thích của mẫu thân và tổ mẫu, lần lượt đến thăm hỏi giao thiệp, cũng may hơn một năm nay Kiều Ứng Hiền đã thành thực không ít, tuy rằng không cam tâm tình nguyện trào cao nhà quyền quý, nhưng vì mặt mũi nên cũng ngầm chịu đựng.

Chẳng qua đối mặt với kinh thành phồn hoa náo nhiệt, Kiều Ứng Hiền thật có chút vui đến quên cả đất trời, lại có Lư sư huynh cùng muội phu tương lai làm bạn du ngoạn, cho nên thẳng đến hết tháng mười, hắn mới luyến tiếc trở về Bạc thành, chuẩn bị hôn sự của chính mình.

“Nghe nói a, hiện giờ thánh thể bệ hạ không tốt, tính cách cũng trở nên dễ giận nghiêm khắc, khiển trách rất nhiều quan viên, khi ta ở kinh thành, chột nghe đại cừu cừu nói có một viên qua ở đầu đó bị biếm, hiện giờ mỗi người trong triều đều cảm thấy bất an.”

Uống một ngụm rượu trái cây mới ở quý phủ ca ca, Kiều Ứng Hiền mím mím môi dư vị còn một chút mùi thơm ngát, liền hạ giọng thần thần bí bí tiến đến trước mặt Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch, nói lên hiểu biết của mình ở kinh thành.

Tuy rằng lúc trước vì phụ thân của bọn họ cùng đại cữu cữu bất hòa, nhưng bọn họ xem phần thượng của Kiều phu nhân, đối đãi người cháu Kiều Ứng Hiền cũng coi như thân cận, thêm việc Kiều Ứng Hiền quả thật là người dễ làm người ta yêu thích, cho nên lúc vào kinh, ngược lại mới nói lại nhân mạch.

“Bệ hạ thánh minh, sẽ không vô cớ phát tác, biết nguyên nhân gì không?”

Hôm nay Kiều Ứng Trạch mời rượu ở trong phủ đón gió tấy trần cho Kiều Ứng Hiền, Cung Trác Lương là mặc nam trang đến tham gia, cho nên mọi người cũng không có nhiều cổ kị, lời nói và việc làm đều tùy ý hơn.

Đương kim thánh thượng đã hơn năm mươi tuổi, nửa năm qua lời đồn đãi thân thể hần không khỏe truyền ra ngoài, hiện giờ xem ra lại chưa chắc là đồn đãi vô căn cứ.

“Cụ thể cũng không rõ ràng, chính là nghe ý tứ của đại cữu cữu bọn họ, bị phạt nặng đều là người thân cận với nhị hoàng tử cùng tam hoàng tử.”

Kiều Ứng Hiền thấy Cung Trác Lương cảm thấy thực hứng thú, cũng có chút đắc ý tiếp tục bát quái cùng hần.

“Thái tử năm nay mới hai mươi hai đi? Bệ hạ thân thể có bệnh nhẹ, khó trách ca ca hần không an phận.”

Cung Trác Lương nhớ rõ đương kim thái tử bằng tuổi với Cung Trác Tường, đứng hàng thứ năm, đại hoàng tử chết non, nhị, tam, tứ hoàng tử đều do phi tần sinh ra, ngũ hoàng tử là con vợ cả, thuở nhỏ lại thông minh, cho nên sớm được phong làm thái tử, chẳng qua mẫu tộc của nhị hoàng tử cùng tam hoàng tử thế lực cũng không kém, chỉ có tứ hoàng tử xuất thân không cao, bên ngoài đối hần không có đồn đãi gì, về phần lục hoàng tử cùng thất hoàng tử, vẫn đều là con rỗi không làm nên trò trống gì.

“Cũng không phải, trong kinh thành thật náo nhiệt a, mỗi ngày đều có trò để xem.”

Kiều Ứng Hiền thật là hoài niệm thời gian tự tại trong kinh, cũng càng kiên định quyết tâm muốn thi võ trạng nguyên, không ra khỏi cửa không biết kiến thức nông cạn, hần cũng không muốn tiếp tục đốt nát mỗi ngày không có việc gì làm.

“Được rồi, chuyện này không phải chúng ta có thể nói bừa, về sau đừng nói nữa, còn có gần đây nghe tổ mẫu nói, một người bằng hữu của phụ thân bị phán tội tham ô ngân lượng giúp nạn thiên tai mà bị chém, tâm tình phụ thân không tốt, người lần này về nhà cũng thu liễm chút, ngày vui chờ để tranh chấp cùng ông.”

Kiều Ứng Trạch thấy hai người chụm đầu nói nhỏ bát quái, lời nói lại không có tôn kính, liền lạnh mặt giáo huấn Kiều Ứng Hiền vài câu.

Kỳ thật lời này của Kiều Ứng Trạch cũng coi như là uyển chuyển, tình huống hiện tại của Kiều lão gia không đơn giản là tâm tình không tốt như vậy, mà nên là thập phần hoảng sợ mới đúng, chỉ là lão còn biết cẩn thận không tham gia tham ô khoản tiền này, cho nên có phạt như thế nào cũng không phạt tới trên đầu của lão, hiện giờ là sợ bị liên lụy thôi.

“Ca ca đừng lo, đệ đệ biết được, chúng ta là thân phận gì, làm sao được bàn chuyện lớn như vậy, về phần trong nhà, ta mới mặc kệ loại người này.”

Kiều Ứng Hiền cười hi hi thừa nhận giáo huấn của ca ca, nhưng khi nhắc tới Kiều lão gia, trên nét mặt cũng là khó nén vẻ khinh thường. Ngẫm lại hần năm đó bạc tình bạc nghĩa đối với ngoại tổ cùng cữu cữu, ngoại tổ mất cũng không đưa mẫu thân về kinh, còn có những năm gần đây đi theo nịnh nọt, nịnh bợ người trên mà đập lên kẻ thấp, người khác cũng thật sự rất khó có kính ý với lão, lại nói hần lần này quen một bằng hữu mắc trọng tội, trong ngày thường lấy nhiều ưu đãi của người ta, đảo mắt lại đem con cháu người ta đến xin giúp đỡ nhốt ngoài cửa, đúng là ngay cả gặp mặt cũng không chịu gặp mặt một lần.

“Rốt cuộc là phụ thân...”

Kiều Ứng Trạch nói tới đây cũng chỉ có thể bắt đắc dĩ than nhẹ một tiếng, bọn họ cũng đều biết thanh danh của phụ thân ở quan trường, người khác mặc dù nể mặt trong nhà không phát tác hần, nhưng là không ai để lão vào mắt, nếu không cũng sẽ không nhậm chức tri phủ suốt mười năm, lại không thể thăng tiến.

Kiều Ứng Trạch nói xong lời này, không khí có chút nặng nề xuống, Kiều Ứng Hiền cũng không có hứng thú bát quái, ngồi một hồi liền cáo từ rời khỏi.

Hần là vừa mới từ nhà qua đây một chút, hiện nay trong nhà còn một đồng sự tình chờ hần đây.

“Đã biết chuyện này, Cung huynh bên kia cũng nên ân cần thăm hỏi một tiếng, khác không cần nói, chỉ cần hần có thể cẩn thận an toàn khi xuất nhập.”

Nhớ tới Cung Trác Tường hai ngày trước vừa mới cho người tặng một chút đặc sản khi đi du ngoạn qua, Kiều Ứng Trạch liền nghĩ nên viết cho hần phong thư, hần từng là thư đồng của thái tử, nghe nói cực thân cận cùng thái tử, hiện giờ một mình bên ngoài như vậy, khó bảo toàn thế lực khác không nhớ thương hần, tóm lại là có chuẩn bị trước thì tốt hơn.

“Ta hiểu được.”

Cung Trác Lương biết Kiều Ứng Trạch băn khoăn cái gì, tranh đoạt hoàng thất a, hần đã sớm xem qua trong sách, lập tức cũng không nói nhiều, viết thư cho đường ca nhà mình.

Đảo mắt qua tháng mười một, cuộc chiến trong kinh bắt đầu khí thế mười phần, nhưng từ khi thân thể thánh thượng chuyển biến tốt, hiện tại đã có chút không biết giải quyết thế nào, mà Kiều gia bên này vẫn không có bị trách mắng qua, mọi người cũng đều an tâm.

Từ lúc tân nương được đưa đến Bạc thành, lực chú ý của mọi liễn tập trung vào hôn sự của Kiều Ứng Hiên, người đã ra ở riêng, cho nên trước giai đoạn chuẩn bị, Cung Trắc Lương bọn họ cũng không có tham dự nhiều lắm, chỉ là ngày thành thân mười tám tháng mười hai, không lay chuyển được Kiều Ứng Hiên cố ý giữ lại, bọn họ liền ngủ lại trong viện của lão phu nhân, chờ sáng hôm sau tân nương kính trà.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Mười Lăm Tuổi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vốn dĩ tân nương kính trà trường bối phải đến thỉnh an từng người trong từng viện, nhưng có Cung Trắc Lương cùng Kiều Ứng Trạch ở đây, lão phu nhân đem con trai con dâu cũng gọi tới trong phòng mình, để cho cháu dâu kính một chỗ thôi.

Tân nương tử của Kiều Ứng Hiên là Dương Doanh Mạt, trước lễ mừng năm mới là mười tám, nhỏ hơn Kiều Ứng Hiên một tuổi, dung mạo xinh đẹp lộ ra phần anh khí, đáng người cũng là cao gầy cân xứng, năng lại mang đôi giày cao, so với cô nương phía nam bình thường thì cao hơn nhiều, đứng bên người Kiều Ứng Hiên tuần lẫm, có vẻ cực kì xứng đôi.

Mà không riêng gì Dương Doanh Mạt rất có phong thái đoan trang khí phái của đại tiểu thư nhà giàu, mà ngay cả bốn nha hoàn phía sau nàng, cũng thuần một dạng cao gầy thoải mái, tuy nói dung mạo cũng chỉ là thanh tú, nhưng lại lạnh lợi giỏi giang, nhưng đem so với nha hoàn khác, đa số là không phóng khoáng.

Hai người vừa vào nhà, trên mặt của mọi người liền hiện lên tươi cười, nhất là Kiều phu nhân, bộ dáng vui mừng không có nửa điểm che dấu, giống như vị kia không phải là con dâu, mà là khuê nữ của mình, mà ngay cả Kiều lão gia xưa nay yêu sĩ diện, cũng cười tủm tỉm sờ chòm râu, xem ra thật sự rất vừa lòng với cuộc hôn nhân này, so với khi tân hôn của Cung Trắc Lương cùng Kiều Ứng Trạch, thật đúng là hai bộ dáng hoàn toàn khác.

Chỉ có lão phu nhân, trên mặt tuy rằng cười từ ái, nhưng tâm mặt cũng thường nhìn về phía Kiều Ứng Trạch, thấy trên mặt hai vợ chồng bọn họ không có dị sắc gì, lúc này mới ngấm thở dài nhìn về phía vợ chồng Kiều Ứng Hiên, cười đoan trang tiếp nhận chén trà, cầm lấy cái hòm trong tay đưa tới, giống như cái năm đó đã đưa cho Cung Trắc Lương.

Lão phu nhân đối với vợ của Hiên nhi cũng không có ác cảm gì, chỉ là cảm thấy nàng khí phái như vậy, có chút lo lắng tính tình quá mạnh mẽ tôn nhi áp không được, nhưng đối với con dâu trưởng là Cung Trắc Lương, cũng là yêu thương từ trong lòng, phần thân cận này không chỉ là vì hấn đã đến văn hồi tính mạng của cháu yêu, cũng là bởi vì hấn rộng lượng thông tình đạt lý, còn có chính là rất nhiều ái nấy, dù sao Kiều Ứng Trạch đã không thể sinh được con nối dòng....

Nghĩ như vậy, lão phu nhân đối với chuyện khi họ ra ở riêng, đã đem hơn phân nửa vốn liếng riêng trộm cho vợ chồng bọn họ, càng cảm thấy là làm rất đúng.

Mà khi Dương thị kính đến Kiều lão gia cùng Kiều phu nhân, Kiều lão gia vẫn là có chút bộ dáng đoan chính của cha chồng mà nhận chén trà, Kiều phu nhân cũng là vội vàng nhận lấy, giống như sợ con dâu một đường một nhọc, sau đó tự đưa ra bao lì xì, không chỉ là lão phu nhân nhấn mí lại, mà ngay cả Kiều Ứng Hiên vốn đang vui mừng cũng xấu hổ lên, nhịn không được liếc mắt nhìn ca ca cùng tẩu tẩu của mình một cái.

Lúc trước Kiều phu nhân chuẩn bị lễ vật cho Cung Trắc Lương là bao nhiêu, người khác có lẽ không biết đến, nhưng Kiều Ứng Hiên lại rất rõ ràng, còn thăm nói có chút ít, mà trước mắt nàng cho Dương thị một bộ trang sức, nhìn sơ qua cũng biết rất quý, đó là để chứng minh địa vị của con dâu trong phủ, làm trò như vậy trước mặt ca ca cùng tẩu tẩu cũng quá đáng đi.

“Tạ ơn bà bà.”

Dương Doanh Mạt thấy bà bà đối với người ngoài bày ra dáng vẻ khoan dung, ngại ngừng cười cười tiếp nhận cái hòm, lúc đưa cho nha hoàn ở phía sau, dư quang quét mắt qua lão phu nhân, thấy vẻ mặt của nàng quả nhiên không đúng, nàng lại hơi hơi động ánh mắt nhìn trượng phu, thấy thần sắc hấn cũng có chút xấu hổ, trong lòng liền rõ ràng, chỉ là nàng mặc dù có cân nhắc, trên mặt nửa điểm cũng không hiện ra, cười yếu ớt để Kiều Ứng Hiên nâng đứng dậy, hướng về phía ca ca cùng tẩu tẩu đi tới.

Trước khi định ra việc hôn nhân này, Dương gia liền cho người đến Bạc thành tra xét qua, cho nên đối với chuyện trong Kiều phủ cũng coi như có hiểu biết không ít, chỉ là sau đó thu người về, không biết đến sự tồn tại của Kiều Mẫn Ngón mà thôi.

Vợ chồng Dương gia mặc dù có chút nhìn không vừa mặt nhân phẩm của hai vợ chồng đường muội, nhưng thấy nàng cam đoan là ấu tử sẽ kế thừa gia nghiệp, cùng với đem nữ nhi đến nhà xa lạ chịu ủy khuất, không bằng gả đến nhà đường bác hưởng phúc, vì thế cũng liền đáp ứng hôn sự này, mà Dương Doanh Mạt vốn là không thích Kiều Ứng Hiên loại người ‘không làm việc đàng hoàng’, nhưng sau lại nghe nói thanh danh của hấn không tồi, là một người trượng nghĩa hào sảng, cuối cùng cũng đáp ứng....

Nhớ tới bộ dáng tới hôm qua hấn thịnh trọng thẳng thẳng cam đoan cùng mình, Dương Doanh Mạt cúi đầu mỉm cười, lập tức lại cười yếu ớt nhìn về phía

Kiều Ưng Trạch cùng Cung Trác Lương.

“Đại bá* mời dùng trà, đại tẩu mời dùng trà.”

*Đại bá: anh trai của chồng

Người không phải trưởng bối không cần quỳ, cho nên Dương Doanh Mạt trước liền cung kính làm phúc lễ với Kiều Ưng Trạch, sau đó đưa lên chén trà, tiếp theo lại hướng Cung Trác Lương hành lễ kính trà.

Tối hôm qua nghe Kiều Ưng Hiền nói tốt ca ca và tẩu tẩu gần nửa canh giờ, Dương Doanh Mạt đối hai vị này cũng thật sự là tò mò, hơn nữa chuyện ở riêng và đứa nhỏ, nàng đối với hai vị này cũng ần ần sinh ra loại tình cảm cảm kích, tuy nói nàng cảm thấy trọng phụ của mình là một người có trách nhiệm, nhưng nếu thật sự để cho mình vừa vào cửa đã làm nương, nàng thật sự là hòa nhã không được.

“Chúc mừng.”

Cung Trác Lương thấy ‘chị em dâu’ này vẻ mặt mang theo ý thân cận, tuy rằng không biết duyên cớ, nhưng là rất cao hứng nàng không giống người gây phiền toái, Cung Trác Lương không muốn ra về mình rất tự kiêu, cho nên sau khi uống trà liền đứng dậy, mỉm cười đem lễ vật của mình đưa tới.

Đó là một cái dương âm hạp có dây cốt được chế tác tinh mỹ, ở hiện đại mà nói đương nhiên là đồ vật rất rẻ, nhưng ở thời đại của Kiều Ưng Trạch, lại là một vật hiếm lạ, nếu nói giá cũng không coi là đáng giá bao nhiêu, dù sao chỉ là đồ chơi, nhưng trân quý ở chỗ là có tiền cũng mua không được, giống như xxx số lượng có hạn ở hiện đại, này là lễ vật năm trước Cung Trác Tường đưa cho hắn, nhưng hắn là một đại nam nhân sao có thể thích thứ này, liền vẫn để trong kho, vẫn là Kiều Ưng Trạch nhắc tới hắn mới nhớ, cảm thấy được tiểu cô nương sẽ thích, mượn đến làm lễ gặp mặt em dâu.

“Cảm ơn đại tẩu.”

Nhìn thấy lễ vật của Cung Trác Lương, Dương Doanh Mạt cũng không giấu được vẻ sáng ngời trong mắt, thanh âm gọi người cũng thêm vài phần thân cận.

Dương Doanh Mạt sinh ra ở quan gia tất nhiên là biết thứ này rất quý, tuy nói không phải đồ chơi đáng giá bao nhiêu, nhưng là thật có thể diện người ta mới có thể tìm kiếm được, riêng điều này, Dương Doanh Mạt đối với cái gọi là đại tẩu xuất thân thương nhân không khỏi lại nhìn cao hơn.

Cung Trác Lương lúc này thật không có ý làm Kiều phu nhân khó coi, dù sao giá trị của lễ vật này thật sự so với cái năm đó lão phu nhân cho còn kém hơn, chỉ là tiểu cô nương thích đồ chơi thôi, nếu là Kiều phu nhân giống lão phu nhân cẩn thận đáng hoàng đưa lễ gặp mặt, không mượn cơ hội làm mình nan kham, kia lễ vật của Cung Trác Lương không tính là cái gì, nhưng Kiều phu nhân bày ra đáng vẻ khoan dung ‘duy ngã độc tôn’, đảo mắt lại bị một cái âm hạp nho nhỏ của Cung Trác Lương áp chế, liền thật sự tự tìm nhục.

“Mới gặp Mạt nhi ta còn nghĩ vóc dáng cao lớn xinh đẹp, hiện nay hai chị em dâu đứng chung một chỗ, mới phát hiện Nghiên nha đầu cao hơn Mạt nhi một chút, trước kia thật đúng là không chú ý, nhìn một hai nha đầu, bộ dáng cũng là xinh đẹp như nhau, lão thái bà ta đây thật là có phúc khí.”

Mắt thấy Kiều phu nhân xoắn chặt khăn tay, lão phu nhân ánh mắt từ ái dừng ở đáng vẻ không kiêu ngạo không siểm nịnh của Cung Trác Lương, gật gật đầu cười ha ha chuyển đề tài.

Chỉ là lời này có ý tứ khác, vẫn là nhắc nhở mọi người chớ quên quy củ lớn nhỏ, tuy nói hiện tại người thừa kế gia nghiệp chính là vợ chồng Kiều Ưng Hiền, nhưng là không thể quên mất cung kính với vợ chồng trưởng tử.

“Tổ mẫu đương nhiên là có phúc khí....”

Lão phu nhân vô tâm nói một câu, cũng đem Cung Trác Lương cùng Kiều Ưng Trạch dọa sợ đến tâm động, mắt thấy tất cả mọi người không để ý đến chuyện này, hai người bọn họ mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra, vội thừa dịp vợ chồng Kiều Ưng Hiền quay về viện của mình để người khác kính trà, cáo từ lý khai Đông phủ.

“Xem ra, sẽ không giấu diếm được nữa.....”

Rời khỏi Đông phủ, hai phu nhân Cung Trác Lương ngồi trong xe ngựa đều có chút phát sầu, từ dung mạo nói lên, Cung Trác Lương cải trang, dài nhất cũng chỉ được hai năm biến hóa sẽ không quá rõ ràng, nhưng này người cao lên sẽ không thể giấu diếm được nữa, hôm nay lão phu nhân chỉ là thuận miệng nói ra, nhưng trong lòng mọi người có chú ý, liền dễ dàng phát hiện phương diện này không đúng, dù sao Cung Trác Lương cho dù lấy tên của tỷ tỷ hắn, kia qua năm cũng mới mười sáu, so với em dâu còn muốn nhỏ hơn hai tuổi.

“Nhưng trước mắt đệ đệ mới thành thân, chúng quy chờ đến đệ muội có thai, lực cản kế hoạch của chúng ta mới có thể nhỏ đi.”

Kế hoạch trong lời của Kiều Ưng Trạch, đương nhiên chính là làm cho ‘Cung Trác Nghiên bệnh chết’, ý tưởng của bọn họ, tốt nhất là tại lúc Dương thị mang thai thì bị nhiễm bệnh, như vậy lão phu nhân các nàng vì không để ảnh hưởng đến thai phụ, tự nhiên liền kiêng dè sẽ không đi Tây phủ, chớ nói chi là để Cung Trác Lương đến Đông phủ dưỡng bệnh, như vậy liền dẹp yên rất nhiều phiền toái.

Sau đó lại chờ Dương thị lâm bồn thì mắc bệnh qua đời, như Dương thị sinh con trai, chuyện Kiều Ưng Trạch muốn lấy Cung Trác Lương ‘làm vợ kế’, lực cản sẽ giảm đi rất nhiều, nếu là sinh con gái, như vậy bọn họ cùng lắm thì chờ một chút xem, xem tình huống như thế nào mà quyết định.

Tóm lại vô luận như thế nào, hiện tại bọn họ đều phải che giấu thật kỹ, không thể để thất bại trong gang tấc.

“Lập tức sẽ tới lễ mừng năm mới, cũng chính là năm thứ nhất chúng ta dọn ra ở riêng, thời gian này hai bên đều vội vàng, trừ bỏ tể tử cũng không có đi lại gì, lại thêm chính là chọn đồ vật đoán tương lai của Mẫn Ngôn, vì để muối vào cửa, nghĩ đến tể mẫu cũng sẽ không đón nó đi Đông phủ, chúng ta tự nói trong phủ của mình, tìm một cái cơ nói ta bị thương chân, không thể diện kiến các nàng là được, thương cần động cốt một trăm ngày, như vậy đến giữa tháng tư, chúng ta liền trực tiếp tránh sang điền trang ngoại thành đi, ngược lại cũng không kém nhiều lắm đâu.”

Cung Trác Lương khoanh chân ngồi lấy tay chống cằm, tự nói ra kế hoạch của mình, nghĩ vừa qua sống một cuộc sống yên ổn, sang năm lại có chút sóng gió, bất quá lại tưởng tượng chỉ còn có hai tháng chính mình liền mãn mười lăm tuổi, cuối cùng có thể.....

“Hiện giờ xem ra, cũng chỉ có thể an bài trước như vậy, nhưng thật vất vả cho người phải giả dạng thành hình dáng này.”

Kiều Ứng Trạch cảm thấy Cung Trác Lương an bài thực thỏa đáng, chỉ là thấy hắn nói xong trên mặt lại dần theo ý cười, Kiêu Ứng Trạch có chút khó hiểu hắn nghĩ đến chuyện gì mà vui vẻ như vậy.

“Không khổ cực, thật sự tướng công, tuyệt không vất vả.”

Cung Trác Lương cười mỉa mắt đi lên phía trước nghiêng người một cái, liền đem Kiêu Ứng Trạch đè lên nhuyễn tháp, làm bộ như bộ dáng mệt mỏi ghé vào trên người y không chịu đứng dậy, kì thật tâm tư đã muốn chuyển đến phương diện phi thường không thuần khiết, mà đối với việc này Kiêu Ứng Trạch không hề sợ hãi còn nằm im cho Cung Trác Lương có thể thoải mái nằm úp sấp, nửa điểm ý thức nguy cơ cũng không có a.

Chính là, bọn họ không nghĩ tới, biến hóa đúng là tới nhanh như vậy.....

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Đào mắt đã là mười sáu tháng giêng, Cung Trác Lương cùng Kiêu Ứng Trạch đón sinh nhật một tuổi của Kiêu Mẫn Ngôn, mà bởi vì Cung Trác Lương ở ngày mười hai ‘không cẩn thận’ té bị thương chân, cho nên sinh nhật này không có làm lớn, chỉ là mời vài người bạn thân tụ họp ở Tây phủ vui chơi náo nhiệt nửa ngày thôi.

Đông phủ bên kia lão phu nhân tự mình đến, cho nên Kiêu phu nhân cùng tân nương Dương thị cũng đều theo đến, chính là thân phận đứa nhỏ này đối Dương thị mà nói nhiều ít cũng có chút xấu hổ, nàng cùng Kiêu phu nhân lúc Kiêu Mẫn Ngôn chọn đồ vật đoán tương lai có cho thêm chút lễ vật, chờ nó bắt lấy hết mới cáo từ rời khỏi, mà lão phu nhân thì ở lại đến hết tiệc mới trở về.

Nói đến việc này, Cung Trác Lương thật sự rất là bội phục dũng khí của Kiêu Ứng Hiền a, cư nhiên trong đêm thành thân, liền cùng Dương thị nói rõ thân thể của Kiêu Mẫn Ngôn, ý tứ trong lời nói chính là, thừa dịp bọn họ còn chưa có cảm tình, đem chuyện này giãi bày nói rõ, miễn khó xử về sau, cũng chính thức cam đoan bồi tội, tuyệt đối không cưới vợ bé hoa tam, mà Dương Doanh Mạt tiểu cô nương này cũng thật là có chủ ý, không biết hai vợ chồng bọn họ nói ra ước định gì, dù sao trên mặt vợ chồng son là thập phần nhu tình mật ý, che giấu người bên ngoài a.

Về phần nói Kiêu Mẫn Ngôn chọn đồ vật đoán tương lai, trường hợp kia thật đúng là cực kì thú vị, cũng không biết có phải bình thường Cung Trác Lương giáo dục quá tốt, đứa nhỏ theo chân bọn họ thật sự rất thân, khi ngồi giữa sân chọn đồ vật đoán tương lai thì bắt, câu, cào, ném chảo, cuối cùng trong tay cái gì cũng không giữ lại, một bên ném còn một bên ngửa mặt nhìn Cung Trác Lương cùng Kiêu Ứng Trạch, cười kêu một tiếng thật đáng yêu, mà thấy bọn họ không giống bình thường lui tới ôm mình, tiểu tử kia thể nhưng chống tay đứng lên, sau đó uyech lao đảo chạy tới trước mặt hai người, một tay ôm lấy Kiêu Ứng Trạch chân nhỏ cũng không tha, một tay bắt lấy vạt áo Cung Trác Lương, làm cho tân khách cả phòng đều cười, đều nói đứa nhỏ này về sau nhất định là cực hiếu thuận, ở trong mắt nó cái gì cũng đều kém hơn cha mẹ.

Tuy nói bất quá chỉ là nói cát tường, nhưng nghe thật làm cho người cao hứng, Cung Trác Lương thiếu chút nữa ôm lấy đứa con hôn lấy, cũng may mẫn hân còn có chút tự chủ, nhớ rõ chân của mình còn bị thương, để cho Kiêu Ứng Trạch đem đứa nhỏ ôm lại gần 74 phòng chọn đồ vật.

Mà Kiêu Mẫn Ngôn lại khi cùng bọn họ ngoạn, nó đúng là rất nghịch ngợm, liền đứng lên muốn chạy đến bên người bọn họ, cười khanh khách rất là vui.

Sau hai lần như thế, Kiêu Ứng Trạch thật sự không có biện pháp, liền cùng nó ngồi trên mặt đất. Lúc này tiểu tử kia cuối cùng cũng thành thật, bắt đầu ngoạn gì đó trên mặt đất, thập phần đương nhiên bắt một cái ném một cái, ném bất động liền đẩy ra, sau đó bắt lại vút nữa.... Rốt cục, thời điểm mọi người tươi cười, tiểu tử tông ngoạn mệt mỏi liền ôm một thanh tiểu loan đao tựa vào đùi phụ thân mình ngủ.

Đem mọi người chúc mừng sau này sẽ làm tướng quân cười ứng đối, trong lòng Cung Trác Lương kỳ thật là có cân nhắc, đứa nhỏ này không phải muốn làm cái gì đại tướng quân a, hắn là thấy thanh loan đao đó màu sắc rực rỡ bảo thạch lóe sáng mới cảm lấy, trẻ nhỏ thời kì này đúng là thích những thứ lóe sáng rực rỡ như vậy.

Qua lễ chọn đồ vật đoán tương lai của Kiêu Mẫn Ngôn, ‘Cung Trác Nghiễn’ chân bị thương ở trong nhà tĩnh dưỡng, Cung Trác Lương cũng là có thể ra ngoài tát hoan, hiện giờ quyển sách thứ nhất của hắn đã chính thức kết thúc hơn một năm, toàn bộ bản hậu kì cùng bìa cứng đang là thời kì rực rỡ, hắn công tác thông kê tiền lời của hiệu sách cùng điền trang các nơi, thật sự là càng tính càng sáng khoái a, mà ngay tại lúc hắn cân nhắc mười lăm tháng hai là sinh nhật của mình sẽ trải qua như thế nào, Kiêu Ứng Hiền lại phái người tới nói, ngày mai hắn cùng thể tử cùng nhau đến phủ thăm bọn họ.....

Cung Trác Lương nhìn nhìn ngày, thăm nghĩ ngày mai ngày sáu tháng hai, này cũng không đúng a, không phải cuối tháng mới đến thăm sao, hiện tại lại vội đến đây, chớ không phải xảy ra chuyện gì?

==^==^==^==

PH:Háp pi niu dia

~ hihihiihi

*Âm dương hạp: theo gg ca ca thì nó thế này nè, giống như hộp âm nhạc í kéo dây cót là nó xoay xoay các kiểu

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Không Phát Nào Trượt

Hai vợ chồng Kiều Ứng Hiên buổi chiều mới tới, chỉ là sắc mặt cũng không phải là rất cao hứng, Kiều Ứng Hiên có chút bất đắc dĩ cùng áy náy, mà Dương Doanh Mạt lại là thẹn thùng không yên.

Bởi vì Cung Trác Lương chân còn ‘bị thương’, Kiều Ứng Hiên sau khi đến thỉnh an hấn, hai huynh đệ họ cùng ra ngoại thỉnh nói chuyện, mà Dương Doanh Mạt thì ở lại cùng hấn.

Nguyên lai, bọn họ lần này đến đây là bị Kiều phu nhân phái đến báo tin vui.

“Đệ muội có thai?”

Đội Kiều Ứng Hiên ngượng ngùng nói ý đồ đến đây, ánh mắt Kiều Ứng Trạch nhìn hấn không khỏi có chút cổ quái.

Mới cưới hơn một tháng đã có thai, có thể thấy được vừa thành thân liền có, ngẫm lại cũng giống chuyện của nha đầu Tĩnh Thư mà, cũng là một lần, tiểu tử này cũng không tránh khỏi quá....

“Àn, hôm qua mới vừa chuẩn ra, nói là tuy mạch không rõ ràng, nhưng tám chín phần mười là không sai được.”

Kiều Ứng Hiên bị ca ca nhìn đến trên đầu sắp bốc lên hơi nước, bưng chén trà hai hóp liền uống cạn, hấn vốn là bởi vì tân hôn, tổ mẫu cùng mẫu thân lại miễn quy củ mấy ngày đầu cho thể tử, liền thoáng phóng túng chút, nhưng không ngờ nhanh như vậy đã có, thật sự là hấn có vẻ háo sắc....

“Người ba ba chạy tới như vậy, chính là vì báo tin vui sao?”

Nghe nói là hôm qua mới chuẩn ra, Kiều Ứng Trạch tươi cười cứng đờ, ánh mắt nhìn về phía Kiều Ứng Hiên có vài phần đánh giá.

Kiều Ứng Trạch biết chuyện nhà mình, hấn cùng Cung Trác Lương đều là hai nam nhân, trong bụng không thể sinh ra đứa nhỏ, nhưng người ngoài lại không biết, chỉ khi y cưới vợ hai năm còn không có con, lời đồn thổi bên ngoài tất nhiên sẽ có, mà trước mắt, Kiều Ứng Hiên mới vừa được tin mà đã chạy tới cửa, thật không như là báo tin vui, mà giống như là thị uy.... Kiều Ứng Hiên đứng là người thành thật, cũng không thể thiếu tâm nhãn đến mức này đi?

“Ca..... Là ta thấy Dương thị nhiều ngày nay giống như có tâm sự, muốn để cho tẩu tẩu đi nói chuyện khuyên giải nàng.”

Kiều Ứng Hiên thấy tươi cười của ca ca phai nhạt đi, chính mình cũng càng cảm thấy xấu hổ, kỳ thật tối hôm qua mẫu thân bảo hấn đến báo tin vui, hấn cảm thấy làm như vậy không tốt, nhưng sau khi mẫu thân xem thường ca ca cùng tẩu tẩu nói là họ ‘keo kiệt’. miệng hấn luôn cứng rắn lúc này mới đồng ý, nhưng hiện tại không thể nói trường bối không có đạo lý.

Nhớ tới tối hôm qua sau khi thể tử biết đã chủ động qua tâm gánh lấy trách nhiệm này, trong lòng Kiều Ứng Hiên không khỏi có chút cảm động, cũng không biết có phải hay không bị tình cảm mờ lung trong quá khứ cùng với chuyện của Tĩnh Thư trước đây làm ảnh hưởng, hấn hiện tại đối cảm tình cũng không thực coi trọng, đối Dương thị cũng không có bao nhiêu tình cảm say đắm, thêm nữa tuổi của đối phương cũng tương đương mình, lại có chút độc lập kiên cường, cho nên cũng có chút thương tiếc không biết nên nói như thế nào.... Kiều Ứng Hiên chỉ có thể an ủi chính mình, đều là nụ cười cảm giả, vợ chồng có thể tương kính như tân cũng là tốt lắm, lại có mấy người có thể hạnh phúc giống ca ca chứ?

“Người a..... Về sau thái độ làm người xử thế phải suy nghĩ chu toàn chút, ta và tẩu tử người không có ý tứ gì khác, nhưng thay đổi người khác, khó tránh khỏi có chút uất ức.”

Trong lòng Kiều Ứng Trạch cũng hiểu được, có thể làm cho đệ đệ khó xử như vậy, trừ bỏ mẫu thân thì còn có ai nữa, vừa nghĩ tới Kiều phu nhân bây giờ xem phu phu bọn họ như cừu nhân, trong lòng Kiều Ứng Trạch không khỏi có chút đau lòng.

Lại nói tiếp, đây là bởi vì chuyện hai di nương khác mang thai, người trước đã sinh ra một nam hài, người tiếp theo cũng sắp lâm bồn, này thật sự là cấm một cây dinh trong lòng Kiều phu nhân, làm cho nàng hận lão phu nhân đồng thời cũng tiện thể lây sang hai phu phu Kiều Ứng Trạch, lại bởi vì ngoài tầm giáo huấn, cho nên mới không có việc gì cũng phải tìm việc để làm bọn họ không thoải mái.

cảm thấy không thể a, đứa nhỏ này không ngờ đến loại tình trạng này, đợi cho Dương Doanh Mạt nói hết lời, trong lòng Cung Trác Lương đã hiểu được, không khỏi cảm thán nữ tử thời đại này thật đáng buồn, rõ ràng có đứa nhỏ là chuyện rất vui vẻ, nhưng vì làm người hiền lương, lại phải chủ động thay trượng phu tìm người thông phòng, nếu không sẽ bị nói thành đồ phụ.

Chính là tùy rằng trong lòng Cung Trác Lương khinh bỉ tập tục xấu này, trên mặt cũng không trực tiếp biểu hiện ra ngoài, chỉ phải làm bộ như kinh ngạc quan tâm vài câu.

“Không phải, trượng công đối Mạt nhi tốt lắm, chưa từng làm sai cái gì, là Mạt nhi tự biết được... này quy củ... Tẩu tẩu, Mạt nhi biết mình nên làm người độ lượng, nhưng mà trong lòng thật không muốn, Mạt nhi hiện nay một mình đến Bạc thành, trong nhà trừ bỏ trượng bối cũng chỉ có đệ đệ nhỏ tuổi, Mạt nhi trong lòng ủy khuất cũng không có chỗ để nói, thật sự là thấy tẩu tẩu dễ thân cận, mới ương bướng muốn trượng công mang Mạt nhi đến đây quây rầy, xin tẩu tẩu chớ trách.”

Dương Doanh Mạt tuy nói trong lòng quả thật vừa buồn vừa luống cuống, nhưng là không có dễ dàng khóc lóc nỉ non, làm tiểu cô nương thái độ rộng lượng, nhìn về phía Cung Trác Lương trên mặt cũng hiện ra vẻ quật cường cũng không cam lòng.

Dương Doanh Mạt trong lòng thật là không muốn tìm nữ nhân thông phòng cho trượng phu, nhưng trong nhà còn có tổ mẫu cùng bà bà đang nhìn, nếu nàng một chút thái độ cũng không nhắc tới, sợ là sẽ làm cho người ta đàm tiếu mất sủng ái của trượng bối, nhưng nếu nàng thật sự mở miệng, tự mình tìm một ‘muội muội’ đến, nàng chỉ có thể khóc không có chỗ đứng trong nhà.

Những lời này ở nhà chồng nàng có thể tìm ai để nói, cho nên liền nhớ đến vị tẩu tẩu lợi hại này, nghĩ nếu là có thể ở trong này tìm được trợ lực, vậy cũng liền thật sự quá tốt.

“Người đã có ý nghĩ như vậy, vậy là tốt rồi hảo hảo nói rõ cùng nhị thúc là được, hấn không câu nệ tiểu tiết, người nếu không đề cập tới, hấn căn bản sẽ không nghĩ đến phương diện này, hơn nữa nhị thúc đã nói qua không cưới vợ bé không thu thông phòng, người có cái gì không tiện nói cùng trượng bối, cứ để cho hấn ra mặt giải quyết, vợ chồng thôi, nên câu thông nhiều mới hiểu biết lẫn nhau a.”

Cung Trác Lương hiểu được Dương Doanh Mạt đến nói với mình chỉ là nàng đang ‘lấy cớ’, dù sao nàng là tân nương mới về nhà chồng làm vợ người ta, nếu là trực tiếp nói ra không cho trượng phu cưới vợ bé, thời gian mang thai cũng phải giữ thái độ cấm dục, chính là giống như Kiều phu nhân được bà bà ưu ái, trên mặt không nói, trong lòng sợ là cũng phải nén giận nàng không sẵn sàng, mà giống như Dương Doanh Mạt mới vừa thành thân, đối trượng phu còn chưa hiểu biết nhiều, tất nhiên là không dám dễ dàng không cho hấn thu thông phòng, cho nên mới nghĩ đến việc tìm lấy cái cớ, để cho nàng có thể vừa không mất đi cái danh là người hiền thực, vừa có thể không mất đi trượng phu.

Dương Doanh Mạt có thể thẳng thắn thành khẩn nói ra mục đích của mình như vậy, mà không phải dùng nước mắt lấy sự đồng tình của người khác, có thể thấy được bản tính của nàng cũng không xấu, mà nàng giống như một tiểu cô nương có tính cách năng lực vì chính mình mà suy nghĩ, Cung Trác Lương vẫn là thực thưởng thức, cho nên cũng vui vẻ chỉ cho nàng một con đường, cũng chân thành hy vọng nàng cùng Kiều Ứng Hiền có may mắn lâu ngày sinh tình, trở thành một đôi giai ngẫu chân chính.

“Những lời này thật có thể nói cùng trượng công sao? Nếu hấn cảm thấy Mạt nhi là một đồ phụ....”

Dương Doanh Mạt thấy Cung Trác Lương nói chắc chắn, trong lòng không khỏi cũng sinh ra chút chờ mong, tuy rằng đêm tân hôn Kiều Ứng Hiền nói qua lời cam đoan, nhưng Dương Doanh Mạt như thế nào có thể dễ dàng tin tưởng lời ngon tiếng ngọt của một người xa lạ chứ? Mặc dù người danh hiệu người kia là trượng phu, phải biết rằng trên cái thế giới này cái không đáng tin nhất chính là sự trung trinh của nam nhân.

Mà hơn một tháng ở chung, tuy nói Dương Doanh Mạt cảm thấy dung mạo tính tình của Kiều Ứng Hiền đều tốt, nhưng dù sao một không có công danh hai không có sở thích, ngược lại cả ngày chỉ biết múa thương chơi gậy, đối nàng cũng không để ý nhiều, cho nên Dương Doanh Mạt đối Kiều Ứng Hiền cũng là thờ ơ, nhưng hấn nếu thật có thể không cưới vợ bé.... Cũng vẫn có thể xem là một người đáng dựa dẫm.

“Tính tình nhị thúc ta vẫn biết một chút, chỉ cần đệ muội toàn tâm toàn ý đối tốt với hấn, hấn sẽ không để đệ muội chịu nửa điểm ủy khuất.”

Khi Cung Trác Lương nói những lời này, không khỏi nghĩ đến khi mình và Kiều Ứng Trạch mới thành thân, hấn nói qua những lời sẵn sàng, trong lòng nóng lên đồng thời trên người cũng nóng, càng phát ra chờ mong sinh nhật mười lăm của mình..... Nhất định phải hảo hảo yêu thương tiểu trượng công tri kỷ nhà mình một phen mới được a.

“Mạt nhi cảm ơn tẩu tẩu chỉ điểm.”

Được Cung Trác Lương cam đoan chắc chắn như vậy, Dương Doanh Mạt thực cảm thấy như ăn được chút thuốc an thần, lập tức liền đứng dậy hướng Cung Trác Lương cung kính thi lễ, lại đơn giản ngồi một chút, liền vui vẻ cùng Kiều Ứng Hiền rời đi.

Kiều Ứng Trạch tiến đệ đệ cùng đệ muội, trong lòng có chút sợ Cung Trác Lương mất hứng, liền phân phó Hàm Thư buổi tối chuẩn bị đồ ăn Cung Trác Lương thích, sau đó chính mình bê đứa nhỏ đi vào phòng hồng người.

“Đến đây đi, hảo nhi từ ai (TG: ‘từ ai’ hợp với ‘kẻ trộm’ đều là âm 4, là cách gọi thân thiết!)”

Thừa dịp Kiều Ứng Trạch tiễn khách hấn đã tẩy trang thả tóc xuống, Cung Trác Lương thân thủ ôm Kiều Mẫn Ngôn vào lòng, trước tiên hôn một cái lên khuôn mặt thịt của nó.

Muốn nói đứa nhỏ trước đây thật đáng yêu, hơn nữa khuôn mặt trắng nõn non mịn giống Kiều Mẫn Ngôn, ánh mắt tròn vo, lớn lên có thể so với ngôi sao nhỏ tuổi xinh đẹp, mặc dù không phải thân sinh, nhưng Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch từ khi nó mới sinh liền vẫn tự yêu thương mình nuôi nấng,

trong lòng lo lắng thực cùng thân sinh không có gì khác nhau, mà bất đồng với Kiều Ưng Trạch muốn làm phụ thân nghiêm khắc, Cung Trác Lương làm phụ thân thật là cưng chiều yêu thương.

“Phụ thân. Mụ mụ.....”

Kiều Mẫn Ngôn đã có chút nhận thức, ở trong lòng Cung Trác Lương khanh khách cười vui sướng, ôm cổ hắn muốn hôn lên mặt một cái, đáng yêu đến không chịu được.

Ở cổ đại cũng gọi mẹ ruột là mụ mụ, bất qua bình thường chỉ có tiểu hài tử mới kêu như vậy, lớn lên liền gọi nương hoặc mẫu thân, bất quá đối với Kiều Mẫn Ngôn kêu mình là mụ mụ mà kêu Kiều Ưng Trạch là phụ thân, trong lòng Cung Trác Lương vẫn có chút oán niệm a.

“Bọn họ hôm nay tới là do mẫu thân, nhị đệ không có ý tứ gì khác.”

Kiều Ưng Trạch thấy Cung Trác Lương không có bộ dáng mất hứng, trong lòng cũng thoải mái chút, nhưng sợ hắn chính là biểu hiện không thèm để ý chút nào, cho nên nghĩ nghĩ vẫn là thay Kiều Ưng Hiền biện bạch một câu.

“Cái gì? Nga..... Người nói này a, tính cách Ưng Hiền ta cũng rõ ràng, sẽ không hiểu lầm hắn.”

Cung Trác Lương đầu tiên là bị Kiều Ưng Trạch nói trong đầu hiện lên dấu chấm hỏi, một lúc mới hiểu ý trong lời nói của hắn, không khỏi có chút buồn cười đem Kiều Mẫn Ngôn đặt trên nhuyễn tháp để tự nó chơi, sau đó chính mình ôm thắt lưng Kiều Ưng Trạch cẩn cẩn kham kham, cẩn cẩn liền biến thành hôn, hai tay cũng không thành thật hoạt động.

“Nhị tử còn ở đây.....”

Kiều Ưng Trạch cuống quýt bắt lấy tay của Cung Trác Lương đang tháo đai lưng của mình, đu quang liếc đến Kiều Mẫn Ngôn đang ở trên tháp bộ dáng nghiêng đầu nhìn mình, trên mặt không khỏi đỏ lên, bất đắc dĩ trừng mắt nhìn người nào đó đang cười liếc mắt một cái.

Quả nhiên vẫn là chính mình suy nghĩ nhiều, người này cũng không phải là nữ tử, làm sao sẽ để ý mẫu thân nói hắn không sinh con được chứ.

“Nó bây giờ có thể biết cái gì?”

Cung Trác Lương hưng trí lên, cũng không phải là Kiều Ưng Trạch có thể dễ dàng ngăn cản được, tay ôm thắt lưng người dùng lực một chút, đem Kiều Ưng Trạch đẩy ngã trên nhuyễn tháp, sau đó chính mình ngồi xuống, ôm chặt lấy mặt y hôn thật sâu.

“Không, không được..... Đem Mẫn Ngôn..... Ôm ra.... Trác Lương.....”

Kiều Ưng Trạch trốn tránh cái hôn của Cung Trác Lương, nhưng mỗi lần thân thể đều bị đè nặng, một hồi công phu như vậy, vạt áo của y đã bị kéo tới bả vai, lộ ra bờ ngực trắng mịn mảnh khảnh, mà Cung Trác Lương đang động tình cần lấy cổ y.

Nguyên bản Kiều Mẫn Ngôn ngồi ở một bên nhìn thấy Kiều Ưng Trạch cởi quần áo, đột nhiên cọt cọt chạy nhanh lại đây, biau môi hướng về ngực của Kiều Ưng Trạch..... Bụng đói a.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Sinh Nhật

“Mẫn Ngôn, này không thể được nga.”

Nhận thấy Kiều Mẫn Ngôn tới gần, Cung Trác Lương đè trên người Kiều Ưng Trạch nghiêng mặt đi, một tay năm ngón mở ra chặn đầu của tiểu tử kia, để nó không thể đi lại đây.

“Ôm, mụ mụ, ôm, ăn.....”

Kiều Mẫn Ngôn dùng đầu dụi dụi vào tay Cung Trác Lương tiếp tục đi, trẻ con từ ngữ hỗn loạn chỉ nói ra mấy từ đơn, nhưng vẫn không thấy ngốc một chút nào, chỉ là tiểu tử này cũng không ngừng/

“Đừng khi dễ nó.”

Kiều Ưng Trạch còn đang bị áp chặt chèn giũa muốn đứng dậy, nhưng bộ vị lại gắt gao dán chặt cùng đối phương, y không khỏi hừ nhẹ một tiếng lại mất khí lực.

“Tướng công, ta đều như vậy, người còn lo cho nó, là người khi dễ ta đi?”

Cung Trác Lương hơi hơi dùng sức đem Kiều Mẫn Ngôn chậm rãi đẩy ngã ra sau, vì là nhuyễn tháp, cũng không lo lắng tiểu hài tử bị ngã đau, chỉ là tư thế đột nhiên bị thay đổi làm cho tiểu tử kia mờ mịt một chút, cánh tay nhỏ đôi chân nhỏ dùng nửa ngày mới lật người qua được, sau đó lại ngồi dậy, nước mắt lưng tròng nhìn phụ thân vô lương tâm của nó, cái miệng nhỏ nhắn vừa động nhìn như là muốn khóc.

“Ngươi cùng nó ăn giấm chua cái gì a? Mẫn Ngôn ngoan, không khóc, không khóc……”

Kiều Ứng Trạch có chút buồn cười nắm cằm của Cung Trác Lương quơ quơ, sau đó đẩy hắn ra sửa sang lại quần áo, ôm lấy Kiều Mẫn Ngôn chuẩn bị khóc, một bên vỗ nhẹ hông nó vừa đến sảnh nhỏ gọi Diệp Nhi đến, để cho nàng đem tiểu tử kia ôm đến phòng cách vách tìm bà vú.

“Tướng công, lại đây a.”

Cung Trác Lương bị đẩy ra đơn giản trực tiếp xoay người nằm trên tháp, quần áo cũng không chỉnh cho thẳng lại, vạt áo nửa mở rộng dựa vào trên gối hướng Kiều Ứng Trạch ngưỡng ngưỡng cằm.

“Ngươi a……”

Kiều Ứng Trạch bị bộ dáng đại gia của Cung Trác Lương chọc cười, vừa định lắc đầu, lại nghĩ đến hắn cũng đã ghen vài ngày, cuối cùng vẫn là mềm lòng tiêu sái đi qua cởi giày ngồi lên tháp, sau đó theo ánh mắt ám chỉ của Cung Trác Lương, cúi người đem mặt cúi xuống khó hạ của hắn, ngón tay thon dài cởi dây lưng của hắn.

“Ấn……”

Cung Trác Lương thoái mái híp mắt thờ dài một hơi, ngón tay theo mái tóc của Kiều Ứng Trạch chảy vuốt từng sợi tóc, tay lưu luyến tại vành tai cùng cái cổ non mịn.

“Ngươi từng nói sinh nhật năm nay muốn ta tặng lễ vật đặc biệt cho ngươi, trước mắt không còn vài ngày nữa sẽ đến, như thế nào không chịu nói cho ta biết đó là cái gì, không kịp chuẩn bị thì làm sao bây giờ?”

Bàn tay tham tiến lấy vật cứng từng vô lễ với mình, Kiều Ứng Trạch có chút mê muội nhìn bộ dáng Cung Trác Lương động tin sáng khoái, làm cho y có thể nguyên vẹn cảm nhận được Cung Trác Lương đối với mình không hề có phòng bị cùng tín nhiệm ý lại mình.

“Tướng công yên tâm, lễ vật này ngươi thực dễ dàng chuẩn bị tốt.”

Như trước nhắm mắt lại hưởng thụ phục vụ của Kiều Ứng Trạch, khóe miệng Cung Trác Lương nổi lên ý cười ẩn hàm xâm lược.

Lại nói tiếp Cung Trác Lương cũng thật sự bội phục nghị lực của chính mình, nhưng lại thật sự nhìn được không đi binh mặt sau của Kiều Ứng Trạch, thậm chí cũng chưa từng để ý phát hiện mình có ý đồ với mặt sau của y…… Cung Trác Lương thật đúng là chờ mong phản ứng của Kiều Ứng Trạch khi biết lễ vật mà mình muốn là cái gì.

“Như vậy a…… Ấn……”

Kiều Ứng Trạch thấy Cung Trác Lương thần thần bí bí như vậy, trong lòng mặc dù hiếu kì, nhưng vẫn nhìn xuống không hỏi lại nữa, ngược lại cúi đầu cận thận chiều cổ tiểu Cung, học theo kỹ thuật thường ngày của Cung Trác Lương muốn làm cho hắn thoải mái chút.

Lập tức, hai người cũng không nói nữa, chỉ là một người thoải mái hưởng thụ, một người săn sóc hầu hạ, bất quá Cung Trác Lương không dám đùa quá mức, bằng không người khó chịu sẽ là mình, cho nên chính là tận hứng đơn giản, liên hừ nhẹ một tiếng phóng ra.

“Khụ khụ……”

Mặc dù đã giúp Cung Trác Lương làm qua nhiều lần, nhưng Kiều Ứng Trạch vẫn là khó có thể thân nhiên, lập tức đỏ mặt che miệng nuốt xuống, vội đứng dậy muốn đi lấy nước uống, nhưng không ngờ bị Cung Trác Lương túm lại kéo ngã lên tháp, đè xuống một nụ hôn nóng bỏng.

“Trác Trác đừng làm rộn, ăn cơm trước đi.”

Cảm giác được tay Cung Trác Lương lại duỗi tới trong quần áo, Kiều Ứng Trạch vội bắt cổ tay ngăn hắn lại, khe thờ dài giây giụa muốn thoát ra từ dưới thân hắn.

“Hay là ăn ngươi trước đi, tướng công rõ ràng cũng rất muốn.”

Cung Trác Lương lười biếng nằm trên người Kiều Ứng Trạch không muốn ngồi dậy, còn có ý dụng chạm bộ vị tinh thần đã muốn hưng phấn, làm cho Kiều Ứng Trạch run lên, cầm lấy cổ tay y đã muốn vô lực, làm cho Cung Trác Lương dễ dàng đột phá vòng tuyến đánh đến chỗ yếu hại.

“Hiện tại không được, Trác Trác, buổi tối được không?”

Kiều Ứng Trạch cố nén xúc động ngăn Cung Trác Lương lại, ban ngày rõ ràng làm chuyện này, Cung Trác Lương ‘ôm đau trên giường’ không ai có thể nhìn ra, trên mặt của y thì không thể che giấu được a.

“Này thôi. Không tốt!”

Cung Trác Lương cúi đầu nhìn bộ dáng ngượng ngùng của Kiều Ứng Trạch, tất nhiên là biết y da mặt mỏng không chịu được, nhưng y càng như vậy Cung Trác Lương càng muốn khi dễ y, liền do dự làm bộ dùng động tác, sau đó thừa dịp Kiều Ứng Trạch buông tay nhẹ nhàng thờ ra, lại lập tức cười xấu xa hôn lên môi y, đồng thời một tay ôm thắt lưng y một tay cầm nhuộc điểm của y.

Đợi cho Kiều Ứng Trạch phóng ra, Cung Trác Lương cười trộm nhìn bộ dáng y không được tự nhiên y nằm xuống đưa lưng về phía mình, cầm lấy ly chén nước trên bàn uống vài hớp, sau đó lại ghé vào trên người Kiều Ứng Trạch hong y uống vài hớp, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn thay y đắp chăn, chính mình gọi Nhuộc Lam dọn cơm lên.

Viện của bọn họ hiện tại trừ hai người bọn hắn cùng Kiều Mẫn Ngôn ra, cũng chỉ có Nhuộc Lam, Diệp Nhi ở nơi này, mà trong viện của nương tử thì chỉ có Hàm Thư có thể tự do ra vào. Mặt khác vô luận là nha hoàn bên người hay nha hoàn khác, đều là ở tại tiểu viện cách vách, không có chuyện gì thì không được tự ý ra vào, mà ngay cả bà vú của Kiều Mẫn Ngôn, cũng chỉ có buổi tối là ở trong viện, ban ngày thì cùng các nha hoàn khác ở trong một tiểu viện phía sau, chỉ có khi đưa nhỏ cần bú sữa mới được kêu đến, chẳng qua là để bảo đảm an toàn, Cung Trác Lương vẫn là cẩn thận để tiêu sái ở trong phòng không chút phần son.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Mười hai tháng hai, lão phu nhân vì Kiều Ứng Trạch chọn xong ngày tốt làm lễ cập quan, vì Cung Trác Lương ‘chân bị thương bất tiện’, cho nên cũng chỉ có Thạch Khang cùng Kiều Ứng Trạch đi Đông phủ nhận quà tặng, mà Cung Trác Lương thì cùng Bình Tích ở nhà xem bản thảo, vì tháng sau chỉ có hai vị trí trống để dâng bản thảo.

Kỳ thật lễ cập quan này đại biểu cho Kiều Ứng Trạch hai mươi tuổi và đã trưởng thành, Cung Trác Lương rất muốn mặc nam trang đi xem, nhưng Kiều Ứng Trạch sợ thân tộc vô lễ làm cho Cung Trác Lương mất hứng, dù sao Cung Trác Lương trên danh nghĩa cũng là con vợ kế nhà thương nhân bị đuổi đi, thân tộc của mình mặt mũi cao hơn đầu sẽ không cho hắn thái độ hòa nhã, mà Cung Trác Lương thật không cần phải đi chịu mấy thứ này.

Cho nên Kiều Ứng Trạch do dự một chút vẫn là không đồng ý cho Cung Trác Lương đi, chỉ nói là thay ba lần áo, chải sơ tóc ba lần rồi đội nón, lại tùy sự trường tượng chữ lễ nghi nhằm chán mà thôi, cũng không có lạ thú gì, Cung Trác Lương không biết Kiều Ứng Trạch còn có nhiều bản khoản như vậy, chỉ là nghe y nói cực kỳ không thú vị, liền cũng đánh mất hứng thú, thành thật ở trong nhà chờ y trở về.

“Bình, mấy ngày trước Thạch đại ca ra ngoài làm việc, người ở trong phủ thuận ý sao?”

Cung Trác Lương nhìn bản thảo, thấy vẻ mặt Bình Tích thản nhiên, còn muốn ở cách viện của Thạch Khang, nụ cười trên mặt thoát nhìn có chút không có ý tốt.

Vì kiến trúc lâm viên của Tây phủ bên này, chủ yếu coi trọng cảnh trí, cho nên kiến trúc trong sân cũng không nhiều, tổng cộng chỉ có ba lớn chín nhỏ, về phần gia nhân, thì thiết lập phân ra trong ngoài mấy phòng xá, trong đó ba cái viện lớn xen cùng một viện nhỏ, trừ bỏ phu phụ Cung Trác Lương ở một chỗ, cùng một chỗ chuẩn bị cho huynh đệ Kiều Ứng Hiền, còn một đại viện bị bỏ trống, mà sáu cái tiểu viện khác thì cách ba cái nối liền một khách phòng, hiện giờ một cái viện ở phía Tây cho vợ chồng Kiều Minh và Hàm Thư, còn một cái ở phía Đông cho Bình Tích cùng Thạch Khang, đương nhiên, đây chẳng qua là che mắt người, trên thực tế cái viện kia của Thạch Khang mười ngày thì có chín ngày rưỡi là bị bỏ trống.

“Tạ ơn phu nhân quan tâm, tất nhiên là cực thuận ý.”

Bình Tích nghe vậy gương mặt nhìn Cung Trác Lương, cũng hồi đáp một cái tươi cười nghiền ngẫm cho hắn.

Bình Tích cũng không biết tại sao mình đối với Cung Trác Lương lại khác với người khác như vậy, nhiều năm nay tôi luyện ra tính tình lạnh lùng, nhưng lúc gặp hắn liền dễ dàng bị công phá, giống như lo lắng chuyện gì đó trên người hắn, đều có thể dễ dàng trở nên không đáng nhắc tới, làm cho người ta cảm thấy áp lực.

“Nói bao nhiêu lần, nếu không có ai thì đừng gọi cái gì đại nhân cùng phu nhân, người cùng Thạch đại ca như thế nào lại không nghe chứ.”

Cung Trác Lương đối với sự bướng bỉnh của hai người này coi như không có cách, cũng không biết hai người này như thế nào lại cố chấp như vậy, trong lòng đem người trở thành tri kỷ bạn tốt, trên mặt lại còn muốn chia ra cấp bậc trên dưới, thủy chung không chịu nói chuyện ngang hàng.

Hơn nữa theo Cung Trác Lương biết, trước kia Bình Tích cũng tích góp không ít tài sản riêng, tiết kiệm một chút cũng đủ cho hắn cùng Thạch Khang cơm no áo ấm qua một đời, nhưng hai người bọn họ lại không có ý thoát khỏi nơi này ra sống một mình, ngược lại là ngay cả Bình Tích đều chủ động muốn hỗ trợ quản lý chuyện trong nhà cùng hiệu sách, nhận làm quản sự lấy tiền tiêu hàng tháng, cho thấy thái độ thái độ là phải giống như Thạch Khang ‘bán thân’ cho bọn hắn.

Tuy rằng Kiều Ứng Trạch từng giải thích qua Bình Tích là tiện tịch (cái này có thể xem là hộ tịch không tốt), việc làm này đối với tương lai của chính hắn có lợi và an toàn hơn, nhưng Cung Trác Lương vẫn là cảm thấy được có chút không tự nhiên, bất quá hắn cũng thật yên tâm bộ dáng của Bình Tích khi sống trong phủ, cho nên cuối cùng vẫn là chấp nhận.

“Ta cảm thấy bài này tốt hơn, người xem xem thế nào?”

Bình Tích nhìn Cung Trác Lương cười thản nhiên, không cố gắng hỏi thêm cái gì ở việc này, nhưng cũng không nói tiếp đề dòi đề tài.

Bình Tích tất nhiên là biết hai phu phụ Cung Trác Lương có ý tốt muốn thả cho bọn họ tự do, nhưng thân phận hắn hiện tại, tiền đồ đàn hoàng căn bản là

không có hy vọng, lại không cam lòng liên lụy Thạch Khang cùng nhau làm phú hộ địa chủ nịnh bợ chờ chết, cho nên bọn họ quyết định tiếp tục ở lại bên người Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch, một là vì báo đáp ân tình của bọn họ, hai cũng là cầu một tương lai cho mình.....

Bình Tích chính là thập phần xem trọng học thức của Kiều Ứng Trạch cùng tài năng của Cung Trác Lương, rất tin tưởng tương lai của hai người bọn họ nhất định không phải vật trong ao. Cho nên vì có thể thân thiết ở chung lâu dài, Bình Tích thực lý trí thay mình cùng Thạch Khang xác định vị trí, luận tình nghĩa bọn họ có thể đem Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch xem là tri kỷ thân nhân, nhưng luận địa vị cũng tuyệt đối không thể bỏ qua tầng quan hệ trên dưới này, bởi vì có tín nhiệm cùng thân thiết, thì chỉ có thể xây dựng một tầng quan hệ phụ thuộc khác, mà cái gọi là ngang hàng tương giao, vĩnh viễn là hai cá thể không thể đứng cùng nhau, không có khả năng hình thành ràng buộc chân chính.

Có yêu cầu sẽ có trả giá, điểm này, Bình Tích ở Vương phủ giữa mưu cầu gần mười năm đã lĩnh hội đầy đủ.

“..... Bình, được rồi, hay dùng bài này đi.”

Cái gì nên nói Cung Trác Lương đã sớm nói qua với Bình Tích rất nhiều lần, nhưng luôn bị Bình Tích nói ‘xưng hô không quan trọng, tâm ý đã biết là tốt rồi’, cho nên cũng chỉ oán giận một chút, rồi đem đề tài chuyển đến chính sự.

Buổi chiều, khi Kiều Ứng Trạch trở về từ bên Đông phủ, thì đã thay một thân cẩm bào xinh đẹp tinh mỹ, mũ cài tóc cũng đã đổi thành kim quan bảo thạch châu ngọc, y thay đổi hình tượng ôn nhu như nước ngày thường thành hình tượng tuấn giả, có vẻ rất là tuấn mỹ đa tình, nhìn thấy Cung Trác Lương ngây người chừng nửa phút, sau đó liền nhào qua trực tiếp đem người kéo vào phòng..... Ngày hôm sau, Kiều Ứng Trạch khi ra ngoài liền đổi lại bộ thanh sam tổ quan, mà ở trong tủ quần áo của y, từ từ đã có thêm vài bộ hoa phục mỹ quan.

PH: thanh sam tổ quan: quần áo giản dị, chữ quan này có nghĩa là mũ á, mấy cái mà công tử thời xưa hay đội trên đầu á.

Hoa phục mỹ quan: quần áo xinh đẹp đặc giá.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Hiện tại bởi vì Cung Trác Lương cũng có chút danh khí, cho nên có chuyện cần phải chính mình lui tới, sinh nhật cũng không thể giống như năm rồi vô thanh vô tức cùng Kiều Ứng Trạch lên lúc làm cho qua như vậy, nhưng hẳn cũng là thật không kiên nhẫn đi xã giao, liền nương theo tòa nhà nhỏ chiêu đãi khách nhân, bao một cái đại viện ở tầng lầu, mời gánh hát cùng mấy bàn rượu, đem bằng hữu, cấp dưới, bạn cùng làm ăn và vân vân an bài chỗ ngồi, sau đó liền tùy bọn họ tự mình ăn uống khoái hoạt, hẳn thì tìm bàn ngồi uống vài ngụm rượu rồi không quan tâm đến nữa.

Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch và Kiều Ứng Hiền ngồi ở bàn chính, ngồi cùng họ chính là các công tử thiếu gia từng cùng bọn họ đi săn bắn uống rượu, trong đó không thiếu người ngưỡng mộ sách của Cung Trác Lương cùng học vấn của Kiều Ứng Trạch, cho nên mọi người uống rượu cũng thật tận hứng, mà Cung Trác Lương là nhân vật chính của ngày hôm nay, đương nhiên là bị không ít người chúc rượu, nhưng có Thạch Khang vị cao thủ treo đầu dê bán thịt chó này ở đây, vào miệng Cung Trác Lương mười phần thì có tám phần là nước, cho nên sau khi tan yến tiệc lần này, nguyên bản Cung Trác Lương vốn đang say rượu gục xuống liền tinh thần phấn chấn lấy lại sức sống, vô cùng cao hứng cùng Kiều Ứng Trạch trở về tiếp tục thế giới hai người.

“Phần lễ vật lần này của Ứng Hiền hình như có chút nặng....”

Sau khi hỏi phủ Kiều Ứng Trạch để cho Nhượng Lam các nàng đi chuẩn bị nước ấm, trở về phòng nhìn thấy Cung Trác Lương đã cởi áo khoác ngồi bên cạnh bàn xem danh mục quà tặng, hẳn tùy tay mở ra danh mục quà tặng của Kiều Ứng Hiền, mày không khỏi hơi hơi cau lại, ôm vật áo ngồi bên cạnh Cung Trác Lương.

Thân thích tặng quà chủ yếu là lấy lễ, phần lễ vật này thả tới trên người Kiều Ứng Trạch có chút nặng, huống chi Cung Trác Lương trên danh nghĩa chính là quan hệ thông gia với huynh trưởng hẳn.

“Có một nửa là cho tàu tử ta đây, chắc là tạ lễ của đệ muội.”

Cung Trác Lương là lên nghe Kiều Ứng Hiền, lễ vật này có một nửa là vốn riêng của thể tử hắn, là tạ lễ cho tàu tử.

“Vậy khó trách, lại nói tiếp, phẩm tính đệ muội như vậy cũng khó có được, Ứng Hiền thật là có phúc.”

Nghe nói là lễ vật của đệ muội, Kiều Ứng Trạch hiểu biết gật gật đầu, trong mắt cũng không nhịn được mỉm cười.

Việc này lại nói đến ngày bọn họ đến báo hỷ, vì Cung Trác Lương khuyên bảo vài câu, sau khi trở về Dương Doanh Mạt do dự hai ngày, vẫn là lựa chọn hào hào nói chuyện cùng Kiều Ứng Hiền, mà sau khi chiếm được cam đoan của Kiều Ứng Hiền, vợ chồng son liền diễn tiết mục người vợ hiền lương, từ chuyện Dương Doanh Mạt trước cùng lão phu nhân cùng Cung phu nhân nói chuyện tìm thông phòng cho trượng phu, làm cho trượng bối khen tặng nàng một hồi, lại từ việc Kiều Ứng Hiền thái độ cường ngạnh cự tuyệt việc này, cho thấy hẳn tuyệt đối quyết tâm không cưới vợ bé, làm cho trượng bối vừa cảm khái vừa vui mừng khen tặng Kiều Ứng Hiền một hồi, càng cảm thấy hai vợ chồng son này đầy lòng thương yêu nhau, thật có thể nói là hình ảnh cả nhà có kết cục đại đoàn viên vui vẻ.....

“Trượng công, kia phẩm tính ‘nuông tử’ của ta lại như thế nào?”

Nhìn thấy trong mắt Kiều Ứng Trạch khó nén vẻ mặt tức, Cung Trác Lương lấy tay nâng cằm của hắn lên, cố ý túm túm liếc mắt nhìn y.

“Đương nhiên là cực tốt, vì phu là người có phúc khí nhất.”

Kiều Ưng Trạch bị bộ dáng của Cung Trác Lương chọc cười, một tia u sầu trong lòng kia nháy mắt bị hòa tan. Chính mình hiện giờ có thể từ, hạnh phúc viên mãn như vậy, làm sao phải đi hãm mộ người khác chứ?

“Ân, ngoan. Tướng công, nước ấm hần là đã chuẩn bị tốt lắm, chúng ta cùng nhau tắm rửa đi.”

Cung Trác Lương vừa lòng nhéo nhéo cằm Kiều Ưng Trạch, sau đó thu hồi tay muốn đem danh mục quà tặng sửa sang lại một chút, ở giữa có một phong thư rơi ra, Cung Trác Lương lúc này mới nhớ tới chính mình hôm qua có nhận được một phong thư của Cung Trác Tường, sau lại kẹp trong danh mục quà tặng quên xem.

Nghĩ thầm nhất thời cũng không gấp, Cung Trác Lương liền đem thư để trên bàn, chính mình đứng dậy đuổi theo Kiều Ưng Trạch đi tắm. Rốt cục, đêm đẹp đề của hần đã tới a.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Vi Phu

Khi Cung Trác Lương đi vào phòng tắm, Kiều Ưng Trạch đã cởi quần áo ngâm mình trong bể tắm, bộ dáng quần bách cũng không lộ ra chút khác thường nào, ngược lại ánh mắt thâm thúy nhìn Cung Trác Lương, ẩn ẩn như lộ ra chút chờ mong.

Bởi vì Cung Trác Lương cũng đã sớm nói lễ vật năm nay mà hần muốn, cho nên Kiều Ưng Trạch vẫn chờ đáp án của hần sẽ không chuẩn bị đồ vật khác, mà thẳng đến ngày sinh nhật Cung Trác Lương cũng không nhắc tới, Kiều Ưng Trạch dù trì hoãn đến đâu cũng biết hần muốn lễ vật ở phương diện nào.

Kiều Ưng Trạch vốn là một lòng chỉ đọc sách thánh hiền, tiếp xúc với sắc thư (sách xxoo) sớm nhất vẫn là khi thành thân được người khác đưa, tuy rằng chỉ có nói về việc của nam nữ, nhưng mấy thứ này vốn chính là một lần thông suốt, thêm lúc sau vì quan hệ của Cung Trác Lương nhìn thấy rất nhiều thoải mái tạo văn, cho nên Kiều Ưng Trạch đối nam nam chi đạo cũng coi như có hiểu biết, chỉ là vẫn bản khoản Cung Trác Lương tuổi còn nhỏ, không muốn hần niết mài, lại rất thỏa mãn với phương thức sống chung hiện tại, cho nên mới không có tiến thêm một bước nữa, nhưng mà nếu tiểu tức phụ cũng muốn nếm thử.

“Ưng Trạch?”

Cung Trác Lương đang đứng cởi áo bên cạnh bể tắm, thấy Kiều Ưng Trạch khó có được can đảm nhìn thẳng vào mắt mình cũng có chút kinh ngạc, nhưng vẫn là thoải mái để mặc y muốn xem rõ ràng, bước xuống bể tắm ngồi chồm hổm trước mặt y.

Không phải Cung Trác Lương khoe khoang, hần hai năm nay kiên trì không ngừng rèn luyện cũng không phải uống phí, tuy rằng thân mình khung xương còn có chút mỏng manh tinh tế của thiếu niên, nhưng trên người cũng là tinh tráng rắn chắc, hiện giờ như vậy nếu thẳng thân đứng cùng một chỗ, cùng Kiều Ưng Trạch chân chính là da thịt non mịn thì đối lập rất rõ ràng.

“Trác Trác, ngừng lại thời gian trôi qua thật là nhanh, chúng ta cư nhiên đã thành thân hơn hai năm, người nhưng những năm qua.”

Nhìn mỹ thiếu niên mặt mày anh khí trước mắt này, trong lúc nhất thời Kiều Ưng Trạch có chút hoảng hốt thất thần, trong đầu hiện lên bộ dáng đêm tân hôn hần đội mũ phượng khăn quàng vai rất đáng yêu, rõ ràng thoát nhìn nhỏ yếu tinh tế như vậy, nhưng từ trong xương cốt lại lộ ra tự tin kiên cường, cá tính không ăn thiệt cũng không gây sự làm cho mình bất đắc dĩ rất nhiều, lại luyến tiếc hần có một chút không như ý.

“Ta là đúng thời điểm thân thể phát triển thôi, nhưng thật ra tướng công người, cơ hồ vẫn giống như lúc chúng ta mới gặp nhau, bất quá khí sắc tốt hơn nhiều, làn da cũng rất tốt.”

Ánh mắt Cung Trác Lương có chút mê đắm nhìn Kiều Ưng Trạch khép lại sườn hai bàn chân, thân thủ cọ qua đầu gối y rồi một đường sờ lên, tại lúc Kiều Ưng Trạch thấy ngứa muốn đổi tư thế ngồi Cung Trác Lương tách ra hai chân y chen ngồi vào, nửa người cũng thuận thế kề sát lại, làn da ban đầu tiếp xúc đều thấp phần non mịn nhẵn nhụi.

“Ta cũng có cao lên a.”

Bị bắt tách ra hai chân tựa vào vách đá, Kiều Ưng Trạch vẫn là không một chút cảm thấy nguy cơ, cười đến ôn nhu hôn lên môi Cung Trác Lương.

“Quà sinh nhật của ta, muốn cái gì Ưng Trạch đều đáp ứng đi?”

Nhìn gương mặt nương tử trước mắt, Cung Trác Lương rõ ràng cảm giác được môi cùng yết hầu phát khô, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập lên, bàn tay nguyên bản đặt trên thắt lưng y nhẹ nhàng vuốt ve.

“Trác Trác, là ta sơ sót, người vẫn còn nhỏ, chúng ta. Hôm nay chân chính viên phòng đi.”

Kiều Ưng Trạch có chút áy náy hôn lên môi cánh hoa của Cung Trắc Lương, thầm nghĩ chính mình cũng thật là tri độn, lại để cho tiểu tức phụ mở miệng nói việc này, đây là việc trượng phu nên chủ động mới đúng a.

“?”

Cung Trắc Lương còn nghĩ phải dụ như thế nào để Kiều Ưng Trạch nói ra, nhưng không ngờ y trước tiên lại nói ra hai chữ viên phòng này, trong lúc nhất thời trên đầu Cung Trắc Lương chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh, xem vẻ mặt này của Kiều Ưng Trạch, chứ không phải là.....

“Việc này cũng không thể để làm lễ vật, sinh nhật mười lăm tuổi a, Trắc Trắc nhưng còn muốn cái khác a?”

Không chú ý tới vẻ mặt của Cung Trắc Lương đã thay đổi, Kiều Ưng Trạch một bên ôn nhu nhẹ nhàng hôn bên cổ của hắn, một bên đem hai tay trượt xuống thắt lưng của hắn, thẳng đến khi đến vùng xương cùng mẫn cảm.

“Tướng công! Ta muốn lễ vật, là này nga.”

Hắc tuyến bắt lấy đôi tay còn muốn tham nhập xuống của Kiều Ưng Trạch, trên mặt Cung Trắc Lương nổi lên tươi cười trong sáng, nhưng ánh mắt nhìn về phía Kiều Ưng Trạch lại lộ ra nguy hiểm nhàn nhạt, đồng thời hai chân tiến về phía trước để cho Kiều Ưng Trạch ngồi trên đùi của mình, dĩ nhiên thức tỉnh bộ phận ở cảm địa.

“Àn? Nhưng, chính là, Trắc Trắc, ta là trượng phu a.....”

Bị Cung Trắc Lương đột nhiên làm động tác nhoáng lên một cái, nguyên bản Kiều Ưng Trạch còn thực bình tĩnh lập tức đỏ mặt, giật giật thân thể muốn leo từ trên đùi Cung Trắc Lương xuống, lại ngược lại bị ôm càng thêm chặt.

Hiểu được chuyện Cung Trắc Lương muốn làm với mình, Kiều Ưng Trạch trong lúc nhất thời có chút mờ mịt, này rõ ràng là chuyện người làm trượng phu nên làm a, như thế nào Trắc Trắc hắn.....

“Ưng Trạch đương nhiên là tướng công, nhưng loại sự tình này cùng là phu thê không liên quan, tướng công, người đáp ứng ta muốn cái gì đều cho, cũng không thể thất tín a.”

Bộ dáng Kiều Ưng Trạch khẩn trương nghi hoặc thật đúng là chọc cười Cung Trắc Lương, không nghĩ tới tướng công nhà mình tại phương diện này lại thuần khiết đến loại tình trạng này, chính mình tại đêm tân hôn liền làm rõ thái độ a.

Nhớ tới việc này, Cung Trắc Lương nhớ rõ sau này lão phu nhân trả về cái khăn dính máu kia, chính mình còn gạt Kiều Ưng Trạch đem cát vào hòm khóa lại làm kỷ niệm

“Phải không? Chính là, chính là..... Trắc Trắc, người có biết làm như thế nào không?”

Kiều Ưng Trạch bị thái độ đương nhiên của Cung Trắc Lương làm cho có điểm mờ mịt, thầm nghĩ hay là thật sự là mình nghĩ sai, lại nghĩ nam nhân cùng nữ nhân thật là bất đồng, Trắc Trắc nói như vậy cũng đúng, chỉ là.....

Kiều Ưng Trạch lúc này cũng nhớ lại chuyện đêm tân hôn, nhớ lại cái loại đau đớn khôn kể kia, phía dưới của Kiều Ưng Trạch phản xạ khẩn trương rụt lại.... Y sợ Cung Trắc Lương xằng bậy giống như khi đó thì không hay.

“Tướng công, người yên tâm đi, ta có hảo hảo xem qua sách.”

Tuy rằng thật đúng là chưa từng có kinh nghiệm làm với nam nhân, nhưng Cung Trắc Lương chính là đã sớm làm tốt công tác chuẩn bị, nhất định sẽ không làm Kiều Ưng Trạch bị thương nữa, lão bà chính là dùng để yêu thương a.

“Kia..... Được rồi.”

Nhìn thấy ánh mắt chờ mong của Cung Trắc Lương, Kiều Ưng Trạch có chút bất đắc dĩ lại có chút dung túng cười cười, sau đó có chút khẳng khái gạt đầu, nghĩ thầm tiểu tức phụ đúng là đang thời điểm tò mò chuyện này, nếu hắn muốn như vậy, chính mình cùng lắm là lại đau một hồi là được.

.. Ta là chốt mở đăng đích phân cách tuyến【 bổ sung thịt 】.....

“Tướng công, người thật tốt.....”

Cung Trắc Lương ôm Kiều Ưng Trạch khóa ngồi trên chân mình, hạ quyết tâm muốn cho y có trải nghiệm ban đầu thật hoàn mỹ, cho nên nhất thời cũng không sốt ruột, một tay ôm thắt lưng y hôn lên tai cùng xương quai xanh lộ ra ngoài, một tay từ khó hạ tìm được huyết khẩu vân vân, sau đó hai tay tách ra móng cánh hoa non mịn, thời điểm Kiều Ưng Trạch phối hợp thả lỏng ngón trở cùng ngón giữa lần lượt tiến vào, nương theo nước ảm trơn trượt chuyển động ra vào, trước làm giai đoạn tẩy trừ cùng khuếch trương.

“Trắc Trắc, thực..... Kỳ quái.”

Kiều Ưng Trạch bị giam cầm giữa Cung Trắc Lương cùng vách tường không thể nhúc nhích, vì động tác của Cung Trắc Lương không tự khống chế được mà thẳng lưng, tuy rằng nơi đó hiện tại trừ bỏ cảm thấy dị vật hơi hơi trường đau ra thì không có cảm giác gì khác, nhưng Kiều Ưng Trạch vừa nghĩ tới chuyện sẽ xảy ra kế tiếp, lại cảm thấy được giống như từ trong ra ngoài đều nóng lên, cảm giác này cùng loại cảm giác khi bọn họ tự an ủi phía trước

càng hưng phấn hơn.

“Một hồi thì tốt rồi, tướng công, người nơi này cũng thật nhanh.”

Tĩnh bôi trơn của nước không bằng dầu bôi trơn, cho nên Cung Trác Lương chính là dùng hai tay khuếch trương một chút, lại dùng áo tắm bao lấy người ôm trở về phòng ngủ, sau đó đem tướng công ngâm nước đã hơi say thả lên trên giường mềm mại, nâng một chân của y lên khoác lên bả vai mình, khiến cho huyết khẩu non nệm phần hồng kia toàn bộ bại lộ trước mặt của mình.

“Đừng như vậy.”

Thật sự cảm thấy cảm thấy được tư thế của mình rất ngượng ngùng, Kiều Ứng Trạch muốn rút chân lại, nhưng căn bản không thể rút ra được từ trong tay của Cung Trác Lương, mà bị ánh mắt cực nóng của nam nhân nhìn chăm chăm vào nơi bí ẩn mà chính mình cũng chưa từng nhìn qua, Kiều Ứng Trạch có chút bối rối muốn lấy chân che lại, lại bị Cung Trác Lương kéo qua chèn dưới thắt lưng, khiến cho chính mình bị bại lộ không còn sót lại cái gì.

“Tướng công thả lỏng chút, để cho ta nhìn bên trong của người. ... Thật sự là quá tuyệt vời.”

Nhìn nhìn cái động chật hẹp phần hồng muốn giãn ra lại nhìn không được co rút lại run lên, Cung Trác Lương lấy dầu bôi trơn sớm đã chuẩn bị tốt ở dưới gối ra, lấy tay vẽ loạn lên, sau đó chậm rãi chuyển động để ngón tay đi vào, hơi hơi gây nếp uốn non mịn, làm hắn có thể thấy rõ lớp màng màu phần hồng bên trong.

“Trác Trác, người không cần. Người.”

Ngừa đầu lấy cánh tay che ánh mắt, Kiều Ứng Trạch cảm thấy mình giống như là bị chung chín, tuy nó y cảm thấy giữa vợ chồng không có gì là không thể làm, nhưng để cho y nói cũng là thật sự không mở miệng được a.

“Tướng công, ta chậm chậm lại, người thả lỏng một chút.”

Cảm giác dầu bôi trơn đã bôi xong, Cung Trác Lương kìm lại hô hấp đem phân thân đã sớm trưởng đau không chịu nổi của mình để lên, sau đó hai tay mở ra cái mông trắng nõn của Kiều Ứng Trạch, đem dục vọng của mình đi vào từng chút.

“Ấn. Trác.”

Dù đã chuẩn bị tốt tâm lý sẽ chịu đau một chút, nhưng phản xạ của thân thể không phải hoàn toàn được định đoạt bằng ý thức, cho nên Kiều Ứng Trạch tuy rằng tận lực thả lỏng chính mình, nhưng cái vật thô to kia khi đã chen vào trong cơ thể mình, thân thể vẫn là xiết chặt lại theo bản năng.

“Háo chặt. Ứng Trạch, hít sâu, từ từ đến.”

Cảm giác được tăng cơ vòng kia gắt gao bao chặt lấy mình, khoái cảm mãnh liệt làm cho hô hấp của Cung Trác Lương dồn dập lên, hắn biết chỉ cần đột phá tầng bình phong này là có thể sáng khoái, cho nên một bên hồng Kiều Ứng Trạch để cho y thả lỏng tinh thần, một bên xoa cái mông của y để giảm bớt buộc chặt, sau đó thừa dịp Kiều Ứng Trạch thả lỏng trong nháy mắt, dùng sức mãnh liệt xâm nhập vào trong tiểu huyết, hai người cũng không tự kiềm chế được mà rên rỉ ra tiếng, Cung Trác Lương tất nhiên là thích, mà Kiều Ứng Trạch là trong nháy mắt cảm thấy đau đớn tưởng chừng khó chịu, không tự kìm hãm được co rút lại muốn đem đầu sỏ kia bài trừ ra.

“Ứng Trạch, thả lỏng, ngoan, đừng cắn chặt như vậy.”

Cảm giác được dục vọng của mình bị vách tường thịt gắt gao bao lấy, Cung Trác Lương cúi xuống duyên hôn môi cánh hoa của Kiều Ứng Trạch, đồng thời hạ thân nhẹ nhàng đưa đẩy, làm cho Kiều Ứng Trạch đích xác cũng có thể thích ứng được sự tồn tại của mình.

“Trác. Cảm giác này. Rất kỳ quái.”

Kiều Ứng Trạch không thể nói rõ cảm thụ giờ phút này của mình, giống như tràn đầy không phải là thân thể, cùng người y yêu nói liền cùng một chỗ như vậy, chân chính thân mật kháng khí sao?

“Ứng Trạch, đau không? Vẫn là thoải mái chứ?”

Cảm giác Kiều Ứng Trạch khó có được mờ mịt luống cuống, Cung Trác Lương hai tay dùng sức đưa y kéo vào lòng ngực, đồng thời dưới thân bắt đầu ra vào mãnh liệt, mà theo động tác của Cung Trác Lương, thân thể của Kiều Ứng Trạch nguyên bản còn buộc chặt đột nhiên run lên, trong miệng cũng tràn ra một tiếng thở gấp, suýt nữa ngay cả khí lực ôm lấy Cung Trác Lương cũng không có.

“Là nơi này a.”

Nhận thấy được phía dưới không tự giác co rút nhanh, Cung Trác Lương thoải mái thở dồn dập, nhìn bộ dáng Kiều Ứng Trạch ngạc nhiên khó hiểu, thật dự là hắn không thể đem y một ngụm nuốt vào bụng, tuy biết rằng Kiều Ứng Trạch thể chất yếu không chịu nổi sức ép, nhưng Cung Trác Lương vẫn là nhìn không được càng thêm mạnh mẽ trừu động, một bên kháng cản duyên hôn trên ngực y, một bên cầm lấy phân thân của Kiều Ứng Trạch theo tàn suất của mình mà co rút lại, mà Kiều Ứng Trạch lúc này, đại não đã hoàn toàn trống rỗng, quanh mình hết thấy đều không có cảm giác, chỉ có nam nhân trước mặt này đang cùng mình tương liên, cũng là người duy nhất trên đời này mà y quyến luyến.

.....Ta là đường phân cách.

“Ứng Trạch..... Ứng Trạch.....Kiều Ứng Trạch.....”

“Àn..... cái..... cái gì.....”

“Yêu người.....”

Sáng ngày thứ hai, Kiều Ứng Trạch là bị cảm giác không khỏe buồn rùn kêu tỉnh, y có chút mờ mịt mờ mắt ra, ngoài ý muốn phát hiện, lúc này lại không giống như bình thường Cung Trác Lương ghé vào trên người mình, mà là chính mình nằm trong ngực hắn, Kiều Ứng Trạch theo bản năng xoay người nằm xuống dưới, nhất thời cảm thấy được phần dưới eo một trận một mẻ, giống như ngay ả cử động một chút đều không có khí lực.

“Àn.....”

Hồi tưởng lại tối hôm qua phóng túng, Kiều Ứng Trạch quần bách khê hừ một tiếng, trong tai giống như còn nghe ‘yêu người’ chứa đựng vô vàng thâm tình kia.....

Kiều Ứng Trạch không kiềm được nghiêng mặt thâm tình nhìn Cung Trác Lương đang ngủ không hề có phòng bị, thầm nghĩ khó trách có nhiều người trầm mê trong tình yêu như vậy, tư vị này quả thật tuyệt vời, thân thể vui thích hay là thứ khác, loại cảm giác cùng người yêu kết hợp thân thể, mới là chân thật**.

Chỉ chớp lát, thân thể Cung Trác Lương giật giật, sau đó xoay người một cái ghé vào trên người Kiều Ứng Trạch cọ cọ, mặt dán vào hõm vai y thanh âm khàn khàn lười biếng nói sớm an.

“Sớm”

Đưa tay sờ sờ tóc Cung Trác Lương, Kiều Ứng Trạch hạ mi mắt thấy bộ dáng hắn làm như mỳ mẩn hip mắt cười yếu ớt, trên mặt cũng không chịu đựng lộ ra một nụ cười cung chiều, nhưng phía dưới truyền tới cảm giác khác thường không thoải mái, Kiều Ứng Trạch hơi hơi nhăn mày giật giật thân thể, nghĩ muốn đổi tư thế làm mình thoải mái hơn một chút.

“Đau không?”

Vì động tác của Kiều Ứng Trạch mà ngồi dậy, Cung Trác Lương nhớ tới tối hôm qua khi bôi thuốc thì chỗ kia đã sưng đỏ đến đáng thương, vội xốc chân lên xem xét cho Kiều Ứng Trạch, thấy không sai biệt lắm đã phục hồi y như lúc ban đầu, lúc này mới khôi phục lại bộ dáng tươi cười, cầm lấy bình thuốc dưới gối, lấy ngón tay dính thuốc mỡ, không để ý đến tướng công nhà mình mặt đã đỏ au kháng cự, cẩn thận đem thuốc mỡ đẩy sâu vào trong, tay chuyển động làm cho thuốc mỡ có thể thấm đều.

“Không đau.... Trác Trác, có thể.”

Thuốc mỡ lạnh lạnh làm giảm bớt cảm giác nóng trướng, Kiều Ứng Trạch tinh tường cảm nhận được động tác của ngón tay trong cơ thể mình, thân thể không thể tự kiềm chế nổi lên phản ứng, Kiều Ứng Trạch vội đem chân kéo xuống che trên đùi, đồng thời khép chân lại đưa lưng về phía Cung Trác Lương.

“Hảo.”

Cung Trác Lương tất nhiên là thấy được biến hóa thân thể của Kiều Ứng Trạch, nhưng biết y da mặt mỏng nên không trêu chọc y nữa, chỉ là trong lòng thầm khen thân thể Kiều Ứng Trạch thật mẫn cảm, trình độ mỹ vị đã trải qua trong trí nhớ thật đúng là không có bất luận kẻ nào bì kịp, ‘tính phúc’ đời này của mình thật mỹ mãn.

Cất kỹ thuốc mỡ lau tay nằm trở về bên người Kiều Ứng Trạch, Cung Trác Lương ôm lão bà nhà mình thư thư phục phục nằm trên giường, sợ y đổi bụng mới đứng lên gọi Nhục Lam các nàng tiến vào hầu hạ rửa mặt chải đầu, mà bởi vì Kiều Ứng Trạch hoạt động không tiện, Cung Trác Lương đều y nằm trên nhuyễn thấp ở bên ngoài, sau đó chính mình cũng cầm bản thảo dựa ở trên thấp nằm xem, thường thường giúp Kiều Ứng Trạch xoa bóp thắt lưng đâm lưng, bóc trái cây dứt y ăn, lại đem nhi tử nhà mình ăn no ngủ đủ tỉnh lực tràn đầy đến đây cùng chơi đùa, Cung Trác Lương ở trong lòng cảm thán: ‘đời này thật sự là viên mãn a viên mãn a.....’

Sau giờ ngo, hồng Kiều Mẫn Ngôn nằm trên người Kiều Ứng Trạch ngủ, mà Kiều Ứng Trạch cũng chớp mắt nghỉ ngơi một lúc, Cung Trác Lương nhớ tới vẫn còn phong thư của đường ca chưa xem, liền từ trong bản thảo đem thư lấy ra, mà đợi sau khi nhìn rõ nội dung thư, Cung Trác Lương chỉ cảm thấy trên lưng phát lạnh, có chút kinh nghi lo lắng nhìn Kiều Ứng Trạch bên người liếc mắt một cái, sau đó thay y chỉnh lại chân trên người, rồi cầm thư nhẹ chân nhẹ tay đi tới thư phòng.

Mà Kiều Ứng Trạch bị động tác của Cung Trác Lương làm bừng tỉnh có chút mờ mịt giương mắt nhìn nhìn bóng lưng của hắn, đưa tay lau nước miếng khi ngủ của Kiều Mẫn Ngôn, lại cười cười chớp mắt ngủ.....

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Kính thành, thư phòng Đông cung thái tử.

“Bồn vương cũng không biết, khi nào vong ân phụ nghĩa như vậy, bạc tình không yêu thương ‘thân tín’?”

Thái tử một thân thường phục màu tím nhạt khoanh chân ngồi trên nhuyễn thấp, thực tùy ý đem tấu chương cầm trong tay ném tới người đang đứng bên cạnh, trên gương mặt tuấn mỹ có chút câu nhân mắt phượng híp một nửa, bộ dáng tự tiểu phi tiểu làm cho người ta không nhìn ra vui giận.

“Điện hạ thứ tội.”

Cung Trác Tường tiếp nhận tấu chương nhìn nhìn, liền cung kính để lại trên bàn, ngữ khí tuy rằng trầm ổn như trước, nhưng tuấn nhan xưa nay tự tin thông dong cũng không nhìn được lộ ra chút bất đắc dĩ.

Tấu chương này nói người chịu tội tham ô mười thành có tám phần là thật, hiện giờ thái tử vừa mới tổng quản Lại bộ, những người đó không ngừng đem đại tộc bên cạnh của thái tử thêm một chút, chính là xem thái tử phải ứng đối như thế nào.

Lại nói tiếp cũng là Kiều tri phủ xui xẻo, mẫu tộc của mẫu thân chính mình Thôi tướng quân cũng là ủng hộ con trai trưởng chính thống, mà vợ cả cùng vợ của con trai thứ hai thuộc mẫu tộc Dương gia cũng là thuộc bè phái của thái tử, con dâu trưởng lại là con gái của Cung gia. Thế nhân đều biết Cung Trác Tường là cận thần của thái tử, cho nên Kiều gia này không lớn không nhỏ, mặc dù tri phủ không rõ ràng quá cũng đã bị đem ra làm bia đá.

“Nhà ai không có một ít thân thích xấu, làm sao lại là tội của người? Bất quá lá khô tàn héo như vậy, hay là nên cắt tia thật tốt, miễn cho người ta đem đi làm giường tốt nhưng lại là khối gỗ mục. Nghe nói đường đệ muội kia của người có chút tài năng, còn vì đường muội người là ra ở riêng, thật sự là mượn phúc của nhà các người.”

Thái tử nhìn tấu chương cũng hiểu được đầu đuôi, tuy nói chính là đại gia tộc giữ thân, nhưng bút dây động rừng, nghiêm trị người nào đều làm lòng người rét lạnh, nhưng nếu làm theo, đừng nói phụ hoàng kia, chính hấn cũng không lưu lại những con sâu bại hoại này, cho nên phải cẩn thận gấp bội. Bất quá nhóm đại gia tộc này cũng sẽ không công ngồi chờ bị đánh, chờ sau khi bọn họ bắt đầu phản kích, chính mình nhưng thật ra có thể mượn cơ hội đem tất cả mọi người châm biếm mỉa mai lấy.

“Đa tạ điện hạ, vì thân nơi này cũng có một quyền, thỉnh điện hạ xem qua.”

Nghe hiểu ý tứ trong lời của thái tử, trong lòng Cung Trác Tường hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, biết vợ chồng son Cung Trác Lương bọn họ sẽ không gặp họa lớn, Dương gia bên kia xưa nay thương yêu con gái, Ứng Hiên có lẽ cũng không sao, về phần những người trong Kiều gia kia. Cung Trác Tường nhớ rõ Lương nhi đệ đệ của hấn chịu không ít ủy khuất trong cái nhà kia, hừ, sinh tử tùy mệnh đi.

“Bằng hữu lần trước gặp ở quán trà kia là võ cử nhân, nhưng thật ra cũng là người khá thú vị, người xem hấn có hữu dụng?”

Nhìn nhìn tấu chương của Cung Trác Tường, thái tử không khỏi cười thầm người này không chịu thiệt, đều giống mình đi.

“Lư Từ Kiện người này gia thế trong sạch, văn võ song toàn, tính cách mặc dù hơi cứng nhắc, nhưng thái độ làm người trung nghĩa thông minh, vì thân thấy, có thể dùng được.”

Nhớ tới Lư Từ Kiện, vẻ mặt Cung Trác Tường có hơi cứng nhắc, nhưng vẫn đáp theo sự thật, không có bởi vì nguyên nhân riêng tư mà hạ thấp hấn.

“Có thể làm người nói một câu văn võ song toàn, có thể thấy được thật sự là một người khó có được, sau khi thi đỗ khoa võ, hãy thu đến Đông cung làm thị vệ.”

Nhớ tới tuần dật công tử nhìn thấy Cung Trác Tường là nhảy cửa sổ chạy trốn, thái tử điện hạ thập phần vô lương mà cười rộ lên, có thể thấy được vị thiếu niên này làm cho thư đồng dày dặn kinh nghiệm của mình thay đổi sắc mặt, thật sự là điều hiếm lạ có thể đếm được trên đầu ngón tay a.

“Điện hạ.”

Cung Trác Tường bất đắc dĩ chờ thái tử cười xong, lúc này mới tiếp tục công vụ, chỉ là trong lòng không khỏi nghĩ đến, lần trước viết thư báo cho Lương đệ bọn họ cẩn thận, lần này sau khi trở về lại viết một phong thư nữa mới yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Kiều Gia Chi Biến

Bởi vì sự liên lụy rất lớn, Cung Trác Lương hồi âm không dùng người hay đưa thư từ qua lại của hiệu sách, mà là dùng người chuyên đưa thư vào trong kinh, sau đó một mình ngồi trong thư phòng sắc mặt trầm ngâm nhìn thư hàm trong tay.

Nội dung trong thư đại ý nói là Kiều tri phủ bị bí mật điều tra, bề hạ mặc dù giữ lại chưa phát tin ra, nhưng là đã cho thái tử chủ quản Lại bộ điều tra chứng thực, và lại chứng có phạm tội của Kiều tri phủ vô cùng xác thực, một khi giao cho hình bộ công thẩm, sợ là khó có thể thoát tội, cho nên báo cho hai người bọn họ biết trước nếu có gặp chuyện gì không may không cần kinh hoảng, hấn đều có an bài, nhưng lúc này không được cho người thứ ba biết, để tránh lộ tiếng gió nhận lấy mầm tai vạ.

Nhớ tới năm trước Kiều Ứng Hiền đi cầu hôn trở về nói ‘náo nhiệt’ trong kinh, tuy rằng trong thư Cung Trác Tường không nói tí mĩ, nhưng Cung Trác Lương vẫn là không khỏi một trận mồ hôi lạnh, phải biết rằng tại thời đại phong kiến này quân vương độc tài, mạng người đối với họ mà nói bất quá chỉ là ký hiệu một con số, một người phạm tội thường thường cả nhà thậm chí toàn tộc đều nhận tai ương, Kiều Ứng Trạch chính là con cả của kiều gia, tuy nói ra ở riêng, nhưng nếu tội danh của Kiều tri phủ lớn, sẽ bị lao liên lụy.

“.....”

Xiết chặt lá thư, Cung Trác Lương thống hận loại cảm giác vô lực trong lòng mình, từ ngày bắt đầu đến thế giới này cho tới bây giờ, chính mình vẫn sống lo lắng đề phòng, nếu không phải may mắn gặp được Kiều Ứng Trạch, chính mình vì sinh tồn không biết sẽ biến thành bộ dáng gì nữa, mà hai năm nay nhiều khổ tâm vạch kế hoạch, thật vất vả đi đến bước ngày hôm nay, trước mắt là có thể khôi phục chân thân tự tại sống qua ngày, Kiều tri phủ lại cố tình phạm tội..... Cuộc sống tốt đẹp của hai người bọn họ vừa mới bắt đầu, chẳng lẽ dễ dàng bị phá hủy sao?

Tự nói với mình hiện tại không phải thời điểm suy nghĩ miên man, Cung Trác Lương nhắm mắt lại xoa xoa mặt, hoạt động tay chân một chút làm cho chính mình không có vẻ cứng ngắc, sau đó đem thư khóa kỹ trong tủ, liền xoay người trở về phòng.

Trước mắt tình thế không rõ, bọn họ cái gì cũng không thể làm được, cho nên Cung Trác Lương lo lắng vẫn là không nói trước cho Kiều Ứng Trạch, nếu không chỉ là tăng thêm sâu lo cho y mà thôi.

Tuy rằng cước bộ của Cung Trác Lương đã bước rất nhẹ, nhưng là Kiều Ứng Trạch vẫn bị đánh thức, Cung Trác Lương thấy y muốn thức dậy, vội bước nhanh qua lấy cái đệm chặn thất lưng cho y, để cho y có thể dựa thoải mái chút.

“Đã tốt hơn nhiều.”

Mỉm cười nhìn Cung Trác Lương săn sóc quan tâm như vậy, Kiều Ứng Trạch theo động tác của hắn thay đổi tư thế dựa thoải mái một chút, thấy Kiều Mẫn Ngồn ngủ có chút không yên, vừa định vỗ vỗ hông nó ngủ tiếp, lại bị Cung Trác Lương bế lên trước một bước, không khỏi lấy ánh mắt muốn hỏi hắn muốn làm gì.

“Nó ở bên cạnh ngươi lâu như vậy, cũng nên đến lượt ta đi.”

Cung Trác Lương ra vẻ bất mãn nói lầm bầm đem đứa nhỏ ôm đi, nhưng khi đưa lưng về phía Kiều Ứng Trạch ánh mắt không khỏi phức tạp mím chặt môi, thẳng đến khi đem đứa nhỏ cho Diệp Nhi trông chừng, trên mặt mới khôi phục lại tươi cười, sau đó trở về bên người Kiều Ứng Trạch cời giầy lên tháp, cùng Kiều Ứng Trạch đắp chung một cái chăn.

“Mệt? Ngủ một chút đi, ta xem sách giúp ngươi.”

Trên người Kiều Ứng Trạch không thoải mái, thêm nữa là đã ngủ một lúc, cho nên thật sự không muốn nằm nữa, liền lấy tư thế dựa như vậy, một tay khê vuốt tóc của Cung Trác Lương, một tay cầm lấy bản thảo lật xem.

“Ứng Trạch, dù sao kế hoạch của chúng ta vừa thành công, người trong phủ cũng là đều phải thả đi, bằng không nương theo việc hai phủ có việc vui nhiều, trước tiên đem thân thể của Thạch đại ca cùng hai vợ chồng Kiều Minh cho bọn họ đi, hơn nữa Nhược Lam cùng Diệp Nhi, ta chuẩn bị cho họ chút gia sản, vài năm này ít nhiều bọn họ cũng trung tâm.”

Nằm bên cạnh ôm thất lưng của Kiều Ứng Trạch, Cung Trác Lương nhắm mắt ra vẻ tùy ý nói xong, trong lòng đã muốn phá hư quyết định.

Kiều phủ cũng không có phạm phải tội tày đình gì, không đến mức làm cả nhà toi mạng, vận mệnh Kiều lão gia không biết sẽ thế nào, nhưng đối với những người khác của Kiều gia mà nói, kết quả tệ nhất tám phần là bị biếm làm nô, toàn bộ gia sản sung công, mà Kiều Ứng Trạch có công danh trong người lại đã ra ở riêng, theo lí sẽ không đến mức làm nô, nhưng gia sản này, mười có ** là không giữ được.

Cũng may hiệu sách kia đều ghi dưới danh nghĩa chân thân của mình, mà lúc trước tài sản lão phu nhân lên lúc cho, vì tránh cho Kiều phu nhân hoài nghi, cho nên lần lượt nhập vào hiệu sách, chỉ là trực tiếp tồn trữ lại, vẫn chưa dùng để làm gì, cho nên một phần này không tổn thất bao nhiêu.

Hiện ngân trong nhà cũng có thể dấu điểm một chút, mặt khác ghi chép sổ sách cũng không linh động, mà bất động sản của Kiều Ứng Trạch cùng danh nghĩa ‘Cung Trác Nghiên’, cũng không thể vô duyên vô cớ bán lỗ vốn được, chỉ có thể giữ lại..... Mấy vạn lượng bạc a, nói Cung Trác Lương không đau lòng là vô nghĩa, nhưng hắn sẽ không vì những vật ngoài thân này mà khiến người một nhà lâm vào hiểm cảnh, nếu từ bỏ có thể đổi lấy được bình an, như vậy Cung Trác Lương sẽ không do dự.

“Cũng tốt, cũng là ngươi suy nghĩ chu đáo, an bài như thế nào, ngươi làm chủ là được.”

Kiều Ứng Trạch không nghĩ tới để đám người Kiều Minh làm gia nhân cả đời cho mình, cho nên Cung Trác Lương nhắc tới như vậy, y cũng liền gật đầu đồng ý, dù sao sau khi chuyện thành công hai người bọn họ có thể quang minh chính đại ở cùng một chỗ, nha hoàn tiểu tư bên người có thể tuyển lại lần nữa.

Lại nói tiếp tài chính trong nhà luôn là Cung Trác Lương nắm trong tay, mà Kiều Ứng Trạch mặc dù không phải là người ‘thanh cao’ xem tiền tài như cỏ rác, nhưng đối mấy thứ này quả thật nửa điểm cũng không quan tâm đến, lại nói lấy bản lĩnh quản lí tài sản nuôi dạy người của Cung Trác Lương, y hiện tại chỉ cần để ý đến việc tiêu tiền là được.

“Hào.”

Đã dự đoán được câu trả lời của Kiều Ứng Trạch, Cung Trác Lương nghe vậy nhắm mắt lại cười cười, cảm giác được Kiều Ứng Trạch thay mình chính sửa lại chân, hần đơn giản dùng cả tay chân quấn trên người Kiều Ứng Trạch, trong lòng yên lặng nghĩ, đây chính là người mình sẽ bảo vệ cả đời, cũng là người cần được yêu thương cả đời....

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

“Đang êm đẹp, như thế nào đột nhiên đưa gia sản cho bọn ta? Nếu chỉ là thăm hỏi, này số lượng cũng lớn quá đi.”

Thạch Khang cảm lấy khế ước bán thân của Thạch Khang còn có khế ước mua bán nhà đất, ánh mắt Bình Tích nhìn hần lóe lóe, không tiếp tục hỏi nữa..... Cung Trác Lương biết rõ, bọn họ không thiếu những những thứ này.

“Không muốn đem trứng chim đặt trong rổ mà thôi, ngại đừng nghĩ nhiều, cũng đừng nói cho Thạch đại ca.”

Cung Trác Lương dùng ba ngày đem những thứ này mua thật tốt, còn phải nghĩ lý do thật tốt để bọn họ nhận mà không nghi ngờ gì, thật đúng là làm tốn không ít chất xám của hần.

Hai người Nhược Lam cùng Diệp Nhi đã sớm nói xong về khế ước, trước tiên là chuẩn bị đồ cưới, hống hai cô nương nửa ngày, cuối cùng đều đỏ mặt nhận lấy, mà hai vợ chồng Kiều Minh còn lại là sợ quá mức, nghĩ là đã làm sai chuyện gì nên không cần bọn họ nữa, cuối cùng vẫn là Kiều Ứng Trạch ra mặt mới trấn an bọn họ, chỉ nói họ vẫn là người hầu trong phủ, cùng quá khứ không có gì khác nhau, hai người mới ủy ủy khuất khuất nhận lấy, giống như thứ Cung Trác Lương cho không phải là bạc, mà là khoai lang nóng bỏng tay.

“..... Ta đây là thay các ngại bảo quản.”

Bình Tích hạ con ngại suy nghĩ, sau đó khoe miệng hơi hơi giơ lên, đem đồ vật bỏ vào trong tay áo, sau đó ngẩng đầu lên thần sắc lạnh nhạt nhìn Cung Trác Lương, không có truy vấn thêm nữa.

“Cảm tạ.”

Cung Trác Lương còn tưởng phải tốn nhiều lời lẽ, nhưng không nghĩ tới Bình Tích đáp ứng thống khoái như vậy, giương mắt cùng Bình Tích nhìn nhau, cái loại ánh mắt trong suốt tràn đầy cảm thông này, làm cho trong lòng Cung Trác Lương cảm thấy ấm áp, nguyên bản tươi cười có vẻ hơi mệt mỏi cũng có tinh thần hơn một chút.

Không biết Bình Tích đoán được bao nhiêu, nhưng là chỉ bằng hần thẳng thắn tín nhiệm như vậy, Cung Trác Lương chỉ biết chính mình không kết làm vị bằng hữu này.

Về tới chủ viện, Cung Trác Lương thừa dịp lúc rửa mặt chải đầu thay trang phục, dùng nước lạnh vỗ vỗ mặt, khiến cho chính mình thoát nhìn có tinh thần một ít, ba ngày qua hần mượn chuyện vội vàng để giảm bớt thời gian ở chung cùng Kiều Ứng Trạch, miễn cho y thận trọng nhìn ra cái gì.

Chờ đợi giống như là một hình phạt cảm giác tâm qua mệt mỏi, chính hần một thân thể khỏe mạnh còn cảm thấy gian nan, càng miễn bàn thân thể Kiều Ứng Trạch như vậy, chỉ là việc này chỉ giấu được nhất thời, dù sao cũng là chuyện trọng đại, vô luận Cung Trác Tường bên kia truyền đến tin tức gì, Cung Trác Lương đầu tiên đều là làm cho Kiều Ứng Trạch có tâm lý chuẩn bị.....

Cung Trác Lương đang nghĩ ngợi liền nghe thanh âm chốt cửa mở ra, là Kiều Ứng Trạch.

“Trác Trác, thư của đường ca.”

Đội Diệp Nhi bụng bồn nước đi xuống, Kiều Ứng Trạch đem thư trong tay áo lấy ra đưa cho Cung Trác Lương, vừa lúc gặp người mang thư của Cung Trác Tường, nhớ đến sinh nhật Cung Trác Lương vừa nhận được thư, lúc này lại có người mang đến, Kiều Ứng Trạch sợ là có chuyện gì gấp, liền trực tiếp tự mình lấy rồi chạy tới.

“Nga, ta xem xem.....”

Cung Trác Lương vốn tưởng rằng cho dù ra roi thúc ngựa cũng phải bảy tám ngày mới có thể hồi âm được, không ngờ lúc này mới ngày thứ tư Cung Trác Tường đã hồi âm lá thư thứ hai, biết là sự tình lại có biến hóa, hần vội vàng tiếp nhận phong thư mở ra, rút ra giấy viết thư bên trong quét mắt một lần, tâm treo lơ lửng rốt cục rơi xuống một ít.

“Làm sao vậy?”

Kiều Ứng Trạch khó có khi nhìn thấy Cung Trác Lương lộ ra biểu tình ngưng trọng như vậy, thời điểm hần rốt cục nhẹ nhàng thở ra, nhẹ giọng hỏi một câu.

“Ứng Trạch, ngại trước bình tĩnh hãy nghe ta nói.....”

Cung Trác Lương nắm tay Kiều Ứng Trạch cùng ngồi trên tháp, sau đó đem thư trong tay đưa cho y, cũng giải thích đơn giản cùng y.

Ở phong thư thứ 2 Cung Trác Tường không có nói chuyện của Kiều tri phủ, chỉ là để cho Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch yên tâm, việc này liên lụy không lớn, nhưng lúc trước khi kết án chỉ cầu tình sẽ chọc giận bề hạ, chỉ có thể tìm thời cơ khác, cho nên để cho hai người bọn họ trước nhần nại một thời gian ngắn, hần sẽ nghĩ biện pháp.

“Ứng Trách. Người đừng lo lắng, đường ca nếu nói như vậy, thì nhất định là nắm chắc giúp được chúng ta.”

Cung Trác Lương thấy Kiều Ứng Trách thất thần nhìn thư, có chút lo lắng lại gần y, đồng thời một tay cầm tay y, một tay trấn an khoác lên cánh tay y nhẹ nhẹ vỗ về.

“Trác Trác, ta không phải lo lắng chúng ta, bệ hạ thánh minh, trừ phi quan viên bị tội thật nặng, nếu không rất ít liên lụy đến tính mạng người nhà, tội của phụ thân cũng không nặng, hiện giờ lại gần đến ngày sinh của bệ hạ, có lẽ là hạ lệnh nghiêm khắc tra xét, hình phạt cũng sẽ không nặng, huống chi chúng ta đã ra ở riêng, liên lụy sẽ không nhiều lắm, ta là lo lắng tổ mẫu các nàng.”

Thần trí bị Cung Trác Lương gọi về, khoe miệng Kiều Ứng Trách hiện lên một nụ cười khổ, y không hy vọng Cung Trác Lương vì mình mà lo lắng, liền áp chế nỗi lo sợ không yên trong lòng mình, ra vẻ bình tĩnh phân tích, tránh nặng tìm nhẹ trấn an Cung Trác Lương.

Đối với người đọc sách ở cổ đại mà nói, kính sợ cùng trung thành với đế vương đã khắc sâu vào trong xương cốt của Kiều Ứng Trách, hơn nữa y còn tinh thông luật pháp, đương nhiên biết kết cục Kiều gia có thể gặp phải, đồng dạng ở trong lòng cũng nghĩ đến tình trạng xấu nhất, Kiều Ứng Trách có chút phức tạp nhìn hai tay của mình và Cung Trác Lương đan cùng một chỗ, một ý niệm trong đầu y chậm rãi hình thành.

“Ứng Trách, chỉ cần có thể bảo trụ tính mạng, như vậy chuyện khác liền không sao cả, hiện tại xem ra, thật sự là may mắn ta có hai cái thân phận, cuối cùng tài sản của chúng ta có thể giữ được phần nửa, cũng đủ nuôi sống tổ mẫu các nàng, người cứ việc yên tâm đi.”

Cung Trác Lương thật đúng là sợ Kiều Ứng Trách suy nghĩ lung tung, vội cướp trước đem trọng trách Kiều gia của hai người đảm đương lấy, tuy rằng không thân thiết Kiều phu nhân cùng các di nương, nhưng còn lão phu nhân cùng các đệ đệ, Cung Trác Lương không biết họ có để ý hay không.

“Trác Trác. Cảm ơn người.”

Theo lực đạo cánh tay của Cung Trác Lương hai người cùng ôm nhau, Kiều Ứng Trách nhẹ giọng nói cảm ơn, nhưng ở chỗ Cung Trác Lương không nhìn thấy, ánh mắt của y thập phần phức tạp.

“Cảm ơn cũng không thể nói ngoài miệng a tướng công.”

Đỡ bả vai của Kiều Ứng Trách hai người đối mặt nhìn thẳng, Cung Trác Lương cố ý cười xấu xa bày ra vẻ mặt đùa giỡn, thấy vẻ mặt Kiều Ứng Trách cũng không có gì dị thường, trong lòng hẳn cuối cùng cũng nhẹ nhõm một chút.

“Kia, để cho vị phu lady thân báo đáp được không?”

Kiều Ứng Trách cười khẽ một tiếng, tiến về phía trước ngưỡng cảm liền hôn lên môi của Cung Trác Lương, còn không chờ y có cơ hội áp đảo Cung Trác Lương, đã bị y đè xuống bả vai áp đảo xuống thấp, độ mạnh yếu khi hôn cũng tăng dần lên, giống như là muốn đem y nuốt vào bụng.

Đang lúc hai người hôn đến sắp cháy lửa, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân vội vàng, sau đó liền truyền đến tiếng đập cửa cùng thanh âm của Nhượng Lam, nói là nhị gia đã đến ngoài viện, vội vả muốn gặp hai người bọn họ.

“Nhượng Lam, Diệp Nhi, đem bình phong chắn trước tháp.”

Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trách nhìn nhau cả kinh, vội đứng dậy tách ra ngồi xuống, hiện tại không có thời gian cho hắn hóa trang, Cung Trác Lương quyết định thật nhanh để cho Nhượng Lam cùng Diệp Nhi đến bên cạnh tìm một cái bình phong che trước tháp vào bước, sau đó đối diện lại bình phong thả tóc xuống, đổi thành tư thế đắp chăn.

Cứ như vậy, Cung Trác Lương có thể mơ hồ nhìn thấy tình huống ngoài đại sảnh, mà từ phía đối phương cũng có thể từ bức bình phong bán trong suốt nhìn thấy một thân ảnh mỏng lung, cũng không sợ làm về mặt lo lắng để lộ chuyện.

“Ứng Hiền, người như thế nào đột nhiên tới đây?”

Thừa dịp lúc Cung Trác Lương nguy trang, Kiều Ứng Trách cũng sửa sang tốt y phục của mình, chỉ là vừa rồi còn động tĩnh mà tuần nhan ửng đỏ, giờ phút này đã tái nhợt một mảnh, nhất là khi nhìn thấy bộ dáng Kiều Ứng Hiền chật vật kích động xông tới, sợ trong nhà đã phải chịu tội.

“Đại ca, đại tẩu!”

Kiều Ứng Hiền một đường cười ngửa chạy đến dùng tay áo lau mồ hôi sau ót, đầu tiên là kinh ngạc nhìn bình phong dựng thẳng trước tháp, mơ hồ nhìn thấy thân hình quen thuộc bên trong, mới biết được chính mình lại lỗ mãng, vội trước hướng hai người hành lễ, sau đó đem ánh mắt chuyển đến trên người Kiều Ứng Trách.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Hoạch Tội

“Trong nhà đã xảy ra chuyện gì?”

Tiến lên hai bước đỡ lấy cánh tay Kiều Ứng Hiên, vẻ mặt Kiều Ứng Trạch khó nén vẻ nóng vội, chính là Kiều Ứng Hiên cũng đang sốt ruột, cho nên không có chú ý tới phản ứng quá độ của ca ca mình.

“Nga, không phải trong nhà, là người nhạc gia trong kinh của đệ đến, nói nhạc mẫu bệnh nặng nhớ con gái, muốn đón hai vợ chồng chúng ta vào kinh chăm sóc, bởi vì sáng mai sẽ khởi hành, cho nên đệ đệ đặc biệt đến chào từ biệt ca ca cùng tàu tàu.”

Kiều Ứng Hiên xua tay giải thích, để cho Kiều Ứng Trạch bớt lo, người tới nói bệnh tình của nhạc mẫu hần rất nặng, Kiều Ứng Hiên không biết lần này phải vào kinh bao lâu, cho nên vội vàng dành chút thời gian chạy đến Tây phủ gặp ca ca tàu tàu.

“.....”

Kiều Ứng Trạch nghe vậy âm thầm nhẹ nhàng thở ra, theo bản năng nhìn về phía bình phong bên kia, đáng tiếc chỉ có thể nhìn thấy thân ảnh mơ hồ, không biết Cung Trác Lương có hay không cùng suy nghĩ với mình.

“Đệ muội đang mang thai, lúc này đang là thời điểm nguy hiểm, tổ mẫu cùng bà bà cũng yên tâm để các người vào kinh sao?”

Phía sau bình phong, Cung Trác Lương dùng ngón thanh ra vẻ lo lắng hỏi, trong lòng đã hiểu rõ, Dương thị ở trong kinh thành hẳn là đã biết được tin tức, biết Kiều gia bị định tội, cho nên mới vội và phái người tới đón nữ nhi. Kiều gia còn chưa bị định tội mà đã sợ trốn tránh không kịp, Dương gia không khỏi có chút bực tình, nhưng nghĩ thanh danh cùng nhân phẩm của Kiều lão gia, cũng thật sự không có tư cách đi nói người khác.

“Các trưởng bối tất nhiên là lo lắng, nhưng nếu không cho Doanh Mạt tấn hiếu, nàng cũng không thể an tâm dưỡng thai, ngược lại càng thương tâm hơn.”

Kiều Ứng Hiên đối với thái độ cường thế của Dương gia cũng thực bất mãn, nhưng Dương gia từ bỏ là thân thích cũng là nhà mẹ đẻ của Kiều phu nhân, bọn họ cũng sẽ không nói nhiều cái gì, hơn nữa lần này Dương gia lấy chữ hiếu áp chế người, Dương Doanh Mạt vừa nghe mẫu thân bệnh còn kém tề xiu, khóc ướt vài cái khăn, biến thành lão phu nhân cùng Kiều phu nhân đều luông cuống, cũng chỉ có thể đáp ứng để cho bọn họ quay về kinh chăm bệnh.

“..... Ý tứ Dương gia chính là để cho hai vợ chồng các người cùng nhau vào kinh?”

Kiều Ứng Trạch lúc này đã ổn định tinh thần, liền ý bảo Kiều Ứng Hiên cùng nhau ngồi xuống nói chuyện, mà thấy vẻ mặt hần hình như có khó chịu, liền ra vẻ tùy ý truy hỏi một câu.

“Ân, người quản sự kia tới nói nhạc phụ đại nhân muốn thay ta ở kinh thành tìm một chỗ ở, ta cũng không hiếm lạ việc này, chính là nhạc mẫu bệnh nặng, cũng không có đạo lý để một mình thế tử quay về kinh chăm bệnh. Kiều Ứng Hiên một đường chạy tới cũng khát nước, trả lời xong vấn đề của huynh trưởng liền nâng chung trà lên một hơi cạn sạch, Diệp Nhi đứng ở một bên thay hần đổi một ly.

“Nếu có thể ở kinh thành tìm được một chức quan nhỏ, có nhạc phụ người chiếu ứng, tiền đồ cũng rất tốt.”

Nghe được Kiều Ứng Hiên trả lời, Kiều Ứng Trạch cảm thán rất nhiều, trong lòng cũng thoáng thả lỏng một chút, nghĩ đến tội danh của phụ thân sẽ không làm liên lụy con cháu, nếu không Dương gia cũng sẽ không can đảm muốn chỉ bảo Kiều Ứng Hiên như vậy.

“Chính mình có năng lực thi đỗ cuộc thi võ, vì cái gì còn muốn dựa vào quan hệ? Lại nói ca ca các người đều ở nơi này, ta một mình một người ở kinh thành có ý nghĩa gì? Ta lần này cùng Lư sư huynh vào kinh, xong chuyện nhất định sẽ trở lại, ta còn nhớ thương rượu do Thạch đại ca nhường, còn có phải cùng Thạch đại ca luận bàn võ nghệ.”

Kiều Ứng Hiên tính trẻ con lắc lắc đầu, có chút ngượng ngùng nhìn nhìn Kiều Ứng Trạch cùng Cung Trác Lương phía sau bình phong, kỳ thật hần luyện tiếc nhất, vẫn là ca ca tàu tàu cùng Lương đệ đệ, xuất môn chơi một chút cũng tốt, tách ra lâu quá thì không thể, cho nên dù cô phụ ý tốt của nhạc phụ, hần cũng sẽ nghĩ biện pháp cự tuyệt.

“Ứng Hiên, người về sau ở kinh thành phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, không thể lỗ mãng xúc động, gặp chuyện lớn phải thương lượng cùng Lư sư huynh, nếu có cái gì khó xử, phải đi tìm đường ca Cung gia.”

Kiều Ứng Trạch âm thầm thở dài một tiếng, nhìn không được dặn dò Kiều Ứng Hiên hai câu, nhưng sợ nói nhiều hơn sẽ làm hần hoài nghi, liền nương theo động tác uống trà rũ mi mắt xuống, che giấu tầm mắt.

Này từ biệt, sợ là không biết đến khi nào mới có thể gặp lại.....

“Ca, đệ đệ cũng không phải lần đầu vào kinh, người cứ yên tâm đi.”

Không khí trong phòng có vẻ ngưng trọng, Kiều Ứng Hiên có chút kỳ quái nhìn Kiều Ứng Trạch, thầm nghĩ mình chưa bao giờ gây chuyện ở bên ngoài a, như thế nào ca ca đột nhiên lo lắng nhiều như vậy?

“Đúng vậy tướng công, nhị thúc đều lớn như vậy, có thể tự chiếu cố chính mình, người cứ yên tâm đi.”

Biết Kiều Ứng Trạch lo lắng cái gì, Cung Trác Lương nhẹ giọng an ủi y, bắt quá nhớ tới bản tính xưa nay của Kiều Ứng Hiên, trong lòng Cung Trác Lương cũng là không quá yên tâm, đứa nhỏ này quá nặng tình nghĩa, không hẳn sẽ thành thật ở lại trong kinh.

“Ân.”

Kiều Ứng Trạch cũng biết chính mình nói nhiều, chỉ cười cười không nói nữa, chỉ là ở trong lòng suy nghĩ, trước tiên phải viết thư cho hắn mang theo....

Ba người nói một hồi, Đông phủ liền phái người tới tìm Kiều Ứng Hiên, đề cho hắn về nhà nhanh chút, rất nhiều chuyện vẫn chờ hắn quyết định.

“Đúng rồi tâu tể, Lương nhi đệ đệ hiện tại ở nơi nào? Ta muốn cùng hắn chào từ biệt.”

Phái gia nhân đi ra ngoài sân chờ, Kiều Ứng Hiên ngược lại nhìn về phía bình phong, hồi hành tung của Cung Trác Lương.

“Hành tung của hắn ta cũng không biết chính xác được, người hiện tại nếu vội, thì đừng vì hắn mà chậm trễ, ngày mai khi nào xuất phát? Đề cho Lương nhi cùng ca ca người cùng đưa tiễn người cũng được.”

Cung Trác Lương trong khoảng thời gian ngắn cũng không có biện pháp cải trang đến gặp Kiều Ứng Hiên, chỉ có thể trước ứng phó, cũng may Kiều Ứng Hiên cũng vội vàng, liền nói là giờ nào sẽ xuất phát.

“Năm đó Dương gia gặp họa, phụ thân khoanh tay đứng nhìn, hiện giờ Dương gia còn chịu bảo vệ Ứng Hiên, đã xem như phúc hậu, cũng chỉ sợ Ứng Hiên không chịu nhận ý tốt của bọn họ, cứng rắn muốn quay về cùng chịu tội.”

Đội Nhược Lam cùng Diệp Nhi đẹp đi bức bình phong, Kiều Ứng Trạch ngồi xuống tháp, vẻ mặt có chút âm trầm, nếu nói là Kiều gia còn cái đáng giá để y coi trọng, thì chính là tổ mẫu yêu thương y cùng hai đệ đệ thân cận.

“Ứng Trạch, chúng ta hiện tại nghỉ nhiều hơn nữa cũng vô dụng, tin tưởng đường ca sẽ có biện pháp, chúng ta trước chỉ có thể bảo toàn chính mình, mới có năng lực bảo vệ những người khác a.”

Tựa vào phía sau Kiều Ứng Trạch ôm lấy y, Cung Trác Lương đem cảm để trên vai y, trấn an vỗ nhẹ cánh tay y.

Cùng chung hoạn nạn cũng là tiền đề quan trọng, cùng với bị hấp chung một nỗi, không bằng tận lực bảo toàn trong khả năng có thể, như vậy mới có cơ hội trở mình phải không?

“Ta hiểu được.....”

Kiều Ứng Trạch nghiêng mặt thâm tình nhìn tuần nhan của Cung Trác Lương, nhẹ nhàng mỉm cười nói nhỏ, cảm thấy đã có chủ ý quyết định.

Sáng sớm hôm sau, Kiều Ứng Trạch cùng Cung Trác Lương đi Đông phủ, đồng thời tiễn Kiều Ứng Hiên, cũng ủy thác hắn đưa lễ vật cùng thư cho Cung Trác Tường, Lur Từ Kiện.

Phong thư gửi cho Cung Trác Tường đương nhiên là thỉnh hắn yên tâm cùng chiếu cố cho đệ đệ muội muội trong kinh, gửi cho Lur Từ Kiện chính là chúc hắn đề tên bảng vàng, dù sao cuộc thi của hắn cũng sắp tới, hai người Kiều Ứng Trạch bọn họ cũng không muốn ảnh hưởng đến hắn, mà gửi cho Kiều Viện Âm, là báo cho nàng biết không cần lo lắng việc trong nhà, chỉ cần không phải tội ác tày trời, nữ nhi xuất giá bình thường sẽ không bị nhà mẹ đẻ liên lụy, cho nên nàng chỉ cần an tâm chờ đợi tin tức của người trong nhà, không cần làm mất quy củ của người làm dâu.

Nhìn đoàn xe đi xa, Kiều Ứng Trạch đột nhiên nhớ tới câu nói lúc trước của mình mà cảm khái ‘khi thành công tất nhiên màu sắc rực rỡ, khi thất bại cũng đem cả vườn hui quanh’, không nghĩ tới nhưng lại thật sự là một lời thành sự thật, mà Kiều Ứng Hiên vào kinh, liền giống như là mở ra màn che suy tàn của Kiều gia.....

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Mùng năm tháng ba, đứa nhỏ thứ năm của Kiều gia ra đời, đúng là không ngờ tới là một nữ anh bất thường nghiêm trọng, mà chưa ra đời đã cùng chết với mẹ nó, mà lão phu nhân còn chưa điều tra chứng minh là Kiều phu nhân hạ độc, một đạo thánh chỉ xét nhà Kiều lão gia, thánh chỉ áp giải vào kinh thẩm vấn liền hoàn toàn làm họ hồ mê.

Mà Hình bộ quan viên theo thánh chỉ đến không chút hàm hồ, trực tiếp đem Kiều lão gia gông xiềng áp vào xe tù áp giải vào kinh, mà những người có quan hệ thân thiết liên quan đến Kiều lão gia đều bị áp vào một tiểu viện, bị quan binh bảo vệ chặt chẽ, không được vào thăm thư từ qua lại, những người bên trong chính là lão phu nhân, Kiều phu nhân, hai người vợ kế, cộng thêm năm thị thiếp được lão phu nhân lưu lại, mà những hạ nhân khác được chuộc thân đã chuộc thân, đem bán đã bán đi, lấy toàn bộ ngân lượng xét nhà tịch thu tài sản.

Chuyện lớn như vậy, đã dọa toàn bộ cao thấp Bạc thành, đồng thời đang bàn luận thiên uy khó dò, cũng đều nhất trí cho rằng Kiều gia xong rồi, cũng không biết truyền ra như thế nào, từ đầu đến cuối bị nói thành Kiều gia là phạm vào tội tịch thu tài sản giết cả nhà, tội nặng họa cử tộc, khiến cho người vốn nịnh bợ Kiều phủ trong khoảnh khắc tan tác như ong vỡ tổ, mỗi người hận như không thể xem như không quen biết Kiều gia.

Kiều gia Tây phủ, khi vừa mới nhận được tin tức, nội bộ cũng loạn thành một đoàn, mà hiện tại cách sự việc đã hai ngày, nhà cửa to như vậy chỉ còn lại một nhà ba người Kiều Ứng Trạch cùng mấy người Nhược Lam, Diệp Nhi, Hàm Thư cùng Kiều Minh, Bình Tích cùng Thạch Khang là vì tránh thêm phiền toái mà tạm thời đến ở nhà của họ ở bên ngoài, mà những gia nhân khác, còn lại cũng giống như ở Đông phủ bị bán đi sung công.

“Ứng Trạch, có cảm thấy tốt hơn không? Đầu còn đau hay không?”

Giúp đỡ Kiều Ứng Trạch sắc mặt tái nhợt ngồi dựa vào tháp, Cung Trác Lương đau lòng nhìn nam tử tuần tú đã gầy đi một vòng, động tác mềm nhẹ đem chén thuốc áp đến bên miệng y, sau khi Kiều Ứng Trạch uống xong, lại vội vàng đem mút hoa quả uy y ăn một miếng.

“Ta không sao Trác Trác, đã tốt hơn nhiều.”

Kiều Ứng Trạch ngậm một miếng hoa quả đáp trả về, hạ mi mắt trên mặt lộ ra chút xấu hổ, bởi vì lần này y bệnh có chút dọa người.

Lại nói tuy rằng biết Kiều gia bị tội không đáng chết, nhưng trong lòng lo âu không yên vẫn là không tránh khỏi, vài ngày trước cũng có chút chứng hư hỏa, trà không muốn cơm không muốn đem thân thể vừa dưỡng ra chút thịt tiêu tán đi không còn chút nào, vốn điều này cũng không có gì, sau khi thánh chỉ hạ xuống tăng đá trong lòng y rốt cuộc, nhưng cố tình có một số thành phần xấu trong gia đình, nhưng lại có ý niệm phản bội Kiều lão gia sau đó rồi đi trong đầu, lúc nhà chính bị niêm phong xông vào Tây phủ đánh cướp.

Kiều Ứng Trạch chưa từng gặp qua chuyện như vậy, bị bọn vô lại xô té trên mặt đất, suýt nữa bị trúng đòn, may mắn Thạch Khang thấy tình thế không đúng vội bảo vệ y, nhưng Kiều Ứng Trạch vẫn bị kinh hãi, sau khi trở về nhà liền sốt cao, Cung Trác Lương thật sự rất tức giận, để cho Thạch Khang đóng cửa thả chó bắt được nhiều người, sau đó chính mình thay đổi nam trang đi đánh người, đem thủ đoạn trong sách trong TV nhớ được đều dùng tới, thật sự đem Kiều Minh cùng Thạch Khang xem đến choáng váng.

Mà lúc quan viên Hình bộ đến Tây phủ xử lý công vụ, Cung Trác Lương bật người thay đổi thành bộ dáng ủy khuất của người bị hại, đem ‘mọi người hoàn hảo không bị thương gì’ giao cho quan phủ, bắt quả vị quan viên chủ quản kia cũng không phải đèn càn đầu, nhưng hẳn không nói gì thêm, chính là hai mắt thú vị nhìn Cung Trác Lương, bàn tay to liên vung lên đem toàn bộ người áp giải tới đại lao, việc này mới xem như lắng xuống một chút.

“Người xem người này gầy nhiều như vậy, chuyện bây giờ đều rõ ràng, người bỏ sầu nao4hao3 hảo đường bệnh đi, hết thấy có ta đây.”

Cung Trác Lương vừa nghĩ tới lão bà bảo bối của mình đến bản thân còn không dám đánh nặng, cư nhiên bị đám vô liêm sỉ kia dọa phải, cảm thấy đánh như vậy còn tiện nghi cho bọn họ, vào đại lao còn muốn được chuộc ra ngoài, đừng mơ mộng hão huyền, không tính người của Kiều gia Cung Trác Lương hẳn hiện tại cũng tích góp được không ít người của mình, dám động lão bà của hắn, để cho cái đám ngu xuẩn đó biết cái gì gọi là chôn cùng một chỗ!

“Àn..... Trác Trác, Nam Cung đại nhân bên kia nói như thế nào?”

Kiều Ứng Trạch biết tính tình Cung Trác Lương, lúc này cần được thuận mao, bị hắn uy một khối mút hoa quả khác, Kiều Ứng Trạch đem đề tài mở ra, mà theo như lời Nam Cung Hâm, chính là lần này Hình bộ phụng chỉ đến xét nhà, xuất thân chính quy Hình bộ ngũ phẩm hai phẩm tuổi, là bằng hữu của Cung Trác Tường, mà dùng lời của Cung Trác Lương mà nói, đó cũng là thuộc phái của thái tử.

“Hắn nói tổ mẫu nơi đó có người chăm sóc, chúng ta không cần lo lắng, mà chúng ta bên này, nên che giấu một số thứ là được, gia nhân trong nhà cũng đã giải tán xong rồi, ta để lại Hàm Lộ Hàm Hạ, trước để ở chỗ mẹ ta.”

Nói đến Nam Cung Hâm này, ấn tượng của Cung Trác Lương đối với hắn đúng là khá tốt, rõ ràng nhìn rất lãnh khốc nghiêm nghị, nhưng cẩn thận quan sát cũng không khó phát hiện người này cẩn thận linh hoạt, rất có chút cảm giác XX đặc công cùng trinh thám, tóm lại không phải đẹp trai bình thường a.

Mà Nam Cung Hâm lần này phái binh bao vây Tây phủ, tuy rằng cũng xưng phong khó phòng bán hạ nhân, hạn chế hai người đều có, nhưng cùng bắt giữ bên Đông phủ là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, Cung Trác Lương mượn cơ hội đem mọi người giải tán, Hàm Lộ cùng Hàm Hạ hai tiểu cô nương đều là nha hoàn trung tâm tin cậy, Cung Trác Lương nghĩ sau khi chính mình ‘ôm chết’ chỉ còn lại Nhữ Lam cùng Diệp Nhi, sợ chiếu cố không tốt cho hai phụ tử Kiều Ứng Trạch, khó có được hai nha hoàn phẩm tính tốt, trước cứ giữ lại.

“Hai ngày này vất vả người, ta cũng chưa giúp đỡ được cái gì.....”

Nhìn ra vẻ mặt Cung Trác Lương thật mệt mỏi, ngọn lửa áy náy trong lòng Kiều Ứng Trạch bắt đầu vù vù tăng trưởng, y bên này ăn cơm uống thuốc thay quần áo, Cung Trác Lương đều là tự mình giải quyết mọi chuyện, nửa điểm cũng không chịu mượn tay người khác, mà ứng đối quan binh bên ngoài cùng chuyện gia nhân vận vật, Cung Trác Lương đều an bài ổn thỏa đầu vào đây, làm cho người làm tướng công như y, sao có thể không áy náy xấu hổ chứ.

“Người a, chỉ cần tâm tình có thể vui vẻ, đem thân mình dưỡng cho mập mạp lên, thì so với cái gì đều làm ta cao hứng hơn, tướng công, cũng đừng làm ta chờ lâu a.”

Bộ dáng ngại ngùng của Kiều Ứng Trạch Cung Trác Lương thật là xem trăm lần cũng không chán, hẳn không thể trực tiếp áp đảo hung hăng yêu thương một phen, nhưng hiện tại Kiều Ứng Trạch chính là đang bệnh nặng, Cung Trác Lương phải thật sự kiềm nén không vì thông khoái nhất thời mà phóng túng, chỉ sợ người này ‘bệnh’ lại dưỡng thêm vài ngày.

“Ta đã tốt hơn.”

Nương theo động tác phun ra nghiêng người né tránh tầm mắt của Cung Trác Lương, Kiều Ứng Trạch có chút vô lực nói với Cung Trác Lương một tiếng, thầm nghĩ chính mình lại không cần dùng khí lực gì, hẳn là có thể làm đi.....

Lại nói tiếp từ lần trước sau khi làm, bọn họ liền vội vã việc Kiều gia chịu tội, không có làm tiếp lần nào a.

“Tướng công nếu nói như vậy, ta đây có thể chờ đợi.”

Cung Trác Lương lại cùng Kiều Ứng Trạch nói vài câu vui đùa, đợi y trên mặt lộ ra vẻ mệt mỏi, lúc này mới dịu y nằm xuống nghỉ ngơi, sau đó chính mình thu thập một phen từ mặt đạo trong thư phòng rồi đi. Cung gia đột nhiên gửi thư kêu hấn qua, thời điểm quan trọng đương nhiên Cung Trác Lương sẽ mặt kệ bọn họ, nhưng lại lo lắng bọn họ nói lung tung lại nháo ra chuyện, cho nên vẫn là lãnh nghiêm mặt không tình nguyện đi qua.

Mà khi Cung Trác Lương đi rồi, Kiều Ứng Trạch ngủ không được lại khoác quần áo, mở tủ ra từ trong mấy hộp lớn nhỏ không đồng nhất lấy ra một hộp nhỏ hình đẹp, sau khi mở khóa hiện ra một tờ giấy mỏng manh, trên mặt rõ ràng chính là hai chữ ‘hưu thư’.

Khóe miệng hiện lên một tia cười khổ, Kiều Ứng Trạch lần này thật đúng là cảm tạ chế độ bảy điều hưu thê, chính mình sau ba năm kết hôn chưa từng cưới vợ bé thu thông phòng, người bên ngoài xem liền chứng thực Cung Trác Lương là một người ‘ghen tị’, cho nên mình có thể đơn phương chặt đứt quan hệ hôn nhân của mình cùng Cung Trác Lương, nếu là lần này có thể hóa hiểm thành lành, như vậy tiểu tức phụ sẽ không biết được sự tồn tại của hưu thư này, nếu thật sự có cái gì ngoài ý muốn, như vậy mình có thể bảo hộ hấn, cũng là không uổng.

*Khí phụ: chồng bị bỏ

Cung Trác Lương tất nhiên là không biết mình mấy ngày trước cũng đã thành một người ‘khí phụ*’, hấn lúc này đang cưỡi ngựa không kiên nhẫn hướng Cung gia đuổi tới, mà mới đến đại môn Cung gia, hấn liền bị dây lụa trắng đèn lồng trắng ngoài cửa dọa tới rồi, Cung gia bây giờ có thể để cho cửa phủ treo khăn tang chỉ có Cung lão gia, mà Cung phu nhân cùng bại gia tử Cung Trác Ngọc kia, hiện giờ không có?

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Thân Nhân

Thấy cung gia treo vải trắng, Cung Trác Lương nhìn nhìn quần áo của mình, bởi vì hai ngày nay hấn đều ra mặt lo liệu việc của Kiều gia, cho nên quần áo trên người rất mộc mạc, như vậy khi vào Cung gia cũng không tính là thất lễ.

Cung Trác Lương muốn xuống ngựa, tới tới ở cửa nhìn thấy, vội vàng cung kính kêu tiếng nhị gia, thậm chí còn lạnh lợi chạy chậm lại giữ ngựa cho Cung Trác Lương, rõ ràng là muốn cho Cung Trác Lương nịnh bợ Cung Trác Lương. Hiện tại trong Bạc thành người nào không biết chủ nhân của hiệu sách Lương Trạch chứ, trước mắt nhà chồng đại tiểu thư phải chịu tội, nghe nói quan hệ họ hàng thân thích đều bị liên lụy, trong nhà lại không có trụ cột, về sau nhà chính bên này không chừng đều phải dựa vào nhị gia, tuy nói là chia nhà, nhưng rốt cuộc cũng là quan hệ cốt nhục huyết thống.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Có chút chán ghét nhìn tới bên chân, Cung Trác Lương mang theo ngựa lùi lại hai bước, sau đó chính mình lưu loát nhảy xuống, mà dây cương đã được Cung Thất tiếp được, chờ hấn ở bên ngoài, còn ba thiếu niên tùy tùng khác thì đi theo Cung Trác Lương cùng nhau vào cửa.

Từ khi Thạch Khang theo Bình Tích cùng nhau ở lại Kiều phủ, hấn liền thay đổi cách làm không chuyên quyền ngày xưa, trừ bỏ đem công tác trước kia của mình tự mình gánh vác, còn lấy danh nghĩa Cung Trác Lương mua một ít thiếu niên cô nhi về huấn luyện, cũng chọn mười đứa nhỏ trung tâm lại có tiềm lực tự mình truyền thụ võ nghệ, bình thường Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch ra ngoài liền thay phiên mang bọn họ theo, à Cung Trác Lương, mà Cung Trác Lương đề tiện lợi liền đem bọn họ tùy theo lớn nhỏ mà gọi đến Cung Thất, nói cho bọn họ biết đây là đánh số, về phần tên thì vẫn gọi như lúc đầu, chính là mười đứa nhỏ bị Bình Tích cùng Thạch Khang tẩy não hoàn toàn, từ nay về sau chỉ nói số mà không đề cập đến tên vốn có.

Bởi vì một đám nhỏ có ‘đánh số’ sau lại đều thành tâm phúc của Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch, cho nên những đứa nhỏ được Thạch Khang mang về dạy dỗ, cũng đều lấy số thứ tự của mình làm vinh quang, bất quá đây đều là nói sau, tạm thời không đề cập tới.

“Hỏi nhị gia, là đại gia mất.”

Người tới tới thần sắc xấu hổ từ trên mặt đứng lên nhìn ánh mắt trào phúng của đồng bạn, cúi người một bên dẫn Cung Trác Lương vào cửa, một bên nhỏ giọng giải thích, mà lúc này quân gia được tin tức liền đi ra, gã vội vàng thức thời tránh ra nhường lại vị trí, lúc này Cung Tam đi theo phía sau Cung Trác Lương tùy tay ném cho gã hai khối bạc vụn, tới tới sau khi tiếp nhận vội không ngừng cúi đầu nói cảm tạ, cười tủm tỉm đem bạc thu vào trong đai lưng.

“Nhị gia thỉnh chờ một chút, lão gia cùng phu nhân lập tức ra đến.”

Quân gia đem Cung Trác Lương nghênh đón đến sảnh lớn, liền có nha hoàn đưa trà nóng lên, một đám thần thái đều rất là ân cần.

“Quân gia, trong nhà rốt cuộc phát sinh chuyện gì, đại gia hai ngày trước không phải vẫn rất tốt sao?”

Cung Trác Lương xụ mặt ngồi trên ghế, trầm giọng hỏi quân gia một câu, bộ dáng uy nghiêm làm cho người ta không dám khinh thường.

Mặc dù Cung Trác Lương bây giờ còn hé ra khuôn mặt thiếu niên tuấn tú, nhưng ngày càng dần dần thành thực cùng cách nói năng khí thế, thật đúng là

không có gì sẽ đem hấn cho tiểu hài tử nhìn, lại nói đến khóc ca Nam Cung Hâm, hai ngày nay khi cùng Cung Trác Lương nói chuyện làm việc, cũng là không kìm chế được xem hấn như bạn bè cùng lứa tuổi mà đối đãi, mà không có chút ý tứ xem hấn nhỏ tuổi.

“Hồi nhị gia.”

Tuy rằng nguyên nhân thật sự có chút khó nói, nhưng quân gia vẫn là đem sự tình đã trải qua tỉ mỉ nói lại, trong lòng nhện không được tức giận, nếu như nhà chồng đại thư không xảy ra chuyện này, làm sao có người dám động đến đại gia bọn họ chứ?

Nguyên lai, Cung Trác Ngọc thật sự là câu không đối được ăn S, Kiều gia mang tội chuyện lớn như vậy cũng không thu liễm tính tình, ngày hôm qua hấn ở trên đường thấy một mỹ thiếu niên, liền trộm truy hỏi khách điểm người ta trọ, sau đó thừa dịp buổi tối nghĩ người ta đang mê man liền len vào, kết quả ngược lại bị người ta đập một cước thiếu chút nữa đá gãy gốc rễ, lại một cước đá thêm vào bụng đuổi ra khỏi cửa phòng, lúc ấy Cung Trác Ngọc hùng hùng hổ hổ trở về nhà, cho nên mọi người cũng không chú ý hấn bị thương, nhưng nửa đêm cùng ngày người lại không ổn, đại phu đến nhà vừa thấy bụng hấn, nói là nội tạng xuất huyết không cứu được, sau đó người sáng sớm liền mất.

“Thiếu niên kia là người nào? Đã báo quan chưa?”

Cung Trác Lương nghe xong hơi nhíu nhíu mi, trong lòng hoài nghi có phải trùng hợp như vậy hay không, một cước liền đá đến nội tạng vỡ tan, ở cổ đại không có giải phẫu ngoại khoa thì chết là cái chắc, nhưng nếu nói là người bên ngoài nhắm vào Cung Trác Ngọc, hấn giống như không đáng giá được như vậy, nghĩ đến vẫn là Cung Trác Ngọc có chút xui xẻo, hoặc là nên nói thiếu niên kia đã thương người tự vệ có chút xui, cứ như vậy lại mang tội lên quan tòa.

“Chúng ta tối hôm qua đã phái người đi khách điểm, kết quả tiểu tử hành hung kia đã chạy không còn thân ảnh, phu nhân không cho báo quan.”

Quân gia nói xong lỗ tai linh hoạt nghe được tiếng bước chân, vội vàng khom người lui sang một bên, mắt xem mũi mũi nhìn tâm không dám lên tiếng.

Một năm này tính tình phu nhân càng lúc càng lớn, bọn họ cũng không dám ở trước mặt nàng có nửa điểm làm càn.

“..... Phụ thân, mẫu thân.”

Làm trò nhiều như vậy, Cung Trác Lương đối Cung lão gia bọn họ vẫn là phải đem mặt mũi lên trên hết, bằng không bản chính là thanh danh của mình, ai bảo xu hướng chính của thời đại này là ngu trung ngu hiếu chứ.

Biết thiếu niên kia bỏ chạy, Cung Trác Lương cũng dừng lại tâm tư xem hấn có đáng được giúp đỡ hay không, mà đối với quyết định không báo quan của Cung phu nhân, Cung Trác Lương tâm nói nàng coi như lí trí, phải biết rằng Cung Trác Ngọc hai năm nay có thể tung hoành ở Bạc thành, đều là dựa vào thế lực của Kiều gia, nhưng đồng thời đã kết thù hận không ít, hiện giờ Kiều gia chịu tội, mọi người có lẽ là nhất thời không nhớ ra được Cung gia bên này, cũng có lẽ đều là đang xem chừng, Cung Trác Ngọc vừa chết, Cung gia nếu là yên tĩnh đỡ ra, có lẽ còn có thể miễn qua một ít tai họa, bọn họ nếu là đuổi theo hành hung người, làm cho tất cả mọi người nhớ lại hận cũ, kia mới thật sự là tìm đường chết.

“Lương. Lương nhi. Cứu cha... Cứu cứu cha a.”

Nguyên bản Cung lão gia đang run rẩy đi theo sau Cung phu nhân, vừa thấy Cung Trác Lương, ánh mắt vốn hỗn độn vô thần lập tức sáng ngời, giây phút hoàn đang nâng đỡ muốn chạy đến bên người Cung Trác Lương, biến thành bọn nha hoàn kêu sợ hãi vội tay vội chân bắt lấy lão che kín miệng lại, mà Cung Nhất cùng Cung Tam đứng phía sau ccl thấy vậy, vội một trái một phải chắn trước người của hấn, Cung Lục cũng cẩn thận nhìn mọi người của Cung gia.

“.....”

Cung Trác Lương khoanh tay đứng, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú người trước mắt đã gãy vỡ xương, ánh mắt điên đảo nhân hoảng sợ khẩn cầu nhìn mình, lại một lần nữa vì sự ngoan cố của Cung phu nhân làm trong lòng phát lạnh, nhưng ngấm lại chuyện Cung lão gia từng làm với nàng, tay của Cung Trác Lương nắm chặt sau lưng cũng chậm rãi thả lỏng rồi buông ra, mím môi hơi dời đi ánh mắt.

Sau chuyện của Nhục Tử, Cung Trác Lương liền chưa từng gặp qua Cung lão gia, nhưng theo tình báo tìm hiểu về Cung gia có thể biết, Cung phu nhân buộc Cung lão gia dùng loại nha phiến tương tự như thuốc phiện ở hiện đại, khiến cho lão nhiễm thuốc sinh nghiện, như vậy liền có thể tra tấn lão, có thể khống chế lão bảo toàn chính mình.

Cung Trác Lương thừa nhận Cung phu nhân thật sự là thông minh, nàng biết nếu đã không có Cung lão gia, như vậy người bên nhà chính Cung Trác Tường kia nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng, mà chỉ cần nàng lưu lại mệnh của Cung lão gia, Cung Trác Tường sẽ không có lập trường đến trong nom ‘chuyện nhà’ của bọn họ.

“Người đây là phát điên cái gì! Mau đưa lão gia đi xuống, các người lui ra hết, ta muốn cùng nhị thiếu gia nói chuyện một mình.”

Nhìn thấy thái độ của Cung Trác Lương, trên mặt Cung phu nhân lộ ra tươi cười đáng sợ, đem gia nhân đuổi ra ngoài.

Từ lần trúng độc đó, Cung phu nhân cũng mang theo một thân bệnh, nguyên bản dung nhan có chút kiều mị, lúc này đã có nếp nhăn, tóc cũng xám trắng, hình dáng như bà lão, mà trong mắt Cung Trác Lương, hình tượng của nàng phải nói là vu bà!

“Các người cũng đi ra ngoài trước đi.”

Nhìn gương mặt xấu xí đáng sợ của Cung phu nhân, trong lòng Cung Trác Lương thở dài, làm cho ba thiếu niên vẫn đang bảo hộ phía trước mình lui ra ngoài, hần hiện tại cũng không cần lo lắng Cung nhân gây bất lợi cho mình.

Hiện giờ Kiều gia đã mang tội, mà chính Cung Trác Lương có tài sản sống yên phận, phía sau còn có Cung Trác Tường bảo hộ, cho nên việc thay thế xuất giá đã không còn là nhược điểm gì, dù sao không ai có thể uy hiếp được an nguy của Cung Trác Lương.

Bất quá vì tiền đồ thanh danh của Kiều Ứng Trạch, cho nên Cung Trác Lương hy vọng vợ tuồng này có thể kết thúc theo kế hoạch của bọn họ, dù sao ở thời đại này, một là bởi vì tuồng niệm vợ mà lấy em vợ là nam nhân làm vợ kế, thế nhân sẽ nói y là tình thánh, mà lấy một nam nhân làm vợ cả đối y si mê không dứt, thế nhân sẽ phi nhổ y.

Đội trong phòng chỉ còn lại hai người, không đợi Cung Trác Lương mở miệng hỏi, Cung phu nhân đã nói ra ý của nàng, là phải làm cho Kiều Ứng Trạch ‘hưu thê’, miễn cho Cung gia bị Kiều gia liên lụy.

“Buồn cười!”

Cung Trác Lương nhìn Cung phu nhân thập phần đương nhiên không nói gì, không rõ người này tại sao có thể không biết xấu hổ đến nước này, nàng nghĩ nàng là ai? Lại có tư cách gì đưa ra yêu cầu như thế!

“Dù sao kế hoạch của các người cũng là để cho Nghiên nhi chết bệnh, nếu là Nghiên nhi mang thân phận con dâu Kiều gia, nàng chính là cùng Kiều cử nhân chôn cùng phần mộ của Kiều gia, đến khi đó có thể không còn vị trí của người, nếu là nhân cơ hội này hưu thê, Kiều cử nhân không chỉ sẽ không mang ác danh, ngược lại có thể chiếm được thanh danh tốt biết trân trọng thân tộc của thê tử, người cũng có thể vì chính bản thân mình, ta cũng có thể bảo trụ an nguy Cung gia, chẳng phải cơ hội tốt hiếm có sao?”

Cung phu nhân không hổ là kinh thương nhiều năm luyện ta tài ăn nói, rõ ràng là nàng sợ mình bị liên lụy, cho nên nóng lòng cùng Kiều gia phân rõ giới hạn, nhưng nói ra khỏi miệng, lại giống như thật sự tốt cho Cung Trác Lương bọn họ.

Nói hết việc tốt, chỗ hại nàng một chút cũng không nói, thí dụ như Kiều gia nếu thật sự giống như trong lời đồn đãi, cả nhà bị tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội, họa diệt cửu tộc a, kia mệnh Kiều Ứng Trạch đều không còn, bản thân Cung Trác Lương bất quá chỉ là em vợ, về sau như thế nào bước chân vào phần mộ Kiều gia? Hẳn dù muốn mình hôn cũng không ai đồng ý đi.

“Hừ!”

Áp chế ý tưởng không khả dụng trong đầu mình, về mặt Cung Trác Lương khó lòng nhìn chằm chằm Cung phu nhân, hừ lạnh một tiếng xoay người rồi đi, cũng không nói là đồng ý, nhưng cũng chưa nói cự tuyệt.

Mặc dù trong lòng hiểu được Cung phu nhân đang tính cái gì, nhưng Cung Trác Lương thừa nhận nàng nói đúng trọng điểm, mình là mang danh Cung Trác Nghiên ‘gã’ đi, chẳng lẽ cũng muốn mang danh Cung Trác Nghiên cùng Kiều Ứng Trạch hợp táng sao? Đây chính là làm cho người ta rất khó chịu!

Hơn nữa trong lời Cung phu nhân cũng nhắc nhở Cung Trác Lương, nàng có thể nghĩ đến muốn Kiều Ứng Trạch hưu thê để bảo toàn Cung gia bình an, như vậy Kiều Ứng Trạch thông minh như vậy, y sẽ không ý thức được một chút ở phương diện này sao? Nhưng Kiều Ứng Trạch mấy ngày qua tuy rằng vì Kiều gia ưu sầu đến thượng hỏa, lại giống như một chút cũng không lo sợ sẽ liên lụy tới mình, đây cũng không phải là tính cách của y a.

“Tiểu dạng...”

Cung Trác Lương nheo mắt lại nhìn nhìn trời, khoe miệng nổi lên ý cười nguy hiểm, mấy ngày nay hẳn rất bận rộn nghĩ đến đại cục, nếu không phải cộp mọ nói đến, hẳn còn không chú ý tới chi tiết nhỏ khác thường này, hừ hừ, hiện tại hẳn cũng phải về nhà nhìn xem, tiểu tướng công của hắn có làm ra ‘chuyện xấu’ gì không.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Kinh thành, Dương phủ.

Từ Hình bộ quan viên mang đến lệnh cấm túc cho Kiều Ứng Hiền, chờ sau khi có công văn kết án, cả người hắn liền trở nên thập phần trầm ổn nội liễm, đối với lời khuyên của thê tử cùng nhạc phụ muốn hắn an tâm ở lại kinh thành, hẳn cũng đều là trầm mặc lắng nghe, cũng không cự tuyệt, cũng không đáp ứng, thẳng đến khi Lư Từ Kiện cùng Cung Trác Tường đến thăm hắn, Kiều Ứng Hiền mới nói với hai người quyết định của mình.

“Người muốn về Bạc thành? Đây.....”

Lư Từ Kiện là hôm nay bị Cung Trác Tường ‘chặn’ ở trong nhà mới biết được, Kiều gia thế nhưng xảy ra chuyện lớn như vậy, lập tức bỏ qua chuyện mình trốn tránh Cung Trác Tường, ngồi trên xe ngựa của hắn chạy đến Dương gia.

Lại nói tiếp cũng là bởi vì quy củ đi lại trong kinh, trên đường quan mấy phẩm nhìn cỗ kiệu đi là có thể biết được, mà trừ bỏ hoàng thân cùng võ tướng cũng không cho cưỡi ngựa trong kinh, Lư Từ Kiện vừa tới đây chính là ghen khuất chết đi được, bởi vì hắn có tật xấu khác người, ‘say xe’ rất tra tấn người.

“Sur huynh yên tâm, ta sẽ không chạy về ngay bây giờ để gây thêm phiền phức cho mọi người, phụ thân đang trên đường vào kinh, ta thân là nhi tử, cũng muốn hảo hảo chiêu cố ông, cho nên chờ Hình bộ đem lệnh cấm túc của ta gỡ bỏ thì khởi hành, hiện giờ trong nhà chỉ có nữ nhân cùng trẻ nhỏ, đại ca thân thể lại không tốt, ta thật sự lo lắng.”

Giống như trong một đêm hoàn toàn trường thành, lúc này trên người Kiều Ứng Hiên, nửa điểm xúc động của quá khứ cũng không thấy, mà nếu là người quen thuộc của hắn liền phát hiện, trên người Kiều Ứng Hiên không thấy, còn có tươi cười như ánh mặt trời xưa nay của hắn. Trường thành như vậy, không khỏi làm người ta đau lòng.

“Trong nhà bên kia Hiên đệ không cần lo lắng, Ứng Trạch cùng Lương nhi sẽ chiều cổ các nàng.”

Cung Trác Tường mắt nhìn còn kém nhào qua ôm Kiều Ứng Hiên đến an ủi Lư Tử Kiện, thành công đem người nọ đông cứng trên ghế, lúc này mới chậm rãi khuyên Kiều Ứng Hiên một câu.

“Quả nhiên, Tường ca cũng cùng nhạc phụ đã sớm biết rõ sự tình. Ca ca cùng tẩu tử cũng đều biết đi, cho nên lúc ta đi mới có thể cẩn thận dặn dò như vậy.”

Ở trước mặt Lư Tử Kiện cùng Cung Trác Tường thân cận giống như huynh trưởng này, mặt nạ thành thực ôn trọng của Kiều Ứng Hiên rốt cục có vết rách, hắn cụp mắt xuống không để cho bọn họ nhìn thấy ánh mắt phấp phồng của mình, có chút ủy khuất áp chế khóe miệng.

“Hiên đệ, Kiều tri phủ lần này tội danh mặc dù nặng, nhưng thánh thượng nhân từ, chắc chắn phán tội nhẹ, lục khoa bên kia còn thiếu vị trí binh khoa cấp sự trung, ta nhờ người để lại cho ngươi, còn có tòa nhà trong kinh, đồ cần dùng chờ sóng gió qua đi mới mua sắm tốt, bạc đều là Ứng Trạch cấp cho, ngươi không cần cảm tạ ta, chỉ cần ngươi về sau có thể hảo hảo làm tốt, không uổng phí chúng ta cùng tâm của ca ca ngươi.”

Cung Trác Tường không phủ nhận phán đoán của Kiều Ứng Hiên, mà đối với chuyển biến của hắn, trong lòng Cung Trác Tường cũng là hiểu rõ, đại nam hài lạc quan sáng sủa trước kia mặc dù tốt, nhưng là trụ cột của một gia tộc, lại không thể được, nếu là trải qua chuyện này có thể chân chính lớn dần lên, đó cũng là chuyện tốt.

“Quả nhiên. Tường ca, sư huynh, ta biết nên làm thế nào, các ngươi yên tâm đi.”

Nghe nói được Cung Trác Tường nói Kiều Ứng Trạch đã thay mình chuẩn bị tốt hết thảy, khóe miệng Kiều Ứng Hiên nổi lên một mặt cười khổ, nhưng lập tức hắn hít sâu vào một hơi, ngẩng đầu chăm chú nhìn hai người, hắn nhất định sẽ không cô phụ kỳ vọng của ca ca.

“Hào huynh đệ.”

Nhìn ra được quyết tâm cùng nghị lực của Kiều Ứng Hiên, Lư Tử Kiện có chút cảm thấy con trai nhà mình trưởng thành lớn lên mà tự hào, bất quá trên mặt mới treo lên nụ cười, liền nhìn thấy Cung Trác Tường ‘âm trầm’ nhìn mình lom lom, Lư Tử Kiện vội nâng chung trà lên dời ánh mắt, tim gan của hắn phập phồng không ngừng, thâm nghĩ rõ ràng chịu thiệt chính là ta có được không, người lão kia khó chịu cái P a a!

Không đề cập đến Lư Tử Kiện bên này vừa mới rời khỏi Dương phủ đã bỏ chạy không thấy bóng dáng, làm cho Cung Trác Tường ngay cả một sợi tóc cũng chưa cảm lấy được, chỉ nói Kiều Ứng Hiên một mình về thư phòng suy nghĩ thật lâu, rốt cục hạ quyết tâm về phòng, chỉ thấy Dương Doanh Mạt đang ngồi trong phòng may quần áo cho hài tử, chỉ là loại hoa văn kia Kiều Ứng Hiên thấy nàng thêu vài ngày cũng chưa thêu xong, có thể thấy được lòng của nàng căn bản không đặt trên đó.

“Mặt nhi. Chờ án của phụ thân kết thúc, ta trở về Bạc thành một chuyến an trí người nhà, Cung gia đường ca đã thay ta tính rồi, chờ sau khi ta quay về kinh, trước đi làm ơ lục khoa cấp sự trung, về sau lại thi đỗ võ cử trải nghiệm một chút rồi bỏ chỗ thiếu của lục bộ.”

Thấy Dương Doanh Mạt vừa nghe mình muốn về Bạc thành liền dậm trúng tay, Kiều Ứng Hiên vội đem câu nói nói kế tiếp nói xong, đi qua nắm lấy vai hắn từ, theo bản năng nhìn xuống bụng của nàng, chỉ là Dương Doanh Mạt đã thay bộ quần áo thùng thình, nên nhìn bên ngoài không thấy được cái gì, Kiều Ứng Hiên do dự một chút, vẫn là đưa tay nhẹ nhàng đặt lên bụng nàng.

Lúc này đây, hắn nhất định phải bảo vệ tốt con của mình, bảo vệ tốt người nhà của mình, về sau, nhất định không để cho bọn họ lại chịu ủy khuất.

“Tướng công.”

Dương Doanh Mạt vành mắt ửng đỏ dựa vào ngực Kiều Ứng Hiên, tâm treo lơ lửng vài ngày cuối cùng cũng hạ xuống, rốt cục, nàng không cần ở nhà mẹ đẻ cùng trượng phu khó xử, trời biết nàng sợ Kiều Ứng Hiên tính tình quật cường, sẽ vì quyết định của cha mẹ mình bỏ hai mẹ con mình mà đi.

“Ta hiểu được.”

Trần an vỗ nhẹ bả vai Dương Doanh Mạt, trong lòng Kiều Ứng Hiên hơi hơi thờ dài, hắn biết nhạc phụ nhạc mẫu sẽ không giúp Kiều gia, lúc trước muốn giúp đỡ mình, cũng sợ là một loại bố thí sợ con gái mình chịu khổ, mà chính Dương Doanh Mạt, làm sao không tức giận cuộc hôn nhân này chứ?

Ở Dương phủ sống qua vài ngày ăn nhờ ở đậu, Kiều Ứng Hiên đã trải qua nhiều cảm thụ mà trước kia chưa từng có, tội tở Dương gia đối với mình chậm trễ vắng vẻ, ánh mắt nhìn mình như đang nhìn khát cái mà khinh thường, Kiều Ứng Hiên dù muốn làm bộ như không biết cũng khó.

Ngắm lại thái độ phụ mẫu mình trước kia đối đãi ca ca cùng tẩu tẩu, Kiều Ứng Hiên biết mình cũng không có tư cách gì nổi giận với Cung gia, chính là trong lòng. Chung quy không phải người một nhà a.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Hưu Thư...

Vốn Cung Trác Lương được phê chuẩn của Nam Cung Hàm, có thể tự do ra vào, hơn nữa bên trong phủ gia nhân đã đi hết, cũng không có ai để đề phòng, bất quá đề cần thận, lúc hán ra vào vẫn đi theo mật đạo ở tiểu trạch.

Mua chút điểm tâm cơm nước, Cung Trác Lương để cho nhóm người Cung Nhất về chỗ của Thạch Khang trước, sau đó chính mình từ mật đạo trở về, đem đồ vật này nộp giao cho Hàm Thư đi chuẩn bị cơm chiều.

“Nhược Lam tỷ, mấy ngày nay thật sự là vất vả các người.”

Nhìn Nhược Lam đem đệm giường muốn đi giặt, Cung Trác Lương bước nhanh tới, có chút áy náy muốn lấy dùm nàng.

Từ lúc Nhược Lam cùng Diệp Nhi đi theo bên người Cung Trác Lương, trừ bỏ sửa sang lại quần áo cho hai phu phu bọn họ ra, nào đâu làm qua việc quét dọn giặt quần áo nặng nhọc, chi phí ăn mặc ngày thường so với tiểu thư trong một số gia đình bình thường không biết nhiều hơn bao nhiêu, nhưng hôm nay gia nhân trong phủ đều đi hết, tất cả sinh hoạt đều đặt trên người các nàng, hơn nữa tiểu gia hỏa Kiều Mẫn Ngôn kia một khác cũng không chịu rời khỏi người, Kiều Ứng Trạch lại bị bệnh, các nàng liền càng thêm vất vả, hiện giờ nấu nước chè củi những việc tốn sức nặng nhọc đều thuộc về Kiều Minh, mà ngay cả Hàm Thư đang mang thai đều bận việc ở nhà bếp, vừa nhìn thật làm người ta không đành lòng.

“Thiếu gia nói cái gì a, này không phải đều là việc chúng nên làm sao.”

Nhược Lam mỉm cười nghiêng người tránh tay của Cung Trác Lương, ánh mắt nhìn về phía hán phá lệ ôn nhu, thân phận của nàng xưa nay đều là thiếu gia cùng cô gia cho, hiện giờ bất quá làm mấy việc nặng, làm sao nói vất vả được?

“Đội Hình bộ kết án, ít nhất cũng phải còn nửa tháng, gia phó của chúng ta đi hết bất quá chỉ là giả vờ, không thật sự để cho các người chịu khổ như vậy, chờ ngày mai ta cùng Nam Cung đại nhân thương lượng một chút, dùng danh nghĩa của ta đưa hai nha hoàn làm việc vất vả, không tính là người của Kiều gia, đem vào cũng không ngại.”

Cung Trác Lương lắc lắc đầu, cảm thấy được thật sự không tất yếu để người trong nhà chịu khổ, hơn nữa, để chính hán sống cuộc sống bình thường cũng không có gì, dù sao đời trước hán cũng tự mình giặt quần áo quét tước phòng ốc, tuy nói toàn bộ chỉ đều dùng máy giặt sau đó đại đa số thời gian đều thuê người giúp việc..... Nhưng ít ra hán làm cơm vẫn có thể ăn được! Tóm lại hán có thể chịu được, nhưng Kiều Ứng Trạch là đại thiếu gia được nuông chiều thành quen, hán không nỡ bực đãi.

“Thật sự không cần thiếu gia, khó được người có thể ở nhà tự tại chút, tìm người đưa vào, còn phải cải trang đến cải trang đi, thật phiền toái.”

Nhược Lam thấy Cung Trác Lương nói thật chân thành, vội mở miệng khuyên vài câu, nhìn thiếu niên hăng hái trước mắt, Nhược Lam biết hán rất cuộc chịu không được trôi buộc của thân nữ trang kia, hơn nữa bọn họ dù sao cũng là người nhà chịu tội, không lại làm cho người ta nói xấu.

“Chỉ là nha hoàn giặt quần áo làm bếp núc thôi, từ bên chỗ mẹ ta tìm hai người yên phận chút, vẫn là để ở bên cạnh tiểu viện, không cho các nàng tiến vào trong chủ viện, các người cũng luyện tiếc nha đầu Hàm Thư bụng lớn rồi còn phải làm thức ăn rửa bát sì, liên định như vậy rồi.”

Cung Trác Lương biết Nhược Lam là đau lòng cho mình, cười cười nói ra trong nhà con2 có phụ nữ trẻ con cùng Hàm Thư đang mang thai, quả nhiên Nhược Lam về mặt đau khổ do dự, Cung Trác Lương liền một lời đem việc này quyết định như vậy, vỗ vỗ cánh tay Nhược Lam xoay người đi vào nhà.

Trong phòng, Kiều Ứng Trạch đang tựa lưng vào tháp cùng Kiều Mẫn Ngôn chơi đùa, chính xác mà nói, là Kiều Ứng Trạch đem đồ chơi của Kiều Mẫn Ngôn ném vào phía bên trong tháp, sau đó Kiều Mẫn Ngôn chạy về phía đó kiếm trở về, lại chạy về nhét vào trong ngực Kiều Ứng Trạch, cười một cái trong thật hăng hái..... Khỏe miệng Cung Trác Lương co rút, như thế nào cảm thấy tiểu tướng công nhà hán đang huấn luyện một con chó nhỏ chứ?

“Người đã trở lại a?”

Đội Cung Trác Lương đến gần, Kiều Ứng Trạch ôm lại Kiều Mẫn Ngôn chạy về bên phía hán, ngồi dậy một bên dùng khăn lau mặt lau tay cho tiểu hài tử, một bên ngẩng đầu nhìn Cung Trác Lương cười cười, sau đó đem tiểu tử kia đang đuổi người về phía Cung Trác Lương nhét vào lòng ngực hán.

“Àn, như thế nào ngồi dậy, nó nháo như vậy, thân thể người chịu được sao?”

Cung Trác Lương ôm Kiều Mẫn Ngôn vỗ vỗ tiểu PP của nó, lúc này mới ngồi xuống bên người Kiều Ứng Trạch, cũng cẩn thận nhìn về ặt bình tĩnh của y.

Quả nhiên, hình như bộ dáng không có một chút lo lắng a.

“Ta bệnh hai ngày, Mẫn Ngôn không nhìn thấy ta có thể là rất nhớ, khóc đến Diệp Nhi không có cách nào khác, chỉ có thể mang đến tìm ta, kết quả vật nhỏ này ôm ta làm thế nào cũng không chịu buông tay, ta nghĩ chính mình sẽ mang theo nó, để cho Diệp Nhi đi phòng bếp giúp Hàm Thư, Cung gia đã xảy ra chuyện gì sao?”

Kiều Ưng Trạch đem ngón tay của mình cho Kiều Mẫn Ngôn chơi đùa, sau đó lúc nó muốn đưa vào miệng cắn lại lấy ra, đùa như thế vài lần, thấy trên mặt tiểu hài tử đã có vẻ buồn ngủ, rồi mới từ cái bàn bên cạnh thấp lấy chén cháo vẫn còn nóng, dùng muổng nhỏ một chút một chút uy Kiều Mẫn Ngôn ăn, mà Kiều Mẫn Ngôn bên này lại bám lấy Cung Trác Lương ôm ấp không buông, bên kia đầu nhỏ với tới bên Kiêu Ưng Trạch, mở miệng nhỏ nhẩn ăn lại kêu một tiếng thật ngọt ngào.

So với thói quen ôm cháu không ôm con làm nghiêm phụ của người đọc sách, Kiêu Ưng Trạch đối với đứa con Kiều Mẫn Ngôn này cũng là thập phần cưng chiều, tuy rằng y cũng không chỉ một lần cùng Cung Trác Lương nói mình về sau phải làm nghiêm phụ, nhưng mỗi lần đều rất không kiên định bị Cung Trác Lương ‘ngụy biện’ khuyên nhủ lý giải a câu thông a, không thể nào kiên trì được, thế cho nên đem tính tình Kiều Mẫn Ngôn dưỡng thành cực độ dính lấy phu phu bọn họ như ngày hôm nay, rồi khỏi một chút cũng không được.

“Cung Trác Ngọc mắt, cộp mẹ tính toán âm thầm làm tang, ý tứ bảo riêng ta đi qua chính là muốn cùng chúng ta phân rõ giới hạn, ngoại đoán, cộp mẹ nói yêu cầu là cái gì?”

Cung Trác Lương nhẹ vỗ về lưng Kiều Mẫn Ngôn để cho nó từ từ ăn, dư quang cũng là chú ý tới phản ứng của Kiêu Ưng Trạch, chỉ thấy y hơi hơi suy nghĩ một chút, trong mắt liền lộ ra thần sắc giật mình, nháy mắt kia biểu lộ ra thông minh tự tin, nhìn thấy Cung Trác Lương trong lòng cũng trên người đều nóng lên.

“Nếu nói là phân rõ giới hạn, ngoại trừ muốn cho ta cùng ngoại cùng tách ra hoặc bắt ngoại đi, Cung phu nhân sẽ không chịu phá hư thanh danh, là muốn cho ta làm gậy hủ thê đi.”

Nghĩ đến thái độ làm người của Cung phu nhân, Kiêu Ưng Trạch có chút cảm thán lắc lắc đầu, trong lòng đã hiểu được ý tưởng của nàng, tuy nói không thực lòng đem nàng trở thành nhạc mẫu, nhưng lãnh tình nịnh bợ như vậy, cũng thật sự là làm cho người ta rất không thoải mái.

“Đúng vậy, nếu nàng không nhắc tới, ta cũng không chú ý tới trong luật pháp lại có quy định như thế, nguyên lai đường thê chắc là không biết bị nhà chồng liên lụy, như vậy Ưng Trạch, hủ thư ngoại viết đâu?”

Vỗ nhẹ lưng tiểu hài tử ăn no liền mệt, Cung Trác Lương giống như tùy ý nói một câu, giống như vật hấn nhắc tới không phải là hủ thư dùng đề tuyệt tình tuyệt nghĩa, mà chỉ là giấy viết bản thảo linh tinh mà thôi.

“Ồ..... Hủ thê cái gì a?”

Kiêu Ưng Trạch rõ ràng bị bầu không khí ám áp này mê hoặc, cho nên y không cảnh giác lời nói của Cung Trác Lương, dấu vết đã lộ ra một chút, Kiêu Ưng Trạch tay cầm muổng cứng đờ, vội nương theo động tác buông bát che dấu khăn trương của mình, sau đó mỉm cười quay người lại hỏi Cung Trác Lương một câu.

“Giấu điểm cùng lừa gạt tuy rằng mục đích phần lớn là giống nhau, nhưng mức độ tội tặc cũng là không giống nhau, tướng công, ngoại đã biết rõ còn có phạm phải sao?”

Cung Trác Lương đổi về nam trang càng ngày càng ít xưng hô Kiêu Ưng Trạch là tướng công, trừ bỏ một số trường hợp đặt biệt như là trêu chọc nhắc nhở, nói ví dụ như thời điểm hiện tại.

“Trác Trác.....”

Kiêu Ưng Trạch có chút chần chờ nhìn Cung Trác Lương, lý trí nói cho y biết thẳng thắn kết cục sẽ thực ‘thê thảm’, mà tình cảm nói cho y biết nói dối kết cục có vẻ càng thêm nguy hiểm, thật sự là lưỡng nan a.

“Ưng Trạch, ta biết ngoại là tốt cho ta, cho nên vô luận ngoại nói cái gì, ta đều tin, cũng cam đoan không tức giận, việc này liền quên đi như vậy, ngoại cũng đừng để trong lòng.....”

Nếu như nói Cung Trác Lương ngay từ đầu chỉ là lừa gạt Kiêu Ưng Trạch, nhưng hiện tại nhìn bộ dáng lo lắng của y như vậy, trong lòng Cung Trác Lương đã trăm phần trăm xác định phán đoán của mình, ai bảo người này ở trước mặt hấn chưa bao giờ nói dối chứ?

Cố ý thờ dài, Cung Trác Lương ngoài miệng nói rất là rộng lượng, kỳ thật trong lòng đang rất lo lắng, phải ‘trừng phạt’ tiểu tướng công nhà mình như thế nào.

“Trác Trác, thực xin lỗi.....”

Cung Trác Lương càng ‘rộng lượng’ Kiêu Ưng Trạch trong lòng lại càng khổ sở, lý trí lập tức bị tình cảm áp chế, y đứng dậy trở về buồng đem cái hòm đựng hủ thư kia ra, sau đó ngồi trên thấp đưa đem hòm đẩy tới bên người Cung Trác Lương, chính mình lại cúi thấp đầu làm bộ đáng thuận theo, còn kèm chủ động quỳ xuống bàn giặt đồ.....

“Đồ kị.....”

Cung Trác Lương đem Kiều Mẫn Ngôn thả lại trên thấp cho nó ôm đồ chơi ngủ, sau đó mở hòm ra xem phong hủ thư kia, mặc dù biết được trong kia nhất định sẽ không viết lời hay, nhưng lý do này thật đúng là làm hấn nghẹn hóa a.

“Lý do khác không thích hợp..... Ta sai lầm rồi!”

Lời giải thích bị Cung Trác Lương khiêu mi mím cười nhìn chăm chú mà im bật, Kiều Ưng Trạch rất thức thời trực tiếp nhận sai, mặc dù đối y mà nói, cũng không cho là tâm tình mình muốn bảo hộ nương tử là sai, nhưng nếu bị phát hiện, như vậy hiện tại mà nói hồng nương tử mới là quan trọng nhất, về phần về sau phải làm như thế nào..... Vậy phải xem tình huống như thế nào mà quyết định rồi.

“Ưng Trạch, ta biết ngươi làm như vậy là muốn bảo vệ ta, nhưng ngươi đã quên, ta cũng là nam nhân giống ngươi a, Ưng Trạch, ta cần không phải là dựa vào cùng ngươi phân rõ giới hạn mới có thể đôi lầy bình an, mà là để ngươi có thể tín nhiệm tin tưởng ta.”

Cung Trác Lương thu hồi hươu thư, nắm lấy tay Kiều Ưng Trạch để trên đùi mình hết sức trịnh trọng nói xong, hắn không phải không nhận thức được ý tốt của người không được tự nhiên này, cũng rất rõ ràng trình độ ‘không tự tin’ cùng ‘đại nam nhân’ của Kiều Ưng Trạch, cho nên muốn áp đảo tâm cầu đối phương, Cung Trác Lương biết mình còn phải cố gắng a.

(PH: thật ra chỗ này không hiểu lắm T.T)

“..... Ta hiểu được, Trác Trác, ta về sau sẽ không tái phạm, ngươi tin tưởng ta.”

Kiều Ưng Trạch bị bộ dáng trịnh trọng hiếm có của Cung Trác Lương làm cho trong lòng không yên, thật cẩn thận quan sát sắc mặt hắn, tuy rằng Kiều Ưng Trạch chưa từng xem nhẹ ý muốn của Cung Trác Lương, nhưng đối với lên án của hắn ần ần cũng là vô lực biện giải, sau này mình chỉ có thể chậm chậm tìm hiểu có chừng mực.

“Biết sai là tốt rồi, vậy ngươi nghĩ phải bồi thường ta như thế nào a?”

Đối với Kiều Ưng Trạch người này a chỉ nói nặng y một câu đều có thể làm y suy nghĩ nửa đêm ngủ không yên, Cung Trác Lương tỏ vẻ chính mình cũng thực bất đắc dĩ a, thật sự là không nỡ đánh cũng không nỡ mắng, vậy chỉ có một biện pháp có thể phát hỏa bớt giận!

“Kia.....”

Hiểu được ám chỉ trong lời nói của Cung Trác Lương, trong lòng Kiều Ưng Trạch nóng lên, do dự một chút vẫn là tiến đến nhẹ giọng nói bên tai Cung Trác Lương, đợi nhìn thấy bộ dáng hai mắt Cung Trác Lương phát sáng nhìn chăm chăm mình, mặt của y liền không thể tự kiềm chế mà bắt đầu bốc hơi nước.

“Ngươi thực đáp ứng rồi?”

Trong lòng Cung Trác Lương nở hoa a, lập tức hướng thân mình về phía trước nằm úp sấp áp Kiều Ưng Trạch trên tháp, lúc trước hắn hay giỡn cùng Kiều Ưng Trạch có nói qua vài tư thế, nhưng dù sao hai người bọn họ vừa mới làm đến bước cuối cùng, tuy nói Kiều Ưng Trạch tận tụy phối hợp, nhưng dù sao cũng là người đọc sách da mặt mỏng, Cung Trác Lương không dám đùa quá mức, nhưng hiện tại Kiều Ưng Trạch cư nhiên chủ động muốn thử, chuyện tốt như vậy Cung Trác Lương há có thể buông tha.

“Sắp đến ăn cơm chiều.....”

Đây không ra người nào đó đang nằm trên người, Kiều Ưng Trạch nghiêng mặt tránh cái hôn của hắn, rồi lại sợ động tác quá lớn làm tỉnh Kiều Mẫn Ngôn bên cạnh, đành phải nhỏ giọng ngăn lại Cung Trác Lương, bất quá thực rõ ràng, hiệu quả không quá lớn, y vẫn rất nhanh bị Cung Trác Lương lấp kín môi..... Bất quá, từ hành động nóng bỏng của Cung Trác Lương có thể thấy được, hắn thật không có tức giận mình, nhận biết này làm cho tâm vẫn treo lơ lửng của Kiều Ưng Trạch, rốt cục hoàn toàn rơi xuống.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Sau khi tổng hợp lại suy nghĩ cái lợi cái hại, Cung Trác Lương vẫn là lựa chọn đồng ý yêu cầu của Cung phu nhân, để cho Kiều Ưng Trạch hươu thê, sau đó chính mình mặc nữ trang ra về thân sắc bị bệnh, làm trò cho Nam Cung Hâm cùng các quan binh có mặt ‘làm chứng’, bị người Cung gia phái tới vào cửa hồng của Tây phủ mang đi, rồi đi theo còn có Nhượng Lam cùng Diệp Nhi hai nha hoàn của hồi môn.

Kiều Ưng Trạch diễn trò không tốt, liền giả bệnh nằm trong phòng không đi ra, mà Cung Trác Lương còn lại là lấy khăn tay có tẩm ớt làm ướt vài giọt nước mát, sau đó liền ‘ôm yếu’ được Nhượng Lam cùng Diệp Nhi đỡ vào trong xe ngựa, một đường thập phần khổ sở ‘bị nhà chồng ruồng bỏ’ đi đến tiểu trạch được hắn an trí tốt, lại từ một cái xe trống của Thạch Khang đến ‘thăm’, lúc rời đi, bên trong đã nhiều hơn một Cung Trác Lương mặc nam trang.

Kiều Ưng Trạch gặp nạn hươu thê bảo toàn thê tử, lúc này đi qua hiệu sách Lương Trạch phát triển ngôn luận, không có nửa phần trách cứ truyền ra, ngược lại đều nói y nặng tình nghĩa tình, mà tin tức ‘Cung Trác Nghiên sau khi về nhà liền bệnh nặng được truyền ra, mọi người lại tán thưởng hai người tình thâm, lúc này, Cung Trác Lương rốt cục viên mãn hạ xuống màn diễn nam phần nữ trang suốt hai năm rưỡi, từ nay về sau, hắn lấy thân phận của mình, có được những thứ hắn muốn.

Ngày mười chín tháng ba, ý chỉ phán Kiều lão gia một mình lưu đây, gia sản toàn bộ sung vào quốc khố rốt cục đã đến Bạc thành.....

Trước cửa lớn Kiều gia Tây phủ, Kiều Ưng Trạch một thân áo lam đơn sơ khoanh tay mà đứng, thần sắc bình tĩnh nhìn quan binh gỡ xuống tấm biển ném qua một bên, sau đó đóng chặt cửa lớn dán giấy niêm phong lên.

“Thiếu gia.....”

Kiều Minh ôm Kiều Mẫn Ngôn cùng Hàm Thư đã đỏ hốc mắt bóng dáng của Kiều Ưng Trạch, tài ăn nói lanh lợi xưa nay nửa điểm cũng phát huy không được, mà Hàm Lộ cùng Hàm Hạ thay thế Nhượng Lam Diệp Nhi trở về hầu hạ, các nàng không biết nội tình, chỉ cho rằng Kiều gia thật sự là nhà tan

người tàn, cho nên sớm đã khóc nước nỡ không ngừng.

“.....”

Kiều Ưng Trạch chưa có trả lời tiếng gọi của Kiều Minh, vẫn là bình tĩnh như vậy đứng ở đó, làm cho người ta nhìn không ra một chút tâm tư nào, thẳng đến khi từ đằng xa truyền đến tiếng vó ngựa, cuối cùng tại nơi cách bọn họ vài chục bước, Kiều Ưng Trạch lúc này mới chớp chớp đôi mắt khô khóc, nghiêng người nhìn về phía mỹ thiếu niên đang nhảy xuống ngựa.

“Lão phu nhân bên kia ta đã phái người an trí, chúng ta..... Về nhà đi.”

Cung Trác Lương đi vài bước đến bên người Kiều Ưng Trạch, nhìn xuống xúc động muốn trực tiếp ôm người đi, đề thấp thanh âm nói xong, sau đó tạo nhã đi về phía xe ngựa đưa tay ra, khoe miệng giương lên độ cung sung sướng.

“Ân.....”

Cuối cùng nhìn thoáng qua từng cửa nhà, trong mắt Kiều Ưng Trạch hiện lên một nụ cười thoải mái, từ trên tay Kiều Minh đón lấy Kiều Mẫn Ngôn đang tỏ mò nhìn xung quanh, cùng Cung Trác Lương cùng nhau ngồi vào trong xe ngựa..... Nơi có người nhà, mới chính là nhà của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Nếu Phải Ở Riêng

Cung Trác Lương mang Kiều Ưng Trạch đến một tiểu trạch tạo nhã lịch sự được dựng bằng trúc, ngay tại cách vách hai vợ chồng Kiều Minh, là do Cung Trác Lương mua cố ý mua, sau đó hẩn tự mình chỉ đạo cải biến lại tòa nhà này một lần nữa, biến thành kết cấu một bên phòng chính cùng một bên sương phòng, mà một bên khác vốn cũng là một sương phòng thì đổi thành cái hoa viên nho nhỏ, ở giữa có một cái đình nho nhỏ để đọc sách ngắm hoa, mà bốn phía là trúc chặn thành tường nhà, khiến người ta sinh ra ảo giác, cũng khiến toàn bộ tiểu trạch lộ ra một loại cao nhã thanh tịnh.

“Phòng cách vách này cho Mẫn Ngôn ở, ta để Nhược Lam trở về mang nó lại, ở giữa này là thư phòng, một bên sương phòng kia chia ra một gian cho gia nhân, một gian làm phòng bếp cùng một gian để đồ vật linh tinh, tạm thời để cho Hàm Lộ Hàm Thư ở lại bên này hầu hạ, nha hoàn thô sử ở cách vách trong nhà Hàm Thư....”

Cung Trác Lương cùng Kiều Ưng Trạch đi thăm tòa nhà, sau đó cùng ngồi ở đình nhỏ do hẩn tự tay kiến tạo nói chuyện phiếm, bởi vì quan hệ của bọn họ còn cần giữ bí mật, cho nên tòa nhà này chính là Cung Trác Lương cấp cho Kiều Ưng Trạch ở tạm, đợi cho kế hoạch của bọn họ chân chính hoàn thành, bọn họ có thể quang minh chính đại đi mua nhà chính.

“..... Ân.”

Nhìn Cung Trác Lương trước mắt có vẻ tinh thần sáng láng, tâm tình Kiều Ưng Trạch nhưng dần dần phức tạp lên, tuy biết rằng tòa nhà này chỉ là nơi ở tạm, nhưng y đã sớm quen cuộc sống cùng Cung Trác Lương sáng chiều chung đụng, đột nhiên phải sống một mình, Kiều Ưng Trạch thật sự không biết mình có thể thích ứng hay không, ít nhất..... nhất ngủ là nhất định có.

“Một môi? Vào phòng nghỉ ngơi trước đi, buổi chiều còn phải đi tổ..... đi thăm lão phu nhân bên kia.”

Cung Trác Lương đang muốn thiết kế lại tiểu trạch này để vì mình tranh công với Kiều Ưng Trạch, thấy bộ dáng y hứng thú, theo bản năng muốn đi qua ôm vai y, lại lập tức thanh tỉnh dừng lại động tác, quan hệ bọn họ hiện tại của bọn họ chỉ là tỷ phu cùng em vợ, dù chỉ là tiền nhiệm, phải thủ lễ mọi nơi.

“Ta không sao, người đêm nay..... Nghỉ ngơi ở đâu?”

Đối với không khí mới lạ không được tự nhiên của hai người, Kiều Ưng Trạch cũng cảm thấy rất không thoải mái, lại vừa nghĩ đến theo kế hoạch sau khi Cung Trác Nghiên ‘chết bệnh’, vì thanh danh của mình còn phải mặc tang phục một năm, sau đó mới có thể chân chính cùng Cung Trác Lương một chỗ, trong lòng Kiều Ưng Trạch lại càng không có tư vị.

“Ta..... Quay về chỗ của mẹ ta, tạm thời ở bên kia.”

Nghe được Kiều Ưng Trạch hỏi, Cung Trác Lương kịp thời phản ứng cảm xúc trầm thấp của y từ đâu mà đến, không khỏi trầm nghĩ một tiếng chính mình hồ đồ, mấy ngày nay vội vàng thu xếp việc này, nhưng nói với Kiều Ưng Trạch việc mình phải chuyển qua nhà mẫu thân.

Tuy nói tòa nhà kia lúc trước là mua cho Ngô thị, đương nhiên cũng có viện của Cung Trác Lương, chỉ là hẩn không qua ở mà thôi, mà trước khi Tây phủ bị niêm phong hai ngày, mật đạo trong thư phòng cũng bị phá hỏng, Cung Trác Lương đương nhiên không cần đi qua tiểu trạch kia, về phần nói đến tòa nhà hiện tại của Kiều Ưng Trạch, nếu lấy đồ vật này nọ qua thì rất chú ý, cho nên hai người họ lúc này đây, thật đúng là phải phân nhà một trận.

“Nga.....”

Kiều Ưng Trạch lên tiếng, nhưng không biết nên nói gì tiếp theo, hai người đều có chút nhìn đối phương muốn nói lại thôi, tình cảnh trong lúc nhất thời lạnh xuống, không khí cũng càng thêm xấu hổ.

“Ưng Trạch, lão phu nhân bên kia ta là cho người lấy danh nghĩa của người an trí, ta sợ có người nói hươu nói vượn, cho nên nói với người ngoài là người lấy tiền lãi của hiệu sách.”

Cung Trác Lương không thể nhìn bộ dáng Kiêu Ưng Trạch không có tinh thần như vậy, liền lộ ra khuôn mặt tươi cười bắt đầu tìm đề tài. Lại nói tiếp trong sách Cung Trác Lương có rất nhiều tranh minh họa do Kiêu Ưng Trạch vẽ, hơn nữa khi xuất bản ra tập lẻ, tên Kiêu Ưng Trạch cũng là lấy danh nghĩa họa sĩ đặt cạnh tên của tác giả, cho nên danh nghĩa trả tiền hoa hồng nhuận bút để giải thích vì sao Kiêu Ưng Trạch hiện tại không cần lo cơm áo, cũng là để không ai lấy ra nói xấu.

Đương nhiên, Kiêu Ưng Trạch chỉ vẽ tranh minh họa cho một mình Cung Trác Lương, hơn nữa bức tranh gốc cũng đều bị Cung Trác Lương xem như bảo bối khóa lại để trong tủ quần áo, bản in ấn được in ra đều là tìm thợ vẽ vẽ lại, may là như thế, cũng làm cho thanh danh của Kiêu Ưng Trạch được lan truyền rộng lớn.

“Àn.....”

Kiều Ưng Trạch lại ừ một tiếng tỏ vẻ mình hiểu được, không đợi ý tìm được đề tài khác để nói, chỉ thấy Cung Trác Lương xoay một cái đứng lên, sau đó hướng về phía chủ ốc khoát tay, Kiêu Ưng Trạch thấy thế cũng chỉ đứng dậy theo, cùng nhau đi vào phòng.

Ám chỉ của Cung Trác Lương, Kiêu Ưng Trạch đem Hàm Lộ Hàm Hạ ở cách vách đi giúp Hàm Thư chuẩn bị cơm trưa, Kiêu Mẫn Ngôn được Kiêu Minh mang theo ra ngoài chơi, sau đó hai người vào phòng, mà Kiêu Ưng Trạch vừa mới đóng cửa phòng, liền cảm thấy Cung Trác Lương áp lên phía sau lưng mình, hai tay lưu loát xuyên qua sườn thắt lưng cài then cửa lại.

“Trác Trác, ban ngày như vậy, sẽ chọc người hoài nghi....”

Bị Cung Trác Lương gắt gao ôm lấy, Kiêu Ưng Trạch nghiêng mặt nhìn Cung Trác Lương, ngoài miệng tuy rằng nói lời khuyên bảo, nhưng hai tay phủ lên mu bàn tay của Cung Trác Lương, nhưng không chạm vào then cửa.

“Kiêu Minh rất thông minh, có hấn coi chừng dùm không sao cả, Ưng Trạch, này còn chưa có tách ra đâu, ta đã nhớ người rồi thì làm sao giờ? Ta đêm nay nhất định sẽ mất ngủ.”

Cung Trác Lương làm sao không nhìn ra Kiêu Ưng Trạch là khẩu thị tâm phi, cười khẽ ôm y ngồi lên ghế, sau đó cúi đầu từ trán y hôn đến chóp mũi, lại hôn thật sâu lên bờ môi của y, thẳng đến hai người đều thở gấp mới buông ra.

“Trác Trác.....”

Suy nghĩ của mình được nói ra từ miệng của Cung Trác Lương, trong lòng Kiêu Ưng Trạch nháy mắt bị lấp đầy, chỉ là y không thể nói ra miệng những lời ngon tiếng ngọt như Cung Trác Lương, chỉ có thể chủ động hôn môi để đáp lại diễn tả tâm tình của mình.

“Tướng công, chờ giải quyết xong chuyện này, để cho Diệp Nhi qua đây thay thế Hàm Lộ cùng Hàm Hạ, để cho hai nha hoàn kia cùng đến ở cách vách đi.”

Cung Trác Lương cười tủm tỉm nói nhỏ bên tai Kiêu Ưng Trạch, hai tay cũng mờ ám vuốt ve nơi mẫn cảm nhất trên người y.

“..... Khó trách người hủy một bên sưng phòng, chỉ chừa một gian cho người làm, Trác Trác, đối với quyết định của người, ta thực cảm thấy sự việc ta suy nghĩ quá trì hoãn.”

Bắt được cái tay đang làm xằng bậy của Cung Trác Lương, Kiêu Ưng Trạch hơi suy nghĩ một chút, đã hiểu được tính toán của Cung Trác Lương, không khỏi hàm chứa ý cười liếc nhìn hấn.

Tuy rằng ngại thanh danh của Cung Trác Lương buổi tối không ở lại được, nhưng nếu là vì công sự của hiệu sách, ban ngày hấn tới siêng năng chút cũng không có gì, đến lúc đó trong viện này chỉ chừa lại Nhược Lam cùng Diệp Nhi biết sự tình, đương nhiên mọi việc đều tiện lợi, vừa nghĩ tới ngay cả việc này Cung Trác Lương cũng suy nghĩ chu toàn, phiền muộn lúc trước của Kiêu Ưng Trạch đều trở thành hư không, không khỏi cảm thán tiểu tức phụ của mình cẩn thận chu đáo, mà chính mình cùng hấn tách ra, nơi nơi đều là hấn chiếu cố mình, thật đúng là ứng với câu ‘trăm vô dụng chính là thư sinh’.

“Ưng Trạch, người là thiếu niên cử nhân tài đức vẹn toàn như vậy sao nói chính mình trì hoãn a, ta đây ngay cả tứ thư đều không thuộc hoàn chỉnh chẳng lẽ là người vụng về? Ta đây tục nhân gọi là giao hoạt thôi, mà người, cũng không nên lấy khuyết điểm của mình so với ưu điểm của người khác.”

Tuy rằng bị Kiêu Ưng Trạch khen tặng trong lòng rất vui, nhưng Cung Trác Lương vẫn là khiêm tốn vài câu, hơn nữa, đối với Kiêu Ưng Trạch tài đức vẹn toàn, Cung Trác Lương chính là bội phục trong lòng. Nhiều nhất, cũng chỉ có thể nói Kiêu Ưng Trạch không hiểu biết chuyện vặt của người tục trần thôi..... Cho nên a, Cung Trác Lương thiết tình hy vọng mình có thể thay Kiêu Ưng Trạch chần đi hết thảy thế tục ghê tởm, để cho y có thể sống thực sạch sẽ.

PH: dân gian mình gọi là ngày thơ trong sáng á hí hí hí

“Thụ giáo, nương tử.”

Kiều Ưng Trạch bất quá cũng là vì cảnh ngộ thay đổi mà nhất thời cảm khái thôi, y thấy Cung Trác Lương chân thành khuyên giải an ủi mình như vậy, tâm tình cũng rất nhanh quay trở lại, cố ý mỉm cười chủ động hôn lên môi Cung Trác Lương, cuối cùng đương nhiên là bị Cung Trác Lương đặt ở trên ghế hung hăng hôn một hồi đến khó thở.

Đợi tâm tình hai người đều thoải mái lên, Cung Trác Lương liền mở cửa ra, quả nhiên vừa thấy cánh cửa liền nhìn thấy Kiều Minh đang hống Kiều Mẫn Ngôn cách đó không xa ngoạn nháo, vừa thấy mình mở cửa ra, vội gật đầu cười hi hi hành lễ, sau đó đem Kiều Mẫn Ngôn giao cho hai phu phụ bọn họ, chính mình thì đi qua phòng cách vách giúp Hàm Thư chuẩn bị đồ ăn.

Buổi chiều, đợi Kiều Ưng Trạch bọn họ nếm qua cơm trưa và nghỉ ngơi tốt, hai người liền ngồi xe ngựa để một tòa nhà khác đang an trí cho nữ quyền Kiều gia, Cung Trác Lương hiện tại tuy rằng đôi trở về nam trang, nhưng mười lăm tuổi quả thật là không lớn, thêm lão phu nhân muốn tự mình cảm tạ hân, cho nên hân cùng nhau đi với Kiều Ưng Trạch qua chủ ốc, mà trừ bỏ lão phu nhân cùng Kiều phu nhân, mặc khác còn lưu lại ba di nương mang lão tam Kiều Ưng Tử cùng tiểu tam còn quần tả lốt Kiều Ưng Nhiên cùng nhau trú ở sương phòng.

“Trạch nhi thỉnh an tổ mẫu, mẫu thân.”

Kiều Ưng Trạch cùng lão phu nhân Kiều phu nhân kiến lễ (lễ gặp mặt), một đôi mắt thân thiết nhìn lão phu nhân, thấy bà trừ bỏ gầy yếu chút tinh thần cũng còn tốt lắm, trong lòng cuối cùng cũng thoải mái một ít, nhưng lại vừa nhìn thấy Kiều phu nhân ngồi bên cạnh, trong lòng liền căng thẳng, không nghĩ tới nữ nhân xưa nay kiều ngạo mạnh mẽ, hiện giờ tiểu tụy đơn bạc đến vậy.

Phía sau Kiều Ưng Trạch, Cung Trác Lương thỉnh an liền lui ra sau hai bước đứng ở một bên, nhìn thấy bộ dáng lão phu nhân trong lòng cũng buông lỏng, về phần Kiều phu nhân bên kia, lại là nhìn lướt qua liền lược qua.

“Ngoan tôn a, mau tới đây cho tổ mẫu nhìn xem.”

Lão phu nhân khi nhìn thấy Kiều Ưng Trạch đã đỏ hốc mắt, vội ngoác y lại ngồi bên cạnh mình, vừa sờ sờ mặt vừa sờ cánh tay nhìn kỹ nửa ngày, thấy y quả thật không có chút nào là không khỏe, lúc này mới hai tay tạo thành hình chữ thập nói câu A di đà phật, trên mặt rốt cục lộ ra vẻ vui mừng, mà còn lại Kiều phu nhân ngồi ở một bên thân sắc tiểu tụy nhìn ra ngoài cửa, một chút cũng không bị thân mật của hai bà cháu ảnh hưởng đến.

“Lương nhi cũng lại đây, ta cũng biết, Trạch nhi mấy ngày nay ít nhiều đều do ngại chiếu cố, còn có già trẻ bọn ta, nếu không phải ngại phải người đưa cơm đưa quần áo, hiện giờ không biết sẽ biến thành cái dạng gì, Trạch nhi a, thay tổ mẫu cho Lương nhi một cái đập đầu, đại ân này, Kiều gia chúng ta suốt đời khó quên a.”

Lão phu nhân lau khô mắt ướt át, lời kéo Cung Trác Lương lại để Kiều Ưng Trạch đập đầu hân, Cung Trác Lương bị kinh hách, vội đỡ lấy Kiều Ưng Trạch như muốn đập đầu lại không buông tay, luống cuống tay chân nói với lão phu nhân mình không nhận nổi, khó có được bộ dáng luống cuống nhưng lại chọc cười Kiều Ưng Trạch, liếc mắt nhìn người đang cười giễu cợt mình một cái, sau đó Cung Trác Lương cảm thấy thân thể chính mình như khô đi một nửa.

Lại nói tiếp lúc trước vì muốn để lại ấn tượng cho lão phu nhân, hân chủ động đi bái kiến lão phu nhân hai lần, chẳng qua vì hân là thiếp tì lại là ‘bị đuổi đi’, cho nên lão phu nhân tuy rằng không ghét hân nhưng cũng không cho hân bộ dáng vui vẻ, nhưng lời nói cũng chỉ thân nhiên, gọi tên hân thân cận như vậy cũng là lần đầu tiên.

“Lão phu nhân thật là muốn giết chết con, con làm sao nhận được lễ của tỷ phu chứ.”

Cung Trác Lương giả bộ đáng ngượng ngùng, trước đỡ Kiều Ưng Trạch đến ngồi bên cạnh lão phu nhân một lần nữa, chính mình mới ngoan ngoãn đứng trước hai người ngại ngùng cười cười.

“Đừng gọi cái gì lão phu nhân, nếu còn để lão bà tử ta trong mắt thì giống như tỷ tỷ tỷ phu ngại gọi tổ mẫu đi.”

Lão phu nhân lời kéo cánh tay Cung Trác Lương nhìn kỹ, thật sự là càng nhìn càng cảm thấy lớn lên rất giống cháu dâu, sau đó nhớ tới nha đầu tốt kia đã bị tôn nhi mình hưu thê, nghe nói nàng hiện giờ đang bệnh rất nặng, trong lòng thật sự là đau thương luyến tiếc a, nhưng nàng vẫn không nói ra lỗi của tôn nhi, nên chỉ có thể cảm thán trong lòng bọn họ mệnh khổ mà thôi, đều là bị trong nhà liên lụy a.

“Tổ mẫu.”

Lần đầu lấy thanh âm chân chính của mình kêu lên xưng hô này, Cung Trác Lương theo bản năng nhìn về phía Kiều Ưng Trạch, cũng đang nhìn qua hân, không khỏi nhìn nhau cười.

“Ngoan, Lương nhi a, tỷ tỷ ngại hiện tại thế nào rồi?”

Lão phu nhân cân nhắc tâm sự, cũng không chú ý động tĩnh của hai tiểu hậu bối, chỉ cảm thấy tình cảm của hai vợ chồng kia vẫn còn thâm hậu, không biết có thể có vài phần cơ hội tái hợp hay không, mà Kiều gia hiện giờ tuy nói bị đánh bại, nhưng trên người Trạch nhi có công danh, lại có Lương nhi để đệ giúp đỡ như vậy, cuộc sống cũng không tệ.

“Gia tỷ đầu năm bị thương ở chân, vốn tưởng rằng nghỉ ngơi mấy tháng là không sao, nhưng không biết như thế nào thân thể càng ngày lại càng yếu, hơn nữa…… Hiện giờ cả ngày bị bệnh mê man, các đại phu đều nói là vết thương cũ làm độc ở bên trong, chỉ có thể chậm rãi giải độc tĩnh dưỡng, và tránh những tổn thương nặng.”

Cung Trác Lương chú ý thần sắc của lão phu nhân, biết nàng tám phần là muốn phục hôn, vội dùng lời nói chặn lại nàng, quả nhiên, lão phu nhân sau khi nghe xong liền bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

“Tổ mẫu, nhà này tôn nhi đã mua lại, gọi Kiều Minh đến cho ngài sai phái đi, nha hoàn cùng sai vật đang chuẩn bị chọn mua, tổ mẫu nhìn xem còn thiếu cái gì.....”

Kiều Ứng Trạch ẩn theo an bài của Cung Trác Lương nói lại với lão phu nhân, lại bị lão phu nhân giơ tay lên ngăn lại y đang tiếp tục nói, Kiều Ứng Trạch khó hiểu nhìn nhìn lão nhân như là muốn đưa ra quyết định gì đó.

“Trạch nhi, tổ mẫu biết ngươi hiếu thuận, nhưng hôm nay phụ thân ngươi bị lưu đày đến phương bắc, nghe nói rời khỏi Bạc thành phải chạy ngựa hai mươi ngày, tổ mẫu thật sự là không có cách nào yên tâm ở lại trong này, hơn nữa, hiện giờ gia chủ trong nhà này là Hiền nhi, hẳn về sau phải ở lại trong kinh thành định cư, chúng ta cho dù không đi theo hẳn cùng đi kinh thành, cũng không có đạo lý ở lại Bạc thành cùng ngươi.....”

Lão phu nhân nắm tay Kiều Ứng Trạch để lên đầu gối của mình vỗ vỗ, ánh mắt nhìn y tràn đầy từ ái, nàng hôm nay nhìn thấy Cung Trác Lương đi cùng Kiều Ứng Trạch, chỉ biết tôn nhìn của nàng từ nay ở Bạc thành sẽ không phải chịu ủy khuất, nhưng nếu là các nàng già trẻ ấu nhi đều ở lại Bạc thành, lại sẽ là liên lụy đến y.

Hiện giờ trên người các nàng một chút tài sản riêng cũng không có, rồi lại mỗi người đều được nuông chiều từ bé, lão phu nhân luyến tiếc để cho ngoan tôn vừa mới sống thoải mái một chút lại phải chịu khổ, lưng lại mang theo nhiều gánh nặng như vậy.

“Tổ mẫu, điều này sao có thể!”

Kiều Ứng Trạch nghe vậy rất là kinh ngạc, vội cầm lại tay của lão phu nhân muốn ngăn cản, nhưng bị lão phu nhân ngăn lại.

“Đúng vậy, tổ mẫu, Hiền ca đã từ kinh thành trở về gấp, bằng không chờ hẳn sau khi trở về, chúng ta lại bàn bạc kỹ hơn.....”

Mà hai người ngồi bên cạnh Cung Trác Lương cũng thật kinh ngạc, mà ở góc độ của hắn, vừa lúc có thể nhìn thấy Kiều phu nhân ngồi ở đối diện sau khi nghe lão phu nhân nói những lời này, trên mặt hiện ra giận dữ và giãy giụa, hiển nhiên là nàng không đồng ý với quyết định này, nhưng khi nhắc đến Kiều Ứng Hiền, biểu tình của nàng liền biến đổi, lại giống như nhẩn nhai không nói gì thêm.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Cung Trác Nghiên.....

“Tổ mẫu đã quyết định, đi đến ở Hưng thành phía Bắc, kia có thân thích nhà mẹ đẻ của tổ ở mẫu, hơn nữa có thể ở gần chỗ phụ thân ngươi lưu đày một chút, tiện cho chúng ta chiếu cố hẳn, Trạch nhi, ngươi ở Bạc thành hảo hảo dưỡng thân thể, chính là hiếu thuận lớn nhất đối với tổ mẫu, thánh thượng nhân từ, chắc chắn có một ngày sẽ đặc xá phụ thân ngươi, đến lúc đó một nhà chúng ta lại đoàn tụ.....”

Thời điểm lão phu nhân nói những lời này về mặt kiên quyết nghiêm túc, căn bản không để cho cho Kiều Ứng Trạch cùng Cung Trác Lương phản bác nửa câu, Kiều gia tuy rằng suy tàn, nhưng vẫn đề nặng chữ hiếu, lão phu nhân vẫn là người có địa vị cao nhất trong nhà, cho nên một khi nàng đưa ra quyết định, mọi người không thể giáp mặt phản kích.

Kiều Ứng Trạch cùng Cung Trác Lương bất đắc dĩ cáo lui rồi đi, đợi trong phòng chỉ còn lại hai người lão phu nhân cùng Kiều phu nhân, Kiều phu nhân cắn chặt răng, nhìn lão phu nhân miễn cưỡng lộ ra chút tươi cười.

“Bà bà, nếu Trạch nhi hiếu thuận, cho nhà chúng ta ở Bạc thành, chúng ta cần gì phải đến Hưng thành ăn nhờ ở đậu chứ, nếu là lo lắng lão gia bên kia, đưa hai vị muội muội đi qua chiếu cố hẳn là được..... A!”

Kiều phu nhân còn chưa nói xong, đã bị lão phu nhân tùy tay ném chén trà lên trên người, nàng sợ tới mức lập tức nhảy dựng lên, kích động lấy khăn tay lau nước trên người, ánh mắt vừa sợ vừa giận.

“Ngươi còn biết Trạch nhi hiếu thuận? Lúc trước là ai hận không thể đem nó bức tử! Hiện tại lại muốn để Trạch nhi nuôi ngươi, da mặt ngươi còn không biết xấu hổ!”

Lão phu nhân hung tợn trừng mắt Kiều phu nhân, cầm lên chén trà muốn tiếp tục ném, lại nghe tiếng nương của Kiều Viện Âm ngăn cản, nàng cả kinh vội thay lão phu nhân thuận khí, mà Tôn thị nương của Kiều Ứng Từ ôm con của mình đứng ở cửa, như có điều gì suy nghĩ lạnh mặt nhìn các nàng, còn có một thiếp thị luống cuống tay chân hống Kiều Ứng Nhiên bị dọa khóc, trong phòng nhất thời loạn thành một đoàn.

“Người sáng suốt đều nhìn ra, hiện tại chúng ta ăn mặc ở đều là dựa vào tỷ đệ Cung gia, mà ngay cả Hiền nhi đang ở trong kinh thành, cũng không hoàn toàn là dựa vào bọn họ mới có tiền đồ tốt sao? Lúc trước con dâu tốt như vậy ngươi dù sao cũng chường mắt, thế nào cũng phải ba ba đi cầu thân đại tiểu thư nhà người ta, kết quả thế nào! Bọn họ một chút tình cảm thân thích cũng không có, Hiền nhi lại bị bao nhiêu ủy khuất!”

Lão phu nhân đem cái bàn đánh đến vang bang bang, nếu không phải vì thanh danh hai huynh đệ Kiều Ứng Trạch, nàng thật sự muốn đem nữ nhân ngu xuẩn ích kỷ này đuổi ra khỏi cửa, nữ nhân này lại không thấy chút thẹn nào trong lòng sao!

“Ô..... A.....”

Bị lão phu nhân mắn trước mặt các thiếp thất như vậy, Kiều phu nhân mặt đỏ lên, dùng khăn che mặt khóc lớn, chính là nàng trên mặt mang đau khổ, trên thực tế trong lòng vừa giận vừa hận, hận tất nhiên là lão phu nhân này người bảo thủ, ở lại Bạc thành hảo hảo sống qua ngày, không nên đi cái gì Hưng thành chịu khổ, còn trong nom cái lão bất tử vô liên si kia làm gì! Mà giận, chính là đường ca của mình bạc tình bạc nghĩa, không niệm một chút thân tình, đối đãi với mẫu tử nàng cùng Hiền nhi như thế.

“Thư của Hiền nhi ngươi cũng thấy rồi đấy, hiện giờ hấn ở kinh thành là cái tình cảnh gì? Ngươi nếu muốn hấn có một mẫu thân thất đức vứt bỏ chồng, hủy đi con đường làm quan tiền đồ của hấn, cả đời không ngóc đầu dậy nổi làm người, vậy ngươi liền ở lại Bạc thành hưởng phúc của người đi!”

Lão phu nhân như thế nào không nhìn ra Kiều phu nhân là già bộ khóc la, lập tức cười lạnh một tiếng, hung hăng chọt trúng chỗ đau của nàng.

“Này..... Ô.....”

Kiều phu nhân đem hy vọng cả đời đều kí thác lên người Kiều Ứng Hiền, nghe được lão phu nhân thật sự là lạnh thấu tâm, càng đang buồn hơn là hết thay đều là sự thật, cho nên Kiều phu nhân trong lúc nhất thời bị ai, che mặt khóc chạy về phòng của nàng.

“Các ngươi đều nghe, chuyện đi Hưng thành liền quyết định như vậy, chờ gặp qua Hiền nhi rồi lên đường, đều đi xuống đi.”

Che lại cái trán đang sưng đau, lão phu nhân đem ba di nương kia đuổi ra ngoài, sau đó một người nằm nghiêng trên tháp thờ dài. Kỳ thật bà làm sao muốn gây sức ép như vậy, nhưng thân thể Kiều Ứng Trạch như vậy, tự nuôi sống chính mình còn được, lấy cái gì nuôi sống tốt toàn gia các nàng, tình hình của cháu đầu hiện tại như vậy, lão phu nhân thật sự không muốn liên lụy bọn họ.

Hơn nữa, cũng nên để cho mọi người trong nhà chịu chút khổ cực, bằng không cả đời các nàng không phân biệt tốt xấu, không biết ơn nghĩa, về có sống cuộc sống khá giả, cũng giống như gia đình khó khăn mà an bình a.

XXXXXXXXXXXXX

“Tổ mẫu dù sao cũng đã ngoài sáu mươi, một đường xóc này làm sao chịu được, lại nói các nàng đã quen hưởng phúc, tới phương Bắc cũng không chịu lạnh được.....”

Rời khỏi chỗ lão phu nhân về đến nhà, mi của Kiều Ứng Trạch chưa hề giãn ra, luôn nghĩ làm sao khuyên lão phu nhân thay đổi chủ ý.

Bởi vì lúc trước chuẩn bị đầy đủ, trừ bỏ chút sản nghiệp trên danh nghĩa Cung Trác Lương chưa bị tổn hại ra, nhà bọn họ dời ra cũng có vài lượng, muốn cho toàn gia các nàng sống com no áo ấm cũng không khó, cho nên Kiều Ứng Trạch thật sự không muốn lão phu nhân đi phương Bắc chịu khổ.

“Ứng Trạch, ta biết ngươi là một mảnh hiếu tâm, nhưng chúng ta dù sao cũng đã ra ở riêng, trên danh nghĩa chính là cách một tầng thân thiết với nhà chính, nếu là lão phu nhân thực sự ở lại Bạc thành để chúng ta chiếu cố, kia lập trường của Ứng Hiền sẽ rất xấu hổ.....”

Giúp Kiều Ứng Trạch nằm trên đùi mình, Cung Trác Lương một bên thay y mát xa để mảy giãn ra, một bên dịu dàng khuyên nhủ.

Kỳ thật ở trong lòng Cung Trác Lương, cũng là không hy vọng các nàng ở lại Bạc thành, chính xác mà nói, là không hy vọng Kiều phu nhân ở lại chỗ này, nếu không lấy cái tính tình nhìn y không vừa mắt, bên này nhận hiếu kính của Kiều Ứng Trạch, bên kia còn phải nghĩ làm thế nào để áp bức Kiều Ứng Trạch làm nên giúp đỡ Kiều Ứng Hiền, hơn nữa sẽ không cho Kiều Ứng Trạch một lời hay ho nào, Cung Trác Lương cũng không muốn để Kiều Ứng Trạch lại phải chịu phần thương tâm này.

Lại nói về sau vạn nhất lão phu nhân phản đối bọn họ cùng một chỗ, cách bọn họ quá gần cũng không tốt, đến lúc đó cũng cần quá lo lắng.

“Này ta hiểu được, nhưng không ở Bạc thành, đến kinh thành cuộc sống cũng tốt, chúng ta lấy danh nghĩa hiếu kính tổ mẫu cho bọn họ một chút điền sản (tài sản nhà đất), như vậy càng bắt quá Ứng Hiền.”

Ý tứ của Cung Trác Lương Kiều Ứng Trạch hiểu được, lúc trước hấn làm chuẩn bị hết thảy, đều là lấy tư danh của lão phu nhân, mà nhà cho Kiều Ứng Hiền ở kinh thành, cũng được xem là tài sản riêng của Kiều Ứng Hiền, cũng không có tính vào tiền chung trong nhà, chính là sợ làm cho người ta có một loại ấn tượng ban ân đối với nhà chính, lại làm khó Kiều Ứng Hiền.

Về phần về sau lão phu nhân cùng Kiều Ứng Hiền xử lí tài sản riêng này như thế nào, Kiều Ứng Trạch cũng không thể xen vào.

“Ứng Hiền là một đứa nhỏ hiểu chuyện, chờ hấn trở về lại cùng đi khuyên tổ mẫu, ngươi hôm nay cũng đã mệt mỏi một ngày, cũng đừng hao tâm tổn sức về chuyện này, hảo hảo nghỉ ngơi một chút đi.”

Cung Trác Lương nhìn nhìn sắc trời, biết trời có chút muộn, nhưng hấn thật không yên tâm lưu lại một mình Kiều Ứng Hiền, vạn nhất buổi tối y không ngủ ngon thì làm sao bây giờ?

“Ăn cơm tối lại đi đi, ngươi mấy nay thay Kiều gia bận rộn, ta giữ lại ngươi ăn cơm tối là chuyện nên làm, không cần tránh kiêng kị cái gì.”

Nhìn thấy động tác Cung Trác Lương, Kiều Ứng Trạch biết hẳn là lo lắng cho mình, lập tức đứng dậy chủ động giữ hẳn lại, cười hẳn đem mình xem như người thật yếu ớt.

Tuy rằng không thể tận hiếu trước mặt tổ mẫu Kiều Ứng Trạch cảm thấy thật đáng tiếc, nhưng là không đến mức vì thế mà buồn bực không vui, những người đặc dụng trước mặt lão phu nhân, Kiều Ứng Trạch đã phân phó Kiều Minh trước rồi, đợi sau này chọn người trung thành mà chọn mua, có bọn họ hầu hạ lão phu nhân, dù có ở xa, Kiều Ứng Trạch vẫn có thể yên tâm chút.

“Ân..... Được.”

Bị Kiều Ứng Trạch chủ động hôn môi vurun đầu lưỡi liếm răng nanh, khoe miệng Cung Trác Lương câu lên, hướng người về phía trước, phản công đem người đè xuống thấp hôn thật sâu.

Khó trách thế nhân đều nói tiểu biệt thắng tân hôn, cảm giác lưu luyến này, quả nhiên có một tư vị triền miên a..... Cung Trác Lương có chút nghiền ngẫm suy nghĩ, mình và Kiều Ứng Trạch như bây giờ, mới xem như chân chính lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết để nói yêu thương đi?

Cùng lúc đó, tại một thôn nhỏ ngoài Bạc thành, vài tên côn đồ thô kệch dưới sự hướng dẫn của một người khác, quát tháo trong một gia đình nghèo, đem căn nhà nguyên bản sạch sẽ làm loạn thành một đoàn không nói, còn muốn đem nam chủ nhân muốn ngăn cản bọn họ đánh cho chết khiếp, ép hỏi nữ nhân trong nhà cùng đứa nhỏ, nhưng nam chủ nhân bề ngoài hàm hậu này lại cắn chặt răng không nói nửa câu, mấy tên côn đồ mắt thấy sắp gây tai nạn chết người, đành phải mắng chửi vợ vét rồi muốn đi, nhưng vẫn giữ lại hai người canh chừng, muốn đợi nữ nhân trong nhà trở về rồi bắt lấy người ‘đào hôn’ kia.

Bởi vì Cung phu nhân chỉ nói, phải hoàn hảo mạng thiếp thất trốn đi của đại thiếu gia cùng đứa nhỏ, cho nên bọn họ không cần lưu thủ với tên gian phu kia, tuy rằng vài tên vô lại đi theo đại thiếu gia thực hoài nghi hẳn có thể hay không sinh được đứa nhỏ, nhưng bọn hắn chỉ để ý việc kiếm được bạc hay không, đâu thêm để ý đến chuyện nhà giàu bọn hắn chứ.

Lúc những người khác rời khỏi, nam tử bị đập gãy cánh tay nhện đau, đi vào phòng bếp mở ra một đường hầm bí mật, sau khi ngã xuống liền mất đi ý thức, thẳng đến khi một người phụ nhân trẻ tuổi đem nhà của bọn họ đốt đi, sau đó đưa hắn ra khỏi mật đạo, hắn mới từ từ tỉnh lại, nhưng hơi thở rõ ràng đã yếu đi.

“Tướng công, tướng công người thế nào a, tướng công.....”

Đứa nhỏ vừa mới sinh ra khóc oa oa, tiểu phụ trẻ tuổi ôm trọng phu của mình khóc thất thanh, nước mắt che kín dung nhan xinh đẹp, bộ dáng cùng Cung Trác Lương khi mặc nửa trang có tám phần giống nhau, chỉ là càng thêm kiều mị động lòng người.

“Nghiên..... Thực xin lỗi.... Người đi theo..... Ta..... Chịu khổ..... Đi..... Đi tìm..... Nhị gia..... Hẳn là.... Tốt..... Người tốt.....”

Nam nhân mất đi vẻ cường tráng hàm hậu nhìn gắt gao thô tử của mình, muốn ôm nàng cùng đứa con, lại phát hiện mình vô lực nâng cánh tay lên, hẳn chỉ có thể nhìn chằm chằm vào nữ nhân mà mình yêu nhất, chết không nhắm mắt.....

“Không phải, ta thực hạnh phúc, tướng công, người vẫn thương ta như vậy, là ta luôn khi dễ người a, tướng công... Nương, người như thế nào có thể ác tâm như vậy, như thế nào có thể đối với ta như vậy!”

Cung Trác Nghiên ôm lấy trọng phu khóc thất thanh, trong đầu hiện ra đều là khoảnh khắc hai người bọn họ bên nhau, tên đại hùng ngốc nghếch kia bị mình khi dễ còn ngây ngốc đi theo ái mộ nàng, cái tên nam nhân dốt nát bị nàng kéo đi bỏ trốn còn bá vương ngành thượng cung, rõ ràng đã nói một đời một kiếp cùng nhau, như thế nào có thể bỏ nàng mà đi chứ!

“Tướng công, người chờ ta, người ở bên kia chờ ta, ta sẽ không để cho nàng có được Hiên nhi, con của chúng ta nhất định sẽ khỏe mạnh an khang trưởng thành, người nhất định phải chờ ta, không được đi trước nga.....”

Cung Trác Nghiên nằm ở trên người nam nhân, ôn nhu hôn lên môi đã lạnh băng của hắn, lời nói bá đạo lộ ra nồng đậm sầu bi, nàng lau đi nước mắt trên mặt, mạnh mẽ chống đỡ coi bỏ áo uy no hài tử trong đầu, sau đó đem thi thể trọng phu chôn dấu trong ngôi nhà tranh mà trước kia họ dựng lên, sau đó bôi đen mặt của mình cùng hài tử hướng về phía Bạc thành mà đi....

XXXXXXXXXXXXXXXX

Lại qua hai ngày, Kiều Ứng Hiên rốt cục chạy về Bạc thành, bởi vì lấy thân phận hiện tại của Cung Trác Lương, không tiện cùng bọn họ nói công sự, cho nên cũng không đi gặp lão phu nhân cùng hai huynh đệ Kiều Ứng Trạch, mà hắn còn phải thay tang phục cho đại ca đoàn mệnh của mình trên danh nghĩa của mình, cho nên cũng không tiện thiết yến trong nhà chiêu đãi Kiều Ứng Hiên, nên tìm một tửu lâu cách vách hiệu sách của mình.

Cùng Thạch Khang nói chuyện phiếm vừa cười ngửa ra khỏi nhà, chỉ thấy một thân ảnh dơ bẩn lão đạo ngã bên đường, nghe được thanh âm trẻ con khóc nỉ non, Cung Trác Lương vội thắng lại dây cương, kinh ngạc nhìn thân ảnh nữ tử trên mặt đất, Cung Lục thống mình vội chạy đến xem xét, lại bị nữ tử miễn cưỡng đứng lên tránh đi.

“Nhị gia..... Lương nhi.....”

Nữ tử nâng lên khuôn mặt dơ bẩn không nhìn rõ dung mạo, suy yếu gọi Cung Trác Lương một tiếng, ánh mắt nhìn hắn tràn đầy áy náy cùng tình cảm phúc tạp.

“Ngươi là..... Thạch đại ca, tìm chiếc xe ngựa đến.”

Cung Trác Lương nghi hoặc nhìn nữ tử trên mặt đất, bỗng nhiên trong lòng chấn động, cẩn thận nhìn rõ dung mạo của nàng, vội nhảy xuống ngựa bước nhanh đến nửa quỳ xuống, may mắn trong nhà hân không có người ngoài, cho nên Cung Trác Lương đơn giản nửa ôm lấy nữ tử, cũng không để ý bị nàng làm dơ một thân áo trắng.

“Thiếu gia, đi đâu?”

Thạch Khang nhìn thấy hình dáng của nữ tử cũng cả kinh, vội đem xe ngựa lại đây, tự mình đánh xe đỡ hai người đi vào, sau khi nhận được câu trả lời đi ‘nhà của tỷ tỷ’ của Cung Trác Lương, liền đánh xe đi để một mình Diệp Nhi chăm sóc cái nhà nhỏ kia.

“Tỷ..... Ngươi như thế nào lại.....”

Ngồi vào xe ngựa Thạch Khang mang tới, Cung Trác Lương kinh nghi (kinh ngạc nghi ngờ) nhìn vẻ mặt tiều tụy của Cung Trác Nghiên, thấy đứa nhỏ đáng thương đang khóc trong lòng nàng, vội ôm lấy thuần thực dỗ dành, đầu óc hiện ra đều là bộ dáng xinh đẹp kiều ngạo bá đạo của Cung Trác Nghiên khi còn bé.

Tuy sinh ra là thân nữ tử, tính tình cương liệt cũng không kém nam nhi chút nào, cũng là thân nhân duy nhất trong nhà bảo hộ Cung Trác Lương, tuy rằng phương thức quan tâm của nàng cũng thực bá đạo.

Cho nên việc kết hôn thay Cung Trác Lương cũng không có trách nàng, kia đều là lỗi của Cung phu nhân, thậm chí Cung Trác Lương còn khâm phục Cung Trác Nghiên, nàng là nữ tử của thời đại này có gan quyết tâm cùng nghị lực tranh thủ vì hạnh phúc của mình, cho nên thấy bộ dáng thê thảm của nàng hiện tại, trong lòng Cung Trác Lương thập phần chấn động, phản ứng đầu tiên là nàng bỏ trốn cùng kẻ lừa gạt, dù sao thời đại này nam nhân phụ bạc nhiều lắm.

“Lương nhi, tỷ thực xin lỗi ngươi.....”

Cung Trác Nghiên nhìn tiểu đệ thuần thực dỗ dành đứa nhỏ thay nó lau tay lau mặt, hốc mắt sớm đã khô lại một lần nữa chứa đầy nước mắt, chậm rãi nói cùng hân cuộc sống hai năm qua của mình.

Nguyên lai Cung Trác Nghiên lúc trước sau khi bỏ trốn cùng người yêu, bởi vì nàng đã tính, nên nữ phần nam trang cùng trượng phu chạy đi rất nhiều nơi, dựa vào năng lực kinh thương xuất sắc, ngày trôi qua cũng thập phần tiêu sái khoái hoạt.

Thẳng đến khi nửa năm trước ở phương Bắc nghe được tên của Cung Trác Lương, Cung Trác Nghiên mới biết được hân lại có thanh danh lớn như vậy, nàng lúc ấy còn thực cao hứng cho tiền đồ của đệ đệ nhất gan khi xưa, vốn tưởng rằng Cung Trác Lương là được Cung Trác Tường chiều cố, dù sao đường ca kia đối với Lương nhi đệ đệ che chở như thế nào nàng thấy rất rõ ràng, nhưng khi hỏi qua, lại nghe nói hân nhờ vào tỷ tỷ của hân là con dâu của nhà tri phủ, phu nhân của cử nhân văn văn, Cung Trác Nghiên mới biết chuyện không đúng, liền cùng trượng phu trở về Bạc thành tra xét.

Khi đó Cung Trác Lương bọn họ đã ra ở riêng một mình, Cung Trác Nghiên để trượng phu trộm quan sát thật lâu, ẩn theo manh mối cân nhắc ra sự thật, Cung Trác Nghiên cảm thấy rất có lỗi với Cung Trác Lương, sau lại thấy hân sống thật sự không tồi, lúc này mới bớt áy náy một ít, nhưng lúc này nàng đang có mang, lại bởi vì giai đoạn trước lo lắng bất an làm tổn thương thân thể, thai nhi cũng không ổn, hai vợ chồng rơi vào đường cùng chỉ phải tìm một trấn nhỏ lân cận ở lại giữ thai, lại không biết như thế nào bị Cung phu nhân phát hiện hành tung, lại phải người tới của lấy danh nghĩa bắt thiếp bỏ trốn muốn bắt lấy mẫu tử các nàng, có người báo lại nàng trốn vào mật đạo né qua một kiếp, trượng phu của nàng lại bị những người đó đánh chết.....

“Tỷ, ta không biết các ngươi..... Ngươi phải nén bi thương a.”

Cung Trác Lương nhìn cháu ngoại trai phần nộn đáng yêu trong ngực, lại nhìn Cung Trác Nghiên bình tĩnh dị thường trước mặt, trong lòng có dự cảm không ổn.

Đối với chuyện Cung phu nhân muốn cướp đoạt đứa nhỏ, Cung Trác Lương đoán rằng là bởi vì Cung Trác Ngọc đã chết, Cung gia tuyệt hậu, cho nên mới muốn đem ngoại tôn dưỡng như cháu trai để kế thừa nhà, nhưng Cung Trác Lương không thể tưởng được nàng lại hạ độc thủ với nữ nhi thân sinh của mình như vậy.....

Chẳng lẽ ở trong lòng Cung phu nhân, đã từng giao phó kỳ vọng cao, có thể vì nữ nhi đồng danh một chữ ‘trác’ với con trai mình, cùng người khác bỏ trốn xem như là sỉ nhục cùng tội nghiệt sao? Bức tử nữ nhi của mình như vậy, cũng thực sự quá độc ác đi, người đàn bà kia, thật sự đã điên rồi sao?

Đội hân an trí xong tòa nhà hân dùng thân phận ‘bị chồng ruồng bỏ’, Cung Trác Lương để cho Diệp Nhi ở lại chiếu cố mẫu tử Cung Trác Nghiên, còn để cho Thạch Khang hỗ trợ đi tìm thi thể của trượng phu Cung Trác Nghiên về, lại lo lắng ở lại trấn an nàng nửa ngày, lúc này mới vội vàng chạy đi đến chỗ hẹn cùng Kiều gia huynh đệ.

PH: Khóc hết nước mắt, bản thân không thích ngược, làm đến đoạn của Nghiên tỷ mà ruột gan thắt lại hết, edit không nổi luôn huhuhuhu....

Phụ nữ vốn đã khổ mà phụ nữ phong kiến còn khổ hơn ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Sóng Trước Mới Yên Sóng Sau Lại Tới.....

Lúc trước Cung Trác Lương đã phân phó gã sai vặt, đi đến từ lâu nói bên này có việc bận sẽ tới trễ, cho nên sau khi hắn đến hai huynh đệ Kiều Ứng Trạch không hỏi nhiều, nhưng thật ra Cung Trác Lương thấy bộ dáng Kiều Ứng Hiền rầu rĩ không vui, lấy ánh mắt hỏi Kiều Ứng Trạch tiến triển sự tình, thấy đối phương nhẹ nhàng lắc đầu ám chỉ, xem ra hai người bọn họ vẫn là không thể làm cho lão phu nhân thay đổi chủ ý.

“Tổ mẫu kiên trì muốn đi Hưng thành, chúng ta khuyên như thế nào cũng vô dụng, ngày mai ta liền hộ tống các nàng lên đường, ca, ngươi yên tâm đi, ta nhất định sẽ đem tổ mẫu các nàng đàn xếp tốt rồi lại quay về kinh, cũng nhất định sẽ chăm sóc thật tốt, không cô phụ kỳ vọng của mọi người đối với ta.”

Kiều Ứng Hiền tất nhiên là nhìn thấu hành động của hai người, không muốn để cho bọn họ lo lắng cho mình, tức thì nở nụ cười trấn an hai người bọn họ một câu, sau đó chủ động nâng chén kính Kiều Ứng Trạch.

Kiều Ứng Hiền hôm nay nói chuyện riêng cùng tổ mẫu và mẫu thân rất lâu, tất nhiên là biết khó khăn trong nhà hiện nay, cùng tổ mẫu giống nhau, Kiều Ứng Hiền cũng không muốn Kiều Ứng Trạch vất vả, cho nên tuy rằng luyến tiếc tổ mẫu cùng mẫu thân đi phương Bắc, nhưng hiện giờ cuộc sống của chính mình đều phải dựa vào ca ca trợ giúp, thật sự không có tư cách tùy hứng, cho nên cũng chỉ có thể miễn cưỡng đồng ý an bài của tổ mẫu, nghỉ chờ mình đứng vững ở kinh thành, sẽ đem người nhà đều đón vào kinh.

“Ngươi có thể nghĩ như vậy là tốt rồi.”

Trải qua ngày này ở chung, Kiều Ứng Trạch cũng phát hiện thay đổi của đệ đệ, cảm thấy được hắn so với trước kia trầm ổn hơn nhiều, điều này làm cho Kiều Ứng Trạch thật cao hứng, đối Kiều Ứng Hiền cũng yên tâm không ít, hàm chứa ý cười uống rượu hắn kính.

“Ta cũng muốn cảm ơn Lương đệ cùng đại tẩu, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết tan, ân tình của các ngươi, Kiều Ứng Hiền vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên.”

Kiều Ứng Hiền rót đầy rượu cho mình và Cung Trác Lương, nhìn ánh mắt của hắn tràn ngập cảm kích cùng tình ý phức tạp, từ lúc ban đầu đơn thuần là thích mông lung, từ sau khi đính hôn chủ động buông tha, lại đến cảm kích thật sâu bây giờ..... Nếu như mình bây giờ lưng không mang gia đình thì tốt bao nhiêu, Kiều Ứng Hiền có chút chua xót nghĩ, chung quy là vô duyên a.

“Hiền ca rất khách khí, đây đều là tiểu đệ phải làm.”

Trong lòng Cung Trác Lương lo lắng cho Cung Trác Nghiên, nghe vậy chính là sáng khoái uống rượu cùng Kiều Ứng Hiền, vẫn không chú ý tới thần sắc của hắn, nhưng là Kiều Ứng Trạch ngồi đối diện hắn thấy được, ánh mắt của hắn nhìn hai người đó giật giật, mở miệng đem đề tài dẫn đến trên đồ ăn, vì thế ba người đều có chút không yên lòng động đũa, một bữa cơm ăn có chút nặng nề.

“Hiền giờ sự tình đã định như vậy, vậy ngươi hôm nay cử vài hạ nhân đi Hưng thành trước, chọn một căn nhà tốt, về phần đất vườn sản nghiệp vân vân thì quên đi, dù sao không ở lại lâu, để lại bạc cho tổ mẫu chi tiêu đủ hai năm, còn lại ngươi đem đi kinh thành đi, mua sắm chút đất vườn sản nghiệp, sau này để vợ chồng các ngươi sống, phần lễ đưa cho quan lớn, cũng không để cho người ta xem nhẹ.”

Sau khi ăn xong, Kiều Ứng Trạch đưa ra cái hạp đã được Cung Trác Lương chuẩn bị tốt đưa đến trước mặt Kiều Ứng Hiền, tuy nói là người một nhà, nhưng Kiều Ứng Trạch thật sự không tin được nhân phẩm của mẫu thân mình cùng các di nương, nếu lão thái thái có nhiều bạc bên người, sợ là lại gặp phải họa gì, không bằng đều để cho Kiều Ứng Hiền cầm, y tin tưởng Kiều Ứng Hiền không phải là người phá sản.

“Ca.....”

Kiều Ứng Hiền nhìn hạp tiền trước mặt, hốc mắt đã hơi phồng đỏ, cứ việc hắn bây giờ cao lớn cường tráng hơn Kiều Ứng Trạch rất nhiều, nhưng ở trước mặt Kiều Ứng Trạch, hắn lại vẫn như cũ cảm thấy được đối phương mới là người làm cho người ta cảm thấy tin cậy dựa dẫm.

Lắc lắc đầu dứt bỏ ý thức muốn dựa dẫm vào ca ca, ở trong lòng Kiều Ứng Hiền yên lặng tức giận chính mình, phải là chính mình trợ giúp chiếu cố mới đúng a.

“Này đó cũng không phải đưa cho ngươi, về sau dư dả trả lại cho ta là được, chỉ là có một điều, vết xe đổ của phụ thân, chờ ngươi làm quan, cái gì nên làm cái gì không nên làm phải hiểu rõ..... Cái gì không hiểu, viết thư hỏi ta, hoặc là tìm Lư sư huynh cùng Cung đại ca thương lượng, không được tùy hứng làm bậy.”

Đem cái lắc đầu của Kiều Ứng Hiền trở thành ý không muốn nhận tiền, Kiều Ứng Trạch không tránh khỏi nói hắn hai câu, mặc dù có lòng muốn hắn lớn dần, cho nên cuối cùng vẫn là nhịn không được dặn dò mấy câu.

“Ta đã biết ca, ngươi yên tâm đi.”

Kiều Ứng Hiền không ngừng gật đầu đáp ứng, sau khi thu bạc đã bị Kiều Ứng Trạch đẩy về bên lão phu nhân, ngày mai sẽ khởi hành, hắn còn nhiều chuyện phải an bài.

Vốn Kiều Ứng Hiền còn muốn đi thăm ‘Cung Trác Nghiên’, nhưng bị Kiều Ứng Trạch cùng Cung Trác Lương lấy lý do bệnh nặng cự tuyệt, hắn lo lắng

đụng tới chuyện thương tâm của ca ca, liền không nói gì thêm nữa chỉ nói mong hai người mau chóng được tái hợp, lòng tràn đầy tiếc nuối cáo từ đi.

“Thật là ca ca uy phong a.”

Đợi sau khi Kiều Ứng Hiền đi rồi, Cung Trác Lương chống cằm tựa vào trên bàn, cười tủm tỉm nhìn về phía Kiều Ứng Trạch, nói thật, mỗi khi nhìn tướng mạo một bộ hiệp khách của Kiều Ứng Hiền, bộ dáng ngoan ngoãn nghe giáo huấn của Kiều Ứng Trạch gây mạnh mẽ, Cung Trác Lương cảm thấy thập phần buồn cười a.

Bất quá Cung Trác Lương phải thừa nhận, cái dáng vẻ kia của tiểu tướng công nhà mình, làm cho hắn rất muốn đẩy ngã a.....

“Hiền giờ sắc trời không còn sớm, ta muốn đi ngủ một?”

Đối với việc không được chung nhà với Cung Trác Lương, trong lòng Kiều Ứng Trạch ít nhiều vẫn có chút buồn bực, nhưng đổi góc độ khác mà nói, bởi vì không như hình với bóng như trong quá khứ, Kiều Ứng Trạch cũng càng thêm thấy rõ Cung Trác Lương đối với mình quan trọng như thế nào, nhất là tình huống mất ngủ mấy ngày nay.....

“Ân, được.”

Nghĩ thầm có Diệp Nhi ở nhà chiếu cố mẫu tử Cung Trác Nghiên, Cung Trác Lương cũng không vội vã về xem các nàng, mà trước mắt Kiều Ứng Trạch đang bề bộn nhiều chuyện trong nhà, cũng không thích hợp tăng thêm gánh nặng cho y, cho nên Cung Trác Lương trước hết không đem chuyện Cung Trác Nghiên xuất hiện nói cho y biết, sau khi ngồi một lúc, gặp phải Kiều Ứng Hiền có việc tìm Kiều Ứng Trạch thương lượng, Cung Trác Lương cáo từ rồi đi trước, đi thăm Cung Trác Nghiên.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

“Thật là vạn hạnh, có thể gặp được đệ tể như vậy, Lương nhi người thật là có phúc.” (Đệ tể có thể là chồng của em trai)

Hai tỷ đệ ném qua com chiều, Cung Trác Nghiên liền lôi kéo Cung Trác Lương đến nói chuyện, nghe hắn kể lại mọi chuyện, quả nhiên cùng tin tức hai vợ chồng mình thám thính không sai biệt lắm, Cung Trác Nghiên nhẹ nhàng thở ra buông tiếng thở dài, cảm giác áy náy trong lòng rốt cục cũng tán đi.

“Đúng vậy, ít nhiều có y..... Tỷ, người về sau có tính toán gì không?”

Bởi vì hai chữ đệ tể này mà co rút khóe miệng, Cung Trác Lương ôm cháu ngoại trai trong ngực, tâm nói kỳ thật người là em dâu người.

Cung Trác Lương nói rõ ràng với Cung Trác Nghiên, tự nhiên là đem hết thấy công lao đều đổ lên người Kiều Ứng Trạch, dù sao lấy tính cách cùng tuổi tác trước kia của hắn mà nói, chỉ mấy năm mà thay đổi lớn như vậy rất dị thường, mà đối với Cung Trác Nghiên tinh thần bình thường đến mức dị thường này, Cung Trác Lương đã ẩn ẩn có chút lo lắng, dù sao tướng công năng vừa mất, không nên bình tĩnh sáng sủa như hiện tại đi?

“Ta a, còn chưa nghĩ được, Lương nhi, tiểu Hiền Nhi và người thật hợp ý, trước kia ngoại trừ ta cùng tỷ phụ người, ai ôm nó đều khóc a.”

Đem vấn đề của Cung Trác Lương trả lời có lẽ cho qua, dựa vào trên giường Cung Trác Nghiên ôn nhu cung chiều nhìn đứa nhỏ trong lòng Cung Trác Lương, toát ra tình thương của mẹ.

“Phải không? Hiền nhi cũng thật xinh đẹp, xem này ánh mắt cùng cái miệng nhỏ nhắn, giống tỷ tỷ như đúc, không biết, còn tưởng rằng là một tiểu cô nương a.”

Tuy rằng đứa nhỏ con nhỏ chưa có nảy nở, nhưng cùng mẫu thân giống nhau là ngũ quan thập phần tươi sáng, Cung Trác Lương nhìn thấy cháu ngoại trai này đã cảm thấy thập phần thân cận, mà lại nhìn thấy bộ dáng Cung Trác Nghiên sùng ái đứa nhỏ, tâm đang treo lơ lửng của hắn cũng buông lỏng một chút, cảm thấy được có đứa nhỏ làm vầng quang, loại tư tưởng này hại chết biết bao nhiêu mạng người a..... Lấy tính cách kiên cường mạnh mẽ của Cung Trác Nghiên, hắn là sẽ không làm xằng bậy.

“Cháu ngoại trai giống chú, nhìn người a, ta thật giống như nhìn thấy bộ dáng Hiền nhi sau khi lớn lên.....”

Ánh mắt Cung Trác Nghiên chuyển từ mặt đứa nhỏ đến trên mặt Cung Trác Lương, trong lúc nhất thời nhìn đến ngây ngốc.

“Ha ha, ta cùng tỷ tỷ lớn lên giống nhau a, đúng rồi, đứa nhỏ này đại danh là gì?”

Cung Trác Lương bị nhìn có điểm sợ hãi, vội cười a a dời đi một chút đề tài, lần đầu không phải từ trong gương nhìn thấy bộ dáng nữ trang của mình, Cung Trác Lương cảm thấy thật là quý dị, chính mình đời trước cô đơn, đời này đã có tỷ tỷ giống nhau như song bào thai, cũng thật không tồi.

“Cung Cẩm Hiền, tỷ phụ người là một cô nhi, chỉ nhớ rõ nhũ danh của mình là một chữ Cẩm, trước kia hắn theo họ nhà chúng ta, cho nên hai chúng ta liền lấy tên này cho đứa nhỏ.”

Nhận thấy được chính mình thất thố, Cung Trác Nghiên rũ tầm mắt xuống có chút miễn cưỡng cười cười, không để cho Cung Trác Lương nhìn ra suy nghĩ phức tạp của mình.

“Tỷ..... A, Hiền nhi khóc.”

Nghe Cung Trắc Nghiên nhắc đến tỷ phụ, tưởng lời của mình gọi lên chuyện thương tâm của nàng, Cung Trắc Lương cũng không biết nên an ủi nàng như thế nào, tiêu bảo bảo trong lòng đột nhiên máu me oa oa khóc lên, Cung Trắc Lương vội đem đứa nhỏ đưa trở về.

“Nó đây là đôi bụng.”

Cung Trắc Nghiên tiếp nhận đứa nhỏ sờ sờ trong quần nhỏ của nó, thấy không có bị ướt, lại đem hân để vào trước ngực của mình. Mà Cung Trắc Lương thấy thế, vội mượn cơ hội cáo từ rồi đi.

“Hiện nhi, cữu cữu của ngươi cùng chồng của hân đều là người rất tốt, về sau chắc chắn sẽ chăm sóc tốt cho con, con trai a, nương thật sự luyến tiếc ngươi, nhưng cha ngươi còn chờ nương a, nương không thể để cho hân cô linh linh đi một mình được.....”

Sau khi Cung Trắc Lương rời khỏi phòng, Cung Trắc Nghiên nhẹ nhàng vỗ về gương mặt nhỏ nhắn của con trai cố gắng dỗ nó bú sữa mẹ, thì thảo tự nói với nó rất nhiều.

“Diệp Nhi, tỷ tỷ bên này liền vất vả ngươi chiếu cố mấy ngày, chờ chuyện Kiều gia bên kia rõ ràng, ta lại an bài mẫu tử nàng đi nơi khác.”

Rời khỏi phòng của Cung Trắc Nghiên, trong lòng Cung Trắc Lương vẫn có chút bất an, kêu Diệp Nhi qua dặn dò vài câu, nghĩ thầm để giải quyết xong chuyện của Kiều gia, trước hết phải thay tên đổi họ cho mẫu tử Cung Trắc Nghiên đến thành khác sống, chờ kế hoạch của mình xong, lại xem nàng muốn giải quyết ân oán với Cung gia như thế nào, nghĩ đến Cung Trắc Nghiên cũng là có thể thông cảm.

“Thiếu gia yên tâm, Diệp Nhi sẽ chiếu cố thật tốt cho đại tiểu thư.”

Diệp Nhi mỉm cười thay Cung Trắc Lương sửa sang lại quần áo cho tốt, đưa hân ra cửa, trong lòng đã quyết định chủ ý, không thể để cho vị đại tiểu thư này phá hư chuyện của thiếu gia.

Bởi vì vội vàng đưa tiễn người nhà Kiều gia, cho nên sáng sớm hôm sau Cung Trắc Lương liền cùng Kiều Ứng Trạch vội vàng đi, bắt quá mới vài ngày không gặp Kiều phu nhân, liền phát hiện nàng cả người thật tiêu tụy, sau khi nha hoàn của hồi môn của nàng, cũng chính là mẹ của Kiều Viện Âm nâng lên xe ngựa, liền trầm mặt không có chút động tĩnh, mà hết thấy sự vụ đều là mẫu tử Tôn thị Kiều Ứng Từ lo liệu, không biết, cơ hồ còn nghĩ nàng mới là chủ mẫu.

Kiều Ứng Hiền bận việc bên ngoài, chỉ cho là mẫu thân mình không thoải mái, nhị di nương cùng chiếu cố, tam di nương giúp đỡ lo liệu cũng là bình thường, không chú ý tới cách thức của những nữ nhân này, mà Cung Trắc Lương cùng Kiều Ứng Trạch thấy thế cũng không muốn để ý nhiều, cũng chỉ cho là không chú ý tới xe ngựa của lão phu nhân.

Một người thiếp thị ôm đứa nhỏ thứ tư Kiều Ứng Nhiên ngồi cùng với lão phu nhân, nhìn thấy Cung Trắc Lương cùng Kiều Ứng Trạch đi lên, liền thủ lễ nghiêng người đưa lưng về phía bọn họ đỡ đứa nhỏ, mà lão phu nhân thì ôm Kiều Ứng Từ để cho ngồi đối diện hai bọn họ.

“Từ nhi, như thế nào lại khóc đến mất ngủ vào như vậy, lại đây để đại ca nhìn xem.”

Kiều Ứng Trạch hướng lão phu nhân thỉnh an, liền thấy tam đệ ngồi trong lòng nàng khóc đến mất ngủ đồ chỉ còn thấy khe hở, vội đem nó gọi tới bên cạnh mình, có chút đau lòng nhìn nó.

Kiều Ứng Từ năm nay bảy tuổi, bộ dáng càng ngày càng giống mẫu thân ôn nhu xinh đẹp của nó, phần điều ngọc mảy mảy phần chọc người yêu thương, vì nó là do Kiều Ứng Trạch dạy vỡ lòng, cho nên hai năm nay hai huynh đệ thập phần thân cận, hiện giờ nhìn bộ dáng đáng thương của nó như vậy, thật có xúc động muốn giữ đứa nhỏ này lại, nhưng lại sợ chính mình không chiếu cố tốt cho nó.

“Đại ca, Lương ca ca.....”

Kiều Ứng Từ mở to hai mắt có thể so sánh như cá vàng phao phao nhìn hai người, vừa tội nghiệp vừa muốn bắt đầu khóc, nhưng là nghe được thanh âm thờ dài phía sau của tổ mẫu, nó liền ngừng khóc ngồi trở về.

Trong lòng Kiều Ứng Từ ngàn vạn lần luyến tiếc đại ca cùng nhị ca, nhưng hai ngày nay nó khóc nháo muốn ở lại, lại bị mẫu thân hung hãn mắng, tiểu PP bị đánh vẫn còn đau, nó lại không dám nói cho người khác biết, chỉ có thể tự mình cứng rắn chịu đựng, Kiều Ứng Từ biết mẫu thân muốn chính mình thay thế hai ca ca ở lại bên cạnh tổ mẫu, về sau có thể làm cho nàng thay thế vị trí của mẹ cả, nhưng Kiều Ứng Từ thật sự không muốn rời xa hai ca ca, ô ô.....

“Tổ mẫu, Từ nhi đang ở độ tuổi đọc sách, trình độ ở phương Bắc so với phía nam cùng trong kinh đều kém rất nhiều, chậm trễ sẽ không tốt, không bằng theo ta ở lại trong kinh, cũng là theo giúp ta làm một số việc.”

Cửa xe ngựa bị đẩy ra, vừa định cùng lão phu nhân xin chỉ thị khởi hành nhìn thấy tam đệ như vậy cũng thực luyến tiếc, ngồi phía sau đem Kiều Ứng Từ ôm vào trong ngực, trấn an sờ sờ khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của nó.

“Đừng vậy tổ mẫu, Từ nhi là người thông minh, về sao thành tựu so với hai ca ca chúng ta không chừng đều mạnh hơn, chậm trễ thật luyến tiếc.”

Kiều Ứng Trạch thấy Kiều Ứng Hiền đã mở miệng, lại nhớ đến bộ dáng tự đắc khó nén của Tôn thị, liền cũng đi khuyên hai câu. Tuy rằng không phải muốn ra mặt cho Kiều phu nhân, nhưng bọn hân làm con trai trưởng, cũng không thể mất nhìn thiếp thị đàn áp uy phong của mẹ cả đi, lưu tam đệ lại bên người nhị đệ, đỡ đứa nhỏ cũng tốt, cũng làm cho Tôn di nương suy nghĩ lại phân lượng thân phận của mình, không dám xằng bậy.

“Nhị ca.....”

Kiều Ưng Từ nhất thời bị Kiều Ưng Hiền ôm vào trong ngực, thật giống như rót cục chiếm được chỗ dựa, ôm cổ hần không chịu buông tay, dù sợ hãi mầu thân nhưng vẫn còn các ca ca đáng tin cậy a,

“Vậy thì như thế, theo ý các người đi, sau này tổ mẫu không có các người bên người, huynh đệ các người phải giúp đỡ lẫn nhau, tương thân tương ái a.”

Lão phu nhân nhìn ba tôn tử che chở cho nhau, khuôn mặt nguyên bản nghiêm túc liền trở nên từ ái, kéo tay hai đứa cháu nắm lại, trong lòng thập phần thỏa mãn, có các cháu tốt như vậy, lão thái gia đối nàng không tệ a.

“Tổ mẫu yên tâm.”

Kiều Ưng Trạch cùng Kiều Ưng Hiền nhìn nhau cười, đồng lòng trả lời, mà Kiều Ưng Từ thấy thế híp mắt trái nhìn phải xem, cũng học theo đem tay nhỏ bé bỏ vào tay lão phu nhân, cũng sợ hãi lên tiếng, làm cho lão thái thái yêu thích phải đem nó kéo ôm vào trong ngực kêu ngoan tồn.

Cung Trác Lương ngồi một bên mỉm cười nhìn người một nhà này, nhìn thấy Kiều Ưng Trạch tươi cười nhìn lại mình, trong lòng cũng không khỏi cũng tràn đầy ấm áp, đã từng a, chính mình cũng là một trong những thành viên này, về sau, chính mình cũng đem một lần nữa trở thành một thành viên trong bọn họ.

Thẳng đến khi đưa lão phu nhân các nàng đi xa, Kiều Ưng Trạch cùng Cung Trác Lương mới ngồi xe trở lại thành, dọc theo đường đi, Cung Trác Lương đem chuyện của Cung Trác Nghiên nói cho Kiều Ưng Trạch, Kiều Ưng Trạch nghe vậy cũng là thôn thức, bởi vì y hiện tại không tiện ra mặt, cho nên liền đề cho Cung Trác Lương chiếu cố mẫu tử các nàng, về phần xử lí Cung gia như thế nào, y đề nghị Cung Trác Lương viết thư báo cho Cung Trác Tường biết.

Nguyên bản Cung Trác Lương cùng Kiều Ưng Trạch đều cảm thấy những người Cung gia này là tròng phạt đúng tội, hơn nữa bọn họ sống như bây giờ đã là chịu tội, nhưng hiện tại xem ra, bọn họ như vậy còn có thể hại người khác, vậy không thể bỏ mặc như vậy, bọn họ có lẽ không có quyền đi chấm dứt sinh mệnh của người khác, nhưng đều là người có quyền lợi.

Cuối cùng, hai người thương lượng đề cho Cung Trác Tường tránh khỏi chuyện của tỷ tỷ, chỉ là hiện tại lấy Cung lão gia đến nhà chính hỏi ý kiến, dựa vào chuyện mưu hại chồng, nhà chính có thể thu thập độc phụ Cung phu nhân.

Về tới Bạc thành, trong lòng Cung Trác Lương thủy chung có chút không yên, không đi ăn cơm cùng Kiều Ưng Trạch, mà là một mình đi đến tiểu trạch Cung Trác Nghiên ở, nhưng lúc hần gõ cửa lại phát hiện cửa không khóa, trong lòng Cung Trác Lương cả kinh vội đẩy cửa chạy vào, chỉ thấy trên tháp thượng bị đẩy ngã Nhưộc Lam bị buộc thành cái bánh chưng, bên người nàng là Cung Cẩm Hiền khóc không ngừng, mà Cung Trác Nghiên đã không thấy bóng dáng.....

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Thành Toàn

“Diệp Nhi, sao lại thế này!”

Cung Trác Lương bước lên phía trước giúp Diệp Nhi cời dây trói, nhìn thấy trên tháp còn một phong thư để tên của mình, Cung Trác Lương lập tức xé mở phong thư xem.

“Thiếu gia, đại tiểu thư tìm Cung phu nhân, đi hơn nửa canh giờ rồi!”

Diệp Nhi cời bỏ khăn bịt miệng, vội vàng nói hướng đi của Cung Trác Nghiên, mà lúc này Cung Trác Lương đã xem xong thư rồi, nhét vào trong ngực chạy ra ngoài.

“Chiếu cố Hiền nhi cho tốt!”

Cung Trác Lương nói xong chạy ra ngoài cửa lưu loát nhảy lên ngựa, quay đầu ngựa chạy đi trong lòng đã có cân nhắc, lo lắng mình một mình đi trước, Cung phu nhân vạn nhất nổi điên chính mình lại không vào được Cung gia, cho nên Cung Trác Lương trước tiên chạy về bên Ngô thị gọi tùy tùng, sau đó mang người cùng chạy về Cung gia.

“Đại tiểu thư đang ở đâu!”

Sau khi tới cửa trực tiếp nhảy xuống ngựa, Cung Trác Lương tóm lấy người canh cửa đang muốn lấy lòng, mặt đằng đằng sát khí lớn tiếng hỏi.

“Ồ, ở phụ, trong phòng phu nhân!”

Người canh cửa bị bộ dáng của Cung Trác Lương dọa phải, run rẩy chỉ vào bên trong, sau đó bị đẩy mạnh ngã trên mặt đất, chờ gã cùng những người canh cửa phục hồi lại tinh thần, Cung Trác Lương đã mang theo một đám người xông vào.

“Hai người các người theo ta đi vào, những người khác canh giữ ở bên ngoài.”

Gia phó đang hỗn loạn cũng không dám ngăn Cung Trác Lương, hấn một đường cơ hồ không bị ngăn cản chạy tới trước cửa viện Cung phu nhân, chọn Cung Nhị cùng Cung Tam đi theo vào, những người khác bị Cung Trác Lương lưu lại chờ ngoài cửa viện.

“Đại tiểu thư đâu? Tỷ!”

Tùy tay túm một nha hoàn hỏi chỗ của Cung Trác Nghiên, trong tiếng kêu sợ hãi của bọn nha hoàn Cung Trác Lương xông vào chủ ốc, đẩy cánh cửa phòng đang đóng chặt, nhìn thấy chính là Cung Trác Nghiên một thân áo trắng cùng Cung phu nhân chống quải trượng đang tức giận đến muốn hôn mê, mà giữa các nàng toàn bộ bàn ghế cách đó đều bị lật ngã, xem ra đều là kiệt tác của Cung Trác Nghiên.

“Tỷ, người có khỏe không?”

Nhìn thấy Cung Trác Nghiên hoàn hảo đứng ở trước mặt, Cung Trác Lương không khỏi nhẹ nhàng thở dài một hơi, thầm nghĩ người không có gì là tốt rồi, lúc hấn muốn đi qua chỗ của Cung Trác Nghiên, Cung Trác Nghiên bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía hấn, kia tươi cười hàm chứa nước mắt tràn ngập hương vị tuyệt vọng, linh cảm trong lòng Cung Trác Lương mãnh liệt động dậy, theo bản năng bước một bước một bước dài về phía Cung Trác Nghiên, nhưng cuối cùng cũng không nhanh bằng chủ thủ nàng giấu trong tay áo.

“Tỷ!”

Mắt thấy máu tươi từ bụng Cung Trác Nghiên chảy ra bắt đầu nhiễm đỏ y phục màu trắng, Cung Trác Lương ôm chặt thân thể nàng đang dần cùng nhau trượt xuống mặt đất.

Cung Trác Lương cảm thấy tiếng thét chói tai của Cung phu nhân, còn có những tiếng kinh hô đều cách mình thật xa, mà trong mắt của hấn chỉ nhìn thấy được tươi cười vui vẻ như được giải thoát của nàng.

“Cung phu nhân, sinh ta, người là người nuôi ta, nhưng người hủy đi cả đời ta cũng là người, hôm nay, ta đem sinh mệnh này trả cho người, người vừa lòng chưa? Có thể buông tha ta?”

Cảm giác mình đã đau đến chết lặng, Cung Trác Nghiên cố gắng chút sức lực còn lại, một tay ghim mạnh chủ thủ vào bụng mình, một tay nắm chặt vạt áo trước của Cung Trác Lương cố định chút sức lực cho thân thể của mình, ánh mắt nhìn Cung phu nhân tràn ngập khiêu khích cùng hận ý.

Nếu đổi lại là người khác giết trượng phu của nàng, Cung Trác Nghiên sẽ nghĩ mọi biện pháp giết đối phương báo thù, sau đó cố gắng sống sót, chiếu cố tốt cho đứa nhỏ của bọn họ, nhưng cô tình kẻ thù này lại là mẫu thân sinh của nàng!

Cung Trác Nghiên không thể làm ra việc giết mẹ tội ác tày trời này, nhưng là không thể dễ dàng tha thứ cho hành vi muốn khống chế mẫu tử mình của nàng, cho nên Cung Trác Nghiên chỉ có thể dùng phương pháp tự chấm dứt sinh mệnh của mình, để trừng phạt cùng trả thù nữ nhân điên luôn nói chính mình là thân nhân duy nhất để nàng nương tựa!

“Không, Nghiên nhi, không phải như thế, ta không nghĩ như vậy, Nghiên nhi, ta không nghĩ như vậy a! A a a!”

Cung phu nhân như là bị kích thích thật lớn, muốn tới gần Cung Trác Nghiên nhưng bị ánh mắt của nàng dọa lui, chỉ có thể ngã ngồi trên mặt đất không ngừng khóc kêu, nha hoàn sợ tới mức không dám tiến lên đỡ nàng.

“Ta sẽ không tha thứ cho người, chết cũng sẽ không, nhi nữ cũng bị đột tử, không người thân chăm sóc lúc lâm chung, đây là báo ứng của người, báo ứng của người!”

Cười lạnh nhìn Cung phu nhân ngồi khóc chật vật, thần trí Cung Trác Nghiên đã dần dần mơ hồ, nhưng tay cầm lấy vạt áo của Cung Trác Lương vẫn không có chút thể lòng, tầm mắt có chút mơ màng dời đến trên mặt hấn, trong ánh mắt Cung Trác Nghiên tràn đầy bi thương cùng cầu xin.

Cung phu nhân như là bị lời nguyên rủa của Cung Trác Nghiên dọa đến, đột nhiên nghẹn khí ngắt đi, bọn nha hoàn lúc này mới thất kinh nhào tới vội vàng chụp lấy thuận khí cho nàng, mà Cung Trác Lương lúc này căn bản không có tâm tư để ý nàng sống hay chết, toàn bộ lực chú ý đều tập trung trên người Cung Trác Nghiên.

“Tỷ, người yên tâm.”

Một tay băng bó miệng vết thương của Cung Trác Nghiên, tâm tình Cung Trác Lương cực kỳ phức tạp, miệng vết thương như vậy, ở cổ đại không có phẫu thuật ngoại khoa, căn bản là không thể cứu sống. Là người hiện đại, Cung Trác Lương từ trong sách hoặc là trong TV xem qua nhiều sinh lý tử biệt, cũng giống như đại đa số người hiện đại có thói quen xem thường, nhưng là khi Cung Trác Nghiên tự sát trước mặt hấn, Cung Trác Lương bị rung động thật sâu, tình cảm sâu đậm rực rỡ như vậy, linh hồn tự do không bị trói buộc như vậy, đối với thói quen lạnh lùng cùng tư tưởng ích kỷ của Cung Trác Lương mà nói, là bất khả tư nghị.

Nếu là trước kia, Cung Trác Lương cảm thấy chính mình sẽ phủ định loại hành vi coi rẻ mạng sống này của Cung Trác Nghiên, dùng lời mọi người thường nói, sống sót so với chết còn khó hơn, cho nên đó cũng là đạo lý mà người ta phải hoài bản thân, hấn lại hy vọng kiếp sau thật sự tồn tại, để cho

Cung Trắc Nghiên kiếp sau có thể sinh ra tại thời hiện đại thời đại mà —— phụ nữ cũng có thể nắm giữ sinh mệnh của mình.

“Lương nhi. Mẫu thân buộc ta và tỷ phụ người tách ra, tỷ tỷ. Không có biện pháp khác, Lương nhi, Ứng Trạch liền. Giao cho người, người. Có thể đáp ứng tỷ tỷ, chiếu cố. Hẳn cả đời không?”

Biết Cung Trắc Lương đáp ứng thỉnh cầu mình viết trong thư, Cung Trắc Nghiên si ngốc nhìn tuần nhan gần ngay trước mắt, giống như nhìn xuyên qua hắc sẽ thấy được bộ dáng sau khi lớn của tiểu bảo bối mình. Lương nhi, ở thời điểm người thống khổ nhất, tỷ tỷ không thể giúp người làm được cái gì, hiện tại điều có thể làm duy nhất, chính là. Thành toàn.

“Tỷ! Ta đáp ứng người, người yên tâm, ta đều đáp ứng người.”

Thân thể Cung Trắc Lương hơi hơi chấn động, hiểu được điều này là Cung Trắc Nghiên là thay danh của mình, cảm tình trong lòng đối nàng cũng ngày càng phức tạp, lần đầu, Cung Trắc Lương hồi hận, hồi hận chính mình buông thả cho người Cung gia, vì không muốn đeo ác danh phản bội thân nhân, không chọc tới mình sẽ không để ý tới bọn họ, làm việc không dứt khoát, nếu có thể sớm mời Cung Trắc Tường nghĩ biện pháp xử lý Cung gia, cũng sẽ không hại đến vợ chồng Cung Trắc Nghiên.

“Lương nhi. Cảm ơn người. Còn có. Ta thật xin lỗi. Hẳn.”*

Cung Trắc Nghiên muốn đưa tay lau nước mắt trên gương mặt nam hài kia, lại phát hiện tay của mình đã vô lực nâng lên, bên tai giống như nghe được tiếng trẻ con khóc, Cung Trắc Nghiên ở trong lòng yên lặng nói xin lỗi, nhưng cuối cùng đều hóa thành tưởng niệm trọng phụ. Tường công, ta tới tìm người, người có ngoan ngoãn chờ ta không?

“Ta thề, nhất định sẽ chiếu cố nó thật tốt.”

Biết lời sau cùng của Cung Trắc Nghiên đều là chỉ đưa nhỏ, Cung Trắc Lương gắt gao ôm lấy thân thể Cung Trắc Nghiên, nhẹ giọng kiên định ưng thuận hứa hẹn, mà ở giờ khắc này, trong lòng Cung Trắc Lương đã yên lặng thề, hẳn sẽ không giống như trước kia được chẳng hay chớ, lòng dạ đàn bà, bởi vì trong thời đại này, hẳn không phải là loi một mình, hẳn có vợ cùng gia đình cần bảo hộ!

“Thiếu gia, người xem.”

Thấy Cung Trắc Lương ôm thi thể đại tiểu thư, Cung Nhị vội đến gần hẳn xin chỉ thị an bài.

Cung gia từ lúc việc của Nhượng Tử xảy ra, lòng người liền vẫn luôn bất an, rồi sau đó đại thiếu gia mất, Cung phu nhân lại ngày càng âm trầm dễ dàng tức giận, cho nên Cung gia càng ngày càng suy bại, trước mắt Cung phu nhân hôn mê, nhưng chỉ là chưa triệt để điên loạn thôi.

“Các người trong chùng lão gia cùng phu nhân an tâm dưỡng bệnh trong phòng, những chuyện khác để đại tẩu ra mặt lo liệu, người cùng Tam nhi giúp đỡ đại tẩu của ta, nếu không phục quán giáo, thì đuổi việc đi.”

Không để ý chính mình cũng bị nhiễm một thân máu, Cung Trắc Lương ôm ngang lấy Cung Trắc Nghiên đi ra ngoài, mà Cung Tam thông minh đã đi bộ đến xe ngựa.

Đối với chính thất của Cung Trắc Ngọc, Hứa thị đại tẩu trên danh nghĩa của mình, ấn tượng của Cung Trắc Lương là một nữ nhân phi thường nhu nhược an phận, giống như đại đa số nữ nhân khác ở thời đại này, nàng không cần thiết phải yêu thương trọng phụ của mình, nhưng không thể không đem cuộc sống phó thác trên tay nam nhân mang danh trọng phụ này, mà nữ nhân gả cho Cung Trắc Ngọc này, không thể nghi ngờ chính là rút một loại giấy.

Hiện giờ Cung gia đã suy bại, Cung Trắc Lương cũng không có lòng thanh thản để ý đến mấy chuyện thói nát này, đơn giản liền tùy các nàng tự mình quyết định, trái phải lấy tài phú tích góp của Cung gia, cũng đủ cho các nàng sống không lo cơm áo.

“Vâng, chúng tiểu nhân hiểu được.”

Nghe được phân phó của Cung Trắc Lương, Cung Nhị cùng Cung Tam liếc nhau, lĩnh mệnh mang theo tùy tùng nhà mình đi làm việc, trong lòng hai người bọn họ đều biết, thiếu gia của bọn họ lúc này là ra quyết định nhấn tâm, hai vị Cung lão gia này dưỡng bệnh phòng chùng đã lâu rồi.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Hơn nửa tháng sau, trong một chỗ núi rừng ngoài Bạc thành, Cung Trắc Lương cùng Kiều Ứng Trạch mặc áo trắng tang phục sớ vai đứng trước mộ Cung Trắc Nghiên, vẻ mặt nghiêm túc dâng hương tế rượu, mà ở phía sau bọn họ, Nhượng Lam cùng Diệp Nhi ôm hai đứa nhỏ cũng mặc tang phục, thay thế bọn nó dập đầu trước bia mộ ghi tên Cung Trắc Nghiên.

Tại cái thời đại này, trừ bỏ khác biệt tộc người, hoặc là gặp phải tình huống bất đắc dĩ chết tha hương không thể mang thi thể quay về, tập tục của mọi người đều là chôn cất, nhưng Cung Trắc Nghiên hai năm nay lưu lạc ở phương Bắc, lại thích tập tục đem thi thể hai vợ chồng cùng nhau hỏa táng của một dân tộc thiểu số, cho nên nguyện vọng của nàng, hy vọng Cung Trắc Lương có thể đem hai vợ chồng nàng hỏa táng, sau đó đem tro cốt trộn lẫn vào nhau, chôn dưới cây hoa tử đằng trên núi.

Cung Trắc Lương lại một lần nữa cảm thán nàng tiêu sái tự do, liền mua một mảnh rừng có cây tử đằng này làm bia mộ cho hai vợ chồng họ, chỉ tiếc tên của chồng nàng không thể khắc vào mặt trên, nhưng hẳn cùng Cung Trắc Nghiên luôn ở trong tim nhau.

“Tỷ, chuyện Cung gia đều đã xong.”

Đem chén rượu đổ trước mộ, Cung Trác Lương nhẹ giọng nói với nàng chuyện của Cung gia.

Sau khi Cung Trác Nghiên qua đời, Cung Trác Lương liền lấy cớ dưỡng bệnh đem vợ chồng Cung gia nhốt lại, sau đó viết thư đưa cho Cung Trác Tường, giải thích với hắn chuyện đã xảy ra, rồi sau đó Cung Trác Tường tự đến tìm mình một chuyện.

Cung lão gia bị thuốc phiện giày vò, đêm đó liền đâm vào cây cột, Cung phu nhân nhận tội danh mưu hại chồng bức tử nữ nhi, cũng bị buộc nuốt vàng tự tử, mà tại lúc Cung Trác Tường yên lặng xử lý việc này, Cung Trác Lương cũng không đổi sắc mặt xem toàn bộ quá trình, sau chuyện này, lời an ủi gì Cung Trác Tường đều không nói, chỉ là vỗ vỗ bả vai Cung Trác Lương, liền chạy về kinh thành, nhưng chắc chắn trong lòng hắn, cũng sẽ không lại để Cung Trác Lương như con chim non nữa, chỉ có thể sinh hoạt dưới sự bảo hộ của hắn.

Vì lúc lâm tang, Hứa thị chủ động tìm Cung Trác Lương, phiên hắn hỗ trợ quản lý sinh ý của cửa hàng đem bán để mua ruộng đất cùng tiền mặt, bởi vì nàng là một nữ nhân người ta không muốn nàng lại trở thành thương nhân, thậm chí mang theo các nhi nữ an phận sống qua ngày, Cung Trác Lương không muốn dính vào phiền toái, liền chỉ điểm nàng đem sự tình phó thác cho nhà chính, cứ việc đem ưu đãi cho nhiều một chút, về sau cũng có thể được nhà chính che chở, Hứa thị đồng ý an bài của hắn, Cung Trác Lương liền hoàn toàn không đếm xỉa tới, thậm chí ngay cả giữ đạo hiếu cũng chỉ làm một năm cho có lệ với thân tộc, xem như hoàn toàn đem nhân mạch của mình ở Bạc thành cắt đứt với Cung gia.

“Tỷ, ta cùng Trác Trác cảm ơn người thành toàn.”

Kiều Ứng Trạch ở phía sau Cung Trác Lương cũng tiến lên từng bước, hướng về phía bia mộ kính rượu ngon, thành tâm thành ý thi lễ.

Bởi vì ‘phó thác’ trước khi lâm chung của Cung Trác Nghiên, cũng bởi vì mọi người đều biết Kiêu Ứng Trạch ốm yếu, khiến cho hai người sau này ở chung càng thêm ‘hợp tình hợp lý’ hơn, thậm chí Cung Trác Lương còn cố ý thôi phồng lên, quan hệ của hai người từ từ tình thăng lên thành trọng trách thủ tín, rồi sau đó lại trở thành một giai thoại được mọi người ca tụng, đó cũng là điều mà hai người đều bất ngờ.

“Thân phận của Hiền nhi đối ngoại nhân là trưởng tử của ta cùng thiếp thất, chờ sau này nó lớn lên, ta sẽ đem thân thể của nó nói cho người biết, nói cho nó biết, nó có một mẫu thân phi thường giỏi.”

Tiếp nhận Cung Cẩm Hiền đang ngủ yên từ trong lòng Diệp Nhi, Cung Trác Lương ôm nó cẩn thận ngồi xổm xuống trước một Cung Trác Nghiên, sau đó hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó.

Mà như lời của Cung Trác Lương nói, hắn cho tạo cho Cung Cẩm Hiền thân phận là con của mình cùng thiếp thất sinh ra, ngoại thất ốm chết sau đó đón trở về nhà, có mẫu thân của Cung Trác Lương thừa nhận đây là tôn tử của mình, người bên ngoài tự nhiên sẽ không lăm lăm, vì thế Cung Cẩm Hiền liền quang minh chính đại thành trưởng tử của Cung Trác Lương.

“Được rồi Trác Trác, người mấy ngày nay cũng mệt mỏi rồi, chúng ta hôm nay đi về trước đi.”

Nhìn hốc mắt trên gương mặt trắng nõn của Cung Trác Lương rõ ràng bị thâm một vòng, Kiêu Ứng Trạch có chút đau lòng nâng hắn dậy, sờ quanh quào vành mắt của hắn.

“Ta đây không phải mệt, là tiểu gia hỏa này rất khó hầu, làm cho ta buổi tối ngủ cũng không được an ổn thôi.”

Cung Trác Lương cười tủm tỉm tùy Kiêu Ứng Trạch sờ loạn, nhin không được hơi chớp mắt, sau đó Tiểu Cẩm Hiền trong lòng hắn đã bị Kiêu Ứng Trạch ôm đi giao cho Diệp Nhi, đang kéo hắn lên xe ngựa, mà Cung Trác Lương cũng không khách khí với Kiêu Ứng Trạch, nắm ở trên đùi ôm thất lưng y, chỉ một lúc sau xe ngựa lặc lư chạy đi liền buồn ngủ.

Lại nói tiếp Cung Cẩm Hiền cùng tiểu ca ca Kiêu Mẫn Ngôn của nó cũng thật là hai đứa nhỏ khác nhau, nghĩ Tiểu Mẫn Ngôn là oa nhi ngoan cỡ nào a, không khóc không nháo thấy hai phụ phụ bọn họ liền cười, thật là làm cho người ta yêu thích không thôi, nhưng Tiểu Cẩm Hiền hôm nay nhưng là một oa nhi thấp phần yếu ớt, đôi bụng khóc đi tiểu khóc cộng thêm rời khỏi Cung Trác Lương cũng khóc.

Cung Trác Lương thật sự là bị nó làm cho không còn cách nào khác, theo lý thuyết đứa bé nhỏ như vậy hắn là sẽ không biết nhận thức, sẽ ý lại vào mẫu thân là bởi vì quen với hoàn cảnh cơ thể mẹ, đối với nhịp tim quen thuộc của mẹ cùng bảo hộ sinh mệnh có cảm giác an toàn, mà đối những người khác thì không có phân biệt quá lớn, nhưng Cung Cẩm Hiền lại ngoài ý muốn mà rất ý lại vào Cung Trác Lương, ban ngày có thể để cho người khác ôm một hồi, nhưng đến buổi tối trừ bỏ Cung Trác Lương ai cũng đều không dễ được, cho nên từ lúc tiếp nhận tiểu tổ tông này, Cung Trác Lương cũng chưa ngủ an ổn qua giấc nào, thực bị ai a.

“Kia buổi chiều ta ngủ một giấc ngon đi.”

Trong xe ngựa, Kiêu Ứng Trạch nhẹ vỗ về tóc Cung Trác Lương, ôn nhu ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ một câu.

“Được.”

Dùng mặt cọ vào chân Kiêu Ứng Trạch, Cung Trác Lương hiệp mắt lên tiếng, thậm chí thật sự là thoải mái a.

“Thư trong kinh gói tới, Lư sư huynh đồ trung bảng nhãn, nghe nói là thua con của một vị tướng quân, nhưng là được thái tử điện hạ thưởng thức, được chọn vào đông cung làm hộ vệ.”

Nhớ tới thư nhà của Kiêu Ứng Hiền, Cung Trác Lương cùng Kiêu Ứng Trạch nhận được tin tức tốt này, mà thấy bộ dáng hưởng thụ của Cung Trác

Lương, động tác vuốt ve tóc của hắn vẫn được tiếp tục.

“Nga.....”

Cảm giác âm thanh Kiều Ứng Trạch ôn nhu như ru con, Cung Trác Lương hàm hồ lên tiếng, ý thức càng ngày càng mơ hồ.

“Trác Trác, lúc này Hiền nhi trăm ngày không thể dài rượu, chúng ta ở nhà mình chúc mừng nó một chút đi, người đang ngủ sao?”

Khó có được có thể thoải mái ở chung một lúc, Kiều Ứng Trạch cảm thấy mình có rất nhiều lời muốn nói cùng Cung Trác Lương, nhưng mới nói một hồi, tiểu tức phụ đã vù vù ngủ.

“A..... Tiểu trư.....”

Cúi người khẽ hôn lên thái dương của hắn, Kiều Ứng Trạch vừa nghĩ muốn cùng Cung Trác Lương ngủ ngon, chợt nghe phía sau xe ngựa truyền đến tiếng trẻ con khóc nỉ non, mà cơ hồ theo phản xạ, Cung Trác Lương bật dậy từ trong ngực mình thẳng tắp ngồi dậy. sau đó mơ mơ màng màng quay đầu nhìn hồi lâu không thấy đứa nhỏ, lúc này mới lăm bằm mấy câu không rõ rồi lại nằm trở về trong ngực mình, nói lăm bằm cái gì đau đầu a hảo khổ cái gì, Kiều Ứng Trạch trầm mặc, cuối cùng nhịn không được ôm Cung Trác Lương buồn bực nở nụ cười.

Ngày tháng sau này, Kiều Ứng Trạch đã bắt đầu chờ mong.....

=^-=^-=^-=^-=^-=

(*) Hạ: Mình nghĩ ở đây Nghiên tỷ có thể nói xin lỗi Cung Trác Lương và Đại Kiều vì để họ bị Cung phụ nhân làm khổ hoặc có thể là tỷ ấy xin lỗi đứa con của mình vì không chăm sóc được cho nó, không thể nhìn nó trưởng thành sinh con đẻ cái. Đó là tiếc nuối lớn nhất của một người làm mẹ. Hạ nghiêng về về số hai hơn.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Một Ngày Của Nãi Oa, Nãi Ba, Cùng Các Thúc Thúc.....

Sáng sớm ngày hai mươi tháng năm, trong tiểu viện của Cung Trác Lương, ngoài cửa đứa nhỏ trung khí mùi phần khóc nỉ non đánh thức hai người đang ngủ say trên giường, Kiều Ứng Trạch nhắm mắt lại đẩy đẩy Cung Trác Lương nằm trên người mình, sau đó lấy tay che lỗ tai lại, xoay người tiếp tục ngủ.

Không phải Kiều Ứng Trạch không muốn giúp Cung Trác Lương chiếu cố đứa nhỏ, thật sự là y có đi cũng vô dụng, Cung Cảnh Hiền tiểu yếu ớt kia lúc uy sữa ăn no rồi thay tã xong vẫn còn khóc, trên cơ bản ngoài Cung Trác Lương ra thì không ai dỗ được..... Hơn nữa tối hôm qua bọn họ quả thật là lăn qua lăn lại có chút lâu, trên người y thật rất mệt.

“Diệp Nhi, ôm vào đây đi.”

Cung Trác Lương ôm lấy Kiều Ứng Trạch cọ a cọ không muốn đứng lên, nhưng thật sự là không lay chuyển được tiểu gia hỏa kia, chỉ có thể ai oán khoanh chân ngồi trên giường, Cung Trác Lương lấy áo ngủ trên đầu giường che đi thân thể xích lỗi của mình, sau đó vuốt vuốt tóc, vén một bên màn giường lên.

Bởi vì có ‘phó thác’ của Cung Trác Nghiên, cho nên Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch lui tới cũng không cần kiêng dè gì, luôn luôn làm khách lưu lại ngủ cùng nhau, cũng không có ai sẽ nhiều lời, huống chi hôm nay là ngày Kiều Ứng Hiền cùng Lư Từ Kiện quay về Bạc thành, Kiều Ứng Trạch cũng có lí do ở lại bên này, bởi vì Cung Trác Lương tính toán đem bọn họ ở lại nhà mình.

“Phụ thân! Tiểu phụ thân!”

Cửa vừa mở ra, tiếng của Kiều Mẫn Ngôn nãi thanh nãi tức truyền vào trước, một thân tiểu khổ đồ thắm hoa văn ngân bạc mặc trên người nó, vài lốt bên trong càng làm thêm cho nó trở nên tươi ngon mọng nước, bộ dáng nhỏ nhắn kia kêu một cái làm người ta vui vẻ.

Kiều Mẫn Ngôn giẫy giụa trong lòng ngực Nhược Lam, hướng về hai người trên giường mà vron đôi tay nhỏ bé, khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn cười thấy răng không thấy mắt, sau khi được Cung Trác Lương ôm lấy thả lên giường, liền nằm úp sấp đưa lưng về phía hắn nằm nghiêng trên cánh tay Kiều Ứng Trạch, nghiêng đầu ba ba nhìn Kiều Ứng Trạch..... Thời điểm tiểu phụ thân của nó không có ở bên, đều là nó cùng phụ thân ngủ, cho nên tiểu hải nhi đã muốn dưỡng thành thói quen, thích dựa vào trên người phụ thân nó.

“Tiểu gia hỏa kia lại quấy người đi.”

Bị đứa con ghé vào trên người mình, Kiều Ứng Trạch nằm không yên nhưng cũng không muốn ngồi dậy, tiếp nhận áo ngủ Cung Trác Lương đưa tới mặc

vào, lại đem chân vòng quanh hông, Kiều Ưng Trạch ôm Kiều Mẫn Ngôn ngồi ở phía sau, nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của nó.

“Thiếu gia, tiểu thiếu gia đã uống sữa, chúng ta ai ôm nó đều khóc.”

Diệp Nhi cùng Nhượng Lam đi vào đem Cung Cẩn Hiền trong lòng ngực đưa cho Cung Trác Lương, nhẹ nhàng thở ra rồi cao lui đi ra ngoài, hai tiểu tổ tông này nga, thật đúng là làm cho các nàng đau đầu.

“Tiểu bại hoại, ta thật sự là nợ người.”

Cung Trác Lương ôm Cung Cẩn Hiền chuyển đến ngồi bên cạnh Kiều Ưng Trạch, sau đó thuận thực đỡ nó, mà không biết là có phải cảm thấy nhịp tim của hắn an toàn hay không, tiểu tử kia đem khuôn mặt nhỏ nhắn dán tại ngực Cung Trác Lương rất nhanh liền dừng khóc, mở ánh mắt to tròn nhìn Cung Trác Lương, cái miệng nhỏ nhắn mơn a mơn yên tĩnh trở lại.

“Ánh mắt cùng miệng của nó đều rất giống người.”

Để cho Kiều Mẫn Ngôn ngồi trong lòng ngực mình, Kiều Ưng Trạch dùng ngón trỏ chọc chọc bàn tay nhỏ bé của Cung Cẩn Hiền đưa tới, quả nhiên bị tiểu tử kia theo phản xạ chộp lấy, không có lực đạo gì cả, sau đó lại buông tay rút trở về, nắm thành nắm tay nhỏ đưa vào miệng mình.

Bởi vì thời tiết đã nóng dần lên, cho nên Cung Cẩn Hiền hiện tại chỉ bao một cái thảm mỏng màu vàng nhạt, trên thân mặc tiểu khố màu xanh nước, lại kết hợp với gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, thật sự là thấy thế nào cũng chọc người yêu thương.

“Anh tuần đi? Ngồi yên sao? Nếu không người ngủ tiếp một hồi, ta dẫn hai bọn nó ra gian ngoài chơi.”

Cung Trác Lương nhú mày, thấy Kiều Ưng Trạch lại thay đổi tư thế ngồi, biết trên người y còn mệt, liền chọc chọc hồng ngân trên cổ y, đó là do hắn mới lưu lại tối hôm qua.

“Vẫn là đều nổi lên đi, không biết nhị đệ bọn họ bao lâu sẽ tới, để ta ngủ trên tháp cũng được.”

Kiều Ưng Trạch hạ mắt thấy môi của người nào đó bắt đầu không an phận, đem Kiều Mẫn Ngôn ôm trong lòng quay lại đối mặt cùng hắn.

“Vậy được rồi, Tiểu Mẫn Ngôn, này là đệ đệ, gọi đệ đệ.”

Cùng Kiều Mẫn Ngôn mặt dán mặt, Cung Trác Lương vòng qua nó hôn Kiều Ưng Trạch một ngụm, lúc này mới ngồi thẳng thân thể tiếp tục đỡ Cung Cẩn Hiền, sau đó thấy Kiều Mẫn Ngôn đang nghiêng đầu nhìn tiểu tử kia, Cung Trác Lương đem Cung Cẩn Hiền để trước mặt nó, để cho hai tiểu hài tử có thể nằm cùng nhau.

“Đúng vậy Mẫn Ngôn, gọi đệ đệ.”

Kiều Ưng Trạch thấy thế cũng đỡ Kiều Mẫn Ngôn mở miệng, tiểu tử kia hiện tại đã muốn học xong vài âm từ đơn giản, hơn nữa vui với việc bắt chước, bất quá y lại xem nhẹ một việc khác, chính là rằng của Kiều Mẫn Ngôn đang dài ra gần đây nó thích nhất là cắn các loại đồ vật để mài răng, cho nên tiểu gia hỏa kia sau khi ngọt ngào học gọi đệ đệ, nó liền một ngụm cắn tay nhỏ bé của Cung Cẩn Hiền đang đựng tới mặt nó.

Im lặng trong nháy mắt, tiếng khóc trung khí mưng mưng lại vang lên, mà Kiều Mẫn Ngôn bị tiếng khóc của Cung Cẩn Hiền dọa sợ cũng đã meo meo, khuôn mặt nhỏ nhắn uốn éo nhào vào lòng Kiều Ưng Trạch nước mắt lách tách rơi, làm hại hai phu phu đành phải một người ôm một đứa dỗ dành, một ngày của nãi ba lại bắt đầu.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Bởi vì Cung Cẩn Hiền còn quá nhỏ không tiện mang ra ngoài đón khách, cho nên Cung Trác Lương cùng Kiều Ưng Trạch liền không tự mình ra ngoài thành chờ, mà là phái gia nhân đi đón, đợi cho trời ngả về Tây, gia nhân bẩm báo hai người đi bái kiến cha mẹ Lư trước, muộn chút sẽ lại đây.

“Lư sư huynh cũng không dễ dàng.”

Nói đến chuyện trong nhà Lư Từ Kiện, Cung Trác Lương vẫn là có chút cảm thán, nhân vật linh tuấn hiệp nghĩa như vậy, như thế nào lại gặp phải cha mẹ ngu muội thiên cận như vậy.

Trước kia cha mẹ nhà hắn không để ý đến ý nguyện của Lư Từ Kiện mà cầu thân nữ nhi của thượng quan, kết quả gặp phải điều phụ vô đức, cha mẹ của hắn lại sợ đắc tội thượng quan không cho hắn hưu thê, bức Lư Từ Kiện có nhà không thể về được.

Mà lúc Lư Từ Kiện đỗ trung học võ trạng nguyên, được thái tử tuyển đến Đông cung làm hộ vệ, cha mẹ hắn lập tức lại kêu ngao lên, nửa điểm cũng không lo đến thanh danh của đứa con, thậm chí ngay cả thông báo Lư Từ Kiện một tiếng cũng không có, liền trực tiếp đem điều phụ kia đuổi ra khỏi nhà, kết quả bị người ta cắn ngược lại thành người bạc tình vì cầu phú quý vứt bỏ vợ cả, hơn nữa Lư Từ Kiện xưa nay thích đùa giỡn mỹ nam, liền càng chứng thực tội danh của hắn, ảnh hưởng cũng không phải nhỏ, cuối cùng vẫn là Cung Trác Lương lấy ‘đòn đái’ đối ‘đòn đái’ đem tội ác của điều phụ kia công bố với công chúng, mà trong nhà điều phụ khai lại có kỳ uy phong hiện giờ của Lư Từ Kiện, cho nên sự tình mới bình ổn lại, vì thế Lư Từ Kiện gọi không ít thư cảm tạ a.

“Mỗi nhà có một khó khăn riêng đi.”

Đối với chuyện Lư gia, Kiều Ứng Trạch làm tiểu bối cũng không tiện nói cái gì, cũng may Lư Từ Kiện chính mình không chịu thua kém, con đường sau này, cuối cùng là có thể tự chính hắn làm chủ.

Hai người đợi một hồi không lâu, Lư Từ Kiện và Kiều Ứng Hiền đã tới rồi, vì hai người đều đang mặc tang phục không thể giống trống khua chiêng thay bọn họ đãi tiệc tẩy trần, cho nên chỉ ở trong viện của Cung Trác Lương bố trí một bàn rượu, bốn người ngồi vây quanh nâng cốc tâm sự, cũng thật thoải mái.

“Tuy nói rằng giữa bằng hữu không có nhiều khoảng cách, nhưng chén rượu này ta vẫn là phải chính thức kính Lương đệ, nếu không phải người thay ca ca xuất đầu, chỉ sợ việc này càng nháo càng lớn, ca ca ta cũng không yên ổn đứng ở quan trường.”

Mặc dù là lúc đặc ý nhất đòi người, nhưng Lư Từ Kiện lần này trở về cũng là một đường mặc y phục bình thường đơn giản, hắn là bày tỏ thành ý với vong thê của Kiều Ứng Trạch, đồng thời cũng là kính ý với tỷ tỷ đã mất của Cung Trác Lương.

Tuy bởi rằng nam nữ khác biệt, Lư Từ Kiện vẫn chưa gặp qua vị nữ tử lần nào, nhưng đối với chuyện của nàng lại thập phần quen thuộc, dù sao Kiều Ứng Hiền đối với vị tẩu tử kia không phải là tôn sùng bình thường, cho nên Lư Từ Kiện đối nữ nhân này cũng là cực kì tán thưởng cùng tôn trọng.

“Lư đại ca khách khí, tiểu đệ cũng muốn kính Lư đại ca, chúc mừng người đỗ trung bảng nhãn.”

Cung Trác Lương hào phóng cùng Lư Từ Kiện cạn một chén, sau đó lại thay hai người rót đầy chén rượu, lại đáp lễ Lư Từ Kiện một ly, rồi sau đó Lư Từ Kiện cùng Kiều Ứng Trạch cũng mời rượu nhau, trong lúc nhất thời không khí của ba người rất là thân cận, mà lúc này Kiều Ứng Hiền Cung Trác Lương ngồi đối diện Trác Lương lại có vẻ trầm mặc, ánh mắt phức tạp thường thường đảo qua tuần nhan của Cung Trác Lương.

Cung Trác Lương bên kia đang hưng trí bừng bừng nghe Lư Từ Kiện nói về sự phấn khích khi đỗ cuộc thi võ, bên này Kiều Ứng Trạch cũng chú ý tới khác thường của đệ đệ mình, thấy ánh mắt hắn thỉnh thoảng dán lên người Cung Trác Lương, Kiều Ứng Trạch nhấp mím môi, dùng chiếc đũa của mình thay Cung Trác Lương gấp đồ ăn, thấy hắn thập phần tự nhiên ăn, lúc này mới hơi cong khóe miệng một cái, đem tầm mắt chuyển đến trên mặt Kiều Ứng Hiền.

“Nhị đệ, tình huống tổ mẫu bên kia hiện như thế nào?”

Không bắt ngờ nhìn thấy đôi mắt âm trầm của đối phương, Kiều Ứng Trạch mặc dù có chút không đành lòng nhìn bộ dáng cúi đầu mất mát của hắn, nhưng càng không hy vọng hắn lại có ảo tưởng gì với Cung Trác Lương, thân phận trước kia có thể hạn chế không xen vào cái gì, nhưng bắt đầu từ bây giờ, Kiều Ứng Trạch cũng là có thể quang minh chính đại đóng dấu quyền sở hữu đối với tiểu tức phụ nhà mình.

“Nga..... Hưng thành mặc dù nhỏ chút, nhưng hoàn cảnh không tồi, tổ mẫu các nàng ở cũng coi như thư thái, phụ thân bên kia cũng không ăn nhiều khô, đã phải người qua chuẩn bị, ca ca yên tâm”

Vì câu hỏi của huynh trưởng mà lấy lại tinh thần, Kiều Ứng Hiền nhấp mím môi ngậm bực mình bản thân không buông được, rõ ràng đã sớm nghĩ thông suốt, như thế nào vừa nghe thấy tẩu tử đem Lương đệ giao cho ca ca, trong lòng mình còn không tiếp thu được.

“Từ nhi ở kinh thành có thích ứng? Đệ muội có mang trong mình không thể mệt nhọc được, người lần này trở về, Từ nhi ở bên người người có ổn thỏa?”

Kiều Ứng Trạch biết hai vợ chồng đệ đệ đã dời ra khỏi Dương gia sống riêng, tuy rằng không cần nhìn sắc mặt người nhà của nhạc phụ, nhưng đệ muội dù sao cũng đang có mang, Kiều Ứng Từ lại còn nhỏ, chưa chắc có thể chiều cổ được chu toàn a.

“Từ nhi ở bên kia ta vốn định trước hết mời tiên sinh dạy nó, nhưng Cung đại ca nói có thể mang nó đến tộc học của Cung gia, bá mẫu Cung gia cũng thích Từ nhi, thêm nữa Mạt nhi thân thể không tốt lắm, cho nên ta lần này trước khi trở về liền phó thác Từ nhi cho Cung đại ca chiều cổ.”

Nhớ tới Kiều Ứng Trạch thực đích lấy mình, trên mặt Kiều Ứng Hiền liền lộ vẻ tươi cười, nhưng lại nghĩ tới vợ mình khám được là có song thai, Kiều Ứng Hiền không khỏi có chút lo lắng cho thân thể của nàng.

Tuy rằng vì chuyện của Kiều gia và Dương gia, hai vợ chồng bọn họ vốn không tính là có tình cảm thâm hậu lại bất hòa rất nhiều, nhưng dù sao cũng là thê tử mình cưới hỏi đàng hoàng, Kiều Ứng Hiền vẫn rất xem trọng nàng, chẳng qua đối với nhạc phụ cùng những người đó.....

“Nghe nói tộc học của Cung gia là một vị tiền sĩ đã về hưu của Cung gia làm tiên sinh, học vấn nhất định là rất tốt, đối tượng lai của Từ nhi rất có ích.”

Kiều Ứng Trạch thấy đệ đệ có vẻ không có nhiều tự tại, nghĩ sơ cũng biết là có liên quan đến nhạc phụ hắn, nghe nói Dương gia cũng có một tộc học, nhưng Kiều Ứng Hiền lại bỏ gần tìm xa đem đệ đệ đưa đến nhà thông gia học, có lẽ vẫn là Dương gia chậm trễ Kiều Ứng Từ, bằng không lấy tính cách Kiều Ứng Hiền, sẽ không làm cho bọn họ mất hết mặt mũi như vậy.

“Ài, nói nửa ngày, các tiểu chất của ta đâu? Như thế nào không ôm ra cho các thúc thúc nhìn xem?”

Bên kia Lư Từ Kiện thấy không khí của huynh đệ bọn họ có chút trầm trọng, mắt vừa động có ý cười ha ha chuyển đề tài muốn gặp mấy đứa nhỏ, đem tất cả lực chú ý đều hấp dẫn lại đây.

“Các người tới đúng lúc đang ngủ, hiện tại chắc cũng sắp tỉnh.”

Kiều Ứng Trạch cũng không muốn tiếp tục nói đến đề tài là Kiều Ứng Hiền không vui, nghe vậy phân phó nha hoàn đứng bên cạnh một tiếng, để cho các nàng đi xem các tiểu thiếu gia tỉnh chưa, để cho Nhượng Lam các nàng ôm lại đây.

“Lương đệ tiểu tử nguoi a, lúc này mới bao nhiêu tuổi, nhi tử đều đã trăm ngày, vốn chỉ nói nguoi là một người vị, lại không nghĩ rằng lại có bản lĩnh như thế, ca ca bội phục a.”

Lư Từ Kiện mới đứng đắn không được bao lâu, lại lộ ra bản tính vô lại, híp mắt không có hảo ý ngắm về phía giữa hai chân của Cung Trác Lương, giống như muốn chọc thủng nhìn xuyên vào bên trong, tuy rằng lấy khuôn mặt tuần tú đó bày ra bộ dáng nay cũng không khó xem, nhưng thật sự là thiếu đánh mả.

Kỳ thật Lư Từ Kiện đã sớm nhìn ra giữa Kiều Ứng Trạch và Cung Trác Lương có ý tứ, chỉ bất quá hấn chưa bao giờ để ý chuyện thị phi mà thôi, dù sao vô luận nam nữ, ai có thể không thích có người thân cận, chẳng qua là nhìn nguoi tâm chính hay bất chính, tự hạn chế hay không hạn chế mà thôi, cho nên hiện tại vấn đề hấn chân chính cảm thấy hứng thú là, hai người này đã ở chung một chỗ, như vậy ai là người thượng ai a?

Dù sao thấy thế nào, hai người này cũng không như là sẽ phục tùng người a, Kiều Ứng Trạch không nói, nhân vật thanh cao tuấn nhã như vậy, mà Cung Trác Lương thì thôi, giống như đường ca của hấn, đều là người ngoài tròn trong vuông, lắm chủ ý.

“Tiện huynh, đường ca ta cố ý gửi thư dẫn dò tiểu đệ, vì thanh danh của tiện huynh mà lo lắng, lần này quay về Bạc thành, này ca ca đệ đệ, chính là không cho phép nguoi làm bậy, dù sao đường ca cũng là người tiến cử nguoi trước mặt thái tử điện hạ, cũng không muốn bị ‘quơ chung một nắm’.”

Cung Trác Lương không thèm để ý Lư Từ Kiện loạn nhìn, gọi lên một bên khước miệng cùng hấn cười cười, lúc đầu nhận được thư của Cung Trác Tường, hấn cùng Kiều Ứng Trạch cũng không hiểu, cảm thấy được Cung Trác Tường đưa ra lí do như vậy thực là gượng ép, Cung Trác Lương lúc ấy cảm thấy giữa hai người bọn họ có ‘JQ’, mà hiện tại vừa thấy biểu tình cảm giận ghen khuất của Lư Từ Kiện, chỉ biết tám phần là người này ăn thiệt thòi trên tay Cung Trác Tường.

Chẳng lẽ Lư Từ Kiện ăn gan hùm mật gấu trêu chọc Cung Trác Tường? Cung Trác Lương ở trong lòng vô lương tâm mạo hiểm tò mò suy đoán, cảm giác không thể a, lúc vừa mới quen biết Lư Từ Kiện thấy Cung Trác Tường là chuẩn đi vô cùng nhanh, cực kì thành thật, hiện giờ đây là biến cố gì?

“Khụ khụ. lão tử đi gặp ai cùng hấn có quan hệ cái mao (lông).”

Nương theo động tác uống rượu, Lư Từ Kiện dùng thanh âm chỉ mình có thể nghe nói thầm, trong lòng hận chết đi được, thầm nghĩ tên Cung Trác Tường kia ăn nhầm thuốc gì, lúc ở Đông cung mỗi ngày đều cho mình cái sắc mặt không tốt, chính mình trở về Bạc thành còn muốn gây rắc rối, ghen ghen, lão tử không còn kiên nhẫn với nguoi rồi đó, trở về tốt nhất đánh một trận, trạng nguyên lang văn võ song toàn rất giỏi nga, lão tử cũng thật được đề tên vô bảng nhân!

Chỉ chốc lát, Kiều Mẫn Ngôn cùng Cung Cẩm Hiền đều còn đang ngủ được ôm lấy, phân biệt từng đưa đề vào lòng Kiều Ứng Trạch cùng Cung Trác Lương, Lư Từ Kiện cùng Kiều Ứng Hiền vội vàng vây lại xem, chọc chọc cái này sờ sờ cái kia, đều thật yêu thương.

“Thật có thể nhìn ra là nhi tử ruột của nguoi, bộ dáng nhỏ này lớn lên, về sau không biết có bao nhiêu người vì nó mà tranh đấu, ha ha.....”

Lư Từ Kiện sờ sờ tay nhỏ bé của Cung Cẩm Hiền, nhìn Cung Trác Lương kêu một tiếng đến không có hảo ý, khi dễ Cung Trác Lương thật sẽ không ra tay đánh hấn, liền cố ý chọc giận hấn, kết quả bị Cung Trác Lương không khách khí đập một cước, hấn cũng không giận, còn ôm chân cười to.

“Quả thật rất giống, mắt to, mắt to!”

Kiều Ứng Hiền trước qua ôm Kiều Mẫn Ngôn, cũng đi theo qua nhìn, sau đó lại so sánh cùng Cung Trác Lương, thật sự càng xem càng thấy được đứa nhỏ này rất chọc người yêu thương, hình như là bị tiếng cười của Lư Từ Kiện đánh thức, mí mắt tiểu tử kia giật giật, chậm rãi mở mắt ra.

“Thật khó có được, bị chọc tỉnh cư nhiên không khóc, xem ra thật hợp ý với các nguoi, thế nào a làm hai vị thúc thúc, lẽ gặp mặt của con ta đâu?”

Cung Trác Lương chuẩn bị đi dỗ đứa nhỏ, tiểu tử kia lại siêu cấp nể mặt mà không khóc lên, còn chuyển tầm mắt qua xem bên kia Lư Từ Kiện phát ra tiếng cười, cư nhiên lại nhu thuận đáng yêu như vậy.

“Đương nhiên không phải chỉ có tiểu chất tử, còn có đại diệt tử, đây chính là ca ca cầu riêng của trụ trì Tường An Tự trong kinh khai sáng.”

Lư Từ Kiện nói xong, ngoan ngoãn dâng lên một một đôi kim tòa hoa văn kỳ lân thú khảm ngọc tinh xảo, vừa thấy đã biết là thứ tốt, Cung Trác Lương cũng không khách khí nhận lấy, để cho Lư Từ Kiện tự tay đeo vào trên cổ của hai người con trai.

“Ta biết các cháu không thiếu thứ quý giá gì, liền tìm tòi một chút món đồ chơi cho trẻ nhỏ của phương Bắc, ca ca cùng Lương đệ đừng ghét bỏ, chờ về sau đệ đệ lĩnh bổng lộc, lại cho các chất nhi lễ vật bồi bổ thân thể.”

Kiều Ứng Hiền sờ sờ cổ nương ngừng cười cười, mặc dù trước khi rời kinh vợ hấn để cho hấn mua đồ vật này nọ tốt hơn, còn lấy chút đồ vật quý giá cho hấn làm lễ vật, nhưng Kiều Ứng Hiền cảm thấy chính mình hiện tại đều là dựa vào ca ca nuôi, thật không nên vì mặt mũi mà tiêu tiền phung phí, càng không mặt mũi dùng tiền riêng của vợ làm lễ vật, cho nên liền tự mình chọn vài món đồ chơi cho trẻ nhỏ mang đến.

Không tốn bao nhiêu tiền, nhưng đều là chân tâm của hấn, Kiều Ứng Hiền tin tưởng ca ca của mình cùng Lương đệ không phải người ham danh lợi như vậy.

“Nguoi có thể biết lẽ có chừng mực như vậy, ca ca so với thu được lễ vật gì đều vui vẻ hơn.”

Kiều Ưng Trạch vỗ vỗ bả vai đệ đệ, trong mắt tràn đầy ý cười, có thể thấy rõ tình trạng của mình hiện tại, không phù hoa trọng sĩ diện, Kiều Ưng Hiền như vậy làm cho y thực yên tâm.

Bốn người thẳng cho đến đêm dài mới tàn tiệc, Cung Trác Lương thấy Kiều Ưng Trạch lộ vẻ mệt mỏi, liền để cho y về phòng nghỉ ngơi trước, chính mình đứng dậy đưa Lư Từ Kiện cùng Kiều Ưng Hiền đến phòng khách, lúc Cung Trác Lương cùng Kiều Ưng Hiền nói ngủ ngon muốn đi, lại bị Kiều Ưng Hiền có chút chần chờ gọi lại.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Khác Nhau

“Làm sao vậy?”

Thấy Kiều Ưng Hiền có chút muốn nói lại thôi, con ngươi Cung Trác Lương lóe lóe, trên mặt hiện ra thần sắc khó hiểu.

“Ngươi gầy.... Ý của ta là, chuyện của đại tẩu hy vọng ngươi đừng quá đau khổ.”

Hai tay có chút không biết nên làm sao bỏ vào trong tay áo, ánh mắt nhìn Cung Trác Lương khó nén quan tâm.

Hôm nay lời nói của bọn họ đều có ý tránh né không nói đến người đã khuất, Kiều Ưng Hiền cũng không giỏi an ủi trực tiếp bọn họ, nhưng hần nhìn ra được Cung Trác Lương gầy yếu đi cùng huynh trưởng mệt mỏi, cho nên trong lòng Kiều Ưng Hiền, đã nhận định bọn họ đang miễn cưỡng cười vui, dù sao cảm tình của bọn họ cùng đại tẩu cũng là rất tốt.

“..... Ân, cảm ơn.”

Hiểu được ý tứ của Kiều Ưng Hiền, Cung Trác Lương dòm tầm mắt có chút hàm hồ lên tiếng, trong lòng nhiều ít có một chút chột dạ, dù sao vô luận hần vẫn còn Kiều Ưng Trạch, tuy rằng sẽ vì Cung Trác Nghiên mà tiếc hận, nhưng cuộc sống của mình vẫn thực dễ chịu, loại tình cảm thương cảm này lại không nhiều như Kiều Ưng Hiền. Về phần gây đi, là bởi vì mùa xuân thân thể phát dục quá nhanh, mà hần cùng Kiều Ưng Trạch vì lễ truy điệu của Cung Trác Nghiên mà căn chay một tháng, cho nên mới có vẻ như không có thịt.

“Ngươi lo lắng làm sao? Ta không biết nên nói như thế nào, nhưng ca ca ta có thể chống đỡ, là bởi vì có ngươi bên cạnh hần đi, cho nên..... Hần chỉ sợ không thể vượt qua kích thích một lần nữa, mà ngươi còn nhỏ, ngươi cứ như vậy buông tha cho cuộc sống thành gia lập nghiệp, về sau sẽ không hối hận sao?”

Kiều Ưng Hiền chần chờ bước về phía Cung Trác Lương hai bước, có chút hoảng hốt nhìn chiều cao của thiếu niên, còn nhớ rõ khi mới gặp hần, vóc người vẫn là của một tiểu hài tử, bộ dáng cũng xinh đẹp tinh xảo hơn rất nhiều nữ hài, mà hiện tại, đã là một thiếu niên tuấn mỹ.

“Hiền ca, con ta đều nhanh đến trăm ngày, người còn xem ta là đứa nhỏ sao? Ta đối với Ưng Trạch là thật tâm, ta sẽ hảo hảo chiều cô y cả đời.”

Vốn tưởng rằng sẽ nghe được lời thổ lộ của Kiều Ưng Hiền, Cung Trác Lương đều chuẩn bị tốt làm thế nào để cự tuyệt, dù sao ánh mắt Kiều Ưng Hiền ngay thơ như vậy hần không muốn nhìn cũng khó, Cung Trác Lương cũng không muốn lại để cho hần sinh ra tâm tư khác, nhưng không ngờ người này coi trọng nhất vẫn là cảm thụ của Kiều Ưng Trạch.

Vì tình cảm chân thành của Kiều Ưng Hiền mà cảm động, ánh mắt Cung Trác Lương nhìn hần không khỏi toát ra ý cười ấm áp, cũng trịnh trọng biểu lộ tấm lòng của mình.

“Ta tin tưởng ngươi.....”

Vì tươi cười trong sáng mà kiên định của Cung Trác Lương mà thất thần, thân thể Kiều Ưng Hiền nhanh thoát ra khỏi suy tư, một tay kéo tay Cung Trác Lương ôm vào trong ngực mình, cảm giác được thân thể trong lòng ngực mình cứng đờ, Kiều Ưng Hiền trong lúc nhất thời xấu hổ đến không biết phải làm như thế nào, thân thể của mình so với người trong lòng ngực còn cứng nhắc hơn.

“Ta thật sự không có việc gì, Hiền ca không cần lo lắng, đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai còn muốn thức dậy sớm đi bái tế tỷ tỷ a....”

Cảm thụ được Kiều Ưng Hiền không biết phải làm sao, trong lòng Cung Trác Lương khẽ thở dài một tiếng, chủ động quay qua ôm hần cũng vỗ vỗ bờ vai của hần, đem cái ôm ngoài ý muốn này che dấu đi, sau đó buông hần ra lui về sau vài bước kéo ra khoảng cách giữa hai người.

“Ân, ngươi cũng nghỉ ngơi tốt.”

Âm thầm nhẹ nhàng thở ra, Kiều Ưng Hiền ngượng ngùng nhìn thẳng vào mắt Cung Trác Lương, hơi hơi hạ mi mắt suy nghĩ gật gật đầu, đem Cung Trác Lương đưa ra cửa, mà lúc tự tay đóng cửa phòng lại, Kiều Ưng Hiền dựa lưng vào cửa cười khổ một tiếng, thầm nghĩ chính mình hôm nay thật sự là uống quá nhiều, sáng mai tỉnh dậy, sẽ không có việc gì.....

Ngoài cửa, Cung Trác Lương chấp tay sau lưng nhìn trời, sau đó mỉm cười rời khỏi phòng khách.

Hiện giờ lời của hắn cũng đã nói rồi, Kiều Ứng Hiền là một người có tâm, sẽ không tự mình đi tìm phiền não mới đúng, có một số việc không cần phải làm cho mọi người đều khó xử, cứ như vậy để thời gian làm phai nhạt đi mới là tốt nhất.

Khi Cung Trác Lương trở lại phòng ngủ, Kiều Ứng Trạch vừa mới tắm rửa xong đang từ trong phòng tắm đi ra, lộ vẻ có chút say, ánh mắt cũng không quá quan tâm mở ra, Cung Trác Lương bây giờ còn một thân mùi rượu, sẽ không đi qua làm lây mùi cho y, sau đó chạy nhanh vào phòng tắm, Kiều Ứng Trạch ngồi bên giường mơ hồ lau tóc.

Vì vừa mới ăn qua một số thức ăn, Cung Trác Lương sợ Kiều Ứng Trạch ngủ sớm lại bỏ ăn không thoải mái, nhớ tới bức tranh Bình Tích đưa cho hắn tân trang nhà mới hôm qua đã đưa tới đây, nhưng bọn hắn vội vàng lo chuyện yêu đương nên chưa xem qua, Cung Trác Lương liền lôi kéo Kiều Ứng Trạch ngồi bên cạnh bàn, sau đó mở bức họa kiến trúc nhà ra xem.

“Ứng Trạch, ngươi xem xem còn cần tân trang chỗ nào nữa không?”

Cung Trác Lương giống như là hiến vật quý đem bức tranh kiến trúc cho Kiều Ứng Trạch xem, phải biết rằng đại bộ phận của lâm viên đều là Cung Trác Lương ‘thiết kế’. Chính xác mà nói, là đi thăm qua bốn công viên danh tiếng trong nước mà hắn thích nhất, từ hoa viên có chút tòi tằn cùng hoa viên tăng trung chọn ra mấy chỗ thích hợp, tên cũng dùng theo nguyên tác, sau đó để cho Bình Tích am hiểu công việc này đem bản vẽ làm thêm hoàn mỹ, cấu tạo thành một tòa đại trạch theo hình thức lâm viên.

Lúc đầu muốn làm bốn chỗ này Cung Trác Lương đi không dưới mười lần, xuân hạ thu đông mưa tuyết trời trong mát mẻ, cảnh trí giống nhau nhưng cảnh sắc không giống nhau, mỗi lần đều làm cho Cung Trác Lương lưu luyến quên cả quay về, nếu không phải thật sự không có tài lực nhân lực, hắn đã muốn xây một tòa lâm viên kiến trúc cổ xưa thật cao cấp để đến ở, bất quá này ở hiện đại là một giấc mộng thập phần xa xỉ, nhưng đến cổ đại thì không phải là việc khó, cổ đại đất nhiều người ít, chỉ cần đầy đủ bản kiến trúc cùng bạc, hoàn thành tòa nhà này không tốn bao nhiêu thời gian.

Bất quá đáng tiếc nhà bọn họ mới vừa bị tịch thu, gần đây lại đưa cho lão phu nhân cùng Kiều Ứng Hiền không ít, hiệu sách bên kia còn lưu lại đủ vốn lưu động, cho nên không có bao nhiêu tiền để lấy ra xây nhà, nói sao hiện tại cũng không thích hợp để nói chuyện này, dù sao bọn họ còn trẻ, tòa nhà chờ hai năm nữa xây cũng được.

“Thật hoàn mỹ, Trác Trác, ngươi luôn có thể làm cho ta kinh hỷ.”

Tuy nói rằng đã nghe qua ý tưởng của Cung Trác Lương về cảnh trí này, nhưng thời điểm nhìn chân chính thấy bức họa kiến trúc, Kiều Ứng Trạch vẫn đang bị chấn động rất lớn.

Căn nhà theo hình thức lâm viên lấy nước là chính, chiếm khoảng bốn hecta (60 mẫu), bố cục thập phần tinh diệu lịch sự tao nhã, chủ trạch ở giữa, hồ nước xung quanh, trong ao có núi giả, xung quanh hồ bố trí ‘lan tuyết đường’, ‘phù dung tạ’, ‘cây tử đằng’, ‘ngô đồng cùng trúc ẩn hiện’, ‘đỉnh hồng mát’, ‘đỉnh bốn mùa’ có thể xem cảnh trí xung quanh, còn có sáu tòa viện khác xung quanh, cảnh trí cũng không giống nhau, và lại mỗi chỗ có núi đá đều có hành lang khác nhau, thật sự giống như tiên cảnh nhân gian.

“Là ngươi tiên sinh dạy ta thật là giỏi, bằng không sao ta hiểu được nhiều vậy? Ngươi xem, lần lượt ở hai bên sườn chủ viện của chúng ta, là chuẩn bị cho hai tiểu tử kia.”

Cung Trác Lương nói chính là lời thật lòng, tuy rằng hắn không học được bao nhiêu, nhưng hắn thích tập thư, cho nên ‘bàn môn tả đạo’ học được không ít, mà Kiều Ứng Trạch đích thật là người học nhiều kiến thức, đối với vấn đề của Cung Trác Lương cho tới bây giờ đều kiên nhẫn trả lời tỉ mỉ, ngẫu nhiên được y giải đáp không được, cũng là Cung Trác Lương đem vấn đề khác ra nói, sau đó Kiều Ứng Trạch tìm hiểu rõ ràng, sẽ tìm Cung Trác Lương nói cho hắn hiểu được, cho nên tới hiện tại, về phương diện văn hóa Cung Trác Lương cũng được đề cao không ít, cũng coi như làm nền cho tài danh tiểu thuyết gia của hắn.

“Bọn nhỏ còn nhỏ, một mình ở một tòa viện còn phải đợi mười năm sau, ngươi thật sự là chuẩn bị quá sớm.”

Kiều Ứng Trạch buồn cười nhìn Cung Trác Lương bên cạnh liếc mắt một cái, chỉ thấy khoe miệng hắn gọi lên đi lại phía sau mình, sau đó xoay người một cái ôm lấy bả vai mình, một tay phủ lên bàn tay của mình.

Mỗi khi cùng một chỗ lướt qua bức họa cuộn tròn, bên tai đều có thể nghe được thanh âm của Cung Trác Lương đã trở nên từ tính dễ nghe, tràn ngập hấp dẫn miêu tả cảnh đẹp trên đó, thân thể Kiều Ứng Trạch không khỏi nóng lên.

“Ứng Trạch, mặt của ngươi như thế nào đó vậy? Nóng?”

Nhìn ra được Kiều Ứng Trạch được tự nhiên, Cung Trác Lương nghiêng đầu liền ngậm lấy vành tai của y, tay phủ trên mu bàn tay cũng dời đến trước ngực y, ngón tay nhẹ nhàng vẽ theo đường cong của cơ thể.

“Là do uống rượu, Trác Trác tối hôm qua mới. Hôm nay không được.”

Hô hấp của Kiều Ứng Trạch trở nên có chút dồn dập, nhưng hiện tại trên người y còn rất mệt, nếu lại làm xằng bậy, sợ là xương cốt đều tan ra, sáng mai cũng không có biện pháp đi bài tế.

“Đáng tiếc, Ứng Trạch, ngươi nói chờ sau khi chúng ta thành thân, dời đi đến Hương châu sinh sống thế nào? Nơi đó khí hậu hợp lòng người có ích với

thân thể của người, ta tính được, khi đó chúng ta cũng có thể có đủ tiền để xây nhà.”

Cung Trác Lương bấu môi khẽ cắn lỗ tai Kiều Ưng Trạch một chút, sau đó nghiêng người ngồi xuống ghế bên cạnh, nhưng vẫn ôm bả vai Kiều Ưng Trạch không buông, lười biếng gối đầu lên bả vai của y.

“Trác Trác..... Muốn đi định cư ở Hương châu?”

Nghe được Cung Trác Lương muốn đi Hương châu, trong mắt Kiều Ưng Trạch hiện ra thần sắc do dự, chỉ là Cung Trác Lương gối lên bả vai y không nhìn thấy.

“Ưng Trạch không vui sao? Ta nghĩ Bạc thành này vừa không phải cố hương của chúng ta, hiện tại cũng không có thân nhân gì ở đây, không bằng dời đến nơi có hoàn cảnh tốt hơn đi, tuy rằng Hương châu cách kinh thành xa chút, nhưng so với Bạc thành phồn hoa hơn nhiều, nếu là nhớ tổ mẫu, chúng ta ngồi xe ngựa chậm rãi đi mấy ngày cũng không tính là bốn ba, chỉ như đi dạo chơi.”

Như trước đề lên bả vai Kiều Ưng Trạch không hề động, Cung Trác Lương có chút lười biếng hỏi, hiện giờ hoa tiền nguyệt hạ mỹ nhân ở bên, không thể làm cái gì thật mất hứng a.

PH: hoa tiền nguyệt hạ -> trước hoa dưới trăng

Bản thân Cung Trác Lương không chịu ngồi yên một chỗ, mà Kiều Ưng Trạch từ nhỏ quen với việc phụ thân đi khắp nơi nhậm chức, cũng không có ôm ấp tình cảm cố hương, cho nên Cung Trác Lương cảm thấy bọn họ đổi nơi ở cũng không có gì không ổn.

Hơn nữa Cung Trác Lương đều nghĩ tốt rồi, có hai phụ phụ bọn họ ở phía sau giúp đỡ, con đường làm quan của Kiều Ưng Hiền thực ỏn thỏa, mặt khác duy trì tốt quan hệ cùng Cung Trác Tường và Lư Tử Kiện, có những người này làm hậu thuẫn, con đường sự nghiệp của mình sẽ phát triển thật tốt, về sau có thể cùng Kiều Ưng Trạch du sơn ngoạn thủy, hảo hảo hưởng thụ cuộc sống.

“Trác Trác, thân thể của ta hiện giờ đã muốn tốt hơn nhiều, lại là người trưởng thành rồi, cũng có thể ở nhà từ từ điều dưỡng.....”

Vừa mới được sống yên ả vài ngày, Kiều Ưng Trạch không muốn nói lí tưởng của mình cho Cung Trác Lương sớm như vậy, nhưng thấy hắn đã suy nghĩ cho cuộc sống sau này nhiều như vậy, Kiều Ưng Trạch sợ nếu lại kéo dài, chính mình càng không có cách nào mở miệng.

“Nhà chúng ta lại không thiếu tiền..... Cũng phải, nhân rồi ở trong nhà cũng thực nhàm chán, kia Ưng Trạch có muốn mở lớp dạy học không? Nói như vậy, ta mở hiệu sách, người nờ thư quán nhưng thật ra rất xứng a.”

Cung Trác Lương vốn định nói chính mình nuôi gia đình không cần Kiều Ưng Trạch lo lắng, nhưng lại nghĩ cùng là nam nhân thôi, có chút cốt khí ai không muốn có sự nghiệp riêng của mình, hơn nữa Kiều Ưng Trạch là một người kiêu ngạo, gò bó y ngược lại sẽ làm y mất sức sống, không bằng để cho y làm chút chuyện mình thích, tâm tình tốt đối với thân thể cũng có ích a.

Đừng trách Cung Trác Lương nghĩ đến chuyện làm tiên sinh dạy học, phải biết rằng hắn có lối suy nghĩ rập khuôn, người đọc sách không làm gì chỉ một lòng muốn thi khoa cử, muốn đi làm mới là việc không đàng hoàng hoặc gia cảnh bức bách.

Cho nên trong nhận thức của Cung Trác Lương, công việc các thư sinh ‘bách vô nhất dụng’ có thể làm chính là dạy học hoặc làm gia sư a, nếu không ra đường bán tranh sống tạm qua ngày, mà hai cái sau đó không phải việc Kiều Ưng Trạch có thể làm.....

“Ta không phải là muốn dạy học, ta là muốn..... Làm quan.”

Nghe được ngữ khí vui vẻ của Cung Trác Lương, Kiều Ưng Trạch tuy rằng không đành lòng phá hư tâm tình tốt của hắn, nhưng hôm nay nếu đã nói đến việc này, Kiều Ưng Trạch sẽ không muốn lại gạt hắn ý muốn của chính mình.

“Người muốn làm quan? Tuy nói cử nhân có thể bỏ làm huyện lệnh đang bị thiếu, nhưng về sau phải theo lệnh điều đến các nơi nhậm chức, sẽ không thể chọn một chỗ để định cư, cũng không thể chờ lão tử sĩ xây tòa nhà này, hơn nữa một khi vào quan trường, phải ứng phó với bọn quan lớn, nếu gặp phải một số tham quan ô lại, người nhất định là không thể thông đồng làm bậy cùng bọn chúng, ngược lại bị khinh bỉ, chúng ta lại chường mất chút tiền hối lộ này, tội gì tự tìm lấy khổ, người nếu muốn tạo phúc một phương, chúng ta làm chút việc thiện cũng giống nhau.”

Nghe được Kiều Ưng Trạch muốn làm quan, Cung Trác Lương đầu tiên là sững sốt, sau đó có chút giật mình nhớ tới công danh cử nhân có thể được bổ nhiệm chức vụ còn thiếu, không khỏi nhũn mảy ngòi thẳng thân thể, muốn khuyên y từ bỏ ý niệm này trong đầu.

Nói thật, Cung Trác Lương là thật không thấy chức vụ huyện lệnh nhỏ như hạt đậu xanh này, không nói việc kiếm không được bao nhiêu bổng lộc, ngay cả thương nhân địa chủ bình thường cũng không để người vào mắt, còn không bằng làm một tài tử cử nhân thanh nhân làm cho người ta cảm thấy cao quý, Cung Trác Lương cho rằng Kiều Ưng Trạch thật sự không nhất định chịu thiệt, có thời gian cùng những người đó sinh khí, ở nhà viết thơ vẽ tranh cũng thoải mái nhiều a.

“Không phải bổ sung vị trí còn thiếu..... Ta muốn vào kinh thi hội, kỳ thi mùa xuân sang năm chúng ta còn mặc tang phục, đợi thêm ba năm, chuyện làm ăn của người được củng cố, bọn nhỏ cũng lớn một chút, chúng ta vào kinh ở tạm, nếu là ta có may mắn đỗ trung bảng, chúng ta về sau liền định cư trong kinh, cùng nhị đệ bọn họ có thể chiếu cố lẫn nhau.”

Bình tĩnh mà chân thành đối diện cùng Cung Trác Lương, Kiều Ưng Trạch đỡ lấy hai vai hắn, gần từng tiếng nói ra ý nghĩ của chính mình, mà mắt thấy Cung Trác Lương từ kinh ngạc đến nghiêm túc, mày càng nhăn chặt lại hơn, trong lòng Kiều Ưng Trạch không khỏi cười khổ một chút, cơ hồ có thể

đoán trước được lời kế tiếp tiểu tức phụ sẽ nói.

“Ngươi phải thi đỗ khoa cử? Hồ nháo! Ngươi là lấy thân thể của mình ra đùa giỡn!”

Cung Trác Lương thật là bị Kiều Ưng Trạch làm hoảng sợ, hắn chưa từng nghĩ đến phương diện khoa cử, ý muốn đùa giỡn kia cũng rất vô nhân đạo, người khỏe mạnh tiến vào thi một trận đều muốn lột da, huống chi thân thể này của Kiều Ưng Trạch, vào thi ba trận chính ngày thân thể không tốt bắt ngờ chết cũng không phải chuyện mới mẻ gì.

Lúc trước lúc Kiều Ưng Trạch còn nhỏ tuổi đi thi hương, cũng cơ hồ đã đánh mất nửa cái mạng, thân thể vốn yếu ớt thiếu chút nữa sụp đổ toàn bộ, ba năm gần đây, cũng chưa từng tỏ vẻ quá muốn ở phương diện này, hiện giờ đột nhiên nói muốn đi thi khoa cử, sao có thể không làm cho Cung Trác Lương tặc mao.

“Trác Trác, ta đã suy nghĩ rất kĩ lưỡng, hoàn cảnh thi khoa cử cũng không phải kém như ngươi nghĩ, ta lúc trước là do tuổi còn nhỏ thân thể cũng không khỏe, mới có thể đem chính mình bức thành bộ dáng như vậy, hiện giờ ta rất có lòng tin đối với học vấn của chính mình, đương nhiên có thể thích ứng thật tốt, sẽ không tổn hại đến thân thể.”

Quả nhiên chính là bởi vì thân thể. Kiều Ưng Trạch trấn an nở một nụ cười chua xót, cũng bởi vì thân thể mình không tốt, cho nên chính mình đã mất đi rất nhiều thứ? Không có một thân tài năng học vấn, lại chính là hoa trong gương, trăng trong nước, nửa điểm thi triển cũng không có, nếu cuộc đời của y vẫn bình thường như quá khứ không có hứng thú trên đời thì cũng thôi, nhưng hôm nay y đã có được tình cảm chân thành cùng gia đình hạnh phúc, như thế nào có thể cam tâm làm một phế nhân sống tạm bợ qua ngày được?

..... Ít nhất, y muốn có năng lực bảo hộ nương tử cùng gia tộc, mà không giống như khi phụ thân phải chịu tội, chỉ có thể trở mặt nhìn gia tộc suy tàn mà không có kế hoạch để chống đỡ, còn phải dựa vào nương tử còn kém tuổi hơn so với mình chống đỡ toàn bộ.

“Sẽ không hại thân thể? Kiều Ưng Trạch, lời này sau khi ngươi nói ra chính mình có tin hay không? Trong nhà không ai muốn ngươi thăng chức như điều gặp gió, chúng ta sống cuộc sống đơn giản như vậy không tốt sao? Làm gì biết rõ đó là một vũng bùn ô bẩn mà còn muốn nhảy vào, vẫn là đối với ngươi mà nói, quyền lợi cùng cuộc sống người bề trên cũng có lực hấp dẫn a?”

Tránh hai tay của Kiều Ưng Trạch mà đứng bật dậy, Cung Trác Lương có chút phiền toái đưa lưng về phía y néo mũi, tính cách cùng tính tình Kiều Ưng Trạch căn bản không hợp với nơi phức tạp như quan trường, nhất là thời đại xem mạng người như cỏ rác, thanh quan không phải làm tốt như vậy!

Biết Kiều Ưng Trạch nói như vậy là đã hạ quyết tâm, Cung Trác Lương phiền não đầu đầu phải ứng phó như thế nào, ngữ khí nói chuyện không khỏi cao lên một chút, mà hắn đưa lưng về phía Kiều Ưng Trạch không phát hiện, Kiều Ưng Trạch sau khi nghe lời hắn nói, nguyên bản bởi vì uống rượu mà da trở nên hồng nhuận, xoát một cái liền trắng bệch toàn bộ.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Khi Tự Do Gặp Tình Yêu...

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Trác Trác, ngươi biết, ta không phải để ý hư danh lợi lộc, ta mặc dù bách vô nhất dụng*, nhưng chỉ muốn dựa vào khả năng của mình, bảo hộ các ngươi chu toàn bình an, khoa thi là sở trường duy nhất của ta, chỉ cần lấy được công danh tiến sĩ, thì sẽ không có người coi khinh chúng ta, đó là ta không đủ sức để sinh tồn trong quan trường, cũng có thể tìm được một chức vụ nhàn hạ trong kinh, cũng tốt hơn cả ngày ở trong nhà như một phế nhân.”

Đối mặt với vội vàng xao động của Cung Trác Lương, phản ứng của Kiều Ưng Trạch cũng là phá lệ bình tĩnh, chỉ là từ sắc mặt tái nhợt của hắn có thể thấy được, trong lòng của hắn không bình tĩnh gì. Tuy rằng biết Cung Trác Lương không có ý tứ khinh thường mình, nhưng thái độ của kẻ làm chồng, ngay cả người yêu của y cũng không có kì vọng gì đối với y, không phải đang nói lên sự bất lực của y sao?

“Ưng Trạch, ta không phải ý tứ này, ta là lo lắng cho thân thể ngươi, chúng ta bây giờ không phải tốt lắm sao? Tội gì phiền muộn hao tổn tinh thần đi làm lung vút và.”

Quay lại đối mặt với Cung Trác Lương, Cung Trác Lương vừa thấy y thay đổi sắc mặt, con tức trong lòng cũng vui đi một nửa, vội ngồi trở lại bên người Kiều Ưng Trạch, đưa tay nắm lấy tay y để lên đùi mình.

Cung Trác Lương tự nhận không có giác ngộ làm đầy tớ nhân dân, đối với sự nghiệp to lớn trung quân yêu dân trị quốc bình thiên hạ thật sự xin miễn cho kẻ bất tài, nhất là tại làm quan ở vương triều thời phong kiến, cổ nhân mình đều nói rằng bán cùng đế vương gia, lãi nặng cùng với tính phiêu lưu cao.

Nếu là làm quan tầm thường, bọn họ một không thiếu tiền hai không thiếu quan hệ, thật sự không tất yếu đem tự do nhốt lại, tiêu dao qua ngày thật là tốt. Mà nếu cần cù thật thà chân thành vì dân, thân thể Kiều Ưng Trạch khẳng định chống đỡ không được bao lâu, để cho Cung Trác Lương mất thấy Kiều Ưng Trạch lấy sức khỏe ra tiêu xài, hắn làm sao có thể đáp ứng?

“.....”

Kiều Ưng Trạch biết luận tài ăn nói mình tuyệt đối không nói lại Cung Trác Lương, chính mình nói một câu hắn có thể có mười câu đáp lại, cho nên Kiều Ưng Trạch rõ ràng trầm mặc mà chống đỡ, chỉ dùng một đôi con ngươi bi thương cùng ưu sầu nhìn hắn. Đấu tranh tâm lý là thượng sách.

“Ưng Trạch, ngươi đừng không lên tiếng a, có ý kiến gì chúng ta cùng nhau nói rõ ràng, ngươi đừng buồn trong lòng.”

Bị bộ dáng của Kiều Ưng Trạch làm cho trong lòng bắt đầu đau, tư thái Cung Trác Lương không khỏi lại cúi thấp xuống một chút.

Hắn từ trước đến nay không sợ cùng người khác cãi cọ, thật không dễ ý cũng có thể chiếm ba phần thắng, nhưng thấy Kiều Ưng Trạch như vậy bên trong vừa giống như cái nút hủ, Cung Trác Lương có sức lực mà không có chỗ để sử dụng. Biết vì cái gì bọn họ cùng một chỗ ba năm cũng chưa từng có cái gì không? Bởi vì đó không phải thực là trah cãi a, thanh âm Cung Trác Lương to tiếng một chút Kiều Ưng Trạch sẽ dừng lại không nói, sau đó cũng không rõ ràng hồng ngươi, liên quan tâm nơi này, sẵn sóc nơi kia, sẽ đem lửa giận của Cung Trác Lương đều mài đến không còn, mà thật sự là hấn chọc Kiều Ưng Trạch mất hứng, vậy trực tiếp ôm ôm cợ cợ chơi xấu một hồi, Kiều Ưng Trạch cũng sẽ không cùng hấn so đo.

Nhưng việc hôm nay không giống với những chuyện nhỏ trong quá khứ, là ý kiến hai người hoàn toàn trái ngược, Cung Trác Lương là không có khả năng dễ dàng thỏa hiệp.

“Việc này hiện giờ cũng không cấp bách, ngày mai chúng ta còn phải thức sớm, trước đi nghỉ đi.”

Kiều Ưng Trạch cảm thấy được chính mình đã muốn biểu đạt suy nghĩ của mình, này sẽ làm Cung Trác Lương sốt ruột, nói thêm gì nữa chỉ dậy lên tranh chấp thôi, chung quy thời gian còn dài, làm cho tiểu tức phụ lo lắng nhiều thêm, dù sao y cũng đã có chuẩn bị đánh lâu dài.

“Ưng Trạch, ngươi hãy nghe ta nói.”

Cung Trác Lương còn muốn khuyên nữa, Kiều Ưng Trạch đã nắm lại tay của hấn đứng dậy đi đến bên giường rồi, Cung Trác Lương bắt đầu đi đi theo y lên giường, Kiều Ưng Trạch liền nằm thẳng nhắm hai mắt lại, nhưng bàn tay giao vào nhau vẫn không buông ra, rõ ràng biểu lộ ‘ta không tức giận với ngươi, việc này chúng ta lại bàn bạc kỹ hơn’ kéo dài thái độ.

“Ưng Trạch! Ân.”

Cảm giác đâm vào chần bông rất ghen ghét, Cung Trác Lương xoay người đặt Kiều Ưng Trạch dưới thân yêu cầu y nhìn thẳng vào vấn đề, lại bị Kiều Ưng Trạch dùng tay không ôm cổ hấn, sau đó chính là tiến lên hôn sâu một cái, đem lời nói của Cung Trác Lương tất cả đều ngăn ở bên miệng, mà Cung Trác Lương mới vừa bắt tay với vào áo lót của Kiều Ưng Trạch sờ sờ ngực y, Kiều Ưng Trạch lại đè cái tay đang châm lửa của hấn lại.

“Ngoan, khó được Hiền nhi không có tới nháo ngươi, đi ngủ sớm một chút đi.”

Trán áp trán để bình phục hô hấp, Kiều Ưng Trạch trấn an sờ sờ lưng của Cung Trác Lương, sau đó buông hấn ra nghiêng người hướng mặt vào trong nhắm mắt lại, trực tiếp đem Cung Trác Lương bỏ sang một bên.

“.....”

Ngực Cung Trác Lương dán vào lưng Kiều Ưng Trạch, cợ cợ. Không phản ứng, đinh đinh. Còn không có phản ứng, rõ ràng phía dưới đã. Vẫn là không phản ứng!

Cung Trác Lương hít sâu một hơi, sau đó tắt đèn trong phòng đi, chờ sau khi tắt hết đèn, hấn đen mặt tiến vào ổ chăn nằm úp sấp trên lưng Kiều Ưng Trạch, dùng cả tay chân quần lấy, sau đó. Ngủ!

Sáng ngày thứ hai, bọn họ vẫn là bị tiếng khóc của Cung Cẩm Hiền làm tỉnh dậy, bởi vì phải vội vàng đi bái tế Cung Trác Nghiên, Cung Trác Lương liền không nói đến chuyện khoa cử, mà Kiều Ưng Trạch cũng tỏ ra như không có chuyện gì, lúc sau lại là hơn trăm ngày của Cung Cẩm Hiền, lại đưa tiễn Kiều Ưng Trạch cùng Lưu Từ Kiệt trở về kinh thành, cho nên liên tiếp vài ngày, bọn họ đều không nhắc tới chuyện khoa cử, cũng không có làm chuyện yêu đương.

Thẳng đến khi mọi chuyện đều xong xuôi, lúc Kiều Ưng Trạch muốn quay trở về tiểu trạch của mình ở, Cung Trác Lương không thể nhịn được nữa liền đem Kiều Ưng Trạch nhốt lại trong phòng ngủ, tính toán muốn đem chuyện này nói cho rõ ràng.

“Tướng công đại nhân, ngươi vẫn không chịu nói với ta sao? Ta còn chưa đáp ứng đâu.”

Đối với thái độ thủy chung không nóng không lạnh của Kiều Ưng Trạch thực vô lực, Cung Trác Lương đem hai tay y trời ở phía sau rồi ôm y vào ngực, mặt đối mặt cắn răng hỏi.

“Trác Trác, ta cam đoan sẽ không bởi vì khoa cử mà làm tổn thương thân thể, cho dù là vì ngươi, ta cũng sẽ hảo hảo yêu quý chính mình, ngươi tin tưởng ta.”

Đối với phản ứng tặc mao của Cung Trác Lương, thái độ của Kiều Ưng Trạch lại thập phần bình tĩnh, việc khoa cử này y là thật sự có niềm tin mới có thể nói ra, cũng không cậy mạnh, mấy ngày hôm trước tránh nói đề tài này với Cung Trác Lương, là bởi vì khi đó Cung Trác Lương không có chuẩn bị tâm lý, nghe được ý muốn của chính mình liền một lòng một dạ muốn mình từ bỏ ý niệm đó trong đầu, nhất định sẽ không lí trí lo lắng chuyện này, hiện giờ tri hoãn hấn vài ngày, trong lòng hấn đã có chuẩn bị, sẽ có đủ lí trí để suy nghĩ.

“Này không chỉ vấn đề thi khoa cử, Ứng Trạch, tính cách của ngươi thật không thích hợp với quan trường, miễn cưỡng vắn thân vào, vất vả chính là bản thân mình.”

Thật vất vả mới có được sống tự do như bây giờ, Cung Trác Lương thật sự không muốn từ dân tự do biến thành nô của đế vương, nhưng lời ‘đại nghịch bất đạo như vậy hẳn tất nhiên là không trực tiếp nói ra trước mặt Kiều Ứng Trạch, nếu không tiểu tướng công cả đời bị giáo dục tư tưởng trung quân ái quốc, sợ là không thể chịu được!

“Cho dù ta thật sự không thích ứng với cuộc sống quan trường, nhưng ít ra ta sẽ cố gắng phấn đấu, ta tuyệt không hối hận, nếu là ngay cả thử cũng không thử đã trực tiếp buông tha, cả đời này ta sẽ nuối tiếc.”

Không có chút né tránh nào đối mặt cùng Cung Trác Lương, Kiều Ứng Trạch hy vọng hắn có thể nhìn thấy được sự kiên quyết của mình, ba năm qua, Kiều Ứng Trạch tận mắt nhìn thấy Cung Trác Lương ăn bao nhiêu cực khổ, bị bao nhiêu ủy khuất mới có được thành tích như ngày hôm nay, nếu Cung Trác Lương có thể làm được, vậy tại sao y so với hắn lớn hơn năm tuổi lại không làm được chứ?

“..... Vậy ngươi có nghĩ tới, một khi ngươi thật sự làm quan, người khác sẽ dùng ánh mắt như thế nào nhìn vào quan hệ của ta? Đường đường là mệnh quan triều đình lại đi lấy nam thê, chỉ đòi phong bại tục này cũng đủ để Ngự sử áp chế ngươi, lại có con đường làm quan gì đáng nói?”

Cuối cùng đánh không lại cương trực vô tư của Kiều Ứng Trạch, Cung Trác Lương tránh đi ánh mắt của y, sau đó buông y ra lùi về sau hai bước, có chút mệt mỏi thở dài.

Nếu Kiều Ứng Trạch chỉ là một cử nhân nhàn tản, vậy cuộc sống cá nhân của y đương nhiên sẽ không bị người khác để ý, nhưng nếu y thật sự tên đề bảng vàng, vậy quan hệ của hai phu phụ bọn họ sẽ được công khai rõ ràng khắp thiên hạ, nhất định sẽ nhận được nhiều lời phê phán, ‘nổi bật’ như vậy không phải người bình thường có thể chịu đựng được..... những lời nói khó nghe, hiện tại bọn họ muốn quang minh chính đại ở cùng một chỗ đã là hao tổn không ít tâm cơ, nếu Kiều Ứng Trạch thật sự ngày nào đó đề tên bảng vàng, đến lúc đó như thế nào đối mặt với áp lực xã hội, bọn họ có thể có cuộc sống hạnh phúc giống hiện tại sao?

Cung Trác Lương không phải là kẻ theo chủ nghĩa hoàn mỹ lãng mạn, ngược lại, hắn phi thường chân thật, chính hắn có lẽ có thể không cần để ý ánh mắt của kẻ khác, nhưng Kiều Ứng Trạch đã hơn mười năm đọc sách thánh hiền có thể chống đỡ được sao?

“Chúng ta hào hào sống cuộc sống của chính mình, làm sao cần phải để ý đến ánh mắt kẻ khác? Chúng ta kết hôn trước khi thi khoa cử, luật pháp cũng không quy định người dân không được cưới nam thê, nếu ta sau khi đỗ khoa thi liền bỏ người lấy vợ khác, đó mới là kẻ bạc tình bạc nghĩa nên bị Ngự sử tham tấu, nếu con đường làm quan của ta thật sự bị ảnh hưởng, cùng lắm là từ quan về ở ẩn, tốt xấu gì ta cũng dùng được những thứ ta đã học qua, cuối cùng cũng không uổng phí ta đây mười năm khổ học.”

Tuy rằng biện luận Kiều Ứng Trạch còn thua xa Cung Trác Lương, nhưng nếu nói lấy ý phục nhân, Cung Trác Lương cần phải học tập nhiều hơn, hơn nữa hiện giờ y là nói những suy nghĩ ở trong lòng, y hy vọng Cung Trác Lương có thể tin tưởng y.

“Tôi gì tự chịu khổ như vậy, chúng ta tự do tự tại sống không tốt sao?”

Lý do có thể nghĩ đều bị Kiều Ứng Trạch nhất nhất hóa giải, Cung Trác Lương có chút phiền não oán giận một câu, hắn có thể lí giải được tâm tình của Kiều Ứng Trạch là thân nam nhân muốn kiến công lập nghiệp, nhưng là thật sự không muốn lấy tự do của mình ra đánh đổi.

“Cố gắng của ta, trong theo ý ngươi là tự tìm khổ sao?”

Từ khi sinh ra đã bị cho là phế nhân, tồn tại dư thừa, Kiều Ứng Trạch cho là mình đã xem nó là một thói quen, nhưng là lúc cố gắng của mình lại bị nương tay cho là phiền toái, trong lòng của y vẫn là..... rất khó chịu.

“Ứng Trạch, ta không phải là ý tứ này.”

Nhìn thấy thần sắc thật vọng trên mặt Kiều Ứng Trạch, trong lòng Cung Trác Lương căng thẳng lên, thân thủ vội vàng muốn ôm lấy bả vai y, lại bị Kiều Ứng Trạch lui về sau vài bước né tránh, mà y tách ra lấy hai tay che ngực, tư thế đại biểu cho cự tuyệt.

“Trác Trác, chuyện ngươi muốn làm, ta bao giờ cũng ủng hộ..... Ta đi về trước, ngươi không cần tiễn ta.”

Có chút miễn cưỡng cười khổ, Kiều Ứng Trạch lui về phía sau đi tới cửa, nhưng một câu nói nặng lời cũng luyến tiếc nói ra, ngăn lại động tác muốn đuổi theo của Cung Trác Lương, Kiều Ứng Trạch nhìn hắn một cái thật sâu, cứ như vậy mà xoay người rời đi.

“Ứng Trạch!”

Chính là một câu chỉ trích cũng không nói ra, Cung Trác Lương lại cảm giác trái tim mình giống như bị hung hăng nắm chặt, đau thật đau, mà hắn nhìn theo bóng dáng Kiều Ứng Trạch rời đi, lần đầu có cảm giác vô cùng xấu hổ.

Cung Trác Lương biết Kiều Ứng Trạch đối với mình rất tốt không giữ lại cái gì, nhưng là vẫn cho là mình vì y trả giá quá nhiều, nhưng hiện tại nghĩ lại, cái giá mình phải trả cùng Kiều Ứng Trạch xuất ra, lại là cỡ nào ích kỷ cùng tự cho là đúng?

Nghĩ rằng nuôi y ăn ngon là vì muốn tốt cho y, nghĩ đến để cho y giúp mình sửa sửa bản thảo cùng vẽ tranh minh họa, liền thỏa mãn nhu cầu tinh thần của y, lại luôn luôn vô tình xem nhẹ, trên giá sách của y trừ bỏ tứ thư ngũ kinh, thơ từ ca phú ra, còn có thật nhiều sách về luật pháp, chủ thích về những giải

thích thú vị về tín tức pháp lệnh của nhà nước, phong tục sinh sống các nơi cùng ghi chép về hoàn cảnh địa lí.....

Đời trước, Cung Trác Lương thờ phụng chính là ‘sinh mệnh quả thật đáng quý, giá của tình yêu rất cao, nếu là vì nguyên nhân tự do, hai người đều có thể từ bỏ.’ bởi vì sinh ra ở thời đại hòa bình hần cũng không cần lo lắng cho an toàn của sinh mệnh mình, cũng chưa từng gặp qua người có thể làm hần từ bỏ cả rừng rậm để lấy một mầm giống nhỏ, cho nên từ khi hần độc lập về kinh tế, không còn phụ thuộc vào cha mẹ, cuộc sống của hần thập phần tiêu sái.....

Nhưng sau khi bước vào thế giới này, ngay từ đầu hần liền vì mạng sống, mà tạm nhả nhượng vì lợi ích toàn cục mà buông tha cho tự do, vạn hạnh chính là hần gặp được Kiều Ứng Trạch, cho nên không cần lại lo lắng cho tình huống của tính mạng mình, rốt cục lại một lần nữa có được tự do, nhưng hiện tại, nổi lên xung đột, rồi lại biến thành tự do cùng tình yêu của hần.

“Này tính toán chọn đề tài gì a?”

Đem thân thể mình đổ thật mạnh lên tháp, trong lòng Cung Trác Lương tuông trào nước mắt rong biển**, hần quyết định đêm nay phải thống khoái uống thật say, vì lễ tế hần sắp mất đi.

(*)Trích từ “Tập cảm” của Hoàng Cảnh Nhân đời nhà Thanh:

“Thập hữu cửu nhân kham bạch nhãn, bách vô nhất dụng thị thư sinh”: trong mười người thì chín người chịu được ánh mắt khinh bạc của đời, trong trăm người thì người vô dụng nhất là thư sinh.(Nhật Nguyệt Lâu)

**Lệ rong biển:

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Giải Quyết Chi Đạo

Cuối cùng, rượu Cung Trác Lương vẫn là uống không xong, bởi vì còn chưa tới lúc ăn cơm chiều, Kiều Minh bên kia liền phái người tới bẩm báo, nói là Kiều Ứng Trạch bị bệnh, Cung Trác Lương tưởng là y giận mình, lúc ấy trong lòng liền luống cuống, cưỡi ngựa thẳng về hướng nhà nhỏ của Kiều gia, người hầu còn chưa nói xong câu, ngờ ngác nhìn một đường bụi bay mịt mù mà giải thích, đại phu đến xem nói chỉ là phổi nóng ho khan, không có gì trở ngại.

“Ngươi..... Như thế nào chạy nhanh như vậy?”

Nhìn thấy Cung Trác Lương gấp gấp vọt vào phòng, Kiều Ứng Trạch không có khẩu vị gì đang dựa vào tháp xuất thần cũng là sùng sốt, ngồi dậy có chút kì quái nhìn hần.

“Kiều Minh nói ngươi bị bệnh, không có việc gì đi?”

Cung Trác Lương đi tới đem Kiều Ứng Trạch nhìn kỹ một lần, trừ bỏ nhìn không có tin thần ra, thật là không có gì khác thường, Cung Trác Lương lúc này mới thờ đều đều lại.

“Bất quá là cổ họng ho khan hai tiếng, không vì một chút điểm ấy mà làm kinh động ngươi.”

Biết bọn Kiều Minh nhìn ra được mình không vui, cho nên mới mượn cớ này đi gọi Cung Trác Lương, Kiều Ứng Trạch nhẹ giọng thở dài, đã thấy Cung Trác Lương đứng cách xa mình vài bước, do do dự dự giống như không dám lại đây.

“Cái gì kinh động hay không kinh động..... Không có việc gì là tốt rồi.”

Hôm nay Cung Trác Lương mới sâu sắc tự kiểm điểm lại mình, cũng lo lắng Kiều Ứng Trạch còn giận, trong lúc nhất thời không biết xấu hổ trực tiếp đi qua, bất quá hần giương mắt quét mắt nhìn điểm tâm sáng trên bàn, thấy đều là các loại thức ăn trong ngày thường, chỉ là hơn một chén canh lê, biết Kiều Ứng Trạch thật là không ngại, tâm cũng để lại chỗ cũ.

“Tắm rửa thay quần áo sạch sẽ, cho ra hết mồ hôi, cơm chiều còn chưa có ăn đi?”

Nhìn ra Cung Trác Lương cẩn thận cùng không yên, Kiều Ứng Trạch trên mặt bất động thần nhiên nói xong, trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhàng không ít, nhìn xem cơm canh trên bàn, cũng cảm thấy thèm ăn.

“Chưa ăn đâu, ta đi rửa mặt trước.”

Cung Trác Lương nghe vậy ngoan ngoãn gật đầu, bởi vì Kiều Ứng Trạch thích sạch sẽ, cho nên trong phòng luôn chuẩn bị sẵn nước nóng cùng khăn, Cung Trác Lương liền vào buồng trong đơn giản lau lau một chút.

“Hàm Lộ, đem cho tiểu cữu gia thêm một bộ bát đĩa, làm chút thịt lại đây, hỏi xem Hàm Thư hiện giờ có làm thêm đồ ăn gì không.”

Thấy Cung Trác Lương vào buồng trong, Kiều Ứng Trạch liền phân phó Hàm Lộ đứng ở sau cửa đi chuẩn bị, bọn họ bên này không khai hỏa, cơm canh đều là lấy từ Hàm Thư ở cách vách, phần của Kiều Ứng Trạch cùng Cung Trác Lương cũng vẫn là Hàm Thư tự mình chuẩn bị, nàng không an tâm giao cho người khác.

Hiện giờ tuy rằng trên danh nghĩa chia thành hai viện, nhưng trên thực tế tiền tiêu hàng tháng đều lấy ra từ một chỗ, gia nhân hai bên cũng biết Kiều Ứng Trạch và Cung Trác Lương mới là chủ tử chính của họ, cho nên cũng không tồn tại cái ngăn cách giữa hai viện.

Thời tiết tháng năm đã rất nóng, Cung Trác Lương chà lau xong cũng chỉ mặc áo đơn, khi ra ngoài trên bàn đã dọn sẵn cơm canh, liền khoanh chân ngồi ở đối diện Kiều Ứng Trạch, hai người trong lúc nhất thời cũng chưa nói chuyện, chậm rãi bắt đầu ăn cơm.

Kiều Ứng Trạch chỉ ăn một chén rồi no, thời gian còn lại đều là chiếu cố Cung Trác Lương, thêm canh, gỡ xương cá... làm vô cùng thuận tay, đây là thời điểm Cung Trác Lương phát triển thân thể, mỗi bữa đều ăn hai chén cơm đầy, còn luôn đói rất nhanh, thế cho nên Kiều Ứng Trạch luôn muốn sờ sờ bụng nhỏ bằng phẳng của hắn, tò mò không biết hắn đem đồ ăn được bỏ vào nơi nào, ban đầu lúc mình lớn giống như hắn, lượng cơm ăn vào giống như không thể nào phình ra được.

Cung Trác Lương lúc đầu nghĩ nên nói chuyện khoa cử với Kiều Ứng Trạch như thế nào, cho nên vừa ăn cơm vừa xuất thần, đợi khi một khối thịt bò ngon được Kiều Ứng Trạch gấp bỏ vào trong bát của mình, Cung Trác Lương hoảng hốt nhớ lại hình như hình ảnh này đã lặp lại vô số lần, không khỏi nâng mi lên ba ba nhìn Kiều Ứng Trạch liếc mắt một cái, sau đó buồn bực cúi đầu đem thức ăn tỉnh té nhai lại, cảm giác trái tim mình giống như cũng theo dạ dày bị uy no rồi.

“Chúng ta đến trong viện ngồi tiêu thực được, một hồi thừa dịp trời chưa tối trở về, Hiền nhi buổi tối không rời khỏi ngươi.”

Đội hai người cơm nước xong xuôi, Kiều Ứng Trạch cảm kiện áo khoác đưa cho Cung Trác Lương, cũng không có tính toán giữ hắn lại qua đêm.

Một là trong lòng Kiều Ứng Trạch thật có chút không thoải mái, hai cũng là sợ Cung Trác Lương vì hồng minh vui vẻ mà đáp ứng vội vàng, về sau lại có cái gì không tình nguyện, như vậy ngược lại không tốt, chỉ bằng để tự bình tĩnh hiểu rõ sự việc.

“Ứng Trạch, ta có chuyện nói với ngươi, chúng ta vẫn là đi vào buồng trong đi.”

Cung Trác Lương theo bản năng muốn trực tiếp ôm đi, nhưng bận tâm Hàm Hạ cùng Hàm Lộ còn ở bên cạnh dọn dẹp bàn, hắn liền tiếp nhận cái áo Kiều Ứng Trạch đưa qua, sau đó một bên sửa sang lại trên người mình một bên ra về tự nhiên nói, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Kiều Ứng Trạch lộ ra khẩn cầu.

“Được rồi.”

Kiều Ứng Trạch thấy Cung Trác Lương nói rất chân thành, liền gật gật đầu đi vào buồng trong với hắn, chưa nói được nửa câu, đã bị người ta ôm lấy từ phía sau lưng.

“Ứng Trạch, hôm nay là ta không đứng với ngươi, ta ở trong này cho ngươi phạt.”

Cung Trác Lương ôm Kiều Ứng Trạch trái lắc lắc phải lắc lắc, ở trong lòng cân nhắc nên nói như thế nào, tuy rằng đã suy nghĩ cẩn thận phải tôn trọng quyết định của Kiều Ứng Trạch, mình chỉ có năng lực trợ giúp y, nhưng Cung Trác Lương cũng thật là lo lắng cho thân thể của y, người này ngoài miệng nói sẽ không cật mạnh, nhưng thực sự chưa đạt được mong muốn, tuyệt đối sẽ không chùn bước.

“.....”

Kiều Ứng Trạch nghe vậy không có lên tiếng, chỉ là nghiêng đầu lẳng lặng nhìn hắn, chờ hắn mở miệng nói tiếp.

“Ta biết ngươi có tài năng giúp đỡ mọi người, chí lớn, nhưng ở trong lòng ta, ngươi khỏe mạnh khoái hoạt mới là quan trọng nhất, loại tâm tình này ngươi có thể hiểu chứ?”

Đỡ lấy vai của Kiều Ứng Trạch để y nhìn về phía mình, Cung Trác Lương nhìn vào mắt y nói từng câu từng chữ.

“Ta hiểu được, ta.....”

Vì Cung Trác Lương tạm dừng mà tâm treo lơ lửng, Kiều Ứng Trạch muốn cam đoan chính mình chắc chắn sẽ cẩn thận, lại bị Cung Trác Lương dùng ngón trỏ để trên môi, chỉ có thể thu thanh âm lại tiếp tục nghe hắn nói.

“Cho nên à, khoa cử ngươi có thể tham quan cũng có thể làm, nhưng có một chuyện ngươi phải đáp ứng ta.”

Dùng ngón tay nhẹ nhàng cọ xát môi cánh hoa của Kiều Ứng Trạch, Cung Trác Lương gọi lên khóe miệng bên trái, lộ ra nụ cười xấu xa quen thuộc.

“Cái gì?”

Nghe được Cung Trác Lương đồng ý cho mình tham gia khoa cử, ánh mắt Kiều Ứng Trạch sáng ngời, cả người nháy mắt giống như lên tinh thần.

“Về sau vô luận ngươi làm quan gì, tất cả chính vụ đều do ta gánh vác, ngươi không được lao lực, ngươi nếu đáp ứng điều kiện này, ta sẽ cho ngươi tham gia khoa cử.”

Đem lựa chọn ném về phía Kiều Ứng Trạch, trong lòng Cung Trác Lương nhất thời sản khoái, tuy rằng Cung Trác Lương quan trường ở cổ đại thực mâu thuẫn, nhưng này bởi vì hắn lo lắng cho thân thể Kiều Ứng Trạch hơn nữa chán ghét chịu gò bó, mà không phải là sợ ai. Nếu Kiều Ứng Trạch muốn làm quan như vậy, vậy chính mình dứt khoát lấy sở trường ra giúp lão bà đại nhân là được rồi, dù sao hiệu sách bên này sớm đã đi vào quỹ đạo, chính mình trong ngày thường cũng chỉ viết bản thảo xem sổ sách mà thôi, nghĩ đến chính vụ của Kiều Ứng Trạch cũng không làm khó được mình, chỉ cần lão bà đại nhân có thể vui vẻ, mình vất vả chút cũng đáng.

“A? Tốt, vậy một lời đã định.”

Kiều Ứng Trạch đầu tiên là vì điều kiện của Cung Trác Lương mà kinh ngạc một chút, nhưng lập tức ánh mắt của y vừa động, cư nhiên trực tiếp cầm lấy cổ tay của Cung Trác Lương cùng mình vỗ tay ba cái, coi như là vỗ tay kết lời thề.

“Ngạch. Cái này ngươi đáp ứng rồi?”

Nhìn bộ dáng Kiều Ứng Trạch một bộ an lòng thoải mái, lúc này đến phiên Cung Trác Lương ngây người, không nghĩ tới người này lại dứt khoát đáp ứng như vậy, quân tử kiêu ngạo của y đâu? Thanh cao của người đọc sách đâu? Ý thức bảo mật của người làm quan đâu?

“Luật pháp quy định chỉ là không cho nữ tử tham dự triều chính, Trác Trác ngươi lại không cần chịu sự ràng buộc này, đương nhiên có thể giúp vì phụ phân ưu, làm vợ hiền a.”

Tâm tình Kiều Ứng Trạch rất tốt, cho nên cũng liền khó có được chủ động khi dễ Cung Trác Lương một hồi, y không phải người cổ hủ, sẽ không vì mặt mũi mà cự tuyệt sự trợ giúp của vợ mình, dù sao y muốn chức vị cùng thể hiện sở trường, cũng là vì có thể bảo hộ tốt cái gia đình này, y biết cái gì mới là quan trọng nhất với mình, cho nên y sẽ không lấy thân thể của mình đánh vào, mà làm cho Cung Trác Lương lo lắng.

“Hiền thê. Tướng công, nói miệng không bằng chứng, chúng ta ‘đóng dấu’ đi!”

Kịp phản ứng là Kiều Ứng Trạch trêu chọc mình, lòng mi Cung Trác Lương giật giật, tươi cười trở nên càng phát ra vẻ tà ác.

Đối với Kiều Ứng Trạch cái loại không lấy ‘tư thế cơ thể’ làm thay đổi, kiên định cho rằng y có địa vị xã hội là phu, vậy cả đời này đều có niềm tin làm phu, Cung Trác Lương tỏ vẻ chính mình thật sự ‘vô lực xoay chuyển trời đất’, hoặc là nên nói, Cung Trác Lương cảm thấy như vậy kỳ thật rất hữu tình, nhất là khi mình ở trong thân thể y rong rêu, gọi y tướng công sẽ hưng phấn hơn so với kêu lão bà, cũng có cảm giác chinh phục a.

“Con dấu? Ngô.”

Kiều Ứng Trạch đang khó hiểu ý tứ của Cung Trác Lương, đã bị hắn hôn thật mạnh lên môi, cũng một đường bị ôm lùi lại phía sau ngã xuống giường. Sau đó Kiều Ứng Trạch hoảng hốt kịp phản ứng, Cung Trác Lương nói con dấu là chỉ cái hôn này.

“Chỉ là con dấu vẫn không yên lòng, tướng công, chúng ta vẫn là định ‘khế ước’ thì tốt hơn, như vậy ngươi mới không quên lời đã đáp ứng ta hôm nay.”

Đặt trên người Kiều Ứng Trạch hôn căn cổ của y, Cung Trác Lương căn bản không để cho y có cơ hội phản ứng, trực tiếp cởi đai lưng lột quần áo ra, sau đó cách quần lót sờ sờ y.

“Trác Trác, ngươi không trở về. Không được. Hiền nhi kia. ân.”

Kiều Ứng Trạch ôm lấy bà vai muốn hắn dừng lại, nhưng địa phương mẫn cảm bị hắn bao lấy nhu lỏng, nhất tòi Kiều Ứng Trạch không có khí lực phản kháng, bất quá thái độ làm người có trách nhiệm vẫn nhắc nhở hắn, tiểu tử kia còn ở lại Cung gia, rời khỏi Cung Trác Lương thì không ai có thể hống được nó.

“Không có việc gì, hai ngày này nó nghe lời hơn, buổi tối bà vú vẫn có thể hống nó ngủ.”

Cung Trác Lương hiện giờ tên đã lên dây cung, làm sao có thể quản được nhiều như vậy, hai ba cái đã đem quần áo của hai người vứt trên mặt đất.

“Có thể không? Bằng không hay là. a. đừng cần nơi đó.”

Nhớ hai ngày nay trong lòng Cung Trác Lương bị chuyện của mình ảnh hưởng, đã đem Cung Cẩm Hiền ném cho bà vú hống, còn lấy mỹ danh là sợ chiều hư nhi tử, trong lòng Kiều Ứng Trạch cảm thấy có chút có lỗi với tiểu tử kia, nhưng y bên này vừa thất thần một chút, trên ngực đột nhiên xuất hiện kích thích làm cho y mãnh liệt run lên, làm sao có thể nghĩ đến chuyện khác.

“Tướng công, khu nhà cao cấp của chúng ta không xây được, ngươi nên hảo hảo bồi thường cho ta.”

Động tác đốt lửa trên tay cũng không ngừng, Cung Trác Lương cắn vành tay của y đè thấp thanh âm oán giận, nhớ tới việc này hắn đúng thật là rất buồn bực, nơi này làm quan vì cam đoan liên khiết, cũng có cái gì lệnh hạn chế mua tài sản, tuy rằng không giống với lịch sử Cung Trác Lương biết, nghiêm khắc đến không được mua nhà ở chỉ có thể ở tại nhà ở tập thể hoặc là thuê nhà dân ở, nhưng là quy định hạn chế quan viên phú đệ, hơn nữa chỉ cho

phép mua một nơi ở, bất quá từ xưa đến nay đều là trên có chính sách dưới có đối sách, danh nghĩa làm quan không thể có, nhưng làm vợ của quan có thể có a, mỹ danh là của hồi môn.

Chẳng qua để giải quyết tốt vấn đề, cách thức sẽ không dễ dàng như vậy, ngoại trừ quan viên nhậm chức trời cao hoàng đế xa, trái phải diễn kịch mua vài tòa nhà cũng không tính là vượt quy củ, nhưng làm quan trong kinh dưới chân thiên tử, thì chính là có tiền người cũng phải giả nghèo, bằng không người sẽ có cái ô danh ‘tham ô nhận hối lộ’ ‘tư thông thương nhân’, cho nên Cung Trắc Lương chiếm khu nhà cao cấp bốn hecta, trong khoảng thời gian ngắn có muốn cũng không được.

“Úm. không được..... chậm..... chậm một chút..... nơi đó.....”

Đổi việc trên giường này Kiều Ứng Trạch cũng tự biết không bằng Cung Trắc Lương, nguyên bản thái độ có chút cố kỵ liền lập tức thuận theo, chỉ là y đã quên Cung Trắc Lương được một tác sẽ muốn tiến một thước, y bên này bên này mặc kệ, bên kia lập tức có thể vào trạng thái khai hỏa.....

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Hoàng Chính năm 43 mùng 6 tháng 6, Kiều Ứng Trạch hai mươi mốt tuổi cùng Cung Trắc Lương mười sáu tuổi lại một lần nữa đứng trong hỷ đường, trong tiếng chúc phúc của bạn bè một lần nữa bái thiên địa nguyên bản không nghĩ hai người bạn lại ngoài ý muốn nhận được nhiều lời chúc phúc của dân chúng trong thành, khiến cho hai người không thể không đem hỷ yến kéo dài tới trên đường, đồng thời cũng tham gia các bữa tiệc khác ở các phủ lâu, cuối cùng mới không có thất lễ với người trước.

Cuối tháng tám cùng năm, phu phu hai người mang theo con cái dời đến kinh thành, đi theo có Bình Tích, Thạch Khang, Nhượng Lam, một nhà ba người Kiều Minh, Hàm Lộ Hàm Hạ, lại có mười tùy tùng bọn Cung Nhất, mặc khác mấy hộ vệ trung tâm hữu dụng đã sớm được phái lên kinh thành chuẩn bị.

Mặc khác người chưa cùng vào kinh, Ngô thị tuy rằng luyến tiếc nhi tử, nhưng vì không muốn chậm trễ tiền đồ của bọn họ, vẫn là lấy lý do chiếu cố cô nhi quả phụ của Cung gia mà ở lại, mà Diệp Nhi cũng lưu lại hầu hạ bên người nàng, về phần những gia nhân bình thường khác, đều được trả lại khế ước bán thân cho nghỉ việc.

Đáng nhắc tới chính là, trước kia Chu quân sự ở Bạc thành làm tổng quản sổ sách, đã đem ‘tổng bộ’ dời đến kinh thành trước tiên, mà lý do làm cho hắn có thể xa xứ đi đến kinh thành, đương nhiên chính là Nhượng Lam đã muốn chính thức trở thành Chu phu nhân.

Đầu tháng chín, đoàn người Cung Trắc Lương đến ngoài thành kinh đô, đã nhìn thấy vài thân ảnh quen thuộc hợp lại đón khách ở trong đình, Kiều Ứng Trạch cùng Cung Trắc Lương không khỏi nhìn nhau cười.....

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Năm Cái Bánh Bao Nhỏ

Xe ngựa đứng trước đình đón khách, Cung Trắc Lương lưu loát nhảy xuống, tiếp theo đỡ Kiều Ứng Trạch xuống, sau đó đỡ hai tiểu oa nhi mặc quần áo xanh nhạt tay trong tay xuống xe, hoặc là nên nói ca ca nắm tay đệ đệ dẫn nó đi ra, sau đó Cung Trắc Lương xem tiểu tử Cung Cần Hiền ôm lấy đưa cho Kiều Ứng Trạch, chính mình ôm lấy đưa con lớn mập mập Kiều Mẫn Ngón, mà bên đình đón khách có vài người cũng đã chạy tới.

Không cần phải nói cũng biết là Kiều Ứng Hiền, Cung Trắc Tường, cùng Lư Tử Kiện, ngay cả Nam Cung Hàm mới gặp một lần ở Bạc thành cũng tới, mặt khác còn có một nam tử trẻ tuổi mặt búp bê, tướng mạo bình thường, nhưng cười rộ lên trên mặt có má lúm đồng tiền, làm cho ấn tượng đầu tiên với người ta phi thường dễ thân.

“Đường ca, Lư huynh, Nam Cung huynh, vị này là.....”

Kiều Ứng Trạch ôm đứa nhỏ không tiện chào, chỉ có thể gật đầu chào hỏi, đợi sau khi mọi người đáp lễ, ánh mắt mang nghi vấn của y nhìn về vị nam tử trẻ tuổi kia.

“Muội phu Trương Lâm chào đại ca, đại tẩu.”

Trương Lâm thấy thế vội đưa tay hướng hai người hành lễ, đối với xưng hô đại tẩu của Cung Trắc Lương kêu rất tự nhiên, cười rộ lên hai má lúm đồng tiền trên gương mặt càng thêm rõ ràng, thoạt nhìn càng thêm chân thành.

Nếu không phải thân thể của hắn đã thành thực, nhìn thật đúng là không giống người hai mươi hai tuổi, càng như là chưa trưởng thành.

“Trong thư gửi về nhà luôn khen muội phu người, hiện giờ vừa thấy ánh mắt nhìn người của hắn thực sự rất tốt, chúc mừng người cùng đại muội muội có quý tử.”

Kiều Ứng Trạch cùng Cung Trắc Lương vội cười đáp lễ, đối với người muội phu này thực vừa lòng, lúc trước trong thư Kiều Ứng Hiền gửi về nhà nói không ít về Trương Lâm, nói hắn bởi vì có sở trường về kiến tạo đã được thăng chức điều vào công bộ nhậm chức chủ sự lục phẩm, tuy rằng công bộ

không phải thực quyền nha môn, nhưng vì Trương Lâm nắm quyền trông nom xây dựng kinh đô, các nơi liên quan tới nha môn hoặc thương nhân biểu tâng trái lại rất nhiều, cho nên hiện giờ gia cảnh dĩ nhiên không tồi, nhưng hẳn cũng chưa từng cưới vợ bé hay thu thông phòng, vẫn như trước cùng Kiều Viện Âm hai người an phận sống qua ngày, điểm ấy thập phần đáng quý, thêm nữa con trai trưởng Trương Lộ đã nửa tuổi, người một nhà rất hạnh phúc mỹ mãn.

“Đại ca quá khen.”

Trương Lâm có chút ngại ngùng cười đáp lại, chính hắn biết chuyện nhà mình, trong tộc căn bản không có thân thích gì hiển vinh, nguyên bản có thể bổ sung vào làm việc ở bộ phận cấp sự trung đang thiếu, cũng là bởi vì đó là chức quan béo bở nhân tản, hiện giờ có thể vào được công bộ, đều là bởi vì được đại công tử Cung gia chiếu cố, mà người ta lại phản ứng nhà nhỏ của bọn họ như vậy, xem ra đều là nể mặt mũi của đại cữu ca cùng đại tẩu, Trương Lâm là một người tri ân thù lễ, cũng thế từ lại thập phần ân ái, cho nên đối với thân thích trong nhà của thế tử cũng nhiệt tình thân cận.

“Đại ca ngươi là không nhìn thấy, Tiểu Lộ nhà đại muội muội mặt mũi thật giống ngươi, mà khuôn mặt tròn tròn lại giống muội phu, còn có hai mà lúm đồng tiền nhỏ, bộ dáng lại tuấn tú thật làm người yêu thương.”

Không đợi những người này khách sáo xong, Kiều Ứng Hiền đã cao hứng nói chen vào, ánh mắt cũng nhìn chăm chăm vào Kiều Mẫn Ngôn trong lòng Cung Trác Lương, tiểu tử hai tuổi rưỡi kia cũng không sợ người lạ, tay nhỏ bé cầm lấy vạt áo Cung Trác Lương, thân mình trái xoay xoay phải xoay xoay, ai nói liền hướng nhìn vào gương mặt của người đó, trong vô cùng hoạt bát đáng yêu. Mà bên kia Cung Cẩm Hiền một tuổi rưỡi có vẻ im lặng hơn, ôm cổ Kiều Ứng Trạch dựa vào trong lòng y ngủ gà ngủ gật, rõ ràng không có hứng thú với các ‘đại thúc’.

“Tiểu Mẫn Nhân thế nào rồi? Trong thư lần trước còn nói là bị bệnh, hiện giờ tốt hơn chưa?”

Để cho Kiều Mẫn Ngôn trong lòng kêu một tiếng nhị thúc thúc, Cung Trác Lương đem nó đưa cho Kiều Ứng Hiền ôm, sau đó chính mình tiếp nhận Cung Cẩm Hiền trong lòng Kiều Ứng Trạch, mà tiểu tử kia sau khi được hắn ôm cuối cùng cũng có chút bộ dáng tươi cười, mềm mại kêu một tiếng phụ thân.

Dương Doanh Mạt tháng chín năm trước bình an sinh một long phụng thai, tỷ tỷ Y Nguyệt trông khỏe mạnh hơn, nam hài Mẫn Nhân lại gầy yếu hơn một chút, nhưng là không có bệnh gì, mười tám tháng chính là sinh nhật một tuổi của tỷ đệ bọn họ, một nhà Cung Trác Lương vừa lúc có thể cùng tham dự lễ chọn đồ vật đón tương lai của bọn họ.

“Đã tốt lắm, chỉ là cai sữa khóc nháo mấy ngày, tiểu Hiền nhi cũng thật sinh đẹp, giống như búp bê.”

Ánh mắt Kiều Ứng Hiền dừng trên gương mặt Cung Trác Lương, nhưng rất nhanh liền chuyển qua trên mặt Cung Cẩm Hiền, cười tán thưởng hai câu.

“Cũng không phải, này là tiểu mỹ nhân xinh xắn.”

Bên kia Lư Từ Kiện cũng cười bu lại, còn đưa tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Cung Cẩm Hiền, nhưng tiểu tử kia hiển nhiên đối với hành động này của hắn không cao hứng, mặt uồn ẻo chôn trong cổ của Cung Trác Lương, còn cùng cùng lấy tiểu PP đối với Lư Từ Kiện, biểu lộ mất hứng không cho hắn chạm vào, đem chọc cười tất cả mọi người.

“Tốt lắm, mọi người có chuyện gì sau khi trở về chậm rãi nói, đừng nói ở nơi này.”

Cung Trác Tường cũng không khỏi nhìn Cung Cẩm Hiền thêm hai lần, cảm thấy bộ dáng của tiểu tử kia cực kỳ giống Cung Trác Lương trước đây, bởi vì biết thân thế của tiểu tử kia, cho nên Cung Trác Tường đối với sự tồn tại của nó trong lòng cũng không có vương nết gì, ngược lại yêu ai yêu cả đường đi thêm ba phần yêu thương.

Mọi người nghe vậy đều nói phải, Cung Trác Lương đề cho Thạch Khang mang theo những người khác trực tiếp đi an trí ở nhà mới, chỉ còn lại bọn họ đi xe ngựa cùng mấy người Cung Trác Tường, đi tới từ lâu nổi danh nhất kinh đô.

Vì những người ngồi ở đây là là trong quan trường, lại đều là những thanh niên tài giỏi, cho nên không nói đến đề tài văn vẻ phong nhã, liền từ phong cảnh đề đô chậm rãi nói đến chuyện quan trường, ngày xưa Kiều Ứng Trạch đều là hạn chế ở trong nhà tự mình học hỏi, cũng không có giao tiếp với ai, hôm nay nghe được lời mọi người đương nhiên cảm thấy hứng thú, thêm nữa có Lư Từ Kiện là nhân vật giỏi về khuấy động không khí, người một bàn trò chuyện với nhau rất vui, Nam Cung Hâm trời sinh là một khốc ca cũng bày ra bộ dáng tươi cười, bị Lư Từ Kiện chuốc không ít rượu.

Cung Trác Lương đối với đề tài của bọn họ không có nhiều hứng thú lắm, lại có Nam Cung Hâm là người ngoài ở đây, muội phu Trương Lâm cũng là lần đầu gặp mặt, lời nói của Cung Trác Lương tự giác phải có chừng mực để dành mặt mũi của Kiều Ứng Trạch, thành thật ngồi ở bên cạnh y uyển đưa nhỏ ăn com, chỉ thấy trong lòng ngực của hắn ôm một tiểu hài tử, trên ghế lót một tấm đệm, thoạt nhìn rất có dáng của một người mẹ

“Tiểu phụ thân, ăn.”

Kiều Mẫn Ngôn đang ngồi trên ghế dựa cầm muỗng nhỏ ăn com, nghiêng đầu thấy Cung Trác Lương đang uy dề ăn cháo, sau đó hắn trừng trừng nhìn canh trứng chim trong bát của mình, cầm muỗng nhỏ múc một muỗng đưa tới cho Cung Trác Lương, nãi thanh nãi tức kêu hắn một tiếng.

“Mẫn Ngôn ngoan, tự mình ăn đi.”

Cung Trác Lương khẽ cười một tiếng ăn thức ăn nó uy cho, nhìn thấy tiểu tử kia tùm tùm cười thu muỗng lại, không khỏi cúi đầu hôn khuôn mặt nhỏ nhắn non nặn của nó, sau đó dời tầm mắt đến trên người Cung Trác Tường cùng Lư Từ Kiện.

Lại nói tiếp Lư Từ Kiện từ lần quay về Bạc thành năm trước, Cung Trác Lương đã cảm thấy giữa hai người có cái gì đó, lúc sau trong thư Kiều Ứng Hiền gửi về nói bóng nói gió hỏi vài lần, chẳng qua Kiều Ứng Hiền người này ở phương diện này thật là có chút chậm chạp, vẫn là không có nghĩ nhiều, Cung Trác Lương bọn họ cũng không phải rất thích bắt quái, sau lại cũng chậm chạp không giải quyết được cái gì, nhưng hiện tại đối mặt như vậy, quan hệ giữa hai người giống như thật bình thường, muốn nói điểm đáng ngờ. Tầm mắt hai người không chạm vào nhau có tính không?

“Nghĩ cái gì a? Chính ngươi cũng ăn nhiều chút, nếu không ta giúp ngươi ôm một chút?”

Kiều Mẫn Ngôn ngồi giữa Cung Trác Tường cùng Cung Trác Lương, thấy hấn uy no Cung Căn Hiền cũng không động đũa ăn cái gì, liền ôn nhu hỏi hấn một câu.

Lại nói tiếp hai người bọn họ đã hơn một năm không gặp, hiện giờ nhìn thấy đường đệ người đã muốn cao hơn mình, trong lòng Cung Trác Tường thật là có chút cảm khái, khi trước lúc mới gặp Cung Trác Lương, hấn còn chưa cao tới ngực mình, hiện giờ cũng đã lớn như vậy.

“Ngạch. Hiền nhi, để cho đại bá phụ ôm một chút được không? Đến, kêu bá bá.”

Cung Trác Lương mới định nói không cần làm phiền, dư quang khỏe mắt thoáng nhìn thấy Lư Từ Kiện liếc nhìn qua đây, lời nói đến bên miệng không khỏi sửa lại, ôm ôm Cung Căn Hiền trong lòng, thấp giọng dỗ một câu.

Tiểu tổ tông nhà hấn rất biết phân biệt người, trừ hấn cùng Kiều Ứng Trạch ra, những người khác muốn ôm còn phải xem tâm tình của nó, lúc cao hứng có thể ghé vào trong lòng người khác ba ba nhìn mình, lúc mất hứng gương mặt nhỏ hấn liền trực tiếp phồng lên, xoay a xoay chính là không cho người khác ôm, thật sự làm hấn rất giận, nhà lớn như vậy phải cẩn thận lỗ tai, đứa nhỏ này khóc lên là rất to.

Đương nhiên, người khác không bao gồm tiểu ca ca Kiều Mẫn Ngôn của nó, là bởi vì Kiều Mẫn Ngôn có cái gì tốt đều đưa cho nó, cho nên lúc bình thường Cung Căn Hiền đều cho tiểu ca ca của nó chút mặt mũi, cho phép nó nắm nắm tay nhỏ bé hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ hấn hoặc là ôm cùng một khối —— bất chúc động tác thân thiết của các phụ thân.

“Bá bá.”

Cung Căn Hiền nhìn theo phương hướng phụ thân mình chỉ, thấy Cung Trác Tường đang mỉm cười nhìn mình, tiểu tử kia nhìn hấn lại nhìn phụ thân nhà mình, cuối cùng vẫn là vươn tay nhỏ bé về hướng Cung Trác Tường, miệng ngọt ngào mềm mại kêu bá bá a.

“Không hổ là đường ca a, tiểu Hiền nhà ta bình thường cũng không để cho người khác chạm đâu.”

Cung Trác Lương đem Cung Căn Hiền đưa qua, cố ý vui đùa nhìn về phía Lư Từ Kiện, mà Lư Từ Kiện rốt cục cũng quang minh chính đại nhìn về phía hai người bọn họ, có chút không chịu thua kéo ghế ngồi bên cạnh Cung Trác Tường, hồng Cung Căn Hiền ôm một cái, đổi lại bị người ta lấy tiểu PP đáp lại (quay mông về phía Lư ca ấy), mà Cung Trác Tường thấy thể mỉm cười ôm Cung Căn Hiền bất động, về mặt bình tĩnh nhìn Lư Từ Kiện đùa giỡn bảo bảo, chỉ là ánh mắt kia tựa hồ đặc biệt. Ôn nhu a.

Quả nhiên có vấn đề a.

Cung Trác Lương híp mắt nghiền ngẫm nhìn hai người động chạm qua lại, cảm thấy được không khí kia mờ ám như thế nào a, lúc này một chiếc đũa gấp một miếng thịt đưa vào trong bát của hấn, Cung Trác Lương theo chiếc đũa nhìn về phía Kiều Ứng Trạch bên trái của mình, thấy y cũng mang về mặt đầy ý cười nhìn mình, Cung Trác Lương không khỏi co rút khỏe miệng nhìn y nở nụ cười xấu xa.

Sau khi com no rượu say, mọi người đem Kiều Ứng Trạch bọn họ đuổi về nhà mới, lại hẹn ngày mở tiệc chiêu đãi, lúc này mới tự giải tán đi về, chỉ để lại Kiều Ứng Hiền quen đường cùng hai người bọn họ đến nhà mới.

Từ lúc Cung Trác Lương đồng ý cho Kiều Ứng Trạch thi khoa cử, vì có thể thay y làm quen với nhân mạch trong kinh cùng quen thuộc với khí hậu kinh đô, cho nên liền quyết định sớm dời đến ở trong kinh, vừa vặn tòa nhà cách vách Kiều Ứng Hiền muốn bán đi, Cung Trác Lương liền để cho Kiều Ứng Hiền nhìn thử, nói là tòa nhà này nhỏ chút, chỉ có tám mẫu đất, nhưng nếu dùng nhiều tiền mua mấy căn nhà nhỏ bên cạnh gộp lại chung một chỗ, thì có thể ra mười lăm, mười sáu mẫu, so với nhà của Kiều Ứng Hiền còn muốn lớn hơn không ít.

Mới đầu Kiều Ứng Trạch bọn họ cũng không muốn ở gần bên Kiều Ứng Hiền quá, cũng không muốn xây một tòa nhà mới, dù sao trước khi ra riêng, tuy nói vẫn cùng chung gia phả, nhưng ở gần như vậy cũng không tốt, hơn nữa Kiều Ứng Hiền bên kia mới là trưởng gia, về sau tránh không được bị người ngoài lấy đó so sánh giữa thân thích ai cao ai thấp cũng không tốt.

Nhưng Kiều Ứng Hiền lại kiên trì người một nhà không nên xa lạ như vậy, còn nói bọn họ vốn cũng không phải là người nhà giàu gì, hiện giờ lại bại thành như vậy, còn phân cái gì nhà chính với không nhà chính, lại nói cho dù có họ hàng thân thuộc, cũng đều là mấy thế hệ họ hàng xa, lúc trước nhà mình gặp rủi ro có thể thấy bọn họ đã vội vã giúp nhiều? Cần gì phải kiêu ngạo xem thường phân tính cảm này, lại nói người ở kinh thành mắt cao sĩ diện, không có tiền đi vay mượn cũng phải giữ thể diện, nhà chúng ta lại không thiếu này, không bởi vì tòa nhà mộc mạc mà làm cho người ta em nhẹ.

Vì việc này Kiều Ứng Hiền còn đặc biệt cười ngra chạy về Bạc thành một chuyến, ở trước mặt huynh trưởng con mắt hồng hồng giống như đứa nhỏ chịu ủy khuất, Kiều Ứng Trạch bọn họ không lay chuyển được hấn, cuối cùng vẫn là đồng ý.

Lúc sau Cung Trác Lương để cho quân sự hiệu sách trong kinh đi đàm phán, người quân sự kia là người địa phương hiểu công việc, người cũng rất có khả năng, trái lại đem các hộ lân cận đều đàm phán ổn thỏa, Cung Trác Lương liền mua tòa nhà này, lại cùng Bình Tích dựa theo diện tích nhà mới mà thiết kế lại, cũng mời riêng thợ xây ở phía nam đến xây dựng, gấp rút làm gấp cuối cùng đến tháng sáu năm nay đã xây xong, sau đó bọn họ chờ thời tiết mát mẻ chút liền dời đến kinh thành.

“Trác Lương có thể thiết kế tòa nhà lịch sự tao nhã như vậy, đệ đệ thật sự là bội phục a.”

Kiều Ứng Hiền đi trước dẫn đường cho hai người, liếc mắt nhìn về phía Cung Trác Lương, tiếng đại tẩu kia thật sự là không kêu ra miệng được, có chút hoài niệm khoảng thời gian đã qua, cũng có chút xấu hổ, may mà hai người đối với việc này cũng không tỏ thái độ gì, Kiều Ứng Hiền tạm thời cứ lung tung xưng hô như vậy.

“Bất quá chỉ là xem nhiều tạp thư thôi.”

Cung Trác Lương khác sáo hai câu, trong lòng cũng hết sức hài lòng với tòa nhà này, tuy rằng nơi này chỉ bằng một phần tư khu nhà cao cấp mà hắn muốn, nhưng cũng thể hiện được bố cục lịch sự tao nhã. Lại nói tòa nhà nhỏ này cũng không cần nhiều gia nhân, cũng có thể lược bớt đi rất nhiều phiền toái, Cung Trác Lương cũng không muốn vì muốn phô trương mà nuôi không một đám sâu mọt.

“Đại ca các người nghỉ ngơi một chút, muộn chút lúc đại muội muội chạy tới, ta lại đến gọi các người.”

Mang theo hai người đi làm quen tòa nhà, Kiều Ứng Hiền liền các từ trước trở về nhà mình ở cách vách, đêm nay hắn đãi tiệc ở bên kia, mời hai vợ chồng Kiều Viện Âm đến đây, hắn cũng muốn về nhà chuẩn bị chút.

“Hắn nhưng thật ra càng ngày càng ổn trọng.”

Nhìn bóng dáng Kiều Ứng Hiền rời đi, Kiều Ứng Trạch hơi hơi cảm khái một tiếng, trên nét mặt cũng không hoàn toàn là vui mừng, còn có một tia bất đắc dĩ.

“Dù sao chúng ta chú ý nhiều chút, thật sự có nơi nào thích hợp hơn, chúng ta liền lấy danh nghĩa tổ mẫu mua gian nhà lớn hơn cho bọn họ, còn phải đón tổ mẫu về kinh hưởng phúc, Hưng thành bên kia có chút lạnh.”

Cung Trác Lương từ trong thư từ qua lại với hiệu sách, cũng biết Kiều Ứng Hiền cùng nhạc phụ hắn có chút bất hòa, mà bên kia đối với Kiều Ứng Hiền phân không rõ ‘khoảng cách’ đi tiếp cận Cung gia tìm bất mãn, mà bởi vì bọn họ dọn nhà vào kinh, càng cho rằng Kiều Ứng Hiền mất uy tín với nhà chính, quả thực muốn đem Kiều Ứng Hiền nói đến thậm tệ, thực làm người ta buồn bực.

“Cũng chỉ có thể trước như vậy.....”

Kiều Ứng Trạch nghe vậy gật gật đầu, cũng không tiếp tục nói đến đề tài nặng nề này, một nhà bốn người đều đi ngủ hết, bốn ba nhiều ngày như vậy, cuối cùng có thể ngủ một giấc an ổn, bất quá bắt đầu từ ngày mai sẽ đi bãi phóng thân thích, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không được rảnh rỗi a.

Đợi cho Kiều Ứng Hiền tự mình đến gọi bọn họ, đã đến giờ cơm, để cho Hàm Lộ ôm hai đứa nhỏ đi theo phía sau, Kiều Ứng Trạch cùng Cung Trác Lương đi đến nhà Kiều Ứng Hiền ở cách vách, mọi người tụ ở một gian ngoài cửa đại sảnh, ở giữa chỉ để một tầng bình phong, một tầng vải mỏng ngăn cách, nữ quyến ở bên trong tiểu thính, nam tử thì ở lại bên ngoài đại sảnh, mà Cung Trác Lương hiện tại tuy rằng mang danh ‘đại tẩu’, nhưng đương nhiên không bị phân đến bên nữ quyến, vì thế hắn thập phần bình tĩnh ở lại ngoài đại sảnh.

Đội người một nhà đều gặp mặt tặng lễ vật, phân ra hai hai bên nói việc nhà, mà vì tuổi còn trẻ mà đều trở thành tiểu ba ba tiểu ma ma, kéo gần khoảng cách nói cùng một đề tài, đương nhiên đều nói về các bánh bao nhỏ.

Đầu tiên, lão đại Kiều gia so với mấy đứa nhỏ đồng lứa Kiều Mẫn Ngôn, kia không thể nghi ngờ là một đứa nhỏ sáng sủa nhất trong năm cái bánh bao, nhất là tạo niềm vui cho các trưởng bối thì không ai bằng.

Mà thứ hai là Cung Cẩm Hiền, là cái bánh bao xinh đẹp tinh xảo nhất, hơn nữa lúc ánh mắt tiểu tử kia mỉm cười cong cong, có thể đoán được sau khi lớn lên chính là một lam nhan chuyên đi gây họa.

Song bào thai nhà Kiều Ứng Hiền bộ dáng tuy rằng cũng không tệ, nhưng so với hai vị ca ca thì có vẻ bình thường, tỷ tỷ thích khóc thích nháo, đệ đệ có chút nhu nhược nhỏ gầy, tóm lại không có điểm đặc biệt, nhưng tương tự chính là dung mạo khiến người yêu thương.

Muốn nói đứa nhỏ nào dễ thương nhất, vẫn phải nhắc đến tiểu Trương Lộ của Kiều Viện Âm, gương mặt tuấn tú tương tự mẫu thân cùng đại cữu cữu, trên gương mặt non nớt có hai má lúm đồng tiền, có thể nói là ưu điểm dung hợp hoàn mỹ từ cha mẹ, cười rộ lên kêu một tiếng ngọt ngào, làm cho người ta gặp phải chỉ có thể yêu thương đến tận tâm khảm....

Mọi người đều nói năm cái bánh bao nhỏ thật khiến người ta yêu thương, thẳng đến trước giờ cơm chiều đều tự đưa đến bên người mẫu thân chúng, mà cùng so sánh với các nam nhân trò chuyện vui vẻ ngoài đại sảnh, trong đại sảnh Dương Doanh Mạt cùng Kiều Viện Âm ngồi ở trong, không khí có chút nặng nề.

Tính cách Kiều Viện Âm có chút im lặng, cùng Dương Doanh Mạt vị nhị tẩu này lại không quá quen thuộc, cho nên chỉ chuyên tâm đùa nghịch cùng con của mình, cộng thêm bởi vì một nhà huynh trưởng vào kinh mà âm thầm vui mừng, mà tâm tình của Dương Doanh Mạt ngồi ở bên cạnh, giờ phút này cũng có chút phức tạp....

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Yên Tiệc...

Dương Doanh Mạt thân là trưởng nữ Dương phủ, từ nhỏ đã đi theo mẫu thân học quản gia, nếu không phải bởi vì năm mới phụ thân thấy tuổi đã lớn mà chưa có hôn phối, lại giữ đạo hiếu làm chậm trễ tuổi, nhị phẩm không được, gả vào nhà quan to tam phẩm cũng có thể, sau lại bởi vì mẫu thân thương tiếc, sợ nàng sau khi về nhà chồng sẽ chịu ủy khuất, liền chọn gả cho đường ca nhà bác gái, nhưng không ngờ tai họa bất ngờ, lại rơi vào kết cục nhà bị tra xét, cha chồng còn chịu tội lưu đầy, ngày đặc xá không rõ, mà nàng cũng từ con gái quyền quý nhà cao cửa rộng biến thành phụ nhân nhà nghèo....

Nếu chỉ như thế cũng thôi, tốt xấu vẫn là chính thất bốn gia, trưởng phu lại có lòng cầu tiến, có nhà mẹ đẻ mình giúp đỡ, tiền đồ sau này cũng có hi vọng, nhưng cô tình trưởng phu đối với nhà mẹ đẻ của mình lại thập phần xa cách, thà rằng dựa vào người ngoài cũng không chịu nghe lời cha mình an bài làm quan văn, hiện giờ lại không nên cùng nhà đại bá chẳng phân biệt chính phụ sống cùng một chỗ như vậy, về sau nhà mình phải quản giáo như thế nào? Chẳng lẽ còn muốn cho nam tâu kia đàn áp chính mình, nơi chốn chịu Tây phủ cản trở sao?

Nhìn tòa nhà mộc mạc của mình chỉ có mười mẫu, còn Tây phủ bên kia lại khí phái đẹp đẽ quý giá, tâm tình Dương Doanh Mạt xoắn chặt giống như khăn tay trong tay nàng, nhưng lại nhớ đến tòa nhà hiện tại của mình là do đại bá bọn họ mua cho, tâm tình Dương Doanh Mạt liền càng thêm phức tạp, nàng không phải muốn nhìn người khác không thể sống tốt, nhưng cái loại cảm giác nhằn nhịn này rất không xong.

Dương Doanh Mạt đang miên man suy nghĩ, nghe được người bên ngoài bẩm báo nói nhị gia tan học đã trở lại, nghe đến cái xưng hô này, tâm tình nàng mới thoáng cái chuyển biến tốt đẹp, cảm thấy được thứ đệ ngày xưa ít khi lui tới, hiện tại cũng thân cận chút, tốt xấu gì trong cái nhà này, nàng mới là nữ chủ nhân chân chính.

Kiều Ứng Từ năm nay tám tuổi, nó vốn thông minh, lại vì học trong tộc học của Cung gia một năm, hiện giờ thoát nhìn càng thêm hiểu chuyện thông minh, vào nhà trước tiên quy củ thình an các ca ca tâu tấu, lúc này mới cười loãn loãn nhìn Kiều Ứng Trạch cùng Cung Trác Lương, muốn ôm lại ngượng ngùng đỏ mặt nhìn bọn họ.

Vì trước kia khi ở riêng Kiều Ứng Từ hay đến Tây phủ chơi, cho nên cùng tiểu ca ca Cung Trác Lương này cũng thập phần quen thuộc, thêm nữa trong trí nhớ nó đại tâu ‘đã mất’ của nó còn dễ thân hơn so với mẫu thân.

“Từ nhi đã cao như vậy.”

Kiều Ứng Trạch đem nó kéo vào trong lòng ngực ôm lên, sau đó vuốt đầu nó cười ôn nhu, bên kia Cung Trác Lương cũng đem hà bao chuẩn bị riêng cho đệ đệ giắt bên hông nó, sau đó để cho Kiều Mẫn Ngôn gọi tam thúc, lại đem Cung Căn Hiền trong lòng ngực cũng mình thả xuống mặt đất, hồng nó gọi một tiếng thúc thúc.

“Là Ngôn nhi cùng tiểu Hiền nhi a.”

Kiều Ứng Từ vui mừng nhìn hai tiểu chất nhi cao chỉ bằng một nửa của mình, nhìn không được sờ sờ đứa này lại sờ sờ đứa kia, thấy Cung Trác Lương không buông tay nghĩ là sợ Cung Căn Hiền đứng không vững, vội nắm lấy tay nhỏ bé của nó, chỉ cảm thấy tiểu chất nhi này thật xinh đẹp a.

Cũng không biết có phải bởi vì Kiều Ứng Từ cũng chỉ là một đứa nhỏ choai choai, hai đứa nhỏ kia có vẻ thực thân cận với nó, Kiều Ứng Trạch bọn họ lại cùng Kiều Ứng Từ nói vài câu, để cho nó vào trong chào hỏi nhị tâu cùng đại tỷ, mà nó bởi vì tuổi còn nhỏ, cơm cũng là ăn trong phòng cùng các nữ quyến.

“Ta mang theo các tiểu chất nhi được không? Ta chăm sóc bọn nhỏ ăn cơm.”

Kiều Ứng Từ một tay nắm một cái bánh bao, trái nhìn phải nhìn đều luyến tiếc buông ra, nhìn không được mong chờ nhìn về phía Kiều Ứng Trạch cùng Cung Trác Lương.

Ngày xưa trong nhà chỉ có nó là đứa nhỏ, chất nhi cùng chất nữ nhà nhị ca, vừa nhỏ lại thích khóc, mỗi lần nó muốn nhìn bọn họ đều có bà vú cùng bọn nha hoàn nhìn, còn không cho ôm, cho nên sau này, nó cũng không muốn đi để cho người ghét, đại ca đại tâu vừa đến đây, lại có hai chất nhi đáng yêu như vậy chơi cùng mình, thật đúng là tốt quá.

“Đi thôi, Mẫn Ngôn chính mình ngoan ngoan ăn cơm, Ứng Từ ngươi phải chiếu cố Hiền nhi nhỏ nhất, chậm rãi uy nó ăn biết không?”

Cung Trác Lương thấy Kiều Ứng Trạch nhìn về phía mình hỏi ý kiến, biết y lo lắng đến đứa nhỏ giao cho đệ đệ, lại luyến tiếc tiểu đệ thất vọng, liền cười sờ sờ đầu Kiều Ứng Từ đáp ứng nó, sau đó để cho Hàm Lộ cùng Hàm Hạ đứng phía sau thi theo vào hậu hạ.

“Ta đã biết!”

Kỳ thật Kiều Ứng Từ cũng không ôm nhiều hy vọng, sợ ca ca cùng Lương ca ca không yên tâm mình, lại không nghĩ rằng Lương ca ca lại tín nhiệm chính mình như vậy, tránh nhiệm trong lòng Kiều Ứng Từ nháy mắt tăng vọt, trong lòng thề nhất định sẽ không để cho ca ca cùng Lương ca ca thất vọng, sau đó thật cẩn thận nắm tay hai tiểu chất nhi đi vào buồng trong.

Kiều Mẫn Ngôn thì không sợ người lạ, thấy tiểu phụ thân để cho chính mình đi theo, liền vô cùng cao hứng đi theo bên người Kiều Ứng Từ, mà Cung Căn Hiền bĩu môi không muốn động, cuối cùng bị Kiều Ứng Từ nửa dụ dỗ nửa ôm mang vào sảnh trong, mà nghĩ là Kiều Mẫn Ngôn cũng đi theo, nó

tuy rằng bộ dáng vẻ mặt không tình nguyện, nhưng cũng không có khóc nháo.

Gian ngoài không có mấy đứa nhỏ gây trở ngại, mấy người uống rượu trò chuyện cũng thoải mái hơn, mà Dương Doanh Mạt ở buồng trong thấy Kiều Ứng Từ đem hai đứa con trai của đại bá mang vào, trên nguyên tắc mình là thích muốn tiếp cận Cung Cẩm Hiền, cân nhắc có nên đưa cho nha hoàn uy nó ăn hay không, nhưng không ngờ bị khuôn mặt nhỏ nhắn của Kiều Ứng Từ tránh được động tác.

“Đại tẩu đồng ý cho đệ đệ chiều cố Hiền chút nhì.”

Kiều Ứng Từ hướng Dương Doanh Mạt cùng Kiều Viện Âm làm lễ, đối mặt với Dương Doanh Mạt đã muốn không còn thấy ý cười, cảm giác Cung Cẩm Hiền bên người có chút không vui, vội khôi phục lại bộ dáng tươi cười hồng nỏ, có vẻ rất thân thiết.

Kiều Ứng Từ sau khi vào nhà chỉ biết nhị tẩu này, nàng không đem chính mình là thân phận con vợ lẽ trở thành thân huynh đệ với nhị ca mà đối đãi, mà là giống như mẹ cả luôn bất hòa phòng bị, rất oán trách mình vào trong kinh, cho nên Kiều Ứng Từ đối với nàng một chút cũng không thân cận. Quả nhiên vẫn là đại tẩu cùng Lương ca ca tốt, đối đãi với mình giống như nhị ca!

“Từ nhị thật đã lớn, đã có thể chiều cố tiểu chút nhì.”

Kiều Viện Âm tuy rằng điềm đạm ít nói, nhưng là nhìn ra được không khí giữa nhị tẩu cùng đệ đệ có chút xấu hổ, liền cười để cho Kiều Ứng Từ ngồi bên cạnh mình, sau đó đem đứa con đã ngủ đưa cho bà vú phía sau, chính mình giúp đỡ chiều cố hai hài tử.

Trong lòng Kiều Viện Âm hiểu được, nhị tẩu làm con nhà phú quý ở nhà cao cửa rộng, nên chướng mắt con vợ lẽ như nàng và tam đệ, nếu như khi nhà mẹ đẻ còn thịnh vượng, nàng cũng không nguyện ý thân cận cùng bốn gia bên này, khi không lại bị người xem thường, nhưng hiện giờ trong nhà đã suy bại, người một nhà cùng sống hòa thuận thật tốt, làm gì còn trưng bày ra thân phận bốn gia cao cao tại thượng mà diễn xuất chứ?

“Đại tỷ tỷ, sau này chờ cháu ngoại trai lớn lên một chút, đệ đệ cũng có thể chiều cố nó.”

Để cho Kiều Mẫn Ngôn ngồi giữa mình và Kiều Viện Âm, Kiều Ứng Từ trịnh trọng cam đoan cùng nàng một câu, sau đó mỹ mãn để Cung Cẩm Hiền ngồi trên đùi mình, ngóng trông nhanh mở tiệc để mình uy tiểu chút nhì ăn cơm.

“Được, tỷ tỷ thay tiểu Lộ nhớ kỹ lời của người, về sau không cho người chỉ chừng chiều nhóm chút nhì mà quên cháu ngoại trai. Nhị tẩu, chúng ta mở tiệc đi.”

Kiều Viện Âm dùng khăn tay che miệng cười khẽ, càng hiển lộ khuôn mặt kiều diễm, nàng chung quy không thể nóng nảy giống hài tử như Kiều Ứng Từ, sẽ giáp mặt không chịu thua cùng nhị tẩu, liền mềm nhẹ chủ động nói cùng Dương Doanh Mạt.

“Ân, mở tiệc đi.”

Nụ cười trên mặt Dương Doanh Mạt đã có chút cứng ngắt, nương theo động tác bưng com đưa nước của bọn nha hoàn mà hít sâu hai lần, dư quang nhìn đến Kiều Mẫn Ngôn đáng yêu cùng Cung Cẩm Hiền tinh xảo xinh đẹp, Dương Doanh Mạt theo bản năng nhìn nhị đôi song bào thai được bà vú ôm cạnh, chỉ cảm thấy ngực càng thêm buồn bực, không khỏi ngậm thờ dài.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Trở lại trong phủ trời đã tối đen, mùa thu ở đế đô ban đêm lạnh hơn một chút so với Bạc thành, cho nên hai người một mỗi cả ngày liền trực tiếp tắm rửa thay quần áo, sau đó mặc một chiếc áo ngủ chui vào ổ chăn.

“Ân. Trác Trác hôm nay người thấy giữa Ứng Hiền cùng đệ muội như thế nào?”

Chân để dưới chăn, Kiều Ứng Trạch nằm úp sấp gối lên đệm mềm, để cho hán đầm lưng cho mình, thoải mái khẽ nói một tiếng.

“Người lại quan tâm cái này, đệ muội là một người hiểu chuyện, phủ của chúng ta chỉ là ở kẻ bên, cũng không dây dưa không rõ cái gì, nhân tình lui tới đã có Bình Tích trông nom, sẽ không bỏ qua bọn họ đi.”

Ngón tay thon dài hữu lực nắm trên vai của Kiều Ứng Trạch, Cung Trác Lương khoanh chân ngồi ở bên người y bắt mắt dùng sức, nghe thấy Kiều Ứng Trạch hừ nhẹ rụt bả vai, lúc này mới câu nhẹ khéo môi thả nhẹ lực đạo.

Từ khi quyết định bồi Kiều Ứng Trạch tiến vào quan trường, Cung Trác Lương còn tự xuất tiền túi đến trong nhà vị thanh quan Cung gia học hỏi, vì thế đem càng nhiều thời gian dùng để viết văn cùng kinh doanh hiệu sách, mà những việc quả cáp qua lại và những chuyện vụn vặt, liền giao hết cho ‘quản gia’ toàn năng là Bình Tích, dù sao từ khi chính thức vứt bỏ thân phận nữ tử, Cung Trác Lương càng ngày càng không kiên nhẫn trong nom cái này.

“Ta là cảm thấy thực. Đáng tiếc.”

Nhớ tới hôm nay gặp lại thấy bộ dáng vợ chồng bọn họ lạnh lùng thân nhiên, Kiều Ứng Trạch tuy biết rằng không nên bàn chuyện nhà người khác, nhưng vẫn là không tránh được đau lòng cho đệ đệ của mình, bên cạnh không có người tri âm hiểu hần.

“..... Thời gian dài chung quy cũng sẽ có cảm tình.”

Đối với Kiều Ứng Hiền, Cung Trác Lương cũng sinh ra cảm giác đáng tiếc, cũng không phải cảm thấy Dương Doanh Mạt không xứng với hần, mà là giá

trị tốt đẹp cùng đối nhân xử thế không giống nhau, muốn sinh ra tình cảm yêu thích chỉ sợ phi thường khó khăn, bất quá tại thời đại hôn nhân sắp đặt này, bọn họ nếu có thể xem nhau là thân nhân, cũng xem như là khó có được.

“Trác Trác.....”

Kiều Ưng Trạch nghe vậy hạ mi mắt trầm mặc suy nghĩ một hồi, lúc tay của Cung Trác Lương bóp đến sườn thắt lưng của y, bỗng nhiên nghiêng người cầm lấy tay của Cung Trác Lương, bình tĩnh nhìn gương mặt của nương tử cao hơn mình một chút.”Ân?”

Cung Trác Lương khiêu mi nhìn về phía Kiều Ưng Trạch hỏi, ngay sau đó bị y lôi kéo nằm gục trên người y, Cung Trác Lương vội lấy tay chống ở hai bên người Kiều Ưng Trạch, sợ thân thể của mình sẽ làm y đau.

“Thật may mắn, ta có người.”

Ngửa đầu chăm chú nhìn vào mặt Cung Trác Lương, Kiều Ưng Trạch giống như cảm khái lại giống như thoải mái cười cười, ngón tay dọc theo cánh tay của Cung Trác Lương trượt đến gương mặt hắn, cuối cùng rơi xuống môi cánh hoa đang hơi hơi mở ra kia.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve môi dưới mềm mại, ý cười thỏa mãn trong mắt Kiều Ưng Trạch càng thêm rõ ràng.

“Ta nói thân ái, người đột nhiên nói lời như thế, ta sẽ kiên trì không được a, ngày mai người còn phải bãi phòng thân thích.”

Giống như một trận điện lưu chạy trong cơ thể, Cung Trác Lương nhìn thấy Kiều Ưng Trạch rõ ràng chính là cười yếu ớt, lại giống như tuần nhan mang theo nị lực không giống mọi ngày, giọng nói không khỏi khàn khàn, khi đầu lưỡi liếm qua môi dưới cũng liếm qua bụng ngón tay của Kiều Ưng Trạch, thấy người nọ cũng không có ý tứ tránh đi, Cung Trác Lương gọi lên khoe môi cười xấu xa.

“Xế chiều ngày mai sẽ đi bãi phòng trường bối nhà tổ mẫu, không ngại sao.”

Kiều Ưng Trạch nghe vậy thật đúng là nghiêm túc suy nghĩ một chút, ấn theo trình tự cao thấp, hẳn hôm nay phải đi bãi phòng Thôi cửu gia nhà tổ mẫu, về phần thân tộc Kiều gia trong kinh cũng không có người nào, hẳn cũng đã không còn là người đại diện cho nhà chính, cho nên quan hệ xa chút không cần chủ động đi liên hệ.

Về phần quan hệ thông gia hiện giờ, Dương gia nhà mẹ đẻ của tổ mẫu nhà vợ của đệ đệ, cùng nhà chính Cung gia nhà mẹ đẻ của mình, còn lại ngày mai đưa thiệp mời ngày một có thể đi lại.

“Tướng công, người đây là đang mời ta sao?”

Đề nhiệt khí cùng chung một chỗ với Kiều Ưng Trạch cảm giác được chỗ kia cứng như nhau, Cung Trác Lương cười bốn cột, đồng thời thẳng thắt lưng đâm Kiều Ưng Trạch làm y kêu nhỏ một tiếng rụt lui chân, nhưng thân thể Cung Trác Lương lại đè nặng nơi đó, làm sao có thể để Kiều Ưng Trạch thoát đi được, ngược lại nhân cơ hội chen vào giữa hai chân y, dán vào càng thêm chặt chẽ.

“Trác Trác, chúng ta dọc theo đường đi cũng chưa.....”

Trên mặt Kiều Ưng Trạch dĩ nhiên phỉếm hồng, ngực đập phập phồng cũng rõ ràng hơn, tuy nhiên lời chỉ nói một nửa, nhưng ý tứ đã biểu đạt thập phần rõ ràng, y muốn.

“Vốn là sợ người trên đường vất vả, không nghĩ tới ngược lại làm người không hài lòng, này thật đúng là ta không phải.”

Cung Trác Lương không khỏi bật cười, thầm nghĩ nguyên lai bị ghen không phải chỉ một mình mình a. Trên đường hẳn sợ Kiều Ưng Trạch mệt, cơ hồ dùng tốc độ chậm rãi như đi du ngoạn đề lên kinh, đi ngang qua Đại Thành gì đó còn ở lại nghỉ ngơi hai ngày, thế cho nên mọi người cười ngửa bốn, năm ngày lộ trình, bọn họ lại là đi nửa tháng, may là như vậy, Kiều Ưng Trạch cũng là ăn ngon không bị sụt hai cân thịt.

“Không phải.....”

Trên người bị Cung Trác Lương đè càng thêm nóng, Kiều Ưng Trạch có chút ngượng ngùng dòi tằm mắt, nhưng ngay sau đó trên người rung lên mãnh liệt, lửa nóng dưới thân đã bị Cung Trác Lương cầm.....

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

“Minh Thụy (tự của Cung Trác Tường) gần đây tâm tình không tồi đi, tiểu đường đệ của người đã vào kinh?”

Tranh thủ lúc rảnh rồi kêu Cung Trác Tường đến chơi cờ, thái tử thấy trong lòng bộ dáng của hắn từ đầu đến cuối đều một bộ ôn hòa tâm tình rất tốt, không khỏi trêu chọc hắn một câu.

Năm trước sau khi hạ thánh chỉ đối với Kiều gia, thái tử cũng biết ủy thác trước khi chết của Cung Trác Nghiên, nhưng vì nam tử sắp sửa lập gia đình là đường đệ mà Cung Trác Tường nhớ thương nhiều năm, thái tử khó có được bất quái quan tâm một chút người cùng đọc sách tương giao đã nhiều năm, nhưng không ngờ lại hỏi ra một đoạn cổ sự nam thay nữ đầy phản kích, không khỏi đôi đôi tình nhân này có hảo cảm hơn, sau lại nghe nói hai người này đều có tài danh, Kiều Ưng Trạch lại là hiền tài mà ngay cả Cung Trác Tường đều tôn sùng, thái tử liền cũng thoáng có chút tâm tư, muốn nhìn một chút cem người này có đặc dụng không.

Đối với mình quân có lý tưởng khát vọng với tương lai mà nói, có được một hiền tài thì luôn chê ít.

“..... Đúng vậy.”

Cung Trác Tường đang đánh cờ động tác có chút không tiện, ánh mắt lại như là lơ đãng nhìn quét mắt nhìn Lư Từ Kiện đứng ngoài đình. Hôm nay đúng là mời Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch đến trong phủ dùng tiệc, nhưng tâm tình hẳn thật tốt, cũng không phải chỉ vì chuyện này.

“Đối với đường đệ cùng đệ tể (vợ của em) này của ngươi, bốn vương cũng thấy thực hứng thú, mấy ngày nữa mang đến cho bốn vương xem đi.”

Hí khúc Liên hoa lạc ăn luôn một mảnh của Cung Trác Tường, thấy hẳn hơi nhũn mồm muốn ngăn trở thể công của mình, mắt phượng của thái tử toát ra một tia nhàn nhả cùng thoải mái.

Ngươi thân cận làm hẳn thoải mái tín nhiệm không nhiều lắm, thái tử đôi bọn họ luôn phá lệ dung túng thiên vị một ít.

“Tạ điện hạ ân điển.”

Cung Trác Tường nghe vậy đứng dậy hướng thái tử vái chào, biết thái tử là có ý muốn thử học vấn của Kiều Ứng Trạch, nếu Kiều Ứng Trạch có thể nắm bắt tốt cơ hội này lưu lại ấn tượng tốt cho thái tử, vì chính mình bắt lấy cơ hội này, như vậy đối với con đường làm quan của Kiều Ứng Trạch sau này sẽ có trợ giúp rất lớn.

“Đến, tiếp tục chơi cờ.”

Thái tử khoát tay, ý bảo Cung Trác Tường không cần đa lễ, Cung Trác Tường cũng không giả mồm cái lại, một lần nữa xoay người ngồi xuống đem lực chú ý quay về trên bàn cờ.

“Còn muốn bắt lão từ kiểm chế phóng đảng ngươi mới là lạm dụng chuyện kia nhất @¥#%&.....”

Xoay người đưa lưng về phía hai người bên trong đình, về mặt chính khí trên mặt Lư Từ Kiện không hề thay đổi, miệng lại nói nhỏ phát ra một chuỗi từ cảm râm, quyết định đêm nay sau khi thay phiên phải đi tiêu quan quán quen thuộc uống rượu!

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Đế Đô

Đời trước Cung Trác Lương sẽ không kiên nhẫn làm chuyện đi thăm hỏi này, cổ tình thời cổ đại ai coi trọng nhất chính là bối phận thân thích, hơi không chú ý một chút sẽ bị nói là không quy củ, bất quá cũng may nhà hắn có một vị ‘chủ vị’, cho nên cũng giống như thân thích bên lão phu nhân cùng thân thích bên Dương gia, cũng chỉ cần Kiều Ứng Trạch ra mặt thăm hỏi là được rồi, mà hắn liền thừa dịp có thời gian rảnh rỗi này đi dạo chơi kinh thành một chút, tăng thêm hiểu biết về cuộc sống của người dân ở đế đô.

“Gia, hiệu sách nhà chúng ta đưa thư đến, vẫn gửi cho Bạc thành a?”

Đang cầm một bộ chín cuốn 《tiêu kha truyện》, Cung Cửu đối với hành vi gia nhà mình tiêu nhiều tiền để mua tác phẩm này thực đau lòng, thầm nghĩ thứ này gia muốn bao nhiêu mà không có a, làm gì tiêu tiền uống phí như vậy, không nói đến chất lượng giấy tốt, chỉ là một bộ có bề ngoài là hoa ăn tơ vàng, giá trị liền mấy lượng bạc, mà giá cuốn sách này..... không phải đen bình thường a.

“A.....”

Không giải thích nghi vấn của Cung Cửu, Cung Trác Lương câu khước miệng nhìn về phía quán nhỏ hai bên đường, nhìn thấy gì đó làm cho mình thấy hứng thú, cũng không để ý tới ánh mắt người khác nhìn mình.

Tuy rằng thời tiết mát mẻ khoan khoái lại cảm quát đi dạo phố thật đáng khinh bỉ, nhưng Cung Trác Lương không phải không thừa nhận điều này cũng thật trang 13, nhất là hắn ở hiện tại cổ tình lại là mỹ (thiếu?) niên trẻ tuổi bề ngoài rất nổi bật, sống cuộc sống của một quý công tử ở kinh đô.

“Ngủ giấc, gia đây là âm thầm khảo sát hiệu sách.”

Cung Bát huyếch cánh tay Cung Cửu đi cùng, ánh mắt vô cùng sùng bái nhìn về phía bóng dáng của Cung Trác Lương, có thể đem thoại bản..... hiện tại đã bị gia đổi thành tiểu thuyết, có thể đem tác giả tiểu thuyết sớm kí kết thỏa thuận giá cả có được nhiều tiền bạc, cũng làm cho bọn họ sau này hoặc thành danh không nỡ bỏ, hoặc vi phạm điều ước bồi thường không nổi mà lấy tiền rồi rời đi, làm cho tiểu thuyết vốn bị coi là không được lưu truyền thịnh hành ở hậu thế, thậm chí đóng gói bán với giá cả rất cao, ánh mắt như vậy, thủ đoạn cùng quyết đoán có mấy người có thể bì được? Hơn nữa gia bọn họ còn tài hoa như vậy, dung mạo tuấn tú xinh đẹp như vậy, có thể nào không làm người hâm mộ chứ?

Chỉ là đáng tiếc, đã định là người của Kiều đại nhân tuổi trẻ tài cao cũng chính là lão gia nhà bọn họ, bằng không không biết là có bao nhiêu tuấn

nam mỹ nữ tranh nhau gả vào nhà gia.

“Nhị gia, phía trước chính là cửa hàng điểm tâm của Chu quân sự, tuy rằng tiệm không lớn, nhưng điểm tâm làm theo khẩu vị người phía nam rất ngon.

Xem như không nhìn thấy động tác nhỏ của hai vị sư đệ, Cung Trác Lương chỉ chỉ một gian hàng bán điểm tâm bên cạnh.

Tuy nói gia bọn họ mang danh phu nhân, trên thực tế ở nhà cũng không chịu nổi điểm gò bó, thậm chí so với lão gia suốt ngày đọc sách càng giống gia chủ hơn, chẳng qua ẩn theo quy củ trong phủ bọn họ vẫn kêu là phu nhân, sau khi ra phủ mới kêu nhị gia hoặc trực tiếp kêu gia.

“Kia vào xem đi.”

Dùng cây quạt gỗ lông bàn tay, Cung Trác Lương dẫn đầu đi vào cửa nhà không lớn, tiểu điểm lại có vẻ thực sạch sẽ ấm áp.

Đêm nay Cung Trác Lương cùng với Kiều Ứng Trạch đi bái kiến Cung gia, cho nên hẳn đi ra ngoài mua chút lễ vật cho có lòng thành, tỷ như quyển sách bìa cứng trân quý kia, chính là nghe nói mẫu thân đại nhân của Cung Trác Tường rất thích sách của mình, dù sao hai năm nay bốn gia cũng chiều có rất nhiều.

Mặt tiền của khu phố không tính là phồn hoa này, trên cơ bản đều là chút tư nhân mở tiểu điểm kinh doanh, những thứ này cũng không thích hợp để tặng lễ, Cung Trác Lương vốn cũng chỉ muốn mua cho Kiều Ứng Trạch, nhưng sau khi bọn họ thử qua điểm tâm liền thay đổi chủ ý, chọn tám loại điểm tâm đưa cho chủ quán gói lại thành mấy phần lễ vật, định đưa cho Kiều Ứng Hiền cùng Kiều Viện Âm hai phần, bọn họ cùng Kiều Ứng Trạch đều thích ăn thức ăn của phía nam, này cũng hợp khẩu vị bọn họ.

“Vị khách quan này, điểm tâm tiểu điểm hiện tại đều là làm để bán, nếu không ngại lưu lại địa chỉ của quý phủ, chúng ta mau chóng đưa qua cho ngài.”

Chương quỳ chính là một thiếu niên thông minh, vừa thấy Cung Trác Lương là một đại khách hàng, vội cười nhớ kỹ điểm tâm hẳn chọn, khách khách khí khí hỏi.

“Vậy ngài nhớ chút đi.....”

Cung Tam thấy Cung Trác Lương gật đầu, liền đem địa chỉ nói cho tiểu nhị kia nghe, bất quá lúc đưa tiền cọc không khỏi hơi hơi nhú mi, thầm nghĩ giá cả này so với các cửa hàng lớn cũng cao hơn một chút.....

“Điểm tâm ấy ngài bán như thế nào đắt thế? Chớ không phải xem chúng ta như người ngoài để lừa đảo đi?”

Cung Cửu là một người nhanh nhẹn nhanh miệng, vừa nghe tiểu nhị kia báo giá liền nghi hoặc lên tiếng, đem tiểu nhị kia đánh giá từ trên đầu đến dưới chân, tuy nói ghi nhớ dạy bảo của sư phó không được nổi giận lung tung, nhưng ánh mắt rất là không bình thường.

“Tiểu cửu đừng nói vậy, điểm tâm ấy xác thực đều là dùng nguyên liệu tốt, giá cả này rất tốt.”

Cung Trác Lương nghe vậy ngăn lại lời của Cung Cửu, hướng về phía tiểu nhị đang có chút khó chịu mỉm cười, sau đó bình tĩnh đưa ánh mắt dò qua gương mặt đỏ lựng của thiếu niên.

Vài năm nay quen ăn các mỹ thực danh tiếng, khẩu vị của Cung Trác Lương cũng dường thành kén ăn, đồ vật này tốt hay xấu ném vào là biết, mà điểm tâm của tiệm này quả thực là dùng nguyên liệu tốt làm ra, nếu không hẳn sẽ không lấy làm lễ vật, nhưng tay nghề này lại mai một trong một quán nhỏ đúng là có chút đáng tiếc, dân chúng đi ngang qua đây đều là người bình thường, làm sao tốn nhiều bạc như vậy để mua điểm tâm ăn, khó trách khách nhân trong điểm bọn họ lại ít như vậy.

“Nguyên lai là như vậy, thực xin lỗi a tiểu nhị ca, là ta hiểu lầm ngài.”

Cung Cửu đối với lời của gia mình đã tin đến mù quáng, Cung Trác Lương nói hẳn sai rồi thì nhất định là hẳn sai rồi, vì thế Cung Cửu thực khách khí hướng về phía tiểu nhị ca kia nói lời xin lỗi, nhưng thật ra lại làm người ta ngượng ngùng, liên tục xua tay nói không sao.

Lúc đang nói chuyện, từ buồng trong một thanh niên mặc quần áo màu xám đơn giản đi ra, dung mạo của hắn chỉ có thể tính là thanh tú nhưng rất trắng và sạch sẽ, tóc chính tề buộc thành búi, tay áo rộng quần trên cánh tay, trước người còn mặc tạp dề đang dính bột, làm cho người ta có loại cảm giác thập phần ôn hòa thuần khiết.

“Có khách a, tiếp đón không chu toàn xin hãy thứ lỗi, Nham ca vẫn chưa trở lại sao?”

Thanh niên nhìn thấy Cung Trác Lương bọn họ đầu tiên là sững sờ, lập tức ôn hòa cười cung kính khom người, mà câu cuối cùng là nói với tiểu nhị, mà thanh âm của hắn vừa mới thốt ra, một thanh niên khỏe mạnh khiêng một gói to từ cửa bước vào.

“Ta đã trở về.”

Thanh niên lên tiếng có vẻ thật thà chất phác, cũng nhìn ra Cung Trác Lương không giống người của gia đình bình thường, cũng khách khí khom người thi lễ, sau đó đi vòng đến bên cạnh thanh niên thuần khiết, bộ dạng cười ha ha giống như đặc biệt cao hứng.

“Đã mệt rồi, đến buồng trong nghỉ ngơi đi.”

Thanh niên thuần khiết thấy thế cũng cười ôn nhu, sẵn sóc dùng tay của mình thay khăn bố lau mồ hôi cho nam nhân, sau đó lại cùng Cung Trác Lương gật đầu chào một tiếng, liền cùng nam nhân khiêng bao vào buồng trong.

“Hai vị kia là ai?”

Mờ ám rõ ràng như vậy mà không nhìn ra thì tuyệt đối là có vấn đề, Cung Trác Lương dùng cây quạt chỉ theo phương hướng hai người rời đi, hỏi vị tiểu nhị ca.

“Đó là đại lão bản cùng nhị lão bản nhà ta.”

Thấy mỹ nhân tán đóc cùng mình, tiểu nhị ca vội nói thêm, ngại ngần không dám nhìn mặt Cung Trác Lương.

“Bọn họ chính là..... Người một nhà?”

Cung Trác Lương cảm giác hai người kia đại khái là hai lăm, hai sáu tuổi, ở cổ đại nam nhân ở tuổi này hài tử đã có thể đã tương du rồi, bọn họ lại một nhà âm áp cùng kinh doanh điểm tâm như vậy, thật sự làm cho người ta không thể không nghĩ nhiều a.

“Ân, Nham ca hai người bọn họ thành thân hơn năm năm, công tử là người bên ngoài đi, hắc hắc, tiểu nhân biết người nhà giàu thường không quen nhìn thấy điều này, nhưng loại sự tình này ở kinh thành thực bình thường, chúng ta là dân chúng bình thường, không chú ý những việc này, sao biết được họ ở chung, mọi người hảo hảo sống chung một chỗ sống vô cùng lạc quan mạnh mẽ.”

Thấy bọn Cung Trác Lương đối việc này biểu hiện thực ‘kinh ngạc’, tiểu nhị ca không khỏi thay lão bản nhà mình nói vài câu, hẳn biết nhà giàu người ta nhiều quy củ, nói cái gì luân lý đạo đức, nhưng bọn họ đều là dân chúng bình thường không để ý nhiều như vậy, hảo hảo sống mới tốt.

“Ý người là hôn nhân nam nam ở đế đô thực bình thường?”

Ánh mắt Cung Trác Lương sáng rực, thầm nghĩ không hổ là người dân đế đô a, tư tưởng giác ngộ này thật là cao, trước kia lúc ở Bạc thành hẳn cũng gặp qua phu phụ yêu đương, nhưng vẫn còn số ít, đại đa số đều là trong nhà không tiên tiên, bên ngoài huynh đệ loạn giao..... Ngay cả hấn và Kiều Ứng Trạch đều là vì thanh danh mà chuẩn bị tốt hết tất cả, mới chính thức trở thành người một nhà.

“Chúng ta thì cảm thấy thực bình thường, bất quá nhà giàu người ta cũng không cho phép này nọ, bọn họ đều chỉ kết giao bằng hữu..... Trước đó vài ngày có vị quan thiếu gia từ chối hôn sự, nói là cùng một nam nhân ở cùng nhau, sau lại bị người trong nhà đuổi ra khỏi cửa, việc này nháo rất lớn, nam nhân kia cảm thấy mất mặt liền cùng hấn chặt đứt không lui tới, sau này không biết vị quan thiếu gia kia đi đâu, nam nhân kia thực không phải thứ tốt đẹp gì!”

Biết là Cung Trác Lương không có ý khinh thường bọn họ, tiểu nhị ca cũng nói nhiều một chút, càng nói về sau lại cảm thấy vị quan thiếu gia kia không đáng, tranh đấu cho một thứ không ra gì a.

“Đúng vậy.....”

Lại cùng tiểu nhị kia nói chuyện phiếm vài câu, Cung Trác Lương cảm thấy tâm tình thật vui sướng, vì thế bàn tay to vung lên ký khế ước dài hạn với tiểu điểm, sau này trong phủ mở tiệc hay làm quà tặng đều ưu tiên chọn điểm tâm nhà bọn họ, phải cam đoan nguyên liệu thật tốt, giá cả không thành vấn đề.

Đối với sinh ý của Cung Trác Lương đối với tiểu điểm nhà này mà nói có thể xem như đại sinh ý, hai phu phụ kia có vẻ thập phần vui sướng, lúc tiễn Cung Trác Lương ra cửa sau đó quay về buồng trong cố gấn làm điểm tâm.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Sau khi Kiều Ứng Trạch hỏi phủ chỉ thấy Cung Trác Lương đang nằm trên ghế ở hành lang phơi nắng, bộ dáng vẻ mặt kia trong thật sự rất vui vẻ, y vốn tâm tình không sáng sủa cũng tốt lên, mỉm cười đi tới.

“Chuyện gì cao hứng như vậy?”

Đi đến gần ghế ngồi đứng lại, Kiều Ứng Trạch cúi người gần sát mặt của Cung Trác Lương, nhưng ngay sau đó lại bị Cung Trác Lương chặn ngang ôm lấy, liền biến thành ngồi bên đùi hấn, sau đó nửa người trên dựa vào trong ngực hấn.

“Bởi vì phát hiện một mặt tốt đẹp của đế đô, tuy rằng hiện thực còn chút phức tạp, nhưng so với tưởng tượng của ta thì lạc quan hơn.”

Ôm Kiều Ứng Trạch tùy ý nằm trên ghế, Cung Trác Lương hí mắt ba hoa hai câu, xem ra trình độ thịnh hành nam phong ở đế đô cao hơn so với tưởng tượng của hấn, mặc dù ở giới thượng lưu văn sĩ vẫn không bằng lòng như cũ, nhưng hiển nhiên quan hệ phu phụ của bọn họ đã không còn là chương ngại vật cho con đường làm quan của Kiều Ứng Trạch, Cung Trác Lương đối với việc này vợ cùng hài lòng a.

“Kia cảm tình tốt.”

Bị bộ dáng cảm thán như lão đầu của Cung Trác Lương chọc cười, Kiều Ứng Trạch nhéo nhéo mặt của hấn, hoàn toàn thả lỏng thân thể đặt trên người của hấn, dù sao Trác Trác nhà y cũng cao lớn rắn chắc, chịu được sức nặng của y.

“Dương gia tỏ thái độ gì?”

Làm bộ cần cần bàn tay của Kiều Ứng Trạch, Cung Trắc Lương có chút lười biếng hỏi một tiếng, giữa trưa Kiều Ứng Trạch cùng Kiều Ứng Hiền đi đến nhà mẹ đẻ của Dương Doanh Mật, kéo mấy canh giờ mới trở về, không biết đã nói những gì.

“Một chút chuyện mà thôi, không nhắc tới cũng thế, một hồi vẫn phải tới Cung gia, đứng lên chuẩn bị một chút đi.”

Nhớ tới người nhạc phụ của Kiều Ứng Hiền bên ngoài hòa ái thân thiết, nhưng trong xương cốt khó nén cao ngạo qua loa kia, Kiều Ứng Trạch có chút bất đắc dĩ, cũng có chút bất mãn, tuy nói là trường bối, nhưng chính hắn làm trò hề ca ca của Kiều Ứng Hiền phải xe sắc mặt, có thể thấy được thật sự là xem Kiều gia bọn họ như không có người.

“Được rồi, đúng rồi, ta mua chút điểm tâm khẩu vị miền nam về, ngươi nếm thử một chút xem có thích hay không.”

Tò về không hứng thú đối với người Dương gia, Cung Trắc Lương cùng Kiều Ứng Trạch đứng dậy đi vào phòng, thuận tiện nói cùng y về những hiểu biết hôm nay, đợi hai người thay quần áo chuẩn bị thỏa đáng xong, liền mang theo hai đứa con ngồi xe ngựa đi đến nhà Cung Trắc Tường, đó cũng là yêu cầu riêng của mẫu thân đại nhân nhà Cung Trắc Tường, nói muốn xem hai bảo bối nhà bọn họ.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Nhìn xem bộ dáng nhỏ nhắn này, thật đúng là đáng yêu, giống cha của nó a.”

Một phu nhân thoát nhìn như mới hơn ba mươi ngồi trên tháp, ôm Cung Cẩm Hiền trong lòng đùa nghịch, chuyển ánh mắt đẹp nhìn tiểu tử kia cùng Cung Trắc Lương, bộ dáng thoát nhìn rất thích.

“Bá mẫu thật sự là quá khen.”

Thăm khen mẫu thân Cung Trắc Tường là một đại mỹ nữ, trên mặt Cung Trắc Lương lại khéo léo mỉm cười thân thiết. Theo hán vị Cung phu nhân này đã hơn bốn mươi tuổi, thật đúng là bảo dưỡng tốt a.

“Nói thật, bá mẫu ta không biết ngươi thích viết chuyện xưa, lúc xem tên cũng cảm giác giống như là người của bốn gia chúng ta, sau này Tường nhi nói chuyện của ngươi với ta, biết ngươi muốn vào kinh, bá mẫu ta chính là vẫn ngóng trông, hôm nay vừa thấy, đúng là so với ta nghĩ còn tuần tú hơn nhiều.”

Cung phu nhân thường thức nhìn Cung Trắc Lương, nụ cười thân thiết kia không có một phân giả ý, trước kia lúc Cung Trắc Tường nói sự kiện kia cho nàng nàng còn có chút do dự, hôm nay vừa thấy người thật, nàng chính là hết sức hài lòng, có đứa con tuần tú đa tài như vậy, thật đúng là chuyện tốt thỏa mãn thể diện.

“Được rồi, nương, người dù sao cũng phải thu liễm chút, đừng dọa Lương nhi về sau không dám tới cửa.”

Cung Trắc Tường ôm Kiều Mẫn Ngôn ngồi một bên làm người tiếp khách, thấy mẫu thân xưa nay lạnh lẽo của hắn cao hứng lên, vội cười cùng nàng vui đùa hai câu, giảm bớt một chút áp lực cho Cung Trắc Lương.

Lại nói là trưởng nữ của thái phó từng dạy cho thái tử, hiện giờ là Tam phẩm cáo mệnh Cung phu nhân, đó là ở trong kinh thành có danh tài mạo song toàn, tuy rằng khéo mồm khéo miệng không bỏ qua cho ai, lại bởi vì tính cách nàng hào phóng thập phần có nhân duyên, không nói người gặp người thích hoa gặp hoa nở cũng không kém nhiều lắm.

“Tường ca hiểu lầm tiểu đệ, tiểu đệ thấy bá mẫu thực thân cận, còn sợ về sau sẽ tới thường xuyên hơn, sẽ chọc bá mẫu phiền.”

Bị những lời nói buồn nôn của mình dọa, Cung Trắc Lương cố gắng bày ra bộ dáng ngại ngùng mà tiểu thanh niên nên có, bất quá nói thật ấn tượng của hắn đối với mẫu thân của Cung Trắc Tường thật rất tốt, cảm thấy tính cách của nàng cùng Cung Trắc Nghiên có chút giống nhau, hơn nữa đối phương lại là ‘fan’ của mình, cho nên cảm giác cũng càng thân thiết hơn một chút.

“Bá mẫu chính là ước gì ngươi có thể đến nhiều nha, Tường ca của ngươi từ nhỏ đã trưởng thành, ta mỗi ngày cùng hắn không nói được bao nhiêu câu, ngươi đến rồi còn có thể theo ta tâm sự.”

Cung mẫu bên này tán gẫu hứng khởi, đem Cung Trắc Lương gọi để bên người hỏi sách mới, bùm bùm thảo luận đến khí thế ngất trời, bên kia Cung Trắc Tường ngồi một mình cảm giác chính mình không có chuyện gì, liền dẫn Kiều Mẫn Ngôn đến thư phòng, ở cửa thấy bọn họ trò chuyện với nhau thật vui, trong lòng biết đề nghị của mình bên phụ mẫu tám phần là không có vấn đề gì.

Đợi cơm chiều qua đi, Cung Trắc Tường ở cửa phù nhìn theo một nhà Cung Trắc Lương ngồi xe ngựa rồi đi, một tót chạy đến ghé vào tai hắn nói nhỏ vài câu, Cung Trắc Tường mỉm cười biểu tình tuy rằng không thay đổi, nhưng thấy thế nào cũng có hương vị nguy hiểm.

“Chuẩn bị xe.”

Cung Trắc Tường lạnh lùng phân phó một tiếng, thầm nghĩ Lư Tử Kiện ngươi thật đúng là một bộ dạng tốt đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Bắt

Quốc pháp quy định quan viên không được đi kỹ viện ở lại trong kỹ viện, lại không quy định rõ ràng là không được đi tiêu quan quán, mà đông đúc nhất trong đề đô chính là Túy Viên Lộ ở thành Tây, nơi đó các tiểu quan quán san sát nhau, nổi danh nhất thanh quan quán Nhan Lâu, mà lúc này đây, ba vị đương gia trẻ tuổi ngồi trong một phòng, chuẩn xác mà nói là ở cùng một người, hơn nữa tất cả đều là miễn phí, ngay cả rượu và thức ăn đều là chủ nhân của phòng này Cẩm Khanh tự xuất tiền túi.

“Không chơi, mỗi lần cùng Từ Kiện ca chơi đều là ta thua, ta lại phải uống thật nhiều.”

Lưu Minh nhỏ tuổi nhất buồn bực đẩy chén xúc xắc, khuôn mặt nhỏ nhắn uống say đến đỏ hồng tựa vào lòng ngực Lưu Từ Kiện, cảm thụ được lòng ngực ấm áp phía sau hơi hơi chấn động, thoải mái nheo mắt lại giống như mèo nhỏ.

“Ngu ngốc, trí nhớ của ngươi luôn không dài.”

Ngọc Chương ngồi bên kia Lưu Từ Kiện mắt xếch dài nhỏ thoáng nhìn, môi cánh hoa phấn nộn động lòng người phun ra lời nói lại không chút khách khí nào. Hắn thấy Lưu Minh thoải mái trong lòng ngực Lưu Từ Kiện, chính mình cũng không cam nguyện yếu thế ôm lấy cánh tay Lưu Từ Kiện.

“Hai người các ngươi. Cẩn thận Tỉnh ca phát điên nga.”

Cẩm Khanh thân là chủ nhân ngồi đối diện ba người chậm rãi rì rì gọt táo, đem vỏ trái cây gọt thành một đường nguyên vẹn, lại cắt thành khối nhỏ, thấy Lưu Từ Kiện không có ý tứ tự mình ăn, liền ôn nhu cười yếu ớt rồi dứt tời miệng hắn.

“Đúng vậy, hôm nay Tỉnh ca khi nhìn thấy mặt ta cũng đã thực thối, ta thật lo lắng lần sau hắn sẽ trực tiếp đem chỗ đuổi ta ra ngoài.”

Lưu Từ Kiện giờ được ba mỹ nhân vây quanh, có ăn có uống lại có chơi, cuộc sống tạm bợ thật sự là rất thoải mái, lại nói tiếp hắn có diễm phúc như vậy, cũng là bởi vì quan hệ của Cung Trác Tường, năm kia lúc cùng Kiều Ứng Hiền vào kinh để bàn hôn sự, Lưu Từ Kiện cùng Cung Trác Tường cũng dần dần hiểu biết, liền không câu nệ như trong dĩ vãng, sau đó lại cùng Kiều Ứng Hiền trở về Bạc thành, Lưu Từ Kiện để cho Cung Trác Tường chiêu đãi cùng nhau đi chơi không ít chỗ, mà Nhan Lâu này là một trong số đó.

Nghĩ tới Cung Trác Tường, trong lòng Lưu Từ Kiện không được tự nhiên một chút, liền đem bóng dáng đó ném qua một bên.

“Ta thì không sợ a, ta đã biểu diễn xong rồi, ngược lại Ngọc Chương ngươi, vị đại nhân nhà ngươi không phải đêm nay đến về tranh cùng ngươi sao?”

Lưu Minh tiếp tục chơi xấu trong lòng ngực Lưu Từ Kiện như không có gì, hướng về phía Ngọc Chương bên kia mà hất hất cằm khiêu khích, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn cùng hai mắt thật to, rất đáng yêu.

“Cái gì nhà ta, mười phần là một nguy quân tử, nhớ tới liền phiền.”

Ngọc Chương không kiên nhẫn mặt nhăn mày nhíu, cảm giác được Lưu Từ Kiện vỗ nhẹ nhẹ bả vai mình, trong lòng Ngọc Chương ấm áp, vẻ mặt liền dịu xuống.

Kỳ thật thời điểm mới gặp Lưu Từ Kiện, Ngọc Chương cảm thấy thực chán ghét hắn, cảm thấy hắn chính là một tay ăn chơi phong lưu, thẳng đến khi Cẩm Khanh bị bắt, hắn vọt vào nhà phú thương đã bắt người kia một mình đấu với hộ vệ phủ, thật đúng là anh hùng cứu mỹ nhân, Ngọc Chương bọn họ mới thay đổi cách nhìn với hắn, sau thời gian dài quen biết, biết người nọ nhiệt tình xem bọn họ là bằng hữu mà đối đãi, không hề có ý khinh bạc bọn họ hèn mọn, bọn họ cũng liền đem Lưu Từ Kiện làm người thân, thậm chí.

Rũ mắt dầu đi ý cười mất mát, Ngọc Chương ở trong lòng than nhẹ, không biết là dạng người gì, mới có thể làm cho Từ Kiện ca chân chính để trong mắt.

“Đúng rồi, Từ Kiện ca thuốc dưỡng nhan ngươi muốn ta chế cho ngươi, nguyên liệu còn thiếu mấy ngày trước người khác đã mang đến, chờ thêm hai ngày ta phối tốt rồi, liền sai người đưa qua cho ngươi.”

Gia tổ Cẩm Khanh truyền cho bí phương dưỡng nhan, Lưu Từ Kiện ngẫu nhiên nghe hắn nhắc tới, liền đòi hắn chút thuốc tặng người, lúc ấy còn bị Lưu Minh truy vấn có phải tặng cho ái nhân không, khiến cho Lưu Từ Kiện còn kém thê cam đoan là muốn hiểu kính trọng bồi mới bỏ qua, mà Cẩm Khanh tuy rằng không hỏi ra miệng như Lưu Minh, nhưng chiếm được đáp án này, thuốc của hắn mới tính là tình nguyện làm cho.

“Cái kia a. Vất vả ngươi Cẩm Khanh, ai, thật không biết sau này người nào có phúc, có thể được Khanh nhi của chúng ta ưu ái, cảm kỳ thư họa đều tình thông không nói, ôn nhu săn sóc còn nấu ăn ngon, ta nghĩ đều phải ghen tỵ.”

Nhớ tới thuốc dưỡng nhan kia hắn vẫn muốn lấy đưa cho bá mẫu Cung gia, Lưu Từ Kiện trong lòng có một chút buồn, trên mặt lại nửa điểm không hiện, ngược lại vẻ mặt luyến tiếc nhìn Cẩm Khanh.

Lưu Từ Kiện luôn không có hứng thú đối với nam nhân mà còn xinh đẹp hơn nữ nhân, may mà Nhan Lâu không phải nơi như thế, ba vị hồng bài ở đây lại rất có tính cách, thêm nữa đều là tiểu mỹ nhân xuất sắc, cho nên Lưu Từ Kiện thập phần thích tìm bọn họ uống rượu tám chuyện, cảm thấy cuộc sống như

thể tập phản hưởng thụ.

“Nhất định là Tình ca đến đây.”

Cầm Khanh chính là bắt đầu dĩ cưỡi trâu chọc nhìn Lư Tử Kiện, nghe thấy thanh âm gõ cửa phòng, liền tự nhiên đứng dậy đi mở cửa, đã thấy người tới không chỉ là lão bản Tình ca của bọn họ, còn có Cung đại nhân. Lại nói tiếp hai năm nay rất ít khi nhìn thấy Cung đại nhân ra vào nơi trắng hoa này, hơn nữa nghe nói bằng hữu chơi thân với hắn ngày xưa cũng đều chặt đứt quan hệ, đây chính là làm cho tất cả tiểu ca nhi ái mộ trạng nguyên lang cảm thấy đáng tiếc sâu sắc.

“Tình ca tới vừa lúc, Lư Minh chơi xúc xắc thua, người tới thay. Khụ khụ!”

Lư Tử Kiện tay phải ôm Lư Minh tay trái ôm Ngọc Chương, đang nghiêng mặt uống rượu trong tay Ngọc Chương, nhưng mà cảm giác quân nhân làm cho hắn cảm thấy nguy hiểm tới gần, Lư Tử Kiện theo phản xạ nhìn ra cửa, nhất thời một ngụm rượu nghẹn tại trong cổ họng.

“Gặp qua Cung đại nhân, Tử Kiện ca người không sao chứ?”

Lư Minh cùng Ngọc Chương nhìn thấy Cung Trác Tường xụ mặt cũng là cả kinh, theo quán tính tùy mặt gửi lời vội đứng dậy chào, sau đó lại vỗ lưng giúp vỗ ngực quan tâm Lư Tử Kiện, không chú ý tới ánh mắt như đao nhìn Lư Tử Kiện của Cung Trác Tường.

“Cung. Cung huynh cũng tới chơi a, thật là trùng hợp ha.”

Lư Tử Kiện vội bảo hai người chính mình không có việc gì, có chút xấu hổ cười cười đứng lên sửa sang lại quần áo, cẩn thận khăn trang điểm đứng dậy lui thành một đoàn, người trước mặt này vẫn vỗ song toàn mình không dịch lại, chọc giận hắn người chịu khổ vẫn là chính mình. Hắn hôm nay không phải mở tiệc chiêu đãi bọn Lương đệ sao, như thế nào còn có khí lực quan mình?

Nói đến nghiệt duyên của hai người, Lư Tử Kiện thật là một bụng nước mắt, lúc trước vừa mới vào kinh, bởi vì quan hệ với Kiều Ứng Hiền hai người bọn họ cùng gặp gỡ, hơn nữa Lư Tử Kiện ở trong kinh không có bạn bè nào khác, cho nên sau khi Kiều Ứng Hiền trở về Bạc thành, hắn vẫn như thói quen cũ luôn luôn chơi cùng một chỗ với Cung Trác Tường, giữa hai người thật có chút hương vị bạn tri giao, thẳng đến một đêm nguyệt hắc phong cao nào đó, hai người chạy ra ngoại thành săn thú tận hưởng rượu thịt, ngay tại đêm đã ngoại như vậy hai người xúc động.

Vì thế Lư Tử Kiện vô công không bằng người ta đành chịu ăn khổ, thống khổ cùng khoái hoạt giằng co đến nửa đêm, kết quả ngày hôm sau tỉnh lại hai người nhìn nhau xấu hổ không nói gì, ấn theo ý tứ Lư Tử Kiện, hai người một hồi sai lầm rồi thôi không cần thiết đề cập đến, sau này vẫn vui vẻ chơi đùa như cũ, vẫn là quan hệ bạn bè thuần khiết, mà Cung Trác Tường lại cảm thấy hai người đã xảy ra chuyện này, quá trình lại phi thường sáng khoái, chính mình nên hào hào chiếu cố Lư Tử Kiện, cũng có thể lại thêm một chút cảm tình lẫn nhau.

Sau đó Lư Tử Kiện tặc mao ngay tại chỗ, nói đừng đem lão tử làm kẻ huynh đệ của người (?), lão tử về sau còn muốn còn muốn tìm một tiểu mỹ nhân vừa ý cùng nhau bạch đầu giai lão, mới không cùng người phụ (vợ) chi phu (chồng) (?) lãng phí cảm tình, vì thế đánh Cung Trác Tường một quyền cho hạ giận sau đó bỏ trốn mất dạng.

Lư Tử Kiện vốn tưởng rằng bên người Cung Trác Tường mỹ nhân vô số, qua một lúc chuyện này cũng liền cho qua, nhưng không ngờ Cung Trác Tường ngược lại bắt đầu chủ động trêu chọc hắn, hơn nữa chậm rãi đem người bên cạnh mình đều dẹp tan hết, Lư Tử Kiện nhận thấy được tình cảnh nguy hiểm liền bắt đầu hành trình trốn tránh gian nan như trốn rắn rết, nhưng là hắn rõ ràng không bằng Cung Trác Tường không chỉ ở văn học và võ công, ngay cả sức chịu đựng cùng thủ đoạn cũng kém rất xa, thế cho nên quan hệ giữa hai người càng ngày càng dây dưa không rõ, Lư Tử Kiện cũng càng ngày càng rối rắm.

“ Các người đi ra ngoài trước, ta cùng Lư đại nhân có chuyện cần nói ”

Mất lạnh nhìn chằm chằm Lư Tử Kiện, Cung Trác Tường phân phó mấy người trong phòng một câu, tuy rằng ngữ khí bình tĩnh mà lạnh nhạt, nhưng quanh thân hắn tỏa ra hàn khí không hề che dấu, rõ ràng nói cho những người ở đây biết tâm tình hắn hiện tại rất tệ, lúc này chọc tới hắn kết cục sẽ rất không tốt.

“Cầm Khanh, người cho chúng ta mượn phòng nói chuyện.”

Tuy rằng Lư Tử Kiện rất muốn nói các người từ từ nói chuyện ta ra ngoài, nhưng trực giác nói cho hắn biết hiện tại tốt nhất nên thành thật nghe lời Cung Trác Tường, cho nên hắn vẫn là miễn cưỡng cười cười để cho bọn Cầm Khanh rời đi trước.

“Hai vị chậm rãi nói chuyện.”

Ba tiểu quan đã thu liễm ý cười quy củ đứng lên, nghe vậy nhìn nhìn lẫn nhau, liền thi lễ với hai người, theo Tình ca kia ra cửa.

Mặc dù có chút lo lắng cho Tử Kiện ca, nhưng này là chuyện của quan lão gia cũng không phải là chuyện mà những người bọn họ có tư cách hỏi đến.

“Ta cho là ta đã nói rất rõ ràng, người hiện tại đây là ý tứ gì?”

Đội lúc căn phòng được đóng lại, Cung Trác Tường đã nắm lấy cổ tay Lư Tử Kiện, mà Lư Tử Kiện cũng đồng thời lắc mình né tránh, Cung Trác Tường liền thuận thế áp cả người gần về phía trước, thân thủ né một cước của Lư Tử Kiện, đem người ép sát đặt trên tường.

“Ta, ta lại không làm cái gì, mọi người uống chút rượu tâm sự, a. bọn họ đều là thanh quan* mà.”

*Thanh quan: kiểu bán nghệ không bán thân á

Hai cổ tay của Lur Từ Kiện đều bị nắm đau đến nhả mặt lại, mới vừa vùng vẫy đã bị Cung Trác Tường dùng chân chạm vào giữa hai chân hấn, Lur Từ Kiện a một tiếng lập tức tay chân đều nhũn ra. Nơi đó thật sự là đau không dậy nổi a!

“Có tinh lực cùng bọn họ uống rượu nói chuyện phiếm như vậy, nhưng ta xem ngươi, là khôi phục quá nhanh hay là ta căn bản không thỏa mãn ngươi?”

Cung Trác Tường xưa nay đối đãi tình nhân sẵn sốc lại ôn nhu, rất ít tỏ sắc mặt với tình nhân, nhưng lúc đối với Lur Từ Kiện này, hấn lại luôn nhìn không được cảm thấy thật hứng thú, mà Lur Từ Kiện người nọ ngoài mặt mềm nắn rần buông, hoạt bát lưu thủ, kì thực trong xương cốt phi thường quật cường, vì thế hai người bọn họ thường thường từ cãi nhau phát triển đến ‘vật lộn’, làm cho Cung Trác Tường đau đầu nhưng hơn hết lại phi thường. thích.

Chính Cung Trác Tường cũng cảm thấy kì quái, vì cái gì lại lại có độc chiếm dục mãnh liệt như thế đối với Lur Từ Kiện, mà nhìn thấy bộ dáng hấn từ giường nạnh múa vuốt đến sa vào phóng túng sau lại là rối rắm phát điên, tâm tình của mình sẽ tốt như vậy.

“Ngươi đừng xằng bậy a, nơi này là chỗ của người khác, dùng tay a, ta về sau còn mặt mũi nào đi ra ngoài a.”

Nửa người trên bị ép chặt trên tường, Lur Từ Kiện cảm giác cổ tay trái của mình được buông lỏng, không đợi hấn kịp phản ứng, phía dưới cũng đã bị bàn tay quen thuộc kia một phen bao lấy, nhận ra được ý đồ của Cung Trác Tường, mặt Lur Từ Kiện lập tức đỏ lên, lo lắng chưa kịp nói xong lời phản kháng, nhưng thân thể cũng không dám lộn xộn, bởi vì hấn biết Cung Trác Tường một khi phát động thật sự là cái gì cũng không cố kỵ.

“Không đến vừa lúc.”

Cung Trác Tường một ngụm cắn lên cổ Lur Từ Kiện, đồng thời tay phải đã chui vào trong quần của hấn, ngón cái tại nơi mẫn cảm kia trực tiếp nhấn một cái, sau đó cũng cảm giác Lur Từ Kiện kêu lên sợ hãi một tiếng, trên người đã không kìm chế được run lên.

“Đừng, đừng a! Cung Trác Tường, ngươi dựa vào cái gì a, ngươi được vây quanh tiểu mỹ nhân đệ đệ, ta đi thả lỏng một chút cũng không được sao, ngươi đừng quá đáng a! Ngao. chậm một chút a!”

Lur Từ Kiện bị kích thích thiếu chút nữa trốn đi, phát điên lên muốn quay lại cắn Cung Trác Tường một ngụm, tên khốn kia cứ nhiên dùng móng tay, hấn như thế nào có thể dùng móng tay!

“Ngươi ghen tị.”

Dùng ngữ khí trần thuật biểu đạt một câu vốn nên là câu nghi vấn, động tác trên tay Cung Trác Tường không ngừng, nhưng lãnh khí trên người đã bởi vì câu nói của Lur Từ Kiện mà tiêu tán đi không ít, mặt chôn bên tai người ta thậm chí ần ần ý cười.

“Cút, lão tử thêm!”

Lur Từ Kiện thở hổn hển gằn nhẹ một câu, nhưng ngay sau đó, khí khái nam tử cách hấn rất xa, bởi vì hấn xem nhẹ nhược điểm của mình còn bị người ta nắm trong tay, thế cho nên lại bị hung hăng giáo huấn. ... Không nên dùng móng tay a!

“Lão tử?”

Cung Trác Tường dù bận vẫn ung dung nhìn tuần nhan ẩm ướt mồ hôi của Lur Từ Kiện, hơi hơi nghiền ngẫm nhưn mi tươi cười thấp phần mê người, chẳng qua xem vào mặt Lur Từ Kiện chỉ khiến cho hấn cảm thấy áp lực gấp bội.

“Đại gia, ta sai rồi, ngươi là gia, ngươi tha ta một lần, ta sai rồi!”

Lại gây sức ép nữa thì thật sự nhịn không được, Lur Từ Kiện tội nghiệp cầu tha, phải thật làm ở trong này, hấn còn mặt mũi nào lại đến đây chơi đùa.

“Từ Kiện, chuyện ta đáp ứng ngươi thì nhất định sẽ làm được, ngươi tin tưởng ta.”

Thấy Lur Từ Kiện chịu thua, vẻ mặt Cung Trác Tường cũng nhu hòa lên, còn trấn an hôn hôn môi mỏng đã bị cắn đỏ của Lur Từ Kiện.

Từ lần đầu tiên gặp chuyện ngoài ý muốn, hai người bọn họ giằng co chùng đã hơn một năm mới cho nhau thỏa hiệp như tình trạng bây giờ, trừ bỏ hai người ở bên ngoài không bao giờ tìm tình nhân ở bên ngoài nữa, về phần trong nhà. Bọn họ cũng không phải là người tình cảm bốc đồng, bọn họ phải gánh rất nhiều trách nhiệm

“Ta tin, ta tin, ngươi ngàn vạn lần điểm nhẹ a, chúng a có chuyện gì về nhà nói được không? Ta cầu ngươi.”

Thấy động tác của Cung Trác Tường dịu dàng xuống, Lur Từ Kiện nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy mình đều bị làm cho thoát lực, hoàn hảo kiên trì cho tới bây giờ.

“Này không thể được, chúng ta phải thưởng phạt phân minh, bằng không ngươi vĩnh viễn không nhớ.”

Cảm giác được Lur Từ Kiện thả lỏng, ý cười trên mặt Cung Trác Tường càng đậm, bỗng nhiên động tác đè nén của hấn nhanh hơn, sau đó miệng đối

miệng ngán tiếng kinh hô của hấn lại.

“Đừng..... Ngô.....”

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Từ lúc rời khỏi Nhan Lâu, đầu của Lư Tử Kiện vẫn chưa từng nâng lên, trong lòng roi lệ đem Cung Trác Tường đánh một lần lại một lần. ... Anh danh một đời của hấn a, lúc này thật sự đều chịu thiệt trong tay Cung Trác Tường.

Tên hỗn đản này, cư nhiên ở một khắc cuối cùng đem người hấn xoay lại, làm hại hấn đều bắn ở trên tường, còn không cho hấn thời gian hủy thi diệt tích, hấn chỉ có thể dùng khăn bố vừa đổ nước trà để che dấu, hồi tưởng lại ánh mắt hoài nghi tò mò của bọn Cẩm Khanh, Lư Tử Kiện thật sự là không còn mặt mũi tìm bọn họ chơi.

“Ngươi không đi với ta sao?”

Nhận thấy Cung Trác Tường dừng ngựa, Lư Tử Kiện ngẩng đầu nhìn khúc đường giao nhau thốt ra, sau đó liền thực hận không thể vả vào miệng mình, miệng tiện cái gì a.

“Đêm nay nhà của ta còn có việc, hai ngày nữa chúng ta nghỉ ngơi có thể ở cùng, cùng đi thôn trang ngoại thành ở hai ngày đi, ngươi không phải muốn cười ngựa sao?”

Cười khê kéo dây cương, Cung Trác Tường tiến đến bên Lư Tử Kiện vòng quanh hấn một vòng, nhìn thấy bộ dáng rối rắm ảo não kia của hấn cảm thấy trong lòng thực vui.

“Nga, được rồi.... Ta đi trước a.”

Lư Tử Kiện bị hấn nhìn đến lúng túng, cũng may sắc trời tối làm cho người ta không nhìn rõ sắc mặt, nói một tiếng liền quay đầu ngựa chạy về hướng nhà mình, mà Cung Trác Tường nhìn theo thân ảnh của hấn đến khi không nhìn thấy nữa, mới thúc vào bụng ngựa trở về phủ của mình.

Hấn là thừa dịp đưa cả nhà Cung Trác Lương trở về mà chạy đến, trở về còn phải cùng bọn họ cẩn thận nói chuyện nhà của hai phụ phu Cung Trác Lương.....

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 84: Rễ Cây Phát Triển Thành Cành Cao

Sau khi Cung Trác Tường về nhà liền trực tiếp đến viện của phụ mẫu, hai lão đã đợi hấn một hồi lâu, nhìn thấy người không khỏi hỏi câu như thế nào lại đi lâu như vậy.

“Ở nhà Lương đệ ngồi một lát, biết một chút cuộc sống của Lương đệ, phụ thân, mẫu thân nghĩ như thế nào?”

Cung Trác Tường hàm hồ ứng phó, thần sắc bình thường đứng trước mặt hai người, hấn nói dối hành tung của mình không phải sợ hai lão biết mình đến nơi trắng hoa kia, vì hấn ổn trọng biết tự khắc chế, bằng hữu ngày thường lui tới nhị lão đều nhắm mắt một mắt mở một mắt không quản hấn, hiện giờ là không muốn ánh hưởng đến ấn tượng của bọn họ với Lư Tử Kiện mà thôi.

“Phụ thân ngươi cùng ta a, thấy hai đứa nhỏ kia đều thật tốt, chúng ta vừa mới thương lượng một chút, nếu Lương nhi hấn vốn là con cháu của gia tộc chúng ta, nhận con nuôi ngược lại có vẻ xa lạ, không bằng trực tiếp làm con thừa tự đến nhà chính đi, nương là thật tâm thích đứa nhỏ này, để cho nó làm thân đệ đệ của ngươi đi.”

Cung phu nhân nhìn nhìn lão gia nhà mình, sau đó vừa cười ngâm ngâm nhìn về phía Cung Trác Tường, nói ra ý nghĩ của bọn họ.

“Nhận làm con thừa tự? Nay con tất nhiên là tán thành, nhưng bọn đệ đệ bên kia.....”

Cung Trác Tường nghe vậy nhưng thật ra kinh ngạc một chút, không khỏi cung đưa mắt chuyển đến trên người Cung lão gia, vốn ý định của hấn là muốn Cung Trác Lương nhận cha mẹ mình làm cha mẹ nuôi, cứ như vậy làm xuất thân của hấn cao lên, mặc dù Kiều Ứng Trạch về sau làm quan lớn, người ngoài cũng sẽ không vì xuất thân của Cung Trác Lương mà khinh thường bọn họ, thứ hai cũng là cho Kiều Ứng Trạch chỗ dựa vững chắc, để cho con đường làm quan của y có thể càng thuận lợi chút, Cung Trác Tường có niềm tin với Kiều Ứng Trạch, chính mình hôm nay giúp Kiều Ứng Trạch một phen, tương lai liền có thể có một đồng minh cường đại.

Nhận làm con thừa tự đương nhiên so với nhận làm con nuôi thì quan hệ hai nhà càng chặt chẽ thân cận, nhưng cứ như vậy nhắc đến vấn đề cũng không đơn giản như vậy, tuy rằng bởi vì thân đệ chết non con trai trưởng trong nhà chỉ còn lại mình hấn, nhưng con vợ lẻ vẫn còn ba đứa, cho nên con nối dòng nhà bọn họ không tính là đơn bạc, mà nghe ý tứ mẫu thân, là muốn đem Lương đệ thừa nhận dưới danh nghĩa của nàng, như vậy thân p, hận Lương đệ

chân chân thật thật chính là con trai trưởng nhà chính, địa vị trong gia tộc so với ba đệ đệ của mình cao hơn không nói, về sau một khi ở riêng cũng được chia đều như các huynh đệ khác.....

Cung Trác Tường hiểu được mẫu thân đều là lo lắng cho mình, muốn có huynh đệ thân cận để giúp đỡ mình, nhưng thu nhận như vậy trong nhà sẽ có rất nhiều oán hận bất mãn, phụ thân đây là cái ý tứ gì đây?

“Kiểu công tử thật là hiền tài khó có được, ta cũng thực hy vọng có thể có được một chỗ thông gia như vậy, bất quá phương diện này có rất nhiều chuyện Trác Tường người đều hiểu rõ, cho nên ý của ta và mẫu thân người là, Lương nhi làm con thừa tự nhà chúng ta danh phận là con trai trưởng, nhưng bởi vì hắn đã gả ra ngoài, cho nên ẩn theo quy củ không có quyền thừa kế tài sản của gia tộc, mà là ta cùng mẫu thân người cho hắn một phần đồ cưới, người thấy như thế nào a?”

Hiểu được ý tứ của Cung Trác Tường, Cung lão gia trưng ra bộ dáng nho nhã hiền lành mỉm cười mở miệng.

Giống như Cung Trác Tường, Cung lão gia đối tiền đồ của Kiều Ứng Trạch thập phần coi trọng, thực ước là đem thân nhi nữ gả cho y, bất quá trước kia ông đã nghe Cung Trác Tường nói về chuyện ở Bạc thành, biết Kiều Ứng Trạch một người trung nghĩa nặng tình, sẽ không làm ra chuyện phá hư thanh danh hư thế lấy vợ khác, hơn nữa Cung lão gia nhiều ít có chút lo lắng cho tình hình sức khỏe của y, cho nên đối với đề nghị của phu nhân nhà mình, ông suy nghĩ một phen lúc sau liền vui vẻ đồng ý.

“Phụ thân lo lắng chu toàn, con cũng đồng ý phương pháp này.”

Cung Trác Tường vừa nghe lời của cha mình, cũng hiểu được tính toán của ông, bề ngoài xen như là nhận Cung Trác Lương làm con thừa tự đưa đến bốn gia làm con trai trưởng, để cho hắn từ con vợ lẽ của thương nhân thấp kém trở thành con trai trưởng danh môn đại tộc cao quý, là cho phu phụ Cung Trác Lương một đại ân huệ, nhưng trên thực tế nhà bọn họ cho đi bất quá chỉ là một danh phận con trai trưởng cùng một chút đồ cưới mà thôi, mà ngày sau bọn họ có thể thu được hồi báo, cũng là không thể đánh giá, mà cho dù về sau Kiều Ứng Trạch phát triển vô cùng thuận lợi, riêng là bản thân Cung Trác Lương mới có thể cùng thanh danh, liền đủ để trả giá cho bốn gia.

Theo tình cảm mà nói, Cung Trác Tường tất nhiên là không muốn làm cho mình phải tính kế như vậy, nhưng làm gia chủ Cung gia tương lai, hắn cũng không thể phủ nhận mình quả thật đồng ý với ý kiến của phụ mẫu..... Hắn tin tưởng Lương đệ bọn họ có thể lý giải thông cảm cho mình.

“Kia tất nhiên tốt, đúng rồi, Tường nhi a, vì nương nhìn tiểu Cẩn Hiền kia bộ dáng như kim đồng, trong lòng cũng rất thích, nó là con cả của Lương nhi, lại không sửa họ Kiều, có phải hay không cũng nhận thức trở lại bốn gia, để cho vì nương có nhiều thêm một tiểu kim tôn (cháu vàng).”

Cung phu nhân xem như việc này thành, nụ cười trên mặt càng sâu, liền nhắc đến chuyện của Cung Cẩn Hiền.

Nói đến việc này trong lòng Cung phu nhân cũng có chút cảm thán, đứa con của mình từ nhỏ đã ồm trọng, nhất là sau này đệ đệ của hắn mất, đối với mẫu thân mình đây càng thêm hiếu thuận thân cận, mặc dù mình khuyên bảo hắn là đệ đệ chết non ngoài ý muốn, nhưng trong lòng hắn đối với các nhi tử của các di nương vẫn vẫn có khúc mắc như cũ, tuy rằng bình thường chưa bao giờ lộ vẻ với bọn họ, nhưng thái độ lạnh lùng xa cách như vậy cũng khiến cho quan hệ giữa các huynh đệ không được hòa hợp, bằng không năng cũng sẽ không muốn nhận đường chất làm con thừa tự để giúp đỡ hắn.

Mà không biết có phải vì nguyên nhân cảnh ngộ của mẫu tử mình hay không, mà đứa con là hắn trừ bỏ chính thể ra, trước kia chỉ lấy một nha đầu từ hầu hạ hắn làm thiếp, vẫn là uống qua thuốc làm vô sinh, còn lại vô luận là của hồi môn hay là nha hoàn của chính mình cũng chưa từng thu dùng, lại chưa từng chạm qua nữ nhân bên ngoài, thế cho nên hắn thành thân nhiều năm dưới gối chỉ có một đôi nhi nữ của con vợ cả, còn đều là tính cách trầm ổn như phụ mẫu nó, thực tại khiến nàng làm tổ mẫu lạnh lùng tịch mịch a.

“Mẫu thân, Cẩn Hiền kỳ thật là đã vào gia phá Kiều gia, đại danh là Kiều Mẫn Hiền, chỉ là đối với người trong nhà không sửa miệng mà thôi, mẫu thân nếu thích tiểu Hiền nhi, ta liền nói cùng Lương đệ, về sau thường đưa đứa nhỏ đến đây chơi.”

Cung Trác Tường nghe vậy bất đắc dĩ liếc nhìn mẫu thân mình một cái, thầm nghĩ nàng đây là hết nhớ thương người lớn rồi lại nhớ thương đứa nhỏ, thật đúng là muốn đem cả nhà người ta đều ôm đến bên người mình.....

Cung Trác Tường biết rõ trình độ thích náo nhiệt của mẫu thân mình, nếu nói cha mình muốn nhận thân một nhà Cung Trác Lương là vì lo lắng cho gia tộc, như vậy mẫu thân mình một nửa là vì lo cho đứa con là hắn, một nửa là bởi vì nàng quả thật rất thích.

Vì tiểu thuyết rất lưu hành trong giới phu nhân, nhất là các phu nhân tiểu thư ở đại viện nhà cao cửa rộng, rất nhiều người đem Lương đệ trở thành tình nhân trong mộng, mà mẫu thân tuy nói không có khoa trương như vậy, nhưng là thật tâm thích tiểu bối này, mà trước kia vì quan hệ của mình và Lương đệ, Lương đệ thường bảo quản sự hiệu sách trong kinh đưa tới một số ‘sách quý’ cùng ‘số lượng có hạn’ đến cho mẫu thân làm lễ vật, làm cho nàng rất có mặt mũi giữa các tỷ muội bằng hữu, hiện tại lập tức có thể nhận Lương đệ làm con trai, lại vừa có nhiều tiểu tôn tử xinh đẹp đáng yêu, cũng khó trách nàng cao hứng như vậy.

“Được rồi, vậy người có thời gian phải đi hỏi ý tứ của hai phu phụ Lương nhi một chút, chúng ta chọn ngày tốt làm lễ, thời gian không còn sớm, người cũng trở về nghỉ ngơi đi.”

Cung phu nhân có chút đáng tiếc trả lời, sau đó thấy trượng phu mình gật gật đầu không có gì muốn nói, nàng cũng liền kết thúc câu chuyện, bảo Cung Trác Tường trở về nghỉ ngơi.

“Vâng, kia nhi tử cáo lui trước.”

Cung Trác Tường thi lễ với hai người, rời khỏi chỗ của cha mẹ trực tiếp trở về viện của mình, được thê tử hầu hạ cởi áo khoác, một đôi nữ nhân liền lần

lượt đến thỉnh an, Cung Trác Tường tán gẫu mỗi bữa hai câu, lại hỏi hỏi chuyện học của hai đứa con, thấy chúng trả lời đều rất quen thuộc, liền về mặt thần nhiên để cho bọn nó trở về phòng nghỉ ngơi.

Ở phương diện làm nghiêm phụ, Cung Trác Tường thật sự mạnh hơn Kiều Ứng Trạch nhiều, không phải không thương đứa nhỏ, nhưng làm trưởng nữ Cung gia nhà bọn họ, Cung Trác Tường đối nữ nhi kỳ vọng rất cao, thật sự không dám dung túng bọn nó.

“Tướng công, thiếp thân hôm nay thấy bà bà thập phần thích tiểu Cẩn Hiền. Tướng công hay là cân nhắc Bình nhi đi, miễn cho bà bà dưới gối tịch mệnh.”

Thê tử Cung Trác Tường Điều thị đầm bóp vai cho hắn, khuôn mặt thanh tú nhu hòa mang theo ý cười ôn nhu, không có chút nào là không tình nguyện cho trượng phu cưới vợ bé.

“Phu. Thành tỹ, ta nói rồi sẽ không muốn con vợ bé, mẫu thân thích tiểu Hiền nhi, về sau đưa qua thân cận nhiều một chút là được, hơn nữa, ta ở trước mộ Bằng ca đã phát thệ, sẽ cho người hài lòng, thư thư phục phục mà qua cả đời, Thành tỹ sẽ không hại ta mất thành tín đi, Bình nhi kia đuổi đi.”

Cung Trác Tường vỗ vỗ tay Điều Thành, về mặt đã thập phần thả lỏng, vì từ nhỏ đã định hôn nhân, cho nên hai vợ chồng bọn họ khi còn bé liền đã quen biết, Cung Trác Tường cùng đường huynh của nàng Điều Bằng lại thân như huynh đệ, cho nên Cung Trác Tường rất rõ tình cảm thâm hậu giữa đường huynh muội bọn họ, chẳng qua bởi vì bọn họ một người là trưởng tiểu thư bổn gia nhà cao cửa rộng, một người là con nhà quan nhỏ bên dòng họ gọi nuôi ở bổn gia, thật sự là môn không đẳng hộ không đối, cho nên cứ việc hắn luôn nghĩ cách tác hợp hai người bọn họ, lại ngại thanh danh của gia tộc và trách nhiệm của mình mà khó có thể được việc.

Cuối cùng ba người vẫn là vì gia tộc mà buông tha tư tình, Cung Trác Tường cưới Điều Thành mà mình xem như tỹ tỹ, Điều Thành cũng vẫn tận tâm tận lực che chở hắn cùng cả nhà, hai người họ thân cận tín nhiệm lẫn nhau, lại không liên quan đến tình yêu, mà Điều Bằng đi biên quan nhập ngũ, sau lại bất hạnh chết trên sa trường.

“Tường đệ không thích Bình nhi coi như xong, chính là người vẫn luôn ở trong viện, nàng dù sao cũng là con gái bà vú của Tường đệ, không thể để người ta nói lung tung Tường đệ không niệm tình cũ.”

Nghe thấy Cung Trác Tường nhắc tới người kia, trong mắt Điều Thành hiện lên một tia hoài niệm, động tác bóp vai trên tay cũng không ngừng, nàng nghĩ nghĩ vẫn là uyển chuyển nhắc nhở Cung Trác Tường một câu.

Bà vú của Cung Trác Tường là lão phu nhân Cung gia —— cũng chính là xuất thân từ bên người tổ mẫu Cung Trác Tường, sau khi lão phu nhân đi, nàng i vào là lão nhân trong phủ càng lên mặt, động hay không động tới đều lấy lão phu nhân ra khóc nháo, Cung Trác Tường tuy muốn chinh nàng, nhưng có chữ hiếu đè nặng, thêm nữa là lão nhân lời đời không phạm phải sai lầm lớn nào, cho nên bề ngoài bọn họ cũng phải lấy lễ đối đãi.

“Nha đầu kia không phải người an phận. Để ở trong phủ cũng không bớt lo, sớm gả ra ngoài đi.”

Cung Trác Tường nghe vậy nhú mi, trong lúc nhất thời cũng không thể tìm được nơi đuổi nha hoàn kia đi, không muốn cân nhắc nàng đem đến trong viện của mẫu thân, cũng không có đại lý đem nha hoàn của mình cho các huynh đệ, về phần đem đi nơi khác, lão bà từ kia nhất định lại nháo lên, cũng chỉ có thể gả ra ngoài.

“Được.”

Đã biết thái độ của Cung Trác Tường, Điều Thành cũng xử lý tốt, nàng mặc dù không phải người nghiêm khắc lãnh khốc, nhưng là sẽ không nhân từ cho hạ nhân khi dễ đến trên đầu chủ tử, nhất định là có biện pháp hảo hảo quản chế các nàng.

“Thành tỹ, vất vả người lo liệu cho nhà này.”

Cung Trác Tường đối Điều Thành là thật tâm kính yêu cảm kích, mấy năm nay mình ở bên ngoài có thể thuận lợi tiêu sái như vậy, hoàn toàn không cần cố kỵ áp lực trong nhà, hoàn toàn đều là nhờ phúc của mẫu thân cùng thê tử, nhất là lo liệu sự vụ bên trong phủ vừa làm tốt trách nhiệm làm dâu, đương nhiên là càng thêm vất vả.

“Khách khí như vậy làm gì, đúng rồi, lễ vật sinh thần của Lư đại nhân, người xem là lấy số định mức của công khó mua, hay là người tìm đồ vật khác?”

Oán trách vỗ vỗ bà vai Cung Trác Tường, Điều Thành xoay người đi lấy quần áo cho hắn tắm rửa, nhớ tới sinh thần của Lư Từ Kiện sắp đến, liền thuận miệng hỏi Cung Trác Tường một câu.

“Lấy công khó mua một phần bình thường đưa tới, ta lén đưa một phần khác.”

Cung Trác Tường nghe vậy khoe miệng hơi hơi cong lên, đây cũng là sinh thần đầu tiên bọn hắn chính thức cùng một chỗ mà trải qua, hắn chắc chắn làm cho tiểu tử kia cả đời khó quên.

Nhắc tới này, cảm kích trong lòng Cung Trác Tường đối Điều Thành càng tăng thêm, lúc trước nếu không có Điều Thành tự mình đi khuyên Lư Từ Kiện, lấy tính quật cường của người nọ không nhất định sẽ thỏa hiệp với mình. Dù sao hắn trước kia tâm tâm niệm niệm muốn lấy một nữ nhân hiền lành làm thê tử, mà chính hiền nhiên sẽ không hợp với tiêu chuẩn này của hắn.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

“Nhận làm con thừa tự?”

Nghe xong lời của Cung Trác Tường, Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch nhìn nhau liếc mắt một cái, trong lòng cũng không khỏi có chút kinh ngạc.

Lúc trước đồng ý cho Kiều Ứng Trạch đi thi khoa cử, Cung Trác Lương bắt đầu đem sản nghiệp đều chuyển vào trong kinh, mà sau khi Cung Trác Tường nói ý tưởng cho bọn họ biết, cũng tỏ vẻ ủng hộ, cũng đề nghị Cung Trác Lương nhận cha mẹ nuôi, cứ như vậy bọn họ có thể rất nhanh có thể dung nhập giới thượng lưu trong kinh, đối với việc mở rộng nhân mạch phát triển tiền đồ về sau sẽ rất có ích.

Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch đều đồng ý với quan điểm của Cung Trác Tường, cũng thực cảm kích ý tốt của hắn, cho nên hơn một năm nay đã gửi rất nhiều hiếu tâm vào cha mẹ hắn, vốn tưởng rằng chỉ nhận làm con nuôi cũng đã tốt lắm rồi, hiện giờ lại biến thành con thừa tự, phần ân tình này thật đúng là lớn.

“Phụ mẫu là rất thích người, Lương nhi có thể làm thân đệ của ta, ta đương nhiên rất cao hứng, chính là làm con thừa tự không thể so với làm con nuôi, hơn nữa Lương đệ còn là làm con trai trưởng, tất phải liên lụy đến ích lợi của rất nhiều người trong tộc, chỉ sợ là có phong ba ngược lại gây thù hằn cho các người, cho nên ý của ta là, vị trí của Lương đệ trong nhà giống như con đã xuất giá, trong nhà cho người một phần đồ cưới, cứ như vậy chúng ta có thể chân chính trở thành người một nhà, cũng sẽ không làm ảnh hưởng đến lợi ích người trong tộc, hy vọng các người có thể thông cảm.”

Cung Trác Tường về mặt bình tĩnh nhìn hai người, đem ý tứ của Cung lão gia nói thành chủ ý của mình, đương nhiên, trong lòng của hắn cũng là thực đồng ý phương pháp này, đại gia tộc như bọn họ thường thường là bức dây động rừng, huống chi đại sự nhận con thừa tự còn là con trai trưởng của bản gia bọn họ, cho nên tuy rằng cảm thấy có chút ủy khuất Lương đệ của hắn, nhưng đây không thể nghi ngờ là biện pháp giải quyết tốt nhất.

“Tường ca sao lại nói thế, như vậy đã là rất nhiều tình cảm, chúng ta cảm kích người còn không kịp, làm sao lại suy nghĩ nhiều.”

Kiều Ứng Trạch vội xua tay đáp một câu, đồng dạng là cùng xuất thân nhà giàu, hắn đương nhiên hiểu được ý tứ của Cung Trác Tường, trong lòng đối ân tình một nhà Cung Trác Tường chỉ có cảm kích, lại như thế nào sẽ đi đoạt quyền lợi vốn không thuộc về bọn họ.

“Đúng vậy, còn có đồ cưới và vân vân coi như hết, như thế nào có thể không biết xấu hổ để cho trường bối tiêu pha.....”

Khỏe miệng Cung Trác Lương co rút, tâm tình thật đúng là thực phức tạp, cũng không phải muốn đoạt quyền lợi cùng tài sản của bản gia, hắn căn bản không cần cái này, hắn 正 chính là con trai xuất giá ý tứ không phải giống như con gái xuất giá sao, còn cho hắn đồ cưới..... Rồi rắm a.

Tuy nói vì thích ứng hoàn cảnh xã hội này cùng thông cảm thân kinh tương đối yếu ớt của Kiều Ứng Trạch, Cung Trác Lương không cùng hắn tranh vị trí phụ quân trên danh nghĩa, nhưng vừa mới thoát khỏi trói buộc bên Bạc thành kia, hiện giờ lại bị mang thân phận ‘con trai xuất giá’ của bản gia, hơn nữa hoàn toàn có thể là chức nghiệp chung thân của mình, điều này làm sao không làm cho Cung Trác Lương rồi rắm chứ?

“Trường bối ban tặng, người liên an tâm nhận đi, cái kia cũng không thể tiết kiệm, tốt lắm, nếu được các người tin tưởng, ta cũng nên trở về đưa câu trả lời thuyết phục cho hai lão, đợi chọn ngày tốt làm lễ, còn có a, mẫu thân chính là rất thích hai đứa con của người, sau này sợ là thường xuyên mang đến chơi vài ngày, ta đây nói trước, các người cũng đừng luyến tiếc.”

Chiếm được câu trả lời như trong dự kiến, Cung Trác Tường thân nhiên cười, ngữ khí có vẻ nhẹ nhàng đi không ít, nhất là nhìn thấy bộ dáng rồi rắm và vẻ mặt đau khổ của Cung Trác Lương, làm cho tâm tình của hắn càng thêm tốt hơn.

“Này đương nhiên, ca, mấy ngày nữa Mẫn Nhân cùng Y Nguyệt làm lễ chọn đồ vật đoán tương lai, người đem chất nhi chất nữ cũng mang đến đi, ta hôm qua xem bọn họ cũng thực thích Mẫn Ngôn cùng Cẩn Hiền, để cho bọn nhỏ thân cận chút cũng tốt.”

Mặc dù về ngoài Cung Trác Lương là thiếu niên mười bảy tuổi, nhưng dù sao trong nội tâm cũng là một đại nam nhân hơn hai mươi tuổi, lúc nói đến mấy đứa nhỏ thật đúng là đáng yêu của một phụ thân đầy triển vọng.

Cung Trác Lương vốn muốn nói mời một nhà bọn họ, nhưng lo lắng người nào đó cũng tới..... Bọn họ vẫn là chó có nhiều chuyện.

“Đi, còn có mấy ngày nay không có việc gì trước hết ít đi ra ngoài, ta xem xem ngày nào thái tử rảnh rồi, liền thay các người mời gặp, định chuẩn bị lễ vật như thế nào?”

Cung Trác Tường lên tiếng, ngược lại nhớ tới chuyện thái tử triệu kiến, hôm qua hắn đã muốn nói cho bọn họ, mà tặng lễ vật cũng phải dặn dò chuẩn bị.

Thái tử vừa lúc muốn xây một son trang ôn tuyền trên núi ở ngoại thành, không muốn dựa theo hình thức cũ của công bộ, Cung Trác Tường liền đề nghị với hắn có thể xây dựng theo hình thức lâm viên tinh xảo ở phía nam, chỉ là bản thảo của công bộ luôn không làm thái tử hài lòng, Cung Trác Tường nghe hắn nói triệu kiến Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch, để cho Cung Trác Lương đem bản thảo hoàn chỉnh làm lễ vật, hắn tin tưởng nhất định có thể làm cho điện hạ vui vẻ.

“Bản thảo vốn là có sẵn, có không ít đâu, chỉ là trước kia sợ quá nhiều phép tắc hình thức vô dụng quá, hiện giờ đưa cho thái tử xây dựng cũng không sợ, ta đã sửa lại bản thảo một lần nữa, bản hoàn chỉnh thêm ba ngày nữa đi, Ứng Trạch muốn đích thân vẽ.”

Bản vẽ này Cung Trác Lương để cho Kiều Ứng Trạch tự mình chấp bút, dù sao so với bản phác thảo cũ của Bình Tích mà nói, Kiều Ứng Trạch vẽ kỹ càng hơn nhiều, cũng càng thêm nghệ thuật, bức tranh vẽ ra mặc dù là tác phẩm nghệ thuật mà không thể trực tiếp lấy đó làm bản vẽ kiến trúc xây dựng được, nhưng trên thị giác thì đó là tuyệt đối hưởng thụ a.

“Kia đương nhiên là tốt, nếu như vậy Ứng Trạch sẽ không phải sốt ruột, chậm rãi vẽ cho tốt rồi tính.”

Cung Trắc Tường cũng biết bản lĩnh của Kiều Ưng Trạch, nghe vậy tất nhiên là thập phần đồng ý, thầm nghĩ nếu chuyện thành công, làm cho ấn tượng của điện hạ với bọn sâu đậm, sau này tiền đồ của Kiều Ưng Trạch càng nhiều.

Cùng là thái độ làm thân tử, người thượng vị có thể nhớ cũng hiểu biết, dùng người cũng có thể yên tâm hơn.

“Vâng.”

Kiều Ưng Trạch cười đáp ứng, đợi cho Cung Trắc Tường cáo từ rời đi, trong lòng y còn ẩn ẩn có chút hưng phấn kích động, có thể được thái tử triệu kiến, có thể ở trước mặt người đứng đầu thiên hạ trong tương lai mở ra một chỗ đứng cho mình.

“Tốt lắm, khuê phòng lão đại nhân trong tương lai của ta, nhìn nữa ta có thể muốn ăn người a.”

Thấy Kiều Ưng Trạch nhìn về phía cửa xuất thần, Cung Trắc Lương cười dịu y chuyển hướng về phía mình, sau đó ôm lấy thắt lưng y hôn một cái thật sâu. Thiết, thái tử có gì đặc biệt hơn người, còn muốn ta quý xuống hành lễ, uất ức.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Lễ Chọn Đồ Vật Đoán Tương Lai...

Năm ngày sau, hai phu phu Cung Trắc Lương được Cung Trắc Tường an bài đến triệu kiến thái tử, hai người vốn tướng mạo bất phàm lại có tài trí, làm cho thái tử lần đầu gặp đã thích, sau khi dâng lên lễ vật, thái tử lại càng thêm thương thức, tuy rằng trò chuyện với nhau bất quá chỉ nửa tiếng đồng hồ hai người liền cáo lui rời khỏi, nhưng bọn họ cũng biết thái tử điện hạ đối với Kiều Ưng Trạch là thập phần thương thức, từ đồ vật cát tường ban tặng có thể nhìn thấy được đều mang ngụ ý đề tên bằng vàng. Về phần Cung Trắc Lương, nếu không phải ngại hấn đã làm ‘vợ’ người, sợ là thái tử đã trực tiếp cho hấn đi công bộ lĩnh nhậm chức.

Mười tám tháng chín là sinh thần một tuổi trưởng tử và trưởng nữ của Kiều Ưng Hiên, vốn hai vợ chồng Kiều Ưng Hiên chỉ mời bạn bè thân thích, không ngờ vừa đến ngày lại có thêm nhiều khách nhân cùng lễ vật, cũng may hai vợ chồng bọn họ cũng đã nhìn quen, ứng phó giao tiếp nửa điểm sai lầm cũng không có, thậm chí có thể nói trường hợp nào nhiệt như vậy càng thêm thích hợp cho bọn họ phát huy, khiến cho các khách nhân vì đủ loại nguyên nhân mới lôi kéo đến đây làm quen, trong lòng cũng xem trọng nhà bọn họ thêm một chút.

“Trắc Trắc, sắp đến thời gian làm chính lễ, chúng ta cũng đi qua đi?”

Từ buổi sáng đã nghe nói có rất nhiều khách bên Đông phủ, Kiều Ưng Trạch cùng Cung Trắc Lương chưa từng đi tiếp cận nào nhiệt, sau lại nghe bọn gia nhân thông báo nói khách đến hỏi thăm nhiều nhất chính là Cung Trắc Lương hấn, rõ ràng là mượn cơ hội vui bên Đông phủ để đến bám víu giao tình với Tây phủ bọn họ, cứ như vậy hai người càng không muốn đến sớm, vì thế liền mượn cơ ở lại trong nhà, dù sao hai phủ chỉ cách một bức tường, bọn họ tùy thời có thể đi qua.

“Được rồi.”

Cung Trắc Lương đang ngồi trên tháp chơi đùa với các con, nghe vậy kêu Hàm Lộ lại đây chuẩn bị tốt cho hai tiểu tử này, chính mình cũng đứng dậy sửa sang lại quần áo một chút, sau đó treo lên nụ cười chuyên nghiệp lên mặt.

Hai người mới nắm tay đi vào cửa chính Đông phủ, ánh mắt của mọi người liền trực tiếp tập trung trên người của bọn họ, phần lớn tự giữ lấy thân phận chỉ chăm chú xem lễ, chờ đợi chủ nhân trong phủ giới thiệu giao lưu, mà tích cực chút đã tự mình đi đến kết bạn, có nói ngưỡng mộ học vấn của Kiều Ưng Trạch, có nói thích tiểu thuyết của Cung Trắc Lương, trong lúc nhất thời có vẻ hai người hai bên thập phần nào nhiệt, thẳng đến chính chủ hôm nay là Kiều Ưng Hiên đến đây giải vây cho hai người, theo chân bọn họ giới thiệu khách nhân bên ngoài sau đó đưa hai người vào tiểu thính, hai người đã nói đến miệng khô lưỡi khô mới thoải mái được.

“Ca, các người cùng Tường ca tụ hội trước, ta đi chuẩn bị, sắp tới giờ, sau đó ta đến đón các người a.”

Hôm nay là sinh nhật tròn một tuổi của nhi nữ, tâm tình Kiều Ưng Hiên tất nhiên là vô cùng tốt, hấn cười sáng lạn nói với người trong phòng một tiếng, lại vội vàng đi chuẩn bị những những chuyện khác.

“Đã biết, người đi nhanh nhanh đi.”

Kiều Ưng Trạch mỉm cười vỗ vỗ bả vai Kiều Ưng Hiên, nhìn hấn vừa đi ra ngoài một bên lưu loát phân phó gia nhân làm việc, không khỏi vui mừng gật gật đầu, nhưng mặt khác cũng có chút buồn rầu, hấn một người đầy học vấn giảng đạo lý còn có thể, giao tiếp gì đó thật sự là không được, nhiều người tranh cãi ầm ĩ một chút đã cảm thấy mơ hồ. May mắn chính mình còn có Trắc Trắc bên cạnh a.

“Làm sao vậy?”

Nhận thấy ánh mắt thâm tình của Kiều Ứng Trạch, Cung Trác Lương mới vừa thu hồi tươi cười khách sáo với khách nhân nghiêng mặt qua, tươi cười sẵn sóc nắm lấy tay y.

“Không có việc gì.”

Kiều Ứng Trạch khẽ lắc đầu, tầm mắt vẫn như cũ lướt tiếc nhìn gương mặt Cung Trác Lương, trên mặt cũng không ngăn được tươi cười từ tận đáy lòng.

“Ừ, chúng ta còn ở đây a, không coi ai ra gì là không đúng.”

Giữa tiểu thính mở một cái bàn tròn, Lur Từ Kiện đã đến từ sớm ngồi đối diện hai người, đang chống cằm trêu chọc hai người, thật sự là làm cho người ta hâm mộ ghen tỵ hận a.

Trong tiểu thính chỉ có phụ tử Cung Trác Tường, Lur Từ Kiện, Trương Lâm cùng Kiều Ứng Từ, trong đó Cung Trác Tường cùng Lur Từ Kiện vẫn ngồi như vậy, Trương Lâm nhìn thấy bọn họ tiến vào liền đứng dậy thi lễ, Kiều Ứng Từ cùng đưa con cả Cung Trác Tường bởi vì tuổi còn nhỏ liền không có ngồi cùng, mà là đứng phía sau Cung Trác Tường, Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch đối với trêu chọc của Lur Từ Kiện chỉ cười cho qua, gọi Trương Lâm cùng ngồi xuống, sau đó để cho nha hoàn ôm các con trai bảo bối của mình tiến vào cho Kiều Ứng Từ, để cho bọn nó ở đại sảnh cùng nhau chơi.

“Hiện giờ hai người các ngươi, cũng được xem như người có địa vị trong kinh, cảm tưởng như thế nào a?”

Lur Từ Kiện hôm nay đến vừa thấy tình hình bên ngoài, liền đoán được những người đó đến vì mục đích gì, Kiều Ứng Trạch hai người bọn họ một người vừa vào kinh liền được thái tử xem trọng, được khen là hiền lương vì nước, một người vốn có thanh danh bên ngoài, thư từ vô số, hiện giờ lại có thân phận con trai trưởng cao quý của Cung gia, làm cho mọi người chú ý nịnh bợ, tuyệt không kì quái a, bất quá những người bên ngoài nịnh bợ rất rõ ràng, làm cho chủ nhà ảm ức, làm cho người ta nhìn mà trong lòng ngán ngấm.

“Cái gì người có địa vị a, bất quá là chút lui tới ở bề ngoài thôi, này có đáng giá gì đâu?”

Nhìn ra khinh thường của Lur Từ Kiện, Cung Trác Lương cũng là lắc đầu cười cười, đối với khen tặng của những người đó nửa điểm cũng không để trong lòng.

Hôm nay những người này đến đây, ngoài thân thích thân cận ra còn lại cũng chỉ là chút ‘tôm tép nhỏ’ thôi, hiện tại hẳn cùng Kiều Ứng Trạch đều không có quyền không có thế, không có chức quan cũng không có tước vị, chỉ có chút thanh danh hư không, làm sao đáng giá để người khác nịnh bợ? Thật sự vì chút điểm ấy mà đắc chí, đó mới là nông cạn.

“Đúng vậy, bất quá những lời này trong lòng người nhà chúng ta hiểu được là tốt rồi, sau này các ngươi xã giao sẽ hiểu nhiều hơn, trên mặt cũng thể để lộ ra, không duyên cớ đắc tội người khác, phiền toái vẫn là chính mình.”

Cung Trác Tường thực vừa lòng đối với thái độ không kiêu ngạo không nóng nảy của hai phụ tử Kiều Ứng Trạch, chỉ là theo thói quen đại gia trưởng hấn không tránh khỏi lại nói thêm hai câu, Kiều Ứng Trạch cùng Cung Trác Lương cười tiếp nhận, ngược lại là Lur Từ Kiện không thể nào nề tình làm cái mặt quỷ, làm cho mấy người ở đây cười to.

“Đúng rồi, hôm nay muội phụ các ngươi có tin tốt muốn nói.”

Lur Từ Kiện thấy Trương Lâm có chút ngại ngần muốn nói lại thôi, liền đem đề tài dẫn tới trên người của hắn.

“Này còn phải cảm ơn đại cữu ca cùng đại tẩu, sáng sớm hôm nay thái tử điện hạ chỉ điểm muội phụ, làm chủ quản chuyện sửa chữa điện trang ôn tuyền của hoàng gia, vì bản thiết kế mở rộng gấp ba lần chỗ trước kia, cho nên phải quy hoạch lại một lần nữa, chuyện này..... Còn phải phiền toái đại tẩu.”

Trương Lâm nói xong có chút ngượng ngùng cười cười, gương mặt búp bê lộ ra hai cái má lúm đồng tiền nhỏ, làm cho hắn thoát nhìn càng thêm trẻ con một chút.

Trương Lâm thầu lẩn này tuyệt đối là một công việc béo bở, hơn nữa là thái tử điện hạ tự mình chỉ điểm hẳn làm chủ quản, công lao sau khi son trang tu sửa thành công, nhóm thượng quan của hắn liền không chia đi bao nhiêu, thăng lên chức viên ngoại ngũ phẩm cơ bản chính là ván đã đóng thuyền..... Bất quá tuy nói hẳn chính là ăn theo phân phó của thái tử mà làm việc, nhưng nghĩ đến việc này phải làm phiền nhà đại cữu ca rất nhiều, nhưng thăng quan phát tài đều là mình được hưởng, Trương Lâm thật sự là cảm thấy rất hồ hển.

“Người một nhà khách khí cái gì, chẳng qua là nói vốn điện trang ôn tuyền là vật tư nhân của thái tử, tại sao lại thành điện trang của hoàng gia?”

Cung Trác Lương nghe vậy không thêm đề ý cười cười, cũng không cảm thấy được phiền toái gì, bản thiết kế thực tế không thể so với bản thiết kế trước kia Kiều Ứng Trạch hao tâm tổn trí, Cung Trác Lương chỉ cần đưa ra hình dạng mình muốn, Bình Tích bên kia có thể làm hoàn thiện nó, nghĩ vậy, Cung Trác Lương cảm thấy được chuyện này thật ra có thể giao toàn quyền cho Bình Tích đi làm, muốn dùng lời của hiện đại để nói, Trương Lâm thì là nhân viên công vụ xuất thân là tổng giám công trình, mà Bình Tích là tổng kiến trúc sư, quyền lợi rất lớn, nghĩ đến hẳn nhất định là rất vui.

“Đây là một mảnh hiếu tâm của thái tử điện hạ, thấy thánh thể bệ hạ không tốt, liền đem bản vẽ dâng cho bệ hạ, sang năm vừa lúc tròn sáu mươi tuổi, sau khi làm xong thì có thể mời bệ hạ dãi giá an dưỡng, bệ hạ long nhan đại duyệt (rất vui), đặc biệt ân chuẩn cho xây dựng thêm.”

Người lên tiếng giải thích là Cung Trác Tường, chuyện dâng bản vẽ thái tử còn hỏi qua cái nhìn của hắn, một năm này thân thể cùng tinh thần của bệ hạ

càng ngày càng tệ, trên cơ bản chính vụ đều là thái tử điện hạ xử lý, mà động tác của nhị hoàng tử cùng tam hoàng tử càng ngày càng nhiều. Nhẹ nhàng lắc lắc đầu, Cung Trác Tường đem duy nghĩ của mình từ chuyện này thu trở về, hôm nay là ngày vui, không nên vì chuyện này mà làm mất hưng trí.

“Thì ra là thế, nếu muội phụ là chủ quản chuyện này, chờ nơi đó đều rào lại, ta sẽ cùng người đi xem hoàn cảnh cụ thể của nơi đó, chúng ta lại bàn kế hoạch.”

Cung Trác Lương cũng chỉ là thuận miệng hỏi, xây dựng điền trang này càng lớn thì chỗ tốt của bọn họ càng nhiều, về phần nói có thể xuất hiện vấn đề về chất lượng công trình hay không. Trừ phi quan viên công bộ muốn kéo cả nhà cùng chết, nếu không không ai có lá gan dám ở công trình hoàng gia mà làm bả đậu, đương kim thánh thượng tuy rằng xem như khoan hồng, nhưng uy nghiêm hoàng gia chính là không chịu nổi nửa điểm khiêu khích.

Trương Lâm nghe vậy vội vàng đáp ứng, lúc này Kiều Ứng Hiền đến mời bọn họ qua, mấy người liền dừng lại câu chuyện, cùng đi chính sảnh xem lễ.

Đội đến sự kiện chính của lễ chọn đồ vật đoán tương lai, Kiều Mẫn Nhân cùng Kiều Y Nguyệt mặc đồ đồ thẫm giống nhau, được bà vú ôm vào thăm vừa mới trải ra ở giữa đại sảnh, ẩn theo quy củ đồ vật dùng để chọn đồ vật đoán tương lai của bọn họ đều là bạn tốt đến cho, trong đó có thể dùng những thứ người ta đã chuẩn bị sẵn, cũng có thể là đồ vật do chính mình chuẩn bị, đứa nhỏ bắt trúng đồ của ai thì chính là có duyên với người đó, sau này lớn lên tất nhiên sẽ có hơn một phần tình cảm thân cận.

Đội cho đứa nhỏ được chuẩn bị tốt, Kiều gia bên này không có trưởng bối, Kiều Ứng Hiền đương nhiên mời Kiều Ứng Trạch là người đầu tiên đưa đồ vật, lão gia Dương gia không có tự mình đến đây, dư quang Kiều Ứng Trạch quét mắt nhìn các huynh đệ nhà mẹ đẻ của Dương Doanh Mạt, thấy vẻ mặt bọn họ đều thản nhiên, trong đó có một người nhỏ tuổi còn ần ần lộ ra vẻ không hài lòng, trong lòng Kiều Ứng Trạch ngầm thờ dài, trên mặt cũng là cười yếu ớt đem nghiên mực Kiều Ứng Hiền đưa tới để trên thềm.

Cung Trác Lương tuy rằng mang danh phận là thê tử, nhưng thân là nam tử nên hẳn vẫn tự nhiên ở lại trong nhóm nam quyền, cho nên Kiều Ứng Trạch thả đồ vật xong liền đến phiên hẳn, hẳn câu khoe miệng một cái, từ trong tay áo lấy ra một quyển luận ngữ bìa ngoài là vàng khảm ngọc đỏ cùng ngọc châu, thật sự làm chói mắt mọi người.

“.....”

Thư trung tự hữu hoàng kim ốc, thư trung tự hữu nhan như ngọc, đây là quan niệm thông dụng từ xưa đến nay, mà Cung Trác Lương lấy ra vật như vậy đương nhiên là cho người ta mặt mũi, chẳng qua phương thức biểu đạt độc đáo như vậy, mọi người ít nhiều cũng có chút không biết nói gì, thăm nghĩ ngoại giới đánh giá vị tác giả tiểu thuyết này ‘mạch suy nghĩ kỳ lạ ý nghĩ diệu kì, không câu nệ tiêu tiết’, thật đúng là chuẩn xác a.

Sau Cung Trác Lương, Kiều Ứng Hiền lại mời vài vị ca ca đệ đệ bên vợ lần lượt bỏ đồ vật, lại vài vị bằng hữu khác, không phân biệt trước sau đưa đồ vật này nọ, sau đó bà vú liền đem hai diễn viên nhỏ bỏ vào giữa đại sảnh.

Mặc dù khuôn mặt nhỏ cơ hồ giống nhau như đúc, nhưng Kiều Y Nguyệt nếu so về hoạt bát với đệ đệ mình, sau khi được buông ra liền quơ đầu nhỏ nhìn xung quanh, tuyệt không sợ người lạ, mà Kiều Mẫn Nhân lại có chút sợ hãi ngồi ở chỗ kia, đôi chunh quanh giống như không có gì hứng thú, sau vẫn là Kiều Y Nguyệt động trước, đang do dự giữa tiểu chủ thủ khảm bảo thạch của Lữ Tử Kiện cùng tiểu kim thư của Cung Trác Lương, còn giống như là thấy tiểu kim thư lóe lóe sáng một chút, liền bỏ qua bắt lấy tiểu kim thư, tự bản thân ngồi đó chơi đùa, mà Kiều Mẫn Nhân như là bị năng ảnh hưởng, cũng cầm lên khối nghiên mực của Kiều Ứng Trạch chơi đùa, nhất thời, tiếng chúc mừng của nhóm tân khách vang lên.

“Chỗ tốt liền cho các người chiếm đi, ta mặc kệ a, Ứng Hiền người đáp ứng rồi để cho bọn nhỏ nhận ta làm cha nuôi.”

Đội các tân khách đều tự khai tiệc, mấy người bọn họ lần nữa tụ lại ở tiểu thính, Lữ Tử Kiện nhìn hai phụ phụ ôm đứa nhỏ trong lòng còn có một đứa đi theo bên người, tỏ vẻ chính mình thân là người cô đơn lại hãm mộ ghen tỵ hận, lập tức liền ôm lấy cổ Kiều Ứng Hiền uy hiếp.

Cung Trác Lương cùng Kiều Ứng Trạch đem các cục trong lòng giao cho các bà vú mang vào bên trong, đối với lời ngoan nháo của Lữ Tử Kiện chỉ cười cho qua, kỳ thật đứa nhỏ lớn như vậy làm sao thật sự sẽ chọn đồ vật này nọ, bất quá là bởi vì màu sắc tiên diễm hấp dẫn lực chú ý của bọn nó mà thôi, về phần Kiều Mẫn Nhân lại chọn nghiên mực, trừ bỏ là vị trí vừa trong tầm tay, chỉ sợ là như chơi đùa bình thường, phản xạ có điều kiện đi.

“Được, được sư huynh đại nhân của ta.”

Kiều Ứng Hiền vội vàng che cổ cười đáp lời, dẫn mấy người ngồi vào vị trí một vòng bàn rượu, sau đó để cho bọn họ chờ mình trở về, trước tiên ra ngoài chiêu đãi khách nhân.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Bên trong, Dương Doanh Mạt đang cùng các nữ quyền nói chuyện nghe được kết quả của chọn đồ vật đoán tương lai, trong lòng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng nàng cũng không uổng phí tâm sức, trận này nàng đem đồ chơi của nhị tử đều thu lại hết, để cho nó chỉ có thể chơi với khối nghiên mực kia.

“Đây là đồ của đại tẩu đưa?”

Tiếp nhận nữ nhi đang quơ quơ tiểu kim thư trong tay từ bà vú, Dương Doanh Mạt tự mình thương thức một chút, chỉ cảm thấy tình xảo thu hút, trên mặt cũng hiện ra chút thần sắc thích thú.

Những nữ quyền cùng khách nhân bên cạnh thấy thế, cũng đem đề tài nói đến trên người Cung Trác Lương, loại tình cảm ngưỡng mộ bộc lộ trong lời nói, mà trong lúc Dương Doanh Mạt nói chuyện phím cùng các nàng, trong lòng không khỏi sinh ra chút cảm khái.

Nguyên lai lúc Cung Trắc Lương vừa mới vào kinh, trong lòng Dương Doanh Mạt thật sự không được tự nhiên, cảm thấy hấn xuất thân thấp hèn lại là nam tử, lại mang danh nam tử nơi nơi đàn áp mình một cái đầu, sau lại thấy hấn vẫn không có nhúng tay vào chuyện của Đông phủ bên này, vương mắt trong lòng nàng mới nhỏ đi, nghĩ rằng sau này qua lại cũng rất tốt, ai biết lúc này mới qua vài ngày, hấn nhưng lại lập tức thành con trai trưởng Cung gia, hiện giờ lại được thái tử điện hạ coi trọng, nhìn xem hôm nay cây thế..... Sau này làm sao còn có người xem tới bốn gia Đông phủ bọn họ?

Trong lòng mang nặng chuyện này, sau khi khách nhân tản đi Dương Doanh Mạt trở về phòng nghỉ ngơi, lại nghe bà vú nói đại thiếu gia có chút kinh sợ, Dương Doanh Mạt ôm đỡ một hồi vẫn khóc nháo không ngừng, trong lòng nàng càng thêm phiền, đơn giản cho bà vú ôm về phòng các nàng đỡ, chính mình một người trở về phòng dưỡng thần, nhưng mà chỉ chốc lát, Kiều Ứng Hiền một thân mùi rượu đã trở lại.

“Sao lại uống nhiều rượu như vậy.”

Dương Doanh Mạt bị mùi rượu hun cho nhũn mày lại, đứng dậy giúp Kiều Ứng Hiền thay áo khoác, vừa định kêu nha hoàn mang canh giải rượu tiến vào, đã bị Kiều Ứng Hiền ôm lấy cùng nhau ngã xuống giường.

“Phu nhân, phu nhân người hãy nghe ta nói, sang năm mà bắt đầu thi võ trạng nguyên, ta nhất định sẽ hảo hảo cố gắng, kỳ thi mùa xuân năm sau liền đỗ tiến sĩ mang công danh trở về cho người, phu nhân, người tin tưởng ta, ta nhất định sẽ hảo hảo chiếu cố người cùng bọn nhỏ, chúng ta người một nhà, sau này sống khoái khoái lạc lạc.....”

Kiều Ứng Hiền mắt say lờ lờ mông lung cười, kéo thắt lưng của Dương Doanh Mạt, lại bị nàng đẩy bả vai né tránh, Kiều Ứng Hiền giống như say không có khí lực, lười biếng rơi giầy chính mình liền cạ tới bên trong giường, làm thành hình chữ đại (大) nằm ở đó, mặt hướng về phía Dương Doanh Mạt, ánh mắt cũng đã mơ hồ đều không mở ra được, thanh âm nói chuyện cũng càng ngày càng nhỏ, cuối cùng giống như đã ngủ.

“Hảo hảo làm quan vẫn không lo, không nên thi cái gì võ trạng nguyên, muốn làm thị vệ hay là trực tiếp nhập quân tịch như thế nào? Này thái bình thịnh thế, có thể có tiền đồ gì.....”

PH: Móa, chồng mình nói vậy không hạnh phúc thì thôi chứ.... Bà này bị đá là xứng đáng ếu thương tiếc

Phiền lòng cùng oán giận nhất thời nói ra khỏi miệng, sau khi Dương Doanh Mạt kịp phản ứng lập tức hối hận, nàng vội nhìn kỹ Kiều Ứng Hiền, thấy hấn giống như đã ngủ say, tâm vừa mới khản trương lúc này mới thả lỏng xuống.

Dương Doanh Mạt biết Kiều Ứng Hiền tuy rằng nhìn dễ tính, nhưng trên thực tế tính tình thực quật cường, nếu không cũng sẽ không cùng nhà mẹ nàng đấu đến ngoan cường như vậy, mà cả đời của mình đã kí thác trên người của hấn, như vậy thật sự muốn cãi nhau vậy người chịu thiệt ủy khuất vẫn là chính mình.....

Nghĩ đến Kiều Ứng Hiền vẫn giữ lời hứa không cưới vợ bé, đợi chính mình cũng tốt lên, trong lòng Dương Doanh Mạt không được tự nhiên nghĩ, muốn chủ động qua hầu hạ hấn nghỉ ngơi, nhưng lại chịu không nổi một thân mùi rượu kia, cuối cùng vẫn là xoay người đi ra gian ngoài ngòai, để cho bọn nha hoàn tiến vào thu thập cho hấn..... Dương Doanh Mạt lại không biết, lúc nàng lựa chọn dựa lưng về phía Kiều Ứng Hiền đi ra ngoài, nàng cũng đã đi ra khỏi tầm của Kiều Ứng Hiền.

“Không tiền đồ sao.....”

Nguyên bản Kiều Ứng Hiền hấn là đang xoay người vào trong giường ngủ say, khoe miệng miễn cưỡng gọi lên một nụ cười chua xót, lại lập tức biến mất rất nhanh.

Nếu lúc trước nhà mình không suy tàn, làm cho hấn có nhiều cơ hội cùng Dương Doanh Mạt bồi dưỡng tình cảm, lại không cùng người Dương gia đấu đến như vậy, có lẽ giữa bọn họ sẽ không như bây giờ, nhưng chuyện cho tới bây giờ..... Quên đi, làm được chính mình phải làm, sau đó, cứ như vậy đi.

Cùng lúc đó, Kiều gia Tây phủ, phu phu Kiều Ứng Trạch đang ở trong viện tản bộ tiêu thực.

“Đứng rồi Ứng Trạch, người nói sang năm bệ hạ tròn sáu mươi tuổi, có phải hay không có thể đại xá thiên hạ a?”

Cùng Kiều Ứng Trạch cùng nhau chậm rãi đi tản bộ, Cung Trắc Lương nhớ lại hôm nay nghe bọn hấn nhắc tới ngày sinh bệ hạ, trong lòng không khỏi nghĩ tới chuyện đại xá thiên hạ, hiện giờ Kiều lão gia chịu tội đã hơn một năm, không biết cuộc sống lưu đầy như thế nào..... Nghĩ đến nhất định là không có khả năng tốt đẹp.

Thu hồi suy nghĩ của mình, Cung Trắc Lương càng để lực chú ý vào chuyện đại xá thiên hạ, theo lý thuyết Kiều lão gia cũng không phạm phải tội tày trời gì, nếu là thật sự có thể đại xá, cho dù không thể miễn chịu tội hoàn toàn, đại khái cũng có thể giảm bớt chút trừng phạt đi.

“Sẽ có đi.”

Kiều Ứng Trạch nghĩ nghĩ, cảm thấy thập hựu (?) ** thì sẽ đại xá một lần, trong lòng không khỏi cũng nhớ tới một nhà già trẻ ở Hưng thành xa xôi.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Đoàn Viên

“Đã như thế, chúng ta quyết định chuẩn bị một tòa nhà để hiếu kính tổ mẫu đi, cũng dọn dẹp tốt trước, tránh cho chờ sau khi đại xá mới chuẩn bị, thì rất vội vàng.”

Hiện giờ việc nên an bài trong nhà cũng đã an bài tốt rồi, Cung Trác Lương thoải mái muốn sớm một chút thu thập tòa nhà Đông phủ, về phần chỗ mà hấn chọn, cách căn nhà của bọn họ không xa không gần, dù sao còn có Kiều lão gia cùng Kiều phu nhân ở, nếu vẫn ở liền kề giống như bây giờ, kia chính là làm cho mình không thoải mái, Cung Trác Lương lười ứng phó bọn họ, cũng giám bớt bọn họ ở trước mặt Kiều Ứng Trạch tự cao tự đại thể hiện uy phong.

Kiều Ứng Trạch không có dị nghị đối với chuyện này, lúc đang nói chuyện, gia nhân đưa tới hồi âm từ Bạc thành.

“Ý của nhạc mẫu là?”

Kiều Ứng Trạch thấy Cung Trác Lương sau khi xem thư xong vẻ mặt có chút cảm khái, liền mở miệng hỏi một câu, lúc Cung Trác Lương nói cho bọn họ biết việc nhận làm con thừa tự, bọn họ liền gửi thư đến Bạc thành cho Ngô thị biết việc này, hy vọng nàng nàng có thể hiểu, tuy rằng trên danh nghĩa Cung Trác Lương được bốn gia nhận làm con thừa tự, nhưng sẽ không ảnh hưởng đến thân tình mẫu tử giữa bọn họ.

“Nương nói nàng tốt lắm, bảo chúng ta không cần quan tâm nàng, nàng vì chúng ta mà vinh quang.”

Ngô thị thật tình yêu mến cùng săn sóc, trong lòng Cung Trác Lương vẫn là thực cảm động, nói thí dụ như nàng vì thanh danh đứa con, mặc dù thoát ly Cung gia mà vẫn cứ ru rú trong nhà như trước kia, tình nguyện tịch mịch, vì không để liên lụy đứa con, lại buông tha cho thiên luân chi nhạc, vì chiều cô cô nhi quả phụ Cung gia mà không theo bọn họ vào kinh, mà hiện giờ, mắt thấy đứa con sắp phải biến thành con nhà người khác, nàng vẫn không có nửa câu oán giận, ngược lại càng thêm vui mừng vì thành tựu của đứa con.

“Chờ tới sinh thần của nhạc mẫu, người trở về bồi nàng nhiều một chút, thay ta dập đầu, sau này chờ bọn nhỏ lớn, cũng đều mang theo cùng đi.”

Đem phong thư đã xem xong xếp lại bỏ lại vào phong thư, Kiều Ứng Trạch sờ sờ mặt Cung Trác Lương, sau đó ôn nhu hôn lên môi hấn.

Ngày hôm sau, Kiều Ứng Trạch cùng Cung Trác Lương liền đi tìm Kiều Ứng Hiền cùng nhau quyết định chọn tòa nhà, Kiều Ứng Hiền tuy rằng luyến tiếc ở xa bọn họ, nhưng biết an bài như vậy mới là ổn thỏa nhất, liền không nói gì thêm nữa.

Đầu tháng mười, Cung gia chọn ngày tốt chính thức đem Cung Trác Lương nhận làm con thừa tự của bốn gia, Cung phu nhân đối tiểu nhi tử cùng tiểu tôn tử này đều yêu thích cực kỳ, Cung lão gia cũng thập phần xem trọng Kiều Ứng Trạch, mang theo bên người mà chỉ dạy giống như Cung Trác Tường vậy, lại có Cung Trác Tường ở một bên giúp đỡ, Kiều Ứng Trạch thật sự là được lợi ích không nhỏ, tầm mắt càng mở rộng, ngôn hành cử chỉ cũng càng trầm ổn có mức độ, khí chất xuất chúng.

Chẳng qua thế sự cũng không thể chiều theo ý người, sau khi tân niên, thân thể đương kim Thánh thượng lại càng kém, chính vụ cơ hồ đều đặt trên người thái tử, mà trong vài vị hoàng tử, trừ bỏ tứ hoàng tử có mẫu phi thân phận thấp kém không có tiếng tăm gì ra, nhị hoàng tử cùng tam hoàng tử đều cơ hồ ở ngoài sáng cùng thanh ngôi vị thái tử, mà hoàng tử còn nhỏ tuổi cũng đều hoặc chủ động hoặc bị động đứng vào đội hình, trong triều trong lúc nhất thời thay đổi bất ngờ.

Mà trận tranh đoạt này ảnh hưởng trực tiếp nhất tới Kiều Ứng Trạch và Cung Trác Lương chính là, sinh thần sáu mươi tuổi của thánh thượng trong danh sách đại xá thiên hạ không có Kiều lão gia, cảnh này khiến cho Kiều gia Kiều lão cùng phu nhân vốn một lòng ngóng trông thoát ly khổ cực bị đá kích lớn, Kiều lão gia bị lưu đầy liền bệnh không dậy nổi, lão phu nhân tìm tôn không ít tiền mới mua được linh trùng coi, bảo vệ một cái mạng của Kiều lão gia, kinh qua chuyện này, vốn Kiều phu nhân có khúc mắc rất sâu càng trở nên nóng nảy cần nhân, mà lão phu nhân cũng đều đã lo đến bạc đầu.

Thăng đến tháng chín năm bốn mươi bốn, Kiều Ứng Hiền thông qua kì thi hương võ cử nhân, Dương Doanh Mạt lại chẩn đoán có thai, mây đen trên đầu Cung gia mới tản ra một chút.

Giữa tháng mười, đương kim Thánh thượng băng hà, nhị hoàng tử, tam hoàng tử phát động binh biến, lúc tháo tử điện hạ gặp phải nguy cơ, cũng là tứ hoàng tử luôn không được người để mắt tới lấy thế sấm sét hộ giá dẹp loạn, trợ giúp thái tử đi lên để vị, sửa quốc hiệu là Kiền Võ, Hoảng Chính năm bốn mươi bốn tức năm đầu Kiền Võ.

Sau khi thái tử kế vị lại một lần đại xá thiên hạ, Kiều lão gia rốt cục cũng có thể khôi phục tự do, nhưng bị bệnh lâu thân thể lão đã thập phần suy yếu, tinh thần cũng si ngốc ngơ ngác, căn bản không thể đi đường một nhọc, cho nên ở lại Hưng thành tu dưỡng nửa năm, cho đến giữa tháng tư năm hai Hồng Vũ mới nhích người vào kinh, mà lúc sau, con trai thứ hai của Kiều Ứng Hiền đã bình an sinh ra, Kiều Ứng Hiền cũng trung vô thâm hoa, được sự giúp đỡ của Lư Tử Kiện được bổ làm thượng tam đẳng thị vệ, có thể đi theo trước thánh giá, cứ như vậy nếu là có được tín nhiệm của thánh thượng, đối con đường làm quan sau này của hấn sẽ rất phát triển, có rất nhiều chỗ tốt.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Từ các trưởng bối Kiều gia vào kinh, Kiều Ứng Trạch cùng Cung Trác Lương bọn họ liền khôi phục mỗi tháng đi thỉnh an ba lượt, mà dưới kiên trì của lão phu nhân, bọn họ mỗi buổi tối ngày mười lăm vẫn ở Đông phủ dùng cơm đoàn viên như cũ.

Ngày ba mươi tháng sáu là ngày thứ tư Kiều Mẫn Nghĩa của Kiều Ứng Hiền tròn trăm ngày tuổi, tuy ngay trong nước đang có tang không mời khách đãi rượu, nhưng từ sau khi vào kinh lão phu nhân liền đặc biệt thích náo nhiệt, vẫn là phái người tới đón một nhà Kiều Ứng Trạch cùng mẫu tử Kiều Viện Âm

lại đây sớm một chút, về phần Trương Lâm thì bởi vì phải trực hội muộn một chút mới đến.

Để cho tôn tử tôn nữ ngồi bồi ở xung quanh, mấy tiểu tử kia đều đặt mình trên tháp, về mặt lão phu nhân cười thỏa mãn.

Tri phủ lão gia phong độ nhẹ nhàng trước kia, hiện giờ bắt quá tuổi cũng hơn bốn mươi, cũng đã già nua giống như lão giả sáu mươi, nhưng không biết có phải bởi vì đã hồ đồ gần như si ngốc hay không, cho nên hiện giờ lão chỉ biết ăn ngủ, thân thể ngược lại càng ngày càng tốt, ngược lại là Kiều phu nhân gây đến lợi hại, một ngày khôn khéo, một ngày thần thần lại nhai phát giận tranh cãi âm ỉ, làm cho người ta khó có thể yên tâm, cũng may hôm nay nàng có vẻ thấp phần bình thường, cho nên cả nhà tề tựu một phòng, cũng có vẻ rất là hòa thuận vui vẻ.

“Trác Lương a, Trạch nhi mùa xuân sang năm sẽ thi sĩ, y thân mình xưa nay suy nhược, mấy tháng sau này vất vả người chiều cổ y cẩn thận.”

Kiều phu nhân có lòng thân thiết gọi Cung Trác Lương đến trước mặt mình, nhưng ngại đối phương dù sao cũng là nam tử, cho nên ngón tay giật giật vẫn là không nắm tay hẳn kéo lại đây, chỉ là cách Kiều Ứng Trạch nhìn hẳn nói một câu. Mà đối với Dương Doanh Mạt đứng hầu phía sau nàng, thái độ vẫn là lạnh lùng thản nhiên.

Hiện giờ nàng đã thấy được, năng lực làm việc của cháu gái trong thân tộc của mình, thời điểm gặp chuyện còn kém hơn người ngoài, lại nói con dâu trưởng hiện giờ là con trai trưởng Cung gia, mà thân ca ca của hẳn chính là người đắc lực bên cạnh đương kim thánh thượng, Hiền nhi của mình có thể có cơ hội làm viên quan nhỏ bên cạnh thánh thượng, kia cũng đều là lấy phúc từ nhà bọn họ, cho nên người làm mẹ như nàng bỏ qua mặt mũi thay Hiền nhi nịnh bợ hẳn một chút thì tính cái gì.

Lại nói hẳn thân nam nhân lại không sinh được đứa nhỏ, sau này phú quý nhà bọn họ đều không phải do Kiều Mẫn Ngôn kế thừa sao, đây chính là thân sinh của Hiền nhi. Chỉ là Cung Cẩm Hiền kia có chút chướng mắt, chính mình có thể thay tôn tử coi chừng gia sản, sau này không để cho nó vượt qua Kiều Mẫn Ngôn.

“Vâng. Bà bà.”

Kiều phu nhân nói mấy câu đó làm Cung Trác Lương tóc gáy dựng thẳng, nhất là bị ánh mắt rõ ràng ‘không có hảo ý’ kia của nàng nhìn chằm chằm, hai chữ bà bà này của Cung Trác Lương cơ hồ là cắn răng nghẹn ra.

Từ sau khi Cung phu nhân vào kinh đối với hai phu phu bọn họ đầy đủ quan tâm, tuy rằng Cung Trác Lương cảm thấy đây là chôn chức tết gà, nhưng ngại người này dù sao cũng là mẹ ruột của Kiều Ứng Trạch, mà Kiều Ứng Trạch tuy rằng ngoài mặt không biểu hiện, nhưng tâm tình lại bị ‘sự hòa thuận’ này của mọi người làm thoải mái rất nhiều, cho nên hẳn cũng nuốt xuống lời nói châm chọc, ứng phó bởi nàng diễn kịch luân lý thân tình, có thể trong lòng đối nữ nhân này chỉ có hèn mọn mà thôi.

Lúc đầu Kiều phu nhân đối với mình khi còn mặc nữ trang với Kiều Ứng Trạch như thế nào, Cung Trác Lương vẫn còn nhớ rõ nhất thanh nhị sở, mà nàng cho là mình là đệ đệ làm vợ kế không biết tình hình cụ thể và tí mỉ, hiện giờ cứ như vậy nịnh bợ lấy lòng mình, với Cung Trác Lương thì không khác gì một vợ hải kịch.

“Mặt nha đầu, lại đây ngồi bên cạnh tổ mẫu, nhìn xem tiểu Mẫn Nghĩ nhà chúng ta, thật đáng yêu a.”

Lão phu nhân hơi hơi nhíu mi nhìn Kiều phu nhân cùng Cung Trác Lương, lập tức đưa ánh mắt nhìn về phía sau Kiều phu nhân, Dương Doanh Mạt sắc mặt trắng bệch trên người ứa ra mồ hôi, quan tâm gọi nàng đến ngồi trên tháp.

Từ lúc Dương Doanh Mạt hết ở cử, bà bà của nàng xoi mói không ít tật xấu của nàng, mặc dù Kiều Ứng Hiền khuyên nhủ, nhưng nữ nhân đang dùng thủ đoạn chinh người, không phải nam nhân có thể hiểu được, mà lão phu nhân mặc dù đang ở trước mặt ngoại nhân có thể trông nom Kiều phu nhân, nhưng hiện tại dù sao không giống với ở Bạc thành, gia chủ Kiều Ứng Hiền kính mẫu thân hẳn, chính mình thì không thể không có nàng mặt mũi, cho nên đối với cháu dâu Dương Doanh Mạt này, lão phu nhân cũng chỉ có thể tùy thời điểm mà bảo vệ.

“Tạ ơn tổ mẫu.”

Dương Doanh Mạt âm thầm nhẹ nhàng thở ra, làm lễ với Kiều phu nhân sau đó ngồi xuống bên cạnh, nhìn thái độ Kiều phu nhân đối với Cung Trác Lương, còn nghĩ đến nàng đối đãi chính mình, trong lòng thật sự là ghen ghét.

Nếu nói Dương Doanh Mạt cũng có thể chịu, dù sao bà bà nhà ai cũng đều chèn ép con dâu, nhưng Kiều phu nhân không nên vừa vào kinh, chính mình còn chưa ở cử xong liền cứng rắn ép Kiều Ứng Hiền cưới vợ bé, vẫn luôn miệng chửi mình là đồ phụ, nếu không phải Kiều Ứng Hiền tuân thủ lời hứa với mình đây việc này đi, Dương Doanh Mạt sợ là đã bị làm ghen chết, tuy là như vậy đã làm tổn thương thân mình, ngay cả đại phu đều nói mình còn muốn có thai sợ là phải dưỡng nhiều năm.

Trên tay đột nhiên bị lão phu nhân vỗ vỗ, Dương Doanh Mạt cả kinh hồi thần, mới phát hiện chính mình bất tri bất giác nắm chặt khăn trong tay, không chút dấu vết vội thả lỏng tay, nhìn gương mặt như không có gì của lão phu nhân cười cười cảm kích.

Nhóm người lớn bên này cũng có đề tài để nói, các tiểu hài tử cũng có biện pháp chơi đùa của bọn nó. Kiều Mẫn Ngôn đã bốn tuổi rưỡi vẫn khỏe mạnh kháu khỉnh không sợ người lạ như vậy, tuy rằng thiên tính hoạt bát hiếu động, nhưng tư thế một bộ dạng ca ca tốt, chiều cổ Cung Cẩm Hiền có thể nói là cẩn thận, đi đường phải nắm tay đệ đệ, được thứ tốt phải cho đệ đệ chọn cái nó thích trước, ăn cơm cũng sẽ cho đệ đệ đĩa rau, đệ đệ nở nụ cười nó cũng cười, đệ đệ mất hứng nó liền sốt ruột đi dỗ, chính mình bị thúc thúc, a di ki quái (phụ thân nói) ôm đến mặc cho nắm mặc cho sờ bán manh, đệ đệ bị ôm lấy nó liền ba ba đi theo xem, giống như sợ người ta đem đệ đệ làm té ngã, làm cho tất cả mọi người buồn cười. (PH: thể nó a~~~~~)

Nói về Cung Cẩm Hiền, ba tuổi rưỡi nó đã thấp phần thông minh lanh lợi, dưới sự dạy dỗ của Kiều Ứng Trạch, chữ viết được so với Kiều Mẫn Ngôn

còn nhiều hơn vài chữ, nhưng về phương diện tính cách, lại hình như là hoàn toàn học theo Cung Trắc Lương, lúc tâm tình tốt sẽ để cho người ta vui vẻ đến trong xương cốt, lúc mất hứng cũng gây sức ép cho người khác, chỉ làm nũng, cũng có thể làm cho người ta hận đến nghiêng răng nghiêng lợi nhưng cũng luyện tiết động tới một đầu ngón tay của nó, nói thí dụ như hiện tại, vài tiểu hài tử của Kiều gia đều ngoan ngoãn chọc cho lão phu nhân vui vẻ, hy vọng có thể được tổ mẫu hay bà cố của chúng nó cho ăn kẹo, nó lại ôm cánh tay Kiều Mẫn Ngôn ngồi ở chỗ kia không hề động, còn bá đạo không cho Kiều Mẫn Ngôn đi qua, chỉ cho phép chơi cùng mình. (PH: ôi ôi nữ vương a~~~~~)

Tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng Cung Cẩm Hiền hẳn cảm có thể cảm giác được, người trong nhà nhị thúc phụ, ngoại trừ nhị thúc phụ cùng tam thúc phụ ra, những người còn lại đối nó không thân, hoàn toàn không giống đại cô cô cùng Cung năm nãi, trong nhà bà nội đối với huynh đệ mình đều thật lòng yêu thương, bà cố tốt hơn một chút, nhưng lúc nàng tươi cười nhìn mình, cũng không giống cười với Kiều Mẫn Ngôn.

“Ca ca.”

Trương Lộ hai tuổi vốn ngồi đối diện hai người Kiều Mẫn Ngôn, nhìn hồi lâu vào món đồ chơi trong tay Cung Cẩm Hiền, quả cầu lông kia có ánh mắt thật to làm cho nó thích, vì thể tiểu tử kia ngại ngùng một lúc, vẫn là đi đến ngồi xuống bên cạnh hai người, nài thanh nài tức gọi người, nhưng giáo dưỡng tốt đẹp nói cho nó biết không thể đòi đồ vật này nọ từ cha mẹ người khác, cho nên chính là ngồi ở chỗ kia cười tủm tỉm nhìn Cung Cẩm Hiền chơi, khuôn mặt tròn tròn nhỏ nhắn cùng hai lúm đồng tiền ngọt ngào thật sự làm người ta yêu thích.

“..... Này cho ngươi chơi.”

Cung Cẩm Hiền nheo mắt lại nhìn Trương Lộ, bỗng nhiên cảm thấy được nó so với quả cầu lông trong tay mình càng đáng yêu hơn, ánh mắt lóe lóe sau đó cười xinh đẹp, đem món đồ chơi nhét vào trong ngực Trương Lộ, sau đó nhân cơ hội sờ sờ gương mặt tròn vo của nó, lại nhẹ nhàng chọc chọc hai má lúm đồng tiền nhỏ của nó, cảm thấy lấy búp bê đôi lấy tiểu oa nhi này để chơi đùa thật không tồi.

“Cảm ơn ca ca.”

Trương Lộ cao hứng nghịch món đồ chơi lông nhưng trong ngực, cũng ngoan ngoãn để Cung Cẩm Hiền tùy ý sờ mặt mình, cộng thêm thường thường được ăn bánh cao ngọt do Kiều Mẫn Ngôn dứt tới —— lúc đại ca ca dứt cho tiểu ca ca cũng sẽ dứt cho hắn, vì thế Trương Lộ còn thật đơn thuần nhận thức, trước tiên đi theo hai vị ca ca, thì có thể chơi tốt lại được ăn ngon!

Các hài tử ngoan ngoãn dựa vào bên người lão phu nhân, chỉ là hăm mộ nhìn Cung Cẩm Hiền bọn họ tiểu thúc thúc Kiều Ứng Nhiên cùng đệ đệ Kiều Mẫn Nhân không giống như vậy, Kiều Y Nguyệt hiểu động thấy đệ đệ nhìn chăm vào món đồ chơi kia, ánh mắt chớp chớp liền đứng dậy. Bởi vì đều được đặt ngồi trên tháp cùng lão phu nhân, cho nên nàng đập đập vài bước bỏ chạy tới trước mặt ba người, thân thủ chớp lấy quả cầu nhưng trong lòng Trương Lộ, mà khi nhóm người lớn chưa kịp phản ứng, nàng đã đoạt lấy đồ chơi ôm vào trong ngực mình, sau đó lại chạy về bên người đệ đệ cùng nó chơi đùa.

Ba hài tử đương nhiên bị nàng làm kinh ngạc một chút, nhưng không đợi Cung Cẩm Hiền chủ nhân của đồ vật đó phát giận, Trương Lộ đã oa một tiếng khóc lên trước, một tay cầm lấy tay Cung Cẩm Hiền một tay chỉ vào Kiều Y Nguyệt, hình như là đang khóc tố, nhưng nó còn nhỏ tuổi hiển nhiên không giỏi dùng từ để diễn tả ý tứ của mình, cuối cùng cũng chỉ có thể khóc gọi mẫu thân người thân cận nhất, cũng vươn tay về phía nàng.

“Lộ nhi ngoan, đừng khóc a.”

Kiều Viện Âm đau lòng vội ôm nhi tử qua nhẹ giọng dỗ dành, dư quang nhìn nhìn Kiều Y Nguyệt kẻ gây nên chuyện này cùng lão phu nhân không thêm đề ý chút nào, nàng cái gì cũng không nói ôm đứa con trở về chỗ ngồi.

Làm con vợ lẽ, Kiều Viện Âm biết địa vị của con mình ở nhà mẹ đẻ, không thể nào so sánh với Kiều Y Nguyệt cùng Kiều Mẫn Nhân, nếu không phải bởi vì hai năm nay quan hệ giữa các huynh muội bọn họ càng gần bó, nàng cũng không nguyện ý vội vàng chạy qua Đông phủ nhà mẹ đẻ này.....

“Ngươi đứa nhỏ này, tại sao có thể lấy đồ của đệ đệ như vậy chứ?”

Kiều Ứng Hiền luôn yêu thương đứa nhỏ có chút ngượng ngùng, ôm lấy nữ nhi của mình vỗ vỗ tay nhỏ bé của nàng, muốn lấy món đồ chơi trả lại cho Cung Cẩm Hiền, nhưng đứa nhỏ có thói quen được cưng chiều làm sao dễ dàng buông tay, kéo nửa ngày Kiều Ứng Hiền lãnh mặt, liền thờ phỉ phỉ đem quả cầu ném trên mặt đất, chính mình khóc chạy vào ngực lão phu nhân làm nũng..... Nàng cũng biết trong nhà này ai lợi hại nhất.

“Quên đi quên đi, nàng nhỏ như vậy hiểu được cái gì, cũng đáng cho ngươi người làm phụ thân vứt đi sắc mặt.”

Lão phu nhân nhưng thật ra không đem nửa điểm mâu thuẫn của bọn nhỏ để vào lòng, cảm thấy bất quá chỉ là đoạt đồ chơi, có thể có gì quá đáng chứ, cũng đáng để cho người lớn phát hỏa.

“Tổ mẫu, tục ngữ nói ba tuổi nhìn thấy tuổi già, Y Nguyệt một cô gái con nhà lành, bá đạo như vậy không tốt, phải cho nàng biết quy củ.”

Kiều Ứng Hiền có chút xấu hổ cười cười, nhặt lên quả cầu lông vỗ vỗ bụi đi, đưa cho Cung Cẩm Hiền gương mặt nhỏ nhắn, cũng áy náy sờ sờ đầu của nó, trong lòng nghĩ hẳn có lẽ rất dung túng bọn nhỏ, nếu không trong ngày thường thấy nữ nhi có cái gì tốt đều chia sẻ cùng đệ đệ, hẳn cũng sẽ không rõ mà khích lệ nàng, mà xem nhẹ thứ tốt này tám phần là ‘cướp’ lấy..... Ai bảo người trong nhà cưng chiều hai đứa con này, bọn chúng muốn cái gì liền cho cái đó chứ.

“Nhị đệ, bất quá là món đồ chơi, nếu Tiểu Nguyệt thích..... Ngày mai ta bảo nha hoàn may cho vài cái mới.”

Kiều Ứng Trạch thấy thế cũng mở miệng khuyên hai câu, tuy rằng trong tay nhà hoàn phía sau còn có sẵn món đồ chơi, nhưng xét thấy tiểu thiếu gia nhà

bọn họ đối với đồ vật của mình độc chiếm rất mạnh, toàn bộ người làm phụ thân đây cũng không dám tùy tiện đem đồ vật của đứa nhỏ đi tặng người khác, miễn cho về đến nhà nhìn thấy bộ dáng đáng thương của đứa con mình lại đau lòng.

“Tiểu Hiền nhi, con muốn làm gì a?”

Những người khác đều đang nghe vài bà cháu nói chuyện, Cung Trác Lương vẫn luôn chú ý phản ứng của đứa con nhà mình, chỉ thấy Kiều Mẫn Ngôn cũng thu hồi lại tươi cười, nãi thanh nãi tức dỗi cho đệ đệ hết giận, mà Cung Cẩm Hiền tuy rằng tức giận chu cái miệng nhỏ nhắn, nhưng cũng không né tránh trấn an của Kiều Ứng Hiền, chỉ là nhìn món đồ chơi trong lòng lo lắng một chút, liền lôi kéo Kiều Mẫn Ngôn muốn đi xuống, Cung Trác Lương lúc này mới đi qua bế hai đứa con trai xuống đất, đi về phía Kiều Ứng Trạch nhỏ giọng hỏi.

Làm ‘con dâu nam’ trong nhà, Cung Trác Lương sau khi đón các nàng vào kinh, đối mặt với các nàng vẫn biểu hiện quy củ, miễn cho để bọn họ nhớ lại lúc mình mặc nữ trang, hơn nữa hắn cũng biết, tuy ngoài miệng lão phu nhân không nói, nhưng đối với chuyện của hắn cùng Kiều Ứng Trạch, trong lòng đã sớm vẫn là không đồng ý, chỉ là lúc trước các nàng ở Hưng thành xa nơi này, lại được hắn chiều cố nhiều, nên ngượng ngùng không can thiệp bọn họ, lúc này mới ngầm đồng ý thôi.

“Phụ thân, này không đẹp, đem cái kia cho đệ đệ đi.”

Nếu như là Kiều Mẫn Ngôn bị đoạt, oa nhi hào phóng này nói không chừng liền trực tiếp cho muối muối, nhưng tính tình Cung Cẩm Hiền không tốt như vậy, tuy nói nha đầu xấu kia bị nhị thúc phụ mắng, nhưng nó cũng không muốn đem đồ của mình cho nha đầu xấu kia. Nghĩ như vậy, Cung Cẩm Hiền đem quả cầu nhưng lúc trước đưa cho Cung Trác Lương, còn cường điệu một chút nói ‘không đẹp’, sau đó tiếp nhận món đồ chơi thú nhỏ lông nhung từ tay nha hoàn, lôi kéo Kiều Mẫn Ngôn chạy tới trước mặt Kiều Viện Âm, ôm chân phải Kiều Viện Âm đùa đệ đệ..... Không phải, là đồ đệ đệ chơi.

Kiều Ứng Trạch cùng Cung Trác Lương biết tính cách đứa con nhà mình, cũng không đem chút mâu thuẫn ấy của bọn nhỏ để trong lòng, tự để bọn nó đi chơi.

Kiều Viện Âm bên kia bị bộ dáng đáng yêu của Cung Cẩm Hiền chọc cười, vì thế vừa đem Trương Lộ để ngồi trên tháp, lại đem hai tiểu ca ca Kiều Mẫn Ngôn cũng ôm để cùng nhau, xem bộ dáng hai đứa nó dỗi con trai của mình, trong lòng cũng thật cao hứng.

Phong ba của món đồ chơi tạm thời lắng xuống một đoạn, lực chú ý của người lớn lại từ bọn nhỏ dời đi chỗ khác, nhưng không qua một hồi, Kiều Y Nguyệt giống như bị Cung Cẩm Hiền có món đồ chơi nàng không có chọc cho tức giận, lại thấy Kiều Mẫn Ngôn là đại ca của mình lại không để ý tới mình, liền ủy khuất gọi ca ca chơi cùng mình, cái này thật đúng là làm cho Cung Cẩm Hiền Tạc mao, một phen ôm lấy cánh tay Kiều Mẫn Ngôn không cho nó động, miệng nhu nhu hừ một tiếng nói đây là ca ca của ta, không cho chơi với người!

“Đó là các ca ca của ta, người là tiểu hài tử từ nhà người khác, không có quan hệ với Kiều gia bọn ta!”

Kiều Y Nguyệt vốn là xem không vừa mắt Cung Cẩm Hiền xinh đẹp hơn nàng, trong con tức cũng chảy nước mắt, chỉ vào nó khóc rống lên, mà lời của nàng vừa nói ra, nhóm người lớn vốn chưa để ý tất cả đều thay đổi sắc mặt, ngược lại là Cung Trác Lương co rút khóe miệng, giống như nửa điểm cũng không để trong lòng.

Hài tử ba tuổi sao biết được cái gì nhà này cái gì nhà kia, lời như thế chỉ có thể là bắt chước từ người lớn.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Tiểu Kiều Phát Uy.....

“Kiều Y Nguyệt, người nói những nói cuội cái gì, ai dạy người nói những lời này!”

Kiều Ứng Hiền kịp phản ứng phát hỏa, mấy bước đi đến trước tháp bắt lấy cánh tay Kiều Y Nguyệt kéo đến bên người, lớn tiếng truy vấn, mà bộ dáng của hắn hiển nhiên dọa tiểu cô nương, Kiều Y Nguyệt oa oa khóc lớn, làm sao còn biết trả lời.

“.....”

Nhìn thấy cháu cố bị dọa khóc, môi lão phu nhân giật giật, nhưng nhìn sắc mặt trường tôn trắng bệch cùng bàn tay siết chặt tay von ghế dựa, cuối cùng vẫn là không lên tiếng ngăn cản Kiều Ứng Hiền.

Hiện giờ nhà các nàng ở, sản nghiệp trên tay nhỏ bé, ăn ngon mặc đẹp, cái nào không phải là Cung Trác Lương đặt mua, lão phu nhân cho dù có chút bất mãn với thân phận nam tử của hắn, cũng yêu thương Cung Cẩm Hiền nhưng không bằng cháu ruột, nhưng là thật tâm coi bọn họ là người một nhà, nhưng trong nhà hôm nay lại có vài thứ lang tâm cầu phước, đến châm ngòi ly gián trước mặt bọn nhỏ, chuyện này thật là nên cho cái công đạo, không thể ghê lạnh một nhà Trạch nhi.

“Hiền nhi, người phát hỏa với đứa nhỏ làm gì, chắc là nha hoàn bà vú nói loạn để cho Nguyệt nhi nghe được, điều tra ra rồi đuổi đi là được, Trác Lương a, người ngàn vạn lần đừng để ý.”

Lão phu nhân thấy thế vội vàng hòa giải, nhưng hiện tại trong lòng Kiều Ứng Hiền đang rất buồn bực, nghe vậy cũng không chịu bỏ qua, ánh mắt nén giận cũng không khỏi ném tới trên người Dương Doanh Mạt, dù sao chuyện lớn nhỏ trong nhà đều do Dương Doanh Mạt trong nom, người hầu hạ bọn nhỏ chọn rất cẩn thận, xảy ra chuyện như hôm nay, mặc dù không nói rõ là ý nghĩ của đương gia chủ mẫu là nàng, cũng là nàng quản giáo không thích đáng mà thành.

“Bất quá là trẻ con ngu dốt nói, đương nhiên không phải là sự thật.”

Đem lão phu nhân bắt đắc dĩ, Dương Doanh Mạt ủy khuất đều xem trong mắt, Cung Trác Lương áp chế con tức thân nhiên cười, đứng dậy ôm Kiều Mẫn Ngôn cùng Cung Cẩm Hiền đang ngơ ngác nhìn mọi người xung quanh, nhìn hai tiểu tử kia tuy rằng ngây thơ nhưng bộ dáng cũng không yên, biết bọn nó tuy rằng không thể hoàn toàn lý giải, nhưng là hiểu được những gì Kiều Y Nguyệt không phải là lời hay, thật sự là vô cùng đau lòng.

“Phụ thân, ca ca, ca ca của ta, là của ta!”

Roi vào cái ôm ấm áp quen thuộc, Cung Cẩm Hiền nổi lên ủy khuất, ôm chặt cánh tay Kiều Mẫn Ngôn không chịu buông ra, mà Kiều Mẫn Ngôn cũng khó lẹ ra bộ dáng thờ phỉ phỉ, trừng mắt nhìn Kiều Y Nguyệt khóc nháo một hồi liền vội vàng quay về ôm đỡ Cung Cẩm Hiền, sau đó lại nhìn không được lại quay đầu trừng nàng.

“Đúng, Hiền nhi cùng Ngôn nhi đều là bảo bối của các phụ thân, chúng ta là người một nhà.”

Đau lòng sờ sờ đầu hai con trai, trong lòng Kiều Ứng Trạch chua xót than nhẹ, y vốn cũng không trông cậy vào những người trong phòng này có thể thật sự nẫu từ từ hiểu cả nhà nỡ mẫn, nhưng cho dù chỉ là sự hòa thuận ở mặt ngoài, y cũng thực thỏa mãn, vì người nhà y làm cho Cung Trác Lương chịu nhiều ủy khuất, nhưng kết cục là đây?

Thôi, từ nay về sau, phu phu bọn họ chỉ cần không thẹn với lương tâm là được rồi, những thứ khác, thật sự không sao cả.

“Đại bá, đại tẩu, đây đều là đệ muội quân gia không tốt, đệ muội ở đây chịu tội cùng với các ngài, chắc chắn cho các ngài một cái công đạo, Đới gia, ngài là bà vú quản sự trong phòng bọn nhỏ, thương ngày dạy dỗ tiểu thư thiếu gia như vậy sao? Trong nhà không có khả năng lưu giữ người lòng dạ hiểm độc như ngài!”

Trong lòng Dương Doanh Mạt ghen khuất, nhưng trên mặt không đem sai lầm để trên người mình, ai bảo một chữ hiếu đang được đặt ở đây! Nghĩ đến đây, Dương Doanh Mạt liếc nhìn Kiều phu nhân còn đang ôn trọng ngồi ở đó, lớn tiếng trách cứ bà vú của Kiều Y Nguyệt cùng Kiều Mẫn Nhân.

“Phu nhân, nô tỳ, nô tỳ biết sai rồi, phu nhân khai ân, tha nô tỳ lần này đi……”

Lời kêu oan muốn thoát ra lại nuốt trở vào bụng, tức phụ Đới gia xưa nay ôn trọng hạ vánh mặt quý rạp xuống đất, gặp phải chuyện không hay ho thế này nàng còn có thể nói gì? Chính mình nhận sai còn có thể có con đường lui, muốn căn ngược lại chủ tử, đó mới là tìm đường chết.

“Đừng đuổi bà vú, đừng đuổi bà vú, là tổ mẫu ngô……”

Nguyên bản Kiều Mẫn Nhân bởi vì Kiều Y Nguyệt khóc nháo cũng bị dọa phải cho nước nở, được Dương Doanh Mạt ôm vào trong lòng, nghe thấy mẫu thân phải đuổi đi bà vú chính mình yêu thương nhất, tiểu tử kia nhìn không được cũng náo loạn lên, sao khi bị Dương Doanh Mạt che miệng lại ủy khuất khóc lớn lên. Nó không rõ a, rõ ràng là tổ mẫu nói, rõ ràng là mẫu thân cũng nghe thấy a, vì cái gì lại đuổi đi bà vú nó yêu thương chứ?

“Ngươi nói bậy bạ gì đó! Dương Doanh Mạt ngài dạy con thật là tốt, ngài đây là muốn hãm hại bà vú ngài như thế nào? Ngài này đồ phụ bất hiếu!”

Kiều Mẫn Nhân vừa thốt lên xong Kiều phu nhân liền nổi giận, giọng bén nhọn chỉ vào mũi Dương Doanh Mạt mà mắng, người đàn bà chanh chua tư thái bình thường, lần đầu tiên thấy nàng nói điên như vậy Kiều Ứng Trạch cùng Cung Trác Lương đều bị chấn kinh rồi.

Tuy rằng trong hai năm này có thư từ qua lại, bọn họ chỉ biết Kiều phu nhân có chứng điên nhỏ, dễ dàng nóng giận, nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy, thật đúng là có cảm giác cảnh còn người mất.

“Đủ rồi, đưa các thái thái về phòng nghỉ ngơi, vợ chồng Trạch nhi ở lại, những người khác đều giải tán, đều ra ngoài đi!”

Lão phu nhân bị một phòng khóc nháo làm đau đầu, nhìn thoáng qua Dương Doanh Mạt ôm đứa con ủy khuất rơi nước mắt, đem tiểu tôn tử trong lòng mình cho bà vú ôm, sau đó đem bọn họ đuổi ra khỏi phòng, chỉ để lại một nhà Kiều Ứng Trạch.

“Trạch nhi, các ngài lại đây.”

Đợi sau khi tất cả mọi người lui ra ngoài, lão phu nhân thở dài, vỗ vỗ thấp ý bảo bọn họ lại đây ngồi.

“Tổ mẫu……”

Kiều Ứng Trạch cùng Cung Trác Lương đem các nhi tử thả lên tháp, lúc này mới một phải một trái ngồi bên người lão phu nhân, vừa định nói một chút để cho lão phu nhân không cần bận tâm, đã bị lão phu nhân mỗi bên nắm lấy bàn tay của bọn họ, đặt trên đầu gối của mình.

“Tổ mẫu biết, mấy năm nay cực khổ các ngài, Trác Lương a, từ khi tỷ tỷ ngài vào nhà của chúng ta, cũng không có mấy ngày để nàng sống thoải mái,

hiện giờ đổi thành người, tổ mẫu vẫn như cũ không thể giúp được cái gì, trong lòng thực là áy náy a.”

Lão phu nhân hai tay nắm chặt tay hai người, thở dài nói lên lời ở trong lòng, nàng tuy lớn tuổi, nhưng vẫn chưa hồ đồ, phân biệt được người tốt người xấu, hai tỷ đệ Cung Trác Lương đối với Kiều Ứng Trạch như thế nào, Dương Doanh Mật kia lại đối với Kiều Ứng Hiền như thế nào, chênh lệch cũng không phải nhỏ, trong lòng nàng đều có cân nhắc, nhưng tình huống hôm nay như vậy, nàng chính là có lòng, lại có thể thay hai vợ chồng trưởng tôn làm được gì đây? Nàng chỉ có thể xử lý việc công bằng, thậm chí ngoài mặt còn phải thiên vị cho chi thứ hai bên bốn gia bên này, nếu không chỉ làm hại hai huynh đệ bọn họ cùng chị em dâu càng thêm khó ở chung.

“Tổ mẫu ngài đừng nói như vậy, ngày yêu thương cùng chiếu cố tỷ đệ chúng ta, trong lòng Trác Lương hiểu được, về phần ta cùng Ứng Trạch, ngài có thể yên tâm một trăm hai mươi lần, chúng ta thật sự rất tốt.”

Lão phu nhân bảo vệ hần cùng Kiều Ứng Trạch, Cung Trác Lương đều biết được, cũng hiểu được khó khăn của nàng, cho nên cho tới bây giờ cũng chưa từng có câu oán hận, vài năm nay cho dù Kiều Ứng Trạch không đề cập đến, hần gửi đi cho lão phu nhân cái gì đều là chọn cái tốt nhất, phần tâm hiếu thuận này chính là không có nửa điểm giả dối.

“Đúng vậy tổ mẫu, ngài không cần lo lắng cho chúng ta, chúng ta rất tốt.”

Kiều Ứng Trạch cũng vội mở miệng ứng theo, tay kia thì phủ lên mu bàn tay của lão phu nhân.

“Các người đều là hài tử tốt, Trác Lương a, Trạch nhi đứa nhỏ này từ nhỏ thân thể đã không tốt, suy nghĩ nhiều tính tình lại mẫn cảm, sau này đều phải làm phiền người cần thận chiếu cố, người khoan dung cho nó một chút, Trạch nhi, tổ mẫu biết người yêu quý đệ đệ, nhưng người không thể che chở chúng nó một đời, chỉ có đệ bọn nó chân chính chịu vấp ngã chịu đau qua, mới biết đường nên đi như thế nào, người cần học cách buông tay.....”

Sờ sờ gương mặt tuấn tú có chút khí sắc tốt của Kiều Ứng Trạch, trong mắt lão phu nhân tràn đầy vui mừng, Kiều Ứng Trạch hiện giờ, trừ bỏ thân hình có chút đơn bạc ra, chính là không có một chút bộ dáng con ma ốm đau trước kia.....

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Bất đồng với không khí ám áp hòa thuận trong phòng, vẻ mặt của những người bị đuổi ra chính là rất đa dạng, Kiều Ứng Hiền lãnh nghiêm mặt để cho Dương Doanh Mật ôm đứa nhỏ trở về phòng, sau đó lệnh gia nhân đưa Kiều lão gia Kiều phu nhân về viện hảo hảo chiếu cố, còn lại mình thì đích thân đưa mẫu tử Kiều Viện Âm ra cổng, cũng làm cho nàng không lấy làm phiền lòng.

“Nhị ca nói như vậy thật khách khí, muội muội há lại là người không rõ lí lẽ, nhị ca mới là người không dễ dàng, đại ca cùng đại tẩu bên kia, nhị ca cũng không cần lo lắng, bọn họ nhất định thông cảm cho nhị ca.”

Kiều Viện Âm ôm nhi tử Trương Lộ an ủi Kiều Ứng Hiền, cuối cùng còn nắm tay nhỏ bé của Trương Lộ để nó nói tạm biệt với nhị cữu, trong mắt không giấu được mỹ mãn.

“Nhị cữu cữu, tạm biệt.”

Trương Lộ cầm lấy món đồ chơi cầu lông các ca ca cho nó, khom thân mình quơ quơ với Kiều Ứng Hiền, khuôn mặt nhỏ nhắn nở nụ cười hiện ra má lúm đồng tiền ngọt ngào.

“Thực ngoan, muội muội thay nhị ca xin lỗi muội phu, hôm nay không thể bồi hần uống rượu, chờ ngày nào đó rảnh rồi nhị ca tìm các người.”

Tuy là trong lòng Kiều Ứng Trạch đang tức giận, nhìn thấy bộ dáng Trương Lộ đáng yêu cũng lộ vẻ tươi cười, hần sờ sờ đầu cháu ngoại trai, sau đó kéo mẫu tử Kiều Viện Âm ngồi vào, đợi cho khi xe của Trương gia từ cửa hông thành cửa sau mới quay về.

Dọc đường đi Kiều Ứng Hiền lãnh nghiêm mặt về phòng của mình, chỉ thấy Dương Doanh Mật có vẻ đứng ngồi không yên trên tháp, mà Kiều Y Nguyệt cùng Kiều Mẫn Nhân cũng là vẻ tội nghiệp ngồi bên cạnh nàng, về phần Kiều Mẫn Nghĩa mới trăm ngày cũng không ở trong phòng, chắc là được bà vú ôm trở về phòng của nó.

“Trương công, bọn nhỏ còn nhỏ, biết cái gì có thể nói cái gì không thể nói, người cũng đừng trách bọn nó, đều là thiếp thân làm mẫu thân còn sơ sót.”

Dương Doanh Mật thấy Kiều Ứng Hiền vào phòng, vội vàng đứng dậy vén áo thi lễ với hần, trên mặt toát ra lo lắng cùng tự trách, dường như thực lo lắng Kiều Ứng Hiền sẽ mắng bọn nhỏ.

“..... Sơ sót? Phu nhân, ta biết người xuất thân là trưởng tiểu thư nhà giàu có, gả cho một tên vũ phu như ta thật là ủy khuất, mấy năm nay ta nơi chốn kính người nhường nhịn người, chính là hy vọng người một nhà có thể hòa thuận sống cùng nhau, ta biết từ sau khi mẫu thân trở về cho người xem một ít sắc mặt, nhưng nàng vì cái gì đối người như vậy người không rõ sao? Nhớ lúc trước nàng thương người nhiều a, hưởng hờ nàng hiện giờ còn có bệnh, người nhường nàng hai phần không được sao? Người có oán khí nhiều hơn, có nhất định thế nào cũng phải làm trò trước mặt mọi người làm cho nàng mất mặt như vậy không?”

Kiều Ứng Hiền vốn không muốn phát hỏa trước mặt bọn nhỏ, nhưng Dương Doanh Mật làm ra vẻ như vậy làm hần thật sự không chịu được, vài năm nay Kiều Ứng Hiền muốn kết thúc bốn phận của người làm trượng phu, cho dù bị các bằng hữu chê cười sợ vợ cũng đều là cười cho qua, nhưng Dương Doanh Mật chưa từng vừa lòng với hần.

Mà sau khi tổ mẫu vào kinh, Dương Doanh Mật liền càng nắm chặt lợi ích không buông tay, ở mặt ngoài cung kính tổ mẫu các nàng, kì thật chi phí ăn

mặc nơi chốn đều phải so đo, tòa nhà đại ca cho tổ mẫu, lại còn lấy chuyện trong nhà túng thiếu, cho nên tổ mẫu vì cho tôn từ mặt mũi, lén dùng tiền đại ca hiếu kính mua cái ăn cái mặc cho người trong nhà.....

Nếu là giữa vợ chồng bọn họ có xung đột, như vậy Kiều Ứng Hiền hẳn là một nam nhân có thể không đi so đo, chính là thái độ làm dâu làm con, lại để vợ đoạt mất quyền của tổ mẫu cùng mẫu thân, đó chính là bất hiếu, hẳn tuyệt đối nhìn không được.

“Tướng công tại sao có thể nghĩ thiếp thân như vậy? Thiếp thân vừa mới ở cữ xong đều lập quy củ trước mặt bà bà, làm sao có chỗ bất kính, tướng công nói như vậy thật là oan chết thiếp thân!”

Dương Doanh Mạt cho tới bây giờ chưa thấy Kiều Ứng Hiền phát hỏa với mình lớn như vậy, trong lúc nhất thời vừa sợ vừa tức, biểu tình nhu nhược vừa rồi cũng có chút không giữ được, nhưng nàng vẫn chịu đựng không phát giận.

“Người mỗi ngày lập quy củ trước mặt mẫu thân, cũng chưa bao giờ để cho mẫu thân ở chung một mình cùng bọn nhỏ, người sẽ không biết mẫu thân làm trò nói những lời này trước mặt bọn nhỏ? Người sẽ không biết Nhân nhi sẽ không nói dối, còn làm trò trước mặt nó đuổi đi bà vú nó thích nhất!”

Có lẽ hôm nay Kiều Y Nguyệt nói ra chuyện này chính là ngoài ý muốn, nhưng phát triển sau này Kiều Ứng Hiền lại dám nói thành quả của Dương Doanh Mạt, hơn nữa trong lòng nàng nếu nhớ kỹ ca ca cùng Lương đệ đối tốt với mình, lúc trước sau khi bọn nhỏ nghe được tổ mẫu nói nhảm, nàng nên dạy bọn nhỏ theo hướng tốt, mà không phải tùy ý bọn nó nghe sai tin sai đi đã thương người.

“Ta.... Thiếp thân hai tháng này vừa muốn hiếu kính bà bà vừa muốn quản gia, vốn là đã cứng rắn chống đỡ thân thể, làm sao còn tinh thần bận tâm bọn nhỏ có nhớ kỹ mấy câu nhân thoại hay không, hôm nay nói Đới gia cũng là bởi vì nàng là quản sự trong phòng bọn nhỏ, căn bản chưa từng lo lắng cái khác, như thế nào trong lòng tướng công, thiếp thân lại trở thành nữ nhân có tâm cơ như vậy?”

Dương Doanh Mạt khi nói chuyện nước mắt đã rơi xuống, nàng uốn éo ngồi xuống trên tháp, ôm hai đứa con đang mờ mịt không biết vì sao bọn họ cãi nhau, yên lặng rơi lệ có vẻ cực kỳ ủy khuất.

“Người đã thân thể không tốt, quy củ bên mẫu thân thì có thể miễn đi, ta đi nói với mẫu thân, người trước tình dưỡng một thời gian ngắn, người mang theo một mình Mẫn Nghĩa đã vất vả, sợ là sẽ không chăm sóc tốt cho Y Nguyệt cùng Mẫn Nhân, trước hết đưa đến chỗ tổ mẫu cho nàng giáo dưỡng đi, đại ca chính là do tổ mẫu dạy dỗ, bọn họ theo lão nhân gia học sẽ không sai, hơn nữa lão nhân gia sợ tịch mệnh, cũng là để hay đưa con thay ta tần hiếu đi, liền quyết định như vậy.”

Rủi ro che đi tâm tình của mình, Kiều Ứng Hiền không muốn tranh luận những chuyện không có ý nghĩa với Dương Doanh Mạt, vô ý cũng tốt cố ý cũng thế, nàng thích quyền lợi nàng cứ cầm lấy, nhưng đứa nhỏ không phải để nàng có thể tùy ý lợi dụng, Kiều Ứng Hiền không thể không can thiệp/

“Tướng công! Tướng công!”

Dương Doanh Mạt không nghĩ tới thái độ của Kiều Ứng Hiền lại đột nhiên cứng rắn như vậy, có chữ hiếu đề nặng nàng cũng không thể trực tiếp nói không được mang đứa nhỏ đi, đối mặt với Kiều Ứng Hiền lạnh lùng đăm đăm xoay người rồi đi, Dương Doanh Mạt đột nhiên ý thức được, cảm tình giữa vợ chồng bọn họ không ngờ xa cách đến tận đây, hẳn đúng là không quan tâm đến cảm xúc của mình..... Nhận thức này làm Dương Doanh Mạt lo sợ không yên, hiện giờ trong nhà có tổ mẫu cùng cha mẹ chồng ở, công việc quản gia của mình đã có thêm nhiều phiền toái, nếu là lại mất đi tâm của trọng phụ, địa vị của mình trong nhà này phải bảo toàn như thế nào?

“.....”

Chậm rãi ngồi trở lại trên tháp, Dương Doanh Mạt sờ sờ hai đứa nhỏ còn kêu phụ thân, trong lòng lại tính toán lần nữa, giống như mẫu thân nói vậy, cảm tình của nam nhân là không đáng tin cậy nhất, một nữ nhân nếu muốn cuộc sống ở nhà chồng được tốt đẹp, cũng chỉ có thể dựa vào thể lực của nhà mẹ đẻ, chính mình nắm chặt quyền lực cùng người sinh con trai trưởng, cứ như vậy, chỉ cần mình không phạm sai lầm lớn gì, thì không có người có năng lực lay động địa vị chủ mẫu của nàng!

Nghĩ như vậy, tâm Dương Doanh Mạt lại lần nữa yên ổn xuống, trải qua chuyện hôm nay, bà bà muốn thì cũng không mặt mũi lại tìm đại bá bên kia làm chỗ dựa cho mình, lão thái thái mặc kệ chuyện này, cho nên chỉ cần chính mình làm ổn thỏa, không để cho người ta lấy được nhược điểm là được.

“Người tới, đem đồ vật của đại tiểu thư cùng đại thiếu gia dọn dẹp một chút.....

Phân phó gia nhân trước tiên đi thu dọn hai huynh muội một chút, Dương Doanh Mạt sửa sang một lại y phục của mình một chút, liền đi qua viện của lão phu nhân, muốn tự mình chủ động nói chuyện đưa bọn nhỏ qua để học giáo dưỡng, làm dịu đi quan hệ của mình và trọng phụ.....

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Kiều Ứng Hiền tâm tình không tốt lắm một mình rời khỏi nhà, do dự một chút bỏ chạy tiến cung tìm Lư Từ Kiện, muốn chờ hán tan làm đi uống rượu, nhưng không ngờ lúc chờ đến thời gian, hai người bọn họ vừa ra cửa cung gặp sai vật của Cung Trắc Tường đã chờ ở bên kia.....

“Tiểu nhân kiến quá Lư gia, Hiền nhị gia, cái kia..... Gia nhà ta ở trong xe ngựa kia.”

Gã sai vật là phụng mệnh đến chờ Lư Từ Kiện, hiện tại vừa thấy Kiều Ứng Hiền cũng ở đây, biết hẳn cùng gia nhà mình cũng thực thân cận, liền đem hai người dẫn đến bên xe ngựa.

“Người đây là chờ ta? Như thế nào không cho người báo sớm với ta một tiếng, ta hẹn sư đệ uống rượu, nếu không cùng đi?”

Thấy Cung Trác Tường về mình xe ra, Lư Từ Kiện không khách khí trèo lên xe ngồi, sau đó quay đầu lại gọi Kiều Ứng Hiền, thấy tiểu tử kia về mặt rồi rầm đứng ở đó không hề động.

“Không được, Tường ca khó có được thời gian rảnh, tiểu đệ sẽ không quấy rầy các người nói chuyện, tiểu đệ đi trước một bước a.”

Về mặt Kiều Ứng Hiền sa sút lắc lắc đầu, nói xin lỗi hai người một tiếng liền xoay người rời đi, hiện giờ hắn đang vì chuyện nhà cùng tình cảm mà phiền, lại để hắn đi nhìn bộ dáng người ta cùng một chỗ khoe ân ái, cũng không tránh khỏi rất ngược đời.

“Hiền đệ? Hắn đây là làm sao vậy?”

Cung Trác Tường cũng đang muốn gọi Kiều Ứng Hiền cùng nhau, nhưng không đợi hắn mở miệng Kiều Ứng Hiền đã cúi mặt tiêu sái rời đi, bóng dáng cô đơn lạc tịch kia..... thực làm người ta không đành lòng.

“Uất ức, không có việc gì mà, một năm luôn có vài lần như vậy, đi bờ sông hóng mát mượn rượu làm càn, này mai liền vui vẻ.”

Lư Từ Kiện không thêm để ý huy phát tay, lời kéo Cung Trác Tường trở lại trong xe kéo mình xuống. Hai năm này Kiều Ứng Hiền vẫn bắt buộc chính mình thôi mái, thái độ làm người xử thế càng thành thực ôn trọng, thông khổ cùng ủy khuất trong lòng hắn tuy cũng tích tụ càng nhiều, hơn nữa bên người cũng không có tri kỷ chia sẻ cùng hắn, thế cho nên dần dần dường thành thói quen một người ra bờ sông đánh quyền phát tiết.

Lư Từ Kiện ngay từ đầu cũng rất lo lắng, nhưng có hắn ngược lại Kiều Ứng Hiền chỉ uống rượu không nói gì hết, còn không bằng một mình hắn mượn rượu làm càn phát điên tới khi tốt lên, từ từ Lư Từ Kiện cũng buông lỏng mặc kệ, dù sao nút thắt trong lòng Kiều Ứng Hiền, người khác đều giúp không được gì.

“Nga, đúng rồi, hôm nay Hữu phó Ngự sử cùng ta hỏi thăm người, nữ nhi nhà hắn tuy rằng là con vợ lẽ, nhưng từ nhỏ nuôi ở bên người tổ mẫu, lại là dòng dõi thư hương, nói chung quy củ không tồi, ý tứ của người thế nào?”

Đội xe ngựa lên đường, Cung Trác Tường ra về tùy ý cùng Lư Từ Kiện nói ra một câu, chỉ là khoe miệng ép xuống biểu hiện tâm tình của hắn không tốt như thế nào, thậm chí phải nói là..... có sát khí.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Chương 88: Gặp Nhau Trễ...

Hiện giờ tuy nói rằng Cung Trác Tường chỉ là Nhân chính tả thiêm ngự sử, nhưng trong triều cũng biết hắn là triều thần được thánh thượng sủng ái nhất, bất quá là tuổi tác có hạn đảm nhiệm vị trí tạm thời để học hỏi kinh nghiệm mà thôi, con đường làm quan sau này không có giới hạn, vậy nên người muốn cùng hắn kết thân đương nhiên không thiếu, lại càng không thiếu người lấy cơ giao hảo với người thân cận bên cạnh hắn, tỷ như hôm nay đem chủ ý đánh tới trên đầu Lư Từ Kiện.

Hơn nữa Lư Từ Kiện tuy rằng gia cảnh bình thường, nhưng dầu gì cũng là cận vệ có công bảo hộ thiên tử đáng cơ, cho nên cho dù bất luận quan hệ của Cung Trác Tường, một ít gia đình danh môn đưa hắn kiệt vào hôn phu của thứ nữ cũng là thực bình thường.

“Cái gì ý của ta? Dù thế nào..... người muốn mai mối cho ta?”

Lư Từ Kiện sững sốt một chút mới kịp phản ứng lời của Cung Trác Tường, không khỏi kinh ngạc nhìn hắn, thầm nghĩ người này chịu kích thích gì đi, bình thường một mạch trong nom mình, như thế nào đột nhiên liền nói cái này?

Hơn nữa người nói bày ra biểu tình đó nói với ta những lời này, ta dám có ý gì sao..... Lư Từ Kiện trộm oán thầm.

“..... Nam nhân luôn muốn lưu lại hậu thế, bằng không con đường làm quan về sau của người cũng có trở ngại.”

Cung Trác Tường chần chờ một chút, cuối cùng mơ hồ không nguyện ý nói ra khỏi miệng, hai năm nay tình cảm cùng cuộc sống của hắn cùng Lư Từ Kiện đều thực ổn định, Cung Trác Tường cũng hết sức hài lòng loại hiện trạng này, nhưng nhìn Lư Từ Kiện cuộc sống một người cô đơn ở kinh thành, hắn cũng khó tránh khỏi đau lòng, nhưng nếu nói là hắn nguyện ý cho Lư Từ Kiện đi tái giá, đây tuyệt đối là không có khả năng, chỉ là thân phận vị trí giữa hai người bọn họ như vậy, Cung Trác Tường cảm thấy chính mình có lẽ không có tư cách ích kỷ như vậy.

Khi nào thì người có thể không dùng vẻ mặt đờ đờ sát khí như vậy nhìn ta, ta khi nào thì lo lắng chuyện này.”

Lư Từ Kiện híp mắt nhìn chằm chằm mặt lạnh của Cung Trác Tường nửa ngày, thẳng đến khi hàn khí trên mặt đối phương sắp sửa kết thành băng, hắn mới bỗng nhiên lắc đầu thờ dài một tiếng, lại lười biếng dựa vào vách xe ngựa, khoe miệng có chút khả nghi hướng về phía trước mà cong lên.

“Ta đây nếu vẫn như vậy thì sao?”

Nhân tình Cung Trác Tường sáng lên, nghiêng thân thể về phía Lư Từ Kiện, nghiêm túc mà chân thành nhìn chăm chú vào mỗi biểu tình biến hóa của hắn. Từ Kiện ý tứ của ngươi, là sẽ vì ta mà không lấy vợ sao?

“Ta đây thì không lo lắng gì, dù sao ta lại không giống ngươi là con cả của đại gia tộc, lưng phải mang nhiều trách nhiệm như vậy, hơn nữa nam nhân thôi, có quyền thể còn sợ không lấy được nữ nhân, thất lão tám mươi còn lấy tiểu cô nương mười mấy tuổi làm thiếp, không phải có rất nhiều. ngô.”

Lư Từ Kiện cười mê đắm bóp gương mặt Cung Trác Tường, nhưng lời chưa nói xong đã bị người ta đặt trên vách xe hôn thật sâu, còn không đợi Lư Từ Kiện phản khởi đánh trả, Cung Trác Tường đã nhanh chóng lui ra ngoài, khôi phục bộ dáng thành thực bình thường.

“Nếu nói định như vậy rồi, ngày mai ta liền an bài một quán gia cho ngươi.”

Trên mặt Cung Trác Tường hiện lên ý cười thư thái, trong đầu đã có rất nhiều ý tưởng mới, cũng có chút chờ mong với nó.

“..... Mộ bá vẫn rất tốt a, còn cần quán gia làm gì?”

Chúng ta nói định cái gì? Lư Từ Kiện long mi giật giật, đối với Cung Trác Tường càng ngày càng ‘tự cho mình là đúng’, hắn cũng càng ngày càng vô lực.

Về phần Mộ bá mà hắn nói chính là do Cung Trác Tường an bài, thậm chí có thể nói trong nhà hắn hiện tại có một quán gia cùng mười mấy gia nhân, đều là do Cung Trác Tường an bài cho hắn. Nói tới đây Lư Từ Kiện còn có chút tức giận, lúc trước hắn cũng có thể muốn chọn tí nữ xinh đẹp nhu thuận, Cung Trác Tường cứ nhiên đều dọn dẹp hết cho hắn, thay người tới tuy rằng cũng dễ xem, nhưng một đám quy củ ở trước mặt hắn đầu cũng không dám nâng lên cao, còn có thể có lạc thú gì đáng nói chứ?

Đương nhiên, tiền tiêu hàng tháng của gia nhân cùng hết thảy chi phí trong nhà này đều là do Lư Từ Kiện tự mình bỏ ra, hắn sẽ không đi chiếm tiện nghi của Cung Trác Tường, Cung Trác Tường cũng không ở trước mặt hắn khoe khoang giàu có.

“Mộ bá chiếu cố sinh hoạt thường ngày của ngươi thì được, nhân tình giao tế thì không thành thạo, tuy nói ngươi không tốt cái này, nhưng dù sao ngươi ở quan trường, nên có quy củ cấp bậc lễ nghĩa là không thể thiếu.”

Ý của Cung Trác Tường là, nếu Lư Từ Kiện không nhận thức được tầm quan trọng của sự tồn tại của đương gia chủ mẫu, chính mình đơn giản sẽ không cho hắn biết, phái hai quản gia đến gánh vác chuyện trong ngoài chiếu cố tốt cho hắn, để cho Lư Từ Kiện không có buồn phiền chuyện nhà, coi như là hắn tốt ta cũng tốt rồi.

Gia cảnh của Lư Từ Kiện xem như là tiểu phú, ở quê nhà đại khái là hai mươi mấy người hầu hạ, mà tuy rằng chức quan hiện giờ của hắn không thấp, nhưng đối với phổ trương ra ngoài một chút cũng không để ý, vẫn ở trong nhà cũ không lớn, người hầu trong nhà cũng chỉ mười mấy người, mỗi ngày tiêu điều tự tại làm cho người ta hâm mộ, mà Cung Trác Tường thích nhất, đại khái cũng là hắn tiêu sái tự do, tính cách hào phóng sang sảng đi.

“Vậy được rồi, chúng ta đi đâu ăn cơm?”

Lư Từ Kiện không để lăm gât gât đầu, ngược lại hỏi mục đích ngày hôm nay, đối với người Cung Trác Tường đưa tới hắn sẽ không ôm ảo tưởng gì, phỏng chừng so với Mộ bá cộng không trẻ hơn bao nhiêu đi.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Một người mang theo hai bình rượu mạnh, Kiều Ứng Hiền đi tới bờ sông cũ một mình ngồi xuống, đó là một tảng đá bằng phẳng lớn, mà Kiều Ứng Hiền chọn nơi này, là bởi vì cách tảng đá không xa chính là một gian tiểu lâu thanh lịch đặt tại bờ sông, tiểu lâu kia chỉ dùng một cây cột nhẹ nhàng giữ trên mặt sông, cho nên theo thủy triều lên xuống, Kiều Ứng Hiền cảm thấy được chính mình mỗi lần thấy nó đều giống như thay đổi một nơi ở, vì thế không hiểu sao liền thích chỗ này.

Vài lần trước Kiều Ứng Hiền tới lúc đều đến tiểu lâu kia báỉ phỏng, nhưng phát hiện bên trong mặc dù có giường cùng bàn ghế tú đồ làm bằng gỗ, nhưng không có đệm chăn lương thực biểu hiện có dấu vết có người ở qua, nhưng lại không thấy bụi cùng tan hoang, cho nên nghĩ là có người quét tước, Kiều Ứng Hiền đến vài lần cũng không thấy người, sau này cũng không đi vào nhìn, chỉ là ở trên đỉnh tảng đá, uống rượu của mình đánh quyền của mình, phát tiết xong rồi liền nằm trên tảng đá ngắm sao, thẳng đến khi say ngủ bị người Lư Từ Kiện phái tới đóng gói mang đến Lư gia ngủ một đêm, ngày hôm sau liền sinh long hoạt hổ nên làm gì thì làm đó.

Hôm nay Kiều Ứng Hiền đầu tiên trước sau như một là buồn rầu uống rượu, nghĩ đến người già trong nhà, nhỏ của nhỏ, gốc của gốc, điền của điền, mà thê tử vốn nên là tương cứu trong lúc hoạn nạn, lại chính là chim trong rừng, căn bản lời nói đồng lòng đều nói không được.

Ngắm lại đại ca của hắn cùng Lương đệ, đại muội muội cùng muội phu, thậm chí còn sư huynh và Tường ca, Kiều Ứng Hiền theo thói quen uống rượu càng mạnh hơn, kỳ vọng của hắn cho tới bây giờ thật sự rất đơn giản, chính là hy vọng có thể tìm một người để hắn hảo hảo đi yêu, cũng có thể làm thê tử đủ nhiệt tình yêu hắn hiểu cho hắn, sau đó hai người sinh con dưỡng cái ân ái với nhau qua cả đời.

Đáng tiếc ông trời thật sự rất có khả năng gây sức ép cho hắn, người thứ nhất làm cho hắn có cảm giác mong lung cư nhiên chính là đại tẩu của hắn, mà người nữ nhân thứ nhất để lại con nôi dòng dõi hắn mà nói cũng chỉ là đại biểu của khuất nhục, lại càng về sao lấy vợ cả kết tóc, giữa hai người lại không có tình cảm.

Kiều Ứng Hiền không nghĩ phạm vi lời hứa của mình, hơn nữa cho dù là vì bọn nhỏ, hắn cũng không muốn đi thượng nữ nhân khác, sủng ái thiếp thì tất nhiên sẽ diệt thê thượng tôn con cái, vết xe đổ trong nhà còn đó, hắn sẽ không để cho mình giẫm lên vết xe đổ đó.

Phiền nhiều trong lòng động lại nhiều hơn, Kiều Ứng Hiền uống rượu không khỏi uống có chút nóng nảy, cho nên khi hắn nhìn thấy một thân ảnh nam tử khoác áo choàng trắng thân hình thon dài tao nhã đến gần tiểu lâu, dĩ nhiên hắn uống say lừng lừng mang theo nửa vò rượu còn lại nhảy xuống tảng đá chạy tới.

Lúc này đã gần hoàng hôn, Kiều Ứng Hiền ở rất xa chỉ có thể nhìn thấy người nọ bị gió bay áo choàng lộ ra bên trong cũng một thân màu trắng, nghĩ là người này đang trong hiếu kì, vội chạy tới gần mới thấy, người này đại khái hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, bộ dáng đúng là tuấn nhã bất phàm, Kiều Ứng Hiền vẫn rất tò mò đối với chủ nhân của tiểu lâu, lúc này cảm thấy được có thể gặp chính chủ, trên mặt không khỏi lộ ra ý cười vui vẻ trong sáng.

Muốn nói thanh niên kia cũng thật can đảm, bờ sông trống rỗng một người nam nhân ngu ngốc mang theo bình rượu? Cười chạy về phía hắn, hắn lại mặt không đổi sắc lững lờ nhìn, trừ bỏ tay nắm cây quạt siết chặt một chút, thân hình cũng là không chút nhúc nhích, cũng không giống như là lo lắng đối phương chạy tới gây rối.

“Xin hỏi người là chủ nhân tiểu lâu này sao?”

Kiều Ứng Hiền chạy thẳng tới trước mặt cách thanh niên kia không xa mới dừng lại, tuy rằng trong lòng cũng biết tùy tiện như vậy thực thất lễ, nhưng uống say hắn cũng không tính toán thu liễm, trong lòng hắn nghĩ đôi phương nếu ghét bỏ dạng này của hắn, vậy hắn chào hỏi liên tiếp tục uống rượu một mình, đối phương nếu không chê, vậy hắn mời đôi phương uống rượu, xem như quen được một bằng hữu.

“..... Phải, xin hỏi vị công tử này có chuyện gì?”

Ánh mắt thanh niên kia bình tĩnh nhìn khuôn mặt tươi cười của Kiều Ứng Hiền dừng lại một hồi, nghĩ là cảm thấy hắn ‘vô tình gặp được’ cũng không phải là giả bộ, vẻ mặt liền hơi hơi nhu hòa xuống, mở miệng trả lời vấn đề của hắn, hiển nhiên vẫn là chưa để ý thấy Kiều Ứng Hiền vô lễ.

“Tại hạ phi thường thích tiểu lâu này, đã sớm muốn làm quen chủ nhân nơi này, hôm nay có may mắn gặp được, tại hạ muốn mời công tử uống chén rượu.”

Kiều Ứng Hiền thấy thể tươi cười càng sáng lạn, hắn đưa tay mang ra vò rượu, hai mắt sáng trong suốt nhìn chằm chằm thanh niên, một bộ dáng rất là chờ mong.

Lúc này Kiều Ứng Hiền hiển nhiên không ý thức được, loại hành động hiện tại của hắn ở trong mắt người khác, đó chính là hồng quả quả bắt chuyện a, hơn nữa đối phương lại là một vị công tử tuấn mỹ tao nhã, Kiều Ứng Hiền lại nhìn vào lớp áo bên trong ánh mắt không trong sáng.....

“..... Mời.”

Bất quá cũng may người thanh niên kia giỏi quan sát lòng người, cảm thấy Kiều Ứng Hiền xác thực không có bộ dáng ác ý, hơn nữa bộ dáng đoan chính tính cách sang sảng, ỉ thế thanh niên kia vừa chuyển chiết phiến trong tay, chỉ vào tiểu lâu nói mời một tiếng.

Kiều Ứng Hiền cũng không khách khí, để cho người thanh niên làm chủ nhân đi vào trước, chính mình ôm theo vò rượu đi theo sau vào, hai người ngồi bên cửa sổ sát bờ sông, Kiều Ứng Hiền thấy trong phòng cũng không có đủ dụng cụ uống rượu, liền trực tiếp đẩy vò rượu về phía thanh niên.

Ánh mắt thanh niên chợt lóe, cũng không từ chối tiếp nhận vò rượu giữa đầu uống một hơi, sau đó đem vò rượu trả lại cho Kiều Ứng Hiền, lấy ngón tay lau nhẹ chút vết rượu còn dính trên môi.

“Hào!”

Kiều Ứng Hiền thấy hắn sông phẳng sáng khoái như vậy, chính mình cũng không câu nệ cầm vò rượu uống vài hớp, bỗng nhiên cảm thấy một cỗ nhiệt lưu từ thực quang chảy vào bụng, lại từ trong bụng bốc lên, làm cho tứ chi của hắn đều thoải mái cực kì.

Kiều Ứng Hiền nhưng không biết, vẻ mặt hí hửng hưởng thụ của hắn sau khi uống rượu, thanh niên lại âm thầm quan sát hắn, thấy hắn thật không có việc gì, mới lại tiếp nhận rượu hắn truyền tới nhột nhạt nhấp một ngụm, vẻ phần ngượng rượu thứ nhất vừa rồi, thanh niên kì thật chỉ là mím môi dính dính, hơn nữa còn dùng ngón tay xóa đi tương ngân dính trên đai lưng của mình.

Kiều Ứng Hiền uống đến cao hứng, nhìn bộ dáng đối phương vẫn nhã đoan chính, không biết trong lòng như thế nào lại dâng lên dục vọng muốn nói hết lời trong lòng, vì thế hắn xem như người trước mặt này nay cả danh tính của nhau đều không biết, bắt đầu bừa bỡn nói tâm sự của mình.

Lý trí còn sót lại làm cho Kiều Ứng Hiền lược đi một số chuyện không nói với người ngoài, lại không ngăn được mình đem vấn đề khó khăn trong nhà đều nói ra, cũng không cho đối phương có cơ hội chen vào, thẳng đến cuối cùng nói câu ‘người không cần quan tâm ta, sẽ có người tới đón.....’, sau đó liền say thật ghé vào trên bàn bất tỉnh nhân sự.

“.....”

Thanh niên yên lặng há hốc mồm ngồi cùng Kiều Ứng Hiền hơn nửa canh giờ, nhìn hắn nói liên miên cần nhân cùng mình các loại bi thương trong nhà, thẳng đến khi người này ngủ rồi cũng chưa nói được một câu, thể nghiệm này đối với thanh niên mà nói rất mới lạ, thế cho nên cuối cùng hắn cũng không kéo căng biểu tình bình tĩnh nữa mà bật cười thành tiếng.

Nhìn người nhỏ hơn mình không tới vài tuổi nhưng tính cách trẻ con giống như tiểu nam hài, thanh niên nhin không được thân thủ xoa đầu tóc của hắn, mà trời biết hắn đời này cũng chưa từng làm động tác thân mật như vậy, dù sao nơi hắn sinh ra và lớn lên, là một thế giới lạnh lùng tàn khốc như vậy.

“Sẽ gặp lại.....”

Tuy rằng cũng biết tên của người say trước mặt, nhưng thanh niên đã biết được nhiều ‘chuyện riêng tư’ của hắn như vậy, muốn tra được thân phận của hắn hiển nhiên là dễ như trở bàn tay.

Lấy vỏ rượu đem mấy giọt còn dư uống cạn, thanh niên đem áo choàng của mình khoác lên người Kiều Ứng Hiên, xoay người rời khỏi tiểu lâu.

Ngày hôm sau, Kiều Ứng Hiên tỉnh lại trong phòng khách nhà Lư Từ Kiện, nhìn kiện áo choàng trắng rồi rầm nửa ngày, cuối cùng thôi miên chính mình kì thật không nói gì không nói gì, cuối cùng mới đem nỗi lòng lộn xộn của mình ép xuống.

Ngày hôm sau Kiều Ứng Hiên vẫn như cũ cứ theo lẽ thường mà trải qua, trừ bỏ cùng Dương Doanh Mạt cang ‘tương kính như tân’ ra, giống như không có phiền lòng chuyện gì, Kiều Ứng Hiên ngẫu nhiên cũng sẽ mang rượu cùng thực hạp đến tiểu lâu nhìn xem, lại thấy chung không gặp lại người đêm đó, vì thế hắn ngồi ở cái bàn bên cạnh bờ sông một người ăn thức ăn uống chút rượu, cũng không có say quá.

Đào mất, lại một năm xuân về hoa nở, Kiện Võ mùa xuân năm thứ ba, lần đầu tiên mở khoa thi kể từ khi tân đế lên ngôi tới nay, mừng chín tháng hai chính thức bắt đầu rồi.....

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Thi hội Công sĩ cũng giống như thi hương cử nhân, mỗi trận thi ba ngày mà phải thi ba trận, mà bởi vì thi trung Công sĩ nếu như vô tình có thể thông qua thi đình, chỉ là phải lần nữa sắp xếp lại danh vị phân cấp bậc tiến sĩ, cho nên bình thường có thể thông qua thi hội, cũng đã xem như khô tận cam lai, tiền đồ có hy vọng rồi.

Mừng chín tháng hai ngoài trường thi, xe đưa đón sĩ tử cơ hồ đều cả phân nửa con đường trên phố, vô luận là thiếu gia nhà cao cửa rộng hay là hàn môn công tử, lúc này đều mặc áo đơn giản đơn theo quy định, mang theo các loại đồ dùng xếp hàng chuẩn bị chờ kiểm tra để vào bàn thi, mà cũng ở phía sau, bọn quan binh nha dịch xưa nay đối mặt với quan lớn cử nhân đều phải khúm núm, đều thẳng thắt lưng to giọng vô cùng nở mày nở mặt, như là hận không thể đem tất cả giấy tờ sao chép của sĩ tử lục soát kiểm tra.

Dòng người xếp hàng ở bên ngoài, một chiếc xe ngựa thanh lịch sớm dừng trước ở bên ngoài được mở cửa ra, đầu tiên tuần mĩ thanh niên một thân cẩm phục vàng nhạt nhảy xuống xe ngựa, lập tức xoay người lần lượt ôm hai tiểu nam hài đáng yêu, sau đó lại đỡ một thanh nhũ nam tử mặc trường bào xanh xuống xe ngựa.

“Trác Trác, ta đều nhớ rõ, người đề ta xếp hàng đi.”

Kiều Ứng Trạch có chút bất đắc dĩ kéo tay Cung Trác Lương về mặt đang nghiêm túc, trong lòng cũng âm áp nói không nên lời. Bởi vì hôm nay y đi thi, nửa tháng trước Cung Trác Lương liền bắt tay chuẩn bị nhiều đồ vật tốt cho y, thật là không chỗ nào không chú tâm, không một chút gì là không tri kỷ.

“Người phải ở bên trong chờ chín ngày, cũng không thể có nửa điểm qua loa đại ý, quên đi, đã đến nước này, nói cái gì với người người cũng không nghe, vậy có gần thi tốt lấy thành tích về cho ta, ta ở nhà chờ người khỏi hoàn trở về.”

Ý vào thân cao hơn Kiều Ứng Trạch một chút, Cung Trác Lương hơi hơi cúi đầu để trán cọ cọ, trong mắt hắn tràn đầy cổ vũ và tín nhiệm.

Nếu dựa vào học vấn sáng suốt của Kiều Ứng Trạch mà còn thi rớt, như vậy không phải khoa thi quỷ rồi kỳ cương thi tuyệt đối là giám khảo có vấn đề, Cung Trác Lương rất tin tưởng điều này.

“Phụ thân, phụ thân, chúng ta cũng chờ người!”

Kiều Mẫn Ngôn đã năm tuổi nắm tay nhỏ bé của Cung Cẩm Hiên, một tay ôm đùi của Kiều Ứng Trạch, khuôn mặt nhỏ nhắn cười sáng lạn vô cùng chọc người yêu thương, mà Cung Cẩm Hiên cũng học nó dùng tay kia ôm lấy Kiều Ứng Trạch, giọng nói vẫn ngọt ngào như cũ, nhảy đôi mắt to xinh đẹp ba ba nhìn về phía Cung Trác Lương.

“Các con ngoan, mấy ngày này phụ thân không có ở nhà, các con phải nghe lời tiểu phụ thân, không được nghịch ngợm biết không?”

Kiều Ứng Trạch ngồi xổm ở trước mặt hai tiểu tử kia mỗi bên hôn một cái, lại để bọn nó ngọt ngào hôn trở lại, lúc này mới đứng lên nhìn thật sâu vào Cung Trác Lương, sau đó gãi sai vật mang theo trang bị đi thi cùng đồ ăn để một bên, mà Kiều Ứng Trạch một người đứng ở trong đội ngũ.

Cung Trác Lương tùy ý để bọn nhỏ nắm vật áo đi theo phía sau, chính mình cũng chậm đi theo Kiều Ứng Trạch vào trước cửa trường thi, bởi vì thân nhân đưa người vào trường thi giống hắn không ít, cho nên cũng không khiến cho người nào chú ý, thẳng đến lúc kiểm tra Kiều Ứng Trạch xong, thanh niên xem thẻ dự thi của y liền sùng sốt, sau đó từ Kiều Ứng Trạch nhìn thấy Cung Trác Lương ở đó không xa, ánh mắt của gã nhất thời sáng ngời, trên mặt cũng nổi lên một tia đồ unction khả nghi, sau đó động tác đồng bạn của gã thô lỗ muốn kiểm tra, về mặt tuy rằng nghiêm túc như trước, nhưng động tác mời Kiều Ứng Trạch coi ngoại sam để kiểm tra phải nói là ôn nhu.

Kiều Ứng Trạch có chút kỳ quái nhìn, ‘thâm trạng’ của các sĩ tử ở phía trước hắn đều tận mắt nhìn thấy, mà y vừa đến đối phương lại đột nhiên khách khí như vậy, vẫn là làm cho y khó hiểu, nhưng Kiều Ứng Trạch đương nhiên sẽ không ngu ngốc vào lúc này lại đi hỏi vì sao, y phối hợp coi bỏ đại lung cùng ngoại sam đưa cho đối phương, sau đó mở ra dây dung lộ ra áo lót bên trong, thuận tiện cho đối phương kiểm tra bên trong có mang tài liệu vào phòng thi hay không.

“Áo khoác không thành vấn đề.”

Thanh niên quan binh đó đã nhẹ đồng nghiệp của mình ý bảo động tác xét đồ trong hòm của bọn họ cũng nhẹ một chút, lại quay đầu thấy quần áo bên trong của Kiều Ứng Trạch thì không khỏi kinh ngạc, khác với mọi người mặc vải bố đơn bạc hoặc là áo lót tơ lụa rộng thùng thình, trên người Kiều Ứng Trạch từ đầu đến chân là kiểu dáng vừa người, quan binh kia lấy ngón tay nắn vuốt, phát hiện nguyên liệu là lấy sợi bông tốt nhất hợp thành các sợi to liên kết chặt chẽ, so với chất vải dày ấm bình thường nhưng lại không bị hoại nghi là có hai lớp vải, có thể thấy được tấm lòng người chuẩn bị suy nghĩ chu đáo như thế nào.

Quan binh kia một bên lục soát Kiều Ứng Trạch, một bên lại nhìn không được nhìn lên Cung Trác Lương, thầm nghĩ đây chính là Cung đại gia cùng tướng công Kiều đại tài tử a, ta hôm nay được thấy, quả nhiên là bộ dáng một đôi thần tiên a!

“.....”

Nhìn vẻ mặt cử chỉ của thanh niên quan binh kia thập phần tương tự với nhóm ‘fan’ đòi trước của mình, Cung Trác Lương thầm nghĩ gã có thể là từ tên của Kiều Ứng Trạch mà nhận ra bọn họ, không khỏi tại lúc đối phương nhìn lên qua đây nhà nhận thân thiết giờ lên khoe miệng, vì thế chỉ chốc lát sau, Kiều Ứng Trạch bị kiểm tra toàn bộ đồ vật thuận lợi tiến vào cửa trường thi, đương nhiên, ngay lập tức động tác của các lão binh liền càn quấy lên, người ngoài không nhìn ra Kiều Ứng Trạch có được ưu đãi gì, chỉ là không chặt vật như các sĩ tử khác, Kiều Ứng Trạch ngồi xuống trong phòng thi của mình đơn giản sửa sang lại quần áo dụng cụ, vẻ mặt rất là thanh thản a.

Sau khi nhìn theo Kiều Ứng Trạch đi vào, Cung Trác Lương mỉm cười nhìn người thanh niên quan binh kia liếc mắt một cái, sau đó xoay người mang theo bọn nhỏ lên xe ngựa rời đi.

Nếu nói Cung Trác Lương biểu hiện không lo lắng không để trong lòng như trong lời nó, sau khi biết Kiều Ứng Trạch vào trường thi cũng nhiều người lừa gạt hẳn chiếu cố, Cung Trác Lương cũng nhận ân tình những người này, đương nhiên hẳn cũng sẽ không ngu ngốc lấy tên mình đi hối lộ mà trực tiếp đáp tạ tiểu binh kia.

Vì thế sau một ngày nào đó kì thi kết thúc, tiểu binh kia khi đi vào chi nhánh của hiệu sách Lương Trạch mà gã thường đi, đã được chương quầy kéo đến phòng khách, sau đó từ thềm hội viên bình thường đổi cho gã thẻ vàng cao cấp, vì thế Cung Trác Lương từ đó nhiều thêm một đọc giả trung thành.

Này chỉ là nhạc đệm nhỏ, đến đây ngưng lại không đề cập tới.

Chính ngày sau, chiếc xe ngựa kia lại một lần nữa dừng lại trước cửa trường thi, Cung Trác Lương lẳng lặng đứng ở ngoài cửa, thẳng đến khi nhìn thấy bóng người quen thuộc đi ra, mới bước nhanh đi qua.

“Yên tâm đi, ta không sao.”

Kiều Ứng Trạch nhìn người trong lòng đứng ở đối diện thỏa mãn mà cười, lập tức liền thả lỏng tinh thần mềm nhũn ngã vào trong lòng Cung Trác Lương nhắm mắt lại giống như ngay cả khí lực đưa tay cũng không có.

“Chỉ lần này thôi, sau này đừng nghĩ ta lại dung túng cho người vậy nữa.”

Cung Trác Lương đau lòng sờ sờ mặt Kiều Ứng Trạch rõ ràng đã gầy đi một vòng, cũng không để ý cung quanh có người đang nhìn hay không, trực tiếp ôm ngang Kiều Ứng Trạch lên xe ngựa, sau đó lại tách hai tiểu tử đang bỏ nhào lại muốn được ôm kia ra, ngồi xuống để Kiều Ứng Trạch có thể dựa vào ngực mình mà ngủ, mà người nọ chỉ là vẫn nhắm mắt cười yếu ớt, mặc cho Cung Trác Lương đem y ôm tới ôm lui.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Chương 89

Trong thời gian vài ngày chờ cáo thị, hai phu phu Kiều Ứng Trạch tìm một nơi yên tĩnh dưỡng, bộ dáng thanh thản thoải mái giống như không quá quan tâm đến thành tích, ngược lại là Kiều Ứng Hiền cả ngày chờ mong tin tức, có vẻ cấp bách hơn so với ca ca.

Vừa lúc yết bảng (danh sách người thi đỗ) ngày đó là Kiều Ứng Hiền trực nội ban, hẳn biết quan viên chủ khảo sẽ đem thành tích báo cho bộ hạ xem trước, cho nên sớm liền cùng đồng nghiệp trốn trực ban dẫn đầu đi tuần trong viện ngự thư phòng, mà lúc này cuối cùng trời không phụ người có lòng, để cho hắn chiếm được tin chính xác trước tiên.

“Nô tài chúc mừng Kiều thị vệ.”

Tiểu thái giám hầu hạ trong ngự thư phòng thừa dịp đi đổi trà nước, đến nơi hẹn trước cùng Kiều Ứng Hiền trên đường vô tình gặp được, sau đó nương theo động tác cúi chào giờ một ngón tay với hắn, tươi cười nhẹ giọng chúc mừng.

Bởi vì tính tình Kiều Ứng Hiền hiền lành sang sảng, mặc dù là nội thị thái giám hẳn cũng đối đãi lễ phép, cho nên đại bộ phận tiểu thái giám trẻ tuổi đều bằng lòng thân cận với hắn, lớn tuổi một chút cũng vui lòng chiếu cố hắn, cho nên những ngày Kiều Ứng Hiền ở trong cung cũng phá lệ suông sẻ, tựa như

loại chuyện hôm nay chỉ là dệt hoa trên gấm không có gì phải vội, tiểu thái giám thực bằng lòng giúp hần.

“Thật sự là hội nguyên*? Cảm ơn tiểu công công.”

*Hội nguyên: người đỗ đầu khoa thi Hội, thời Minh-Thanh ở Trung Quốc)

Kiều Ưng Hiên vừa thấy ngón tay của tiểu thái giám kia, trong lòng nhất thời tràn đầy vui sướng, hần áp chế tươi cười trên mặt đáp lễ với tiểu thái giám, sau đó thừa dịp đi sát bên người đưa qua một đỉnh vàng.

“Ca ca đỗ hội nguyên, thật tốt quá!”

Đợi khi bước nhanh đến con đường nhỏ của hoa viên đứng sau giả sơn, Kiêu Ưng Hiên hưng phấn nhỏ giọng hoan hô quơ quơ quyền, nhưng lập tức trực giác của người luyện võ nói cho hần biết chung quanh có người, hần cả kinh vội vàng khôi phục lại tư thái rắn rỏi tuân theo quy củ, cảnh giác nhìn về phía bên phải mình, chỉ thấy một nam tử mặc áo dài trắng thuần đứng bên cạnh núi giả, tỏ vẻ là vừa từ bên kia đi qua, mà Kiêu Ưng Hiên còn chưa kịp nhìn bộ dáng người nọ, đã bị áo choàng trắng thuần cheu long văn kia dọa rồi.

“Ty chức tham kiến Trung thân vương.”

Kiều Ưng Hiên vô cùng cung kính chuẩn mực quỳ một gối xuống đất rồi thi lễ, tiểu tâm can bắt đầu đập loạn lên, bởi vì hoàng đế đăng cơ cận hai triều cũng không yên bình, thế cho nên hiện giờ trong triều được xưng thân vương trừ bỏ hai vị thúc thúc lớn tuổi của hoàng đế, cũng chỉ còn lại tứ hoàng tử trước kia, hiện giờ là Trung thân vương, mà Kiêu Ưng Hiên vừa mới liếc mắt một cái đã khẳng định người nọ hiển nhiên không phải lão giả, cho nên duy nhất có thể chọn chính là.....

Cúi đầu quỳ nửa ngày không nghe đối phương trả lời, cảm giác được đối phương đang nhìn mình Kiêu Ưng Hiên âm thầm kêu khổ, thầm nghĩ ngại đường đường là thân vương gia chui ra đường nhỏ làm gì a, nghe nói Trung thân vương xưa nay khoan hồng hiền lành, nên sẽ không bởi vì chính mình lỡ mất lễ nghi mà trị tội mình đi?

“Hoàng cung trọng địa, sao có thể tùy ý hí hửng như vậy, nếu như ngươi hôm nay gặp phải hoàng thân khác, một chút sơ xuất này sẽ trốn không thoát.”

Tứ hoàng tử, cũng chính là Trung thân vương hiện giờ thân nhiên mở miệng, ngữ khí tuy rằng nghe không ra buồn vui, nhưng trong câu nói là mười phần ý tứ nhắc nhở, chỉ là hần hạ mi mắt, trong ánh mắt nhìn về phía Kiêu Ưng Hiên lại ẩn hàm một tia nghiền ngẫm cùng ý cười.

“Ty chức ghi nhớ Vương gia dạy bảo, tạ ơn Vương gia không trách tội.”

Thanh âm mệnh lệnh lọt vào tai làm thân hình Kiêu Ưng Hiên chấn động, trí nhớ mơ hồ trong nháy mắt rõ ràng, hần muốn ngẩng đầu lên nhìn xem dung mạo người nọ có giống như trong trí nhớ hay không, nhưng ngại thân phận đối phương nên cuối cùng không dám mạo phạm.

Nếu không phải kiện áo choàng mình xem như bảo bối treo ở trong tủ treo quần áo, Kiêu Ưng Hiên cơ hồ nghĩ rằng cái ngày trong trí nhớ ấy chỉ là mộng, hoặc là chính mình gặp được kỳ thực không phải người, mà là yêu quái ma mị, nhưng Kiêu Ưng Trạch không thể tưởng được là, đối phương không chỉ là người, còn là đại quý nhân dưới một người trên vạn người.....

“Đứng lên đi.”

Mất thấy vẻ mặt Kiêu Ưng Hiên kinh ngạc, ánh mắt loạn chuyển muốn giương mắt lên xem lại không dám, ý cười của Trung thân vương càng đậm, nhưng nghĩ đến phía sau còn có hai thái giám, hần cũng không có thời gian để nói với Kiêu Ưng Hiên cái gì, chỉ là ôn hòa gọi hần đứng lên.

“Vâng, tạ ơn vương gia.”

Kiều Ưng Hiên nương theo động tác đứng dậy, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía đối phương đi phía trước, nhanh chóng nhìn mặt đối phương một chút, sau đó nghiêng thân mình đứng bên con đường nhỏ như là cung kính tránh đường, mà nhìn bóng dáng người nọ chậm rãi đi xa, trái tim Kiêu Ưng Hiên cấp tốc nhảy lên..... Thật là hần!

Nghe nói Trung vương gia năm trước thay thái tử tuần tra kho lúc khắp nơi, hiện giờ vừa mới quay về kinh, cho nên mới không đi đến tiểu lâu đó nữa sao? Như vậy..... có lẽ.....

“Ta đang suy nghĩ cái gì a, đó là vương gia, là Trung thân vương a, làm sao có thể để ý tới loại bình dân ta, không trách tội khi đó thất lễ đã không tệ rồi, còn hy vọng có thể làm bằng hữu gì.....”

Đờ đầu đau nhức vô lực rên hai tiếng, Kiêu Ưng Hiên vẻ mặt đau khổ chậm rãi thông thể đi về hướng cánh cửa, tâm tình vừa rồi quả thật là bị đá kích một chút cũng không còn, hiện giờ chỉ còn mây đen trên đỉnh đầu.

Kiều Ưng Hiên không kim chế được suy nghĩ linh tinh trong đầu, lão thiên gia người đứng là ngay cả một chút tưởng niệm cũng không cho ta giữ lại sao?

Bất quá lúc này Kiêu Ưng Hiên hiển nhiên hiểu lầm lão thiên gia, bởi vì ngay sau lưng hần, vị Trung thân vương cao quý kia lúc ở chỗ ngoặc nghiêng mặt nhìn về phía bóng lưng hần, hơn nữa ý cười tràn ngập đáy mắt..... Lại gặp mặt.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Mùng một tháng ba thi đình, chỉ thi về các chính sách, Kiều Ưng Trạch lấy vị trí hội nguyên dẫn tất cả các cống sĩ và kim loan điện, ngồi trong đại điện gần với vị trí long ý nhất. Nhìn lên điểm cao nhất của quốc gia này, trên mặt Kiều Ưng Trạch hiện lên một nụ cười tự tin, con đường tương lai, y cùng Trác Trác cùng nhau, hào hào cùng đi.

Mùng hai tháng ba chấm bài thi, thiên tử khen thưởng sách khả thi của Kiều Ưng Trạch nơi chốn đều suy nghĩ cho lợi quốc lợi dân, khâm điểm trạng nguyên đồ đầu, ngày kế yết bảng, nhất giáp tiền tam (*) ban cho cẩm y bạch mã, trâm hoa đi dạo đô thành, trong lúc nhất thời muôn người đổ xô ra đường rất náo nhiệt, mà so với hai vị bằng nhĩ gần trung niên cùng thám hoa lang, trạng nguyên lang trẻ tuổi tuổi nhà không thể nghi ngờ trở thành mục tiêu được mọi người chú ý hâm mộ, mà trong những người đi xem náo nhiệt đó, còn có vị kia nam phụ nhân có tài danh mỹ danh bên ngoài, tác giả tiểu thuyết Cung Trác Lương.....

*Nhất giáp là 1 tiến sĩ, tam danh là Đình nguyên (tương đương với trạng nguyên), bằng nhĩ, thám hoa

“Tiểu phụ thân, phụ thân ở đâu, phụ thân ở đâu!”

Trạng nguyên đi dạo nhất định phải đi qua một túr lâu, Kiều Mẫn Ngôn mặc quần áo cẩm bào màu đỏ chỉ vào cửa sổ hưng phấn kêu, mà Cung Cẩn Hiền cùng nó nằm úp sấp bên cửa sổ cũng lộ ra gương mặt tươi cười, hướng về Kiều Ưng Trạch ngồi trên bạch mã đi qua phía dưới quơ quơ tay nhỏ bé kêu phụ thân.

“Thấy được rồi, các người cẩn thận một chút, đừng để ngã xuống.”

Cung Trác Lương thấy thế vội một tay ôm một cái thắt lưng, sợ hai tiểu tử này hưng phấn ngã xuống dưới, sau đó ánh mắt nhìn theo phương hướng Kiều Mẫn Ngôn chỉ, quả nhiên thấy người nọ mũ quan hồng bào càng thêm tuấn mỹ cười ngửa chậm rãi đi qua, trong nháy mắt, Cung Trác Lương cảm thấy trong mắt mình chỉ còn lại một người, chỉ còn có nam nhân dừng lại ngăn đầu thâm tình nhìn mình.....

“Tiểu phụ thân, phụ thân muốn đi đâu? Y như thế nào không lên đây?”

Cảm thấy tiểu phụ thân ôm mình ngăn người, Kiều Mẫn Ngôn giờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn chu chu cái miệng hỏi, nhìn thấy phụ thân còn đi về phía trước, phụ thân rõ ràng nhìn thấy các bảo bối, sao lại không đi lên?

“Phụ thân muốn đi đến Quỳnh Lâm yến, muốn một chút y mới về nhà chúng ta về nhà chờ phụ thân được không?”

Bởi vì động tác của Kiều Mẫn Ngôn mà hồi thần, Cung Trác Lương cười cùng Kiều Ưng Trạch sắp đi qua, cúi đầu trấn an cọt cọt khuôn mặt hai đứa con, sau đó lại đưa ánh mắt nhìn bóng dáng Kiều Ưng Trạch chậm rãi đi xa.

“Tiểu phụ thân, Hiền nhi cùng ca ca, buổi tối có thể ngủ cùng các phụ thân không?”

Cung Cẩn Hiền lưu luyến nhìn Kiều Ưng Trạch đi xa, quay đầu lại ôm cổ Cung Trác Lương âm thanh mềm mại làm nũng, nó cảm thấy được các phụ thân của mình đều tốt lắm, bất quá các phụ thân luôn không ngủ cùng nó, cho nên nó vẫn thích nhất có thể ngủ cùng ca ca!

“Đêm nay không được, hôm nay phụ thân quá mệt mỏi, phải nghỉ ngơi tốt, ngày mai được không?”

Cung Trác Lương cười tủm tỉm nheo nheo khuôn mặt Cung Cẩn Hiền, thầm nghĩ phụ thân các người đêm nay thuộc về tiểu phụ thân ta..... Nghĩ đến Kiều Ưng Trạch bộ dáng cao nhả tôn quý kia vừa mới lộ ra bộ dáng tràn đầy hương vị cấm dục, trong lòng Cung Trác Lương thật sự là tràn ngập chờ mong, lúc trước vẫn bận tâm y phải đi thi, đã nhịn hơn nửa tháng chưa có làm, đêm nay nên hào hào chúc mừng..... Phải để y mặc áo trạng nguyên mà làm, còn phải là ở thư phòng!

“Ngà, được rồi.”

Cung Cẩn Hiền nghe vậy ngoan ngoãn gật đầu, sau đó liền dựa vào trên người Kiều Mẫn Ngôn, ôm cánh tay nó âm thầm nghĩ, quả nhiên vẫn là ca ca tốt nhất, lúc nào cũng có thể cùng ta ngủ.

“Được, vậy chúng ta về nhà chờ phụ thân đi.”

Cung Trác Lương nói xong liền khẩn cấp dẫn bọn nhỏ về nhà chuẩn bị, kết quả là, chờ khi Kiều Ưng Trạch đi Quỳnh Lâm yến trở về, chờ y hoàn thành thì.....

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Kiên Vô năm bốn mươi sáu, đại thần phụ chính nội các, điện Văn hoa Đại học sĩ kiêm hộ bộ thượng thư, chính nhất phẩm thái phó Kiều Ưng Trạch chết bệnh.....

“Ưng Trạch, cùng sinh cùng tử, chúng ta hẹn tốt.”

Trong màn giường, thân hoa phục được ban thưởng chính là Cung Trác Lương chính nhất phẩm cáo mệnh nhẹ nhàng thờ dài một tiếng, tùy ý để chén rượu trong tay từ trong giường lăn ra ngoài.

Kiều Ưng Trạch, cùng người một chỗ đến cuối đời, thật sự không đi, nếu có thể, thật hy vọng chúng ta kiếp sau còn có thể gặp lại, đến lúc đó, đến lượt ta lấy người.....

.....

“Khụ..... Khụ khụ.....”

Giống như là muốn đem phôi khụ ra ngoài, Cung Trác Lương ở trong lòng thề, là ai nói cho hắn biết độc dược có thể làm cho người không hề cảm thấy khổ sở mà chết đi, hắn như thế nào cảm thấy mình như là chìm trong nước, thống khổ muốn chết!

“Uy! Tiên sinh, ngươi có khỏe không?”

Muốn làm cho người này phun nước ra lấy lại hô hấp, nam tử anh tuấn tóc ngắn nhanh nhẹn có chút buồn bực đứng lên, tiếp nhận khăn mặt của nhân viên công tác ca no đang không ngừng bồi tội.

“Ngươi là....”

Gần như cho rằng mình nghe được ảo giác, Cung Trác Lương có chút khản trương ngồi dậy nhìn người bên cạnh, gương mặt quen thuộc, là gương mặt hai mươi mấy tuổi của Kiều Ứng Hiền, nhưng quần áo trên người hắn tuyệt đối không nên là quần áo tây trang, còn hoàn cảnh vị trí của mình..... Trời xanh, mây trắng, biển rộng cùng ca nô?

“Tiên sinh ngài cảm thấy như thế nào? Đây là nhân viên công tác chúng ta sơ sẩy, không chú ý tới ngài rơi xuống nước.....”

Nam nhân mặc quần áo thủy thủ đưa khăn mặt cho Cung Trác Lương đang trong tình trạng đại ra, thái độ thành khẩn khẩn trương không ngừng nói áy náy, thân là du thuyền cao cấp xa hoa số một số hai trong nước, hôm nay lại xuất hiện chuyện như vậy, chính là ảnh hưởng nghiêm trọng đến danh dự a.

“Ta..... Ta là.....”

Đại não Cung Trác Lương một mảnh hỗn loạn, thậm chí chẳng lẽ bởi vì mình ăn độc dược mà sinh ra ảo giác sao? Ảo tưởng mình quay về hiện đại, về tới chiếc du thuyền xa hoa.

Nhưng vì cái gì xuất hiện trong ảo tưởng của ta là Kiều Ứng Hiền mà không phải..... Ánh mắt co chút máy móc chuyển động, thẳng đến thân ảnh xuất hiện trước mắt mình, cũng là một thân ảnh quen thuộc, là dung mạo tuấn tú của người nọ khi mới hơn hai mươi tuổi, cùng không nên là một bộ đầu tóc ngắn cùng tây trang huu nhân.

“Ứng Trạch.....”

Chịu đựng cảm giác muốn ho khan chậm rãi đứng dậy, Cung Trác Lương đi lại không xong bước đến gần hai huynh đệ đó vài bước, trên mặt đã chậm rãi nở nụ cười ôn nhu.

Quả nhiên, vô luận là ảo giác hay là cảnh trong mơ, trong thế giới của ta cũng nhất định sẽ có thân ảnh của ngươi.

“Ngươi có tốt không?”

Không nghe thấy đối phương rầm rì cái gì, Kiều Ứng Trạch theo bản năng đỡ thanh niên có tướng mạo tuấn lãng rơi xuống nước, mà nhìn tươi cười ấm áp thân cận của đối phương, không biết sao trong lòng của y cũng ấm áp, làm cho người xưa nay lạnh lùng quái gở như hắn khó có được chủ động đáp lại một câu.

“Ta nghĩ cũng không quá tốt, có thể phiền ngươi đưa ta trở về phòng không? Cảm ơn nhiều.”

Thuận thế đưa cánh tay khoác lên trên vai có vẻ đơn bạc gầy yếu của đối phương, Cung Trác Lương nói là về phòng không bằng nói ôm đi về phía khoang thuyền, bất luận trước mắt là loại tình huống gì, Cung Trác Lương cũng không muốn bỏ qua thời gian cùng một chỗ với Kiều Ứng Trạch, cho dù đối phương đã như không biết hắn.

“Nga..... Không khách khí.”

Kiều Ứng Trạch có chút mờ mịt nhìn nhìn bả vai mình bị ôm lấy, nhìn nhìn lại vẻ mặt tươi cười thân mật của Cung Trác Lương, y biết hắn là mình nên từ cự tuyệt, tựa như nam nữ có tâm tư khác với mình đều như nhau, nhưng thẳng đến khi bị mang vào khoang thuyền, y đều không tránh cái ôm kia cũng không thể kéo cánh tay đó ra.....

“Uy? Cứu ngươi là ta a, tại sao ngươi chỉ nhìn ca ca ta? Không đúng, ta là nói ngươi muốn dẫn ca ca ta đi đâu a!”

Kiều Ứng Hiền bị xem là người trong suốt ở tại chỗ cũng sững sốt, ca ca hắn cư nhiên không đánh tiểu tử kia a, mặt trời mọc lên từ phía tây sao? Phải biết rằng ca ca hắn tuy rằng thân mình thoát nhìn đơn bạc, nhưng chính là cao thủ học võ từ nhỏ a, y cư nhiên liền như vậy đi cùng tiểu tử kia rồi?

Còn có ta vì cái gì muốn nói thêm nhĩ?

Kiều Ứng Hiền chạy đuổi theo có chút nghĩ không hiểu.

===== Hoàn chính văn =====

PH: Mừng muốn khóc, còn 5 phiên ngoại qua tháng 6 hoặc tháng 7 Hạ mới làm tiếp nhé hay một ngày đẹp trời trăng thanh gió mát nào đó Hạ siêng năng đột xuất Hạ sẽ làm (và mọi người biết đấy, chỉ số siêng năng của Hạ cơ hồ là bằng 0), bây giờ phải đi lấp dần mấy cái hố cũ. Mấy chương này Hạ làm hơi vội để kịp về ăn lễ nên còn nhiều sai sót mong mọi người bỏ qua cho nhé! Chúc mọi người chơi lễ vui vẻ và giữ gìn sức khỏe!!!!

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Phiên Ngoại: Phần Ứng Hiên

Sau khi Trung thân vương quay về kinh, vài ngày đầu dành cho đế vương, thời gian vài ngày sau là dành cho hoàng tộc dòng họ. Bởi vì đến nay hẳn đều không có chính phi và thứ phi, nữ quyền tôn quý nhất trong phủ chính là mẹ ruột của hân Nhu thái phi, mà Nhu thái phi xuất thân là cung nữ là bé gái mồ côi không thân không tộc, cho nên cuối cùng hân cũng không cần lãng phí nhiều thời gian để đi xã giao.

Về phần những đại thần quý tộc khác hiển nhiên không đủ tư cách để Trung thân vương chủ động đi gặp mặt, mà bởi vì thay tiên hoàng giữ đạo hiếu mà vẫn đóng chặt đại môn Thân vương phủ, cũng không phải bọn họ muốn đi vào liền đi vào, cho nên vừa hoàn thành công việc Trung thân vương điện hạ tiến vào giai đoạn nghỉ ngơi, liền bắt đầu ru rú trong nhà, ngẫu nhiên mời vài người bằng hữu tốt đi chơi, cuộc sống thực tại, không nói đến Quốc sự, chỉ nói chuyện thường ngày.

Mà hiện giờ có thể giao hảo tốt cùng Trung thân vương, cũng đều là bạn cũ khi hân còn là hoàng tử, tỷ như Cung Trác Tường, Nam Cung Hâm, Lư Từ Kiện.....

Kiều gia Đông phủ, trong thư phòng của Kiêu Ứng Hiên, phần lớn thời gian đều là bài trí trước bàn học, Kiêu Ứng Hiên mặc kiện áo choàng màu chàm mộc mạc nhìn thiệp mời trên tay mà ngẩn người, hai chữ Tư Thiệu trên phần đề tên, kích thích tâm can của hân, hô hấp giống như có chút dồn dập.

Tư Thiệu là tên của Trung thân vương, ngày mai là sinh thần hai mươi sáu tuổi của hân, bởi vì còn trong hiếu kì, cho nên Trung thân vương cũng không tính toán mời rượu chúc mừng, chính là ý tứ làm một bàn cơm, mời vài bằng hữu tốt đến dùng một bữa cơm, mà phong thiệp mời này là thái giám Trung vương phủ vừa mới tự tay giao cho Kiêu Ứng Hiên, còn đặc biệt truyền đạt một chút ý tứ của Trung thân vương với hân, nói là vì giao tình cùng Cung đại nhân cùng Lư thị vệ, liền muốn mời Kiêu trạng nguyên cùng phu phụ Cung gia, còn có vị võ thám hoa là hân phải qua phủ để làm quen, vì người mời đều không phải ngoại nhân, vì để Kiêu Ứng Hiên không cần khẩn trương?

Từ lúc biết người gặp ở tiểu lâu bên bờ sông là Trung thân vương, trong khoản thời gian này Kiêu Ứng Hiên không đi tới bờ sông, bởi vì có gặp cũng không biết nói gì, cũng không thể giống như đêm đó mượn rượu làm càn, cùng vương gia lôi kéo quan hệ đi? Mà nếu người không đến, vậy càng ra vẻ mình đáng thương.

“Ca ca là trạng nguyên lang, hiện giờ lại là thân đệ của Tường ca, ngài mời bọn họ tất nhiên là đều để ý, nhưng sao lại mời một vũ phu như ta..... tính là cái gì đây?”

Đem thiệp mời đặt trên bàn, Kiêu Ứng Hiên có chút rối rắm nhìn chằm chằm tên trên bia, không phải hân tự coi nhẹ mình, hiện giờ Trung thân vương cũng không phải là tứ hoàng tử bị người xem thường, mình một tam đẳng thị vệ bình thường sao có thể lọt vào mắt vương gia, muốn nói là nể tình Lư Từ Kiện, như thế nào các sư huynh đệ khác lại không được mời.

“Người ta là vương gia, có thể tính kẻ ta cái gì? Đây cũng không phải chuyện gì xấu.”

Kiều Ứng Hiên vốn cũng nghĩ là người nọ muốn quen biết nhiều thêm thôi, sau lại biết hân là Tư Thiệu Trung thân vương không dám trèo cao mới chặt đứt tâm tư, hiện giờ đối phương chủ động muốn kết giao, chính mình lại từ chối thì như là giả thanh cao.

Sau khi quyết định chủ ý, Kiêu Ứng Hiên ngược lại vì một việc khác mà lo lắng, hân lấy ra chìa khóa mở tủ, lấy ra một chiếc hộp mở nó ra, bên trong chính là kiện áo choàng mà Tư Thiệu khoác cho Kiêu Ứng Hiên khi lần đầu gặp mặt.

“Vẫn còn sao?”

Theo thói quen vuốt ve đoạn áo gấm, Kiêu Ứng Hiên nghĩ thầm nếu đi, có lẽ vương gia người ta sớm đã quên mình có một kiện áo choàng như vậy, ngược lại có vẻ như mình bám víu giao tình, nhưng nếu không trả, đồ vật quần áo này nọ, không phải loại quan hệ thân mật, sẽ không có đạo lý dễ dàng tặng cho người khác.

“Vẫn là trước không trả..... xem kỹ rồi hân nói đi.”

Do dự nửa ngày, Kiêu Ứng Hiên vẫn là quyết định ngày mai đi yến tiệc trước rồi nói sau, dù sao hân cũng ngay thẳng, cũng không có tâm tư bám víu quan hệ nịnh bợ!

“Lão gia, phu nhân mời ngài đi qua.”

Kiều Ưng Hiên đang đem tráp khóa lại, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến thanh âm bấm báo của gã sai vặt, hân lên tiếng sau đó khóa kỹ ngăn tủ, xoay người rời khỏi thư phòng quay về phòng ngủ.

“Tướng công, đây là danh sách quà tặng là cùng tổ mẫu thảo luận, người xem xem còn thêm những thứ gì? Còn có ngày mai phải mặc quần áo như thế nào cũng đều chuẩn bị.”

Dương Doanh Mạt đang ngồi bên thấp ghi danh sách quà tặng thấy Kiều Ưng Hiên đi vào, vội cười đứng dậy đón hân, đợi Kiều Ưng Hiên vừa ngồi xuống bên cạnh nàng, nàng đem danh sách trên bàn đưa qua, sau đó chỉ vào kiện áo choàng màu lam bên cạnh nàng cho hân xem.

Áo choàng kia hình thức mộc mạc nhưng chất lượng thượng thừa, vốn là sau khi Kiều Ưng Hiên đổ vỡ cử nhân, mua sau khi quốc tang tiên đế, Kiều Ưng Hiên mặc mới ba, bốn lần, cho nên quần áo thoạt nhìn không hoàn toàn mới, nhưng thật ra cũng không làm mất thể diện.

“Rất tốt.....”

Kiều Ưng Hiên nhìn nhìn vẻ mặt lộ ra vẻ vui mừng của Dương Doanh Mạt, lại nhìn nhìn danh sách quà tặng trên tay cùng quần áo trên thấp, trong lòng có điểm là lạ không thoải mái, vì thế hân chỉ thân nhiên lên tiếng, cũng không tỏ vẻ gì khác.

“Theo thiệp thân thấy, vương gia thân phận tôn quý, lễ này tuy nói hợp quy củ, nhưng là có vẻ hơi ít một chút, có muốn thêm ba phần nữa hay không?”

Dương Doanh Mạt xuất thân nhà cao cửa rộng, kiến thức tặng lễ này đương nhiên là cực kì tinh thông, trước kia khi ở nhà nàng không biết chuẩn bị bao nhiêu lễ vật cho hoàng thân quốc thích, nhưng sau khi xuất giá cũng là lần đầu lấy danh nghĩa của trượng phu chuẩn bị tặng lễ cho Thân vương phủ, đương nhiên là xem trọng hơn so với ngày xưa một chút.

Hơn nữa lấy sự tôn quý của Trung thân vương hiện tại, tướng công nhà mình nếu có thể cùng hân giao hảo, đối với sau này tất nhiên là rất có ích.

“..... Sai người hỏi Tây phủ bên kia một chút, hai nơi tương đương mới tốt.”

Dương Doanh Mạt càng tích cực, trong lòng Kiều Ưng Hiên càng cảm thấy mất mặt, nhớ tới huynh trưởng bên kia cũng nhận được thư mời của Trung thân vương, liền mở miệng nhắc Dương Doanh Mạt một câu.

Trước kia bởi vì Kiều Ưng Hiên là bên bốn gia lại là quan lại, mà Kiều Ưng Trạch bên kia vẫn còn là cử tử, cho nên lễ vật bên Tây phủ đều là dựa theo bên Đông phủ lược giảm vài phần đưa đến, mà hiện giờ Kiều Ưng Trạch là trạng nguyên, con đường làm quan đều mạnh hơn Kiều Ưng Hiên, quy củ tặng lễ vật trước kia lại có vẻ ít, cho nên Kiều Ưng Hiên muốn đề cho hai bên cân bằng mới tốt, vừa có vẻ thân cận, lại không xảy ra vấn đề ai vượt qua ai.

“Ân, thiệp thân hiểu được.....”

Nghe thấy Kiều Ưng Hiên nhắc tới chuyện này, Dương Doanh Mạt nhấp hé môi, nụ cười trên mặt cũng không nhìn ra khác thường.

Đối mặt với quang cảnh hiện giờ của Tây phủ, trong lòng Dương Doanh Mạt tất nhiên là hâm mộ, cũng nhiều ít có chút mất mát, nhưng nàng cũng không phải dạng phụ nữ thiên cận, một cây bút không viết ra được hai chữ Kiều, Tây phủ tốt rồi, nhà mình cũng sẽ không kém.

“Ân, mẫu thân hai ngày nay ăn uống không được tốt, cơm chiều ta qua bên kia dùng, người đến chỗ tổ mẫu cùng đệ đệ và bọn nhỏ ăn đi.”

Nói xong chuyện này, Kiều Ưng Hiên đứng dậy muốn đi vào viện của mẫu thân đợi một hồi, từ lúc ca ca đỗ trạng nguyên, tính tình mẫu thân liền không quá ổn định, Kiều Ưng Hiên tuy rằng miệng nàng còn đang quật cường, nhưng trong lòng kỳ thật đã hối hận, thật sự không phải nói dối ý là có thể làm như không có chuyện gì xảy ra, Kiều Ưng Hiên không có cách nào khác thay nàng đi theo ca ca cùng Lương đệ giải thích, chỉ có thể nói chuyện cùng nàng.

“Ân, tướng công, thiệp thân nguyện sự đến rồi.”

Nhắc tới bà bà thỉnh thoảng nổi điên Dương Doanh Mạt đã cảm thấy đau đầu, nhưng thời đại hiếu tử nàng lại không thể oán giận trượng phu, bất quá cũng may Kiều Ưng Hiên biết thông cảm cho nàng, không có việc gì sẽ không để nàng xuất hiện trước mặt bà bà.

“Buổi tối người đi ngủ sớm, ta từ chỗ mẫu thân về sẽ trực tiếp đến thư phòng.”

Nghe lời của Dương Doanh Mạt, trong lòng Kiều Ưng Hiên ần ần có loại cảm giác nhẹ nhàng thờ ơ, tâm tình hôm nay của hân có chút loạn, một người ngủ ở thư phòng còn có chút tự tại.

Hiện giờ một tháng Kiều Ưng Hiên có mười ngày làm nhiệm vụ trong cung, mà những ngày còn lại có bảy tám ngày, không phải ra ngoài uống rượu cùng bằng hữu đồng nghiệp, thì là ra khỏi thành cưỡi ngựa săn thú trực tiếp ngủ ở trong thôn trang, lại bỏ qua mấy ngày Dương Doanh Mạt thân mình khó chịu phải đi ngủ thư phòng, một tháng thời gian hai vợ chồng ngủ trên cùng một giường bất quá chỉ có năm sáu ngày.....

Đối với hiện trạng này, Dương Doanh Mạt tồn tại bốn phần rứt rứt của nữ tử danh giá, tất nhiên là chưa bao giờ từng chủ động yêu cầu, mà Kiều Ưng Hiên, cũng càng ngày càng cảm thấy mình chỉ là ‘làm theo phép’, khoái cảm trong thân thể vẫn còn, nhưng trong lòng cũng dần dần mệt mỏi.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Bởi vì sinh thần của Trung thân vương không phải ngày nghỉ, cho nên thời gian mời mọi người dời lại sau, mà hai ngày này Kiều Ứng Hiền tuy rằng đều nghỉ ngơi, nhưng là không muốn đi quá sớm, cho nên hần ở nhà chơi với đứa nhỏ nửa ngày, lại ở nhà huynh trưởng chơi với mấy đứa nhỏ nửa ngày, cuối cùng cò đến lúc sắp đến giờ, lúc này mới đi theo Kiều Ứng Trạch cùng Cung Trác Lương đi Thân vương phủ.

Sau khi Kiều Ứng Hiền bọn họ đến, khách nhân được mời tổng cộng mới hai mươi mấy người, đều là người trẻ tuổi, và lại đại đa số đều là Kiều Ứng Hiền thông qua quan hệ của Lư Tử Kiện mà quen biết một chút, mọi người vây quanh một bàn rượu nói một chút về những chuyện thú vị, ở chung với nhau cũng xem như tự tại.

Nương theo động tác rót rượu trộm ngắm người ngồi ở chủ vị một chút, Kiều Ứng Hiền thầm nghĩ hần hôm nay uống không ít rượu, những người này như thế nào vẫn ép hần uống nhiều như vậy, cũng không sợ chộc giận vương gia. (PH: ẻm lo cho chồng nha~~~~~)

“Ứng Hiền, nghĩ cái gì vậy, mời rượu đi a, còn thiếu một mình người chưa kính a.”

Lư Tử Kiện thấy mọi người đều kính rượu mà Kiều Ứng Hiền cũng chưa động đậy gì, nghĩ thầm người này sao còn câu nệ như vậy, quen biết Trung thân vương cũng biết hần không phải người tự cao tự đại, ở chung vô cùng tốt.

“Nga.”

Thanh âm Lư Tử Kiện không nhỏ, Kiều Ứng Hiền thấy ánh mắt người nọ liếc về phía mình, tự nhiên cũng không giả làm mè, đành lên tiếng xuất hiện bên cạnh chủ vị, dưới nụ cười cùng ánh mắt nhìn chăm chăm của người kia nói hai câu chúc phúc khô khan. Mà Trung thân vương sau khi nghe xong vẫn mỉm cười ôn nhu tao nhã như cũ, bưng chén rượu lên uống cạn.

“Cái kia, hạ quan mạo phạm, vương gia ngài tùy ý là tốt rồi. Say khó chịu.”

Thân thủ theo bản năng ngăn cản Tư Thiệu, Kiều Ứng Hiền tại ánh mắt mỉm cười vì say của đối phương nhìn chăm chú, chỉ cảm thấy trên mặt nóng lên, nói xong liền vội nương theo động tác uống rượu mà thu tay về.

“Là có chút say, nhưng rượu người kính.”

Đem về quần bách của Kiều Ứng Hiền để trong mắt, ý cười trong mắt Tư Thiệu càng đậm, nói đến một nửa liền nâng chén uống một hơi cạn sạch, mà kế tiếp lại không có ý tứ muốn mở miệng.

Tâm Kiều Ứng Hiền vốn đang treo lơ lửng lại run lên, nhưng đối phương đình chỉ câu chuyện hần cũng không tiện hỏi tiếp, liền thừa dịp người bên ngoài cùng Tư Thiệu nói chuyện mà trở về chỗ ngồi, nhưng ngồi một hồi lại cảm thấy có chút ối bức không thoải mái, liền gọi một thị nữ lại đây, dùng lý do lấy có chuẩn ra ngoài thông khí.

“..... Các người cứ tự do vui vẻ, bốn vương không hầu chuyện được.”

Dư quang liếc thấy Kiều Ứng Hiền rời khỏi chỗ ngồi, ngón tay cầm ly rượu của Tư Thiệu hơi hơi động, chén rượu kia liền rơi xuống vạt áo, dính một mảnh nước, Tư Thiệu nói với mọi người một tiếng, liền đứng dậy đi thay quần áo.

Kiều Ứng Hiền mới được thị nữ kia dẫn ra đại sảnh, chỉ thấy thái giám đến đưa thiệp mời cho mình tới hành lễ, sau đó kêu thị nữ kia trở về, chính gã dẫn Kiều Ứng Hiền đi ra ngoài, Kiều Ứng Hiền không nghi ngờ gì gã, tùy ý thái giám kia dẫn mình đi đi quẹo quẹo đến trước một sương phòng, sau đó Kiều Ứng Hiền tự mình đi vào sửa sang lại sạch sẽ, mà chờ khi Kiều Ứng Hiền lại trở ra, lại phát hiện người chờ ở ngoài hành lang dài biến thành một người khác.

“..... Vương, vương gia.”

Đều nói dưới đèn nhìn người đẹp ba phần, hiện giờ đèn lồng vàng nhạt người nọ một thân trường bào thuần trắng đứng ở đó, làm cho Kiều Ứng Hiền hoảng hốt cho là mình nhìn thấy bức tranh tiên nhân, đợi cho người nọ buồn cười mà buông tiếng cười khẽ, Kiều Ứng Hiền lúc này mới ý thức được hành vi nhìn chăm chăm của mình quá mất mặt, không khỏi có chút ngượng ngùng dời ánh mắt.

“Nhìn một người thực thông minh, như thế nào luôn thích rối rắm?”

Tư Thiệu đến gần Kiều Ứng Hiền vài bước, hơi hơi nghiêng người về phía trước nhìn kỹ mặt hần, phát hiện gương mặt anh tuấn mê người kia, lại có nếp nhăn mi tâm tinh tế, có thể thấy được là do thường xuyên nhíu mi để lại.

“Hạ quan thất lễ.”

Mất thấy đối phương dựa vào mình ngày càng gần, Kiều Ứng Hiền tiến không được mà lui cũng không xong hơi hơi cứng ngắt lưng, tiếng tim đập giống như đột nhiên thật lớn đến chính mình có thể nghe rõ ràng.

“Người mới bao nhiêu tuổi, làm sao có nhiều chuyện lắng như vậy, sao không học theo huynh trưởng người, y chính là một chút cũng không giống người đã hai mươi mấy tuổi, nói y chưa cập quan đều có người tin.”

Ngón tay điểm nhẹ giữa mi của Kiều Ứng Hiền, Tư Thiệu không khỏi đem người trước mắt này so sánh với vị trạng nguyên lang kia, muốn nói bộ dáng cùng khí chất Kiều Ứng Trạch nếu so với Kiều Ứng Hiền thì hơn nhiều lắm, tin tưởng nếu không có ‘nhà mẹ đẻ’ của vị nam phu nhân kia không dễ chộc, người muốn đánh chủ ý với Kiều Ứng Trạch tuyệt đối sẽ không thiếu, bất quá đối Tư Thiệu mà nói, hần cố tình cảm thấy được Kiều Ứng Hiền thoát nhìn

càng. đáng yêu một chút.

“Hạ quan. Vương gia cũng biết.”

Giống như bị một lỏng tay kia của Tư Thiệu biến thành người đá, Kiều Ưng Hiên đứng thẳng tắp hạ mi mắt, hàm hồ nói vài tiếng với Tư Thiệu.

Một đêm kia mình nói bấy những gì Kiều Ưng Hiên cũng đã nhớ không rõ, nhưng giờ khắc này hẳn lại cảm thấy Tư Thiệu đều nhớ rõ, chỉ là cử chỉ của hắn hiện giờ, là lấy mình ra vui đùa, hay là nói.

“Tặng lễ sinh thân của ta là nhà ngói chuẩn bị, nhưng phần của chính ngói đâu? Còn có lúc trước ngói lấy đồ của ta, cũng còn thiếu ta một phần lễ đi.”

Nhìn ra Kiều Ưng Hiên khẩn trương, Tư Thiệu hơi hơi nghiêng người đứng ở bên cạnh hắn, xem như tránh được áp lực ngay mặt.

“Ta, hạ quan không có chuẩn bị trên người.”

Nghe được đối phương lấy ta làm danh xưng, tâm tình Kiều Ưng Hiên vốn phiền muộn lập tức tốt lên, nhưng bị Tư Thiệu nói hắn liền không biết tìm đâu ra hai phần lễ vật, Kiều Ưng Hiên không khỏi có chút xấu hổ sờ sờ trên người mình, cái gì có thể lấy ra để tặng người đều không có a.

“Nói ra còn câu nệ xưng hô làm cái gì, trên người của ngươi không mang theo ngọc gì sao?”

Tư Thiệu nói xong tầm mắt dừng trên cổ áo của Kiều Ưng Hiên, đêm đó bên bờ sông, khi Kiều Ưng Hiên uống nhiều buồn bực kéo cổ áo thông khí, hắn chính là thấy một sợi dây hồng.

Vô luận là quý tộc hay bình dân đều thích đeo ngọc bội trên người hải tử, để hy vọng ngọc có thể hộ thân trừ tà bảo hộ bọn họ, Tư Thiệu cũng có không ít, trong đó còn có cái do ngự ban thưởng vật, hẳn tuy rằng bởi vì xuất thân thấp kém ở trong cung cũng không được sủng ái, nhưng đồ vật nên có cũng chưa bao giờ thiếu phần hắn.

“Nga! Đây. Nếu vương gia không chê.”

Kiều Ưng Hiên hiện tại đã là vương gia nói một tiếng hẳn làm một động tác, nghe vậy vội đem ngọc bội kỳ lân trong áo lấy ra, mà hắn vừa mới tháo từ trên cổ xuống, bên kia Tư Thiệu đã động thủ đoạt lấy.

“Đây xem như lễ vật sinh thân ngươi cho ta, ta cũng không thể chỉ chiếm tiện nghi của ngươi, đây là ta từ nhỏ đã đeo trong người, xem như là đáp lễ với ngươi, về phần ngươi còn thiếu ta một phần lễ trước đây ta sẽ nhớ kỹ, sau này lại nói sau.”

Tư Thiệu nói xong đem ngọc của Kiều Ưng Hiên đeo lên cổ của mình, đem ngọc bội nhét vào trong áo, lại từ trong tay áo lấy ra một khối ngọc khác, tự tay đeo cho Kiều Ưng Hiên đang ngây người, Tư Thiệu vẻ mặt thích ý xoay người đi trước.

Tư Thiệu lần này đưa ngọc bội cho Kiều Ưng Hiên tuy nói không phải là tốt nhất, nhưng lại là do mẫu phi của hắn tặng, Tư Thiệu bình thường hay mang theo nhất.

“Sao lại giống như.”

Vuốt hoa văn của khối ngọc bội xa lạ, Kiều Ưng Hiên chợt nhớ đến, giữa nam tử trao đổi ngọc bội bên người chính là ý tứ ‘kết giao bằng hữu’, hay là ý tứ nhận thức ‘kết giao bằng hữu’, chẳng kể vương gia hắn. Nhanh chóng đem ý nghĩ ‘mạo phạm’ này vẩy bỏ đi, trong đầu Kiều Ưng Hiên toàn là dấu chấm hỏi lung lay trở về đại sảnh, lại không phát hiện khoe miệng mình giờ lên một độ cung căng ngày càng rõ ràng.

Mà bên kia vừa trở về đại sảnh, Tư Thiệu cũng như vậy mỉm cười để mặc cho bọn họ chúc rượu, tầm mắt lại luôn lơ đãng lưu luyến trên người Kiều Ưng Hiên. Không vội, chúng ta vẫn còn thời gian.

Mặt khác chuyện đáng nhắc tới, một vòng rượu lúc mới bắt đầu ngoài chén rượu uống cùng Kiều Ưng Hiên ra, Tư Thiệu tiểu vương gia uống kỳ thật đều là nước trộn với rượu a đều là nước.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Phiên Ngoại Các Bánh Bao + Ưng Hiên

Kiên Vô ngày mười lăm tháng ba năm bốn, lại đến ngày đoàn tụ của Kiều gia do các trưởng bối quy định, khác với thường ngày chỉ có một bữa ăn phong phú, hôm nay Đông phủ chính là vô cùng náo nhiệt bận rộn, bởi vì một nhà Đại lão gia của Tây phủ cuối tháng sẽ rời khỏi kinh thành, cho nên lúc này chính là ngày đoàn tụ cuối cùng trong năm, tất cả mọi người đều đặc biệt coi trọng.

Vì quy củ từ trước tới giờ của Hàn lâm viện, nhóm Hàn lâm mới ở kinh một năm sau đó đều phải ra ngoài đi trải nghiệm một năm, sau đó lại quay về Hàn lâm viện tiếp tục nhiệm vụ, dựa vào đánh giá thành tích, hoặc ở lại kinh hoặc thả ra ngoài, năm đó Cung Trác Tường là theo quy củ này mà làm việc, Kiều Ứng Trạch đương nhiên cũng không ngoại lệ, chỉ là so với nhóm Hàn lâm khác chỉ mang theo tùy tùng, thậm chí nghèo khó đến chỉ mang theo gã sai vặt thì có chút bất đồng. Kiều Ứng Trạch lần này rời nhà cũng là một nhà bốn người đều đi cùng.

“Lương nhi a, hai đứa trẻ còn nhỏ như vậy, muốn bọn nó đi ra ngoài cùng các người một năm, có phải bọn nó rất khổ không? Nếu người yên tâm, đem bọn nó để lại bên người tổ mẫu, cũng sẽ không để cho bọn nó chịu ủy khuất.”

Lão phu nhân ngồi trên tháp tay trái ôm Kiều Mẫn Ngôn, tay phải ôm Cung Cẩm Hiền, thật sự là để cho bọn họ đi đều luyện tiếu, tôn nhi là bắt buộc phải làm theo quy củ của triều đình, nhưng để cho bọn nhỏ cùng đi chịu khổ, cũng có chút không cần thiết, chỉ là chuyện này là do Cung Trác Lương quyết định, lão phu nhân cũng không thể thẳng thắn phản đối.

Hiện giờ tuy nói Kiều Ứng Trạch là quan viên, nhưng lão phu nhân biết người làm chủ chân chính trong nhà bọn họ, kỳ thật là cháu dâu nam này, mà nàng hiện tại đối với thái độ của Cung Trác Lương, cũng không bắt gặp đối đãi như là cháu trai.

“Lương nhi tất nhiên là tin tưởng tổ mẫu, chỉ là cảm thấy cơ hội khó có được, muốn mang hai đứa nó ra ngoài làm quen, nam hài tử mà, không thể quá nuông chiều.”

Đem tách trà trong tay để lên bàn, Cung Trác Lương thần thái cung kính trả lời lão phu nhân, khuôn mặt tuấn tú đã hoàn toàn bày ra ý cười ôn nhã.

Tuy nói trên danh nghĩa Cung Trác Lương là một người vợ, nhưng giữa tháng hai năm nay, hẳn đã là Cung gia lão gia —— cũng nhờ sự chủ trì của phụ thân hiện tại của hắn, được quang minh chính đại làm lễ cập quan, được tên chữ, hơn nữa, hẳn hiện giờ đã cao hơn Kiều Ứng Trạch hai tấc, khuôn mặt Kiều Ứng Trạch lại non mịn không thấy già, lúc đứng chung một chỗ thật khó mà nói ai lớn hơn ai đâu.

“Đúng vậy tổ mẫu, tôn nhi lần này chỉ cần đi tìm hiểu nội quy của các địa phương, cũng không có gì vất vả, càng giống như là đi du ngoạn, mang theo hai đứa nó, ta cũng tự mình dạy bài học cho bọn nó.”

Biết lão phu nhân luyện tiếu đứa nhỏ, Kiều Ứng Trạch cũng khuyên hai câu, kỳ thật nói đọc sách gì đó đều là lấy cớ, quan trọng nhất là y cũng luyện tiếu bọn nhỏ, thật sự phải đem mấy đứa nhỏ bỏ lại kinh thành một năm không gặp, Kiều Ứng Trạch sợ là chính mình sẽ chịu không được.

“Điều này cũng đúng, nhi tử của trạng nguyên lang, không ở bên cạnh thật đúng là sợ người chế giễu, chỉ là đi theo dọc đường một nhọc, đã an bài tốt chưa?”

Nghe Kiều Ứng Trạch nói không vất vả, trong lòng lão phu nhân nhẹ nhàng một chút, lại nghe y nói đến bài học của bọn nhỏ, trong giọng nói không khỏi mang theo hương vị tự hào, ba năm mới có một trạng nguyên lang, đây là cháu ngoan do tự tay nâng nuôi lớn.

“Tổ mẫu cứ yên tâm, Ứng Trạch đi nơi nào đều có chi nhánh của hiệu sách, bọn họ sẽ an bài hết tất cả, mà ăn, mặc, ở, đi lại dọc đường đều đã kêu người chuẩn bị tốt, nhất định sẽ không làm khổ bọn họ.”

Cung Trác Lương nói bọn họ, tất nhiên chính là một lớn hai nhỏ trong nhà, hẳn thân thể khỏe mạnh, loại ‘lữ hành đường dài’ này không có ảnh hưởng gì, nhưng ba người một người so với một người càng chiều chuộng hơn, Cung Trác Lương cũng không dám quoa loa tùy ý, mục tiêu một năm này của hắn a, chính là để Kiều Ứng Trạch ra ngoài đi bộ một vòng cũng không bị sụt cân.

“Lương nhi làm việc tổ mẫu yên tâm, các tiểu tâm can a, hôm nay sao lại im lặng như thế?”

Lão phu nhân thấy bọn họ an bài tốt rồi, thì cũng không nói gì thêm nữa, cúi đầu nhìn hai đứa nhỏ đang thành thật dựa vào ngực mình, thấy bọn nó nước mắt lưng tròng nhìn mình, lão phu nhân không khỏi đau lòng ôm bọn nó dỗ dành.

“Lão tổ mẫu, Mẫn Ngôn luyện tiếu ngài.”

Kiều Mẫn Ngôn đã sáu tuổi khuôn mặt vẫn trắng nõn vù vù thịt như trước, mày rậm mắt to lại thích cười, hiện giờ thật là danh xứng với thực là một đương quang tiểu mỹ nam tử, chỉ là lúc này trên mặt nó không có tươi cười đáng yêu như xưa, người cũng dính vào lòng lão tổ mẫu của nó không muốn rời.

Tuy rằng có thể cùng các phụ thân ra ngoài du ngoạn Kiều Mẫn Ngôn thật cao hứng, nhưng vừa nghĩ tới sẽ rất lâu không được nhìn thấy lão tổ mẫu yêu thương bọn nó, nhị thúc, tam thúc, Cung gia tổ mẫu, đại bá phụ, đại bá mẫu, Lư bá phụ vẫn còn có đường huynh đệ tỷ muội, nó cảm thấy rất luyện tiếu a, bất quá nó luyện tiếu nhất vẫn là phụ thân cùng nhị đệ, tuyệt đối không muốn rời khỏi bọn họ đâu, cho nên chủ có thể xin lỗi lão tổ mẫu bọn họ!

“Lão tổ mẫu, Hiền nhi cũng luyện tiếu ngài.”

Không đáng yêu giống Kiều Mẫn Ngôn, bộ dáng Cung Cẩm Hiền như trước đáng yêu xinh đẹp hơn nữ hài tử rất nhiều, tuy rằng bản tính nó cũng không phải thích thân cận người bên ngoài, nhưng vì dỗ cho ca ca cao hứng, nó cũng học theo Kiều Mẫn Ngôn kề cận lão phu nhân.

Đối với các người thân thương yêu nó, Cung Cẩm Hiền cũng sẽ có chút luyện tiếu, nhưng ở trong lòng của nó, cao hứng nhất vẫn là có thể cùng các phụ thân rời khỏi kinh thành, như vậy phụ thân sẽ không vì làm việc ban ngày không thấy mặt, lực chú ý của ca ca cũng sẽ không bị người bên ngoài chia bớt đi!

“Xem bộ dáng này thực chọc người yêu thương mà.”

Lão phu nhân bị hai tiểu tử kia nói ngon nói ngọt dễ cho vui vẻ, để cho nha hoàn mang giày mới đến cho bọn nó, cũng tự tay mang cho tụi nó, thấy lớn nhỏ đều vừa chân, lúc này mới đem bọn nó ôm vào lòng một lần nữa, mà lúc này, Kiều Ứng Hiền tan ca trực cũng mang Kiều Mẫn Nhân cùng Kiều Y Nguyệt về tới, về phần Kiều Mẫn Nghĩa vì hai ngày nay có chút nóng, liền ở lại trong phòng không cùng đến.

“Nhị đệ chúc mừng người, đệ muội lại có hi, người nên chăm sóc nàng nhiều chút.”

Đội Kiều Ứng Hiền chào hỏi lão phu nhân xong, Kiều Ứng Trạch cười chúc mừng hân một câu, lúc bọn họ vừa mới đến chợt nghe lão phu nhân nói, Dương Doanh Mật được chẩn đoán có thai là có thai hơn hai tháng, chính là lần trước sinh con ảnh hưởng đến thân thể, bộ dáng mang thai lần này tựa hồ không quá ổn, hiện giờ cả nhà đều phá lệ chăm sóc thân thể nàng kỹ lưỡng, hôm nay vẫn ở trong phòng nghỉ ngơi không làm gì.

“Cảm ơn đại ca, đệ đệ hiểu được.”

Kiều Ứng Hiền nghe vậy vội cười đáp lại, chỉ là lúc xoay người ngồi xuống nụ cười trên mặt lại nhiễm một tia xấu hổ bất đắc dĩ, chỉ là có chút tâm sự người trong nhà hẳn cũng không thể nói. Ngày hôm qua mời đại phu chẩn đoán xác thực, người họ hiện tại chắc là cũng đã biết đi.

“.....”

Dư quang nhìn đến thần sắc không được tự nhiên của Kiều Ứng Hiền, Cung Trắc Lương nhớ tới lúc sáng sủa ung dung của hắn trước kia, trong lòng ảm ảm có chút phỏng đoán, hẳn biết quan hệ của hai vợ chồng Kiều Ứng Hiền luôn luôn bình thản, cũng giống như các nam nam nữ nữ cưới nhau do sắp đặt, giữa vợ chồng chính là lợi ích của hai bên gia tộc, căn bản là không có tình yêu, cho nên Kiều Ứng Hiền có thể kiên trì lời thề không cưới vợ bé của mình như vậy, Cung Trắc Lương bội phục hắn rất nhiều, cũng thật sự đáng tiếc thay cho Kiều Ứng Hiền. Chỉ hy vọng hắn lúc này đây, có thể gặp được người thật lòng đối với hắn.

Kiều Ứng Hiền mới vừa ngồi xuống chỗ của mình, Kiều Ứng Tử mang theo đệ đệ Kiều Ứng Nhiên đã trở lại, ngay sau đó chính là một nhà Kiều Viện Âm theo vào.

Mọi người lại náo nhiệt chào nhau một phen, lại mời bọn Kiều phu nhân đi ra, lúc này mới ngăn một tấm bình phong đem thức ăn lên chính thức khai tiệc, trong đó các nam nhân cùng Kiều Ứng Tử một nửa nam nhân ngồi ở gian ngoài, trong phòng còn lại là lão phu nhân, Kiều Viện Âm mang theo một đám nhóc con vây quanh một bàn.

Lúc chính thức ăn cơm không thể nói chuyện, lão phu nhân ngồi trên chủ vị để bọn nha hoàn hầu hạ chậm rãi ăn cơm, ánh mắt đảo qua vài đứa nhỏ trên bàn ăn, trong lòng không khỏi có chút cảm thán.

Thứ tôn nhỏ nhất tạm thời không nhắc đến, từ Kiều Y Nguyệt cùng Kiều Mẫn Nhân hai cháu cô được đưa đến bên người nàng để dạy dỗ, nàng thật đúng là tổn không ít tâm tư để dạy dỗ quy củ cho bọn nhỏ, hai hài tử quả thật không chịu thua kém, còn nhỏ tuổi đã có thể đem những gì nàng dạy mà lĩnh ngộ được thật thật bất bất, làm cho nàng thập phần an ủi tuổi già, nhưng rất nhiều chuyện đều là không so được với không biết, hiện giờ vài đứa nhỏ như vậy tụ lại với nhau, hai tỷ đệ Kiều Y Nguyệt thật không bằng Cung Cẩm Hiền.

Động tác quy củ giống nhau, Cung Cẩm Hiền cũng là tuổi nhỏ nhưng động tác thập phần thuần thục tự nhiên, giống như từ trong xương cốt liền lộ ra khí phái sang trọng quý phái, mà hai tỷ đệ Kiều Y Nguyệt, còn nhiều vẫn là vẻ gò bó không tự nhiên, lão phu nhân biết Cung Cẩm Hiền thường xuyên học quy củ ở trước mặt Cung phu nhân Cung gia, liền nghĩ vị phu nhân kia quả thật là danh bất hư truyền.

Sau khi ăn xong, đội bọn nha hoàn dọn bình phong, một ả nữ đổi sang trà, lão phu nhân để cho bọn nhỏ ngồi trên tháp cùng chơi. Các người lớn tụ lại một chỗ nói chuyện, cũng gọi Kiều Viện Âm đã mang thai hơn sáu tháng đến ngồi bên cạnh mình, quan tâm và câu thân thể của nàng.

Sau khi cưới Kiều Viện Âm trọng phu vẫn chưa cưới vợ bé, nàng tuy đã mang thai con trai trưởng, nhưng là không đành lòng dưới gối trọng phu tịch mệnh, lúc này mới thuận lợi có cái thai thứ hai, thật đúng là làm nàng thư thái rất nhiều, lão phu nhân cũng thực cao hứng thay nàng.

Nhóm người lớn bên kia cười nói vui vẻ với nhau, không khí của các bánh bao bên này cũng có chút không vui vẻ, lúc này sáu cái bánh bao đang ngồi với nhau, tuy rằng ngồi cạnh kề với nhau, nhưng nhìn kỹ lại có thể phát hiện là chia làm hai nhóm một nhóm ba đứa.

Trong đó Kiều Ứng Nhiên làm tiểu thúc tuy rằng bối phận cao, nhưng dù sao cũng mới sáu tuổi, bình thường lại quen nghe lời Kiều Y Nguyệt, lúc này đang cùng Kiều Mẫn Nhân một trái một phải ngồi bên cạnh Kiều Y Nguyệt, yên lặng chơi đồ chơi ở một bên. Mà ở bên cạnh bọn họ, Kiều Mẫn Ngôn, Cung Cẩm Hiền đang đem tiểu Trương Lộ bốn tuổi đặt ở giữa bọn họ, một người hồng đệ đệ chơi một người tiếp tục chơi đệ đệ.

“Lộ Lộ, nhanh cười với nhị ca một cái.”

Thấy Trương Lộ đang cúi đầu về mặt tò mò nhìn Kiều Mẫn Ngôn chơi ngựa gỗ, Cung Cẩm Hiền ôm nó giống như một cục thịt, cười ngọt ngào nghiêng đầu hôn một cái lên mặt nó, nó thật sự rất thích gương mặt nhỏ nhỏ của Lộ đệ đệ a.

“Hắc hắc.....”

Trương Lộ hiển nhiên là đã bị hôn thành thói quen, cũng cười lại, nghe vậy ngẩng đầu hướng về phía Cung Cẩm Hiền cong lên khoe miệng hắc hắc hai tiếng, lộ ra hai cái má lúm đồng tiền cho nó xem, liền nhận cơ hội hôn lại nhện ca của nó.

“Lộ Lộ, các ca ca phải đi xa nhà, phải một thời gian ngắn không gặp được Lộ Lộ, mấy món đồ chơi này là cho Lộ Lộ, Lộ Lộ phải nhớ các ca ca a.”

Kiều Mẫn Ngôn cười ha hả nhìn hai người bọn họ, ngoắc nha hoàn bên cạnh lấy qua một cái bố bao bỏ bên người Lộ Lộ.

Đối với tiểu đệ đệ vừa nhu thuận vừa đáng yêu, hấn cùng nhị ca ca đều là thật tâm yêu thích, cho nên hai huynh đệ bọn họ có cái gì tốt, đều nhớ rõ giữ lại một phần cho nó.

“Một thời gian ngắn là bao lâu? Có năm ngày sao?”

Trương Lộ nhìn nhìn mấy món đồ chơi lại không đụng vào, mà là một tay ôm cánh tay Cung Cẩn Hiền sát lại bên người nó, một tay cầm tay Kiều Mẫn Ngôn không buông tay, năm ngày không thấy các ca ca, Trương Lộ ngấm lại đã cảm thấy khó chịu.

“Phải một năm, so với năm ngày lâu hơn rất nhiều.”

Kiều Mẫn Ngôn đối với khái niệm thời gian đã rất rõ ràng, tất nhiên là biết một năm rất lâu, nhưng hấn còn chưa nói xong, đã bị Cung Cẩn Hiền kéo ống tay áo, hấn liền theo quán tính dừng lại, để cho Cung Cẩn Hiền đi trả lời.

“Lộ Lộ ngoan, sẽ không lâu, Lộ Lộ đợi đến lúc mặc áo bông lại cởi ra, các ca ca sẽ trở lại.”

Thấy Trương Lộ cong khoe miệng nhỏ nhắn vẻ mặt mát hừng, Cung Cẩn Hiền vội sờ sờ đầu của an ủi, trong lòng cũng êm, thật muốn đem Lộ đệ đệ đi cùng, nhưng Cung Cẩn Hiền tưởng tượng mình luyến tiếc rời khỏi các phụ thân như vậy, Lộ đệ đệ khẳng định cũng không muốn rời khỏi cha mẹ của mình, nó cũng không nói gì đến việc dẫn Trương Lộ đi theo.

“Nga.”

Trương Lộ vừa nghe nghĩ thầm mình về nhà sẽ đem áo bông mặc vào, sau đó ngày mai cởi ra, có thể nhìn thấy các ca ca, này chuyển buồn thành vui, vô cùng cao hứng đề cho Kiều Mẫn Ngôn dạy chơi đồ chơi, đùa nghịch đồ chơi mới.

“Dì, dì, chúng ta sau khi đi, sẽ mang lễ vật cho Lộ đệ đệ, người nên nói với Lộ đệ đệ về chúng ta, không thể để cho nó quên chúng ta a.”

Cung Cẩn Hiền thấy Trương Lộ lại cao hứng, ánh mắt vòng vo chuyển đứng dậy chậm rãi đến ngồi bên cạnh Kiều Viện Âm, ôm cổ nàng ghé vào lỗ tai nàng, nhỏ giọng dặn dò.

Nó nhớ rõ tiểu phụ thân nói tiểu hài tử hay quên, nhưng hai huynh đệ bọn họ rời đi một năm, rồi khi trở về Lộ đệ đệ cũng không nhớ rõ bọn họ.

“Dì nhớ rõ, cũng sẽ không để cho Tiểu Lộ quên các ca ca của nó a.”

Lỗ tai bị Cung Cẩn Hiền thổi ra nhiệt khí có chút ngứa, Kiều Viện Âm nhịn không được dùng khăn che miệng nhẹ nhàng nở nụ cười, sau đó sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Cung Cẩn Hiền, trong lòng cảm khái thật sự là nhanh quá.

“Sẽ không, dì yên tâm đi!”

Được Kiều Viện Âm hứa hẹn, trong lòng Cung Cẩn Hiền nhớ rõ, quay đầu nhìn thấy ba người Kiều Y Nguyệt bọn họ tiến đến bên người Kiều Mẫn Ngôn, nó vội chạy chậm trở về bỏ nhào vào trong lòng Kiều Mẫn Ngôn, ôm lấy cánh tay hấn đề phòng mà nhìn về phía Kiều Y Nguyệt.

Tuy nói tiểu hài tử không mang thù, nhưng chung quy đối với đường muội muốn ‘đoạt ca ca’, Cung Cẩn Hiền thật đúng là như thế nào cũng đều không thích nổi!

“Hừ.”

Kiều Y Nguyệt vốn đang nói cười vui vẻ cùng Kiều Mẫn Ngôn, vừa thấy Cung Cẩn Hiền trở lại lại mang vẻ mặt chán ghét nhìn mình, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi cũng nghiêm lại, nhưng nghĩ tới mẫu thân mình cùng nhị ca này hảo hảo ở chung, nàng liền chu cái miệng nhỏ nhắn buồn không lên tiếng mà chơi đồ chơi của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra thần sắc ủy khuất. Thầm nghĩ nếu không thấy đệ đệ ta thích các người, ta mới không thèm đi qua bên các người đâu.

Đại ca ca còn đỡ chút, nhị ca ca này, làm sao có bộ dáng của người làm ca ca a, mỗi lần thấy chúng ta không cho chút hòa nhã, nhưng bộ dạng lại đẹp hơn ta. Tóm lại nhị ca đáng ghét nhất!

“Tỷ.”

Kiều Mẫn Nhân vốn đang ngượng ngùng cùng Trương Lộ chơi đồ chơi, thấy tỷ tỷ mình lại cùng nhị ca đối nhau, do dự một chút liền buông đồ chơi ngồi lại bên cạnh Kiều Y Nguyệt, xem như an ủi nàng.

“Hiền nhi.”

Kiều Mẫn Ngôn thấy thế sờ sờ lưng Cung Cẩn Hiền trấn an nó, để cho nha hoàn cầm hai bao đồ chơi khác lại đây, ý bảo nó đi qua gọi đại muội muội, dù sao cũng là ở nhà người ta.

“Đại muội muội, những thứ này là tặng người cùng tam đệ.”

Trong lòng Cung Cẩn Hiền không muốn, nhưng là biết không thể không có lễ nghĩa, liền đem một cái tay nải để bên người Kiều Y Nguyệt, cười cười xem như chủ động cầu hòa, sau đó lại đem tay nải khác đưa cho Kiều Ứng Nhiên, bối phận của người ta là thúc thúc a, đồ vật đương nhiên là đưa riêng.

“Cám ơn đại ca ca..... nhị ca ca.”

Kiều Y Nguyệt trừng mắt nhìn bao đồ chơi, sau đó cười tủm tỉm cảm ơn Kiều Mẫn Ngôn, nhân tiện cũng liếc mắt nhìn Cung Cẩn Hiền một cái, thu hồi ý cười quay lại tiếp tục chơi cùng đệ đệ.

Mà đại khái cũng chính là từ ngày này, Cung Cẩn Hiền cùng Kiều Y Nguyệt triển khai ‘nội chiến’ dài mười năm, làm cho sức chiến đấu liên tiếp tăng lên, ngẫu nhiên nhất trí lúc đối ngoại cơ hồ không người có thể địch lại, đây là nói sau, tạm thời lướt qua không đề cập tới.....

Đêm đó, đợi người một nhà tự giải tán, Kiều Ứng Hiền trở lại thư phòng đã thăng cấp thành phòng ngủ của hắn, tâm tư lo lắng có chút mệt mỏi, có lòng muốn đi xem người nọ, nhưng lại cảm thấy đã trễ thế này đi qua quá thất lễ, làm cho người ta nhìn thấy rất gây chú ý, nhưng nếu không đi, trong lòng hắn thật sự không yên lòng.

Từ lúc trao đổi ngọc ở Trung thân vương phủ, một năm tuy nói hai người chỉ có thể âm thầm lui tới, thời gian ở cùng một chỗ không nhiều lắm, lại đều thích cảm giác tri kỷ như vậy, cho nên vẫn chưa bước đến bước cuối cùng, nhưng tâm ý lẫn nhau cũng là đều hiểu được, hơn nữa tuy rằng người nọ nói sẽ không ảnh hưởng đến trong nhà lẫn nhau, nhưng hiện giờ lấy chữ hiếu không chỉ không đề cập đến chuyện cưới phi, ngược lại ngay cả người hầu hạ bên cạnh cũng thừa thốt, điều này làm cho trong lòng Kiều Ứng Hiền thật cảm động cũng lại cực áy náy..... (PH: Việt sub lại nè, ý anh Hiền là người nọ vì ảnh mà không cưới vợ sinh con không có người hầu hạ cho người nọ và mẹ của người nọ á.)

“Người tới, chuẩn bị chiếc xe ngựa, gia phải ra ngoài một chuyến.”

Kiều Ứng Hiền ngồi trên ghế dựa nửa ngày trong lòng đều không yên ổn, cuối cùng vẫn quyết định đi qua vương phủ xem Tư Thiệu, người nọ nếu thật sự sinh khí, chính mình cũng chạy nhanh tới dỗ dành, cùng lắm là chịu phạt là được.

Kiều Ứng Hiền bên này mới gõ cửa hông theo thói quen, chỉ thấy cánh cửa không tiếng động mở ra, lộ ra gương mặt tiểu thái giám mười phần u ám, nhưng lại dọa sợ Kiều Ứng Hiền.

“Gia của ta, ngài cuối cùng cũng tới.”

Tiểu thái giám kia ý bảo người phía sau mình đi bẩm báo vương gia, sau đó chính mình cũng dẫn Kiều Ứng Hiền đi vào bên trong, chỉ là vẻ mặt đã khôi phục thân thái bình thường, hơn nữa nửa chữ cũng không chịu nói cùng Kiều Ứng Hiền, làm hại Kiều Ứng Hiền muốn biết chút tin tức từ hắn đành sờ sờ mũi ngậm miệng lại, lo lắng đề phòng đi theo vào trong sân của Tư Thiệu.

Mà lúc này đây, Kiều Ứng Hiền không có bị dẫn đến thư phòng của Tư Thiệu, mà là trực tiếp quẹo đến phòng ngủ, cước bộ Kiều Ứng Hiền dừng lại một chút, vẫn là nghĩa vô phản cố mà đi theo vào, liền thấy người nọ đang ngồi trên tháp ở gian ngoài uống trà, ánh mắt nhìn về phía mình trước sau như một đều thực ôn hòa, Kiều Ứng Hiền không khỏi buông lỏng tâm.

“Ứng Hiền đến đây a, các người đều lui xuống đi.”

Trên mặt Tư Thiệu hiện lên ý cười thân thiết, phát phát tay ý bảo hai thái giám tâm phúc hầu hạ trong phòng đi xuống, sau đó đứng dậy đi tới bên cạnh Kiều Ứng Hiền.

Mà hai thái giám kia lên tiếng trả lời cáo lui, ra khỏi cửa nhưng không khỏi nhìn nhau cười khò, thầm nghĩ trong thư phòng chủ tử ngài một sân nhà đều là mảnh vỡ, bọn nha hoàn còn chưa quét xong a.

“Cái kia..... người có biết ha?”

Kiều Ứng Hiền có chút không yên mà đứng ở đó, thấy Tư Thiệu đi đến trước mặt mình, thì thảo hời một câu.

“Àn.....”

Đem Kiều Ứng Hiền xoay người lưng dán vào lòng ngực mình, Tư Thiệu đem cằm đặt trên vai của hắn nhẹ nhàng lên tiếng, mi mắt rũ xuống che đi suy nghĩ trong đáy mắt của mình.

“Thực xin lỗi, ta.....”

Tư Thiệu phản ứng im lặng như vậy làm cho trong lòng Kiều Ứng Hiền càng thêm không nổi, nhưng bị hắn ôm như vậy, Kiều Ứng Hiền lại không có cách nào nhìn thấy vẻ mặt của hắn, trong lúc nhất thời càng không biết tả lời thế nào.

“Các người là vợ chồng.”

Tư Thiệu thân nhiên lên tiếng, tỏ vẻ có thể hiểu được, nhưng là chưa nói không trách tội.

Vì thân phận địa vị của hai người bọn họ, muốn thoải mái kết giao như người bên ngoài là không thể được, Tư Thiệu lại không muốn bởi vì thân phận hoàng tộc của mình, mà để cho người bên ngoài đội nước bẩn Kiều Ứng Hiền, cho nên dễ dàng tha thứ hắn có gia đình che dấu cũng là đương nhiên.

Kỳ thật Tư Thiệu biết Kiều Ứng Hiền hiện giờ một tháng ngủ trong phòng vợ hần không hơn ba đêm, nhưng như vậy mà còn có thể làm ra đứa nhỏ, này thật đúng là làm cho đường đường là Trung thân vương mảnh liệt ghen tỵ, hơn nữa là bên trong chưa ghen tỵ cực kỳ phức tạp.

Lại nói tiếp chính Tư Thiệu lúc còn trẻ cũng bị tiên hoàng ban hôn, bắt quá nàng kia chưa xuất giá đã chết non, tiên hoàng vì trấn an tình tự của gia tộc quan viên kia, hai năm không chỉ hôn cho Tư Thiệu, sau đó tiên hoàng bệnh nặng tiếp tục chậm trễ, thẳng đến khi hoàng đế kế vị, Tư Thiệu lại thủ hiếu, cho nên mới kéo dài tới hơn hai mươi mà chưa lập phi, rồi sau đó hần lại coi trọng Kiều Ứng Hiền.

“Hôm nay người chạy đến đây, vậy chờ đi.”

Phát hiện ra lo sợ của Kiều Ứng Hiền, trong lòng Tư Thiệu yên lặng thở dài, thấp giọng nói bên tai Kiều Ứng Hiền một câu.

“Àn.”

Lỗi tai truyền đến xúc cảm ôn nhu làm cho trên người Kiều Ứng Hiền run lên, chỉ cảm thấy nơi tiếp xúc của hai người đều nổi lên từng trận khô nóng, cuối cùng hướng về phía bụng dưới của mình, Kiều Ứng Hiền không khỏi nuốt nước miếng, âm thanh khàn khàn đáp ứng.

“Qua một hồi ta muốn ra thôn trang ngoại thành ở mấy ngày, vừa lúc trải qua ngày nghỉ cùng người, cùng nhau đi thôi.”

Tay trái nhẹ nhàng xoa hầu kết trượt cao thấp của Kiều Ứng Hiền, khoe miệng Tư Thiệu hơi hơi gợn lên, thanh âm không khỏi càng thêm từ tính.

“Được.”

Đội Tư Thiệu nói xong, Kiều Ứng Hiền quay người lại ôm lấy thắt lưng của hần, đã không chịu nổi chủ động hôn lên, để cho thân thể kẻ sát trực tiếp nói cho lẫn nhau biết khát vọng của mình.

Bởi vì Kiều Ứng Hiền chủ động mà hơi hơi mở to mắt, Tư Thiệu ở lúc đầu kinh ngạc sau đó, liền mỉm cười đỡ lấy Kiều Ứng Hiền hôn đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Cưới Không Được? (Thượng)

Ngày 18 tháng 8 năm Kiền Vô thứ chín, sinh thần của đại tỷ cùng đại công tử Đông phủ Kiều gia, nhưng không khí toàn bộ quý phủ lại rất trầm, và lại không mời rượu đãi khách, bởi vì chủ mẫu Đông phủ Dương thị bị bệnh nặng, hiện giờ tình huống có chút không tốt.

“Phu nhân hiện tại thế nào? Hôm kia lúc ta tiến cung không phải đã tốt hơn sao, như thế nào đột nhiên lại không tốt?”

Buổi chiều nhận được thông báo của người nhà, Kiều Ứng Hiền vừa hết ca trực liền vội vã trở về, đi vào phòng ngủ thấy đại nha hoàn ra đón, hần đi qua hạ giọng truy vấn một câu.

Từ mùa thu năm Kiền Vô thứ tư, Dương Doanh Mạt khó sinh sinh ra đứa con thứ ba Kiều Mẫn Lễ, thân thể của nàng hoàn toàn không thể mang thai được nữa, vì thế Dương Doanh Mạt thập phần sầu lo, dù sao nhà mẹ đẻ của nàng cùng nhà chồng không hợp, cho nên lo sợ làm nhà chồng ghét bỏ, lo lắng Kiều Ứng Hiền vì con nôi dòng mà cưới vợ bé, cho nên khẩn trương sầu thương một chút, nhưng đối Kiều Ứng Hiền mà nói có thể có ba nam một nữ đã là phúc khí của mình, cho nên đối với Dương Doanh Mạt tất nhiên là chỉ có cảm kích không có nửa điểm ghét bỏ, lão phu nhân cũng thương tiếc nàng, cho nên để người trong nhà dốc lòng chiều cố, Dương Doanh Mạt cũng chậm rãi khôi phục tinh thần.

Chỉ tiếc thân thể sầu thương lúc ở cũ không thể khôi phục hoàn toàn, rốt cuộc sau một hồi phong hàn mùa thu năm nay, giống như là làm thế nào cũng không chuyển biến tốt đẹp được.

“Hồi bẩm lão gia, vốn hôm qua phu nhân đã hạ sốt, buổi chiều thái thái nhà mẹ đẻ qua đây. Mang theo Dương ngũ tỷ, cùng phu nhân nói chuyện một lát, các nàng đi rồi phu nhân vẫn lau nước mắt, buổi tối liền có chút nóng, uống thuốc cũng không thấy bớt, đến chiều hôm nay thì thân thể không tốt lên được.”

Nha hoàn đáp lời là Khôi Nhi sau khi vào kinh thì thu về bên người, nha hoàn của hồi môn của Dương Doanh Mạt đều gả ra ngoài hết, liền trở thành người Dương Doanh Mạt tín nhiệm nhất, nàng rất trung thành với Dương Doanh Mạt, cho nên lúc này nhắc tới mẫu thân cùng muội muội của Dương Doanh Mạt, trên nét mặt không khỏi mang một chút phần uất.

“Các nàng. quên đi, ta vào xem phu nhân.”

Nghe thấy nói đến Khôi Nhi của nhạc mẫu mình, Kiều Ứng Hiền không khỏi hơi hơi nhíu mày, xoay người vào buồng trong.

Tuy rằng hần có thể hiểu được suy nghĩ của Dương gia, nhưng ở thời điểm người khác bị bệnh lại nói đến chuyện này, đây không phải trắng trợn làm nàng ám ức sao?

“Phu nhân, người đừng ngồi dậy, nghỉ cho khỏe đi.”

Vừa đi vào phòng ngủ ngập tràn mùi thuốc đông y, Kiều Ứng Hiên thấy Dương Doanh Mạt chống tay muốn ngồi dậy, vội bước nhanh qua đỡ bả vai của nàng, nhưng thấy Dương Doanh Mạt lắc đầu kiên trì muốn ngồi dậy, đành phải kê gối thật dày phía sau lưng nàng, sao đó để nàng dựa vào thật tốt, lại cẩn thận đắp chăn cho nàng.

“Tướng công.....”

Gương mặt tái nhợt vì bệnh phỉêm hồng, Dương Doanh Mạt nhìn hành động ôn nhu của Kiều Ứng Hiên, lại nghĩ tới lo lắng cùng tận tình khuyên bảo của mẫu thân, ánh mắt đã khóc sưng đỏ lại nổi lên lệ quang.

“Đừng khóc, người không thả lỏng tâm tình hảo hảo nghỉ ngơi, thân thể làm sao tốt lên được?”

Lấy khăn gấm lau nước mắt cho Dương Doanh Mạt, Kiều Ứng Hiên nhìn thấy bộ dáng yếu ớt ủy khuất của nàng như vậy, trong lòng không khỏi có chút khổ sở cho nàng.

Thành thân mười năm, có lẽ giữa bọn họ đều không có tình yêu, nhưng làm bạn mười năm tình thân cùng dựa dẫm đã rất sâu, hơn nữa bất luận trong lòng Dương Doanh Mạt đối xử với Kiều gia thế nào, cũng chưa từng mất đi bốn phần của người làm dâu, làm vợ và làm mẹ, cho nên Kiều Ứng Hiên cũng là thật tình hy vọng nàng có thể khỏe lên, tiếp tục sống tốt cuộc sống của mình.

“Tướng công, bốn tỷ đệ Y Nguyệt, là mệnh của thiếp thân, thiếp thân thật sự không yên lòng bọn nó, cho dù là thiếp thân yên tâm ra đi, tướng công người liền..... người đáp ứng đi.”

Cổ giờ tay lên nắm lấy tay Kiều Ứng Hiên, trong lòng Dương Doanh Mạt thật sự rất không muốn, nhưng giống như mẫu thân nói, thân quyến Kiều gia hiện giờ rất bề thế, nếu mình thật sự đi, người muốn kết thân cùng Kiều Ứng Hiên tất nhiên là rất nhiều, có câu là có kẻ mẫu thì có cha dượng, nếu là ngày khác Ứng Hiên cưới một người có xuất thân cao hơn mình làm vợ kế, như vậy các con của mình làm sao có chỗ đứng trong cái nhà này, thật không bằng.....

“Phu nhân, người không nên nói điềm xấu, cho dù thật sự có một ngày như vậy, đời này của Kiều Ứng Hiên ta, cũng sẽ không cưới nữ nhân khác làm vợ kế, lại càng không để cho bọn nhỏ chịu nửa điểm ủy khuất!”

Kiều Ứng Hiên nắm lấy bàn tay gầy yếu vô lực của nàng, nhìn vào mắt nàng chân thành nói ra lời cam kết.

Nếu không thể cùng người yêu của mình thành hôn, như vậy, cả đời của mình không tái hôn, người nọ có thể cứng rắn phản kháng không cưới phi, chút áp lực này tính là cái gì?

Lại nói ca ca cùng tam đệ có tiền đồ rộng lớn, cũng không cần lo lắng cho mình, mình vốn là một vũ phu, tiền đồ làm quan gì đó, làm sao có thể so sánh với người thương chứ?

“Tướng công, người.....”

Nghe thấy Kiều Ứng Hiên đồng ý hứa hẹn, Dương Doanh Mạt không khỏi khiếp sợ mờ mịt nhìn hẩn, trong lòng nhất thời thật sự là đau buồn thêm, nước mắt không nhịn được rơi xuống, chỉ cảm thấy đời này mình có thể có được một trọng phu như vậy đã không còn gì hối tiếc, lại hối hận ngày xưa rứt rứt lại si diện, cảm thấy hẩn là một người vũ phu thích tập võ, không chịu chủ động thân cận cùng hẩn, thật sự là mất mát rất nhiều.

“Cho nên a phu nhân, nếu luyến tiếc bọn nhỏ, thì hảo hảo chăm sóc bản thân mình để có thể chăm sóc tốt cho bọn nó, chớ nhắc lại chuyện muốn ta cưới thứ muội của người.”

Thấy Dương Doanh Mạt một bên khóc một bên cười, người cũng có tinh thần hơn vừa rồi, Kiều Ứng Hiên âm thầm nhẹ nhàng thở ra, để cho Khôi Nhi hảo hảo chăm sóc Dương Doanh Mạt, chính mình xoay người đi thỉnh an tổ mẫu.

Lúc Kiều Ứng Hiên đến viện của lão phu nhân, lão phu nhân đang phân phó bọn nha hoàn bố trí đại sảnh, tuy nói Dương Doanh Mạt bị bệnh không thể đãi tiệc sinh thân cho các tăng tôn, nhưng vẫn muốn mời người trong nhà ăn bữa cơm, mà bởi vì Kiều Ứng Trạch cùng Trương Lâm đang làm việc không có thời gian đến đây, nhưng bọn Kiều Mẫn Ngôn đang học tại tộc học của Cung gia, cũng là sau khi tan học liền trực tiếp một đường đến đây.

“Bọn nhỏ tự mình chơi trước, Ứng Hiên a, người cùng tổ mẫu vào trong.”

Để cho nha hoàn ôm Kiều Mẫn Lễ bốn tuổi đi theo sau mình, Kiều Ứng Hiên đỡ laao4 phu nhân tới phòng của nàng, sau khi ngồi xuống thấp, đem Kiều Mẫn Lễ nhu thuận ôm vào trong ngực mình, sau đó bảo nha hoàn lui ra ngoài hết.

Không ngại ngừng thanh tú như Kiều Mẫn Nhân cũng không hoạt bát thông minh như Kiều Mẫn Nghĩa, Kiều Mẫn Lễ là một đứa nhỏ trầm lặng thông minh, hơn nữa có thể là vì khó sinh, thân thể bẩm sinh có chút yếu ớt, đúng là giống như bộ dáng của Kiều Ứng Trạch, lại bởi vì thân thể Dương Doanh Mạt không tốt, nó liền được nuôi dưỡng bên cạnh lão phu nhân, cũng trở thành tâm can của lão phu nhân.

“Ứng Hiên a, nghe ý tứ của phu nhân thông gia, người muốn cự tuyệt lấy ngũ tỷ Dương gia làm vợ kế, tổ mẫu muốn hỏi một chút, người rốt cục có ý kiến gì?”

Đề Kiều Ứng Hiền ngồi cạnh mình, lão phu nhân nhìn biểu cảm của hắn toát ra oai hùng trong sáng.

Tuy nói lão phu nhân cũng đau lòng Dương Doanh Mạt, hy vọng nàng có thể hảo hảo khôi phục lại, nhưng dù sao chuyện này liên quan đến tương lai của tôn nhi, nàng tất nhiên là hiểu được rõ ràng, trong lòng có tính toán tốt mới được. Mà xưa nay nam tử lấy muội muội của vợ làm vợ kế, như vậy vừa không sợ bọn nhỏ chịu ủy khuất, cũng có thể tiếp tục quan hệ thông gia, cho nên giống như là lẽ thường, hiện giờ Kiều Ứng Hiền trực tiếp cự tuyệt như vậy, nhất định là có nguyên do.

Hôm qua lúc phu nhân Dương gia tới bái phỏng, lão phu nhân cũng tận mắt nhìn thấy Ngũ nha đầu kia, tuy nói năm nay mới mười lăm, nhỏ hơn Kiều Ứng Hiền mười ba tuổi, nhưng bộ dáng thanh tú, tính tình cũng trầm tĩnh dịu ngoan, lại được nuôi bên người mẹ cả, cũng cẩn thận như mẹ cả, nếu thật sự gả qua đây, chắc là sẽ không bạc đãi bọn nhỏ, hơn nữa nàng dù sao cũng là thứ nữ Dương gia, cho dù sau này có con, cũng càng không dám làm gì bọn nhỏ, cho nên vô luận nhìn theo phương diện nào, nàng đều xem như chọn tốt vợ kế cho Kiều Ứng Hiền.

“Tổ mẫu, hiện giờ cháu dâu vẫn còn mà bản chuyện này, không khỏi có vẻ quá bạc tình đi, cho dù nàng thật sự không may mắn, tôn nhi cũng phải đề tang cho nàng một năm, việc lấy vợ kế, về sau bản lại cũng không muộn.”

Kiều Ứng Hiền có thể cam đoan với Dương Doanh Mạt không lấy vợ kế, nhưng cũng không thể nói thẳng trước mặt lão phu nhân, sợ lão nhân gia không tiếp thu quyết định này, cho nên chỉ có thể tận lực kéo dài, chờ sau này lại chậm rãi giải thích với nàng.

“Ngươi 3 năm 5 năm có thể chờ, cô nương nhà người ta thì không thể chờ, cô nương kia tổ mẫu thấy cũng không tồi, nhưng ngươi nếu không muốn lại kết thân cùng Dương gia, tổ mẫu sẽ mở miệng nói rõ ràng thay ngươi, tự mình oán giận cũng không có việc gì, nhưng đừng chậm trễ hôn sự của cô nương nhà người ta.”

Lão phu nhân tuy đã bảy mươi, nhưng vẫn còn khôn khéo, làm sao không nhìn ra Kiều Ứng Hiền đang từ chối, không khỏi đoán rằng hắn có phải là có người trong lòng hay không, nếu không sẽ không để Dương gia đi thăm dò ý tứ của hắn, hắn liền cự tuyệt không chút do dự.

Nếu không phải Dương gia thấy thái độ kiên quyết của hắn, cho là hắn có nhiều bất mãn với Dương gia, cũng sẽ không để cho Dương phu nhân đến đây thăm dò, ngược lại làm cho Dương Doanh Mạt thương tâm bệnh nặng.

“Tổ mẫu, tôn nhi thật là không muốn kết thân với Dương gia, vậy làm phiền tổ mẫu từ chối thay tôn nhi.”

Kiều Ứng Hiền nghe vậy tất nhiên là tranh thủ bắt lấy, dù sao hắn vốn không thích người Dương gia, lúc trước lãnh đạm với nhà mình như vậy, hiện giờ thấy con đường làm quan của huynh đệ mình trôi chảy, lại chạy đến đây kết thân, hóa ra thứ nữ có thể tùy tiện chà đạp như vậy, muốn một cô nương mới mười lăm tuổi làm mẹ kế cho đứa con chín tuổi của mình, bọn họ cũng thực không tiếc.

“Tôn nhi ngoan, nói thật với tổ mẫu, ngươi có phải có người trong lòng? Tổ mẫu không cầu ngươi lấy con nhà quyền quý, chỉ là vì bọn nhỏ, ngươi cũng cần yêu quý thanh danh mới phải.”

Lão phu nhân nhìn ánh mắt Kiều Ứng Hiền dò xét ánh mắt của hắn, phải biết rằng đầu năm nay cô nương trong sạch không ai không giấu cho kỹ, chỉ sợ truyền ra ngoài phá hư thanh danh ảnh hưởng đến hôn nhân, cho nên nữ tử mà Kiều Ứng Hiền thích, cũng không phải là người có thân đứng đắn gì, nếu là người an phận Kiều Ứng Hiền muốn nhận làm thiếp thì tùy hắn, nhưng lấy làm chính thất thì trăm triệu lần không thể.

“Tổ mẫu. ngài cứ yên tâm đi, ta không cưới được hắn.”

Kiều Ứng Hiền theo phản xạ muốn phủ nhận, nhưng nhìn gương mặt từ ái của lão phu nhân, hắn cũng không nhẫn tâm nói dối nàng, chỉ có thể cười khổ hàm hồ cho qua.

“Cưới không được? Ngươi không phải là coi trọng nữ nhân đã có trượng phu. chẳng lẽ là nam tử?”

Cái từ này của Kiều Ứng Hiền đã dọa lão phu nhân, đầu tiên nàng nghĩ chính là Kiều Ứng Hiền thích nương tử nhà người khác, nhưng lại nghĩ đến tôn nhi nhà mình không phải là người bốc đồng, cho nên lập tức phủ nhận suy đoán này, mà nghĩ lại chỉ có thể là nam tử, tâm của nàng liền nhảy dựng lên, cảm thấy đầu mình có chút choáng váng.

“Tổ mẫu, tổ mẫu ngài đừng kích động, đừng kích động a.”

Kiều Ứng Hiền thấy thế vội vàng thuận khí cho lão phu nhân, thăm nghĩ mình tại sao lại không nhận được, Lương đệ nói là lão thái thái có cái gì mà ‘cao huyết áp’, ngàn vạn lần không thể tức giận.

“Ứng Hiền, ngươi nói cho tổ mẫu, có phải hay không.”

Lão phu nhân đem bằng hữu thân cận của Kiều Ứng Hiền lọc ra một lần, hiện ra đầu tiên trong đầu là người có đại vị cao nhất nhưng đến giờ vẫn chưa lập gia đình kia, lại kết hợp với câu ‘cưới không được’ của Kiều Ứng Hiền, lão phu nhân có chút run run nắm lấy tay Kiều Ứng Hiền, viết xuống lòng bàn tay của hắn một chữ ‘Trung’.

“Tổ mẫu.”

Ánh mắt Kiều Ứng Hiền đều đã đỏ, nắm lấy tay lão phu nhân gật đầu cũng không được mà lắc đầu cũng không xong, trong lòng thật sự là hận không thể hung hăng đánh mình một quyền, thành thành thật thật tiếp tục che giấu không phải được rồi sao, nói lung tung làm gì a!

“Nước, nước..... người không muốn sống, người đó, người cũng dám treo chóc, người đang đùa với lửa a!”

Lão phu nhân mở to miệng thờ gấp đuổi tay đến bàn, Kiều Ứng Hiền đem nước cho nàng sau đó vội vàng uống hai hớp, nhìn thấy Kiều Ứng Hiền liền tức giận đánh tới, hung hăng đánh lên lưng hấn hai bạt tay, thấy hấn đỏ mặt về mặt tội nghiệp động cũng không dám động, lão thái thái không khỏi lại mềm lòng, oán hận chỉ vào Kiều Ứng Hiền lại nhìn không được đánh tiếp.

Nàng không phải người không hiểu lý lẽ như vậy, nếu không cũng sẽ không để tùy ý trưởng tôn lấy vợ kế là nam, cũng không lường được nhị tôn nhi bên này cũng không chịu thua kém, cùng với Vương gia người ta, đây chính là Trung thân vương a, chuyện này nếu truyền ra ngoài, không nói đến Kiều Ứng Hiền bị người ta nhìn thế nào, người hoàng gia muốn kết thân là kết được sao? Có câu thiên uy khó dò, uy phong của Thân vương điện hạ, có thể cũng không khác gì a!

“Lão tổ mẫu, đừng đánh phụ thân, đừng đánh phụ thân, Lễ nhi sờ sờ, phụ thân không đau không đau.....”

Mẫn Lễ bị hai người dọa đến nước mắt lưng tròng ôm lấy cánh tay lão phu nhân đang đánh người, thấy lão phu nhân dừng tay, lại xoay người ôm bả vai Kiều Ứng Hiền, trẻ con sờ sờ trên lưng hấn lại thôi thôi.

Tuy rằng không rõ tại sao phụ thân lại chọc giận lão tổ mẫu, nhưng nó không nỡ để phụ thân bị đánh a, phụ thân đã khóc rồi, nhất định rất đau.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Phiên Ngoại 4

“Lễ nhi ngoan, phụ thân không có việc gì, tổ mẫu, ngài nếu tức giận cứ đánh tôn nhi là được, ngàn vạn lần đừng để tức giận làm hại sức khỏe của mình, Thiệu... Người nọ không phải như người nghĩ, hấn thật sự rất tốt.”

Kiều Ứng Hiền ôm đầu từ sờ sờ đầu trấn an nó, thần tình lo lắng nhìn chăm chăm lão phu nhân, thật sự sợ lão nhân gia tức giận nguy hiểm đến tính mạng, cũng sợ nàng quyết tâm ngăn cản mình.

“Người không muốn lại kết thân cùng Dương gia coi như xong, hiện tại chăm sóc tốt cháu dâu mới đúng, về phần những thứ khác..... về sau lại nói tiếp.”

Biết rõ tính tình quật cường của nhị tôn tử, lão phu nhân biết hiện tại mình nói cái gì hấn cũng sẽ không nghe, cũng sợ Kiều Ứng Hiền nói ra những lời không thể vãn hồi, liền đầu đầu phát tay bảo hấn không cần nói thêm, mình thì nằm nghiêng trên đệm, chậm rãi bình ổn con tức trong lòng.

“Vâng.....”

Thấy lão phu nhân không muốn nghe, Kiều Ứng Hiền cũng không dám tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa, chỉ đành ngoan ngoãn đáp ứng, sau đó hiểu thuận đâm chân cho lão phu nhân.

“Lão tổ mẫu, không tức giận.”

Kiều Mẫn Lễ ở trong lòng phụ thân ngừng khóc, liền cọ cọ đến ngồi trong lòng lão phu nhân, sau đó cũng bắt chước đâm ngực cho nàng thuận khí, làm cho lão phu nhân kêu một tiếng tiểu tâm can rồi kéo nó vào lòng.

Hai bà cháu bọn họ ở trong phòng nói chuyện, Kiều Mẫn Ngôn dẫn đệ đệ muội muội cộng thêm thúc thúc, cũng gom lại vào thiên thính nói chuyện, bởi vì bối phận khác biệt, Kiều Ứng Nhiên mới mười tuổi ngồi trên chủ vị ở đại sảnh, bên tay trái hấn lần lượt là Kiều Mẫn Ngôn, Cung Cẩm Hiền, Trương Lộ, bên tay phải còn lại là Kiều Y Nguyệt, Kiều Mẫn Nhân, Kiều Mẫn Nghĩa.

Vốn dĩ bọn nhỏ tụ lại cùng một chỗ sẽ rất náo nhiệt, lúc này bởi vì bệnh tình của Dương Doanh Mạt, cũng không có tâm tình tốt đẹp gì, nhất là Kiều Y Nguyệt và Kiều Mẫn Nhân đã hiểu chuyện, lúc này đây vành mắt đều hồng ngồi ở trên ghế, mà ngay cả Kiều Mẫn Nghĩa ngày thường hoạt bát hiếu động cũng ngoan ngoãn ngồi ở đó chơi ngón tay của mình, tuy rằng năm ấy nó mới sáu tuổi không hiểu được cái gì là sinh lão bệnh tử, nhưng nó biết mẫu thân lúc này rất không khỏe, lão tổ mẫu, phụ thân cùng ca ca tỷ tỷ cũng không vui vẻ, mình cũng nên ngoan một chút mới được.

Kiều Ứng Nhiên vốn là một người trầm lặng thành thật, cảm thấy mọi thứ đều bình thường không có màu sắc gì khác, lại bởi vì bối phận khác biệt mà không thể tùy ý cùng các cháu của mình cùng một chỗ, cho nên bình thường cũng chỉ ở trước mặt tam ca Kiều Ứng Từ mới có bộ dạng của một đứa nhỏ, ngồi cùng bọn Kiều Mẫn Ngôn một hồi, càng cảm thấy áp lực, liền tìm cơ chạy đi tìm tam ca của hấn đọc sách.

Kiều Ứng Trạch hiện giờ là trung tú tài, nhưng giữa tháng tám thi Hương không tốt nên không đỗ, điều này làm cho lão tam mười sáu tuổi bị đã kích, dù sao hấn là lấy trạng nguyên ca ca của mình làm mục tiêu phấn đấu, cho nên lúc này càng ra sức dụng công học tập, thường thường học tập đến quên mất thời gian, nhờ đệ đệ nhắc nhở mới nhớ hôm nay là tiệc gì.

“Y Nguyệt, Mẫn Nhân, đây là hạ lễ các ca ca tặng cho các người.”

Đội Kiều Ứng Nhiên đi rồi, Kiều Mẫn Ngôn nhìn các đệ đệ muội muội đang ngồi, từ trong lòng móc ra hai cái hà bao chứa nguyên bảo tinh xảo, đứng dậy đi đến đôi diện lần lượt đưa cho Kiều Y Nguyệt cùng Kiều Mẫn Nhân, sau đó lại lấy bồ ngải từ tay nha hoàn, sờ sờ đầu Kiều Mẫn Nghĩa sau đó để cho nó tự mình đùa nghịch.

Kiều Mẫn Ngôn năm nay mười tuổi, bởi vì cơ thể lớn lên nhanh chóng cùng với yêu thích học võ, bây giờ đã mất đi bộ dáng búp bê khi còn nhỏ, trở thành một mỹ nam tử anh khí như ánh mặt trời, vốn là hán muốn trở thành đại hiệp lưu manh như trong sách của phụ thân, nhưng bắt đầu đi không được, cho nên chỉ có thể theo hai vị phụ thân học văn võ song toàn đi trên con đường đại hiệp nho nhã, cho nên đừng nhìn hiện tại hán còn nhỏ tuổi, mỗi tiếng nói cử chỉ đều rất có phong phạm.

“Cảm ơn ca ca.”

Kiều Y Nguyệt chín tuổi xinh đẹp kiều mị, đã nhiều ngày vì lo lắng cho mẫu thân mà ăn không ngon ngủ không yên, mặt đã gầy đi, mặt mày pha lẫn giữa quật cường và anh khí, nhìn thật khiến người đau lòng.

Vài năm này bởi vì thân thể Dương Doanh Mạt không tốt, cho nên Kiều Y Nguyệt đã theo lão tổ mẫu học không ít thứ, tính tình của nàng vốn quật cường, hơn nữa trời sinh bản tính bảo hộ đệ đệ, lại quen theo lão phu nhân học tập bản lĩnh xử sự thẳng thắn quyết đoán, cho nên càng không lộ ra tư thái nhu nhược làm nũng, ngược lại so với Kiều Mẫn Nhân thì càng có khí khái nam tử hơn.

“Cảm ơn ca ca.”

Kiều Mẫn Nhân cũng đứng lên hai tay tiếp nhận hà bao, mím môi ngại ngùng cười cười, nếu nói là dung mạo kia gắn trên người nữ tử là sinh đẹp tuyệt trần lộ ra anh khí, nhưng ở trên người nam hài có thể nói là rất tuần tú, mặc dù không tinh xảo như tranh so với Kiều Mẫn Ngôn, nhưng phối hợp trên người hán lại là khí chất ôn nhu ngại ngùng, tại thời đại nam phong đang thịnh hành, như vậy có thể nhìn ra sau này nhất định bị rất nhiều người lang sói nhớ thương.

“Đây là ta cho các người, nha đầu ngốc, ý tứ của ca ca và ta là muốn cùng nhau đi vào miếu cầu phúc cho nhị thẩm và mọi người, thuận tiện đi dạo trong thành, người có muốn đi hay không?”

Thừa dịp Kiều Mẫn Ngôn chọc Kiều Mẫn Nghĩa chơi đùa, Cung Cẩn Hiền cùng Trương Lộ đi tới trước mặt Kiều Y Nguyệt, lấy hà bao đưa ra, lời kéo tay áo của Kiều Y Nguyệt, nhẹ giọng hỏi nàng một câu.

Lớn lên không giống với Kiều Mẫn Ngôn, Cung Cẩn Hiền chín tuổi vẫn xinh đẹp như vậy, giống như cô nương vậy, vì thế trong lòng hán cũng có chút rối rắm, nhưng phụ thân tự lấy thân mình làm ví dụ khuyên giải an ủi xong, còn có phụ thân lấy bức học ngày xưa của mình làm chứng, hán cũng chỉ cố gắng tin tưởng, mình sau này cũng có thể cao lớn anh tuấn như phụ thân.

“Người bình thường không phải chỉ mang theo Nhân nhi mà không mang theo ta sao, hôm nay làm sao vậy? Có điều kiện gì người nói trước đi.”

Đã lười tranh cãi cùng Cung Cẩn Hiền, Kiều Y Nguyệt nghe vậy trong mắt sáng ngời, nhưng lập tức cảnh giác như phòng sói mà đánh giá Cung Cẩn Hiền, tựa như Cung Cẩn Hiền không quen nhìn đại tỷ Kiều Y Nguyệt giả vờ, Kiều Y Nguyệt cũng không quen nhìn hán nam hài từ cả ngày dán lấy ca ca cùng các đại bá, bộ dáng vừa làm nũng vừa hoa ngôn xảo ngữ, cho nên nói hai người họ thật sự nhìn không vừa mắt nhau đã lâu, hiện giờ Cung Cẩn Hiền đột nhiên chủ động giao hảo, Kiều Y Nguyệt đương nhiên phải đề phòng một ít.

“Người có cái gì đáng giá để ta nghĩ đến? Còn không phải xem phân thượng người là thọ tinh, lại đi cầu phúc cho nhị thẩm, ai lại kêu người đi cùng chứ?”

Bị Kiều Y Nguyệt nhìn khiêu khích như vậy, Cung Cẩn Hiền cũng giương mắt nhìn lại nàng, bình thường hay tới mang các đệ đệ ra ngoài chơi, nàng là một cô nương cũng muốn đi theo, nếu để cho lão tổ mẫu biết thì làm sao được, lúc này là hán lấy danh nghĩa cầu phúc cho nhị thẩm nói với phụ thân, mới được chỉ phép, chính mình là thấy nàng đáng thương mới tốt bụng mang nàng theo chơi, nha đầu ngốc nghếch không phân biệt tốt xấu.

“Đại tỷ tỷ, theo nhị ca ca đi chơi.”

Trương Lộ nhìn Kiều Y Nguyệt lại nhìn Cung Cẩn Hiền, trên gương mặt búp bê lộ ra chiều bài hai má lúm đồng, hán cũng giống như Kiều Mẫn Ngôn rất nghe lời Cung Cẩn Hiền, trước tiên giúp nhị ca ca của hán gạt người.

“Đi, đương nhiên đi!”

Kiều Y Nguyệt vừa rồi bất quá là thói quen tranh cãi cùng Cung Cẩn Hiền mà thôi, cơ hội này tất nhiên là vội vàng đáp ứng, trước không nói nàng bình thường căn bản là không có cơ hội đi ra ngoài, cho dù là đi thăm nhà ngoại tổ mẫu, cũng đều là ngồi trong xe ngựa che kín mít, chỉ có thể nghe được thanh âm náo nhiệt, xem cảnh vật nổi tiếp vù vù xuyên thấu qua bức màn, lúc này theo các ca ca ra ngoài, có thể xem đến thực thực tại tại.

“Ta cũng phải đi!”

Kiều Mẫn Nghĩa đang ngồi chơi nghe được, cũng từ trên ghế nhảy xuống ôm thắt lưng Cung Cẩn Hiền, các ca ca thường đi chơi cũng luôn ngại không chịu mang nó theo, hiện giờ cả tỷ tỷ cũng được đi theo, sao lại không dẫn nó theo!

“Nghĩa nhi ngoan a, chúng ta không phải đã nói rồi sao, chờ người lớn lên lúc cao bằng Lộ ca ca, các ca ca sẽ mang người ra ngoài chơi.”

Thấy Cung Cẩn Hiền bị một khối thịt vù vù cọt đứng không yên, Kiều Mẫn Ngôn vội ôm Cung Cẩn Hiền đỡ lấy Kiều Mẫn Nghĩa, sau đó chỉ vào Trương Lộ dỗ nó.

“Được rồi, phụ thân nói nam nhân phải giữ lời..... ta bao giờ mới cao bằng Lộ ca ca a?”

Kiều Mẫn Nghĩa nghe vậy bình tĩnh thờ dài, sau đó lại quan sát Trương Lộ, bà vú rõ ràng nói ta lớn rất nhanh, sao lại kém Lộ ca ca nhiều như vậy chứ?

Kiều Mẫn Nghĩa cũng là xem nhẹ, lúc mình lớn lên thì Lộ ca ca cũng lớn lên, mà đối với điểm này, ca ca cùng các tỷ tỷ của nó ai cũng ăn ý không nhắc nhở nó.....

“Vậy ngày mai người nhớ đổi cách ăn mặc giống như đệ đệ, sáng sớm chúng ta đến đón người.”

Thấy Kiều Mẫn Ngôn cùng Trương Lộ lừa gạt Kiều Mẫn Nghĩa, Cung Cận Hiền bên này cũng an bài cho Kiều Y Nguyệt, lúc đang nói chuyện, gia nhân báo lại đại lão gia bọn họ đã trở về, vì thế các oa nhi đều vội vàng đi vào phòng lão phu nhân.

Người một nhà chúc mừng đơn giản cho hai tiểu thọ tình, đợi Kiều Ứng Trạch cùng với Cung Trác Lương đón hai huynh đệ Kiều Mẫn Ngôn về, chỉ thấy hai người bọn họ dọc đường đi mặt đều dán vào nhau không biết đang thì thầm cái gì, vì Cung Trác Lương kiên trì tố chất giáo dục của hai đứa nhỏ, đơn giản mà nói chính là theo nguyên tắc nuôi thả, để bọn hắn tự do lớn lên, cho nên phu phu bọn họ cũng không để ý cái gì.

Đêm đó, một nhà bốn miệng giống như thường ngày đợi ở trong phòng, xử lý công vụ thì xử lý công vụ, học tập thì học tập, mà khi hai nhi tử viết xong ‘nhật kí’ mà Cung Trác Lương yêu cầu sau đó đi ngủ, thay Kiều Ứng Trạch sửa sang lại công vụ Cung Trác Lương thả lỏng dựa vào trên ghế, cầm lấy nhật kí của bọn nhỏ nhìn nhìn, sau đó bị sắc nước miếng của mình.....

“Trác Lương, người làm sao vậy?”

Kiều Ứng Trạch ngồi sau bàn thấy thế vội đứng dậy đi tới bên cạnh hắn, ngồi xổm xuống vỗ lưng hắn, sau đó cầm lấy nhật kí lên vừa thấy, y xưa nay bình tĩnh cũng nhìn được trầm mặt.

“Ngôn nhi muốn làm đại hiệp như nhân vật người viết, này ta còn có thể lí giải, nhưng vì sao Hiền nhi lại muốn làm đạo sĩ?”

Kiều Ứng Trạch thật là không, Kiều Ứng Trạch thật là không biết nói gì, đứa con cả Mẫn Ngôn mặc dù thích võ, nhưng học hành cũng thực sự khắc khổ, dù sao cũng là đứa nhỏ làm cho hai phu phu bọn họ đỡ lo, mà thứ tử Cung Cận Hiền rất thông minh nhạy bén, trời sinh có khiếu đọc sách, nhưng cố tình tư tưởng lại vẩn vơ, thường thường làm cho hi phu phu bọn họ vừa tức giận vừa buồn cười, rồi lại luyến tiếc trách hắn.

“Bởi vì đạo sĩ không cần thành thân, còn nói ghét bỏ hòa thường phải để đầu trọc, ha ha ha..... đứa nhỏ này rất đáng yêu!”

Cung Trác Lương ho khan vài tiếng thật sự là cười đến đau bụng, trực tiếp ôm thắt lưng Kiều Ứng Trạch để cho y nằm trong ngực mình, nghĩ thầm đứa nhỏ này cũng suy nghĩ quá nhiều, đi nghe bát quái biết được nhị thức bị ‘bức hôn’, liền đi phòng ngựa chu đáo trước, trực tiếp viết vào nhật kí muốn đi làm đạo sĩ không thành thân, cũng không định viết cho hai phu phu bọn họ xem a.

“Đều là người dung túng.....”

Lưng dán trước ngực Cung Trác Lương cùng hắn nằm trên ghế hoảng a hoảng, Kiều Ứng Trạch nhìn nhật kí trên tay, nhìn không được than nhẹ liếc Cung Trác Lương một cái, thật không biết người này nhiều tâm tư gian xảo như vậy, xem đem bọn nhỏ dạy thành như vậy, chỉ biết giả trang ngây thơ trước mặt người khác, vừa thấy hai phu phu bọn họ liền lộ nguyên hình, rất bốc đồng, này không, như vậy thì biết lấy nhà đến uy hiếp bọn họ.

“Chỉ có một mình ta dung túng sao?”

Để cho Kiều Ứng Trạch xoay người ghé vào trên người mình, Cung Trác Lương lấy tay khẽ xoa cái cằm trơn bóng non mịn, chòm qua ngậm lấy đôi môi đang mím cười kia, đồng thời trong lòng nhìn không được cảm thán, đều hai mươi chín sắp ba mươi tuổi, sao da mặt vẫn non mịn như vậy chứ, ngay cả nếp nhăn nhỏ cũng không có một cái, mình thật là có phúc.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Mùa đông Kiền Võ năm thứ tám, Dương Doanh Mật bệnh tình khi tốt khi xấu cuối cùng không thể sống qua một năm này, trước năm mới một tháng chết bệnh, thời gian cực nhanh, đảo mắt liền tới cuối năm Kiền Võ thứ chín.....

Kiều Ứng Hiền trừ bỏ tang phục thuần trắng đứng trước cửa hông Thân vương phủ, mới vừa động thủ gõ cửa một cái, cánh cửa liền không tiếng động mở ra, lộ ra khuôn mặt u oán quen thuộc.

“Gia của ta cuối cùng cũng xuất hiện, được rồi, biết người muốn nói gì, dẫn đường đi.”

Biết thái giám nhất định là sáng sớm đã bị phân phó đứng ở đây chờ mình, Kiều Ứng Hiền trước cười đáp lời của hắn, sau đó nhất chân rào bước tiến lên cánh cửa.

Nửa tháng trước đã được Tư Thiệu thông báo, là hôm nay phải tới Thân vương phủ, người truyền tin nhắc đi nhắc lại nhiều lần, làm cho Kiều Ứng Hiền không thể không hoài nghi hôm nay là ngày đặc biệt gì, nhưng trái nghĩ phải nghĩ đều không có kết quả, trừ bỏ còn mười một ngày nữa là tới lễ mừng năm mới, đây là một ngày bình thường a.

“Chúc mừng gia.”

Bởi vì Kiều Ứng Hiền hiền hòa rộng rãi, thái giám ngày thường cũng dám cùng hắn đùa giỡn hai câu, hôm nay thấy Kiều Ứng Hiền thì cười không ngừng, sau khi đưa Kiều Ứng Hiền đến phòng ngủ của Tư Thiệu, liền để lại một câu làm cho Kiều Ứng Hiền chẳng biết tại sao lại chúc mừng, tự mình thối lui đến một bên không nói thêm gì nữa.

“Thần thần bí bí.....”

Cười oán giận thái giám kia một câu, nhưng Kiều Ứng Hiền cũng bị bọn họ thần thần bí bí làm cho âm thầm chờ mong, nhưng may là trong lòng đã chuẩn bị là sẽ có kinh hỉ, Kiều Ứng Hiền sau đẩy cửa phòng ra nhìn thấy cả phòng đồ thắm vẫn là ngậy ngấn cả người, đợi cho thái giám đẩy mạnh gian phòng, thanh âm cửa phòng nhẹ nhàng khép lại hắn mới tỉnh lại, sau đó chỉ thấy Tư Thiệu một thân hỉ phục đi ra từ bình phong, Kiều Ứng Hiền nháy mắt chỉ cảm thấy trừ hắn ra mình không thể nhìn thấy người khác.

“Khụ..... Thế nào?”

Ho nhẹ một tiếng, Tư Thiệu kéo ống tay áo hỉ phục mình đang mặc, bước đi thông thả tới trước mặt Kiều Ứng Hiền, cố nén cười thấp giọng hỏi một câu.

“.....Đẹp.”

So với Tư Thiệu đang nhin cười, Kiều Ứng Hiền cũng là không chút nào keo kiệt mà tươi cười ca ngợi, ánh mắt cơ hồ là dính trên mặt hắn không dời đi.

“Ta chính là chọn hôm này là ngày tốt, được rồi, mau cùng ta thay quần áo, một lát nữa mẫu phi sẽ đến.”

Rốt cục bị Kiều Ứng Hiền nhìn đến không nhin được, Tư Thiệu dặt tay hắn đi vào phòng trong, nơi đó đã sớm chuẩn bị hỉ phục cho Kiều Ứng Hiền.

“Thái phi nàng.....”

Kiều Ứng Hiền thật sự là kinh ngạc, hắn vốn tưởng rằng chỉ có hắn với Tư Thiệu ‘tư định’, không nghĩ tới đúng là được trường bối thông qua, hơn nữa thái phi cư nhiên cũng đồng ý cho hắn làm như vậy!

“Mẫu phi nàng thấy khuyên ta không được, cũng chỉ đành đồng ý a.”

Đem Kiều Ứng Hiền mang vào buồng trong, Tư Thiệu tự mình mặc hỉ phục giống như của mình cho hắn, sau đó cúi tùm tùm cảm khăn voan hồng quơ quơ trước mặt hắn.

“Ta mang a?”

Nhìn thấy khăn hồng kia, Kiều Ứng Hiền theo bản năng lùi về sau đưa tay che mũi phượng của mình, có chút ngậy ngốc hỏi một câu.

“Này có cái gì thối mắc sao?”

Tư Thiệu cầm khăn hồng bước tới gần, nụ cười trên mặt là mười phần không có ý tốt, chẳng qua hiện giờ Kiều Ứng Hiền không sợ hắn uy hiếp như trước kia, cho nên trong lúc nhất thời Tư Thiệu thật đúng là đợi không được ý vào thân thủ bắt lấy Kiều Ứng Hiền.

“Thiệu, này miễn đi.”

“Không được, ngươi đứng lại đó cho ta!”

“Không đứng lại!”

“Đứng lại!”

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Phiên Ngoại 5

Kí tên tại hội sách ở S thị xong, Cung Trác Lương trở lại nhà ở Z thị, suốt một tháng ‘bé quan’, mới đem ‘huương vị cổ đại’ của mình thu liễm lại, một lần nữa làm một thanh niên hai sáu tuổi tỏa sáng đầy sức sống, chẳng qua để một đầu tóc ngắn cùng trang phục hưu nhân đẹp trai, cũng dấu không được cơ trí trầm ổn mà hắn đã trải qua một đời, lại kết hợp với dung mạo thanh xuân tuấn lãng, thật đúng là mê người đến nỗi không nên lời.

“Hô.....”

Cung Trác Lương nằm trong bồn tắm mát xa lớn thoải mái thờ dài, trong lòng tính toán mình cũng nên ‘xuất quan’, nhưng muốn đi tìm Kiều Ứng Trạch ở

hiện đại như thế nào, kế hoạch của hắn vẫn có nhiều chỗ chưa tốt.

“Thái tử gia của tập đoàn xuất bản E Thế Kỷ a. Người thật đúng là sinh ra để khắc ta.”

Đứng lên cầm lấy danh thiếp bị mình vò nặn cất vào túi, Cung Trác Lương lấy tay chỉ vào mấy chữ Kiều Ứng Trạch khắc nổi bên trên, nụ cười trên mặt có chút bất đắc dĩ.

Thân phận hiện đại của Cung Trác Lương, bất quá chỉ là một tiểu thuyết gia có chút danh tiếng mà thôi, tuy rằng ý vào dung mạo đẹp thường bị công ty đẩy ra làm hình ảnh phát ngôn, cũng có thể miễn cưỡng chen vào cấp đại thần, nhưng E Thế Kỷ ở trong nước có mười mấy xí nghiệp, mình cũng chỉ là một nhân vật nhỏ mà thôi.

Nói đến danh bài của giới xuất bản, tuy rằng E Thế Kỷ chỉ đứng ở vị trí thứ chín, nhưng phía trước đều là xí nghiệp lừng danh xuất bản sách giáo dục, tập đoàn E Thế Kỷ là xí nghiệp độc quyền sản xuất đại chúng ‘công việc ổn định’, nhưng đem hiệu quả của việc xuất bản đề lấy danh bài, E Thế Kỷ tuyệt đối vị trí thứ ba tính ổn định trong quốc nội, mà Kiều Ứng Trạch thân là thái tử gia của tập đoàn E Thế Kỷ, Cung Trác Lương muốn đẩy ngã y rất khó khăn a.

Lúc Cung Trác Lương xuất thần nhìn danh thiếp, tiếng chuông di động quen thuộc gọi thần trí hắn trở về, Cung Trác Lương đứng dậy lấy khăn tắm lau lau hai cái, sau đó mặc đồ tắm đi nghe điện thoại, tiếp theo một bên lau tóc một bên trở về phòng, lười biếng mà nằm vật xuống giường lớn thoải mái của mình.

“Lương đại nhân của ta, anh đã nghỉ ngơi một tháng, rốt cuộc bao giờ thì mới đào hồ mới a?”

Trong điện thoại, Cung Trác Lương nghe tiểu biên tập Ninh Bối Bối thúc giục bản thảo, hàm lượng đường trong giọng nói kia tuyệt đối vượt qua năm đầu cộng. (PH: chắc ý là chị ấy nói ngọt.)

“Bối Bối, tôi đang xem tạp văn, vẫn phải chờ vài ngày.”

Cung Trác Lương thấp giọng một chút, trong từ tính mang theo chút lười biếng, mà ánh mắt lại theo bản năng nhìn về phía bản thảo trong máy tính trên bàn.

Trên thực tế một tháng này Cung Trác Lương cơ hồ mỗi ngày tốc độ hai vạn + xem này nọ, nước chảy mây bay bình thường không có nửa điểm tạp sự, nếu là hắn trước đây đã sớm không chịu được mà đi đào hồ mới, nhưng hắn của hiện tại, đối với bản thảo lại có an bài khác.

“Khó có được Lương đại cũng sẽ đọc tạp văn a, khó trách không thấy anh ra ngoài chơi, bất quá ghen trong nhà như vậy cũng không phải phương pháp hay a, hay là ra ngoài một chút để thay đổi tâm tình, nói không chừng sẽ có linh cảm. Đúng rồi, Lương đại khi nào có tâm tình thì đi ăn một bữa cơm đi, chúng ta bàn tiếp chuyện hợp đồng đi, em có thể tranh thủ cho Lương đại không ít điều kiện tốt nga.”

Trong điện thoại tiểu biên tập vui vẻ bô bô một đồng chuyện, cuối cùng ngữ khí mời Cung Trác Lương ăn cơm tràn ngập hưng phấn, có thể thấy được trình độ nhiệt tình của cô đối với Cung Trác Lương có bao nhiêu bất thường.

“Àn. Được, vậy thật sự là phải cảm ơn Bối Bối, kia thứ hai đi, đến lúc đó chúng ta hẹn lại.”

Đưa điện thoại cách xa lỗ tai mình một chút, Cung Trác Lương ứng phó vài tiếng, cúp điện thoại sau đó nhẹ nhàng thở ra.

Trước khi xuyên không, Cung Trác Lương vì sự nghiệp của mình, đối với theo đuổi của Ninh Bối Bối là thiên kim của đồng sự trang web, còn có vài phần hứng thú có lẽ, nhưng hiện tại trong lòng hắn trong mắt hắn đều là Kiều Ứng Trạch, cảm thấy ngay cả cùng cô nói vài câu đều thấy có lỗi a.

“Không nghĩ tới kẻ ăn chơi cũng có một ngày hóa thân thành trung khuyến.”

Cầm lấy hộp thủy tinh trong tay hôn một cái, Cung Trác Lương đang muốn đứng dậy tiếp tục sự nghiệp sáng tác, chuông điện thoại lại vang lên lần nữa, Cung Trác Lương vừa thấy số hiển thị, vội vàng ngồi dậy bắt máy.

“Học trưởng, thật vậy chẳng? Học trưởng anh thật đúng là giúp tiểu đệ một đại ân, hôm nào mời anh uống rượu a.”

Lấy được tin tức chính xác từ học trưởng đang công tác ở trụ sở chính công ty E Thế Kỷ, Cung Trác Lương có chút hưng phấn ngồi dậy đi đến bên cạnh bàn máy tính, nhìn bản thảo của mình lộ ra tươi cười tự tin, sau đó hắn lại cầm di động, gọi qua đây số đã sớm ghi tạc trong lòng.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Tối thứ sáu, tại ghế lô của một nhà hàng hải sản nổi tiếng, Cung Trác Lương đang nhìn thấy lão bà ngày nhớ đêm mong đang đi vào, trên mặt không khỏi lộ ra tươi cười sáng lạn mê người.

“Trác. Cung tiên sinh.”

Bởi vì tươi cười sáng lạn của Cung Trác Lương mà tinh thần rung lên, đợi Kiều Ứng Trạch ý thức được mình thất lễ nhìn thẳng vào đối phương, vội nương theo động tác bắt tay mà dời đi ánh mắt, cũng có chút mờ mịt với tìm đột nhiên đập nhanh.

Rõ ràng đây mới là lần thứ hai gặp người này thôi a. Nhớ tới thời gian ở chung ngắn ngủi trên ca nô, cao ngạo bình tĩnh của mình thiếu chút nữa bị

niệt tình thẳng thắn của đối phương đánh tan, Kiều Ưng Trạch không tự giác hơi hơi khản trương.

“Đã nói trực tiếp gọi tên anh là được rồi, tiên sinh gì đó rất là khách sáo, Ưng Trạch em chính là ân nhân cứu mạng của anh a.”

Ga lăng mà kéo ghế cho Kiều Ưng Trạch, Cung Trác Lương nhìn thoáng qua bên tai ả ả phím hồng của y, ý cười khoe miệng không khỏi càng đậm.

“Em đâu dám kể công, là Ưng Hiên cứu Trác Lương.”

Không rõ mình tại sao lại khản trương, Kiều Ưng Trạch có chút xấu hổ nhìn Cung Trác Lương, sau đó liền bị tươi cười của đối phương dọa, vội đem tầm mắt nhìn về phía hải tặc trên tường thủy tinh của nhà hàng, phía sau còn có mấy con cá mập bơi qua bơi lại.

Bởi vì liên quan đến thân phận, bên người Kiều Ưng Trạch luôn có đủ hạng người a dua nịnh nọt, cho nên trong tiềm thức của y rất chán ghét người nhiệt tình quá phận, nhưng vì sao đối với nam nhân tên Cung Trác Lương trước mặt này, mình lại xấu hổ không biết ứng đối thế nào, mà lại không có nửa điểm chán ghét?

“Nhưng là Ưng Trạch chú ý anh bị rơi xuống nước trước a, nếu muộn chút nữa, mạng của anh chắc đã không còn.”

Ngày ấy ở trên du thuyền, Cung Trác Lương đã nghe được Kiều Ưng Hiên kể lại tình huống, cho nên hiện tại hấn cứng rắn nhét cái danh ân nhân cứu mạng lên người của y, cũng sẽ không quá mức gượng ép.

“Thật sự không cần khách khí. Trác Lương hôm nay hẹn ta đến, rốt cục là muốn nói chuyện gì?”

Sau khi bồi bàn mang cà phê lên, Kiều Ưng Trạch thu hồi tầm mắt nhìn nhìn Cung Trác Lương, liền đem đề tài chuyển đến chính sự.

Kiều Ưng Trạch năm nay vừa mới du học về nước, tạm thời bị phái đến đảm nhiệm tổng biên tập trang web văn học của xí nghiệp, mà trang web văn học chỗ Cung Trác Lương là vôi nước của quốc nội, cho nên Kiều Ưng Trạch đối với lời mời của Cung Trác Lương thật đúng là có vài phản hứng thú.

“Trước khi nói chính sự, trước hết muốn mời Kiều tổng biên xem cái này.”

Cung Trác Lương nói xong lấy ra một bản thảo từ trong cặp táp của mình, để lên bàn nhẹ nhàng đẩy qua, sau đó bung lên tách cà phê của mình nhấp một ngụm, trong đôi mắt nhìn chăm chú Kiều Ưng Trạch lộ ra nồng đậm tự ti.

“..... Đây thật sự là Trác Lương viết? Xin đừng hiểu lầm, ý của em là tác phẩm anh viết đều là loại hình phương Tây, chưa bao giờ đề cập qua loại hình quan trường cổ đại này, hơn nữa nói thật, trình độ thiên văn này thật sự là vượt qua đi vắng rất nhiều, nhất định sẽ hot.”

Thấy bìa mặt bản thảo là ‘Lương Trác’ bút danh của Cung Trác Lương, Kiều Ưng Trạch cầm lên nhìn nhìn dần ý, lại lật xem mấy chương đầu, rất nhanh đã bị hấp dẫn, nhưng y lập tức bình tĩnh xuống, có chút nghi hoặc nhìn về phía Cung Trác Lương giống như là tự tiện cử.

“Thật cao hứng khi em đánh giá nó cao như vậy, thực tế thiên văn này anh đã muốn viết nhiều năm, mà vẫn chỉ viết về đề tài ma huyền phương Tây, chính là hy vọng tích lũy kinh nghiệm, sau đó lại viết từng chương, em có biết, đề tài quan trường cổ đại cường thủ như mây (PH: người giỏi nhiều), anh bắt đầu đã viết thể loại này sẽ bị đọc giả so sánh là không có gì mới mẻ. Cho nên, nếu anh muốn dùng thiên văn này đến ăn mánh khác, Kiều tổng biên có tiếp nhận hay không?”

Ở hiện đại không thể tùy tiện mua bán bằng lời, Cung Trác Lương cũng chỉ đem tất cả mọi thứ nói đều sắp xếp hợp tình hợp lý, lại nói thật cảm ơn máy tính sản phẩm của khoa học kỹ thuật a, bằng không một tháng một quyển mấy chục vạn từ sẽ viết gãy tay hấn, riêng là làm bản thảo cũ hấn cũng chuẩn bị không kịp a.

“Phải biết rằng trang web chỗ của Trác Lương thực lực cực mạnh trong quốc nội, cũng là nơi tuyển chọn ra những tác giả nổi tiếng, mà bản thân anh đã muốn là trụ cột của nơi đó, lại dựa vào thiên văn này, em tin tưởng anh có thể thăng tiến đến bậc đại thần, mà anh hiện tại muốn buông bỏ tất cả để đến với trang web của em. xin thử cho em có chút không tin tưởng được.”

Sau khi đề cập đến chính sự, khản trương cùng xấu hổ vừa rồi của Kiều Ưng Trạch liền không cánh mà bay, y thành thực lý trí phân tích dụng ý của Cung Trác Lương, cũng không tin tưởng hấn sẽ vì ‘báo ân’ và vân vân mà lấy tiền đồ của mình ra đùa giỡn.

“Cái kia chỉ là một phần đi, kỳ thật nguyên nhân chủ yếu chính là. Biên tập viên hiện tại của anh là thiên kim của đồng sự, nàng dùng tiền đồ của anh bức anh kết giao với nàng, em cũng biết quy tắc ngầm, trang web của anh đại thần vô số, trong mắt cấp cao, anh có cũng được mà không có cũng không sao, cho nên tiếp tục ở lại, tiền đồ của anh sẽ hoàn toàn bị diệt, bất quá đáng ăn mừng chính là, trước lúc kí hợp đồng mới quen biết được em.”

Trong lòng vô cùng xin lỗi vật hy sinh tiểu biên tập, Cung Trác Lương bày ra bộ dạng chua xót tự giễu, rồi lập tức thu hồi lại bộ dạng ‘yếu ớt’ của mình, khôi phục lại tươi cười tòa sáng tiêu sái, lại càng làm người khác có ‘ý muốn bảo hộ’.

Đúng vậy, ý muốn bảo hộ, đòi trước khi Cung Trác Lương ở trước mặt Kiều Ưng Trạch luôn có không ít cả xúc, mà đòi này, theo trực giác Cung Trác Lương tin tưởng sẽ vẫn như cũ.

“Anh đem nhược điểm cho em xem, không sợ em sẽ áp bức anh trên hợp đồng sao? Em nói như thế nào cũng là tư bản trục lợi nha, anh không khỏi quá tin nhiệm em đi?”

Kiều Ưng Trạch tự nhận không phải người mềm lòng, nhưng đối mặt với tươi cười ‘bất đắc dĩ chua xót’ của Cung Trác Lương, y lại không rõ nguyên

nhân mà khó chịu thay y, mà đối với hành động hần lựa chọn kì thác mình, trong lòng cảm thấy thật cao hứng, nhưng loại cao hứng này không liên quan đến công trạng.

Kiều Ưng Trạch biết thái độ cảm xúc của mình khi đối mặt với nam nhân này có chút không bình thường, giống như lần đó chia tay trên ca nô, y theo bút danh của Cung Trác Lương đem truyện hần sáng tác đọc qua một lần, hơn nữa thường thường nhớ tới mặt của hần.

“Nếu đối phương là ân nhân cứu mạng Kiêu Ưng Trạch em, có áp bức như thế nào, anh đều vui vẻ nhận.”

Cung Trác Lương đứng dậy hướng chỗ Kiêu Ưng Trạch ngồi tao nhã làm một cái lễ quý tộc, sau đó dùng nụ cười chiêu bài xấu xa nhìn chăm chăm y, lúc này mới ngồi xuống dùng cả phê thay rượu kính Kiêu Ưng Trạch.

“Ngươi thật đúng là.....”

Bất tri bất giác lại bị Cung Trác Lương hấp dẫn, Kiêu Ưng Trạch ổn định lại tâm tình cũng bùng tách cả phê lên, lúc này mới ý thức được thế mà lại đáp ứng Cung Trác Lương ‘đi ăn mánh khác’.

Khóe miệng không kiềm chế được hơi hơi gợn lên, Kiêu Ưng Trạch rĩ mi mắt nhấp cà phê, thầm nghĩ như vậy chẳng phải là vừa đúng lúc sao? Xí nghiệp nhà mình bắt đầu làm web văn học muộn, trước mắt căn bản không thể so sánh với tác giả của Cung Trác Lương, nếu là mình có thể đem Cung Trác Lương nâng đến địa vị cao nhất, giúp xí nghiệp nhà mình đứng vững gót chân cũng rất có lợi.

“Trác Lương anh. có điều kiện gì muốn nói không?”

Đột nhiên nghĩ đến khả năng tính toán nào đó, Kiêu Ưng Trạch không khỏi giương mắt nhìn người đối diện, lại đúng lúc ánh mắt hần đang dừng trên người mình, gương mặt đó, có nhiều cảm xúc mà Kiêu Ưng Trạch không thể lí giải được, cũng khiến cho suy nghĩ ở trong lòng kia càng thêm chắc chắn, cũng thử hỏi một câu.

Cung Trác Lương, anh buông bỏ tất cả thành quả hiện có để đến bên em bắt đầu lại một lần nữa, thật sự là lo lắng quy tắc ngầm của vị thiên kim đồng sự kia sao? Hay là..... vì giúp em?

“Điều kiện đương nhiên là có, bất quá chỉ có một, chính là muốn Kiêu tổng biên em. Tự mình làm biên tập viên cho anh.”

Cố ý dừng lại chữ em kia một chút, Cung Trác Lương nhìn bộ dáng đáng yêu của Kiêu Ưng Trạch hơi hơi mở to mắt nhìn mình, thật sự là hận không thể trực tiếp nhào qua hung hăng hôn một cái, bất quá hần biết hiện tại không thể nóng vội, phải đi từng bước một để cho tiểu tướng công của mình tự nhảy vào mới được.

“Em. để cho tổng biên tập em đây đi làm tiểu biên tập cho anh, anh thật đúng là tự tin a, sẽ không sợ em quy tắc ngầm anh sao?”

Kiều Ưng Trạch vừa rồi trong nháy mắt giống như nghe được thanh âm trái tim mình nhảy lên, y che dấu tâm tình nói một câu vui đùa, sau đó thấy có chút may mắn bọn họ ở trong hoàn cảnh hải lí bình thường, nước gọn chiết xạ có thể làm cho nét đỏ ửng trên mặt mình không quá rõ ràng.

“Nếu như là Ưng Trạch.”

Vậy cũng thật sự hoan nghênh tới a.

Cung Trác Lương cười tủm tỉm ụp mở nửa câu sau, trên thực tế trong lòng của hần chính là rất muốn, để cho Kiêu Ưng Trạch nhanh chóng quy tắc ngầm mình.

“Cái gì?”

Không nghe câu kế tiếp của Cung Trác Lương, Kiêu Ưng Trạch theo bản năng mà hỏi một câu, câu trả lời, cũng là tươi cười tràn ngập mị lực nam tính của đối phương.

Kiều Ưng Trạch không biết được là, một khác y đáp ứng làm tiểu biên tập cho Cung Trác Lương kia, y cũng đã tiến vào bẫy tình mà Cung Trác Lương tỉ mỉ giăng ra, một lần trời chật chính là cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Công Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.